Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/collectaneagraec02dalz

DEPARTMENTAL LIBRARY.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΙΖΟΝΑ:

SIVE

COLLECTANEA GRÆCA MAJORA,

AD USUM ACADEMICÆ JUVENTUTIS

ACCOMMODATA;

CUM

NOTIS PHILOLOGICIS,

QUAS PARTIM COLLEGIT, PARTIM SCRIPSIT

ANDREAS DALZEL, A.M.

NUPER IN ACADEMIA JACOBI VI. SCOTORUM REGIS LITT. GR. PROF.

PLURIBUS IN LOCIS

EMENDATA,

ET

NOTIS UBERIORIBUS

AUCTA,

CURAVIT ET EDIDIT

GEORGIUS DUNBAR, A.M.

SOCIUS REGIÆ SOCIETATIS EDINENSIS,

ET IN ACADEMIA JACOBI VI. SCOTORUM REGIS LITT. GR. PROF.

TOMUS II.

COMPLECTENS EXCERPTA

EX

VARIIS POETIS.

EDINBURGI:

IMPENSIS STIRLING & SLADE;

ET VENEUNT LONDINI APUD BALDWIN, CRADOCK, & JOY;

LACKINGTON, HUGHES, HARDING, MAVOR, & LEPARD;

ET G. COWIE & SOC.

MDCCCXXII.

541
28/3/1890

Excudebat C. Stewart,
Academiæ Edinensis Typographus.

PRÆFATIO

PRIMÆ EDITIONIS.

Fuit jamdiù mihi persuasissimum, nihil ad ætatem juvenilem verâ Linguæ Græcæ cognitione imbuendam plus collaturum, quàm ut Præceptores, perpetuis interpretationibus Latinis repudiatis, annotationum philologicarum usum adoptarent. Sed vix priùs ejusmodi annotationes in Excerpta ex Poëtis Græcis vel seligere vel conscribere institueram, quàm statim senserim, necesse fore ut eas multò copiosiores quàm quæ in priore volumine Scriptores orationis solutæ comitantur, exhiberem. Et quamvis inficias ire nequeam, sed potiùs lubens confitear, comprobationem, quâ exceptus fuerat hujus operis tomus prior, effecisse ut posterioris editionem detrectare honestè non possem; magna tamen laboris suscepti difficultas et perpetua, qua tenebar, sollicitudo ne, quibus priores mei conatus placuerant, eorum spem frustrarer; aliæque rationes, quas supervacaneum foret hic enumerare, multò majorem, quàm voluissem, operi moram fecêre. Hanc igitur excusationem faciles, ut spero, accipient Præceptores humanissimi, qui me per epistolas vel aliter monuerunt, volumen hoc alterum se jampridem desiderare;—quod qualecunque demùm sit, illis nunc tandem summâ cum observantiâ dicatum volo.

Excerpta Poëtica, quæ hic exhibentur, ejus generis sunt, quæ ad afficiendos animos Juvenum Poëtas Græcos evolvendi desiderio aptissima viderentur. Typis descripta sunt ex editionibus, quæ curâ eruditorum hominum perpolitæ nuperrimè prodierunt, et quæ ferè habentur optimæ.

In Annotationibus, nisi quòd multò sunt uberiores, eadem ferè methodus atque in priore tomo observata est. Quæ selecta sunt ex diversis editoribus vel interpretibus, eorum singula, quantâ potui diligentiâ, singulis suis auctoribus adscribenda curavi; ne tacitus mihi arrogare viderer, quæ fuerunt à viris eruditis jam occupata. Atque simul, ne aliquid difficultatis sive à me sive ab aliis non expeditum relinqueretur, summam quoque curam adhibui. Fieri potest ut quibusdam nimius videar in lectoribus relegandis ad libros, qui non nisi paucorum studiosorum manibus contrectandi veniunt. Sed monstrandum erat iter iis, qui majores progressus facere cuperent in studiis hisce elegantioribus; atque subsidia necessaria aliquatenùs indicanda. Quamvis enim hæ annotationes ad usum Studiosæ Juventutis præcipuè sint accommodatæ, et cum doctis hominibus nil nisi nota communicent, ex iis tamen Magistri juniores nonnihil adjumenti possint derivare. Et ne, in tantâ rerum exiguarum abundantiâ, omne genus oblectamenti omninò abesset, passim adspersæ sunt breves aliquot narrationes et animadversiones, ad poëtas et poëticas venustates aliasque res, potiùs quàm ad mera vocabula, pertinentes, quæ dapes has, parùm lautas, aliquâ suavitate condirent.

Atque hæc sunt, quæ in universum præmonenda habui. Cæterorum singula in suis locis memorata invenientur. Nunc igitur valeas, Lector benevole; atque sinas me repetitos hosce conatus ad cognitionem Linguæ longè omnium nobilissimæ promovendam, in clientelam tuam et fidem commendare.

A. Dalzel.

Scr. Edinburgi,
Prid. Non. Maii 1797.

AD LECTOREM.

PRÆFATIO

NOVÆ EDITIONIS.

Cum opus in me Dalzelii Analecta Græca Majora edendi suscepi, hoc potissimum in animo habebam, ut, erroribus hinc inde prius sublatis, omnes ejus annotationes, quas magni semper feci, retinerem, atque in locis difficilioribus ab ipso aut leviter tactis aut omnino prætermissis, novas quasdam vel alienas vel mei ipsius adjungerem. Et hoc quidem quodammodo necessarium videbatur, quippe et major diligentia ad Linguæ Græcæ ingenium ac indolem investigandam nuper est adhibita, et studium scientiæ philologicæ, quæ jam propriis suis finibus contineri cœpta est, cum metricis principiis conjunctum, plus ad rectam criticæ artis exercitationem, ideoque ad opera Græcorum Poëtarum corrigenda, quam antehac in medium contulit. Accedebat etiam, quod experientia, qua multos per annos usus sum, quæ Discipulis impedimento esse solebant, quæque iis auxilio futura, me subinde docebat.

Quod ad Excerpta ipsa attinebat, hæc tam copiosa erant,—quædam enim ex omnibus præcipuis strictæ orationis scriptoribus comprehendebant,—ut vix opus esset ea adaugere. Nihil igitur fere novum illatum est nisi Nemea tertia Pindari, ex quo minus desumptum esse videbatur quam pro sua inter veteres auctoritate decuit. In constituendo autem et corrigendo Homeri ceterorumque Epicorum Poëtarum Textu, paucas mutationes facere visum est, nitentes,

ni magnopere fallor, principiis linguæ Græcæ metrique Hexametri regulis, uti in libro, cui titulus est "Prosodia Græca," p. II. p. 30, et sqq. expositæ sunt. Has ut introducerem, neque me novi aliquid moliendi cupiditas, neque consilium temere initum movebat, sed firmum animi judicium Grammaticorum Editorumque consuetudinem σ et ϱ, metri gratia, uti fertur, duplicandi, tam a linguæ ingenio quam Veterum Scriptorum ratione atque usu abhorrere. Si quædam Poëticæ licentiæ danda sint, haudquaquam tamen concedi potest, ut formam vocabulorum per certas regulas constitutam et quotidiano usu communique quodam consensu confirmatam, illa suo arbitrio mutet atque pæne evertat. Suspicari quidem licet nunquam eo usque antiquos processisse, quo multi inter recentiores, Poëticam istam licentiam ignorantiæ quasi honestum perfugium nacti, voluerunt. His igitur perpensis, non dubitavi pro ἴσσεται, Odyss. ά. v. 40. κοτίσσεται, v. 101. πασσάμενος, v. 124. ἴμμεναι, v. 217. et pro μακάρεσσι, v. 82. κτιάτισσιν, v. 218. atque multis id genus aliis, scribere ἴσεται, κοτίσεται, πασάμενος, ἴμεναι,—μακάρεσιν, κτιάτεσιν, &c. postulat enim metri ratio ut ictus, qui semper in vocalem ante duplicatam consonantem incidit, huic brevi vocali idem tempus tribuat ac si natura longa esset. Vix dubitandum est quin Lector, cui aures teretes sunt, mollem et productum vocalis sonum accipere quam istum *sigma* ingratum sibilum, vel raucum et præfractum *rho* sonitum malit. Hæc indicata volui, ne quis, ratione nondum perspecta, mihi vitio vertat quod negligenter Editoris munere functus sim.

Fortasse autem dicant quidam, me non solum Epicos deformare ausum esse, sed ne Tragicis quidem, tam pulchre a doctis viris ornatis, manum temerariam abstinuisse. Pace hominum istorum, satis sit observare, quæ novando feci, quamvis ii vel nequeant vel nolint intelligere, exemplis et argumentis aliis in locis esse jam confirmata videri. Sed pauca duntaxat eorum hîc breviter exponere liceat, Studiosæ Juventutis, et voluntatis amicitiæque causa, quibus nonnulli viri docti et eruditi Præceptores me dignati sunt.

Primum omnium Dawesii Canonem rescribere placet, ne meæ sententiæ aliena auctoritate omnino carere videantur. Scil. "In "metris Iambicis, Iambi, Spondæi et Anapæsti in ultimam, Tri-"brachi et Dactyli in mediam—ictus cadit." Miscell. Crit. Sect.

5. p. 188. Ed. Burgess.—Ictum autem eandem in Iambicis metris vim exserere quam in Hexametris omnes intelligere oportet, nempe, brevem vocalem producendi, sive ante simplicem consonantem, seu mutam et liquidam, quarum pleræque alioquin brevem manere sinunt. Ante ῥ etiam inceptivum brevem produci tantum ubi ictus in eam cadit vel sequentia utriusque generis exempla ostendent.

σύ δ' οὐκ ἀνέξει; χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα. Eurip. Supp. 461.
τοῦτ' ἔστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἔμε ῥέπον. Soph. Œd. T. 847.
οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει. Aristoph. Plut. 54.
ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάχη. Id. 1065.

In sequentibus vocalis ante ῥ inceptivum ictum non recipit, ideoque brevis manet.

χριμπτούσᾰ ῥαχίαισι ἐκπερᾷν χθόνα. Æschyl. Prom. 737.
τὸν μητρὸς, αὐδῶν ἄνοσι', οὐδὲ ῥητά μοι. Soph. Œd. T. 1289.
δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν. Id. 72.

Mihi videtur neque Dawesium neque Porsonum de vocalium quantitate ante mutas et liquidas recte statuisse; nam, exceptis βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν, ante quas brevis vocalis non solum apud Euripidem, verum, ni fallor, apud ceteros Tragicos, producitur, ante alias autem brevis semper remanet nisi *secunda pedis syllaba* sit, ubi tempus ejus vi Ictus sola protrahitur. Sic,

ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις. Soph. Phil. 297.
– –| ⏑ –|⏑ –|

Hic in eodem vocabulo ante eandem mutam et liquidam, eandem vocalem habes nunc brevem nunc longam, prout ictus in eam cadit. Similis diversitas in sequentibus est videnda.

κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις. Eurip. Hecub. 432.
ποῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψασ' ἔχεις; Id. 999.
– –|⏑ –|

τά θ' ὅπλ' ἀπήτουν τοῦ πατρὸς——. Soph. Phil. 305.
πάτρῳ' ἕλεσθαι· τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνήρ. Id. 368.
⏑ –|⏑ –| – –| ⏑ –|

κείνοις Ατρειδαῖς, τῇ τ' Ὀδυσσέως βίᾳ. Id. 322.
λόγος λέλεκται πᾶς· Ὀδ' Ατρέιδας στυγῶν. Id. 392.

Ὦ τέκνα Κάδμου.——Sophocl. Œd. Tyr. v. 1.
ἃ γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα. Id. v. 6.

ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ'—— Soph. Phil. 307.
κἄκειθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος. Id. 492.

ἀτὰρ τί νεκρὸν τόνδε μοι Πολυξένης. Eurip. Hec. 675.
γαίᾳ νεκρῷ τε τῷ.——Id. 393.

In Iambicis pariter ac Hexametris metris A vocab. Ἄρης producitur vi ictus solum. Sic,

τούτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται φόνῳ βροτῶν. Æschyl. S. c. Th. 230.
Σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφύσατο. Id. 408.

Quærendum nunc est qua ratione ultima Θησία, Ὀρφία, βασιλία aliorumque ejusdem generis producatur. Si fides quibusdam ex Criticis, qui de hac re disputarunt, habenda est, ultima apud Atticos *plerumque* producitur, utpote analogiam genitivorum in ως sequens; quo nihil ineptius fingi potest: Nam si analogia respicienda est, ultima horum et similium *semper* produci debet. Quod non *semper* fieri docet Porsonus ad Eurip. Hecub. v. 870. In his versiculis ultima corripitur. Sic,

ξὺν ταῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι. Eurip. Hec. 870.
λέξον, τί δρῶν ἂν φονέα τισαίμην πατρός. Id. Elect. 599.

Vide etiam Sophocl. Œdip. Col. 1055.

In sequentibus ultima vi ictus producitur. Sic,

καὶ μετακάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδὲ εἷς. Aristoph. Plut. 1182.
ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολών; Eurip. Hippol. 1148.
τὸν οὐκ ἔτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν. Sophocl. Phil. 361.

Eadem ratio, ni fallor, aeque valet ad producendas breves vocales in compositis ante ῥ positas, atque etiam in penultima primæ pluralis verborum, in quibus, ut syllaba longa fiat, ῥ geminari et σ interponi ante θα solitum est. Sic vulgo legitur apud Sophocl. Phil. v. 1. Ακτη μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς. At in Ajace ejusdem, v. 134. habemus Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου: ubi ῥ nullo pacto geminari potest. Sic etiam Æschyl. S. Theb. 935. ζοὰ φονορύτῳ.—Tales corruptiones quales γενησόμεσθα, βουλόμεσθα, δυνησόμεσθα, ἀναψόμεσθα, &c. ubique reperiundæ sunt. At in his omnibus penultima verborum semper *secunda pedis syllaba* est, et eadem ratione producenda, sine molesta istius *sigma* interpositione, qua aliæ breves vocales ante simplicem consonantem, vel mutam et liquidam, uti supra expositum est. Ex quibus omnibus *tres regulæ* deduci possunt.—I. *In omnibus compositis, brevis vocalis, primam compositæ vocis partem claudens, ante mutam et liquidam,* exceptis βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν, *suum tempus retinet, nisi secunda Iambici pedis syllaba sit, ubi vi ictus metrici producitur.*—II. *In omni simplici voce, brevis vocalis ante mutam et liquidam,* iisdem supra memoratis exceptis, *nunquam producitur, si prima pedis syllaba sit.*—III. *Brevis vocalis ante simplicem consonantem vel media in voce, vel ab altera incipientem, aliquando producitur vi ictus metrici.*

Atque hæc fere habui, candide Lector, quæ tecum in præsentia communicanda judicaverim. Si æquo animo his laboribus favere pergas, gratum et acceptum mihi semper erit.

G. D.

Scripsi Edinburgi,
Ipsis Kal. Novemb. 1822.

*** Observandum est Annotationes, quæ Asterisco signantur, huic Editioni solum additas esse.

INDEX

EORUM QUÆ IN HOC SECUNDO VOLUME CONTINENTUR.

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

I. Ex *HOMERO.*

Ex Odyssea. *Pag.*

Liber I, ... 3
E Libro V, 43—269 17
E Libro VIII, 24—71 24
———— 572—586 28
Liber IX, ... 29
E Libro XI, 1—43 46
———— 386—639 48
E Libro XXIII, 205—230 56
Similitudines Selectæ 57
Descriptiones Selectæ 61

II. Ex *HESIODI.*

Ex Operibus et Diebus, 1—201 67
E Theogonia, 617—806 74

III. Ex *APOLLONIO RHODIO.*

Ex Argonauticis. *Pag.*

E Libro I, 1—238 81
———— 492—558 88

E Libro II, 178—310..... *Pag.* 91
E Libro III, 1—5—299—339..... 95
——— 367—471..... 97
——— 744—765.....100
——— 828—843—919—926 101
——— 948—1162.....102

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

I. E *SOPHOCLE.*

ŒDIPUS TYRANNUS.....113

II. Ex *EURIPIDE.*

MEDEA.....163

PARS TERTIA.

EXCERPTA BUCOLICA.

I. E *THEOCRITO.*

Idyllium I,.....215
Ex Idyllio II, ...221
Idyllium III,.....226
——— *VIII,* 229
——— *XI,*.....233
——— *XV,*.....236
——— *XVIII,*.....242
——— *XIX,*.....244
——— *XX,*.....245
——— *XXIV,*.....246
——— *XXX,*.....251

II. E *BIONE.*

Idyllium III,.....*Pag.* 251
——— *IV. XVI. XVII*.....252

III. E *MOSCHO.*

Idyllium V.....253
——— *VI. VII*.....254

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

I. *ODÆ.*

SAPPHUS *Reliquiæ quædam.*
I. In Venerem,.....257
II. In feminam amatam,.....258
SIMONIDIS CEI *Fragmentum*,.....259
BACCHYLIDIS *Fragmentum*,.....260
E PINDARI *Carminibus.*
Olymp. I.....260
——— *II*.....267
Pyth. I.....274
Nem. III.....281
ERINNES *Ode in Fortitudinem*,.....287
THEOCRITI *in mortuum Adonidem*, ...288
ANACREONTICA *quædam.*
I. *Basilii*,.....290
II. *Ejusdem*,.....290
III. *Juliani*, ...291

II. *SCOLIA.*

PITTACI MITYLENÆI, I. II.....292
SOLONIS ATHENÆI,.....293

Simonidis, ...*Pag.* 293
Callistrati, ...293
Timocreontis Rhodii,.....294
Hybriæ Cretensis,.. 294
Alphei Mitylenæi.....294
Scolia Anonyma, I. 294
——— II. III. IV. 295

III. *PÆANES.*

Ariphronis Sicyonii,.....296
Aristotelis, ...297

PARS QUINTA.

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. *HYMNI.*

Cleanthis *Hymnus in Jovem*,.....301
Callimachi *Hymnus in Jovem*, ...302
——————— *Lavacrum Palladis*,.....306

II. *SENTENTIÆ.*

Mimnermi Colophonii, I. II.....311
——— III. IV V. 312
Solonis Athenæi, I. II. 313
——————— III. IV. V. 314
Simonidis Cei, I. II. 315
——————— III. 316
Pythagoræ *Aurea Dicta*, ...316
Theognidis Megarensis,.. 319
Amphidis, ...320

Antiphanis, ...*Pag.* 320
Eubuli, ...320
Philemonis, I. II. III. 321
———— IV. V. VI. 322
Menandri, I. 322
———— II. III. IV. 324
Clearchi, ...323
Diversorum *Sententiæ*, ...323

III. *EPIGRAMMATA.*

Ex Anthologia.
Diversorum Epigrammata Selecta, ...326

Notæ Philologicæ *adjectæ sunt seorsum ad finem*, ... *Pag.* 1—418

CUM res gestæ et eventus, quæ veræ Historiæ subjiciuntur, non sint ejus amplitudinis in qua anima humana sibi satisfaciat, præsto est Poësis, quæ facta magis heroica confingat. Cum Historia vera successus rerum minimè pro meritis virtutum et scelerum narret, corrigit eam Poësis, et exitus et fortunas secundum merita et ex lege Nemeseôs exhibet. Cum Historia vera obvia rerum satietate et similitudine animæ humanæ fastidio sit, reficit eam Poësis, inexpectata et varia et vicissitudinum plena canens. Adeo ut Poësis ista non solùm ad delectationem, sed etiam ad animi magnitudinem et ad mores conferat. Quare et meritò etiam divinitatis cujuspiam particeps videri possit, quia animum erigit et in sublime rapit ; rerum simulachra ad animi desideria accommodando, non animum rebus (quod Ratio facit et Historia) submittendo.

BACON. *de Augm. Scient. Lib.* II. 13.

ADVERTISEMENT.

It has been suggested to the Publishers of the Second Volume of the Collectanea Majora, that it would be of advantage for junior Students to have all the Common Readings in the Extracts from Homer, Hesiod and Apollonius Rhodius, from which deviations were made, according to the principles stated by Professor Dunbar in his Essay on Homer's Versification, collected and placed before their view. In this manner they will both become acquainted with the readings in all the Editions of the above Poets, and will be better able to judge of the reasons assigned by the Professor in the Notes for deviating from them. The form first given is what is found in the Collectanea, the other is the Common Reading.

*** Where a consonant or liquid has been struck out, the vowel preceding must always be pronounced with a lengthened sound.

EX HOMERO.

LIB. I.

v. 2.	πολίεθρον,	πτολίεθρον.
6.	εἰρύσατο,	ἐῤῥύσατο.
15.	σπέεσι,	σπέσσι.
33.	ἔμεναι,	ἔμμεναι.
57 et 60.	Ὀδυσεὺς,	Ὀδυσσεὺς.
71.	Κυκλώπεσι,	Κυκλώπεσσι.
73.	σπέεσι,	σπέσσι.
82.	μακάρεσι,	μακάρεσσι.
91.	μνηστήρεσιν,	μνηστήρεσσιν.
96.	ποσὶν,	ποσσὶν.
101.	κοτέσεται,	κοτέσσεται.
119.	νεμεσήθη,	νεμεσσήθη.
123.	ἅμι,	ἄμμι.
124.	ὅτεό,	ὅττεό.
130.	πετάσας,	πετάσσας.
138.	ἐτάνυσε,	ἐτάνυσσε.
157.	πευθοίατο ἄλλοι,	πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι.
158.	ὅ,τι,	ὅ,ττι (et sic in aliis locis).
160.	pro ῥεῖ,	lege ῥεῖ'
162.	ἠπείροιο,	ἠπείρου.
171.	Ὁποίης,	Ὁπποίης.
172.	ἔμεναι,	ἔμμεναι.
175.	ἐσι,	ἐσσι. vide 297 et cet.
185.	πόλῖος,	πόληος.
196.	Ὀδυσεὺς,	Ὀδυσσεὺς.
204.	Ἔσεται,	Ἔσσεται.
205.	φράσεται,	φράσσεται.
215.	ἔμεναι,	ἐμμεναι.
218.	κτεάτεσιν,	κτεάτεσσιν.
226.	Εἰλαπίνη ἢ γάμος ;	Εἰλαπίν' ἦε γάμος ;
228.	νεμεσήσαιτο,	νεμεσσήσαιτο.

v. 239.	Τῷ κὲν ἴοι,	Τῷ κὲν οἱ.
245.	Ὅσοι,	Ὅσσοι.
248.	Τόσοι,	Τόσσοι.
251.	διαῤῥαίσουσι,	διαῤῥαίσουσι.
270.	Ὁπώς,	Ὁππώς. vide 295.
278.	Ὅσα,	Ὅσσα. vide 292.
302.	ἰὼ,	εὖ.
323.	Ὁΐσατο,	Ὅΐσσατο.
347.	ὅπῃ ἴοι νόος,	ὅππῃ οἱ νόος.
352.	ἀκουόντεσι,	ἀκουόντεσσι.
358.	ἄνδρεσι,	ἄνδρεσσι.
366.	λέχεσι,	λέχεσσι.
372.	καθεζωμεθα,	καθεζώμεσθα.
389.	ἀγάσσαι,	ἀγάσσεαι.
398.	λῆσατο,	λῆσσατο.
404.	ἀποῤῥαίσει,	ἀποῤῥαίσσει.
406.	Ὁπόθεν,	Ὁππόθεν.
430.	κτεάτεσι,	κτεάτεσσι.
440.	λέχεσι,	λέχεσσι.
442.	ἐτάνυσεν,	ἐτάνυσσεν.

LIB. V.

v.	44. ποσὶν,	ποσσὶν (et sic in aliis locis).
	54. πολέεσιν,	πολέεσσιν.
	87. χρυσόῤῥαπι,	χρυσόῤῥαπι.
	91. Θέω,	Θείω.
	93. κέρασε,	κέρασσε.
	96. ἔπεσιν,	ἔπεσσιν (et sic in aliis locis).
	107. Ἐνάετες,	Εἰνάετες.
	110. πέλασε,	πέλλασσε.
	112. ὅ,τι,	ὅ,ττι.
	113. ἑοὶ,	οἱ.
	119. pro ἀνδάσιν,	lege ἀνδράσιν.
	124. βελέεσιν,	βελέεσσιν.
	132. ἐκέασε,	ἐκέασσε.
	147. κοτεσάμενος,	κοτεσσάμενος.
	156. ἠϊόνεσι,	ἠϊόνεσσι.
	174. Ἤ κέλεαι,	Ἤ μὲ κέλεαι.
	178. ὀμόσαι,	ὀμόσσαι.
	186. μακάρεσι,	μακάρεσσι.
	191. στήθεσι,	στήθεσσι (et sic in aliis locis).
	206. ὅσα,	ὅσσα.
	244. πελέκησεν,	πελέκκησεν.
	252. σταμίνεσι,	σταμίνεσσι.

v. 253.	ἐπηγκενίδεσι,	ἐπηγκενίδεσσι.
256.	ῥίπεσι,	ῥίπεσσι.

LIB. VIII.

v. 34.	ἐρύσομεν,	ἐρύσσομεν.
45.	Τέρπειν,	Τερπνὴν.
	ὅπῃ,	ὅππῃ.
51.	ἔρυσαν,	ἔρυσσαν.
54.	πέτασαν,	πέτασσαν.
66.	Μέσῳ,	Μέσσῳ.
490.	Ὅσ',	Ὅσσ'.
513.	Τρώεσι,	Τρώεσσι.
525.	τεκέεσιν,	τεκέεσσιν.
528.	δούρεσι,	δούρεσσι.
535.	φαιήκεσι,	φαιήκεσσι et 557.
538.	πάντεσι,	πάντεσσι.
548.	πραπίδεσι,	πραπίδεσσι.
573.	Ὅπῃ,	Ὅππῃ.

LIB. IX.

v. 10.	δεπάεσι,	δεπάεσσι.
21.	εὐδέελον,	εὐδείελον.
33.	στήθεσιν,	στήθεσσιν.
39.	Κικόνεσι πέλασεν,	Κικόνεσσι πέλασσεν.
42.	Δασάμεθ',	Δασσάμεθ'. vide 47.
66.	δῃωθέντες,	δηϊωθέντες.
73.	προερύσαμεν,	προερύσσαμεν.
85.	ἀφυσάμεθ',	ἀφυσσάμεθ'.
87.	ἐπασάμεθ',	ἐπασσάμεθ'.
89.	ὀπάσας,	ὄπασσας.
99.	ἐρύσας,	ἔρυσσας.
125.	Κυκλώπεσι,	Κυκλώπεσσι (et sic in aliis locis).
141.	σπέεος,	σπείους.
148.	ἐϋσέλμους,	ἐϋσσέλμους.
153.	ἐδινεόμεθα.	ἐδινεόμεσθα.
165.	πολίεθρον,	πτολίεθρον.
185.	κατωρυχέεσι,	κατωρυχέεσσι.
186.	πίτυσιν,	πίτυσσιν.
204.	ἀφύσας,	ἀφύσσας.
213.	ὀΐσατο,	ὀΐσσατο.
215.	ἐὺ,	εὖ.
218.	ἐθηεύμεθα,	ἐθηεύμεσθα.

v. 236.	ἀπεσύμεθ'	ἀπεσσύμεθ'.
242.	τεσσαράκυκλοι,	τετράκυκλοι.
243.	Τόσην,	Τόσσην. v. 265.
254.	ὑπὲρ,	ὑπείρ.
269.	αἰδεῖῃ,	αἰδοῖῃ.
280.	δαέω,	δαείω.
291.	ὠπλίσατο,	ὠπλίσσατο.
298.	τανυσάμενος,	τανυσσάμενος.
300.	ἐρυσάμενος,	ἐρυσσάμενος.
302.	ἐπιμασάμενος,	ἐπιμάσσαμενος.
303.	ἄμες,	ἄμμες et 321.
304.	δυνάμεθα,	δυνάμεσθα.
334.	τοὺς ἄρ κε,	τοὺς ἄν κε.
339.	ὄϊσάμενος,	ὀϊσσάμενος.
359.	ἀπόρρώξ,	ἀπορρώξ.
373.	ἐξέσυτο,	ἐξέσσυτο.
385.	ὑπυσείουσιν,	ὑποσσείουσιν.
388.	περίρρεε,	περίῤῥεε.
396.	ἀπεσύμεθ',	ἀπεσσύμεθ'.
398.	ἔπειτα ἔρυψεν,	ἔπειτ' ἔῤῥυψεν.
413.	ἐγέλασε,	ἐγέλασσε.
417.	πετάσας,	πετάσσας.
418.	οἷσι,	οἵσσι.
427.	ἐϋστρεφέσσι,	ἐϋστρεφέεσσι.
438.	ἐξέσυτο,	ἐξέσσυτο.
447.	ἔσυο,	ἔσσυο.
454.	δαμασάμενος,	δαμασσάμενος.
476.	σπέεϊ,	σπῆϊ.
481.	ἀπορήξας,	ἀπορῥήξας.
485.	παλιρρόθιον,	παλιῤῥόθιον.
487.	χείρεσι,	χείρεσσι (et sic in aliis locis).
499.	τόσον (ὁ) γαρ,	τόσσον γὰρ.
501.	ἀψόρροον,	ἄψορῥοον.
504.	πολυπόρθιον,	πτολιπόρθιον, 530.
516.	ἐδαμάσατο,	ἐδαμάσσατο.
517.	Θέω,	Θείω.
544.	ἐΰσσελμοι,	ἐΰσσελμοι, 555.
549.	Δασάμεθ',	Δασσάμεθ'.

LIB. XI.

v. 2.	ἐρύσαμεν,	ἐρύσσαμεν.
13.	βαθυρόου,	βαθυῤῥόου.
16.	ἀκτίνεσι,	ἀκτίνεσσιν.
24.	ἐρυσάμενος,	ἐρυσσάμενος.

v. 26.	νεκύεσιν,	νεκύεσσιν.
35.	Ἐλισάμην,	Ἐλλισάμην.
393.	μέλεσι,	μέλεσσι.
397.	ἐδάμασσι,	ἐδάμασσι, 398, 405.
398.	νήεσι.	νήεσσι, 405.
409.	ὀλομένῃ,	οὐλομένῃ.
	καλέσας,	καλέσσας.
421.	Κασάνδρης,	Κασσάνδρης.
430.	παίδεσι—δμώεσιν,	παιδεσσιν—δμώεσσιν.
432.	ἐσομένῃσιν,	ἐσσομένῃσιν.
445.	Κούρη β' Ἰκαρίοιο,	Κούρη Ἰκαρίοιο.
467.	Πατροκλέος,	Πατροκλῆος.
481.	Ἀχιλεῦ,	Ἀχιλλεῦ, 485.
482.	ὀπίσω,	ὀπίσσω.
490.	νεκύεσι,	νεκύεσσι.
493.	πέπυσαι,	πέπυσσαι.
494.	Μυρμιδόνεσιν,	Μυρμιδόνεσσιν.
554.	Ὀλομένων,	Οὐλομένων ;
555.	σέο,	σεῖο.
565.	στήθεσι,	στήθεσσι.
573.	ὄρεσι,	ὄρεσσι.
584.	ὀσάκι,	ὀσσάκι.
588.	Τοσάχ',	Τοσσάχ'.
599.	Ερεεν,	Ἔρρεεν.

LIB. XXIII.

v. 213.	νήμεσα,	νήμεσσα.
216.	Ἐρύγει,	Ἐρρύγει.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

LIB. V.

v. 394.	παίδεσι,	παιδεσσι.

LIB. VI.

v. 234.	τελεῖ,	τελεῖν.

LIB. XVI.

v. 15.	Κύσι,	Κύσσι.

LIB. XXII.

v. 303.	ὀρνίθεσι,	ὀρνίθεσσι.
307.	ἑπεσύμενοι,	ἑπεσσύμενοι.
401.	νεκύεσιν,	νεκύεσσιν.

LIB. XXIII.

v. 233.	φανέῃ,	φανείῃ.

ΑΠΟΓΡΑΦΑΙ.

LIB. II.

v. 3.	ἐσάμενος,	ἐσσάμενος.
4.	Ποσὶ,	Ποσσὶ.
6.	κηρύκεσι,	κηρύκεσσι.

LIB. VI.

v. 42.	Ὀλυμπόνδ',	Οὐλυμπόνδ'.
45.	ἀνέφελος,	ἀννέφελος.
149.	ἐσί,	ἐσσί, 150.
156.	σέο,	σεῖο.

LIB. VII.

v. 92.	πραπίδεσι,	πραπίδεσσι.
100.	κόροι,	κούροι.
102.	δαιτυμόνεσι,	δαιτυμόνεσσι.

LIB. XII.

v. 93.	Μέση,	Μέσῃ.
104.	ἀναροιδεῖ,	ἀναῤῥοιδεῖ, 105.

LIB. XIII.

v. 98.	ἀπορῶγες,	ἀπορῥῶγες.
101.	ἐΐσελμοι,	ἐΰσσελμοι.

EX HESIODO.

Op. et Dies.

v. 33.	κορεσάμενος,	κορεσσάμενος.
37.	ἰδασάμεθ',	ἰδασσάμεθ'.
39.	δικάσαι,	δικάσσαι.
45.	καταθέο,	καταθεῦ.
56.	ἰσομένοισι,	ἴσσομένοισι.
59.	ἰγέλασε,	ἰγέλασσε.
77.	στήθεσι,	στηθεσσι, (et sic in aliis locis).
83.	ἐξετίλασσιν,	ἐξετέλασσιν.
86.	ὡς ἰοὶ εἶπι,	ὡς οἱ ἴεισι.
92.	Νόσων,	Νούσων, 102.
94.	χείρεσι,	χείρεσσι, (et sic in aliis locis).
116.	μακάρεσι,	μακάρεσσι, 139.
120.	πυλίεσιν,	πυλίεσσιν.
125.	ἰσάμενοι,	ἰσσάμενοι.
149.	μελίεσιν,	μελίεσσιν.
164.	νήεσι,	νήεσσι.
167.	ἰπάσας,	ἰππάσσας.
168.	κατίνασι,	κατίνασσι.
182.	παίδεσιν,	παίδεσσιν.
184.	ἴσεται,	ἴσσεται, 190, 201.
186.	ζάζοντες ἔπεσι,	ζάζοντ' ἐπέεσσι.
188.	Γηράντεσι,	Γηράντεσσι.
198.	φάρεσι,	φαρέεσσι.

THEOGONIA.

v. 616.	ἀδύσατο,	ἀδύσσατο.
619.	κατίνασι,	κατίνασσι.
632.	Ὀλύμπιοι,	Οὐλύμπιοι.
647.	ἰκγενύμεσθα,	ἰκγενύμεσθα.
650.	Τιτήνεσιν,	Τιτήνεσσιν, 674.
651.	Ὅσα,	Ὄσσα.
659.	Ἀψόρρεον,	Ἀψόῤῥεον.
673.	μίλεσιν,	μίλεσσιν.
716.	Σιλέεσι,	Σιλέεσσι.
760.	ἀκτίνεσιν,	ἀκτίνεσσιν.

v. 776.	ἀψορόου,	ἀψόῤῥόου.
782.	Ὀπύτ',	Ὀππότ'.
792.	ἰπομόσῃ,	ἐπομόσσῃ.
798.	λεχέεσι,	λεχέεσσι.

EX APOLLONIO RHODIO.

LIB. I.

v. 5.	ὀπίσω,	ὀπίσσω,
9.	ποδὶν,	ποσσὶν, (et sic in aliis locis).
15.	ἐφρασατο,	ἐφράσσατο.
17.	ὀλέσῃ,	ὀλέσσῃ.
21.	ὅσα,	ὅσσα, (et sic in aliis locis).
26.	ὄρεσι,	οὔρεσι.
42.	ὀπότε,	ὁππότε.
49.	ἐϋῤῥήνεσιν,	ἐϋῤῥήνεσσιν.
63.	Ἀλλὰ ἄῤῥηκτος,	Ἀλλ' ἄῤῥηκτος.
70.	ἀριστήεσι,	ἀριστήεσσι, 216.
93.	νάσατο,	νάσσατο.
99.	μόνον,	μούνον, 197.
100.	Θρασέεσι—ἠρώεσι,	Θρασέεσσι—ἠρώεσσι.
104.	πάντεσιν,	πάντεσσιν.
139.	ὅσοι,	ὅσσοι, (et sic in aliis locis).
159.	ὅ,τι,	ὅ,ττι.
167.	ὄπασε,	ὄπασσε.
173.	ἔμεναι,	ἔμμεναι.
178.	ἐπόλισεν,	ἐπόλισσεν.
186.	πολίεθρον,	πτολίεθρον.
218.	ἰδάμασε—νεφέεσι,	ἐδάμασσε—νεφέεσσι.
221.	φολίδεσι,	φολίδεσσι.
507.	μακάρεσι,	μακάρεσσι.
516.	κερασάμενοι,	κερασσάμενοι.
526.	μέσην,	μέσσην, 531.
539.	πόδεσιν,	πόδεσσιν.
552.	χείρεσιν,	χείρεσσιν.
557.	Σὺν δὲ καί οἱ,	Σὺν καί οἱ.

LIB. II.

v. 183.	τῷ καὶ ἑοὶ,	τῷ καί οἱ.
220.	Ἐρινύς,	Ἐριννύς.

v. 228.	ἄμι,	ἄμμι, 248.
230.	πιλάσας,	πελάσσας.
231.	οὐδ' εἰ ἰοὶ,	οὐδ' εἴ οἱ.
238.	Θρῄκεσιν,	Θρῄκεσσιν.
252.	ὀμβρῃς,	ὀμβρσῃς.
261.	ἔσεται,	ἔσσεται.
265.	ξιφέεσιν ἐπισυμένας,	ξιφέεσσιν ἐπισσύμενας.
268.	ἐσεύοντο,	ἐσσεύοντο.
280.	θέωσι,	θείωσι.
281.	γινύσι,	γινύσσι.
292.	πάντεσιν,	πάντεσσιν.
293.	πιλάσαι,	πελάσσαι.
300.	Ὀλυμπόνδε,	οὐλυμπόνδε.
	πτερύγεσι,	πτερύγεσσι.
303.	ἐκόμισαν,	ἐκόμισσαν.
307.	κορέσαντ'	κορέσσαντ'.
309.	ἐνὶ μέσοισι,	ἐν μέσσοισι.

LIB. III.

v. 4.	ἔμορες,	ἔμμορες.
5.	ὄνομ',	οὔνομ'.
302.	ἄρεσαν,	ἄρεσσαν.
306.	παλίσυτοι,	παλίσσυτοι, 373.
311.	ἰκόμεθα,	ἰκόμεσθα.
314.	ὔμιν,	ὔμμιν.
316.	ὄπῃ,	ὄππῃ.
330.	ὄνομα,	οὔνομα.
333.	ἐλάσαι,	ἐλάσσαι.
378.	κιάσας,	κιάσσας.
397.	στήθεσι,	στήθεσσι, (et sic in aliis locis).
407.	ἴσιτ',	ἴσσιτ'.
418.	τιλίσεις,	τελέσσεις.
433.	ἐπέεσι,	ἐπέεσσι.
436.	ὀλομένου,	οὐλομένου.
438.	ἐρίγῃσιν,	ἐρρίγῃσιν.
444.	χαρίτεσιν—κορῃ	χαρίτεσσιν—κούρῃ.
455.	Οἱά τε εἰρ',	Οἱά τ' ἴειρ'.
456.	Ὀΐσατο,	Οἴσσατο.
471.	κόρῃ,	κούρῃ, 978, 1025.
749.	πύλιν,	πτόλιν.
765.	πραπίδεσιν	πραπίδεσσιν.
841.	ἰσυμένως,	ἐσσυμένως.
925.	χαρίτεσιν,	χαρίτεσσι, (et sic in aliis locis).

v. 926.	ὑϊσάμενος,	ὑϊσσάμενος.
955.	δοάσαι,	δοάσσαι.
989.	ἴσομ',	ἴσσομ', 1005.
992.	ὄνομα,	εὔνομα.
995.	ἡϊόνεσιν,	ἡϊόνεσσιν.
1011.	ὅ,τι,	ὅ,ττι.
1021.	φαέεσιν,	φαέεσσιν.
1029.	μέσην,	μέσσην.
1030.	λοεσάμενος,	λοεσσάμενος.
1035.	μειλίσσῃ,	μειλίσσειο.
1039.	ὀπίσω,	ὀπίσσω.
1041.	πελάσῃς,	πελάσσῃς.
1050.	Ἔσται,	Ἔσσται, 1124.
1053.	ἀρόσῃς,	ἀρόσσῃς.
1065.	ἐέῳ,	ἐεῖῳ.
1070.	Ὄνομα,	Οὔνομα.
1082.	ἄμιν,	ἄμμιν. 1101, 1129, &c.
1085.	Ὄρεσι,	Οὔρεσι.
1095.	πολίσαι,	πολίσσαι.
1112.	ἐμέο,	ἐμεῖο.
1132.	κατερίγησεν,	κατεῤῥίγησεν.
1146.	τόσον ἔπεσι,	τόσσον ἔπεσσι.
1151.	νεφέεσι,	νεφέεσσι.
1152.	πόδεσι	πόδεσσι.

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

TOMI SECUNDI

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

ΛΕΟΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ,

Εἰς Ὁμηρον.

ΑΣΤΡΑ μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
Αξονα δινήσας ἔμπυρος ἠέλιος.
Ὑμνοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὁμηρος,
Λαμπρότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ,

Εἰς τὸν αὐτόν.

ΤΙΣ ποθ' Ὁμηρείης μεγάλης ὀπός ἐστιν ἀπεύθης;
Τίς χθὼν, τίς δὲ θάλαττα μάχην οὐκ οἶδεν Αχαιῶν
Λῆμος ὁ Κιμμερίων, πανδερκέος ἄμμορος αἴγλης
Ηελίου, Τροίης ὄνομ' ἔκλυεν· ἔκλυεν Ατλας
Οὐρανὸν εὐρύστερνον ἔχων ἐπικείμενον ὤμοις.

ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ,

Εἰς Ἡσίοδον.

ΛΟΚΡΙΔΟΣ ἐν νέμεϊ σκιερῷ νέκυν Ἡσιόδοιο
Νύμφαι κρηνιάδων λοῦσαν ἀπὸ σφετέρων,
Καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
Εῤῥαναν, ξανθῷ μιξάμενοι μέλιτι.
Τοίην γὰρ καὶ γήρυν ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσῶν
Ὁ πρέσβυς καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

1.

* EX HOMERO.

[JUXTA EDIT. EN ΟΞΟΝΙΑι, Ετει ᾳ ώ, IV. TM. 4to.]

Hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiæ procul a se reliquit. QUINCT. x. l.

---

† ΤΗΣ

ΤΟΥ 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

'ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Α.

ΑΝΔΡΑ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πολίεθρον ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω·
Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν,
Αρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων·
Αλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους εἰρύσατο ἱέμενός περ,
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ηελίοιο
Ησθιον· αὐτὰρ ὃ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἀμόθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.
Ενθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν·
Τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς,

Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψὼ, διὰ θεάων,
Εν σπέεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Αλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
Εἰς Ιθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
Καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι· θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν
Αντιθέῳ Οδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.
Αλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ δίχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος,
Αντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.
Ενθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ολυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
Τόν ῥ' Αγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ορέστης·
Τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα.
Ὦ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται·
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ατρείδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστὴν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες ἐΰσκοπον Αργειφόντην,
Μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν·
Εκ γὰρ Ορέσταο τίσις ἔσεται Ατρείδαο,
Ὁπότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ·

Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτα γε ῥέζοι.
Αλλά μοι ἀμφ' Οδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ
Δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχει,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης,
Νῆσος δενδρήεσσα· θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
Ατλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακρὰς, αἵ γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι·
Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει·
Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Θέλγει, ὅπως Ιθάκης ἐπιλήσεται· αὐτάρ Οδυσεὺς,
Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
Ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται· οὐδέ νυ σοί περ
Εντρέπεται φίλον ἦτορ, Ολυμπιε· οὔ νύ τ' Οδυσεὺς
Αργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζεται ἱερὰ ῥέζων
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς ἂν ἔπειτ' Οδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν
Αθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Αλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
Αντίθεον Πολύφημον, ὃου κράτος ἐστὶ μέγιστον
Πᾶσιν Κυκλώπεσι· θόωσα δὲ μιν τέκε νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
Εν σπέεσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
Ἐκ τοῦ δὴ Οδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Αλλ' ἄγε δ', ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες
Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
Ὀν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων,
Αθανάτων ἀέκητι θεῶν, ἐριδαινέμεν οἷος.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὦ πάτερ ἡμετέρε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὄνδε δόμονδε,
Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον Ἀργειφόντην
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα
Νύμφῃ εὐπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλήν,
Νόστον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Πᾶσι μνηστῆρεσιν ἀπειπέμεν, οἵτε οἱ αἰεὶ
Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἤν που ἀκούσῃ,
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
Ὡς εἰποῦσ', ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τα μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκάχμενον ὀξέϊ χαλκῷ,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων, τοῖσίν τε κοτέσεται ὀβριμοπάτρη.
Βῆ δὲ κατ' Ὀλύμποιο καρήνων αἰξασα·
Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου· παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντῃ.
Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἐκτάνον αὐτοί.
Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες,
Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
Νίζον, καὶ πρότιθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο·

Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδὴς·
Ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ,
Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἴποθεν ἐλθὼν
Μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη.
Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἶσιδ' Ἀθήνην·
Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δὲ στὰς
Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν, καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαῖρε, ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσεαι, αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου κασάμενος μυθήσεαι, ὅτεό σε χρή.
Ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο.
Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου, ἔνθα περ ἄλλα
Ἔγχε' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά.
Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσας,
Καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Πάρ' δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
Μνηστήρων· μὴ ξεῖνος, ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
Δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθών,
Ἠδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων·
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων, παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·
Κήρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἰνοχοεύων·
Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·

Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χείρας ἔχευαν,
Σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἴαλλον.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
Μνηστῆρες, τοῖσι μὲν ἐνὶ φρέσιν ἄλλα μεμήλει,
Μολπή τ' ὀρχηστύς τε· τὰ γὰρ ἀναθήματα δαιτός.
Κήρυξ δ' ἐν χερσὶ κίθαριν περικαλλέα θῆκε
Φημίῳ, ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ.
Ητοι ὅ Φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν·
Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Αθήνην,
Αγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίατο ἄλλοι·
Ξεῖνε φίλ', εἰ καί μοι νεμεσήσεαι ὅ, τι κεν εἴπω;
Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδὴ,
Ῥεῖ, ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν
Ανέρος, οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ,
Κείμεν' ἐπ' ἠπείροιο, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει.
Εἰ κεῖνόν γ' Ιθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα,
Πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
Η ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.
Νῦν δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, οὐδέ τις ἡμῖν
Θαλπωρὴ, εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Φησὶν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Οποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
Ηγαγον εἰς Ιθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
Οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρα εὖ εἰδῶ
Ηὲ νέον μεθέπεις, ἢ καὶ πατρώϊός ἐσι
Ξεῖνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Αλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπιστροφος ἦν ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·

Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι,
Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
Ες Τεμέσην μετὰ χαλκόν· ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλιος,
Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.
Ξείνοι δ' ἀλλήλων πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι
Ἐξ ἀρχῆς, εἴπερ τε γέροντ' εἴρηαι ἐπελθὼν
Λαέρτην ἥρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
Ερχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πήματα πάσχειν
Γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥδ' οἱ βρῶσίν τε, πόσιν τε
Παρτιθεῖ, εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
Ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.
Νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι
Σὸν πατέρ'· ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθω.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσεύς,
Αλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρείῃ πόντῳ,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
Αγριοι, οἵ που κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἴω,
Οὔτε τι μάντις ἐών, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς.
Οὔτι ἔτι δηρόν γε φίλης ἄπο πατρίδος αἴης
Εσται, οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·
Φράσεται, ὥς κε νίηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ δὴν' ἐξ αὐτοῦ τόσος παῖς εἷς Ὀδυσῆος.
Λίην γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
Κείνῳ· ἐπεὶ δαμὰ τοῖον ἰμασσόμεθ' ἀλλήλοισι,
Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀιαβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
Αργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν.

Ἐκ τοῦδ', οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, οὔτ' ἐμὲ κεῖνος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
Μήτηρ μέν ἐμέ φησι τοῦ ἔμεναι· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμεναι υἱὸς
Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε·
Νῦν δ', ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
Τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεείνεις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Οὐ μέν τοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμον ὀπίσω
Θῆκαν· ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
Εἰλαπίνη, ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
Ὡς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσήσαιτό κεν ἀνὴρ
Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ξεῖν', ἐπεὶ ἆρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
Εμεναι, ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν.
Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιόωντες,
Οἳ κεῖνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν πέρι πάντων
Ανθρώπων· ἐπεὶ οὔ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
Εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ,
Ηὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε·
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
Ηδε κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσω·
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο·
Ὤχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
Κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
Οἷον, ἐπεί νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδεα τεῦξαν.

Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠδὲ ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
Τόσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν· τάχα δή με διαραίσουσι καὶ αὐτόν.
Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὤ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος
Δεύῃ, ὅ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν, δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι
Σταίη, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
Τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ ταπρῶτ' ἐνόησα,
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰλου Μερμερίδαο·
Ὤχετο γὰρ κἀκεῖσε θοῇς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσεὺς,
Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
Ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
Δωκεν, ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας.
Ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσεὺς,
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται·
Ἢ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκί,
Οἶσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
Ὅπως κε μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο.
Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων,
Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων·
Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι.
Μήτηρ δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
Ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα

Πολλὰ μάλ', ὅσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴκε πίθηαι·
Νῆ ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν, ἥτις ἀρίστη,
Ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
Ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς
Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθέ, καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον·
Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον.
Ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
Ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν.
Εἰ δέ κε τεθνειῶτος ἀκούσῃς, μηδέ τ' ἐόντος,
Νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι
Πολλὰ μάλ', ὅσα ἔοικε· καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς,
Φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ὅπως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
Κτείνῃς, ἢ δόλῳ, ἦε καὶ ἀμφαδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσί.
Ἦ οὐκ ἀΐεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
Καὶ σὺ, φίλος, μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε,
Ἀλκιμὸς ἔσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη,
Ἠδ' ἑτάρους, οἵ πού με μαλ' ἀσχαλόωσι μένοντες.
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ξεῖν', ἤτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
Ὡς τε πατὴρ ᾧ παιδί, καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
Ὄφρα λοεσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,

Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίῃς, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
Τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
Ἐξ ἐμεῦ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο·
Δῶρον δ', ὅ, τι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
Αὖτις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἴκονδε φέρεσθαι,
Καὶ μαλὰ καλὸν ἑλών. σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
Θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρὸς
Μᾶλλον ἔτ', ἢ τὸ πάροιθεν· ὁ δὲ, φρεσὶν ἧσι νοήσας,
Θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὀΐσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος φώς·
Τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ
Εἵατ' ἀκούοντες· ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε
Λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη,
Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέστιν ἀοιδὴν
Κούρη γ' Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἀντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρίστη.
Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον ἀοιδόν·
Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
Ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί.
Τῶν ἕν γε σφιν ἄειδε παρήμενος· οἱ δὲ σιωπῇ
Οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς
Λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσι φίλον κῆρ
Τείρει· ἐπεί μ' μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον·
Τοίην γὰρ κεφαλὴν πόθεω, μεμνημένη αἰεὶ

Ανδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Αργος.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρ' αὖ φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν
Τέρπειν ὅπῃ ἔοι νόος ὄρνυται; οὔ νύ τ' ἀοιδοὶ
Αἴτιοι, ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν
Ανδράσιν ἀλφηστῆσιν, ὅπως ἐθέλησιν ἑκάστῳ.
Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν·
Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκουόντεσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.
Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν.
Οὐ γὰρ Οδυσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ,
Εν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
Αλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Εργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ες δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Οδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Αθήνη.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα,
Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσι κλιθῆναι.
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνύμενος ἤρχετο μύθων·
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
Εστω· ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκούεμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
Ηῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεθα πάντες κίοντες,
Πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
Εξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὔμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον

Εμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσαι,
Κείρετ', ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἴην ἐόντας,
Αἴκε ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γένεσθαι,
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
Τὸν δ' αὖτ' Αντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός·
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
Ὑψαγόρην τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν.
Μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ιθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
Ποιήσειεν· ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Αντίνοε, εἶπερ μοι καὶ ἀγάσεαι, ὅ, τι κεν εἴπω;
Καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρέσθαι.
Ἦ φῂς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν· αἶψά τέ οἱ δῶ
Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμήεστερος αὐτός.
Αλλ' ἤτοι βασιλῆες Αχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ιθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί·
Τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε δῖος Οδυσεύς.
Αὐτὰρ ἐγὼν οἶκοιο ἄναξ ἔσομ' ἠμετέροιο,
Καὶ δμώων, οὕς μοι λῆσατο δῖος Οδυσεύς.
Τὸν δ' αὖ Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα.
Τηλέμαχ', ἤτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Ὁστις ἐν ἀμφιάλῳ Ιθάκῃ βασιλεύσει Αχαιῶν·
Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασι σοῖσιν ἀνάσσοις.
Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι
Κτήματ' ἀποραίσει, Ιθάκης ἔτι ναιεταώσης.
Αλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι,
Ὁτόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὔχεται εἶναι
Γαίης· ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα.
Ἦέ τοι ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
Ἦ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει;

Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ ὑπέμεινε
Γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐώκει.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
Οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴποθεν ἔλθοι,
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἤν τινα μήτηρ
Ες μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστὶ,
Μέντης δ' Αγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι
Υἱός· ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
Ὡς φάτο Τηλέμαχος· φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε.
Δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
Ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Ενθ' ἕβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων·
Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κεδν' εἰδυῖα
Εὐρύκλει', Ωπος Θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
Τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσι ἑοῖσιν,
Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἑεικοσάβοια δ' ἔδωκεν.
Ισα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν·
Εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός.
Ἡ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
Δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
Ωΐξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
Ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα·
Καὶ τὸν μὲν γραίης τυκιμήδεος ἔμβαλε χερσίν.
Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
Πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσι,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρην δ' ἐπέρουσε κορώνη
Αργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσεν ἱμάντι.

Ενθ' ὅγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἷὸς ἀώτῳ,
Βούλευε φρεσὶν ἦσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Αθήνη.

* Εκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε'.

43—269.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Αργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Αμβρόσια, χρύσεια· τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ηδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Αργειφόντης.
Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς,
Ὅστε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
Ιχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ·
Τῷ ἴκελος πολέεσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς·
Αλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν
Ενθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος, ἤπειρόνδε
Ἤιεν· ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι νύμφη
Ναῖεν ἐϋπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει,
Δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ,
Ἰστὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν.
Ὑλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα,
Κλήθρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
Ενθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο.

Σκῶπές τ', ἴρηκές τε, ταυύγλωσσοί τε κορῶναι
Εἰνάλιαι, τῆσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν·
Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο,
Ἡμερὶς ἠδώσα, τεθήλει δὲ σταφυλῇσι·
Κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
Πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἠδὲ σελίνου,
Θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ἧσιν.
Ἐνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ,
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
Ἠγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ, δῖα θεάων.
Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
Ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει.
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθημενος· ἔνθα πάρος περ,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων.
Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι·
Τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόραπι, ἐλήλυθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γέ μεν οὔτι θαμίζεις.
Αὔδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
Αλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θέω.
Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
Ἀμβροσίης πλήσασα· κέρασε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ἐρωτᾷς μ' ἐλθόντα, θεὰ, θεόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.

Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
Τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Ἀστεπτον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἵτε θεοῖσιν
Ἱερά τε ῥέζουσι, καὶ ἑξαίτους ἑκατόμβας.
Ἀλλὰ μάλ' οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
Οὔτε παρεξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι.
Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρότατον ἄλλων
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο
Ἐνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν περσαντες ἔβησαν
Οἴκαδ'. ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
Ἣ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν, καὶ κύματα μακρά.
Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασε.
Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅ, τι τάχιστα·
Οὐ γάρ ἑοὶ τῆδ' αἶσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι,
Αλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἔστι φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς φάτο. ῥίγησεν δε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σχέτλιοι ἐστὲ, θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
Οἵτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδάσιν εὐνάζεσθαι
Αμφαδίην, ἤ τις τε φίλον ποίησετ' ἀκοίτην.
Ὡς μὲν ὅτ' Ὠρίωνα ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς,
Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Ἕως μιν ἐν Ορτυγίῃ χρυσόθρονος Αρτεμις ἁγνὴ
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν.
Ὡς δ' ὁτότ' Ιασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτης,
Ὧι θυμῷ εἴξασα, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπις βιβαῶτα
Οἷον· ἐπεί οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ

Ζεὺς ἕλσας ἐπέασε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
[Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασε.]
Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.
Αλλ' ἐπεὶ οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
Οὔτε παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὐδ' ἀλιῶσαι·
Ἐρρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν οὔπῃ ἔγωγε·
Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Αργειφόντης.
Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
Μήπως τοι μετόπισθε κοτεσάμενος χαλεπήνῃ.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς Αργειφόντης·
Ἡ δ' ἐπ' Οδυσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
Ἠϊ', ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὄσσε
Δακρυόφιν τέρσοντο· κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
Νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἥνδανε νύμφη.
Αλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκῃ
Εν σπέεσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ.
Ηματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠϊόνεσι καθίζων,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων·
Αγχου δ' ἱσταμένη προσεφώνεε δῖα θεάων.
Κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
Φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
Αλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ
Εὐρεῖαν σχεδίην· ἀτὰρ ἵκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ
Ὑψοῦ, ὅπως σε φέρῃσιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.

Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ τε καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
Ενθήσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
Εἵματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι οὖρον ὄπισθεν,
Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι,
Αἴ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε.
Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Οδυσεὺς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπὴν,
Ἣ κέλεαι σχεδίη περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἴσασι
Ωκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὖρῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σίθεν, σχεδίης ἐπιβαίην,
Εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὅρκον ὀμόσαι,
Μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ὡς φάτο. μείδησεν δὲ Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Χειρί τε μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν.
Ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·
Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι;
Ἰστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσι θεοῖσι,
Μή τι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Αλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράζομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ
Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε μοι χρειὼ τόσον ἵκοι.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο δῖα θεάων
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο·
Ἶξον δὲ σπεῖος γλαφυρὸν θεοῦ ἠδὲ καὶ ἀνῆρ·
Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας· νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
Εσθιειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·

Αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσῆος θείοιο,
Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ, δῖα θεάων·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσεῦ,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
Εἴγε μὲν εἰδείης σῇσι φρεσὶν, ὅσα τοι αἶσα
Κήδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ἐνθάδε κ' αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
Ἀθάνατός τ' εἴης· ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
Σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
Οὐ μέν θην κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικε
Θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας τε καὶ εἶδος ἐρίζειν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χώεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
Πάντα μάλ', οὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
Εἶδος ἀκιδνοτέρη, μέγεθός τ', εἰς ἄντα ἰδέσθαι·
Ἣ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Τλήσομαι, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν.
Ἤδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα
Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω·
Ὣς ἔφατ', ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν.
Ἐλθόντες δ' ἄρα τώγε μυχῷ σπείους γλαφυροῖο,
Τερπέσθην φιλότητι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσεύς·
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη,

Λεπτὸν, καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ
Καλὴν, χρυσείην· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
Καὶ τότ' Ὀδυσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἔν παλάμῃσι,
Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον. αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός.
Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
Νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Κλήθρη τ', αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης,
Αὖα πάλαι, περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, δῖα θεάων.
Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα, θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον·
Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
Ξέσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.
Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ, δῖα θεάων.
Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι·
Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν.
Ὅσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ
Φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
Τόσον ἐπ' εὐρείαν σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσεύς.
Ἱκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσι,
Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσι τελεύτα.
Ἐν δ' ἱστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·
Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρα ἰθύνοι·
Φράξε δέ μιν ῥίπεσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι,
Κύματος εἶλαρ ἔμεν· πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
Ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψὼ,

Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.
Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο.
Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤϊα
Κωρύκῳ· ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά.
Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία δῖος Ὀδυσεύς.

* Ex τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ'.

24—71.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ' Αλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσι κελεύει·
Ξεῖνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
Ἠὲ πρὸς ἠοίων, ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων·
Πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
Ἡμεῖς δ', ὡς τὸ πάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν·
Οὐδὲ γὰρ, οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δώματ' ἵκηται,
Ενθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει, εἵνεκα πομπῆς.
Αλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσομεν εἰς ἅλα δῖαν
Πρωτόπλοον· κούρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα
Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ
Ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα δορὴν ἁλεγύνετε δαῖτα,
Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
Ερχησθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν,

Μηδε τις ἀρνείσθω· καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδὸν
Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν
Τέρπειν, ὅπῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν·
Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Σκηπτοῦχοι· κήρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν·
Κούρω δὲ κρινθέντε δύω καὶ πεντήκοντα
Βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ δῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσαν
Εν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ·
Ηρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
Πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασαν·
Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὦρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Βάν ῥ' ἴμεν Αλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε, καὶ ἔρκεα, καὶ δόμοι ἀνδρῶν
[Αγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι, ἠδὲ παλαιοί.]
Τοῖσιν δ' Αλκίνοος δυοκαίδεκα μηλ' ἱέρευσεν,
Οκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς·
Τοὺς δέρον, ἀμφὶ δ' ἔπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.
Κήρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδὸν,
Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε, κακόν τε,
Οφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον,
Μέσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
Κάδδ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα λιγεῖαν
Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπίφρασε χερσὶν ἑλίσθαι
Κήρυξ· πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν,
Πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα, προκείμενα, χεῖρας ἴαλλον.

485—563.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Δημόδοκ', ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων·
Ἦ σε γε Μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς παῖς, ἦ σε γ' Ἀπόλλων·
Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις,
Ὅσ' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, καὶ ὅσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
Ὡς τέ που ἢ αὐτὸς παρεὼν, ἢ ἄλλου ἀκούσας.
Αλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησε σὺν Ἀθήνῃ,
Ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν, δόλον, ἤγαγε δῖος Ὀδυσεὺς
Ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἵ ῥ' Ἰλιον ἐξαλάπαξαν.
Αἴ κεν δή μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσι μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδὴν,
Ἔνθεν ἑλὼν, ὡς οἱ μὲν ἐϋσέλμων ἐπὶ νηῶν
Βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
Αργεῖοι· τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
Εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
Ὡς ὁ μὲν εἰστήκει· τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον,
Ἥμενοι ἀμφ' αὐτόν· τρίχα δὲ σφισιν ἤνδανε βουλὴ,
Ἠὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ νηλέϊ χαλκῷ,
Ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας,
Ἠὲ ἐᾶν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι,
Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν·
Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
Δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθ' εἵατο πάντες ἄριστοι
Αργείων, Τρώεσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ηειδεν δ', ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν,
Ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.

Αλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν.
Αὐτὰρ Οδυσῆα προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο
Βήμεναι, ἠΰτ' Αρηα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
Νικῆσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάθυμον Αθηνην.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Οδυσεὺς
Τήκετο· δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
Ὅς τε ἑῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν.
Αστεϊ καὶ τεκέεσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
Ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
Αμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὄπισθεν
Κόπτοντες δούρεσι μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμους,
Εἴρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν·
Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί·
Ὡς Οδυσεὺς, ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
Ενθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
Αλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ', ἠδ' ἐνόησεν,
Ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν·
Αἶψα δὲ Φαιήκεσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν,
Οὐ γάρ πως πάντεσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει.
Ἐξ οὗ δορπίομέν τε, καὶ ὤρορε δῖος ἀοιδὸς,
Ἐκ τοῦδ' οὔπω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο
Ὁ ξεῖνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν,
Αλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
Ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά οἱ δίδομεν φιλέοντες.
Αντὶ κασιγνήτου ξεινός θ' ἑκάτης τε τέτυκται
Ανέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιφαύσει πραπίδεσι.
Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῖθε νοήμασί περδαλέοισιν,

Ὅ, τι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν·
Εἶπ' ὄνομ', ὅ τι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε, πατήρ τε,
Ἄλλοι θ', οἵ κατὰ ἄστυ, καὶ οἱ περιναιετάουσιν.
Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔστ' ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται,
Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεί κε τέκωσι, τοκῆες.
Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν, δῆμον τε, πόλιν τε·
Ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τά τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν·
Ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν·
Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς
Ἀνθρώπων· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπερόωσιν,
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
Οὔτε τί πημανθῆναι ἔπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.

572—586.

Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ὅπῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἄστινας ἵκεο χώρας
Ἀνθρώπων· αὐτούς τε, πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας·
Ἦ μὲν ὅσοι χαλεποί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι·
Οἵ τε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Εἰπὲ δ', ὅ, τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
Ἀργείων, Δαναῶν, ἠδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων.
Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
Ἀνθρώποις, ἵνα ἦσι καὶ ἐσομένοισιν ἀοιδή.
Ἦ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο Ἰλιόθι πρὸ,
Ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς, ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλιστα
Κήδιστοι τελέθουσι, μετ' αἶμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
Ἦ τις που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς
Ἐσθλός; ἐπεὶ οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων
Γίνεται, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν, πεπνυμένα εἰδῇ.

* ΤΗΣ

ΤΟΥ ΌΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Γ.

ΤΟΝ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς.
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ἦτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστί, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν·
Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουαζωνται ἀοιδοῦ,
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσι·
Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι.
Σοὶ δ' ἱμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα
Εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω.
Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
Κήδε' ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
Εἴδετ'. ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα, φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ,
Ὑμῖν ξεῖνος ἔω, καί ἀπόπροθι δώματα ναίων.
Εἶμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
Ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει·
Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον. ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
Νήριτον, εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσι,

Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος·
Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται
Πρὸς ζόφον, (αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,)
Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὔτι ἔγωγε
Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
Ἥ μέν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ, δῖα θεάων,
[Ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
Ὡς δ' αὕτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
Αλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθον·
Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων
Γίνεται, εἴπερ καί τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
Γαίη ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκήων.
Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
Ὃν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσι πέλασεν,
Ἰσμάρῳ· ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς.
Ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
Δασάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἐνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἠμέας
Ηνώγεα· τοι δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
Ἐνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
Εσφαζον παρὰ θῖνα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κικόνες Κικόνεσι γεγώνευν,
Οἵ σφισι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
Ηπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων
Ανδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα·
Ηλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ,
Ηέριοι· τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη
Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσι·
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Οφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,

Τόφρα δ' ἀλιξάμενοι μένομεν πλεονάς περ ἐόντας·
Ημος δ' ἠέλιος μετενείσετο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Αχαιούς.
Ἐξ δ' ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Ωλονθ· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε, μόρον τε.
Ενθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ασμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον αὖσαι,
Οἳ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὕπο δηωθέντες.
Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, ἱστία δὲ σφιν
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο.
Καὶ τὰ μὲν εἰς νῆας κάθεμεν δείσαντες ὄλεθρον,
Αὐτὰς δ' ἰσυμένως προερύσαμεν ἤπειρόνδε.
Ενθα δύω νύκτας, δύο τ' ἤματα, συνεχὲς αἰεί,
Κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε, καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
Αλλ' ὅτε δὴ τριτὸν ἦμαρ ἐϋπλόκομος τέλεσ' Ηὼς,
Ιστοὺς στησάμενοι, ἀνά θ' ἱστία λευκὰ ἐρύσαντες,
Ἥμεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε, κυβερνῆταί τ' ἴθυνον.
Καὶ νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αλλά με κῦμα, ῥόος τε, περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
Καὶ βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
Ενθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
Γαίης Λωτοφάγων, οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
Ενθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσάμεθ' ὕδωρ·
Αἶψα δὲ δεῖπνον ἕλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασάμεθ', ἠδὲ ποτῆτος,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην πεύθεσθαι ἰόντας,
Ανδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσας,

Οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι·
Αλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.
Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,
Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
Μή πώ τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται.
Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ενθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
Ἰκόμεθ', οἵ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
Οὔτε φυτεύουσι χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν.
Αλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
Πυροὶ, καὶ κριθαὶ, ἠδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες·
Αλλ' οἵγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα,
Εν σπέεσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων· οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι.
Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ,
Υλήεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
Αγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην
Αλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν,

Αλλ' ἦγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα,
Ανδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
Οὐ γὰρ Κυκλώπεσι νέες πάρα μιλτοπάρῃοι,
Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε κάμοιεν
Νῆας ἐϋσέλμους, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
Αστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι· οἷά τε πολλὰ
Ανδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν·
Οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον ἐϋκτιμένην ἐκάμοντο.
Οὐ μὲν γάρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὥρια πάντα·
Εν μὲν γὰρ λειμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας,
Ὑδρηλοὶ, μαλακοί· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν.
Εν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰὲν
Εἰς ὥρας ἀμῷεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας.
Εν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν,
Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
Αλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
Θυμὸς ἐποτρύνῃ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
Κρήνη ὑπὸ σπέος· περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν.
Ενθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευε
Νύκτα δι' ὀρφναίην· οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι·
Αηρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, οὐδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν προὔφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσιν·
Ενθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν.
Οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσον
Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας ἐϋσέλμους ἐπικέλσαι.
Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ, καθείλομεν ἱστία πάντα·
Εκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ενθα δ' ἀποβρίξαντες ἰμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεύμεθα κατ' αὐτήν.
Ωρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Αἶγας ὀρεσκῴους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.

Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
Εἱλόμεθ' ἐκ νηῶν· διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες
Βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
Νῆες μέν μοι ἕποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην
Εννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἶῳ.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ.
Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
Αλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
Ηφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πολίεθρον ἑλόντες.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
Καπνόν τ', αὐτῶν τε φθογγὴν, οἰῶν τε, καὶ αἰγῶν.
Ημος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ηὼς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
Αλλοι μὲν νῦν μίμνετ' ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἑμοῖς ἑτάροισιν
Ελθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἵτινές εἰσιν.
Η ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
Ηὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' ἔισβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Αλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
Ενθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἴδομεν, ἄγχι θαλάσσης,
Ὑψηλον, δάφνῃσι κατηρεφές· ἔνθα δὲ πολλὰ
Μῆλ', οἵές τε, καὶ αἶγες ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσι λίθοισι,
Μακρῇσίν τε πίτυσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
Ενθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὃς ῥά τε μῆλα
Οἷος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους

Πωλειτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἰὼν ἀθεμίστια ἤδη.
Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἐῴκει
Ανδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑληέντι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἷον ἀπ' ἄλλων.
Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Αὐτοῦ πὰρ νηῒ τε μένειν, καὶ νῆα ἔρυσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἑτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους
Βῆν· ἀτὰρ αἴγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο,
Ἡδέος, ὅν μοι δώκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱὸς,
Ἱρεὺς Απόλλωνος, ὃς Ισμαρον ἀμφιβεβήκει·
Οὕνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ', ἠδὲ γυναικὶ,
Αἰδόμενοι· ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι
Φοίβου Απόλλωνος· ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα.
Χρυσοῦ μέν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα·
Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσας,
Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν
Ηείδει δμώων, οὐδ' ἀμφιπόλων ἔνι οἴκῳ,
Αλλ' αὐτὸς, ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μί' οἴη.
Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
Ἓν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μίτρα
Χεῦ· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει,
Θεσπεσίη· τότ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
Τοῦ φίρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤϊα
Κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι ὀΐσατο θυμὸς ἀγήνωρ,
Ανδρ' ἐπιλεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
Αγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα, οὔτε θέμιστας.
Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἔνδον
Εὕρομεν, ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα.
Ελθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεθα ἕκαστα·
Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
Αρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
Ερχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,

Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι· νᾶον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα,
Γαυλοί τε, σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρώτισθ' ἕταροι λίσσοντ' ἐπέεσι
Τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
Σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Αλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,
Ὀφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη·
Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ετάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν· ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τέ μιν ἔνδον
Ἡμενοι, ἕως ὅγ' ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὀξρίμον ἄχθος
Ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Ἐκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν·
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου.
Αὐτὰρ ὅγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
Πάντα μάλ', ὅσ' ἤμελγε· τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφιν,
Αρνειούς τε, τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Ὀξριμον· οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
Εσθλαὶ, τεσσαράκυκλοι, ἀπ' οὔδεος ὀχλήσειαν·
Τόσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρησιν.
Ἕζόμενος δ' ἤμελγεν ὅϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστῃ.
Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε·
Ἥμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
Πίνειν δαινυμένῳ, τε καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Καί τοτε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσιδεν, εἴρετο δ' ἡμέας·
Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε λῃστῆρες ὑπὲρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται

Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
Ὡς ἔφαθ· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
Αλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Αχαιοὶ
Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Οἴκαδε ἱέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
Ηλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητιάασθαι.
Λαοὶ δ' Ατρείδεω Αγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστί·
Τόσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαοὺς
Πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα
Ἱκόμεθ', εἴτι πόροις ξεινήϊον ἠὲ καὶ ἄλλως
Δώῃς δωτίνην, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.
Αλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεούς· ἱκέται δέ τοι εἰμέν.
Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε,
Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖϊ θυμῷ·
Νήπιος εἰς, ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν ἐλήλυθας,
Ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν, ἢ ἀλέασθαι.
Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν,
Οὐδὲ θεῶν μακάρων γε· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι εἰμέν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην
Οὔτε σεῦ, οὔθ' ἑτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύει.
Αλλά μοι εἶφ', ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα·
Η που ἐπ' ἐσχατιῆς, ἢ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαείω.
Ὡς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά.
Αλλά μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσι·
Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
Ακρῃ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν·
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑφεκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ.

Αλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε·
Σὺν κὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τοὺς δὲ διαμελεΐστι ταμὼν ὡπλίσατο δόρπον·
Ησθιε δ', ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
Εγκατά τε, σάρκας τε, καὶ ὀστέα μυελόεντα.
Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διῖ χεῖρας,
Σχέτλια ἔργ' ὁρόωντες· ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν,
Ανδρόμεα κρέ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσάμενος διὰ μήλων.
Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν,
Ασσον ἰὼν, ξίφος ὀξὺ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ,
Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
Χεῖρ' ἐπιμασάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.
Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμες ἀπώλομεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
Οὐ γάρ κεν δυνάμεθα θυράων ὑψηλάων
Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.
Ὡς τότε μὲν στεναχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ηως,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὄγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὡπλίσατο δεῖπνον.
Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πίονα μῆλα,
Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Αψ' ἐπέθηκ', ὡς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.
Πολλῇ δε ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα
Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
Εἴπως τισαίμην, δώῃ δέ μοι εὖχος Αθήνη·
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,
Χλωρὸν, ἐλαΐνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν ὄφρα φοροίη

Αὐανθέν· τὸ μὲν ἄμες ἴϊσκόμεν εἰσοροῶντες,
Ὅσον θ' ἰστὸν νηὸς εἰκοσόροιο μιλαίνης,
Φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκτεράα μέγα λαῖτμα·
Τόσον ἦεν μῆκος, τόσον ἦν πάχος εἰσοράασθαι.
Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστὰς,
Καὶ παρίθηχ' ἑτάροισιν, ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα.
Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς
Ακρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
Ἡ ῥα κατὰ σπείος κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπάλαχθαι ἄνωγον,
Ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας
Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς αὖρ' κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι,
Τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
Ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
Πάντα μάλ'· οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
Ἤ τι ὀϊσάμενος, ἦ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἐπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας
Ἐζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὄγε δ' αὖτε δύω μάρψας ὑπλίσατο δόρπον.
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστὰς,
Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα
Οφρ' εἰδῇς, οἷόν τι τοτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει
Ἡμετέρη· σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλέησας
Οἴκαδε πέμψειας· σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς.
Σχέτλιε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο
Ανθρώπων πολέων ; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς

Ἠδὺ ποτὸν πίνων· καί μ' ἤτεε δεύτερον αὖτις·
Δός μοι ἔτι πρόφρων, καί μοι τεὸν ὄνομα εἰπὲ
Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις.
Καὶ γὰρ Κυκλώπεσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
Ὣς ἔφαθ'· αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἴνου·
Τρὶς μὲν ἐδώκα φέρων, τρὶς ἔκπιεν ἀφραδίησιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσι προσηύδων μειλιχίοισι·
Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης·
Οὖτις ἔμοι γ' ὄνομ' ἔστ'. Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι
Μήτηρ, ἠδὲ πατὴρ, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἕδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι,
Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι ξεινήϊον ἔσται.
Ἦ, καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα· καδδέ μιν ὕπνος
Ἦρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσυτο οἶνος,
Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων·
Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
Εἵως θερμαίνοιτο· ἔπεσί τε πάντας ἑταίρους
Θάρσυνον, μή τίς μοι ὑποδείσας ἀναδύῃ.
Αλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν
Ἀψασθαι, χλωρός περ ἐών, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἆσσον φέρον ἐκ πυρὸς, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Ἵσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσε μέγα δαίμων.
Οἱ μὲν, μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ,
Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
Δίνεον· ὡς δ' ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσείουσιν ἱμάντι
Ἀψάμενοι ἑκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεί.

Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες
Δινέομεν, τὸν δ' αἷμα περίρρεε θερμὸν ἐόντα.
Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὖσεν ἀϋτμὴ,
Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἠὲ σκέπαρνον,
Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
Φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου τε κράτος ἐστίν·
Ὡς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν· περὶ δ' ἴαχε πέτρη.
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
Τὸν μὲν ἔπειτα ἔριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.
Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἵ ῥά μιν ἀμφὶς
Ὠικεον ἐν σπέεσι διὰ ἄκριας ἠνεμοέσσας·
Οἵ δὲ βοῆς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος·
Ἱστάμενοι δ' εἴροντο περὶ στέος, ὅ, τι ἑ κήδοι·
Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας,
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀΰπνους ἄμε τίθησθα;
Ἦ μή τις σεῦ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
Ἦ μή τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ, ἠὲ βίηφι;
Τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος.
Ὦ φίλοι, Οὖτις με κτείνει δόλῳ, οὐ δὲ βίηφιν.
Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
Εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, οἷον ἐόντα,
Νοῦσόν γ' οὔπως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.
Αλλὰ σύ γ' εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
Ὡς ἄρ' ἔφαν ἀπιόντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασε φίλον κῆρ,
Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
Κύκλωψ δὲ στενάχων τε, καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι,
Χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἶλε θυράων·
Αὐτὸς δ' ἐνὶ θύρῃσι καθέζετο, χεῖρε πετάσας,
Εἴ τινά που μετ' ὄεσι λάβοι στείχοντα θυραζε·
Οὕτω γάρ που μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ᾽ ἄριστα γένοιτο,
Εἴ τιν᾽ ἑταίροισιν θανάτου λύσιν, ἠδ᾽ ἐμοὶ αὐτῷ
Εὑροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
Ὡς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Αρσενες οἷες ἦσαν ἐϋτρεφεὲς, δασύμαλλοι,
Καλοί τε, μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες·
Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσι λύγοισι,
Τῆς ἔπι Κύκλωψ εὗδε, πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδὼς,
Σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκε,
Τὼ δ᾽ ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, σώοντες ἑταίρους.
Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ᾽ οἷες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε,
Αρνειὸς γὰρ ἦεν, μήλων ὄχ᾽ ἄριστος ἁπάντων,
Τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ᾽ ἐλυσθεὶς
Κείμην· αὐτὰρ χερσὶν ἀώτου θεσπεσίοιο
Νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι θυμῷ.
Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἧμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Καὶ τότ᾽ ἔπειτα νομόνδ᾽ ἐξέσυτο ἄρσενα μῆλα·
Θήλειαι δ᾽ ἐμέμυκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκοὺς,
Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο· ἄναξ δ᾽ ὀδύνῃσι κακῇσι
Τειρόμενος, πάντων οἰῶν ἐπεμαίετο νῶτα
Ορθων ἑσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
Ὡς οἱ ὑπ᾽ εἰροπόκων οἰῶν στέρνοισι δέδεντο.
Ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε,
Λαχμῷ στεινόμενος, καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι.
Τὸν δ᾽ ἐπιμασάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
Κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσυο μήλων
Ὕστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν,
Αλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν᾽ ἄνθεα ποίης,
Μακρὰ βιβάς· πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις·
Πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι
Ἑσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος· ἦ σύγ᾽ ἀνάκτος

Οφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε,
Σὺν λυγροῖς ἑτάροισι, δαμασάμενος φρένας οἴνῳ,
Οὖτις, ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον.
Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο,
Εἰπεῖν, ὅπῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει·
Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ στέος, ἄλλυδις ἄλλῃ
Θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ· καδδὲ ἐμὸν κῆρ
Λωφήσειε κακῶν, τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις.
Ὡς εἰπὼν, τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε.
Ελθόντες δ' ἠϊόνα ἀπὸ σπείους τε, καὶ αὐλῆς,
Πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους.
Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
Ἱκόμεθ'· ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν,
Οἳ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
Αλλ' ἐγὼ οὐκ εἴων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ,
Κλαίειν· ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα
Πολλ' ἐν νηῒ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Αλλ' ὅτε τόσον ἀπῆν, ὥς τίς κε γέγωνε βοήσας,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι·
Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους
Εδμεναι ἐν σπέϊ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφι·
Καὶ λίην σέ γε μέλλε πιχήσεσθαι κακὰ ἔργα·
Σχετλί· ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ
Εσθέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Ηκε δ' ἀπορήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·
Κάδδ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρῴροιο,
Τυτθὸν ἰδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι.
Εκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης.
Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα,

Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
Ὧσα παρέξ· ἑτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
Εμβαλέειν κώπῃς, ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν,
Κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
Αλλ' ὅτε δὴ δὶς τόσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
Καὶ τότε δὴ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Μειλίχιοις ἐπέεσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος.
Σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα;
Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα
Αὖτις ἐς ἤπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτοθ' ὀλέσθαι.
Εἰ δὲ φθεγξαμένου τεῦ, ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε,
Σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς, καὶ νήϊα δοῦρα,
Μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλών· τόσον [ὅ] γὰρ ἴησιν.
Ὣς φάσαν· ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
Αλλά μιν ἀψόροον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ·
Κύκλωψ, αἴ κεν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
Οφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν,
Φάσθαι, Οδυσῆα πολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
Υἱὸν Λαέρτεω, Ιθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα.
Ὣς ἐφάμην· ὁδὲ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ·
Ὤ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.
Εσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο,
Καὶ μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσιν·
Ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσω,
Χειρῶν ἐξ Οδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
Αλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
Ενθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
Νῦν δέ μ', ἐὼν ὀλιγος τε, καὶ οὐτιδανὸς, καὶ ἄκικυς,
Οφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεί μ' ἐδαμάσατο οἴνῳ.
Αλλ' ἄγε δεῦρ', Οδυσεῦ, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θέω,
Πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ενοσίγαιον·

Τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεται εἶναι·
Αὐτὸς δ', αἴ κ' ἐθέλῃσ', ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος,
Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον,
Αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Κλῦθι, Ποσειδάον, γαιήοχε, κυανοχαῖτα·
Εἰ ἐτεόν γε σὸς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεαι εἶναι,
Δὸς μὴ Ὀδυσῆα πολιτόρθιον οἴκαδ' ἱκέσθαι,
Υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα.
Αλλ' εἴγ' οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον, καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοχαίτης.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Ἧκ' ἐπιδινήσας· ἐπέρεισε δὲ ἰν' ἀπέλεθρον·
Κάδδ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο,
Τυτθὸν ἐδεύσησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι·
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Αλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
Νῆες ἐϋσελμοι μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵατ' ὀδυρόμενοι ἡμέας τοτιδέγμενοι αἰεί·
Νῆα μὲν ἔνθ' ἔλθοντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες,
Δασάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτειμόμενος κίοι ἴσης.
Ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι,
Μήλων δαιομένων, δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ Διὶ

Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὅς πᾶσιν ἀνάσσει,
Ῥέξας, μηρί' ἔκηον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
Αλλ' ὄγε μερμήριζεν ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
Νῆες ἐΰσελμοι, καὶ ἐμοὶ ἑρίηρες ἑταῖροι.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Καὶ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσα
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον·
Ἑξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ενθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ασμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

* Εκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ'.

1—43.

ΑΥΤΑΡ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσαμεν εἰς ἅλα δῖαν·
Εν δ' ἱστὸν τιθέμεθα καὶ ἱστία νηῒ μελαίνῃ·
Εν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ
Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἡμιν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο
Ικμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
Ἥμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε, κυβερνήτης τ' ἴθυνε.
Τῆς δὲ παννημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης,
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυρόου Ὠκεανοῖο·
Ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε, πόλις τε,
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐδ' ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Οὔθ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν τροτράπηται·
Ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
Εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
Ἤιομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη·
Ἔνθ' ἱερῆία μὲν Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε,
Εἶχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ,
Βόθρον ὄρυξα, ὅσον τε πυγούσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα·
Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὰς χέομεν πᾶσι νεκύεσσιν,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσίμεν οἴῳ
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
Ἐλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα,
Ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα πελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
Ψυχαὶ ὑπ' ἐξ Ἐρέβευς νεκύων κατατεθνειώτων,
Νύμφαι τ' ἠΐθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες,
Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν,
Ἀνδρες ἀρηῖφατοι· βεβροτωμένα τεύχ' ἔχοντες·
Οἵ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
Θεσπεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει.

386—639.

Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Αγαμέμνονος Ατρείδαο
Αχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ' ὅσαι ἅμ' αὐτῷ
Οἶκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Εγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος, ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν·
Κλαίε δ' ὄγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων,
Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων.
Αλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς,
Οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
Ατρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Αγάμεμνον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασε ταναηλεγέος θανάτοιο;
Ηέ σέ γ' ἐν νήεσι Ποσειδάων ἐδάμασεν,
Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν;
Ηέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
Βοῦς περιταμνόμενον, ἠδ' οἰὼν πώεα καλὰ,
Ηὲ περὶ πόλιος μαχεόμενον, ἠὲ γυναικῶν;
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσεῦ,
Οὔτ' ἐμέ γ' ἐν νήεσι Ποσειδάων ἐδάμασεν,
Ορσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν,
Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
Αλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε, μόρον τε,
Κτείνε σὺν ὀλομένῃ ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλέσας,
Δειπνήσαντ', ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ·
Ὡς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
Νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὥς ἀργιόδοντες,
Οἵ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
Η γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ.
Ηδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας

Μουνὰξ κτεινομένων, καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Αλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας,
Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
Κασάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
Αμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων,
Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνῶπις
Νοσφίσατ', οὐδέ μοι ἔτλη, ἰόντι περ εἰς Αΐδαο,
Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
Ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται
Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦτοι ἔφην γε
Ασπάσιος παίδεσσιν, ἰδὲ δμῳῆσιν ἐμοῖσιν,
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα
Ἧτε κατ' αἶσχος ἔχευε, καὶ ἰσομένῃσιν ὀπίσω
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ατρεος εὐρύοπα Ζεὺς
Εκπάγλως ἤχθηρε, γυναικείας διὰ βουλὰς,
Ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί·
Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἐόντι.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
Τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι,
Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν, ὅν κε εὖ εἰδῇς,
Αλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι·
Αλλ' οὐ σοίγ', Οδυσεῦ, φόνος ἔσεται ἔκ τε γυναικός·
Λίην γὰρ πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε,
Κούρη ῥ' Ικαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
Ἦ μέν μιν νυμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς,
Ερχόμενοι πόλεμόνδε· πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ,
Νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἴζει ἀριθμῷ,

Ολβιος· ἦ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθὼν,
Καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύξεται, ἦ θέμις ἐστίν·
Ἡ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἱος ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
Οφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πάτριδα γαῖαν
Νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἴ που ἔτι ζώοντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
Ἦ που ἐν Ορχομενῷ, ἦ ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι,
Η που παὰ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ορέστης.
Ὡς ἔφατ'· αὐτάρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ατρείδη, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐτέ τι οἶδα,
Ζώει ὅγ', ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
Ἑσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδεω Αχιλῆος,
Καὶ Πατροκλέεος, καὶ ἀμύμονος Αντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε, δέμας τε,
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Εγνω δὲ ψυχή με ποδώκεος Αἰακίδαο,
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσεῦ,
Σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
Πῶς ἔτλης Αϊδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροί
Αφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων;
Ὡς ἔφατ'· αὐταρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ω Αχιλεῦ, Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Αχαιῶν,
Ηλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν
Εἴποι, ὅπως Ιθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἱκοίμην.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Αχαιΐδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακά· σεῖο δ' Αχιλεῦ,

Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπισσω·
Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν, ἶσα θεοῖσιν,
Αργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν,
Ενθαδ' ἐὼν· τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ, Αχιλεῦ.
Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε.
Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Οδυσεῦ·
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ανδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
Αλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἐνίσπε,
Ἢ ἕπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμεναι, ἠὲ καὶ οὐκί.
Εἰπὲ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πεπυσαι,
Ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Τοῖος ἐών, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Αργείοισιν.
Εἰ τοῖόσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
Τῷ κε τέῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Οἳ κεῖνον βιόωνται, ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ητοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι·
Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
Πᾶσαν ἀληθείαν μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς ἐΐσης
Ηγαγον ἐκ Σκύρου μετ' ἐϋκνήμιδας Αχαιούς.
Ητοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς,
Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ' ἡμάρτανε μύθων·
Νίστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νεικείσκομεν οἷω.
Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Αχαιοὶ,
Οὔποτ' ἐνὶ πληθύϊ μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ,
Αλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων·

Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομανῶ,
Ὅσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Αργείοισιν.
Αλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ
Ἥρῳ Εὐρύπυλον· πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Κήτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων·
Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον, μετὰ Μέμνονα δῖον.
Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Επειὸς,
Αργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο,
Ημὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι·
Ενθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου·
Κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν
Δάκρυ' ὀμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν
Ἱππόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην,
Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσι μενοίνα.
Αλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νῆος ἔβαινεν
Ασκηθὴς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ,
Οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος· οἷα τε πολλὰ
Γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Αρης·
Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
Φοίτα, μακρὰ βιβῶσα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Γηθοσύνη, ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνειώτων
Εστασαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δὲ κήδε' ἑκάστη.
Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
Τήν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ,
Τεύχεσιν ἀμφ' Αχιλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
Παῖδες δε Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Αθήνη·
Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·

Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχεν,
Αἴανδ', ὅς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσι προσηύδων μειλιχίοισιν·
Αἶαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες
Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου, εἵνεκα τευχέων
Ὀλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν·
Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σέο δ' Ἀχαιοὶ
Ἶσον Ἀχιλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο,
Ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
Ἐκπάγλως ἤχθηρε· τεῖν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν·
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
Ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
Ψυχὰς εἰς Ἐρέβος νεκύων κατατεθνειώτων.
Ἔνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἤ κεν ἐγὼ τὸν,
Ἀλλά μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσι φίλοισι
Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνειώτων.
Ἔνθ' ἦτοι Μίνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νεκύεσσιν,
Ἥμενον, οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα,
Ἥμενοι, ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Τὸν δὲ μέτ', Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα
Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.
Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσι,
Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.
Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον,
Δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί·
Λητὼ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθὼδ' ἐρχομένην, διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, χαλεπ' ἄλγε' ἔχοντα,
Εσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσεπλαζε γενείῳ.
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι.
Ὁσάκι γὰρ κύψειε γέρων, πιέειν μενεαίνων,
Τοσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν,
Ογχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι·
Τῶν ὁπότ' ἴθύσειε γέρων ἐπι χερσὶ μάσασθαι,
Τάσδ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.
Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον, κρατερ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ητοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ακρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς·
Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
Αὖταρ ὅγ' ἄψ ὤσασκε τιταινόμενος· κατὰ δ' ἱδρὼς
Ερεεν ἐκ μέλεων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
Τὸν δὲ μέτ', εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην,
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.
Αμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὡς,
Πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ', ἐρεμνῇ νυκτί ἐοικὼς,
Γυμνὸν τόξον ἔχεν, καὶ ἐπὶ νευρῇφιν ὀϊστὸν,
Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς·
Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσιν ἀορτὴρ,
Χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
Αρκτοι τ', ἀγρότεροί τε σύες, χαροποί τε λέοντες,
Υσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε.
Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
Ος κεῖνον τελαμῶνα ἐῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ.

Εγνω δ' αὐτίκα κεῖνος, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
Καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσεῦ,
Ἆ δειλ', ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζεις,
Ὅππερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο.
Ζηνὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίονος, αὐτὰρ ὀϊζὺν
Εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ
Δεδμήμην, ὅ δέ μοι χαλεποὺς ἐπιτέλλετ' ἀέθλους·
Καὶ ποτέ μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο
Φράζετο τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
Ἑρμείας δέ μ' ἔπεμψεν, ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἀϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
Ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
Καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ,
Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·
Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
Ἰαχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει,
Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
Ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνεια.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιὼν, ἐκέλευον ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνησία λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο·
Πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

* Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ'.

205—230.

Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνούσης, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσεύς·
Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἠδὲ προσηύδα·
Μή μοι, Ὀδυσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλιστα
Ἀνθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζύν,
Οἵ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
Ἥβης ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσα,
Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα·
Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσι φίλοισιν
Ερίγει, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσιν
Ελθών· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.
Οὐδέ κεν Αργείη Ἑλένη, Διος ἐκγεγαυῖα,
Ανδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Εἰ ἤδη, ὅ μιν αὖτις ἀρήϊοι υἷες Αχαιῶν
Αξέμεναι οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
Τὴν δ' ἦτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές·
Τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάτθετο θυμῷ
Λυγρῆν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας
Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
Αλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη
Ακτορὶς, ἥν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,
Ἣ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο,
Πείθεις δή μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.

* Ἐκ τῆς ὈΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Παραβολαί τινες καὶ Ἀπογραφαὶ ἐκλεκτοί.

I.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

† 1. Δ, 333—340.

Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοι ἐόντες.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς,
Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἐὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοισῖν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ὡς Ὀδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.

‡ 2. Ε, 391—398.

Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Ἔπλετο νηνεμίη· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν,
Οξὺ μάλα προϊδών, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
Ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσι φανείη
Πατρὸς, ὃς ἐνὶ νόσῳ κεῖται κρατέῃ ἄλγεα πάσχων,
Δηρὸν τηκόμενος, στυγερὸς δέ οἱ ἔχρας δαίμων,
Ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
Ὡς Ὀδυσῆ ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη.

‖ 3. Ζ, 102—109.

Οἵη δ' Ἀρτεμις εἶσι κατ' ὄρεος ἰοχέαιρα,
Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι·

Τῇ δέ θ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Ἀγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
Πασάων δ' ὕπερ ἦγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
Ὡς ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἁδμής.

* 4. Z, 229—235.

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Μείζονα τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· καδδὲ κάρητος
Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύτα ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἰδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελέει.
Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.

† 5. K, 407—417.

Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηῒ θοῇ ἐρίηρας ἑταίρους
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας
Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδέτι σηκοὶ
Ἰσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι
Μητέρας· ὣς ἐμὲ κεῖνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
Ὡς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἱκοίατο καὶ πόλιν αὐτῶν
Τρηχείης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν, ἠδ' ἐγένοντο.

‡ 6. Π, 15—21.

Κύσε δέ μιν κεφαλήν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει,
Ελθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Μόνον, τηλύγετον, τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς
Πάντα κύσεν περιφὺς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα.

* 7. T, 515—524.

Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕλησί τε κοῖτος ἅπαντας,
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Οξεῖαι μιλεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέοιο κόρη, χλωρηΐς ἀηδὼν,
Καλὸν ἀείδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν,
Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἰτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλκῷ
Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κόρον Ζήθοιο ἄνακτος·
Ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα.

† 8. X, 299—309.

Οἱ δ' ἐφέζοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὡς ἀγελαῖαι,
Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσι θορῶσι,
Ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ πέφια πτώσσουσαι ἔενται,
Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίγνεται, οὐδὲ φυγή· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ·
Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσύμενοι κατὰ δῶμα
Τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὦρνυτ' ἀεικὴς,
Κρατῶν τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦε.

* 9. X, 381—389.

Πάπτηνε δ' Ὀδυσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, εἴτις ἔτ' ἀνδρῶν
Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
Πεπτεῶτας πολλούς· ὥστ' ἰχθύας, οὕσθ' ἁλιῆες
Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης 385
Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ· οἱ δέ τε πάντες
Κύμαθ' ἁλὸς ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
Τῶν μέν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν·
Ὡς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

† 10. X, 401—406.

Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοις νεκύεσιν,
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
Ὡς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
Πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε, παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν 405
Αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι.
Ὡς Ὀδυσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.

‡ 11. Ψ, 233—239.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη,
Ὧντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
Ῥαίσῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ· 235
Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἠπειρόνδε
Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη·
Ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
Ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ.

II.

ΑΠΟΓΡΑΦΑΙ.

* 1. B, 1—13.

Ημος δ' ηριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ηὼς
Ωρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Οδυσῆος φίλος υἱὸς,
Εἵματα ἑσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θετ' ὤμῳ.
Ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην.
Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Αχαιούς·
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορήν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο.
Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Αθήνη.
Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.

† 2. B, 420—434.

Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἴει γλαυκῶπις Αθήνη,
Ακραῆ, ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἑποτρύνας ἐκέλευσεν
Ὅπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν·
Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες· κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον· ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
Δησάμενοι δ' ἅρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο·

Λεῖβον δ' ἀθανάτοισιν θεοῖς αἰειγενέτῃσιν,
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ.
Πανυχίη μέν ῥ' ἦγε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον.

* 3. Δ, 71—75.

Φράζεο, Νεστορίδη, τῷ θυμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Χαλκοῦ τε στεροπὴν καδδώματα ἠχήεντα,
Χρυσοῦ τ', ἠλέκτρου τε, καὶ ἀργύρου, ἠδ' ἐλέφαντος·
Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπία ἔνδοθεν αὐλή.
Ὅσα τάδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

† 4. Ε, 291—296.

Ὡς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον,
Χερσὶ τρίαιναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
Παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαὴς, 295
Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων.

‡ 5. Ζ, 41—46.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε πότ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται, ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. 45
Τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.

‖ 6. Ζ, 149—161.

Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα· θεός νύ τις, ἢ βροτὸς ἐσί;
Εἰ μέν τις θεὸς ἐσὶ, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 150

Ατρέμιδι σε ἔγωγε, διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ', ἄγχιστα ἰδέσκω·
Εἰ δέ τις ἐσὶ βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται, εἵνεκα σέο,
Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
Κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
Ὅς κέ σε ἔδνοισι βρίσας οἴκόνδ' ἀγάγηται.
Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
Οὔτ' ἀνδρ', οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

* 7. H, 81—132.

————Αὐτὰρ Οδυσεὺς
Αλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτά· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἱκέσθαι·
Ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν, ἢὲ σελήνης,
Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς μεγαλήτορος Αλκινόοιο.
Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ες μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο.
Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
Αργύρεοι σταθμοὶ δ' ἐνὶ χαλκέῳ ἑστασαν οὐδῷ,
Αργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσείη δὲ κορώνη.
Χρύσειοι δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
Οὓς Ἡφαίστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσι,
Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Αλκινόοιο,
Αθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Εν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ες μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἔνθ' ἔνι πέπλοι
Λεπτοὶ, ἐΰνητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
Ενθα δὲ Φαίηκων ἡγήτορες ἑδριόωντο,
Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.

Χρύσειοι δ' ἄρα κόροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν
Εστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσι.
Πεντήκοντα δέ οἱ δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες·
Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν,
Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν
Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον,
Τόσον Φαίηκες πέρι πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν· ὣς δὲ γυναῖκες
Ἱστὸν τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Αθήνη
Εργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς.
Εκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
Ενθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
Ογχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει
Χείματος, οὐδὲ θέρευς, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Ζεφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν φύει, ἀλλὰ δὲ πέσσει.
Ογχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,
Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
Ενθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐνερίζωται·
Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
Τέρσεται ἠελίῳ· ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν,
Αλλὰς δὲ τραπέουσι· πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν,
Ανθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.
Ενθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι·
Εν δὲ δύω κρῆναι, ἡ μέν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
Σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἴησι
Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
Τοῖα ῥ' ἐν Αλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα·

* 8. M, 39—52.

Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τε πάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅ, τις σφέας εἰσαφίκηται.
Ὅστις ἀϊδρείῃ πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ, καὶ νήπια τέκνα,
Οἶκαδε νοστήσαντι, παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται.
Ἀλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστέοφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.
Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν· ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων
Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μήτις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, αἴ κ' ἐθέλῃσθα.
Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε, πόδας τε,
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω·
Ὄφρα κε τερπόμενος ὄπ' ἀκούῃς Σειρήνοιϊν.

† 9. M, 85—107.

Ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
Τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς
Γίνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακός· οὐδέ κε τίς μιν
Γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι,
Ἐξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες· ἐν δὲ ἑκάστῃ
Σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες,
Πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.
Μέση μέν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν,
Ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκόπελον περιμαιμώωσα
Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλησι
Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.

Τῇ δ' οὔπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
Παρφυγέειν σὺν νηΐ· φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ
Φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὼς κυανοπρῴροιο.
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσεῦ,
Πλησίον ἀλλήλων· καί κεν διοϊστεύσειας.
Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας, φύλλοισι τεθηλώς.
Τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ·
Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ
Δεινόν· μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειεν·
Οὐ γάρ κεν σὲ ῥύσαιτό ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.

* 10. N, 96—112.

Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν, ἁλίοιο γέροντος,
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ
Ακταὶ ἀπορῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι·
Αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα
Ἐκτοθεν· ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
Νῆες ἐϋσελμοι, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
Αγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, ἠρεσιδὲς,
Ἱρὸν νυμφάων, αἵ Νηϊάδες καλέονται.
Ἐν δὲ κρητῆρες τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι
Λάϊνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
Ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα· δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν·
Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,
Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσι θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ
Ανδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν.

II.

* EX HESIODO.

HESIODUS—vir perelegantis ingenii, et mollissimâ dulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidissimus; ut tempore tanto viro (Homero) *ita operis auctoritate proximus.*

VELL. PATERC. HIST. LIB. I.

† ΕΚ ΤΩΝ

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΩΝ καὶ ΗΜΕΡΩΝ.

[JUXTA EDIT. CHR. FRID. LOESNERI, LIPSIAE, 1778, 8VO.]

1—201.

ΜΟΥΣΑΙ Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε, σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι·
Ὃν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε Διὸς μεγάλοιο ἔκητι.
Ῥεῖα γὰρ ὁ βριάει, ῥία δὲ βριάοντα χαλέπτει· 5
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει.
Ῥεῖα δ' τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν αἰῶν τε· δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας
Τύνη· ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην· 10
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέρην, προτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννὴ,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Γαίης ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω.
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ.
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκε' ὀπιπτεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὥρη γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,
Ὧ, τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν,
Τοῦ κε κορεσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
Ἰθείῃσι δίκαις, αἵτ' ἐκ Διὸς εἰσὶν ἄρισται.
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασάμεθ'· ἀλλά τὰ πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσαι·
Νήπιοι· οὐδ' ἴασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσαιο
Ὥς τέ σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθέο,
Εργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

Αλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἦσιν,
Ὅτί μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης·
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐὺς πάϊς Ιαπετοῖο
Εκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
Εν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Διὰ τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ιαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας,
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἡφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν,
Καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Αθήνην
Εργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Αφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας.
Εν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε διάκτορον Αργειφόντην.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Αμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλὰς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη.
Αμφὶ δὲ οἱ Χάριτές τε θεαὶ, καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὧραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Πάντα δὲ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Αθήνη.
Εν δ' ἄρα οἱ στήθεσι διάκτορος Αργειφόντης
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου. Εν δ' ἄρα φωνὴν

Θῆκε θεῶν κήρυξ, ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσεν,
Εἰς Επιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Αργειφόντην
Δῶρον ἄγοντα θεῶν ταχὺν ἄγγελον. Οὐδ' Επιμηθεὺς
Εφράσαθ' ὥς οἱ εἶπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
Δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ολυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
Εξοπίσω, μήπου τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νόσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.
Αλλὰ γυνὴ χείρεσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Εσκέδασ'· ἀνθρωπόισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μόνη δ' αὐτόθι Ελπὶς ἐν ἀρήκτοισι δόμοισι
Ενδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Εξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Αλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Νόσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεύς.
Οὕτως οὔτι που ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθελεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Αθάνατοι ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
Ὡς τε θεοὶ ζώεσκον ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,

Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
Ἀφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσι θεοῖσι.
Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· κάρπον δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἡσυχοι ἔργα νέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα.
Ἠέρα ἐσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτόδοται. Καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Ἀργύρειον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρεφέτ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἔνι οἴκῳ.
Ἀλλ' ὅτε ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίαις. Ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἕρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα· τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολούμενος οὕνεκα τιμὰς
Οὐκ ἐδίδουν μακάρεσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ,
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρῳ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄβριμον· οἷσιν Ἄρηος

Εργ' ἔμελε στονόεντα, καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Η θιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν
Α λαστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Εξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσιν,
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καί τοι μὲν χείρεσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Αΐδαο,
Νώνυμνοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ανδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρῃ γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν·
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
Ωλεσε μαρναμένους [μήνιος*] ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Ες Τροίην ἀγαγὼν, Ἑλένης ἕνεκ' ἐϋκόμοιο·
Ενθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον τε καὶ ἤθε' ὀπάσας
Ζεὺς Κρονίδης κατέναστε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης,
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων· τοῖσι Κρόνος ἐμβασίλευε.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Εν μακάρων νήσοισι, παρ' Ωκεανὸν βαθυδίνην,
Ολβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μήκετ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ανδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ

* Vulgo μήλων. Vide Not.

Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Αλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσιν ὁμοίϊος, οὐδέ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσι
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες· οὐδὲ μὲν οἵ γε
Γηράντεσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει·
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσεται, οὔτε δικαίου,
Οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ανέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται·
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος κακόχαρτος ὁμαρτήσει στυγερώπης.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Λευκοῖσιν φαρέεσι καλυψαμένω χρόα καλόν,
Αθανάτων μετὰ φῦλ' ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους,
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσται ἀλκή.

* ΕΚ ΤΗΣ

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

[Juxta Edit. Frid. Avg. Wolf. Hal. Sax. 1783. 8vo.]

617—806.

Ὡς Βριάρεω τὰ πρῶτα πατὴρ ὠδύσατο θυμῷ,
Κόττῳ τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
Ὑπερέην ὑπέροπλον ἀγώμενος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγεθος, κατένασε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
Ἐνθ' οἵγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν εὐκόμος Ῥείη Κρόνου ἐν φολότητι,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γάρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοί, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Αντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Οθρύος Τιτῆνες ἀγαυοὶ,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Ολύμποιο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων.
[Οὓς τέκεν εὐκόμος Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.]
Οἵ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες,

Συνεχίως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις, οὐδέ τελευτὴ
Οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πολέμοιο.
Αλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι, 640
Πάντων ἐν στήθεσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
[Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν]
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσι κελεύει· 645
Ηδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι,
Νίκης καὶ κράτεος περὶ μαρνάμεθ' ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεθα,
Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
Φαίνετε Τιτήνεσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ, 650
Μνησάμενοι φιλότητος ἐνήεος, ὅσα παθόντες
Ες φάος ἆψ ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ.
[Ἡμετέρας διὰ βουλὰς, ἀτὸ ζόφου ἠερόεντος.]
Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
Δαίμονι, οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ 655
Ιδμεν, ὅτι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα,
Αλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
Σῇσι δ' ἐπιφροσύνῃσιν ἀτὸ ζόφου ἠερόεντος
Αψόρροον ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
Ηλύθαμεν, Κρόνου υἷὶ ἄναξ· ἀνάελπτα παθόντες. 660
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ρυσόμεθα κράτος ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι,
Μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ πρατερὰς ὑσμίνας.
Ὡς φάτ'· ἐπῄνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ' ἱλιλαίετο θυμὸς 665
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάρεσθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἤματι κείνῳ,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,

Οὓς τε Ζεὺς Ερέβευσφιν ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε,
Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
[Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσιν.]
Οἵ τότε Τιτήνεσι κατέσταθεν ἐν δαὶ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τιτῆνες δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Προφρονέως, χείρων τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι· δεινὸν περὶ δ' ἴαχε Πόντος ἀπείρων,
Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαραγησεν, ἐπέστενε δ' Οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος· πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ολυμπος
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰπεῖα τ' ἰωὴ
Ασπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἔσαν βέλεα στονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' Οὐρανὸν ἀστερόεντα
Κεκλομένων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὔ δ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος, ἀλλά νυ τοῦ γε
Εἴθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίην, ἅμυδις δ' ἄρ' ἀπ' Οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ολύμπου
Ἀστράπτων ἔστειχε συναχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα θ' εἱλυφόωντες
Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ Γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
Καιομένη, λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Εζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ωκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος· τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
Ασπετος, ὅσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν Χάος· εἴσατο δ' ἄντα
Οφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι,

Αὕτως ὡς ὅτε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο, τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.
Τόσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σὺν δ' Ανεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἰσφαράγιζον,
Βροντήν τε, στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Κῆλα Διὸς μεγάλοιο, φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε
Ες μέσον ἀμφοτέρων· ὅτοβος δ' ἄπλητος ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
Εκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες,
Εμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἳ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο.
Οἳ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
Πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσι
Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερθύμους περ ἐόντας,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσσον οὐρανός ἐστ' ἀπο γαίης.
[Ισον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.]
Εννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Εννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Εκ γαίης κατιὼν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκοι·
Τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται, ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύκασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ενθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
[Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
Χαλκείας, τεῖχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ενθα Γύγης, Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος

Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἐνθα δὲ γῆς δνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ·
Χάσμα μέγ'· οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὖδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.
Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θύελλῃ
Ἀργαλέη· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας· καὶ Νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἕστηκεν, νεφέλῃς κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' Οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηὼς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἆσσον ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χάλκεον· ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραζεν
Ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα,
Γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔστ' ἂν ἵκηται.
[Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα,
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοὴ, νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.]
Ἐνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν
Ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσιν,
Οὐρανὸν εἰσανιὼν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἡσυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρείη μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων, ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἐνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες

Ἰφθίμου τ' Αἴδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
Ἑστᾶσιν, δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλείης, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει, εἰς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν,
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει, ὅν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα.
[Ἰφθίμοῦ τ' Αἴδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]
Ἐνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεινὴ Στὺξ, θυγάτηρ ἀψορόου Ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη, νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντη
Κίοσιν ἀργυρέοισι πρὸς Οὐρανὸν ἑστήρικται·
[Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
Ὁπότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
Καὶ ῥ' ὅστις ψεύδηται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,]
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσείῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ
Ψυχρὸν, ὅ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο
Ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ὠκεανοῖο κέρας, δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται·
Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίνῃς ἀργυρέῃς εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν·
Ὃς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσῃ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νήϋτμος τετιλεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον
Βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἆθλος.

Εννάετες δὲ θεων ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
Οὐδὲ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας,
Εννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἴραις ἀθανάτων, οἳ Ολύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στύγος ἄφθιτον ὕδωρ
Ωγύγιον, τὸ δ' ἵησι καταστυφέλου διὰ χώρου.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΤΟΥ ΣΑΜΙΟΥ,

Εἰς εἰκόνα Ἡσιόδου.

ΑΤΤΑΙ ποιμαίνοντα μεσαμβρινὰ μῆλά σε Μοῦσαι
Εδρακον ἐν κραναοῖς οὔρεσιν, Ἡσιοδε,
Καί σοι καλλιπέτηλον, ἐρυσάμεναι περὶ πᾶσαι,
Ωριξαν δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα,
Δῶκαν δὲ κραάνας Ἑλικωνιδος ἔνθεον ὕδωρ,
Τὸ πτανοῦ πώλου πρόσθεν ἔκοψεν ὄνυξ,
Οὗ σὺ κορεσάμενος, μακάρων γένος, ἔργα τε μολπαῖς
Καὶ γένος ἀρχαίων ἔγραφες ἡμιθέων.

III.

* Ex APOLLONIO RHODIO.

[JUXTA EDIT. RICH. FR. PHIL. BRUNCK. ARGENTOR. 1780. 12mo.]

Cur unquam Colchi Magnetida vidimus ARGO,
Turbâque Phasicam Graia bibistis aquam?
OVID. MEDEA JASONI.

---

† ΕΚ ΤΟΥ

ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΥ Α΄.

1—233.

Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
Μνήσομαι, οἱ Πόντοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελιάο
Χρύσειον μετὰ κῶας ἐΰζυγον ἤλασαν Ἀργώ.

Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσω
Μοῖρα μένει στυγερὴ, τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἠνεσίῃσι δαμῆναι·
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα θεὴν κατὰ βάξιν ΙΗΣΩΝ,
Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ τοσσὶν Ἀναύρου,
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν.
Ἵκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων

Εἰλατίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
Ῥέζε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
Αἶψα δὲ τόν γ' ἐσιδὼν ἐφράσατο, καί οἱ ἄεθλον
Εντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
Ηέ κεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι κάστον ὀλέσῃ.
Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Αργον Αθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνῃσι.
Νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ ὄνομα μυθησαίμην
Ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλὸς, ὅσα τ' ἔρεξαν
Πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν ἀοιδῆς.

Πρῶτά νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρῄϊκι φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι.
Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας ὄρεσι πέτρας
Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
Ακτῆς Θρῃϊκίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
Ἑξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὅ γ' ἐπιπρὸ
Θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν.
Ορφέα μὲν δὴ τοῖον ἐὼν ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Αἰσονίδης, Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
Δέξατο, Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.
Ηλυθε δ' ΑΣΤΕΡΙΩΝ αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Απιδανοῖο,
Πειρεσιὰς, ὄρεος Φυλληΐου ἀγχόθι, ναίων,
Ενθα μὲν Απιδανός τε μέγας, καὶ δῖος Ενιπεὺς
Αμφω συμφορέονται, ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες·
Λάρισσαν δ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ ἵκανεν
Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθάων,
Ὁποτε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο,
Ὁπλότερος πολέμιζε· τότ' αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη
Γυῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὡς τὸ πάρος περ.

Οὐδὲ μὲν ΙΦΙΚΛΟΣ Φυλάκῃ ἔνι δηρὸν ἔλειπτο,
Μήτρως Αἰσονίδαο· κασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν
Αἴσων Ἀλκιμίδην Φυλακηΐδα· τῆς μιν ἀνώγει
Πηοσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
Οὐδὲ Φεραῖς ΑΔΜΗΤΟΣ ἐϋρήνεσιν ἀνάσσων
Μίμνεν ὑπὸ σκοτιὴν ὄρεος Χαλκωδονίοιο.
Οὐδ' Ἀλόπῃ μίμνον πολυλήϊοι Ἑρμείαο
Υἱέες, εὖ δεδαῶτε δόλους, ΕΡΥΤΟΣ καὶ ΕΧΙΩΝ.
Τοῖσι δ' ἔπι τρίτατος γνωτὸς κίε νισσομένοισιν
ΑΙΘΑΛΙΔΗΣ· καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρυσοῖο ῥοῇσι
Μυρμιδόνος κούρη Φθιὰς τέκεν Εὐπολέμεια·
Τὼ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηΐδος Αντιανείρης.
Ἡλυθε δ' ἀφνειὴν τρολιτὼν Γυρτῶνα ΚΟΡΩΝΟΣ
Καινεΐδης, ἐσθλὸς μὲν, ἰοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
Καινέα γὰρ ζωόν περ ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἷος ἀπ' ἄλλων
Ἠλασ' ἀριστεύων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες
Οὔτε μιν ἀγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι·
Ἀλλὰ ἄρηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσατο νειόθι γαίης,
Θεινόμενος στιβαρῇσι καταΐγδην ἰλάτῃσιν.
Ἡλυθε δ' αὖ ΜΟΨΟΣ Τιταρήσιος, ὃν περὶ πάντων
Λητοΐδης ἰδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν·
Ἠδὲ καὶ ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ Κτιμένου πάϊς· ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκε.
Καὶ μὴν Ακτωρ υἱὰ ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ ἐξ Οπόεντος
Ὧρσεν, ἀριστῆσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο.
Εἵπετο δ' ΕΥΡΥΤΙΟΝ τε, κῆ ἀλκήεις ΕΡΙΒΩΤΗΣ,
Υἱῆες, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ἰρου Ακτορίδαο·
Ἦτοι ὁ μὲν Τελέοντος ἐϋκλειὴς Εριβώτης,
Ἰρου δ' Εὐρυτίων· σὺν καὶ τρίτος ἦκεν ΟΙΛΕΥΣ
Ἔξοχος ἠορίην, καὶ ἐπαΐξαι μετόπισθεν
Εὖ δεδαὼς δηΐοισιν, ὅτε κλίνειε φάλαγγας.
Αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίης ΚΑΝΘΟΣ κίε, τόν ῥα Κάνηθος

Πέμπεν Αξαντιάδης λελιημένον· οὐ μὲν ἔμελλε
Νοστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος· αἶσα γὰρ ἦεν
Αὐτὸν ὁμῶς, Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων,
Πλαγχθέντας Λιβύης ἐνὶ πείρασι δηωθῆναι.
Ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν,
Ὁπότε κἀκείνους Λιβύη ἔνι ταρχύσαντο,
Τόσον ἐκὰς Κόλχων, ὅσον αὖτέ περ ἠελίοιο
Μεσσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται.
Τῷ δ' ἄρ' ἔπι ΚΛΥΤΙΟΣ τε καὶ ΙΦΙΤΟΣ ἠγερέθοντο,
Οἰχαλίης ἐπίουροι, ἀπηνέος Εὐρύτου υἷες,
Εὐρύτου, ᾧ πόρε τόξον Ἐκηβόλος· οὐδ' ἀπόνητο
Δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἑκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.
Τοῖσι δ' ἔπ' Αἰακίδαι μετεκιάθον· οὐ μὲν ἄμ' ἄμφω,
Οὐδ' ὁμόθεν· νόσφι γὰρ ἀλευάμενοι κατένασθεν
Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξενάριξαν
Αφραδίῃ. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Ατθίδι νάσατο νήσῳ·
ΠΗΛΕΥΣ δὲ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιασθείς.
Τοῖς δ' ἔπι Κεκροπίηθεν ἀρηϊος ἦλυθε ΒΟΥΤΗΣ,
Παῖς ἀγαθοῦ Τελέοντος, ἐϋμελίης τε ΦΑΛΗΡΟΣ.
Αλκων μιν προέηκε πατὴρ ἑός· οὐ μὲν ἔτ' ἄλλους
Γήραος υἷας ἔχε βιότοιό τε κηδεμονῆας.
Αλλά ἑ, τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μόνον ἐόντα,
Πέμπεν, ἵνα θρασέεσι μεταπρέποι ἡρώεσι.
Θησέα δ', ὃς πέρι πάντας Ερεχθεϊδας ἐκέκαστο,
Ταιναρίην ἀΐδηλος ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυκε,
Πειρίθῳ ἑσπόμενον κοινὴν ὁδὸν· ἦ τέ κεν ἄμφω
Ῥηΐτερον καμάτοιο τέλος πάντεσιν ἔθεντο.
ΤΙΦΥΣ δ' Αγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπίεων, ἐσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι
Κῦμ' ἁλὸς εὐρείης, ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας
Καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι.
Αὐτή μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὅμιλον
Ὧρσεν Αθηναίη, μετὰ δ' ἦλυθεν ἐλδομένοισιν.

Αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θοὴν κάμε· σὺν δέ οἱ Αργος
Τεῦξεν Αρεστορίδης, κείνης ὑποθημοσύνῃσι.
Τῷ καὶ πασάων προφερεστάτη ἔπλετο νηῶν,
Ὅσαι ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.
ΦΛΙΑΣ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Αραιθυρέηθεν ἶκανεν,
Ενθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἔκητι,
Πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ασωποῖο.
Αργόθεν αὖ ΤΑΛΑΟΣ καὶ ΑΡΗΙΟΣ, υἷε Βίαντος
Ηλυθον, ἴφθιμός τε ΛΕΩΔΟΚΟΣ, οὓς τέκε Πηρὼ
Νηληΐς· τῆς δ' ἄμφι δύην ἐμόγησε βαρεῖαν
Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ιφίκλοιο Μελάμπους.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην κρατερόφρονος ΗΡΑΚΛΗΟΣ
Πευθόμεθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίξαι.
Αλλ' ἐπεὶ ἆιε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων,
Νεῖον ἀπ' Αρκαδίης Λυγκήϊον Αργος ἀμείψας,
Τὴν ὁδὸν, ἣ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς ῥ' ἐνὶ βήσσῃς
Φέρβετο Λαμπείης, Ερυμάνθιον ἀμφέγα τῖφος·
Τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
Δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων·
Αὐτὸς δ' ἦ ἰότητι, παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος,
Ὥρμηθ· σὺν ἑοὶ καὶ Υλας κίεν, ἐσθλὸς ὀπάων,
Πρωθήβης, ἰῶν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῖο.
Τῷ δ' ἔτι δὴ θείοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη,
ΝΑΥΠΛΙΟΣ· ἦ γὰρ ἦην Κλυτονήου Ναυβολίδαο.
Ναύβολος αὖ Λέρνου· Λέρνον γε μὲν ἴδμεν ἰόντα
Προίτου Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δὲ κούρη
Πρὶν ποτ' Αμυμώνη Δαναΐς τέκεν εὐνηθεῖσα
Ναύπλιον, ὅς πέρι πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν.
ΙΔΜΩΝ δ' ὑστάτιος μετεκίαθεν, ὅσοι ἔναιον
Αργος, ἐπεὶ δεδαὼς τὸν ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν
Ηΐε, μή οἱ δῆμος ἐϋκλείης ἀγάσαιτο.
Οὐ μὲν ὅγ' ἦεν Αβαντος ἐπήτυμον, ἀλλά μιν αὐτὸς
Γείνατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσι

Λητοΐδης· αὐτὸς δὲ Θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
Οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.
Καὶ μὴν Αἰτωλὶς κρατερὸν ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΑ Λήδη
ΚΑΣΤΟΡΑ τ' ὠκυπόδων ὤρσε δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν· τοὺς δ' ἤ γε δόμοις ἔνι Τυνδαρέοιο
Τηλυγέτους ὠδῖνι μιῇ τέκεν· οὐδ' ἀπίθησε
Νισσομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπάξια μήδετο λέκτρων.
Οἵ δ' Αφαρητιάδαι ΛΥΓΚΕΥΣ καὶ ὑπέρβιος ΙΔΑΣ
Αρήνηθεν ἔβαν, μεγάλῃ περιθαρσέες ἀλκῇ
Αμφότεροι· Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐπέκαστο
Ομμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι.
Σὺν δὲ ΠΕΡΙΚΛΥΜΕΝΟΣ Νηλήϊος ὦρτο νέεσθαι,
Πρεσβύτατος παίδων, ὅσοι ἐν Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος Θείοιο· Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν
Δῶκεν ἀπειρεσίην, ἠδ' ὅ, τι κεν ἀρήσαιτο
Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.
Καὶ μὴν ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΥΣ τ' ἴσαν Αρκα-
Οἵ Τεγέην καὶ κλῆρον Αφειδάντειον ἔναιον, [δίηθεν,
Υἷε δύω Αλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἔσπετ' ἰοῦσιν
ΑΓΚΑΙΟΣ, τὸν μέν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε,
Τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος· ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
Γηράσκοντ' Αλεὸν λίπετ' ἀμπόλιν ὄφρα κομίζοι,
Παῖδα δ' ἑὸν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασε.
Βῆ δ' ὅ γε Μαιναλίης ἄρκτου δέρος, ἀμφίτομόν τε
Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν· ἔντεα γάρ οἱ
Πατροπάτωρ Αλεὸς μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλιῇ,
Αἴ κεν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.
Βῆ δὲ καὶ ΑΥΓΕΙΗΣ, ὃν δὴ φάτις Ηελίοιο
Εμεναι· Ηλείοισι δ' ὅ γ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
Ολβῳ κυδιόων· μέγα δ' ἴετο Κολχίδα γαῖαν,
Αὐτόν τ' Αἰήτην ἰδέειν σημάντορα Κόλχων.
ΑΣΤΕΡΙΟΣ δὲ καὶ ΑΜΦΙΩΝ Υπερασίου υἷες

Πελλήνες ἀφίκανον Αχαιΐδος, ἦν ποτε Πέλλης
Πατροπάτωρ ἐπόλισεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.
Ταίναρον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι λιτὼν ΕΥΦΗΜΟΣ ἵκανε,
Τόν ῥα Ποσειδάωνι τοδωκήστατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
Ἰχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.
Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἵκοντο·
Ητοι ὁ μὲν πολίεθρον ἀγαυοῦ Μιλήτοιο
Νοσφισθεὶς ΕΡΓΙΝΟΣ· ὁ δ' Ιμβρασίης ἔδος Ἥρης,
Παρθενίην, ΑΓΚΑΙΟΣ ὑπέρβιος· ἵστορε δ' ἄμφω
Ημὲν ναυτιλίης, ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.
Οἰνείδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
Αλκήεις ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ ἀνήλυθε, ΛΑΟΚΟΩΝ τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεὸς, οὐ μὲν ἰῆς γε
Μήτερος· ἀλλά ἑ θῆσσα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
Ηδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἔαλλεν·
Ὧδ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δῦνεν ὅμιλον
Ἡρώων· τοῦ δ' οὔ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὀΐω,
Νόσφιν γ' Ἡρακλῆος, ἐσιλθέμεν, εἴ κ' ἔτι μόνον
Αὖθι μίναν λυκάβαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσι.
Καὶ μήν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδὸν, εὖ μὲν ἄκοντι,
Εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ διδαημένος ἀντιφέρεσθαι,
Θεστιάδης ΙΦΙΚΛΟΣ ἐφωμάρτησε κιόντι.
Σὺν δὲ ΠΑΛΑΙΜΟΝΙΟΣ Λέρνου πάϊς Ωλενίοιο,
Λέρνου ἐπίκλησιν, γενίην γε μὲν Ἡφαίστοιο.
Τοὔνεκ' ἦεν τοδε σιφλὸς· ἀτὰρ δίμας οὐχ ἕ τις ἔτλη
Ηνορέην τ' ὀνόσασθαι, ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦε
Πᾶσιν ἀριστήεσιν, Ιήσονι κῦδος ἀέξων.
Εκ δ' ἄρα Φωκήων κίεν ΙΦΙΤΟΣ Ορνυτίδαο
Ναυβόλου ἐκγεγαώς. ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν.
Ημος ἴζε Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεείνων

Ναυτιλίης· τόθι γάρ μιν ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισι.
ΖΗΤΗΣ δ' αὖ ΚΑΛΑΪΣ τε Βορήϊοι υἷες ἴκοντο,
Οὕς ποτ' Ερεχθηΐς Βορέη τέκεν Ωρείθυια
Εσχατιῇ Θρῄκης δυσχειμέρου· ἔνθ' ἄρα τήν γε
Θρηΐκιος Βορέης ἀνερείψατο Κεκροπίηθεν,
Ιλισσοῦ προπάροιθε χόρῳ ἔνι δινεύουσαν.
Καί μιν ἄγων ἔκαθεν, Σαρπηδονίην ὅθι πέτρην
Κλείουσι, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εργίνοιο,
Λυγαίοις ἐδάμασε περὶ νεφέεσι καλύψας.
Τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἐρεμνὰς
Σεῖον ἀειρομένω πτέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι,
Χρυσείαις φολίδεσι διαυγέας· ἀμφὶ δὲ νώτοις
Κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἔνθα καὶ ἔνθα
Κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν ΑΚΑΣΤΟΣ
Ιφθίμου Πελίαο δόμοις ἔνι πατρὸς ἑοῖο
Μιμνάζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεᾶς ὑποεργὸς Αθήνης,
Αλλ' ἄρα καὶ τὼ μέλλον ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ·

Τόσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο.
Τοὺς μὲν ἀριστῆας ΜΙΝΥΑΣ περιναιετάοντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Εμεναι· ὣς δὲ καὶ αὐτὸν Ιησόνα γείνατο μήτηρ
Αλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.

492—558.

——προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ δηριόωντας ὁμοκλησαντες ἑταῖροι,
Αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· ἐν δὲ καὶ Ορφεὺς,
Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν, πείραζεν ἀοιδῆς.
Ηειδε δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα

Τὸ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναερηρότα μορφῇ,
Νείκεος ἐξ ὁλοοῖο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα·
Ἠδ' ὡς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
Ἄστρα, σεληναίη τε, καὶ ἠελίοιο κέλευθοι·
Ὀρειά θ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες,
Αὐτῆσι Νύμφῃσι, καὶ ἑρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.
Ηειδε δ' ὡς πρῶτον Οφίων Εὐρυνόμη τε
Ωκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Ολύμποιο·
Ὡς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
Ἡ δὲ Ῥέῃ, ἕπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ὠκεανοῖο·
Οἱ δὲ τέως μακάρεσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,
Ὄφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδὼς,
Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δέ μιν οὔπω
Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ,
Βροντῇ τε, στεροπῇ τε· τὰ γὰρ Διῒ κῦδος ὀπάζει.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σχέθεν αὐδῇ·
Τοῦ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προΐαχοντο κάρηνα
Πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες
Κηληθμῷ· τοίην σφιν ἐνέλλιτε θελκτὺν ἀοιδῆς.
Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασάμενοι δὴ λοιβὰς,
Ἦ, θέμις ἐστὶ, τέως ἐπὶ τε γλώσσῃσι χέοντο
Αἰθομέναις, ὕπνου δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.
Αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν Ἠὼς
Πηλίου αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο
Εὔδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι,
Δὴ τότ' ἀνέγρετο Τῖφυς· ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταίρους
Βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἀρτύνεσθαι ἐρετμά.
Σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασηῖος, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Πηλιὰς ἴαχεν Αργὼ, ἐπιστέρχουσα νίεσθαι.
Ἐνὶ γὰρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσην
Στεῖραν Αθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
Οἱ δ' ἀνὰ σίλματα βάντες ἐπισχερὼ ἀλλήλοισιν,
Ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἐρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ,

Εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἔντεσιν ἐδριόωντο.
Μέσῳ δ' Αγκαῖος, μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος
Ἰζανον· ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καὶ οἱ ἔνερθε
Ποσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρόπις· εἵλκετο δ' ἤδη
Πείσματα, καὶ μέθυ λεῖβον ὕπερθ' ἁλὸς· αὐτὰρ Ιήσων
Δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν.
Οἱ δ', ὥστ' ἠΐθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
Η που ἐν Ορτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ισμηνοῖο
Στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ
Εμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσιν·
Ὡς οἱ ὑπ' Ορφῆος κιθαρῇ πέπληγον ἐρετμοῖς
Πόντου λάβρον ὕδωρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
Αφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ ἐκήπιεν ἅλμη,
Δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
Στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ εἴκελα νηὸς ἰούσης
Τεύχεα· μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι,
Ατραπὸς ὥς χλοεροῖο διειδόμενη πεδίοιο.
Πάντες δ' οὐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἥματι κείνῳ
Νῆα, καὶ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἱ τότ' ἄριστοι
Πόντον ἐπιπλώεσκον· ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι
Πηλιάδες κορυφῆσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι
Εργον Αθηναίης Ιτωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
Ἥρωας χείρεσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ ὑπάτου ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης
Χείρων Φιλυρίδης, πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ
Τέγγε πόδας, καὶ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων
Νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι·
Σὺν δὲ καί οἱ παράκοιτις ἐπωλένιον φορέουσα
Πηλείδην Αχιλῆα, φίλῳ δειδίσκετο πατρί.

* Ex τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Β'.

178—310.

Ενθάδ' ἐπάκτιον οἶκον Αγηνορίδης ἔχε Φινεὺς,
Ὃς πέρι δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη,
Εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης· οὐδ' ὅσον ὀπίζετο, καὶ Διὸς αὐτοῦ
Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῷ καὶ οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἔαλλεν,
Ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
Εἶα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσα οἱ αἰεὶ
Θίσφατα πευθόμενοι περιναίεται οἴκαδ' ἄγειρον·
Αλλὰ δίκα νεφέων ἄφω πίλας ἀΐσσουσαι
Ἅρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῆσι
Συνεχέως ἥρπαζον· ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
Οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθὸν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.
Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χίον· οὐδέ τις ἔτλη
Μὴ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
Μηδ' ἐστέως· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
Αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
Τούσδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπήϊσεν, ὧν οἱ ἰόντων
Θίσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἐῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς.
Ορθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,
Βάκτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ἧς θύραζε,
Τοίχους ἀμφαφόων· τρίμε δ' ἄψια νισσομένοιο
Αδρανίῃ γήρᾳ τε· πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
Εσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μόνον ἔεργον.
Ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθίζετο, γοῦνα βαρυνθείς,
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμφικάλυψε
Πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι

Νείοθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος.
Οἱ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
Καὶ τάφον· αὐτὰρ ὃ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
Στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσι.
Κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δὴ
Οἷδ' ὑμεῖς, οὓς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
Αργῷης ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ιήσων.
Ὑμεῖς ἀτρεκέως· ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
Ἥσι θεοπροπίῃσι· χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Λητοῦς
Υἱὲ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.
Ἱκεσίου πρὸς Ζηνὸς, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
Ανδράσι, Φοίβου τ' ἄμφι, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης
Λίσσομαι, ἠδὲ θεῶν, οἵσι μέμβλεσθε κιόντες,
Χραίσμετέ μοι, ἐρύσασθε δυσάμορον ἀνέρα λύμης,
Μηδ' ἔμ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμήθητε λιπόντες
Αὖτως· οὐ γὰρ μόνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ερινὺς
Λαὴξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.
Πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
Ἅρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἐδωδὴν,
Ἐκ πόθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου.
Ισχω δ' οὔ τινα μῆτιν ἐπίροθον· ἀλλά κε ῥᾷον
Αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλὼς,
Η κείνας· ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.
Τυτθὸν δ' ἦν ἄρα δήποτ' ἐδητύος ἅμι λίπωσι,
Πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς·
Οὔ κε τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσας,
Οὐδ' εἰ ἑοὶ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.
Αλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
Μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι ἧσθαι.
Τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητύσαι Βορέαο
Υἱέας· οὐδ' ὀθνεῖοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες,
Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
Ολβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δ' ἔμ' ἐγείνατ' Αγήνωρ·

Τῶν δὲ κασιγνήτη, ὅτ' ἐνὶ Θρήκεσιν ἄνασσον,
Κλειοπάτρη ἔδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦκεν ἄκοιτις.
Ἴσκεν Ἀγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἔλε κῆδος ἕκαστον
Ἡρώων, πέρι δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο·
Δάκρυ δ' ὁμορξαμένω σχεδὸν ἤλυθον, ὧδέ τ' ἔειπε
Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος.
Ἄ δείλ', οὔ τινα φημὶ σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον
Ἔμμεναι ἀνθρώπων· τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται;
Ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,
Μαντοσύνας δεδαώς; τῷ τοι μέγα μηνιόωσιν
Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἱεμένοισι
Χραισμεῖν, εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων
Νῶϊν· ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ
Ἀθανάτων· οὐδ' ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ἰούσας
Ἀρτυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἔς τ' ἂν ὁμόσσῃς
Μὴ μὲν τοῖό γ' ἕκητι θεοῖς ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι.
Ὣς φάτο· τοῦ δ' ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραιὸς ἀνίσχε
Γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι.
Σίγα· μή μοι ταῦτα νόῳ ἐνιβάλλεο, τέκνον.
Ἴστω Λητοῦς υἱὸς, ὅ μοι πρόφρων ἐδίδαξε
Μαντοσύνας· ἴστω δὲ δυσώνυμος, ἥ μ' ἔλαχεν κὴρ,
Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος, οἵ θ' ὑπένερθε
Δαίμονες, οἵ μηδ' ὧδε θανόντι περ εὐμενέοιεν,
Ὡς οὔ τις θεόθεν χόλος ἔσται εἵνεκ' ἀρωγῆς.
Τὼ μὲν ἔπειθ' ὅρκοισιν ἀλαλκέμεναι μενέαινον.
Αἶψα δὲ κουρότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
Λοίσθιον Ἀρτυῖῃσιν ἑλώριον· ἐγγύθι δ' ἄμφω
Στῆσαν, ἵνα ξιφέεσσιν ἐπισυμένας ἐλάσειαν.
Καὶ δὴ ταπρώτισθ' ὁ γέρων ἔψαυεν ἰδωδῆς·
Αἱ δ' ἄφαρ, ἠΰτ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ στεροπαὶ ὥς,
Ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσεύοντο
Κλαγγῇ, μαιμώωσαι ἐδητύος· οἱ δ' ἐσιδόντες
Ἥρωες μεσσηγὺς ἀνίαχον· αἱ δ' ἅμ' αὐτῇ

Πάντα καταβρώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
Τῆλε παρέξ· ὀδμὴ δὲ δυσάσχετος αὖθι λέλειπτο·
Τάων δ' αὖ κατόπισθε δύω υἷες Βορέαο
Φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὀπίσω θέον· ἐν γὰρ ἔηκε
Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν· ἀτὰρ Διὸς οὔ κεν ἐπέσθην
Νόσφιν, ἐπεὶ Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας
Αἰὲν, ὅτ' ἐς Φινῆα, καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης,
Ἢ αἶγας κεραοὺς, ἠὲ πρόκας ἰχνεύοντες,
Θέωσι, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν
Ἀκρῆς ἐν γενύεσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας·
Ὡς Ζήτης Κάλαΐς τε μάλα σχεδὸν ἀΐσσοντες,
Τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί.
Καί νύ κε δή σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο,
Πολλὸν ἐκὰς νήσοισιν ἐπὶ Πλωτῇσι κιχόντες,
Εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ἶρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἆλτο
Οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν.
Οὐ θέμις, ὦ υἷες Βορέω, ξιφέεσιν ἐλάσαι
Ἁρπυΐας, μεγάλοιο Διὸς κύνας· ὅρκια δ' αὐτὴ
Δώσω ἐγὼν, ὡς οὔ οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι·
Ὡς φαμένη λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσι
Ῥιγίστη πάντεσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
Μὴ μὲν Ἀγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσαι
Εἰσαῦτις Φινῆος, ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.
Οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα
Σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι
Νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Ἁρπυΐαι τ' Ἰρίς τε διέτμαγον· αἱ μὲν ἔδυσαν
Κευθμῶνα Κρήτης Μινωΐδος· ἡ δ' ἀνόρουσεν
Ὀλυμπόνδε, θοῇσι μεταχθονίῃ πτερύγεσι.
Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
Πάντῃ φοιβήσαντες, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
Μῆλα, τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισαν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
Δαίνυνθ' ἑζόμενοι· σὺν δὲ σφίσι δαίνυτο Φινεὺς
Ἀρπαλέως, οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
Ἐνθάδ', ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
Παννύχιοι Βορέω μένον υἷας ἐγρήσσοντες.
Αὐτὸς δ' ἐνὶ μέσοισι παρ' ἰσχάρῃ ἧστο γεραιὸς,
Πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου.

* Ex τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ'.

1—5.

Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατὼ, παρά θ' ἵσταso, καὶ μοι ἔνισπε
Ἔνθεν ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι· σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν
Ἔμορες, ἀδμῆτας δὲ τοῖς μελεδήμασι θέλγεις
Παρθενικάς· τῷ καί τοι ἐπήρατον ὄνομ' ἀνῆπται.

299—339.

Δμῶες δ' ὁτότε δή σφιν ἐπαρτία δῆκαν ἐδωδὴν,
Αὐτοί τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
Ἀσπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσαν.
Ἐκ δὲ τοῦ Αἰήτης σφετέρης ἱρέεινε θυγατρὸς
Ὑΐηας, τοίοισι παρηγορίων ἐπέεσσι.
Παιδὸς ἐμῆς κοῦροι, Φρίξοιό τε, τὸν πέρι πάντων
Ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα,
Πῶς Αἴανδε νέεσθε καλέσυτοι, ἦέ τίς ἄτη
Σωομένους μεσσηγὺς ἐνίκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
Πείθεσθε, προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.

Ἠδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἅρμασιν Ἠελίοιο
Δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε
Κίρκην Ἑσπερίης εἴσω χθονὸς, ἐκ δ' ἱκόμεθα
Ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὔμιν ὄρωρεν
Εἴπατ' ἀριφραδέως, ἦ δ' οἵτινες οἵδ' ἐφέπονται
Ἀνέρες, ὅππη τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
Ἀργος ὑποδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο
Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι
Ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
Νήσου Ενυαλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
Λυγαίῃ ὑπὸ νυκτὶ, θεὸς δέ τις ἄμ' ἐσάωσεν.
Οὐδὲ γὰρ αἴ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
Ἠὐλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρήϊαι, οὐδ' ἔτι κεῖνας
Εὕρομεν· ἀλλ' οἵ γ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποβάντες
Νηὸς ἐῆς προτέρω ἐνὶ ἤματι· καί σφ' ἀπέρυκεν
Ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος, ἠέ τις αἶσα·
Αὐτίκ' ἐπεὶ καὶ βρῶσιν ἄλις τε καὶ εἵματ' ἔδωκαν,
Ὄνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαΐοντες,
Ἠδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄστυ νέονται.
Χρειὼ δ' ἦν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, οὔ σ' ἐπικεύσω.
Τόνδε τις ἱέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσαι
Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὕνεκεν ἀλκῇ
Σφωϊτέρῃ πάντεσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι,
Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξειν
Στεῦται ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποινὰς
Αἰολιδέων γενεὴν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἱκέσθαι.

367—471.

Τοῖα παρέννεπεν Αργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
Εἰσαΐων· ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.
Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γάρ σφε μετελθέμεν οὔνεκ' ἐώλπει·
Ἐκ δὲ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἰεμένοιο.
Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσυτοι ἔκτοθι γαίης,
Πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι;
Αὐτίχ' ὁμαρτήσαντες ἀφ' Ἑλλάδος, οὐκ ἐπὶ κῶας,
Σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληΐδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης,
Ητ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμὼν καὶ χεῖρε κεάσας
Ἀμφοτέρας, οἵοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσιν,
Ὡς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
Οἷα δὲ καὶ μακάρεσιν ἐπευχύσασθε θεοῖσι.
Φῆ ῥα χαλεψάμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
Νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐΐλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Αντιβίην ὀλοὸν φᾶσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν.
Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ· οὔ τι γὰρ αὖτως
Αστυ τεὸν καὶ δῶμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,
Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι· τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
Τλαίη ἑκὼν οὐδεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων
Καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὤρσεν ἐφετμή.
Δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη
Πρόφρονες εἰμὲν Ἀρηϊ θοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβήν,
Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον
Δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσαι.
Ἰσχειν ὑποσαίνων ἀγανῇ ὀπί· τοῖο δὲ θυμὸς

Διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσι μενοινὴν,
Ἢ σφέας ὁρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξεναρίξοι,
Ἢ ὅγε πειρήσαιτο βίης· τό οἱ εἶσατ' ἄρειον
Φραζομένῳ· καὶ δή μιν ὑποβλήδην προσέειπε.
Ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις ;
Εἰ γὰρ ἐτήτυμον ἐστὲ θεῶν γένος, ἠὲ καὶ ἄλλως
Οὐδὲν ἐμεῖο χερῆες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
Δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, αἴ κ' ἐθέλησθα,
Πειρηθείς· ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω,
Ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.
Πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσετ' ἄεθλος,
Τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν, ὁλοόν περ ἐόντα.
Δοιὼ μοι πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέμονται
Ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε·
Τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νειὸν Ἄρηος
Τετράγυον, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ,
Οὐ σπόρον ὀλκοῖσι Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτὴν,
Ἀλλ' ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
Ἀνδράσι τευχηστῆσι δέμας· τοὺς δ' αὖθι δαΐζων
Κείρω ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόωντας.
Ἥριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δείελον ὥρην
Παύομαι ἀμήτοιο· σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελίσεις,
Αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεαι ἐς βασιλῆος·
Πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μηδ' ἔλπεο· δὴ γὰρ ἀεικὲς
Ἀνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἴξαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη· οἱ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας
Ἧσθ' αὔτως ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
Βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρώφα χρόνον, οὐδέ πῃ εἶχε
Θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον·
Οψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν.
Αἰήτη, μάλα τοί με δίκῃ περιπολλὸν ἐέργεις.
Τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον, ὑπερφιάλόν περ ἐόντα,
Τλήσομαι, εἰ καί μοι θανέειν μόρος· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο

Ῥίγιον ἄνθρωπός γε κακῆς ἐπαμείψετ' ἀνάγκης,
Ἤ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπίχρασεν ἐκ βασιλῆος.
Ὣς φάτ' ἀμηχανίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὅ τόν γε
Σμερδαλέοις ἐπέεσι προσέννεπεν ἀσχαλόωντα.
Ἔρχεο νῦν μεθ' ὅμιλον, ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο·
Εἰ δέ σύ γε ζυγὰ βουσὶν ὑποδείσαις ἐπαεῖραι,
Ἠὲ καὶ ὁλομένου μεταχάσσεαι ἀμήτοιο,
Αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι, ὄφρα καὶ ἄλλος
Ἀνὴρ ἰρίγῃσιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.
Ἴσχεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἀπὸ θρόνου ὄρνυτ' Ἰήσων,
Αὐγείης, Τελαμών τε παρασχεδόν· εἵπετο δ' Ἄργος
Οἷος, ἐπεὶ μεσσηνὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
Αὐτοκασιγνήτοις· οἱ δ' ἧισαν ἐκ μεγάροιο.
Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
Κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κόρη
Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
Κῆρ' ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἠΰτ' ὄνειρος,
Ἐρτύζον πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο.
Καί οἱ μέν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες.
Χαλκιόπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο
Καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει.
Αὖτως δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
Ὥρμαιν', ὅσα τ' Ἔρωτες ὑποτρύουσι μέλεσθαι.
Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἐνδάλλετο πάντα·
Αὐτός θ' οἷος ἦεν, οἵοισί τε φάρεσιν ἕστο,
Οἷά τε εἰφ', ὡς θ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ὡς τε θύραζε
Ἤϊεν· οὐδέ τιν' ἄλλον ὀΐσατο τορφύρουσα
Ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
Αὐδή τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσε.
Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Αἰήτης φύσειεν· ὀδύρετο δ' ἠΰτε πάμπαν
Ἤδη τεθνειῶτα, τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς

Δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνῃσιν·
Ἦκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενείκατο μῦθον.
Τίπτ᾽ ἐμὲ δειλαίην τόδ᾽ ἔχει ἄχος; εἴθ᾽ ὅγε πάντων
Φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
Ἐρρέτω· ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
Ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα Θεὰ Περσηΐ, πέλοιτο.
Οἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
Δμηθῆναι ὑπὸ βουσὶ, τόδε προπάροιθε δαείη,
Οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακὴ ἐπαγαίομαι ἄτῃ·
Ἡ μὲν ἄρ᾽ ὣς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κόρη.

744—765.

Νὺξ μὲν ἔπειτ᾽ ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ᾽ ἐνὶ πόντῳ
Ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
Ἕδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καί τις ὀδίτης
Ἤδη, καὶ πυλαωρὸς, ἐέλδετο· καί τινα παίδων
Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ᾽ ἐκάλυπτεν·
Οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ᾽ ἀνὰ πόλιν, οὐ θρόος ἦεν
Ἠχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
Ἀλλὰ μάλ᾽ οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ᾽ ἔγειρε
Δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, αἷσιν ἔμελλε
Φθίσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νειὸν Ἄρηος.
Πυκνὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυεν,
Ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη
Ὕδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέξῃτι,
Ἥ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα
Ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀΐσσουσα·
Ὣς δὲ καὶ ἐν στήθεσι κέαρ ἐλελίζετο κόρης.
Δάκρυ δ᾽ ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν ἐλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ᾽ αἰεὶ
Τεῖρ᾽ ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς, ἀμφί τ᾽ ἀραιὰς

Ἶνας, καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρις,
Ἐνθ' ἀλιγεινότατον δύνει ἄχος, ὁπότ' ἀνίας
Ἀκάματοι πραπίδεσιν ἐνισκίμψωσιν Ἔρωτες. 765

828—843.

Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ταπρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
Παρθενικὴ, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
Αἳ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο,
Αὐσταλέας δ' ἔψησι παρηΐδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
Νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χρόα· δῦνε δὲ πέπλον
Καλὸν, ἐϋγνάμπτοισιν ἀρηρεμένον περόνῃσιν·
Ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
Ἀργυφέην· αὐτοῦ δὲ δόμοις ἔνι δινεύουσα
Στεῖβε πέδον, λήθῃ ἀχέων τά οἱ ἐν ποσὶν ἦε
Θεσπέσι; ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσω.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἳ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
Ἐν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος ἠυλίζοντο,
Ἥλικες, οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι,
Ἐσυμένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
Οἵ κέ μιν εἰς Ἑκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
Ἐνθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην.

919—926.

Ἐνθ' οὔπω τὶς τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
Οὔθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὔθ' ὅσοι ἄλλων
Ἀθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐκλάστησαν,
Οἷον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
Ἡμὲν ἐσάντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
Τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
Λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Ἀμπυκίδης, ἤδη του ὀϊσάμενος τὰ ἕκαστα.

948—1162.

Οὐδ' ἄρα Μηδείης Θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
Μελπομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἦν τιν' ἀθύροι
Μολπὴν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἐψιάασθαι.
Αλλὰ μεταλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐδέ ποτ' ὄσσε
Αμφιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελεύθους
Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς·
Ἦ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὁπότε δοῦπον
Ἢ ποδὸς, ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσαι·
Αὐτὰρ ὅγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένη ἐφαάνθη,
Ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος Ὠκεανοῖο,
Ὅς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
Αντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἦκεν ὀϊζύν·
Ὡς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράασθαι
Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὦρσε φαανθείς.
Εκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὖτως
Ηχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηΐδας εἶλεν ἔρευθος.
Γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν ἀεῖραι
Εσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας· αἱ δ' ἄρα τείως
Αμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
Τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφέσταν ἀλλήλοισιν,
Η δρυσὶν, ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
Αἵ τε παρᾶσσον ἑκηλοι ἐν ὄρεσιν ἐρρίζωνται,
Νηνεμίῃ· μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
Κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον· ὣς ἄρα τώ γε
Μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν Ερωτος.
Γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐπιπεπτηυῖαν
Θευμορίῃ, καὶ τοῖον ὑποσαίνων φάτο μῦθον.
Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικὴ, τόσον ἄζεαι, οἷον ἐόντα;
Οὔ τι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
Ανέρες, οὐδ', ὅτε περ πάτρῃ ἐνιαιετάασκον,

Ἦα πάρος· τῷ μή με λίην ὑπεραίδεο, κόρη,
Ἤ τι παρεξερέεσθαι, ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν εὐμενέοντες
Χώρῳ ἐν ἀγαθέῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
Ἀμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἴρεο· μηδ' ἐμὲ τερπνοῖς
Φηλώσῃς ἐπέεσιν, ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέστης
Αὐτοκασιγνήτῃ μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
Πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων,
Καὶ Διὸς, ὅς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
Ἀμφότερον δ', ἱκέτης ξεινός τέ τοι ἐνθάδ' ἱκάνω,
Χρειοῖ ἀναγκαίῃ γουνούμενος· οὐ γὰρ ἄνευθεν
Ὑμείων στονόεντος ὑπέρτερος ἔσομ' ἀέθλου.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
Ἥι θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
Ὄνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος. ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
Ἥρωες κλήσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
Ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἵ νύ ποτ' ἦδη
Ἡμέας ἠΐόνεσιν ἐφιζόμεναι γοάουσι,
Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
Δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
Παρθενικὴ Μινωὶς εὐφρονέουσ' Ἀριάδνη,
Ἣν ῥά τε Πασιφάη κούρη τέκεν Ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἡ μὲν καὶ νηὸς, ἐπεὶ χόλον εὖνασε Μίνως,
Σὺν τῷ ἐφιζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
Ἀθάνατοι ἐφίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τίκμαρ
Ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης,
Πάννυχος οὐρανίοισιν ἐλίσσεται εἰδώλοισιν.
Ὡς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσεται, εἴ κε σαώσαις
Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον· ἦ γὰρ ἔοικας
Ἐκ μορφῆς ἀγανῇσιν ἐπητυίῃσι κεκάσθαι.
Ὡς φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
Νεκτάρεον μείδησ'· ἐχύθη δὲ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
Λίνῳ ἀειρομένης, καὶ ἀνίδρασιν ὄμμασιν ἄντην·

Οὐδ' ἔχεν ὅ, τι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιτο,
Αλλ' ἄμυδις μενέαινεν ἀολλέα πάντ' ἀγορεῦσαι.
Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα Δυώδεος ἔξελε μίτρης
Φάρμακον· αὐτὰρ ὅ γ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.
Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα
Ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαλλομένη χατέοντι·
Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
Στράπτεν Ερως ἠδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς
Οφθαλμῶν ἥρπαζεν· ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω
Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέῃσιν ἐέρση
Τήκεται ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
Αμφω δ' ἄλλοτε μέν τε κατ' οὔδεος ὄμματ' ἔρειδον
Αἰδόμενοι, ὁτὲ δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπάς,
Ἱμερόεν φαιδρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες.
Οψὲ δὲ δὴ τοίοισι μόλις προσεπτύξατο κόρη.
Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγήν.
Εὖτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐγγυαλίξῃ
Ἐξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
Δὴ τότε μέσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας,
Ακαμάτοιο ῥοῇσι λοεσάμενος ποταμοῖο,
Οἷος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα. τῷ δ' ἔνι θῆλυν
Αρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νήσας ἐπὶ βόθρῳ.
Μονογενῆ δ' Ἑκάτην Περσηΐδα μειλίσσεο,
Λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
Ενθα δ' ἐπεί κε θεὰν μεμνημένος ἱλάσκηαι,
Αψ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο· μηδέ σε δοῦπος
Ηὲ ποδῶν ὄρσῃσι μεταστρεφθῆναι ὀπίσω,
Ηὲ κυνῶν ὑλακὴ, μή πως τὰ ἕκαστα κολούσας
Οὐδ' αὐτὸς κατὰ κόσμον ἑοῖς ἑτάροισι πελάσῃς.
Ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠύτ' ἀλοιφῇ,
Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ

Εσετ' ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος, οὐδέ κε φαίης
Ανδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι.
Πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δουρὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔστω,
Καὶ ξίφος, ἔνθ' οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
Γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετος ἀΐσσουσα
Φλὸξ ὀλοῶν ταύρων· τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
Εσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύ γε μή ποτ' ἀέθλου
Χάζεο· καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
Αὐτίκ' ἐπὴν κρατεροὺς ζεύξῃς βόας, ὦκα δὲ πᾶσαν
Χερσὶ καὶ ἠνορέῃ στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσῃς,
Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντες,
Σπειρομένων ὄφιος δνοφερὴν ἐπὶ βωλον ὀδόντων,
Αἴ κεν ὀρινομένους πολέας νεοῖο δοκεύσῃς,
Λάθρη λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
Καρχαρέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
Αλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγεο δηϊοτῆτος
Ιθῦσαι· τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοῖό γ' ἕκητι
Οἴσεαι ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης,
Ἦ, φίλον, ᾗ τοι ἔαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσσε βαλοῦσα
Θεσπέσιον λιαροῖσι παρηΐδα δάκρυσι δεῦε,
Μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑέο
Πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
Εξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἷλέ τε χειρὸς
Δεξιτερῆς· δὴ γὰρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς.
Μνώεο δ', ἣν ἄρα δή ποθ' ὑπότροπος οἴκαδ' ἵκηαι
Ὄνομα Μηδείης· ὥς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος
Μνήσομαι· εἰπὲ δ' ἐμοὶ πρόφρων τόδε, πῇ τοι ἔασι
Δώματα, πῇ νῦν ἔνθεν ὑπὲρ ἅλα νηῒ περήσεις·
Η νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἵξεαι Ορχομενοῖο,
Ηὲ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπὲ δὲ κόρην,
Ἥν τινα τήνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν
Πασιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόγνιος ἐστὶν ἐμοῖο·

Ὡς φάτο· τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήϊε δάκρυσι κόρης
Οὖλος Ερως, τοῖον δὲ παραβλήδην ἔπος ηὔδα·
Καὶ λίην οὐ νύκτας οἴομαι, οὐδέ ποτ' ἦμαρ,
Σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγὼν μόρον, εἰ ἐτεόν γε
Φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Αχαΐδα, μηδέ κεν ἄλλον
Αἰήτης προβάλησι κακώτερον ἄμιν ἄεθλον.
Εἰ δέ τοι ἠμετέρην ἐξίδμεναι ἔασε πάτρην,
Εξερέω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
Εστι τις αἰπεινοῖσι περίδρομος ὄρεσι γαῖα,
Πάμπαν εὐρηνός τε καὶ εὔβοτος, ἔνθα Προμηθεὺς
Ιαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
Ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
Αθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
Αἱμονίην δὴ τήνγε περικτίονες καλέουσιν.
Εν δ' αὐτῇ Ιαωλκός, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
Πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' οὐδέ περ ὄνομ' ἀκοῦσαι
Αἰαίης νήσου· Μινύην γε μὲν ὁρμηθέντα,
Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ορχομενοῖο
Δή ποτε Καδμείοισιν ὁμούριον ἄστυ πολίσαι.
Αλλὰ τίη τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω,
Ἡμετέρους τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Αριάδνην,
Κόρην Μίνωος, τό περ ἀγλαὸν ὄνομα κείνην
Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἦν μ' ἐρεείνεις ;
Αἴθε γὰρ, ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσατο Μίνως
Αμφ' αὐτῆς, ὣς ἄμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη.
Ὡς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισι·
Τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίαι,
Καί μιν ἀπηχεμένη ἀδινῷ προσπτύξατο μύθῳ.
Ἑλλάδι που τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·
Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμεναι· οὐδ Αριάδνη
Ισοῦμαι· τῷ μή τι φιλοξενίην ἀγόρευε.
Αλλ' οἷον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ιωλκὸν ἵκηαι,

Μνώιο· σέιο δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀίκητι τοκήων,
Μνήσομαι· ἦλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα,
Ηέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμέο·
Ἦ αὐτήν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
Ενθενδ' εἰς Ιωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
Οφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα,
Μνήσω ἐμῆ ἰότητι πεφυγμένον· αἶψα γὰρ εἶην
Απροφάτως τότε σοῖσιν ἐφίστιος ἐν μεγάροισιν.
Ὡς ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν
Δάκρυα· τὴν δ' ὅ γε δῆθιν ὑποβλήδην προσέειπε·
Δαιμονίη, πεισὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
Ὡς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν, ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις·
Εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
Τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,
Εσεαι, ἠδέ σε πάγχυ θεὸν ὣς πορσανέουσιν,
Οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἶκαδ' ἵκοντο
Σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασιγνητοί τε ἔται τε
Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἄδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.
Ἡμίτερον δὲ λίχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι
Πορσανέεις· οὐδ' ἄμμι διακρινέει φιλότητος
Αλλο, πάρος θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.
Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ.
Εμπης δ' ἔρχ' ἀΐδηλα κατειρύγησιν ἰδίσθαι,
Σχετλίη· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν
Ἑλλάδα ναιετάειν· ὣς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη,
Οφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ιωλκὸν ἵκοιτο
Αἰαίη Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ηδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσαι ἄπωθεν
Σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἰδεύετο δ' ἤματος ὥρη
Αψ οἰκόνδε νέεσθαι ἐὴν μετὰ μητέρα κόρην.
Ἡ δ' οὕτω κομιδῆς μιμνήσκετο, τέρπετο γάρ οἱ
Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν·
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ἤδη.

Ὥρη ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
Δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
Οθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.
Ὡς τώ γ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσον ἔπεσι
Πείρηθεν· μετὰ δ' αὖτε διέτμαγον· ἤτοι Ιήσων
Εἰς ἑτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὦρτο νέεσθαι·
Ἡ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
Πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὔ τι περιπλομένας ἐνόησε.
Ψυχὴ γὰρ νεφέεσι μεταχθονίη πεπότητο.
Αὐτομάτοις δὲ πόδεσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
Καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
Δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαυνέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
Θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα· τὴν δ' ἀνιοῦσαν
Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν.
Ἡ δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος οὔτε τι μύθων
Ἐκλυεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένη λελίητο.
Ἶζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλινθῆρος ἔνερθε,
Λέχρις ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειῆν·
Ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
Οἷον ἐῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ.

FINIS

EXCERPTORUM EX PRÆCIPUIS POETIS
HEROICI CARMINIS.

ANALECTA GRÆCA MAJORA :

TOMI SECUNDI

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ,

Εἰς Αἰσχύλον.

Ὁ ΤΡΑΓΙΚΟΝ φάτνμα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν
Πυργώσας στιδαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ,
Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ἐλευσινίης ἐκὰς αἴης
Κεῖται κυδαίνων σήματι Τριτακρίην.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ,

Εἰς Σοφοκλῆν.

ΤΟΝ σὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλου,
Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι, καὶ ἐν σκηνῇσι τιθηλὰς
Βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὶς ἔρεψε κόμην,
Τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσὸς
Αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται ἐν στελίσι.

ΙΩΝΟΣ,

Εἰς Εὐριπίδην.

ΧΑΙΡΕ μειλαμπέπλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι
Πιερίας, τὸν αἰεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
Ἰσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται,
Ἴσον Ὁμηρείας αἰνάοις χάρισιν.

I.

* E SOPHOCLE.

[Juxta Ed. Carol. Gottlob. August. Erfurdt. Lipsiæ, 6 tom. 8vo.]

Adjungamus philosophis doctissimum hominem, poëtam quidem divinum Sophoclem. Cicero de Divinat. I. 25.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

ΛΙΠΩΝ Κόρινθον Οἰδίπους, Πατρὸς νόθος
Πρὸς τῶν ἁπάντων λοιδορούμενος ξένος,
Ηλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
Ζητῶν ἑαυτὸν, καὶ γένους φυτοσπόρον.
Εὑρῶν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἁμαξιτοῖς,
Ακων ἔπεφνε Λαΐον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος
Ησχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
Λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε, καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
Ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ παυστήριον,
Ηκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
Τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον
Ὁθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
Πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
Αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΪΩι.

ΛΑΪΕ Λαβδακίδη, παίδων γένος ἄλβιον αἰτῖῖς.
Δώσω τοι φίλον υἱὸν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
Παιδὸς ἑοῦ χείρεσι λιπεῖν φάος· ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πίλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

ΕΣΤΙ δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνὴ,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἕρπετα κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
Αλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγομένου ποσὶ βαίνῃ.
Ενθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

ΚΛΥΘΙ, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
Ανθρωπον κατέλιξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
Πρῶτον ἔφυ τετράπους ἠπιος ἐκ λαγόνων·
Γηραλέος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείδει,
Αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΙΕΡΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ἐκ γερόντων Θηβαίων.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαΐου.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

*ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ὦ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφὴ
Τίνας ποθ' ἕδρας τάς δὲ μοὶ θοάζετε,
Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.
Ἃ 'γὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
Ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
Ἀλλ', ὦ γεραιέ, φράζ, ἐπεὶ πρέπων ἕφυς
Πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε;
Δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντός ἂν
Ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἂν
Εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.
Ἱε. Ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς
Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
Βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
Πτάσθαι σθένοντες· οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς
Ἱερῆς· ἐγὼ μὲν Ζηνός· οἱ δέ τ' ἠθέων
Λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
Ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
Ναοῖς, ἔτ' Ἰσμηνοῦ τε μαντεία στοδῷ.
Πόλις γὰρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
Ἤδη σαλεύει, κἀνακουφίσαι κάρα
Βυθὸν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου·

Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς,
Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
Ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος Θεὸς
Σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν·
Ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
Θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ,
Οὐδ' οἵδε παῖδες, ἑζόμεθ' ἐφέστιοι,
Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
Κρίνοντες, ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
Ὃς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμεῖον μολὼν,
Σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν·
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον,
Οὐδ' ἐκδιδαχθείς· ἀλλὰ προσθήκῃ Θεοῦ
Λέγει νομίζει θ' ἡμὶν ὀρθῶσαι βίον.
Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι,
Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμῖν, εἴτε του Θεῶν
Φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που·
Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
Ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
Ἰθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
Ἰθ', εὐλαβήθηθ'. ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
Σωτῆρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα,
Στάντες τ' ἐς ὀρθὸν, καὶ πεσόντες ὕστερον·
Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν·
Ὀρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
Παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
Ὡς, εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν·
Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς,
Ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

Οι. Ὦ παῖδες οἰκτροὶ, γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι
Προσήλθεθ' ἱμείροντες· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν' ἔρχεται
Μόνον καθ' αὑτὸν, κοὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καί σ' ὁμοῦ στένει·
Ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε,
Αλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δὴ,
Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
Ἣν δ' εὖ σκοτῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην,
Ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρὸν, ἐς τὰ Πυθικὰ
Επεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ, τι
Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
Καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
Λυπεῖ, τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα,
Απεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
Ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
Μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.
Ἱε. Αλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας· οἵδε γ' ἀρτίως
Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι.
Οι. Ὦ ναξ Απολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ
Σωτῆρι βαίη, λαμπρὸς ὥστερ ὄμματι.
Ἱε. Αλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρα
Πολυστεφὴς ὧδ' εἶρπε παγκάρπου δάφνης.
Οι. Τάχ' εἰσόμεθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς πλέειν.
Αναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
Τίν' ἡμῖν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;
Κρε. Εσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
Οι. Εστιν δὲ ποῖον τοῦτος; οὔτε γὰρ θρασὺς,
Οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

Κρε. Εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν,
Ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.
Οι. Ες πάντας αὔδα· τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
Τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
Κρε. Λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα·
Ανωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
Μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
Εν τῇδ', ἐλαύνειν, μήδ' ἀνήκεστον τρέφειν.
Οι. Ποίῳ καθαρμῷ ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς ;
Κρε. Ανδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
Λύοντας, ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
Οι. Ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην ;
Κρε. Ἦν ἡμῖν, ὦ 'ναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν
Γῆς τῆσδε, πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
Οι. Ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.
Κρε. Τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
Τοὺς αὐτόεντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.
Οι. Οἵδ' εἰσὶ ποῦ γῆς ; ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
Ἰχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας ;
Κρε. Εν τῇδ' ἔφασκε γῇ· τὸ δὲ ζητούμενον
Ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.
Οι. Πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
Ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης, τῷδε συμπίπτει φόνῳ ;
Κρε. Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
Πρὸς οἶκον οὐκ ἔβ' ἵκεθ', ὡς ἀπεστάλη.
Οι. Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
Κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν ;
Κρε. Θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἷς τις ὃς φόβῳ φυγὼν
Ὧν εἶδε, πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.
Οι. Τὸ ποῖον ; ἓν γὰρ πολλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
Αρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
Κρε. Ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας, οὐ μιᾷ
Ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

Οι. Πῶς οὖν ὁ λῃστὴς, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
Ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;
Κρε. Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαΐου δ' ὀλωλότος
Οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
Οι. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν, τυραννίδος
Οὕτω πεσούσης, εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι·
Κρέ. Ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν,
Μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ, προσήγετο.
Οι. Αλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ φανῶ.
Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ,
Πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν·
Ὡστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
Γῆ τῆδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα.
Ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Αλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
Ὁστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, τάχ' ἂν
Κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
Κείνῳ προσαρκῶν οὖν, ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
Αλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
Ἵστασθε, τοὐσδ' ἄραντες ἱκτῆρας πλάδους·
Αλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω,
Ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος· ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
Ξὺν τῷ θεῷ φαινούμεθ', ἢ πεπτωκότες.
Ἱε. Ὦ παῖδες, ἱστώμεθα· τῶνδε γὰρ χάριν
Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὁδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ', ὁ πέμψας τάσδε μαντείας, ἅμα
Σωτὴρ θ' ἵκοιτο, καὶ νόσου παυστήριος.

Στροφή.

Χο. Ὦ Διὸς ἀδυεπὴς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
Θήβας; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων
(Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν.)

Αμφί σοι ἁζόμενος, τί μοι ἢ νέον,
Η περιτελλομέναις ὥραις πάλιν,
Εξανύσεις χρέος;
Εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ελπίδος, ἄμβροτε Φάμα.

Αντιστροφή.

Πρῶτά σε κεκλομένῳ, θύγατερ Διὸς, ἄμβροτ' Αθάνα,
Γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Αρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὔκλεα θάσσει,
Καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ
Τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
Εἴ ποτε καί προτέρας ἄτας ὕπερ
Ορυνμένας πόλει,
Ηνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν.

Επῳδός.

Ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ
Φέρω πήματα·
Νοσεῖ δ' ἐμοὶ πρόπας στόλος,
Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,
Ὦ, τις ἀλέξεται· οὔτε γὰρ
Εκγονα κλυτᾶς χθονὸς
Αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
Ἰήων καμάτων ἀνέχουσι γυναικες·
Αλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις,
Ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν,
Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκτὰν
Πρὸς ἑσπέρου θεοῦ,
Ὧν πόλις ἀνάριθμος ὀλλύται.
Νηλέα δὲ γένεθλα
Πρὸς πέδῳ θανατηφόρῳ
Κεῖται ἀνοίκτως·
Εν δ' ἄλοχοι, πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες,
Αϋτὰν παραβώμιον

Αλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων
Ἰκτῆρες ἱπιστενάχουσι.
Παιὰν δὲ λάμπει, στονόεσσα τε γῆρυς ὅμαυλος·
Ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα Θύγατερ Διὸς,
Εὐῶπα πέμψον ἀλκὰν,
Αρειά τε τὸν μαλερὸν,
Ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
Φλίγει με περιβόατος ἀντιάζων,
Παλίσσυτον δραμημα νωτίσαι
Πάτρας ἄπουρον, εἴτ' εἰς μέγαν
Θάλαμον Αμφιτρίτας,
Εἴτ' εἰς τὸν ἀπόξενον ὅρμον
Θρῄκιον κλύδωνα·
Τέλει γὰρ ἤν τι νὺξ ἀφῇ,
Τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται.
Τὸν, ὦ πυρφόρων ἀστραπᾶν
Κράτη νέμων, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων
Απ' ἀγκυλῶν βέλεα θέλοιμ' ἂν
Αδάματ' ἐνδατεῖσθαι,
Αρωγὰ προσταθέντα,
Τάς τε πυρφόρους Αρτέμιδος
Αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκι' ὄρεα
Διᾴσσει· τὸν χρυσομίτραν
Τε κικλήσκω, τᾶσδ' ἐπώνυμον
Γᾶς, οἰνῶπα Βάκχον εὔιον,
Μαινάδων ὁμόστολον,
Πελασθῆναι, φθέγοντ'
Αγλαῶπι πεύκᾳ,
Επὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.
Οι. Λίτεις· ἃ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' ἐὰν θέλῃς ἐπῃ
Κλύων δέχεσθαι, τῇ νόσῳ δ' ὑπηρετεῖν,
Ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν·

Ἀ ’γὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ’ ἐξερῶ,
Ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος· οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
Ἰχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
Νῦν δ’, ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ,
Ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε.
Ὅστις ποθ’ ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου
Κάτοιδεν, ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
Τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
Κεἰ μὲν φοβεῖται, τοὐπίκλημ’ ὑπεξελὼν
Αὐτὸς καθ’ αὑτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
Αστεργὲς οὐδέν· γῆς δ’ ἄπεισιν ἀβλαβής.
Εἰ δ’ αὖ τις ἄλλος οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
Κέρδος τελῶ ’γὼ, χ’ ἡ χάρις προσκείσεται.
Εἰ δ’ αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλου
Δείσας ἀπώσει τοὔπος, ἢ χ’ αὑτοῦ, τόδε,
Ἀ ’κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
Τὸν ἄνδρ’ ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
Τῆσδ’, ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
Μήτ’ εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ,
Μήτ’ ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι
Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν·
Ὠθεῖν δ’ ἀπ’ οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
Τοῦδ’ ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
Μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
Ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
Τῷ τ’ ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω.
Κατεύχομαι καὶ τὸν δεδρακότ’, εἴτε τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρίψαι βίον.
Επεύχομαι δ’, οἴκισιν εἰ ξυνέστιος
Εν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότος,
Παθεῖν, ἅπερ τοῖσδ’ ἀρτίως ἠρασάμην·

Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
Ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδέ τε
Γῆς, ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
Οὐδ', εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
Ακάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾷν,
Ανδρός τ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
Αλλ' ἐξερευνᾷν· νῦν δ' ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ,
Εχων μὲν ἀρχὰς ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
Εχων δὲ λέκτρα, καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
Κοινῶν τε παίδων κοίν' ἂν, εἰ κείνῳ γένος
Μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα.
Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη,
Ανθ' ὧν ἐγὼ τάδ', ὡσπερεὶ τοῦ 'μου πατρὸς,
Ὑπερμαχοῦμαι, κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι,
Ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
Τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, Πολυδώρου τε, καὶ
Τοῦ πρόσθε Κάδμου, τοῦ πάλαι τ' Αγήνορος.
Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
Μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ,
Μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας· ἀλλὰ τῷ πότμῳ
Τῷ νῦν φθερεῖσθαι, κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι.
Ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
Τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη
Χ' οἱ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰς ἀεὶ θεοί.

Χο. Ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ·
Οὔτ' ἔκτανον γὰρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
Δεῖξαι· τὸ δὲ ζήτημα, τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε.

Οι. Δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς
Ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ.

Χο. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ', ἅ μοι δοκεῖ.

Οι. Εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

Χο. Ανακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι

Μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν
Σκοπῶν τάδ', ὦ ναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
Οι. Αλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
Επεμψα γάρ, Κρέοντος εἰπόντος, διπλοῦς
Πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν θαυμάζεται.
Χο. Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη.
Οι. Τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
Χο. Θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.
Οι. Ηκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὁρᾷ.
Χο. Αλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
Τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.
Οι. Ω, μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.
Χο. Αλλ' οὐξελέγξων αὐτόν ἐστιν· οἵδε γὰρ
Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
Τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.
Οι. Ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδάκτά τε,
Αρητά τ', οὐρανία τε, καὶ χθονοστιβῆ,
Πόλιν μέν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
Οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν· ἧς σε προστάτην
Σωτῆρά τ', ὦ ναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλυες τῶνδ' ἀγγέλων,
Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
Μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
Εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον, μαθόντες εὖ,
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
Σὺ δ' οὖν, φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν,
Μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
Ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμὲ,
Ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος·
Εν σοὶ γάρ ἐσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
Εχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.
Τει. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη
Λύει φρονοῦντι· ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ

Εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην·
Οι. Τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.
Τει. Ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ,
Κἀγὼ διοίσω τοὔμον, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.
Οι. Οὔτ' ἔννομ' εἶπας, οὔτε προσφιλὲς πόλει
Τῇδ' ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.
Τει. Ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
Πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω.
Χο. Μὴ, πρὸς θεῶν, φρονῶν γ' ἀποστραφῇς, ἐπεὶ
Πάντες σὲ προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι·
Τει. Πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'· ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε
Τἄμ' ἐξερῶ, μὴ καὶ τὰ σ' ἐκφήνα κακά.
Οι. Τί φῄς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
Ἡμᾶς προδοῦναι, καὶ καταφθεῖραι πόλιν;
Τει. Εγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ· τί ταῦτ'
Αλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.
Οι. Οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
Φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ;
Αλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ;
Τει. Οργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
Ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
Οι. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
Κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;
Τει. Ἥξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.
Οι. Οὐκ οὖν ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί;
Τει. Οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι· πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
Θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη.
Οι. Καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
Ἅπερ ξυνίημ'· ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
Καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
Μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
Καὶ τοὔργον ἄν σου τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.
Τει. Αληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι,

Ὥσπερ προεῖπας, ἐμμένειν, καφ' ἡμέρας
Τῆς νῦν προσαυδᾷν μήτε τούσδε, μήτ' ἐμὲ,
Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.
Οι. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
Τὸ ῥῆμα; καί ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;
Τει. Πέφευγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχύον τρέφω.
Οι. Πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
Τει. Πρὸς σοῦ· σὺ γὰρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν.
Οι. Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
Τει. Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ 'κπειρᾷ λέγειν;
Οι. Οὐχ' ὥστε γ' εἰπεῖν γνωτόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
Τει. Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, οὗ ζητεῖς, κυρεῖν.
Οι. Αλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.
Τει. Εἴπω τί δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;
Οι. Ὅσον γε χρῄζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.
Τει. Λελῃθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
Αἴσχιστ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾷν ἵν' εἶ κακοῦ.
Οι. Ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
Τει. Εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
Οι. Αλλ' ἔστι, πλήν σοι· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ.
Τει. Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοι
Οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
Οι. Μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμὲ,
Μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἂν·
Τει. Οὐ γὰρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
Ἱκανὸς Απόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.
Οι. Κρέοντος, ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα;
Τει. Κρέων δὲ σοὶ πῆμ' οὐδέν· ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
Οι. Ὦ πλοῦτε, καὶ τυραννὶ, καὶ τέχνη τέχνης
Ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις

Δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχείρισε,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
Λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται.
Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοράφον,
Δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
Επεὶ, φέρ' εἰπὲ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής;
Πῶς οὐχ', ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
Ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
Καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοῦ τυχόντος ἦν
Ανδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
Ἣν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων,
Οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολὼν,
Ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσα νιν,
Γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
Ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
Παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χῷ ξυνθεὶς τάδε,
Ἀγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρων
Εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς.
Χο. Ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
Ὀργῇ λελέχθαι καὶ τά σ', Οἰδίπους, δοκεῖ.
Δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
Μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.
Τει. Εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
Ισ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
Οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
Ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
Λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας,
Σὺ, καὶ διδορκὼς, οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ,
Οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
Ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
Τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε, κἀπὶ γῆς ἄνω.

Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
Ελᾳ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους Ἀρὰ,
Βλέποντα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν,
Ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
Ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
Αλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
Ὅσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
Πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα
Προπηλάκιζε· σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
Κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε.

Οι. Ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τοῦτον κλύειν;
Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν
Ἄψορος οἴκων τῶνδ' ἀποσρταφεὶς ἄπει;

Τει. Οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.

Οι. Οὐ γάρ τι σ' ἤδειν μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
Σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.

Τει. Ἡμεις τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς σοὶ μὲν δοκεῖ,
Μῶροι· γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.

Οι. Ποίοισι; μεῖνον· τίς δ' ἔμ' ἐκφύει βροτῶν;

Τει. Ἥδ' ἡμέρα φύσει σε, καὶ διαφθερεῖ.

Οι. Ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.

Τει. Οὐκ οὖν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς;

Οι. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν.

Τει. Αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.

Οι. Αλλ' εἴ' πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὔ μοι μέλει.

Τει. Απειμι τοίνυν· καὶ σὺ, παῖ, κόμιζε μέ.

Οι. Κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν τά γ' ἐμποδὼν
Οχλεῖς, συθείς τ' ἂν, οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.

Τει. Εἰπὼν ἄπειμ', ὧν οὕνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
Δείσας πρόσωπον· οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
Λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι

Ζητεῖς ἀπειλῶν, κἀναπηύσσων φόνον
Τὸν Λαΐειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε.
Ξένος, λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς
Φανήσεται Θηβαῖος· οὐδ' ἡσθήσεται
Τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος,
Καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου, ξένην ἔπι,
Σκήπτρῳ προδείκνὺς, γαῖαν ἐμπορεύσεται.
Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὑτοῦ ξυνὼν
Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατὴρ, κἀξ ἧς ἔφυ
Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
Ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς· καὶ ταῦτ', ἰὼν
Ἔσω, λογίζου· κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,
Φάσκειν ἐμὲ ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

Στροφὴ ά.

Χο. Τίς, ὄντιν' ἀ θεσπιέπεια
Δελφὶς εἶπε πέτρα
Ἀρητ' ἀρήτων τελέσαντα
Φοινίαισι χερσίν;
Ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων
Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
Ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
Πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας·
Δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
Κῆρες, ἀναμπλάκητοι.

Αντιστροφὴ ά.

Ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος
Ἀρτίως φανεῖσα
Φάμα Παρνασοῦ, τὸν ἄδηλον
Ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν,
Ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,

Μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
Μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
Ζῶντα περιποτᾶται.

Στροφὴ β'.

Δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει
Σοφὸς οἰωνοθέτας,
Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκοντ'.
Ὅ, τι λέξω δ' ἀπορῶ.
Πέτομαι δ' ἐλπίσιν,
Οὔτ' ἐνθαδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω.
Τί γὰρ ἢ Λακεδαιμόνιος, ἢ τῷ
Πολύβου νεῖκος ἔκειτ',
Οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
Οὔτε τανῦν πω ἔμαθον, πρὸς ὅτου
Χρησάμενος δὴ βασάνῳ,
Ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον
Φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα,
Λακεδαιμονίοις ἐπίκουρος
Ἀθήλων θανάτων.

Αντιστροφὴ β'.

Αλλ' ὅ μὲν οὖν Ζεὺς, ὁ τ' Απόλλων
Ξυνετοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
Εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις
Πλέον ἢ 'γὼ φέρεται,
Κρίσις οὐκ ἔστιν ἀ-
ληθής· σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
Παραμείψειεν ἀνήρ· ἀλλ' οὔ
Ποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ'
Ορθὸν ἔπος μεμφομένων,

Αν καταφαίην· φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐ-
τῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα
Ποτέ, καὶ σοφὸς ὤφθη,
Βασάνῳ δ' ἀδύτολις.
Τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ'
Ὀφλήσει κακίαν.

Κρε. Ἄνδρες πολῖται, δεῖν' ἔπη πεπυσμένος
Κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν,
Πάρειμ' ἀτλητῶν· εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
Οὔ τοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
Φέροντι τήνδε βάξιν· οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν
Ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,
Ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
Κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

Χο. Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν
Ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον, ἢ γνώμῃ φρενῶν.

Κρε. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
Πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι;

Χο. Ηὐδᾶτο μὲν τάδ'· οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

Κρε. Ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς
Κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτ' ἐμοῦ;

Χο. Οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες, οὐχ ὁρῶ.
Αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.

Οι. Οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
Τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
Ἵκου, φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς,
Ληστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
Φέρ', εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
Ἰδών τιν' ἐν ἐμοὶ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
Ἢ τοῦργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε
Δόλῳ προσέρπον, κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών;

Ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου,
Ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
Θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται;
Κρε. Οἶσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
Ἴσ' ἀντάκουσον, κἄπτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.
Οι. Λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
Σοῦ· δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὗρηκ' ἐμοί.
Κρε. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.
Οι. Τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.
Κρε. Εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
Εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
Οι. Εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
Δρῶν, οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
Κρε. Ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
Πάθημ', ὁποῖον φῂς παθεῖν, δίδασκ' ἐμέ.
Οι. Επειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρείη μ' ἐπὶ
Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
Κρε. Καὶ νῦν ἔθ' ὡὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.
Οι. Πόσον τίν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον—
Κρε. Δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
Οι. Αφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι
Κρε. Μακροι παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
Οι. Τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ
Κρε. Σοφός γ' ὁμοίως, κἀξ ἴσου τιμώμενος.
Οι. Εμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
Κρε. Οὔκουν· ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδαμοῦ πέλας.
Οι. Αλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;
Κρε. Παρέσχομεν· πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν.
Οι. Πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε;
Κρε. Οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ.
Οι. Τοσόνδε γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.
Κρε. Ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
Οι. Ὅθ' οὕνεκ', εἰ μή σοι ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς

Οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς.
Κρε. Εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ· ἐγὼ δέ σου
Μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ, ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.
Οι. Εκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.
Κρε. Τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
Οι. Ἀρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνίστορεῖς.
Κρε. Αρχεις δ' ἐκείνη ταὐτὰ, γῆς ἴσον νέμων;
Οι. Ἃ "ν ἡ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
Κρε. Οὔκουν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;
Οι. Ενταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.
Κρε. Οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγὼ, σαυτῷ λόγον.
Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
Αρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον, ἢ
Ατρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη.
Εγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν
Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾶν,
Οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
Νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω.
Εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
Πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
Αρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
Οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
Ὥστ' ἄλλα χρῄζειν, ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται·
Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με.
Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι.
Πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ', ἀφεὶς τάδε;
Οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
Αλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,
Οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον, τοῦτο μὲν, Πυθὼδ' ἰὼν
Πεύθου, τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι.
Τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τετρασκότῳ λάβῃς

Κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς
Ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
Οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
Χρηστοὺς νομίζειν, οὔτε τοὺς χρηστοὺς, κακούς.
Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν, ἴσον λέγω,
Καὶ τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
Αλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
Κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.

Χο. Καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
Αναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς·

Οι. Ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρα
Χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν·
Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
Πεπραγμένʼ ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα.

Κρε. Τί δῆτα χρῄζεις ; ἦ με γῆς ἔξω βαλεῖν ;

Οι. Ἥκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.

Κρε. Ὅταν προδείξῃς, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.

Οι. Ὡς οὐκ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις ;

Κρε. Οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.

Οι. Τὸ γοῦν ἐμόν·

Κρε. Αλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν.

Οι. Αλλ' ἔφυς κακός.

Κρε. Εἶ δὲ ξυνίης μηδέν ;

Οι. Ἀρκτέον γ' ὅμως.

Κρε. Οὔ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος—

Οι. Ὦ πόλις, πόλις.

Κρε. Κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ.

Χο. Παύσασθ' ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
Τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ιοκάστην, μέθʼ ἧς
Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.

Ιο. Τι τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν

Γλώσσης ἐπήρατ', οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς
Οὕτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
Οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους, σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας,
Καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;
Κρε. Ὀμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
Δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,
Ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.
Οι. Ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
Εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
Κρε. Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
Δέδρακ', ὀλοίμην, ἢν ἐπαιτιᾶ με δρᾶν.
Ιο. Ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
Μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
Επειτα κἀμέ, τούσδε θ', οἳ πάρεισί σοι.

Στροφὴ ά.

Χο. Πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ',
Ἄναξ, λίσσομαι.
Οι. Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
Χο. Τὸν οὔτε πρὶν νήπιον,
Νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν
Καταίδισαι.
Οι. Οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις;
Χο. Οἶδα.
Οι. Φράζε δὴ τί φῂς.
Χο. Τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ,
Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον, βαλεῖν.
Οι. Εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

Στροφὴ β'.

Χο. Οὐ τὸν πάντων θεῶν
Θεὸν πρόμον Ἅλιον

Επεὶ ἄθεος, ἄφιλος,
Ὅ τι πύματον ὀλοίμαν,
Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
Αλλά μοι δυσμόρῳ
Γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυ-
χὰν, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς
Κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν.

Οι. Ὄδ' οὖν ἴτω, κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν,
Ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
Τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτείρω στόμα
Ελεινόν· οὗτος δ' ἔνθ' ἂν ᾖ, στυγήσεται.
Κρε. Στυγνὸς μὲν εἶκων δῆλος εἶ· βαρὺς δ', ὅταν
Θυμοῦ περάσῃς· αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
Αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.
Οι. Οὔκουν μ' ἐάσεις, κἀκτὸς εἶ;
Κρε. Πορεύσομαι,
Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

Αντιστροφὴ ά.

Χο. Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν
Δόμων τόνδ' ἔσω;
Ιο. Μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.
Χο. Δόκησις ἀγνὼς λόγων
Ηλθε, δάπτει δὲ καὶ
Τὸ μὴ "νδικον.
Ιο. Αμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;
Χο. Ναιχί.
Ιο. Καὶ τίς ἦν λόγος;
Χο. Ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γᾶς προπονουμένας,
Φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.
Οι. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ,
Τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

Αντιστροφὴ β'.

Χο. Αναξ, εἶτον μὲν οὐχ
Ἅπαξ μόνον, ἴσθι δὲ
Παραφρόνιμον, ἄπορον
Επὶ φρόνιμα, πεφάνθαι μ'
Αν, εἴ σε νοσφίζομαι,
Ὅς τ' ἐμὰν γᾶν φίλαν
Εν πόνοις ἀλύουσαν
Κατ' ὀρθὸν οὔρισας·
Ταυῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου.

Ιο. Πρὸς θεῶν δίδαξον κἄμ', ἄναξ, ὅτου ποτὲ
Μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.
Οι. Ερῶ· σε γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω·
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει.
Ιο. Λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.
Οι. Φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι.
Ιο. Αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;
Οι. Μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας· ἐπεὶ,
Τὸ γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.
Ιο. Σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις πέρι,
Εμοῦ πάκουσον, καὶ μάθ', οὕνεκ' ἐστί σοι
Βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης·
Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα·
Χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
Ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
Ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
Καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
Λῃσταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς·
Παιδὸς δὲ βλαστὰς, οὐ διῖσχον ἡμέραι
Τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν,
Ερριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.

Κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσε
Φονέα γένεσθαι πατρὸς, οὔτε Λάϊον
Τὸ δεινὸν ὀὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὧν γὰρ ἂν θεὸς
Χρείαν ἐρευνᾷ, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.
Οι. Οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
Ψυχῆς πλάνημα, κἀνακίνησις φρενῶν.
Ιο. Ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις;
Οι. Εδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος
Κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.
Ιο. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέπω λήξαντ' ἔχει.
Οι. Καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;
Ιο. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήζεται· σχιστὴ δ' ὁδὸς
Ες ταυτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
Οι. Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;
Ιο. Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
Αρχὴν ἐφαίνου, ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
Οι. Ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
Ιο. Τι δ' ἔστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
Οι. Μή πω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν
Τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων.
Ιο. Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.
Οι. Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
Δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
Ιο. Πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρός σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.
Οι. Δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
Δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξειπῃς ἔτι.
Ιο. Καὶ μὴν ὀκνῶ μέν· ἃ δ' ἂν ἔρῃ, μαθοῦσ' ἐρῶ.
Οι. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
Ανδρας λοχίτας, οἵ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
Ιο. Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν

Κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία.
Οι. Αἰ αἰ· τάδ' ἤδη διαφανῆ· τίς ἦν ποτέ
Ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;
Ιο. Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
Οι. Ἦ κἀν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;
Ιο. Οὐ δῆτ'. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε, καὶ κράτη
Σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λάϊόν τ' ὀλωλότα,
Ἐξικέτευσε, τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
Ἀγρούς σφε πέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομὰς,
Ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος,
Κἀπεμψ' ἐγώ νιν· ἄξιος γὰρ, οἴ' ἀνὴρ
Δοῦλος, φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
Οι. Πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν;
Ιο. Πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
Οι. Δέδοικ' ἐμαυτὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
Εἰρημέν' ἦ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
Ιο. Ἀλλ' ἵξεται μέν· ἀξία δέ που μαθεῖν
Κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ.
Οι. Κοὐ μὴ στερηθῇς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
Ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
Λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών;
Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
Μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς· ἡγόμην δ' ἀνὴρ
Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
Τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
Σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης
Καλεῖ παρ' οἶνον, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί.
Κἀγὼ βαρυθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
Μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
Μητρὸς πατρός τ', ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
Τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
Κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ'

Εκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.
Λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
Πυθώδε· καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μέν ἱκόμην
Ατιμον ἐξέπεμψεν· ἄλλα δ' ἄθλια
Καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὐφάνη λέγων,
Ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
Ατλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν,
Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
Κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα, τὴν Κορινθίαν
Αστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα,
Εφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
Χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
Στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
Σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
Καί σοι, γύναι, τἀληθὲς ἐξερῶ· τριπλῆς
Ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
Ενταῦθ' ἐμοὶ κῆρύξ τε, κἀπὶ πωλικῆς
Ανὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς, οἷον σὺ φῄς,
Ξυνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ Θ' ἡγεμὼν
Αὐτός Θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
Παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς, ὡς ὁρᾷ
Οχου παραστείχοντα, τηρήσας, μέσον
Κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
Σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς, ὕπτιος
Μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται.
Κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας· εἰ δὲ τῷ ξένῳ
Τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενὲς,
Τίς τοῦδε γ' ἀνδρὸς ἔστιν ἀθλιώτερος;
Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;
Ὃν μὲν ξένων ἔξεστι μήτ' ἀστῶν τινὰ
Δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινὰ,

Ωθεῖν δ' ἀπ' οἴκων· καὶ τάδ' οὔ τις ἄλλος ἦν
Η 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς.
Λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
Χραίνω, δι' ὥπερ ὤλετ'· ἆρ' ἔφυν κακός;
Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
Καί μοι φυγόντι μήτε τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
Μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος· ἢ γάμοις με δεῖ
Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν
Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με.
Ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον;
Μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας,
Ἰδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν
Βαίην ἄφαντος πρόσθεν, ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
Κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην.

Χο. Ἡμῖν μέν, ὦ ναξ, ταῦτ' ὀκνηρ'· ἕως δ' ἂν οὖν
Πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

Οι. Καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
Τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα πρεσμεῖναι μόνον.

Ιο. Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

Οι. Ἐγὼ διδάξω σ'· ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων
Σοὶ ταὔτ', ἐγὼ δ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.

Ιο. Ποῖον δ' ἐμοῦ περισσὸν ἤκουσας λόγον;

Οι. Ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,
Ὡς νιν κατακτείνειαν· εἰ μὲν οὖν ἔτι
Λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ 'κτανον.
Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γέ τις πολλοῖς ἴσος.
Εἰ δ' ἄνδρ' ἓν οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
Τοῦτ' ἔστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

Ιο. Ἀλλ' ὡς φανέν γε τοῦτος ὧδ' ἐπίστασο,
Κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
Πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
Εἰ δ' οὖν τι καὶ τρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,

Οὔ τοι ποτ', ὦ ναξ, τόν γε Λαΐου φόνον
Φανεῖ δικαίως ὀρθὸν, ὅν γε Λοξίας
Διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
Καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
Κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
Ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ
Βλέψαιμ' ἂν οὔνεκ', οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.
Οι. Καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
Πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς.
Ιο. Πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
Οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν, ὧν οὐ σοὶ φίλον.

Στροφὴ ά.

Χο. Εἴ μοι ξυνείη φέροντι
Μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων
Ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
Ὑψίποδες, οὐρανίαν δι' αἰθέρα
Τεκνωθέντες, ὧν Ολυμπος
Πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν θνατὰ
Φύσις ἀνέρων ἔτικτεν, οὐδὲ
Μάν ποτε λάθα κατακοιμάσει·
Μέγας ἐν τούτοις θεὸς,
Οὐδὲ γηράσκει.

Αντιστροφὴ ά.

Ὕβρις φυτεύει τύραννον·
Ὕβρις, ἢν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
Ἃ μὴ 'πικαιρα μηδὲ συμφέροντα,
Ακροτάταν εἰσαναβᾶσ' ἀπότομον
Ἐνώρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
Ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται.
Τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα
Μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.

Θεὸν οὐ λήξω ποτὲ
Προστάταν ἴσχυν.

Στροφὴ β'.

Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν
Ἢ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ
Δαιμόνων ἕδη σέβων,
Κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
Δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως,
Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται,
Ἢ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.
Τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
Θυμῷ βέλη ἔξει
Ψυχᾶς ἀμύνειν; εἰ γὰρ αἱ
Τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
Τί δεῖ με χορεύειν;

Αντιστροφὴ β'.

Οὐκ ἔτι τὸν ἄθικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
Οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαισι ναὸν,
Οὐδὲ τὰν Ολυμπίαν,
Εἰ μὴ τάδε χειροδίκτα
Πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
Αλλ', ὦ κρατύνων, εἴπερ ὀρθῶ ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ
Σὲ, τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
Φθίνοντα γὰρ Λαΐου
Παλαιὰ θέσφατ' ἐξ-
αίρουσιν ἤδη, κουδαμοῦ

Τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
Ἐρρέι δὲ τὰ θεῖα.

Ιο. Χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
Ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
Στέφη λαβοῦση κἀπιθυμιάματα.
Ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
Λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ', ὁποῖ' ἀνὴρ
Εννους, τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.
Αλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ.
Ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
Πρός σ', ὦ Λύκει' Απολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
Ἱκετις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
Ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγὴ πόρῃς·
Ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες, ἐκπεπληγμένον
Κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.
Αγ. Ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
Τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου;
Μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.
Χο. Στέγαι μὲν αἵδε· καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
Γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.
Αγ. Αλλ' ὀλβία τε, καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
Γένοιτ', ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ.
Ιο. Αὕτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
Τῆς εὐπείας οὕνεκ'· ἀλλὰ φράζ' ὅτου
Χρῄζων ἀφῖξαι, χὥτι σημῆναι θέλων.
Αγ. Αγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.
Ιο. Τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;
Αγ. Ἐκ τῆς Κορίνθου· τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν
Ἡδοιο μέν· πῶς δ' ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.
Ιο. Τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
Αγ. Τύραννον αὐτὸν οἱ 'πιχώριοι χθονὸς
Τῆς Ισθμίας στήσουσιν, ὡς ἠὐδᾶτ' ἐκεῖ.
Ιο. Τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;

Αγ. Οὐ δῆτ', ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
Ιο. Πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πολυβος;
Αγ. . . . . Εἰ δὲ μὴ
Λέγω γ' ἐγὼ τἀληθες, ἀξιῶ θανεῖν.
Ιο. Ὦ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος
Μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
Ἰν' ἐστέ; τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
Τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
Πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
Οι. Ὦ φίλτατον γυναικὸς Ιοκαστης κάρα,
Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;
Ιο. Ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων,
Τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
Οι. Οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ, καὶ τί μοι λέγει;
Ιο. Ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
Οι. Τί φῄς, ξεν'; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
Αγ. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
Οι. Πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;
Αγ. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
Οι. Νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
Αγ. Καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
Οι. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
Κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν, ἐγὼ
Κτενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
Κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὧδ' ἐνθάδε
Ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῷ μῷ πόθῳ
Κατέφθιτ'· οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ.
Τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα,
Κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος, ἄξι' οὐδένος.
Ιο. Οὐκ οὖν ἐγώ σοι ταῦτα πρεῦλεγον πάλαι;

Οι. Ἥδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.
Ιο. Μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.
Οι. Καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;
Ιο. Τί δ' ἂν φοβοιτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
Κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
Εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.
Σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα.
Πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασιν βροτῶν
Μητρὶ ξυνευνάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.
Οι. Καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
Εἰ μὴ κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
Ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
Ιο. Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
Οι. Μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
Αγ. Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
Οι. Μερόπης, γεραιὲ, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα.
Αγ. Τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον;
Οι. Θεήλατον μάντευμα δεινὸν· ὦ ξένε.
Αγ. Ἦ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
Οι. Μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
Χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τῇ μαυτοῦ, τό τε
Πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.
Ὥν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
Τὰ τῶν τεκόντων ὄμματ' ἥδιστον βλέπειν.
Αγ. Ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν, κεῖθεν ἧσθ' ἀπόπολις;
Οι. Πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
Αγ. Τί δῆτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
Επείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;
Οι. Καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
Αγ. Καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως,
Σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος, εὖ πράξαιμί τι.

Οι. Αλλ' οὔ τοτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
Αγ. Ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
Οι. Πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν, δίδασκέ με.
Αγ. Εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.
Οι. Ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
Αγ. Ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
Οι. Τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
Αγ. Ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
Οι. Πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;
Αγ. Οὐ οὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
Οι. Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
Αγ. Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρὸς, ἀλλ' ἴσον.
Οι. Καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδένι;
Αγ. Αλλ' οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος, οὔτ' ἐγώ.
Οι. Αλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
Αγ. Δωρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
Οι. Κἄθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;
Αγ. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
Οι. Σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ τεκών μ' αὐτῷ δίδως;
Αγ. Εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
Οι. Ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
Αγ. Ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
Οι. Ποιμὴν γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;
Αγ. Σοῦ γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
Οι. Τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις;
Αγ. Ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
Οι. Οἴμοι· τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐνέπτης κακόν;
Αγ. Λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
Οι. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀπεσύρμην.
Αγ. Ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ.
Οι. Ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἢ πατρός; φράσον.
Αγ. Οὐκ οἶδ'· ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῴων φρονεῖ.

Οι. Ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες, οὐδ' αὐτὸς τυχών;
Αγ. Οὔκ· ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
Οι. Τίς οὗτος; ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
Αγ. Τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.
Οι. Ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
Αγ. Μάλιστα· τούτου τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.
Οι. Ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;
Αγ. Ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οἱ 'πιχώριοι.
Οι. Εστιν τις ὑμῶν, τῶν παρεστώτων πέλας,
Ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει,
Εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
Σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε.
Χο. Οἶμαι μὲν οὐδὲν ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
Ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
Ἠδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ιοκάστη λέγοι.
Οι. Γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως
Μολεῖν ἐφιέμεθα, τόν θ' οὗτος λέγει;
Ιο. Τίς δ', ὅντιν' εἶπε· μηδὲν ἐντραπῇς· τὰ δὲ
Ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
Οι. Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
Σημεῖα τοιαῦτ', οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος.
Ιο. Μὴ, πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
Κήδει, ματεύσῃς τοῦθ'· ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ.
Οι. Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ, οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ
Μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή.
Ιο. Ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.
Οι. Οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
Ιο. Καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ, τὰ λῷστά σοι λέγω.
Οι. Τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
Ιο. Ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἶ.
Οι. Αξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
Ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.

Ια. Ιοὺ, ἰοὺ, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
Μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔ ποθ' ὕστερον.
Χο. Τί ποτε βίβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
Ἀξασα λύπης ἡ γυνή; δίδοιχ' ὅπως
Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρῆξει κακά·
Οι. Ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω· τοὐμὸν δ' ἐγὼ,
Κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι·
Αὐτὴ δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
Τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
Τῆς εὖ διδούσης, οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
Τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
Μῆνίς με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
Τοιόσδε δ' ἐκφὺς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
Πότ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος.

Στροφή.

Χο. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ
Καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις,
Οὐ τὸν Ολυμπον, ἀπείρων,
Ὦ Κιθαιρὼν, οὐκ ἴσει
Τὰν αὔριον πανσέληνον,
Μὴ οὔ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου,
Καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν,
Καὶ χορεύσθαι πρὸς ἡμῶν,
Ὡς ἐπίηρα φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
Ἰήϊε Φοῖβε, σοὶ
Δὲ ταῦτ' ἀρίστ' εἴη.

Αντιστροφή.

Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε
Τῶν μακραιώνων; ἆρα

Παιὸς ὀρεσιβάτα που
Προσπελασθεῖσ', ἢ σέ γε
Τις Θυγάτηρ, Λοξίου ; τῷ
Γὰρ πλάκες ἀγρονόμαι πᾶσαι φίλαι·
Εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
Εἴθ' ὁ Βακχεῖος Θεὸς ναί-
ων ἐπ' ἄκρων ὀρέων,
Εὕρημα δέξατ' ἔκ του
Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων,
Αἷς πλεῖστα συμπαίζει.

Οι. Εἰ χρή τι κἀμὲ, μὴ ξυναλλάξαντά πω
Πρέσβει σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ,
Ὃνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἔν τε γὰρ μακρῷ
Γήρᾳ ξυνᾴδει, τῷδέ τἀνδρὶ σύμμετρος·
Ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας, ὥσπερ οἰκέτας
Εγνωκ' ἐμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου
Προὔχοις τάχ' ἄν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.
Χο. Εγνωκα γὰρ, σάφ' ἴσθι. Λαΐου γὰρ ἦν,
Εἴπερ τις ἄλλος, πιστὸς, ὡς νομεὺς ἀνήρ.
Οι. Σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
Ἦ τόνδε φράζεις ;
Αγ. Τοῦτον, ὃνπερ εἰσορᾷς.
Οι. Οὗτος σὺ πρέσβυ, δεῦρό μοι φωνει βλέπων
Ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ ;
Θε. Ἦν δοῦλος, οὐκ ὠνητός· ἀλλ' οἴκοι τραφείς·
Οι. Εργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα ;
Θε. Ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.
Οι. Χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν ;
Θε. Ἦν μὲν Κιθαιρὼν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
Οι. Τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῆδέ που μαθών ;
Θε. Τί χρῆμα δρῶντα ; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις ;
Οι. Τόνδ', ὅς πάρεστιν· ἢ ξυναλλάξας τί πω ;

Θι. Οὐχ' ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
Αγ. Κοὐδέν γε θαῦμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
Αγνῶτ' ἀναμνήσω νιν· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον,
Ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνί,
Επλησίαζε τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους
Εξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἰμμήνους χρόνους·
Χειμῶνι δ' ἤδη τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
Ηλαυνον, οὗτός τ' ἐς τὰ Λαΐου σταθμά.
Λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;
Θι. Λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
Αγ. Φέρ' εἰπὲ νῦν· τόθ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
Δούς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
Θι. Τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
Αγ. Ὅδ' ἐστίν, ὦ 'τὰν, κεῖνος, ὃς τότ' ἦν νέος.
Θι. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἕσει;
Οι. Ἄ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
Δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
Θι. Τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;
Οι. Οὐκ ἐνίεπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ.
Θι. Λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
Οι. Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
Θι. Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
Οι. Οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
Θι. Δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρῄζων μαθεῖν;
Οι. Τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
Θι. Εδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῆδ' ἡμέρᾳ.
Οι. Αλλ' εἰς τόδ' ἥξεις, μὴ λέγων γε τοὐνδίκου.
Θι. Πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
Οι. Ανὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἰὰ.
Θι. Οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι.
Οι. Πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός;

Θε. Ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ'· ἐδεξάμην δέ του.
Οι. Τίνος πολιτῶν τῶνδε, κἀκ ποίας στέγης;
Θε. Μὴ, πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἱστόρει πλέον.
Οι. Ὀλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
Θε. Τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
Οι. Ἢ δοῦλος, ἢ 'κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;
Θε. Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
Οι. Κἄγωγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.
Θε. Κείνου γε τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω
Κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.
Οι. Ἢ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;
Θε. Μάλιστ', ἄναξ.
Οι. Ὡς πρός τι χρείας;
Θε. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.
Οι. Τεκοῦσα τλήμων;
Θε. Θεσφάτων κακῶν ὄκνῳ.
Οι. Ποίων;
Θε. Κτανεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
Οι. Πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
Θε. Κατοικτίσας, ὦ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
Δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
Κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν· εἰ γὰρ οὗτος εἶ,
Ὃν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
Οι. Ἰοὺ, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ.
Ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
Ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
Οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕς τ' ἔμ' οὐκ ἔδει κτανών.
Χο. Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν·
Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν,
Ζώσας ἐναριθμῶ.
Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,

Η τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν,
Καὶ δόξαντ' ἀτοκλῖναι ;
Τὸν σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
Τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σον, ὦ τλᾶμον
Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδένα μακαρίζω.
Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας,
Ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου.
Ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα
Παρθένον χρησμῳδόν·
Θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας·
Ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμός.
Καὶ τὰ μίγιστ' ἐτιμάθης,
Ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαις ἀνάσσων.
Τανῦν δ' ἀκούειν, τίς ἀθλιώτερος ;
Τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις
Ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου ;
Ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
Ὦ μέγας λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσε
Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
Πῶς ποτε, πῶς τοθ' αἱ πατρῷαί σ'
Ἀλοκες φέρειν, τάλας,
Σῖγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε ;
Ἐφεῦρέ σ' ἄκοντ' ὁ πάντ' ὁρῶν χρόνος·
Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
Τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
Ἰὼ Λαΐειον τέκνον,
Εἶθε σ', εἴθε μήποτ' εἰδόμαν.
Ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα
Ἰαχαίων ἐκ στομάτων.
Τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν,
Ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν, καὶ
Κατεκοίμασα τοὐμὸν ὄμμα.

Εξ. Ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
Οἵ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
Ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι
Τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον, οὔτε Φασῖν ἄν
Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
Κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
Ἑκόντα, κοὐκ ἄκοντα· τῶν δὲ πημονῶν
Μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι.
Χο. Λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ οὐ
Βαρύστον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φής;
Εξ. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
Μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.
Χο. Ὦ δυστάλαινα· πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
Εξ. Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς· τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
Ἀλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα·
Ὅμως δ', ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
Πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
Θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
Λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
Πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπῇρήξασ', ἔσω
Κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,
Μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
Θάνοι μὲν αὐτὸς, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
Τοῖς οἵσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
Ἐγοᾶτο δ' εὐνὰς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς,
Ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα, καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
Χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ', οὐκ ἔτ' οἶδ', ἀπόλλυται.
Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
Οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν·
Ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν·

Φοιτᾷ γὰρ, ἡμᾶς ἔγγος ἐξαιτῶν πορεῖν,
Γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπου
Κίχοι διπλῆν ἄρουραν, οὗ τε καὶ τέκνων.
Λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
Οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
Δεινὸν δ' ἀΰσας, ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς,
Πύλαις διπλαῖς ἐπήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
Ἐκλῖνε κοῖλα κλῆθρα, κἀμπίπτει στίγῃ,
Οὗ δή κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
Πλεκταῖς ἰώραις ἐμπεπλεγμένην· ὁ δὲ
Ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
Χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δὲ γῇ
Τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τἀνθένδ' ἦν ὁρᾶν.
Ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους
Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
Ἀρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων
Αὐδῶν τοιαῦθ'· Ὅθ' οὔνεκ' οὔκ ὄψοιντό νιν,
Οὕθ' οἷ' ἔπασχεν, οὔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακὰ,
Ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει
Ὀψοίαθ', οὓς δ' ἔχρῃζεν οὐ γνωσοίατο.—
Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ
Ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνιαι δ' ὁμοῦ
Γλῆναι γένυς' ἔτεγγον· οὐδ' ἀνίεσαν
Φόνου μυδώσας σταγόνας· ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
Ὄμβρος χαλάζης αἵματός τ' ἐτέγγετο.
Τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου, κακά·
[Ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά·]
Ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
Ὄλβος δικαίας· νῦν δὲ τῇδε θἡμέρᾳ
Στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη· κακῶν
Ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδὲν ἐστ' ἀπόν.
Χο. Νῦν δ' ἴσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

Εξ. Βοᾷ διοίγειν κλῆθρα, καὶ δηλοῦν τινὰ
Τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
Τὸν μητρὸς—αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ῥητά μοι,
Ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι
Μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.
Ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς
Δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
Δείξει δὲ καὶ σοί· κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
Διοίγεται. Θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
Τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.

Χο. Ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
Ὦ δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ
Προσέκυρσ' ἤδη· τίς σ', ὦ τλῆμον,
Προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
Μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
Προς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
Φεῦ, φεῦ, δύσταν'· ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν
Δύναμαί σ', ἔθελων πόλλ' ἀνερέσθαι,
Πολλὰ πυθέσθαι, πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι·
Οι. Αἲ αἲ, αἲ αἲ,
Φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγὼ· ποῖ γᾶς
Φέρομαι τλάμων;
Πᾷ μοι φθογγὰ πέτεται φοράδην;
Ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;
Χο. Ες δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπόψιμον.

Στροφὴ ά.

Οι. Ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον,
Επιπλόμενον ἄφατον,
Αδάματόν τε
Καὶ δυσούριστον· οἴμοι,

Οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσίδυ μ' ἄμα
Κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα, καὶ μνήμη κακῶν.
Χο. Καὶ θαυμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασι
Διπλᾶ σε πενθεῖν, καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.

Αντιστροφὴ ά.

Οι. Ἰὼ φίλος, σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος
Ἔτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
Ὑπομένεις ἐμὲ
Τὸν τυφλὸν κηδεύων· φεῦ.
Οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
Καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.
Χο. Ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
Ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

Στροφὴ β'.

Οι. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, ὦ φίλοι,
Ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ,
Κακὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
Ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν
Οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
Τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
Ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;
Χο. Ἦν ταῦθ', ὅπωσπερ καὶ σὺ φῄς.

Στροφὴ γ'.

Οι. Τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ
Στερκτὸν, ἢ προσήγορον
Ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἀδονᾷ, φίλοι;
Ἀπάγετ' ἐκτόπιον
Ὅτι τάχιστά μες,
Ἀπάγετ', ὦ φίλοι,

Τὸν ὄλεθρον μέγαν,
Τὸν καταρατότατον,
Ετι δὲ καὶ θεοῖς
Εχθρότατον βροτῶν.

Χο. Δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
Ὡς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτε.

Αντιστροφὴ β'.

Οι. Ολοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας
Νομάδος ἐπιποδίας
Μ' ἔλυσ', ἀπό τε φόνου
Ἐρρύτο κἀνέσωσεν,
Οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων.
Τότε γὰρ ἂν θανὼν
Οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.
Χο. Θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.

Αντιστροφὴ γ'.

Οι. Οὐκ οὖ πατρός γ' ἂν φονεὺς
Ηλθον, οὐδὲ νυμφίος
Βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
Νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμ',
Ανοσίων δὲ παῖς,
Ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν
Αὐτὸς ἔφυν τάλας.
Εἰ δέ τι πρεσβύτερον
Εφυ κακοῦ κακὸν
Τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

Χο. Οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
Κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.
Οι. Ὡς μὲν τάδ' οὐχ' ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
Μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.

Εγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
Πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἅιδου μολὼν,
Οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἶν ἐμοὶ δυοῖν
Ἐργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
Βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
Οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
Οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
Ἀγαλμαθ' ἱερὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
Κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἦν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς
Ἀπιστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
Ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
Φανέντ' ἄναγνον, καὶ γένους τοῦ Λαΐου·
Τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
Ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν;
Ἥκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
Πηγῆς δι' ὤτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἰσχόμην
Τὸ μὴ 'τοκλεῖσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας,
Ἵν' ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
Τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, γλυκύ.
Ἰὼ Κιθαιρὼν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
Ἐκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μήποτε
Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γιγώς;
Ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε, καὶ τὰ πάτρια
Λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἄρα γε με
Κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε.
Νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι.
Ὦ τρι�either κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη,
Δρυμός τε, καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
Αἳ τοὐμὸν αἷμα, τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο,
Ἐπίστε πατρὸς, ἆρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,
Οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν

Ὀτοῖ ἔπρασσον αὖθις; ὦ γάμοι, γάμοι,
Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
Ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε
Πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χὤπόσα
Αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾷν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλὸν,
Ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που
Καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
Ἐρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
Ἰτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
Πίθεσθε, μὴ δείσητε· τἀμὰ γὰρ κακὰ
Οὐδεὶς οἷός τε πλήν γ' ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.
Χο. Ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων, τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ
Χώρας λέλειπται μόνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ·
Οι. Οἴμοι· τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
Τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
Πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός.
Κρε. Οὐχ' ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
Οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
Γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
Αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
Μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται.
Ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε.
Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν,
Μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
Οι. Πρὸς θεῶν, ἐπείτερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
Ἄριστος ἐλθὼν, πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμὲ,
Πιθοῦ τι μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

Κρε. Καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;
Οι. Ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
Κρε. Ἔδρασ' ἄν, εἰ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ Θεοῦ
Πρώτιστ' ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
Οι. Ἀλλ' ἦ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
Τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
Κρε. Οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἵν' ἴστε μιν
Χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.
Οι. Οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;
Κρε. Καὶ γὰρ σὺ νῦν τ' ἂν τῷ Θεῷ πίστιν φέροις.
Οι. Καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τι, καὶ προτρέψομαι,
Τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
Θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ.
Ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
Πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν.
Ἀλλ' ἔα με ταύταις ὀρέσιν, ἵνθα κλῄζεται
Οὐμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτης τ' ἐμοὶ
Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
Ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
Καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτ' ἔμ' ἂν νόσον,
Μῆτ' ἄλλο πίρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
Θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πὶ τῷ δεινῷ κακῷ.
Ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὁπῃπερ εἶσ', ἴτω.
Παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων, μή μοι, Κρέων,
Πρόσθῃ μέριμναν· ἄνδρες εἰσίν, ὥστε μὴ
Σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἵνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου.
Ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
Αἷν οὔ ποθ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἑστάθη βορᾶς
Τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός· ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
Ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·
Ταῖν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν

Ψαῦσαι μ' ἔασον, κἀποκλαύσασθαι κακά.
Ιθ', ὦ ναῦ
Ιθ', ὦ γονῆ γενναῖε· χερσὶ τ' ἄν θιγὼν
Δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
Τί φημί;
Οὐ δὴ κλύω που, πρὸς θεῶν, τοῖν μοι φίλοιν
Δακρῡροούντοιν; καί μ' ἐποικτείρας Κρέων
Επεμψ' ἐμοὶ τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;
Λέγω τι;
Κρε. Λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
Γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣ σ' εἶχεν πάλαι.
Οι. Αλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
Δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
Ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
Ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
Αἳ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν
Τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὐξένησαν ὄμματα.
Ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὔθ' ὁρῶν, οὔθ' ἱστορῶν,
Πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
Σαὶ σφὼ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
Νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
Οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
Ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας;
Ποίας δ' ἑορτὰς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι
Πρὸς οἶκον ἴξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
Αλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμὰς,
Τίς οὗτος ἔσται; τίς παρᾴρψει, τέκνα,
Τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
Γονεῦσιν ἔσται σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα;
Τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
Ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἥροσεν,
Ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ τῶν ἴσων

Ἐκτήσαθ' ὑμᾶς, ὅντιν' αὐτὸς ἐξέφυ.
Τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε· κἄτα τίς γαμεῖ; 1500
Οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὦ τέκν'· ἀλλὰ δηλαδὴ
Χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.
Ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
Ταύταιν λέλειψαι, νὼ γὰρ, ὧ 'φυτεύσαμεν,
Ὀλώλαμεν δύ' ὄντε, μὴ σφε παρίδῃς 1505
Πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
Μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
Ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν,
Πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
Ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί. 1510
Σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἴχετόν γ' ἤδη φρένας,
Πόλλ' ἂν παρῄνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,
Οὗ καιρὸς αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λῴονος
Ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

Κρε. Ἄλις ἵν' ἐξήκεις δακρύων. ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω.
Οι. Πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ.
Κρε. Πάντα γὰρ καιρῷ καλά.
Οι. Οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;
Κρε. Λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.
Οι. Γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον.
Κρε. Τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.
Οι. Ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἦκω.
Κρε. Τοιγαροῦν τεύξει τάχα.
Οι. Φὴς τάδ' οὖν;
Κρε. Ἃ μὴ φρονῶ γὰρ, οὐ φιλῶ λέγειν μάτην.
Οι. Ἀταγέ νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.
Κρε. Στεῖχε νῦν, τέκνων δ' ἀφοῦ.
Οι. Μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου.
Κρε. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.
Καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας, οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

Χο. Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
Ὃς τὰ κλεὶν' αἰνίγματ' ἤδη, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ,
Ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων
Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1527
Ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
Ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδὲν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

II.

* EX EURIPIDE.

[JUXTA EDIT. RIC. PORSON. CANTAB. 1801. IN 8VO.]

EURIPIDES—in affectibus cùm omnibus mirus, tùm in iis qui miseratione constant, facilè præcipuus.

QUINCT. LIB. X.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην, πρὸς γάμον· μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα, καὶ χρυσοῦν στέφανον, οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται· Μήδεια δὲ, τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Αθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδιόνος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἑψήσασα τὸν Ιάσονα νέον ποιήσειε. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, φησὶν οὕτως·

> Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα
> Γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι·
> Φάρμακα πολλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησι.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς Διονύσου τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα, ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ιάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Αργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ιάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΑΛΛΩΣ,

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ιασονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους, ἐχωρίσθη δ' Ιάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσουσα. Παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ. ὁ δὲ χορὸς συνίστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ολυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι· οὐ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ *γυναικῶν*.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ, *Βασιλεὺς Αθηνῶν*.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΕΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

Εἰθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας,
Μήδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
Τμηθεῖσα πεύκη, μήδ' ἐρετμῶσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος
Πελίᾳ μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
Οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
Φυγῇ πολίταις, ὧν ἀφίκετο χθονὰ,
Αὐτὴ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
Ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ὅτ' ἂν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
Προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη,
Βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀναπαλεῖ δὲ δεξιᾶς
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται.

Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόνι,
Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤσθετ' ἠδικημένη,
Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
Πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
Ἢν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,
Αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀτοιμώξῃ φίλον,
Καὶ γαῖαν οἴκους θ' οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
Μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
Ἐγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
Οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.
Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται·
Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον·
Βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
Πάσχουσ'· ἐγῷδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
Μὴ θηκτὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
Ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ.
Κἄπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά.
Δεινὴ γάρ· οὗτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
Ἐχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ἄσεται.
Αλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
Στειχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
Κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
Ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
Πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
Τρο. Τέκνων ὀπαδὲ πρεσβὺ τῶν Ἰάσονος,
Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν

Κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρένων ἀιθάπτεται.
Εγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
'Ωσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κοὐρανῷ
Λέξαι, μολοῦσαν διῦρο, δεσποίνης τύχας.
Παι. Οὕτω γὰρ ἡ τάλαινα παύσεται γόων;
Τρο. Ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μισοῖ.
Παι. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
'Ως οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
Τρο. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
Παι. Οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
Τρο. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν.
Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
Παι. Ηκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
Πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
'Ως τούσδε παῖδας γῆς ἑλᾷν Κορινθίας
Ξὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων· ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
Τρο. Καὶ ταῦτ' Ιάσων παῖδας ἐξανίξεται
Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
Παι. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
Κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
Τρο. Απωλόμεθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντλημένον.
Παι. Ατὰρ σύγ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
Δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.
Τρο. Ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατὴρ;
Ολοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμὸς,
Ατὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.
Παι. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
'Ως πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν;

Ὡς τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ.
Τρο. Ἰτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων εἴσω, τέκνα.
Σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,
Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
Ηδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
Τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν, οὐδὲ παύσεται
Χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα·
Ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΜΗΔΕΙΑ.

Δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων,
Ἰώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Τρο. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
Καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
Μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
Αγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθάδους.
Ιτε νυν χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
Δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
Μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
Μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.
Μη. Αἶ αἶ αἶ αἰ,
Επαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
Αξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
Παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς
Ξὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.
Τρο. Ἰώ μοι μοι ἰὼ τλήμων.
Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
Μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἴμοι,

Τίκνα, μή τι πάθηθ ὡς ὑπεραλγῶ.
Δεινὰ τυράννων λήματα, καὶ πῶς
Ολίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
Κρεῖσσον· ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
Οχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
Τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν
Τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαι τε μακρῷ
Λῷστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
Οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς.
Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
Τᾶς δυστάνου Κολχίδος·
Οὐδέ πω ἧπιος. ἀλλ' ὦ γεραιὰ,
Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
Μελάθρου βοὰν ἔκλυον.
Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
Αλγεσι δώματος,
Επεὶ μὴ φίλια πέπρανται.

Τρο. Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ ἤδη
Τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων·
Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν
Δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
Παραβαλτομένα φρένα μύθοις.

Μη. Αἴ αἴ· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία
Βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
Φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν,
Βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.

Στροφή.

Χο. Αἴες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς,
Ιαχὰν, οἵαν ἀ δύστανος
Μέλπει νύμφα ;
Τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου
Κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
Σπεύσει θανάτου τελευτάν ;
Μηδὲν τόδε λίσσου.
Εἰ δὲ σὸς πόσις
Καινὰ λέχη σεβίζει,
Κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου.
Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει·
Μὴ λίαν τάκου,
Δυρομένα σὸν εὐνήταν.

Μη. Ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι' Αρτεμι,
Λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
Ενδησαμένα τὸν κατάρατον
Πόσιν ; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ'
Αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους·
Οἵ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
Ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
Αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.

Τρο. Κλύεθ' οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θεμιν εὐκταίαν, Ζῆνα θ', ὃς ὅρκων
Θνατοῖς ταμίας νενόμισται ;
Οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
Δέσποινα χόλον καταπαύσει.

Αντιστροφή.

Χο. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
Ελθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων

Δίξαιτ' ὀμφὰν,
Εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν,
Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
Μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
Φίλοισιν ἀπίστω.
Αλλὰ βᾶσά νιν
Δεῦρο πόρευσον οἴκων
Εξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα·
Σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
Τοὺς ἴσω· πίνθος
Γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.

Τρο. Δράσω τάδ'· ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
Δίσποιναν ἐμάν·
Μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
Καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
Αποταυροῦται δμωσὶν, ὅτ' ἄν τις
Μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῇ.
Σκαιοὺς δὲ λίγων, κοὐδέν τι σοφοὺς
Τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
Οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
Επί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
Εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·
Στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
Εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
Ωδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
Δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
Καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
Μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
Δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ
Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Χο. Ιαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων·
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
Τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα,
Τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν
Ἃ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
Δι' ἅλα νύχιον ἐφ' ἁλμυρὰν
Πόντου κληῖδ' ἀπέραντον.

Μη. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
Μή μοί τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
Σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
Τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
Δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥᾳθυμίαν.
Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
Στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.
Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει.
Οὐδ' ἀστὸν ἦνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγὼς,
Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο,
Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, καὶ βίου
Χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς,
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' ὁ μὴ πόσις.
Πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
Ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
Λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.
Κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,

Η χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
Γυναιξίν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
Εἰς καινὰ δ' ἦθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
Κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγόν,
Ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μή, θανεῖν χρεών.
Ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην,
Ἢ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς·
Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·
Κακῶς φρονοῦντες, ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος·
Σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ καὶ πατρὸς δόμοι,
Βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία·
Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη,
Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ,
Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
Τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχανεῖν βουλήσομαι,
Ἤν μοι τόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
Πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥν τ' ἐγήματο,
Σιγᾷν· γυνὴ γὰρ τἆλλα μὲν φόβου πλέα,
Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾷν·
Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένην κυρῇ,
Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.
Χο. Δράσω τάδ'· εὐδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,

Μήδεια, πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.
Ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἄνακτα γῆς
Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

ΚΡΕΩΝ.

Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
Καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
Τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
Μη. Αἰ αἰ πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι·
Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων,
Κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
Ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
Τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
Κρ. Δέδοικά σ', οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους,
Μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
Σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
Λυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην
Δράσειν τι· ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
Ἢ μαλθακισθέντ' ὕστερον μέγα στένειν.
Μη. Φεῦ, φεῦ· οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν ἀργίας,
Φθόνον τρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.

Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,
Δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι·
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
Κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ·
Ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
Σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἰμὶ ἐπίφθονος,
Τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
Σὺ δ' οὐ φοβεῖ με, μή τι πλημμελὶς πάθῃς.
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρίσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
Ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
Ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε·
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
Σιγησόμεθα, κρείσσονων νικώμενοι.

Κρ. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
Ὀρωδία μοι, μή τι βουλεύῃς κακόν.
Τοσῷδέ γ' ἧσσον ἢ πάρος πέπoιθά σοι.
Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως ἀνὴρ,
Ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.
Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
Ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.

Μη. Μὴ πρὸς σὲ γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.

Κρ. Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.

Μη. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσει λίτας;

Κρ. Φιλῶ γὰρ οὔ σε μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.

Μη. Ὦ πατρὶς, ὡς σοῦ κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.

Κρ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις.

Μη. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.

Κρ. Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.
Μη. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
Κρ. Ἕρπ', ὦ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μη. Πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;
Κρ. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾳ.
Μη. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
Κρ. Οχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
Μη. Φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκετευσά σου τυχεῖν.
Κρ. Τί δ' οὖν βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;
Μη. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
Καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα,
Παίσιν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὐνοιάν σ' ἔχειν·
Τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα,
Κείνους δὲ κλαίω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
Κρ. Ἥκιστα τοὐμὸν λήμ' ἔφυ τυραννικόν·
Αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα.
Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε· προὐννέπω δέ σοι,
Εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται Θεοῦ
Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
Θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
Νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν·
Οὐ γὰρ τί δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

Χο. Δύστανε γύναι,
Φεῦ, φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,
Ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
Εξευρήσεις;

Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐτόρευσε.

Μη. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ; 365
Αλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·
Ετ' εἰσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
Δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἄν,
Εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην; 370
Οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χερῶν.
Ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
Ὥστ', ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἐλεῖν βουλεύματα
Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
Μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς 375
Θήσω, τε πατέρα καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδούς,
Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
Ἢ θηκτὸν ὧσω φάσγανον δι' ἥπατος, 380
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἵστηται λέχος.
Αλλ' ἴν τι μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
Δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
Κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ἣ πεφύκαμεν 385
Σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
Εἶεν. καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
Τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐγγυήσεται
Ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;
Οὐκ ἔστι· μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον, 390
Ἤν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
Δόλῳ μίτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·
Ἤν δ' ἐξιλαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,

Αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
Οὐ γὰρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
Μάλιστα πάντων, καὶ ξύνεργον εἰλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
Πικροὺς δ' ἐγώ σφι καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
Αλλ' εἶα, φείδου μηδέν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη.
Ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας·
Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν
Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ιάσονος γάμοις,
Γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
Επίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
Γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

Στροφὴ ά.

Χο. Ανω ποταμῶν ἱερῶν
Χωροῦσι παγαὶ,
Καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
Ανδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν δ'
Οὐκέτι πίστις ἄραρε.
Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν
Στρέφουσι φᾶμαι.
Ερχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει·
Οὐκέτι δυσκέλαδος
Φάμα γυναῖκας ἕξει.

Αντιστροφὴ ά.

Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων
Λήξουσ' ἀοιδᾶν,

Τὰν ἱερὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
Ὧπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντ-
άχησ' ἂν ὕμνον
Ἀρσένων γένναι. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
Πολλὰ μὲν ἀμετέραν
Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

Στροφὴ β'.

Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
Μαινομέναν καρδίᾳ
Διδύμους ὁρίσασα πόντου
Πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένᾳ
Ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
Κοίτας ὀλίσασα λέκτρον,
Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
Ἄτιμος ἐλαύνει.

Ἀντιστροφὴ β'.

Βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδὼς
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ
Μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
Δύστανε, μεθορμίσασθαι
Μόχθων παρὰ, τῶν τε λέκτρων
Ἄλλα βασίλεια κρείσσων
Δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑΣΩΝ.

Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
Τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.

Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
Κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
Λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
Κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα, μὴ παύσῃ ποτὲ
Λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔστ' ἀνήρ.
Ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
Κἀγὼ μὲν ἀεὶ βασιλέων θυμουμένων
Ὀργὰς ἀφῆρουν, καὶ σ' ἐβουλόμην μένειν·
Σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ
Κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
Ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
Ἥκω, τοσόνδε προσκοπούμενος, γύναι,
Ὡς μήτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς
Μήτ' ἐνδεής του· πολλ' ἐφέλκεται φυγὴ
Κακὰ ξὺν αὐτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτε.
Μη. Ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω
Γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
Οὗτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία,
Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
Ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Πασῶν, ἀναίδει'· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
Ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι
Ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρώτον ἄρξομαι λέγειν.
Ἐσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
Ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῴων σκάφος,
Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
Ζεύγλαισι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
Δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφίπων δέρας,

Σπείραις ἴσως τε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν,
Κτείνασ', ἀνίσχον σοὶ φάος σωτήριον.
Αὐτὴ δὲ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
Ξὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
Παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν,
Προὔδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
Ξύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
Ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
Ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,
Ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμ' ἐν ἀνθρώποις ταχὺν,
Ἐπεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἐμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
Φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
Ἀγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὅντι σοι κοινώσομαι,
Δοκοῦσα μή τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,
Ὁμῶς δ' ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ·
Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
Οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
Ἔχει γὰρ οὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
Ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων
Ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
Ἔξω τόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγὼ,
Εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,

Φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις.
Κάλον γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
Πτωχοὺς ἀλάσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.
Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
Χο. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
Ια. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
Ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
Ἀκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
Τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
Ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
Σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
Λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε
Τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.
Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·
Ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
Μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
Εἴληφας ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
Γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
Πάντες δέ σ' ἤσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,
Καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
Ὀρθοῖσιν ὤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.

Τοσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων τίρι
Ελιξ· ἄμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων.
Ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
Εν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
Επειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
Επεὶ μετέστην δεῦρ' Ιωλκίας χθονὸς,
Πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
Τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,
Η παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
Οὐχ, ἧ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
Καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
Ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
Αλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
Καὶ μὴ σπανιζοίμεθα, γιγνώσκων ὅτι
Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
Παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
Στείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
Εἰς ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος,
Εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ, *
Εμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
Τὰ ζῶντ' ὀῆσαι· μῶν βιβούλευμαι κακῶς;
Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
Αλλ' εἰς τοσοῦτον ἦκεθ' ὥστ', ὀρθουμένης
Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·
Ην δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
Τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
Τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἀλλοθέν ποθεν βροτοὺς
Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
Χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κάκον.

* Legendum ducit Elmsleius μέλλω pro τί δῶ, cui assentior.

Χο. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους·
Ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
Δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.
Μη. Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν·
Ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
Τολμᾷ πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἐμ' εὐσχήμων γένῃ,
Λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος·
Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντά με
Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
Ιο. Καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ,
Εἰ σοὶ γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
Μη. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
Ια. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέων ἃ νῦν ἔχω.
Αλλ' ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
Σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
Φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
Μη. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
Ια. Οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
Μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
Μη. Ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφὴ,
Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
Ια. Αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδὲν ἄλλον αἰτιῶ.
Μη. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
Ια. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
Μη. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.

Ια. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδε σοι τὰ πλείονα.
Αλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς
Προσωφίλημα, χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
Ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
Λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
Μη. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεθα, μήθ' ἡμῖν δίδου·
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Ια. Αλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
Φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.
Μη. Χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
Αἰρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
Νύμφευ', ἴσως γάρ, ξὺν θεῷ δ' ἐρήσεται,
Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρτεῖσθαι, γάμον.

Στροφὴ ά.

Χο. Ερωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν
Ελθόντες οὐκ εὐδοξίαν,
Οὐδ' ἀρετὰν παρίδωκαν ἐν ἀνδράσιν, εἰ δ' ἄλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
Εὔχαρις οὕτω.
Μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
Χρυσέων τόξων ἐφείης,
Ἰμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.

Αντιστροφὴ ά.

Στέργοι δέ μι σωφροσύνα,
Δώρημα κάλλιστον θεῶν·

Μηδέποτ' ἀμφιλογοὺς ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη
Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέ-
ροις ἐπὶ λέκτροις,
Προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ-
πολέμους δ' εὐνὰς σεβίζουσ',
Οξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

Στροφὴ β'.

Ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
Μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
Τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
Δυσπέρατον αἰῶν',
Οἰκτροτάτων ἀχέων·
Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων δ'
Οὐκ ἄλλος ὕπερθεν,
Ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.

Αντιστροφὴ β'.

Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων
Μύθων ἔχομεν φράσασθαι·
Σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
Ὤκτισεν παθοῦσαν
Δεινότατον παθέων.
Ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
Μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
τα κλῆδα φρενῶν· ἐ-
μοὶ μὲν φίλος οὔποτ' ἔσται.

ΑΙΓΕΤΣ.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

Μη. Ὦ Χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Παιδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πίδον;
Αι. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
Μη. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεστιῳδὸν ἱστάλης;
Αι. Παίδων ἱρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
Μη. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
Αι. Ἄπαιδες ἐσμὲν, δαίμονος τινὸς τύχῃ.
Μη. Δάμαρτος οὔσης, ἢ λίχους ἄπειρος ὤν;
Αι. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
Μη. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
Αι. Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
Μη. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
Αι. Μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
Μη. Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
Αι. Ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα,
Μη. Πρὶν ἄν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
Αι. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
Μη. Σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
Αι. Πιτθεύς τις ἔστι, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
Μη. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
Αι. Τοῦτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
Μη. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
Αι. Κἄμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων.
Μη. Αλλ' εὐτυχοίης καὶ τύχοις ὅσων ἱρᾷς.
Αι. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηκ' ὧδε;
Μη. Αἰγεῦ, κάκιστος ἐστί μοι πάντων πόσις.
Αι. Τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
Μη. Ἀδικεῖ μ' ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
Αι. Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
Μη. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
Αι. Ἦτου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
Μη. Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρότου φίλοι.

Αι. Πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
Μη. Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
Αι. Ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
Μη. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
Αι. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
Μη. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορίνθιας.
Αι. Ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
Μη. Ὀλωλα· καὶ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
Αι. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
Μη. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορίνθιας.
Αι. Ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.
Μη. Λόγῳ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
Ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
Καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
Δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
Οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
Εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε·
Παύσω δὲ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
Σπεῖραι σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
Αι. Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
Ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς·
Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδος εἰμὶ πᾶς ἐγώ.
Οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
Πειράσομαι σου προξενεῖν δίκαιος ὤν·
Τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι.
Αὐτὴ δ' ἐάν περ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
Μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ τινί.

Εκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
Αναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
Μη. Εσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
Αι. Μῶν οὐ πέποιθας, ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
Μη. Πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
Αγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
Λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἐνώμοτος,
Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασι
Οὐκ ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
Τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.
Αι. Πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν·
Αλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾷν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι.
Εμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
Τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.
Μη. Ομνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἡλιον πατρὸς
Τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
Αι. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
Μη. Μήτ', αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
Μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
Χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
Αι. Ομνυμι γαῖαν, λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς
Θεούς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἅ σου κλύω.
Μη. Αρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
Αι. Ἁ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
Μη. Χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.
Χο. Αλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
Πελάσειε δόμοις,
Ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,

Πράξειας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

Μη. Ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γεγησόμεθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν.
Νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.
Οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ἥ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
Λίμην πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
Ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
Πέμψας ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Ἐς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
Ὡς, καὶ δοκεῖν μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν,
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
Παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
Οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
Ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
Ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δωρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
Λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον,
Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς δ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης·
Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
Ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
Ὤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
Τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
Τἄμ'· οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
Δόμον τε πάντα συγχέας Ἰάσονος,
Ἐξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον

Φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
Οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
Ἰτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
Οὔτ' οἶκος ἐστὶν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
Ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξιλίμπανον
Δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
Πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
Οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
Ζῶντας τολοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομίζετω,
Μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.
Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

Χο. Ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐποίνωσας λόγον,
Σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μη. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τάδ' ἔστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

Χο. Ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;

Μη. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.

Χο. Σὺ δ' ἂν γενοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

Μη. Ἰτω· περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι·
Αλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
Εἰς πάντα γὰρ δὴ τοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.
Λίξῃς δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
Εἶτις φρονεῖς γ' εὖ δυστόταις, γύνη τ' ἔφυς.

Στροφὴ ἀ.

Χο. Ἐριχθεὶδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,

Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ'
Ἀποφερβόμενοι
Κλεινοτάταν σοφίαν,
Ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,
Ἔνθα πόθ' ἁγνὰς
Ἐννέα Πιερίδας
Μούσας λέγουσι
Ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι.

Ἀντιστροφὴ ἀ.

Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς
Τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυ-
σαμέναν, χώρας παταπνεῦσαι
Μετρίας ἀνέμων
Ἡδυπνόους αὔρας·
Ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων πλόκον ἀνθέων
Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους,
Πέμπειν ἔρωτας,
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνέργους.

Στροφὴ β'.

Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν,
Ἡ πόλις, ἢ φίλων
Πόμπιμός σε χώρα
Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
Τὰν οὐχ' ὁσίαν; μετ' ἄλλων
Σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
Σκέψαι φόνον οἷον αἴρει.
Μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες

Πάντως ἱκετεύομεν,
Τέκνα φονεύσῃς.

Ἀντιστροφὴ β'.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ
Χειρὶ τέκνων σίθεν
Καρδίᾳ τε λήψει
Δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
Πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
Σχήσεις φόνου; οὐ δυνάσει
Παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων
Τέγξαι χέρα φοινίαν
Τλάμονι θυμῷ.

Ια. Ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς,
Οὔ τ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι
Τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
Μη. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Ξυγγώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός σ', ἐπεὶ νῷν πολλ' ὑπείργασται φίλα.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Καλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμενοῦσι τοῖσι βουλεύουσιν εὖ;
Ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
Ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν τορίζόντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μήν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ἠσθόμην ἀβουλίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.

Νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
Ἦ, χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
Καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει,
Νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
Αλλ' ἐσμὲν οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
Γυναῖκες· οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
Οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
Παρίεμεθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ', ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο, λείπετε στέγας·
Εξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα.
Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
Λαβέσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἵμοι κακῶν·
Ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
Ἆρ, ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ·
Ὡς ἀρτίδακρυς εἰμὶ, καὶ φόβου πλέα·
Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
Οψιν τερεινὴν τήνδ' ἔπλησα δακρύων.
Χο. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ·
Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
Ια. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι.
Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
Αλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
Εγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
Βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
Ὑμων δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν.
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας

Τὰ πρῶτ' ἴσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
Αλλ' αὐξάνεσθε· τἄλλα δ' ἐξεργάζεται
Πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής·
Ἰδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
Αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
Μη. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
Ια. Θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.
Μη. Δράσω τάδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις.
Γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
Ια. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
Μη. Ἔτεκτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξῆν σου τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
Αλλ' ὥσπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.
Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ,
Κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
Μήτ' ἐμποδὼν σοὶ, μήτε κοιράνοις χθονὸς
Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φύγῃ·
Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερὶ,
Αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. Οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.
Μη. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
Εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.
Μη. Ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου.
Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολύ,
Λεπτόν τε πέπλον, καὶ στέφος χρυσήλατον

Παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν
Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
Ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
Κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος
Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
Λάζυσθε φέρνας τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
Φέροντες· οὗτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
Ια. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
Εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
Ἰυνὴ προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Μη. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.
Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
Κείνης ὁ δαίμων· κεῖνα νῦν αὔξει θεός·
Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
Αλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
Κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
Ιθ' ὡς τάχιστα, μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

Στροφὴ ά.

Χο. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας,
Οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν,
Δέξεται δύστανος ἄταν·

Ξαιθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
Θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐ-
τά γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.

Ἀντιστροφὴ ά.

Πείσει χάρις, ἀμβρόσιος τ' αὐγὰ πέπλων,
Χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι.
Νεττέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
Τοῖόν εἰς ἔρκος πεσεῖται,
Καὶ μοῖραν θανάτου
Προσλήψεται δύστανος, ἅ-
ταν δ' οὐκ ὑπεκδραμεῖται.

Στροφὴ β'.

Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,
Κηδεμὼν τυράννων,
Παισὶν οὐ κατειδὼς
Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
Ἀλόχῳ τι σᾷ στυγερὸν θάνατον·
Δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.

Ἀντιστροφὴ β'.

Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
Ὦ τάλαινα παίδων
Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
Σὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
Λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως
Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.

Παι. Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδές οἵδε σοι φυγῆς,
Καὶ δῶρα νύμφῃ βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
Εἵλκυσε· εἰρήνη δὲ τἀκείθεν τέκνοις.

Μη. Εα.
Παι. Τί συγχυθεῖσ' ἔστηκας, ἠνίκ' εὐτυχεῖς ;
Μη. Αἰ αἰ.
Παι. Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
Μη. Αἰ αἰ μάλ' αὖθις. Παι. Μῶν τιν' ἀγγέλων τύχην
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου ;
Μη. Ἠγγειλας οἴ' ἤγγειλας· οὐ σε μέμφομαι.
Παι. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρῦροεῖς ;
Μη. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ
Κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
Παι. Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
Μη. Αλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.
Παι. Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
Μη. Δράσω τάδ', ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
Ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
Οἰκήσετ' ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
Πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.
Ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
Αλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
Αλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
Στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας·
Ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ

Γλυκεῖα φροντίς· σφῷν γὰρ ἱστιρημένη,
Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
Ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
Ὀψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
Φεῦ, φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
Τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
Αἲ αἲ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς·
Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
Λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.
Καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν
Ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
Τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
Τὸ καὶ προίσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
Ἆ, ἆ. μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύγ' ἐργάσῃ τάδε·
Εασον αὐτούς, ὦ τάλαν· φεῖσαι τέκνων·
Ἐκεῖ μιθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
Μὰ τοὺς παρ' Ἅιδην νερτέρους ἀλάστορας,
Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Πάντως πέπρωται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
Νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Αλλ', εἶμι γὰρ δὴ τλημονιστάτην ὁδόν,

Καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι·
Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
Δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ὦ φιλτάτη χείρ, φίλτατον δέ μοι κάρα,
Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
Πατὴρ ἀφείλετ'· ὦ γλυκεῖα προσβολή,
Ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων·
Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
Οἷα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά·
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Χο. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
Ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
Θῆλυν ἐρευνᾷν· ἀλλὰ γὰρ ἔστιν
Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ
Σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ·
Παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
Εὕροις ἂν ἴσως
Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
Καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
Πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
Τῶν γειναμένων·
Οἱ μέν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
Παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
Οἵσιν δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις

Γλυκερὸν βλάστημ', ἰσορῶ μιλίτῃ
Κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
Βιοτὸν δ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις·
Ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
Μοχθοῦσι, τόδ' ἔστιν ἄδηλον.
Ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·
Καὶ δὴ γὰρ ἄλις βιοτὸν δ' εὗρον,
Σώματ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων,
Χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
Δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Ἅιδαν
Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
Πῶς εὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
Τήνδ' ἔτι λύτην ἀνιαροτάτην
Παίδων ἕνεκεν
Θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

Μη. Φίλαι, πάλαι δὴ προσμένουσα τὴν τύχην
Καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἱ προβήσεται.
Καὶ δὴ δίδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον
Δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
Λιπροῦσ' ἀτήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.
Μη. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
Αγ. Ὀλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.

Μη. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
Τολοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.
Αγ. Τί φής; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνει, γύναι,
Ἥτις, τυράννων ἑστίαν ἡκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβεῖ τὰ τοιάδε;
Μη. Ἔχω τι κἀγὼ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
Λέξον δὲ πῶς ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
Αγ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
Ξὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
Ἡσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
Δμῶες, δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
Κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
Στέγας γυναῖκων ξὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
Δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Ἐπειτα μέντοι προὐκαλυψατ' ὄμματα,
Λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα,
Παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
Ὀργάς τ' ἀφῆρει καὶ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τάδ'· οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
Παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
Φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν·
Δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς
Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
Ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
Αλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,

Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἡμπίσχετο·
Χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις
Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
Κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,
Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
Τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
Χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
Ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἢ τινὸς θεῶν μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ στόμα
Χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
Κόρας στρέφουσαν, αἷμα τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ.
Εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μίγαν
Κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
Ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν
Φράσουσα νύμφης ξυμφοράν· ἅπασα δὲ
Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
Ἤδη δ' ἀνίλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
Ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο·
Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
Δεινὸν στενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·
Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπιστρατεύετο.
Χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
Θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός.
Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος·
Φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,

Σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
Ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
Ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
Εσεισε, μᾶλλον δὶς τόσως ἐλάμπετο.
Πιτνεῖ δ' ἐς οὖδας, ξυμφορᾷ νικωμένη,
Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.
Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
Οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
Εσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρί.
Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρεον,
Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
Νεκροῦ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
Πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
Αφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ·
Ὤμωξε δ' εὐθύς· καὶ περιπτύξας δέμας,
Κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ· ὦ δύστηνε παῖ,
Τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
Τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνοιμι σοὶ, τέκνον.
Επεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
Χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
Προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἕρνεσιν δάφνης,
Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·
Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
Ἡ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
Χρόνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
Ψυχήν· κακοῦ γὰρ οὐκετ' ἦν ὑπέρτερος.
Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ,
Πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου.

Γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν,
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων
Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ·
Ὀλβου δ' ἐπιρρύντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

Χο. Εἰεν· ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
Κακὰ ξυνάψειν εἰδίκως Ἰάσονι.
Ὦ τλῆμον, ὡς σου ξυμφορᾶς οἰκτίρομεν,
Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἅιδου δόμους
Οἴχει, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.

Μη. Φίλαι, δέδοκται τοὔργον ὡς τάχιστά μοι
Παῖδας κτανοῦση τῇσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
Καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί·
Ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία, τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
Λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου,
Καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
Ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
Λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
Κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως
Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

Στροφὴ.

Χο. Ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαὴς
Ἀκτὶς Ἀελίου, κατίδετ',
Ἴδετε τὰν ὀλομέναν
Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·

Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
Γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν δ'
Αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων,
Αλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν
Τάλαινάν τ' Ερινὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

Αντιστροφή

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
Μάταν ἄρα γένος φίλιον
Ετεκες, ὦ κυανεᾶν
Λιποῦσα Συμπληγάδων
Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
Δειλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλος προσπίτνει,
Καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'
Επὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξύνωδα θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ.

Οἴμοι τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

ΠΑΙΣ ΕΤΕΡΟΣ.

Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ', ὀλλύμεθα γὰρ.

Χο. Ακούεις βοὰν, ἀκούεις τέκνων;
Ιὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.
Παρέλθω δόμους· ἀρῆξαι φόνον
Δοκεῖ μοι τέκνοις.

Παιδ. Ναὶ, πρὸς θεῶν ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ·
Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.

Χο. Τάλαιν', ὡς ἆρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδαρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,

Αροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
Γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,
Ινω μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὀθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.
Πιτνεῖ δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
Τέκνων δυσσεβεῖ,
Ακτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
Δυοῖν τε παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπολλῦται.
Τί δῆτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
Ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
Ὁσα βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

Ια. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
Ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δειν' εἰργασμένη
Μήδεια τοισίδ, ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
Η πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
Αθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
Αλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω.
Κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·
Εμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,
Μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
Μητρῴον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
Χο. Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ιᾶσον. οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
Ια. Τί δ' ἐστίν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;
Χο. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
Ια. Οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι·
Χο. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φροντίζε δή.
Ια. Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων;

Χο. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
Ια. Χαλᾶτε κληῖδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι·
Εκλύεθ' ἁρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
Τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.
Μη. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
Νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
Λέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·
Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
Δίδωσιν ἡμῖν, ἕρυμα πολεμίας χερός.
Ια. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
Θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
Ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ετλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
Καὶ ταῦτα δράσασ', ἡλιόν τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
Ολοι'· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἑλλὴν' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
Πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Αργοῦς σκάφος.
Ηρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
Οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
Ετλη ποθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
Γῆμαί σὲ, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί.
Λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
Αλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκε σοι θράσος.

Ἐρῶ', αἰσχροποιὸς, καὶ τέκνων μιαιφόνε.
Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
Ὅς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
Ἔξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
Μη. Μακρὰν γ' ἂν ἐξίτεινα τοῖσδ' ἐναντία
Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο
Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πίπτοντα, οἷά τ' εἰργάσω.
Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
Τέρπνον διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,
Οὐδ' ἡ τύραννος, οὐδ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
Πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησε στέος·
Τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.
Ια. Καὐτή γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
Μη. Σαφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
Ια. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
Μη. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
Ια. Οὐ τοίνυν ἡ 'μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
Μη. Αλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
Ια. Λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν.
Μη. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
Ια. Ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.
Μη. Οἵδ' οὐκέτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
Ια. Οἵδ' εἰσὶν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.
Μη. Ἰσασιν, ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί.
Ια. Ἰσασι δῆτα σὴν γ' ἀπόπτυστον φρένα.
Μη. Στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἰχθαίρω σίθεν.
Ια. Καὶ μὴν ἐγώ σὴν· ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
Μη. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
Ια. Θάψαι νεκροὺς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
Μη. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,

Φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
Ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
Τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
Τολοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ερεχθέως,
Αἰγεῖ ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίονος,
Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
Αργοῦς κάρα σον λειψάνῳ πεπληγμένος,
Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

Ια. Αλλά σ' Ερινὺς ὀλέσειε τέκνων,
Φονία τε Δίκη.
Μη. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
Τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;
Ια. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.
Μη. Στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
Ια. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
Μη. Οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γήρασκ'.
Ια. Ὦ τέκνα φίλτατα. Μη. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
Ια. Κἄπειτ' ἔκτας; Μη. Σέ γε πημαίνουσ'.
Ια. Αἰ αἰ φιλίου χρῄζω στόματος
Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
Μη. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
Τοτ' ἀπωσάμενος. Ια. Δός μοι, πρὸς θεῶν,
Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
Μη. Οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔρριπται.
Ια. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
Οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
Καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
Αλλ' ὁπόσον γ' οὖν πάρα καὶ δύναμαι

Τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιβοάζω,
Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὡς μοι
Τέκν' ἀποκτείνασ', ἀπολωλύεις
Ψαῦσαί τε χειροῖν, θάψαι τε νεκρούς,
Οὕς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον
Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
Χο. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ολύμπῳ,
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS TRAGICIS.

ANALECTA GRÆCA MAJORA:

TOMI SECUNDI

PARS TERTIA.

EXCERPTA BUCOLICA.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

Εἰς ἄγαλμα Πανὸς συρίζον.

ΣΙΓΑΤΩ λάσιον δρυάδων λέπας, οἵ τ' ἀπὸ πέτρας
Κρουνοὶ, καὶ βληχὴ πουλιμιγὴς τοκάδων,
Αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσδεται εὐκελάδῳ Πὰν,
Ὑργὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·
Αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
Ὑδριάδες Νύμφαι, Νύμφαι Ἁμαδρυάδες.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Επιγράμμα.

ΔΑΦΝΙΣ ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύγριγγι μελίσδων
Βωκολικὼς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε.
Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ.

ΛΗΣ, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
Ἁδυ τι μοί; κἠγὼν πακτιδ' ἀειράμενος
Αρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θελξεῖ
Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Εγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρου ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

I.

* E THEOCRITO.

[Juxta Edit. Theophil. Kiessling, Lipsiae, 1819, 8vo.]

Admirabilis in suo genere Theocritus, *sed musa illa rustica et pastoralis non forum modò verùm ipsam etiam urbem reformidat.* Quinctil. X. 1.

ΕΚ ΤΩΝ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ

Πρώτου Εἰδυλλίου.

ΕΝ τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν καὶ Αἶπόλος. Ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τακέμενον καὶ ἀπὸ θηκκίντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τούτου αἴγα ἰς τρὶς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τοῦ Αἰπόλου γέρας λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΙΔΗ.

† Εἰδύλλιον ά.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμήν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἁδὺ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, Αἰπόλε, τήνα,
Ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελισδιται· ἁδὺ δὲ καὶ τὸ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.

Αἶκα τῆνος ἐλῇ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.
Αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἀ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τὴν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλεῖβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,
Αρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾇ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΔΟΣ.

Οὐ Θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ Θέμις ἄμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται, ἐντί γε πικρὸς,
Καὶ οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Αλλὰ, (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῶ τε Πριήπῳ
Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ἅπερ ὁ Θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες· αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἀ, δὺ ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἀδεῖ καρῷ,
Αμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Εντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται.
Ασκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες

Καλὸν ἰθειράσδοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείουσ' ἐπέεσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Αλλ' ὁκὰ μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Αλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτει νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δε μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λειρὰς, ἐφ' ᾇ στεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νὶν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν.
Ὡδε οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.
Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυργαίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δὺ ἀλώπεκες· ἃ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σιτομένα τὰν τρώξιμον· ἃ δ', ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. *
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτέ τι πήρας,
Οὔτε φυτῶν γε τοσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τε θυμὸν ἀτύξαι·
Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μίγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδέ τί πω τοτὶ χείλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἀχράντον· τῷ κέν τε μαλα πρόφρων ἀρεσαίμαν
Αἰκίν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κοὔ τοι τὶ φθονέω· πόταγ', ὦ γαθὲ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

* Φατὶ, πρὶν ἢ καὶ ἀτάριστον ξηροῖσι καθίξῃ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡ 'ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἅδ' ἀ φωνά.
Πᾷ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾷ ποκα, νύμφαι;
Ἦ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ανάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ακιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χώ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαὶ οἱ πὰρ ποσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο·
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τε κατατρύχει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσον ἔρασαι;
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾠπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν· ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἃ δέ τε κώρα,
Πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσὶ φορεῖται,
(Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζαλοῖσ'· ἦ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσί.
Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.

92—152.

Τῶς δ' οὐδὲν προτελέξαθ' ὁ βωκόλος· ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
Ανυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.
Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ηνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα·
Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κῆπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·
Ἦ ρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χ' ὡ Δάφνις ποταμεύετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμισσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπειχθής·
Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἅμι δεδύκειν·
Δάφνις κ' εἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσεται ἄλγος ἔρωτος.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὔ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' Ἰδὰν,
Ἔρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσι μέλισσαι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὧδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι
Χαίρετ'· ὁ βωκόλος ὔμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσια· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ κεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε Βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς,
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε Βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἐλίπας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσιν ἀγαστόν.
Λήγετε Βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἐνθ', ὦ ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐτάκτοιο μελίττους
Ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χείλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἔλκομαι ἤδη;
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι.
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὤλαφος ἔρκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὠ μὲν τόσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Αφροδίτα
Ηθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μώσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἀδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ νύ γα φέρτερον ᾄδεις·
Ηνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὢδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμιν ἀναστῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ

Δευτέρου Εἰδυλλίου.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ Σιμαίθα, Δίλφιδος Μυνδίου τινὸς ἰρῆσα, ὃν ἐκ παλαίστρας φίλτρους τι καὶ φαρμάκοις, διὰ τινὸς Θρακίσσης Θιστύλιδος ὑποδιακονουμένης, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θέας· τὴν δὲ Θιστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σόφρονος μιμήσεται μίμων.

* ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδυλλίον β'.

1—41.

ΠΑ, μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέστυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κυλίκαν φοινικέῳ οἴῳ ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὡς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος· ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤχετ' ἔχων ὅ, τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἄ τ' Ἀφροδίτα;
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μίμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυίων καταθύσομαι· ἀλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τίν γὰρ ποτασίσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δαστλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἕρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκας
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἰυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Αλφιτά τοι πρᾶτον πυρί τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πασσ', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κἠξαπίνας ἄφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὡς τάποιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Αφροδίτας
Ὡς κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ', Αρτεμι, καὶ τὸν ἐν Ἅιδα
Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τί περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἅμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύονται.
Ἄ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ηνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἄ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία·
Αλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Αντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

47—134.

Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτὸν ἐστὶ παρ' Αρκάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περᾶσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ἰϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὤ'γω νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἰν πυρὶ βάλλω·
Αἴ αἴ, ἔρως ἀνιαρέ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ἰῦγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαυράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἴσω.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τῆνω φλιᾶς καὐτέρτερον, ἃς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· (ὁ δὲ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ.)
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστία πάσσω.
Ἰῦγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦθ' ἁ τῶ Ὑβούλοιο καναφόρος ἅμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἰς Ἀρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα, Θρᾴσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὠμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Καμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.
Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκαινος,
Εἶδον Δέλφιν ὅμου τε καὶ Εὐθάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειὰς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιτοῦσι.
Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι τομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμην, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆλθον
Ἔγνων· ἀλλὰ μί τις κατυρὰ νόσος ἐξαλάπαξεν·

Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, καὶ δέκα νύκτας,
Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ἐρρευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Οστ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα; 90
Η ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἄττις ἐπᾷδεν;
Αλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἴδ' ἄγε Θέστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὕρε τι μᾶχος. 95
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.
Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἠπεὶ κά νιν, ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον, 100
Κἤφ' ὅτι Σιμαίθα τὲ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὡς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
Αρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
(Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα) 105
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἰδρως μευ κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Αλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα. 110
Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὠ "στοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἔζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον.
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσον ἐγώ θην
Πρόσθ' ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον, 115
Ες τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.
Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ηνθον γὰρ, κἠγὼν ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,

Η τρίτος ἠὲ τέταρτος ἰὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε τορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἰλικτάν.
Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μέν κ' ἰδέχισθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καί καλὸς πάντεσσι μετ' ἠθείοισι καλεῦμαι.
Εὖδον δ', εἶπε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἀ θύρα εἶχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ μοι δευτέρα ἐκ πυρὸς εἶλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλίσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὕτως ἡμίφλεκτον· Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιταραίου
Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

144—149.

Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μίσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐραιὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Αὖ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κἤπί μοι ἀλλά τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δίλφις ἴραται.

154—166.

Ταῦτά μοι ἀ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὀλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὥτε νιν οὐδέποκ' εἶδον·
Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τιρπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἱ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ. 160
Τοιά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ασσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Αλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ωκεανὸν τρέπε πώλους,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι 165
Αστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

τοῦ

Τρίτου Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο Αἴπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Αμαρυλλὶς ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστὴς, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Αμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειε δ' ἂν τις Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ Αἴπόλον ὄντα δ' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Αμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσιν, ἐκ τοῦ, Η ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ; Σιμιχίδην αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναι φασί. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ιταλίας περὶ Κρότωνα.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδύλλιον γ'.

ΚΩΜΑΣΔΩ ποτὶ τὰν Αμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τὺ κορύξῃ. 5

Ὦ χαρίσσ' Ἀμαρυλλὶ, τί μ' οὐκ ἴτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον ; ἦ ῥά με μισεῖς ;
Ἦ ῥά γί τοι σιμὸς καταφαίνομαί ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος ; ἀπάγξασθαί με ποησεῖς.
Ηνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθι καθεῖλον,
Ὦ μ' ἐπίλευ καθελεῖν τυ· καὶ αὔριον ἄλλά τοι οἴσω.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν
Ἃ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ἃ τυ τυκάσδη.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὃς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ τᾶν λίθος, ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον ὡς τὶ φιλάσω.
Εστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδία τίρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λιπτὰ ποησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Εμπλέξας καλύκεσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις·
Ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω ; τί ὁ δύσσοος ; οὐχ ὑπακούεις ;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
Ὥπιρ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὀλτις ὁ γριπεύς.
Κἤπα μὴ ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται.
Εγνων πρὰν, ὅπα, μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλίφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,
Αλλ' αὔτως ἀταλῷ ποτὶ τάχεϊ ἐξιμεράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιῶ τἀληθέα κοσκινόμαντις,
Ἃ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὔνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὸ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μίρμηκος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. ἆρα γ' ἰδησῶ
Αὐτάν ; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·

Καὶ κε μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυεν· ἀ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Οθρυος ἆγε Μελάμπους
Ες Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη,
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ' οὕτως Ὠδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι ;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ενδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὅς γε τόσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Αλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει· οὐκ ἔτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ

Ογδόου Εἰδυλλίου.

ΤΑ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, ἐλληφότες κριτὴν αἰπόλον, οὗ τὸ ὕπαιμα σισιώπηται· ὕπαθλον δὲ τιθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας· τελεσάντων δὲ τὴν ἄμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἐστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν ἔκ τι τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ἡ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΔΙ τῷ χαρίεντι, συνήντετο βωκολίοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἀμφὼ τὼγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἀμφὼ συρίσδειν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδειν.
Πρᾶτος δ' ὧν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μεναλκάς.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
Φαμὶ τὶ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων·
Τὸν δ' ἄρα κὠ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων οἰῶν συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις, τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὧν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αλλὰ τί θησεύμεθ' ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα παντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ', ἂν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
Ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγέω
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Αλλὰ τίς ἄμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσεται ἀμέων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες,
Ὦ, ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.
Πρᾶτος δ' ὢν ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πᾷ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ἆσε μέλος,
Βοσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δέ ποκ' ἔνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἵπερ ὁμοῖον
Μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαῖνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἦαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ἐνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφίρπῃ,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφίρπῃ,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάλος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλωνι,
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πίλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Αλλ' ὑπὸ τᾷ πίτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τε,
Σύννομα μᾶλ' ἰσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἄλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
Ὀρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ανδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος· ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν θυμάταν δ' ᾠδὰν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ.

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτέω,
Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τέ ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μήθ' ὕμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἄδε φύηται·
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὠ ῎ρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν·
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Αλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον.
Ἀδεῖ ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἀδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἁ βῶς·
Ἀδὺ δὲ τῶ ϑέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν·
Τᾷ δρυῖ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα.
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἀδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχεν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὤτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὴκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ

Ἑνδεκάτου Εἰδυλλίου.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος· ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ· φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

*ΚΥΚΛΩΨ.

Εἰδύλλιον ιά.

ΟΥΔΕΝ ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' οὐ ῥάδιον ἐντί.
Γινώσκειν δ' οἶμαι τὲ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννία δὴ πεφιλαμένον ἴξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥᾴϊστα διᾴγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ὦ ἀρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἀρτὶ γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κιττίνοις,
Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις· ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτί τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀΐονος κατιτάκετο φυκιοίσσας,
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεσδόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, τοιαῦτα ἄεισεν.
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὡμᾶς.
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως ὅππα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ηράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον
Ηνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τὲ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θἄτερον ὥς μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
Αλλ' αὐτὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρᾳ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρὼς
Πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτω.
Αλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμε, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
Ἄδιον ἐν τῴντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Εντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Εντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἀ γλυκύκαρπος·
Εντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἀ πολυδένδρεος Αἴτνα,
Λευκᾶς ἐκ χίονος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ πύμαθ' ἕλοιτο;)
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν·
Εντὶ δρυὸς ξύλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,

Καὶ τὸν ἓν ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὦ μοι, ὅτ᾽ οὐκ ἔτεκέ μ᾽ ἁ μάτης βράγχι᾽ ἔχοντα,
Ὡς κατίδυν ποτὶ νιν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
Αἱ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων᾽ ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι᾽ ἔχοισαν.
Αλλα τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ᾽ οὐκ ἄν τοι ταῦτα φερεῖν ἅμα πάντ᾽ ἐδυνάθην·
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ᾽ ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί τοθ᾽ ἁδὺ κατοικεῖ τὸν βαθὺν ὕρμιν.
Ἐξίνθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ᾽ ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ᾽ ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ᾽ ἀμέλγειν
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾷ ποχ᾽ ὅλως τοτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ᾽ ἄμαρ ἐπ᾽ ἄμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν· ὡς ἀναλῆ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἶκ᾽ ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον᾽ ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδειν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι ἐπήν κ᾽ αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλονότ᾽ ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἦμις.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μουσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ᾽, ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τοῦ
Πεντεκαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι· ὑποτίθηται δέ τινας Συρακουσίας τὸ γένος, παριπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κομισθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ᾄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ὧν ἀπαγγέλλουσαν.

* ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Εἰδύλλιον ιε'.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, [ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

ΕΝΔΟΙ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.
Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔχει κάλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίσδευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὤ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.

Παντᾶ κρηπῖδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἰκαστίρω ἄμιν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἴσχατα γᾶς ἴλαϲ ἐνθὼν,
Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅτως μή γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἦρι, φθονερὸν κακὸν, αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λίγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, τοιαῦτα Δίωνα,
Τῶ μικκῶ παρίοντος· ὄρη, γύναι, ὡς τοθορῇ τί.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λίγω ἀπφύν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφύς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφὺς μὰν τῆνος πρώαν, (λέγομες δὲ πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦλθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπτα δραχμῶν, κυνάδας, γραῖαν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἴλαϲ ἰχθὺς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὼμπίχονον καὶ τὰν περονατρίδα λασδεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειὼ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὖ ὀλβίω ὄλβια πάντα,
Ὥν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔρτιν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μίσον, αἰνοβρύττι,
Θὶς πάλιν· αἱ γαλίαι μαλακῶς χρῄσδοντι καθεύδειν·

Κινεῦ δὴ, φέρε Θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἀδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πολὺ, ἄπληστε,
Εγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς;
Παῦσαι· ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἀ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτύχες ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἑστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Η δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Αλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾷ ποκ' ἔλειπες
Τὠμπέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν Θολίαν· κατὰ κόσμον
Αμφίθες· οὐκ ἀξῶ τὲ, τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἵππος·
Δάκρυ' ὅσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τὲ γενέσθαι.
Ἑρπωμες· Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα·
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοί, ὅσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα·
Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τέκων, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Αλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ορθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὤναθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὅτισθεν·
Τοὶ δ' ἴδαν ἐς χώραν·

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός· στεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμιν ἐπῖρεῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγών, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίστα παίδων, πείρη θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἀ πρεσβῦτις ἀπ' ὤχετο θεσπίζασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεστίσιος· Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότιχ' αὐτᾶ, μή τυ πλανηθῆς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσίνθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὤ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θειρίστριον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ· ποττῶ Διὸς, εἴτι γένοιο
Εὐδαίμων, ὦ ξένε, φυλάσσειο τὠμπίχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὗες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΗΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεἰς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Αμε περιστέλλων· χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ, τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ'· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Αθηναία· ποῖαί σφ' ἐπόναταν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἕτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἕτυμ' ἐνδινεῦντι·
Εμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς ζαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται
Κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Αδωνις, ὃ κήν Αχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἶμες;
Πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίοις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοπονναστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἐνὸς· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Αδωνιν ἀείδειν
Ἀ τᾶς Αργείας θυγάτηρ πολυΐδρις ἀοιδὸς,

Ἄτις καὶ Σπίρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
Φθιγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλὸν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δίστοι', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀϊδάων Ἀχίροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίτοδις ἄγαγον Ὧραι,
Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσι βροτοῖς αἰεί τι φερεῖσαι.
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
(Ἀείρωτον ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικίδα θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μὲν οἱ ὤρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾆποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσειαι ἀλάβαστρα.
Εἰδατὰ θ' ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ τορέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πεπεπνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾆδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ,
Δίδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἔρωτες
Οἷοι ἀηδονίδες ἰφιζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πετῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἴδεσθε, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετὼ, οἰνοχόοι Κρονίδᾳ, Διὶ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἁ Μίλατος ἱερεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἑστρωται κλίνα τῷ Ἀδωνίδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός.

Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥα.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Λῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.

Ἔρτεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κ' εἰς Ἀχέροντα,
Ἀμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὅ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἀργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἦξεῖς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον· ἁ Θήλεια
Ὀλβία ὅσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χώνῃ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

* ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιή.

ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι παρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ Θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτῳ θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἄνικα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ατρέος υἱός.

Αειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέουσαι
Ποσὶ περιπλέκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήσδοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τι,
Παῖδα δ' ἰᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ μητρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κἠς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἄδε.
Ὀλκεῖ γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅτοι ὠ Ἄλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πευθερὸν ἐξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὤχετο χλαῖναν,
Οἷα Ἀχαιϊάδαν γαῖαν πατεῖ οὐδεμὶ ἄλλα·
Ἢ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἀμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἦς δρόμος αὐτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένα παρεσαθῆ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσία Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.
Πιέρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνίδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ κύπαρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καί ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ παπίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἴταμ' ἐκ κιλεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τὶς ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἀρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκίτις ἤδη·
Ἀμεῖς δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμῶνα φύλλα

Ἐρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἀδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γεινομένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
Πράτα τοι στέφανον λῶτω χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πράτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀννείμῃ) Δωριστὶ, Σέβευ μ'· Ἑλένας φυτὸν ἐμί.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεὰ, Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας, Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,
Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης·

* ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιϐ'.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ' Ερωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσῃ,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τᾷ δ' Αφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅτι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἐσὶ μελίσσαις;
Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς.

* ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ'.

ΕΥΝΕΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θέλοντα μιν ἀδὺ φιλᾶσαι,
Καὶ, μ' ἐπικερτομέοισα, τάδ' ἔννεπεν· ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο·
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείρῳ.
Οἷα βλίττεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν γελάεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις· ὡς ἁδέα χαίταν.
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις· ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.

Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἰὸν ἔπτυσε κόλπον
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λεξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν· ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τῶλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ.
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῦσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
Ὅτι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.

Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρέηγυον· οὐ καλὸς ἐμί;
Ἆρα τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ τριμμὸν, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν.
Χαῖται δ', οἷα σίλινα, περὶ κροτάφοισι πέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μιλαίναις·
Ὀμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.

Ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
* Αὐλέω κἢν αὐλῷ, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὦρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαι με φιλεῦνθ· ἁ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλασεν,
Αλλ', ὅτι βωκόλος ἐμὶ, παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούει,
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ·
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσαν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Αδωνιν
Εν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ενδυμίων δὲ τίς ἦν ; οὐ βωκόλος ; ὅ γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦνθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
Καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὺ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης ;
Εὐνείκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυθέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελανας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις,

* ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κϑ'.

ΗΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Αλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ιφικλῆα,
Αμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Αμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων.
Εὕδετ', ἐμὰ βρέφεα, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὕδετ', ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεὼ, εὖσοα τέκνα,
Ολβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.

* Vulgo legitur Κἢν αὐλῷ λαλίῳ.—Vide Not.

Ὡς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἁμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ωρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ωρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ερχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν·
Αλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Αλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ητοι ὅγ' εὐθὺς ἀΰσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλω ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ιφικλέης. οὖλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν
Φεύγεμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Ὀλομένοις ὀφίεσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίρονται.
Τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Οψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Αψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν.
Αλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα.
Ανσταθ' Αμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ανστα, μηδὲ πόδεσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσον ἀϋτεῖ;
Ἦ οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἱ δέ τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας;
Εστί τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἐστὶ, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅρ' οἱ ὕπερθε

Κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ παστάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ητοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστῳ τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ πολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον.
Αμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας.
Οἵσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἐλόντες
Δμῶες ἐμοὶ, στιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
Ανστατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀϋτεῖ.
Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστου.
Ητοι ἄρ' ὡς εἶδον' ἐπιτίθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσιν ἀπριξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Αμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κωροσύνᾳ, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Αλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ιφικλῆα.
Αμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτῳ.
Ορνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Αλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ηνώγει· Μηδ', εἴτι θεοὶ νοέοιντο πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ανθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει.
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Αχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι

Αλκμήναν ὀνομαστί· σίβας δ' ἴση Αργείαισι·
Τοῖος ἀνὴρ ὅδι μίλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Αμβαίνειν τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇ
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἵ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρίφος διαδηλήσασθαι.
Εσται δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν ὑνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει. 85
Αλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθῳ ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρῳ,
Η βάτῳ, ἢ ἀνίμῳ διδοημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τῷδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δρακόντε
Νυκτὶ μίσᾳ, ὅκα παῖδα καὶν τεὸν ἤθελον αὐτοί. 90
Ηρι δὲ συλλίξασα πόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα,
Ῥαγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἂψ δὲ νίεσθαι,
Αστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλισι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται) 95
Θαλλῷ ἐπηράσσειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπηρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν ἐναυτοῖς. 100
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ μητρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ετρέφετ', Αργείῳ κεκλημένος Αμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Απόλλωνος, μελιδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν, 105
Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.

Ὅσα δ' ἀπὸ σκελέων ἐδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσα τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσιν, ἃ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Παντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἀρπαλύκῳ Φανοπῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τὶς ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ, περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξῆρατ' ἀγώνων
Ἀργεῖ ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀναγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρονῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἀργεος ἐνθὼν
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὰς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἧς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικὸς, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἶνυτο δόρπον·
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἐννυτο κνάμας.

[Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

II.

* E BIONE.

[JUXTA EDIT. L. C. VALKENÆR. LUDG. BAT. 1781. IN 8VO.]

ΚΕΙΝΟΣ δ' ὀ πολέμως, ὀ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ερωτα
Ετρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Αφροδίταν.

ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

---

† Εἰδύλλιον γ'.

Ἁ ΜΕΓΑΛΑ μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ερωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ες χθόνα νευστάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι, φίλε βοῦτα, λαβὼν τὸν Ερωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε, χ' ἁ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ερωτα δίδασκον·
Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Αθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἁδὺς Απόλλων.
Ταῦτα μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Αλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα·
Κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν ἔρωτα διδασκον,
Ὁσσα δ' ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρώτυλα πάντ' ἐδιδάχθην.

* Εἰδύλλιον δ'.

ΤΑΙ Μοῖσαι τὸν Ερωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Εκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἔπονται·
Κ' ἤν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ην δὲ νόον τις Ερωτι δονεύμενος ἀδὺ μελίσδῃ,
Ες τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
Ην μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινα μέλπω,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ' ἔτ' ἀείδει.
Ην δ' αὖτ' ἐς τὸν Ερωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τὶ μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

† ιε'.

ΈΣΠΕΡΕ, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Αφρογενείας,
Ἔσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα.
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Αντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος· ὥνεκα τήνα,
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν· οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ερχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
Αλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασαμένῳ συνερᾶσθαι.

‡ ις'.

ΆΜΕΡΕ Κυπρογένεια Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
Ταλίκον ὡς πάντεσι κακὸν τὸν Ερωτα τέκηαι,
Αγριον, ἄστοργον, μορφᾶ νόον οὐδὲν ὅμοιον;
Ες τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἐκαβόλον ὥπασας ἅμιν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

III.

* E MOSCHO.

[Juxta Edit. L. C. Valkenær. Ludg. Bat. 1781. in 8vo.]

Ἄλλος μὲν τὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπτο ἀοιδά.

ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ.

---

† Εἰδύλλιον ε'.

ΤΑΝ ἄλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἅμε γαλάνα.
Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνῃ,
Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δείδρεα, τὰν δ' ἄλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἀσπαστὰ, τάχα δάσκιος ἰύαδεν ὕλα,
Εἰλα δέ, ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει.
Ἢ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθῦς ἁ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

* Εἰδύλλιον ε'.

ΗΡΑ Πὰν Αχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Αχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ·
Ὡς Αχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Αχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ.
Ὅσον γὰρ τήνων τὶς ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

† Εἰδύλλιον ζ'.

ΑΛΦΕΙΟΣ, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὀδεύῃ,
Ερχεται εἰς Αρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Ἔδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱρὰν·
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κοὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ.
Ἁ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ερως ἐδίδαξε κολυμβᾶν.

FINIS

EXCERPTORUM EX POETIS BUCOLICIS.

ANALECTA GRÆCA MAJORA:

TOMI SECUNDI

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Εἰς τοὺς ἐννέα Λυρικούς.

ΠΙΝΔΑΡΕ Μουσάων ἱερὸν στόμα, καὶ λάλε Σειρὴν
Βακχυλίδη, Σαπφοῦς τ' Αἰολίδες χάριτες,
Γράμμα τ' Ανακρείοντος, Ὁμηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ ῥεῦμα
Εσπασας οἰκείοις Στησίχορ' ἐν καμάτοις,
Ἥ τε Σιμωνίδεω γλυκερὴ σελὶς, ἡδύ τε πειθοῦς
Ἰδυκε καὶ παίδων ἄνθος ἀμησάμενε,
Καὶ ξίφος Αλκαίοιο, τὸ πολλάκις αἷμα τυράννων
Εσπεισε, πάτρης θέσμια ῥυόμενον,
Θηλυμελεῖς τ' Αλκμᾶνος ἀηδόνες, ἵλατε, πάσης
Αρχὴν οἳ λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπάσατε.

Εἰς τοὺς αὐτούς.

ΕΚΛΑΓΓΕ ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπνει τερπνὰ
Ἡδυμελιφθέγγου μοῦσα Σιμωνίδεω.
Λάμπει Στησιχορός τε καὶ Ἰδυκος· ἦν γλυκὺς Αλκμάν.
Λαρὰ δ' ἀπὸ στομάτων φθέγξατο Βακχυλίδης.
Πειθὼ Ανακρείοντι συνέσπετο· ποικίλα δ' αὐδᾷ
Αλκαῖος κιθάρᾳ Λίσβιος Αἰολίδι.
Ανδρῶν δ' οὐκ ἰνάτη Σαπφὼ πέλει, ἀλλ' ἰρατειναῖς
Εν Μούσαις δεκάτη Μοῦσα καταγράφεται.

I.

* ODÆ.

Non, si priores Mæonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricæ latent,
Ceæque, et Alcæi minaces,
Stesichorique graves camænae:
Nec, si quid olim lusit Anacreon,
Delevit ætas: spirat adhuc amor,
Vivuntque commissi calores
Æoliæ fidibus puellæ.
HOR. L. IV. OD. IX.

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

ά. Εἰς Αφροδίτην.

ΠΟΙΚΙΛΟΘΡΟΝ', ἀθάνατ' Αφροδίτα,
Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λισσομαί τε,
Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θῦμον.
Αλλὰ τυίδ' ἴνθ', αἴ ποκα κἀτιρῶτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀΐοισα πόλλυ
Ἔκλυες, πατρὸς δὶ δόμον λιποῖσα,
Χρύσιον ἦνθες,
Ἄρμ' ὑποσδεύξασα, κάλοι δέ τ' ἆγον
Ὠκέες στρουθοι, περὶ γᾶς μελαίνας
Πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.

Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἤρευ' ὄ ττι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κὤττι,
Δή τε κάλημι,
Κὤττι ἐμῶ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θύμῳ, τίνος αὖ πύθωμαι
Τὰν σαγηνεῦσαι φιλότατα; τίς, Σαπ-
φοῖ, ἀδικῆ τε;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,
Κοὐκ ἐθέλοισαν.
Ἔνθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν τε λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν· ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θῦμος ἱμέρρει, τέλεσον· τὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

β'. Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην.

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν' ὠνήρ, ὀττις ἐναντίος τοι
Ἰσδάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνᾶ-
σας ὐπακούει,
Καὶ γελάσας ἰμερόεν τό μοι μαν
Καρδίαν ἐν στάθεσιν ἐπτόασεν.
Ὡς γὰρ εἴδω τὲ, βροχέως με φωνᾶς
Οὐδεν ἔτ' ἴκει·
Αλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὐπεδεδρόμακεν,
Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαὶ μοί.

Καδδ' ἱδρὼς πσύχρος χίεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
Εμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα,
Φαίνομαι ἄπνους.
Αλλὰ τᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πίνητα—
* * * * * * * *

---

* ΣΙΜΟΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Ὅτε λάρναξι ἐν δαιδαλίᾳ ἄνεμος
Βρίμε πνέων, κινηθεῖσά τε λίμνᾳ
Δείματι ἤριπεν, οὐδ' ἀδιάντοισι
Παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλε
Φίλαν χέρα, εἶπέν τε, ὦ τέκος,
Οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' ἀντεῖς, γαλαθηνῷ τ'
Ητορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,
Χαλκεογόμφῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ,
Κυανέῳ τε δνόφῳ· τὺ δ' αὐαλίαν
Ὑπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
Παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
Οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρίᾳ
Κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.
Εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦν,
Καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λιπτὸν
Ὑπεῖχες οὖας, κέλομαι, εὖδε, βρέφος,
Εὑδέτω δὲ πόντος, εὑδέτω ἄμετρον κακόν.
Ματαιοβουλία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ τι δὴ θαρσαλέον
Επος, εὔχομαι τεκνόφι δίκας μοι.

*ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλα,
Πλοῦτον, καὶ μελιγλώσσαν ἀοιδῶν ἄνθεα,
Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἴθεται βοῶν
Ξανθᾷ φλογὶ μηρία, εὐτρίχων τε μήλων·
Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει.
Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν
Ἱστοὶ πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτὰ,
Ξίφεά τ' ἀμφάκεα εὑρὼς δάμναται, χαλκέων
Δ' ἐκέτι σαλπίγγων κτύπος, ἐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος
Ἀπὸ βλεφάρων, ἄμος ὃς θάλπει κέαρ·
Συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαὶ,
Παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

†ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ

‡Εἶδος ά.

‖ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩι.

Κέλητι.

Στροφὴ ά. Κώλων ιζ.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.

Εἰ δ' ἆθλα γαρύειν
Ελδιαι, φίλοι ἦτορ,
Μηκέτ' ἀλίου σκόπει
Αλλο θαλπνότερον
Εν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
Ερήμας δι' αἰθέρος·
Μήθ' Ολυμπίας ἀγῶνα
Φέρτερον αὐδάσομεν·
Ὅθεν ὁ πολύφατος
Ὕμνος ἀμφιβάλλεται
Σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνειὰν ἱκομένους
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν·

Αντιστροφὴ ά. Κ. ιζ'.

Θεμιστῖον ὃς ἀμφέπει
Σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, θρέπων μὲν
Κορυφὰς ἀρεταῖν ἀπὸ πασᾶν·
Αγλαΐζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ανδρες ἀμφὶ θαμὰ
Τράπεζαν· ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλου
Λάμβαν'. εἴ τι τοι Πίσας τε
Καὶ Φερενίκου χάρις
Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
ταις ἔθηκε φροντίσιν·
Ὅτε παρ' Αλφεῷ σύτο, δίμας
Ακίντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
Κράτει δὲ προσίμιξε δισπόταν,

Επῳδὸς ά. Κ. ιγ'.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν
Βασιλῆα· λάμπει
Δέ οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Λυδοῦ
Πέλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγασθενὴς
Εράσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν,
Επεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελεν
Κλωθὼ, ἐλέφαντι φαίδιμον
Ὦμον κεκαδμένον.
Ἦ θαύματα πολλὰ.
Καί που τι καὶ βροτων φρένας
Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον
Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Εξαπατῶντι μῦθοι·

Σ. β'. Κ. ιζ.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Επιφέροισα τιμὰν,
Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν
Εμεναι τὸ πολλάκις.
Ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σοφώτατοι·
Εστι δ' ἀνδρὶ φάμεν
Εοικὸς ἀμφὶ Δαιμόνων κα-
λά· μείων γὰρ αἰτία.
Υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
α προτέρων, φθέγξομαι,
Ὁπότ' ἐκάλεσε πα-
τὴρ τὸν εὐνομώτατον
Ες ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,

Ἀμοιβαῖα Θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι,

Α. β'. Κ. ιζ'.

Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ,
Χρυσείαισί τ' ἀν' ἵπποις
Ὑπατὸν εὐρυτίμου
Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
Ἐνθα δευτέρῳ χρόνῳ
Ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τῶνδ' ἐπὶ χρέος.
Ὡς δ' ἄφαντος ἔπι-
λεις, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
μενοι φῶτες ἄγαγον·
Ἔννεπε κρυφᾷ τις αὐτί-
κα φθονερῶν γειτόνων,
Ὕδατος ὅτε τε πυ-
ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὰν
Μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μίλη,
Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν
Σίθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα· γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν
Ἀφίσταμαι· ἀκίρδεια λίλογχεν
Θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δή τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ κατα-
πίψαι μίγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη· κόρῳ δ' ἴλιν
Ἀταν ὑπέρπλον.

Ἄν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμα-
σε, καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
Τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
Εὐφροσύνας ἀλᾶται.

Σ. γ'. Κ. ιζ.

Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον
Τοῦτον, ἐμπεδόμοχθον
Μετὰ τριῶν τέταρτον
Πόνον· ἀθανάτων ὅτι πλέψας
Ἀλίκεσι συμπότοις
Νέκταρ ἀμβροσίαν τε
Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
Θέσσαν· εἰ δὲ θεὸν
Ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λασέ-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
Τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν
Ἀθανατοί οἱ πάλιν
Μετὰ τὸ ταχύποτμον
Αὖθις ἀνέρων ἔθνος.
Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
Λάχναί νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον,

Α. γ'. Κ. ιζ.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὖ-
δοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεθέμεν· ἄγχι δ' ἐλθὼν
Πολιᾶς ἁλὸς οἷος ἐν ὄρφνᾳ,
Απυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὃδ' αὐτῷ
Πάρ' ποσὶ σχεδὸν φάνη.

Τῷ μὲν εἶπε· φίλι-
α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
Ποσείδαον, ἐς χάριν
Τέλλεται, πίδασον ἔγχος
Οἰνομάου χάλκεον·
Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
των πόρευσον ἁρμάτων
Ἐς Ἄλιν, κράτει δὲ πίλασον,
Ἐπεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλίσας
Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός· ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
νος ἄναλκιν οὐ φῶ-
τα λαμβάνει· θαητὸν δ' ὅσσιν ἀνάγκα,
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἔψοι μάταν, ἀπάντων
Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὕτοσὶ
Ἆθλός γ' ὑποκείσεται. τὸ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
Ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἀ-
κράντοις ἰφάψατ' ὧν ἔπε-
σι· τὸν μὲν ἀγάλλων Θεὸς
Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖ-
σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Σ. δ'. Κ. ιζ'.

Ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν
Παρθένον τε σύνευνον.
Τίκτει δὲ λαγέτας ἓξ
Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
Ἀγλααῖσι μίμικται,

Αλφεοῦ πόρῳ κλιθεὶς,
Τύμβον ἀμφίπολον
Εχων πολυξενωτάτῳ πα-
ρὰ βωμῷ· τὸ δὲ κλέος
Τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ο-
λυμπιάδων ἐν δρόμοις
Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
Ακμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
Ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
Εχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,

Α. δ'. Κ. ιζ.

Αέθλων γ' ἕνεκεν· τὸ δ' αἰ-
εὶ παράμερον ἐσλὸν,
Ὑπατὸν ἔρχεται παν-
τὶ βροτῷ· ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
Κεῖνον ἱππίῳ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
Χρή· πέποιθα δὲ ξένον
Μή τιν' ἀμφότερα
Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
ναμιν κυριώτερον,
Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
ὼν, τεαῖσι μήδεται,
Εχων τοῦτο κῆδος, Ἱέρων,
Μερίμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
Ετι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

Ε. δ'. Ε. ιγ'.

Σὺν ἅρματι θοᾷ κλείξαι,
Ἐπίκουρον εὑρὼν
Ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἰλθὼν
Κρόνιον· ἐμοὶ μὲν ὧν Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει· ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἴσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι· μηκέτι
Πάπταινε πόρσιον.
Εἴη σέ τε τοῦτον
Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμὲ
Τε τοσάδε νικαφόροις
Ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἑλλανας ἰόντα παντᾶ.

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Εἶδος β'.

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

Ἅρματι.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

ΑΝΑΞΙΦΟΡΜΙΓΤΕΣ ὕμνοι,
Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
Ητοι Πίσα μὲν Διός·

Ολυμπιάδα δ' ἔστα-
σεν Ἡρακλέης,
Ακρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας
Ἕνεκα νικάφορου·
Γεγωνητέον ὀπὶ
Δίκαιον ξένον,
Ερεισμ' Ακράγαντος.
Εὐωνύμων τε πατέρων
Αωτον ὀρθόπολιν·

Α. ά. Κ. ιδ'.

Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ,
Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
Οφθαλμὸς· αἰών τ' ἔφε-
πε μόρσιμος, πλοῦτόν
Τε καὶ χάριν ἄγων
Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
Αλλ', ὦ Κρόνιε, παῖ Ῥέας,
Ἕδος Ολύμπου νέμων,
Αέθλων τε κορυφὰν,
Πόρον τ' Αλφεοῦ,
Ιανθεὶς ἀοιδαῖς,
Εὔφρων ἄρουραν ἔτι πα-
τρίαν σφίσιν κόμισον

Ε. ά. Κ. ή.

Λοιπῷ γένει· τῶν δὲ πεπραγμένων
Εν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν,
Αποίητον οὐδ' ἂν
Χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ,
Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.

Λάθα δὲ τότμῳ σὺν εὐδαίμονι γίνοιτ' ἄν.
Εσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ὅταν θεοῦ μοῖρα πίμπῃ
Ανεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
Ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο κούραις, ἴπα-
θον αἳ μεγάλα· πένθος
Δὲ πιτνεῖ βαρὺ
Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
Ζώει μὲν ἐν Ολυμπίοις,
Αποθανοῖσα βρόμῳ
Κεραυνοῦ, ταναίθει-
ρα Σεμέλα· φιλεῖ
Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

Α. β'. Κ. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ
Μετὰ κόραισι Νηρῆος
Ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅ-
λον ἀμφὶ χρόνον. Ητοι
Βροτῶν κίκριται
Πεῖρας οὔ τι θανάτου,
Οὐδ' ἀσύχιμον ἀμέραν
Ὁπότε, παῖδ' ἁλίου,
Ατειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
Τελευτάσομεν.
Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι

Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

Ε. β'. Κ. ή.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρώϊον
Τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον,
Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
Επί τι καὶ πῆμ' ἄγει
Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
Εξ οὗ περ ἔκτεινε Λάϊον μόριμος υἱὸς
Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσεν·

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ιδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ερινὺς
Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
φονίᾳ γένος ἀρήϊον.
Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Εν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμενος, Αδραστιδᾶν
Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ῥίζαν, πρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Εγκωμίων τε μελέων
Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Α. γ'. Κ. ιδ'.

Ολυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,

Ἰσθμοῖ τι, κοιναῖ χάρι-
τες ἄνθια τεθρίππων
Δυωδεκαδρόμων
Ἄγαγον· τὸ δὲ τυχεῖν,
Πειρώμενον ἀγωνίας,
Παραλύει δυσφρόνων.
Ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν
Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν·

Ε. γ'. Κ. ή.

Ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ μιν ἔχει
Τὶς, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποινὰς ἔτισαν· τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Ἀλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικά-
ζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φράσας ἀνάγκᾳ.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἴσον δὲ νύκτισσιν αἰεὶ,
Ἴσα δ' ἐν ἀμέραις ἄλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
Εσθλοὶ νέμονται βίο-
τον, οὐ χθόνα ταράσσον-
τες ἁλικᾷ χερῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίοις

Θεῶν, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις,
Ἀδάκρυν νέμονται
Αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀχχέοντι πόνον.

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς
Ἑκατέρωθι μείναντες
Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς
Ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν· ἔνθα μακάρων
Νᾶσον ὠκεανίδες
Αὖραι περιπνέουσιν· ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων,
Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
Ὁρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις.

Ε. δ'. Κ. δ'.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαις Ῥαδαμάνθυος
Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἔτοιμον αὐτῷ πάρεδρον,
Πόσις, ὁ πάντων Ῥέας
Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε μάτηρ·

Σ. ί. Κ. ιδ.

Ὃς Ἕκτορ' ἴσφαλε, Τροίας
Ἀμαχον ἀστραβῆ κίο-
να. Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·
Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίο-
πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκω-
νος ὠκέα βέλη
Ἐνδον ἐντὶ φαρέτρας
Φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς
Δὲ τὸ πᾶν, ἑρμηνέων
Χατίζει· σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾷ·
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὣς,
Ἀκραντα γαρύομεν,

Α. ί. Κ. ιδ.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
Ἐπιχε νῦν σκοπῷ τόξον,
Ἀγε, θυμέ· τίνα βάλλομεν
Ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
νὸς εὐκλέας οἴστοὺς
Ἰέντες; ἐπί τοι
Ἀκράγαντι τανύσαις
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
Τιθεῖν μήνιν' ἑκατόν
Γε ἑτέων πόλιν
Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
φθονέστερόν τε χέρα

Ε. έ. Κ. ή.

Θήρωνος· Αλλ' αἶνον ἔβα κόρος
Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν
Τὸ λαλαγῆσαι θέλων,
Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
Εργοις· ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
Εκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλ-
λοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

---

*ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος ά.

†ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ, ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ.

Ἅρματι.

Σ. ά. Κ. ιϛ'.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ, Απόλλω-
νος καὶ ἰοπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·
Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχά,
Πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
Αγησιχόρων ὁπόταν τῶν φροιμίων
Αμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα·
Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
Αενάου πυρός· εὖ-
δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

Α. ά. Κ. ιϐ'.

Αρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπί οἱ νέφελαν
Αγκύλῳ κρατὶ, βλεφάρων
Ἁδὺ κλαΐστρον, κατέχευας· ὁ δὲ κνώσσων
Ὑργὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι κατασχόμενος· καὶ γὰρ βια-
τὰς Αρῆς, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν
Εγχέων ἀκμὰν, ἰαίνει καρδίαν
Κώματι· κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λα-
τοίδα σοφίᾳ βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. ά. Κ. ιέ.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον·
Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, Θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθῆνα.

Σ. β'. Κ. ιϐ'.

Τᾶς ἐρεύγονταί μεν ἀπλά-

του πυρὸς ἀγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισίν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
Αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν
Δεινοτάτους ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παρίον-
των ἀκοῦσαι,

A. β'. K. ις'.

Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
λοις δέδεται κορυφαῖς
Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ·
Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἀνδάνειν,
Ὅς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μεν ἐπωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
Γείτονα· Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου

E. β'. K. ιέ.

Ἅρμασι. Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις
Ες πλόον ἐρχομένοις, πομ-
παῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα γὰρ
Κἀν τελευτᾷ φερτέρου νό-
στου τυχεῖν· ὁ δὲ λόγος

Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σί τε ἵπποις τε κλυτὰν
Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὁρμαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασῶ τε κράναν
Κασταλίαν φιλέων,
Εἰλιλήσαις ταῦτα νόῳ
Τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Σ. γ'. Κ. ιϛ'.

Ἐκ Θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτείαις ἀρεταῖς,
Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν· ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἵλτομαι
Μὴ χαλκοπάραον ἄκοντ' ὠσεί τ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
Μακρὰ δ' ἐκρίψαις ἀμείσεσθ' ἀντίους.
Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὅλ-
βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
σιν παράσχοι.

Α. γ'. Κ. ιϛ'.

Ἦ κεν ἀμμιάσειεν οἵαις
Ἐν πολίμοισι μάχαις
Τλάμονι ψυχᾷ παρίμεν',
ἀνίχ' εὑρίσκοντο Θεῶν πάλαμαι τιμάν,
Οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
Πλούτου στεφάνωμ' ἀγίρωχον· νῦν γε μὰν
Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφίπων

Εστρατεύθη· σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλά-
νωρ ἔσανεν· φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλ-
κει τειρόμενον μεταλλά-
σοντας ἐλθεῖν

Ε. γ'. Κ. ιέ.

Ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν·
Ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
Ασθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
Αλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ' Ἱέρωνι Θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν
Ερατ αι, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
Πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.
Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
καφορία πατέρος.
Αγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ'. Κ. ιϛ'.

Τῷ πόλιν κείναν Θεοδμά-
τῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων
Εν νόμοις ἔκτισσε. Θέλοντι δὲ Παμφύλου
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
Οχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες, αἰ-
εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ

Δωριῆς· ἴσχον δ' Αμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὁρνύμενοι,
Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄρ-
θησεν αἰχμᾶς.

Α. ὅ. Κ. ιϛ'.

Ζεῦ, τίλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-
ταν Αμίνα παρ' ὕδωρ
Αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
Σύν τοι τίν κεν ἀγητὴρ ἀνὴρ
Υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε γέ-
ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἀσυχίαν.
Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον
Οφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ,
Ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν,
Τὰν πρὸ Κύμας.

Ε. ϐ'. Κ. ιί.

Οἷα Συρακοσίων ἀρ-
χῷ δαμασθέντες πάλαι,
Ωκυπόρων ἀπὸ ναῶν
Ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεν ἀλικίαν,
Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
Δουλίας. αἰρέομαι
Παὰρ μὲν Σαλαμῖνος Αθηναίων χάριν
Μισθόν· ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρίῳ
Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·
Ταῖσι Μήδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι·

Πὰρ δέ γε τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἰμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένευς τελέσαις,
Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ,
Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. έ. Κ. ιϛ'.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις
Εν βραχεῖ, μείων ἕπεται
Μῶμος ἀνθρώπων· ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας.
Αστων δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει, μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
Αλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,
Μὴ παρίει καλά· νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατὸν, ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν.

Α. έ. Κ. ιϛ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται
Πὰρ σέθεν· πολλῶν ταμίας
Εσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων
Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδεῖαν ἀεὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
Εξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
Ἰστίον ἀνεμόεν.
Μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις. Οπιθόμβροτον αὔχημα δόξας

Ε. ί. Κ. ή.

Οἷον ἀποιχομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει
Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς.
Οὐ φθίνει Κρείσου φιλόφρων ἀρετά·
Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυ-
τῆρα νηλέα νόον
Ἐχθρὰ Φάλαριν κατίσχει πανταῖ φάτις·
Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
ρόφιαι κοινωνίαν
Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δίκονται.
Τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἆθλων·
Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοῖ-
ρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
Ὃς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἴλῃ,
Στέφανον ὕψιστον δίδεκται.

ΠΙΝΔ. ΝΕΜΕΑ.

Ἔβδος γ'.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗ, ΑΙΓΙΝΗΤΗ, ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

Ω ΠΟΤΝΙΑ Μοῖσα, μᾶτερ
Ἀμιτίρα, λίσσομαι,
Τὰν πολυξίναν ἰν

Ἱερομηνιᾷ Νεμεάδι,
Ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγι-
ναν. ὕδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ασωπίῳ
Μελιγαρύων τέκτονες
Κώμων νεανίαι, σέ-
θεν ὅπα μαιόμενοι.
διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου.
Αεθλονικία δὲ μάλιστ' ἀοιδὰν
Φιλεῖ, στεφάνων ἀρετᾶν τε
Δεξιωτάταν ὀπαδόν.

Α. ά. Κ. ιγ'.

Τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε,
Μήτιος ἀμᾶς ἄπο·
Αρχε δ' οὐρανῶ πο-
λυνεφέλα κρέοντι, Ϝύγατερ,
Δόκιμον ὕμνον· ἐγὼ δ' ἐκείνων
Τέ μιν ὀάροις λύρᾳ τε κοινώσομαι.
Χαρίεντα δ' ἔξει πόνον
Χώρας ἄγαλμα· Μυρμι-
δόνες ἵνα πρότεροι
Ω'κησαν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
Οὐκ ἐλεγχέεσσιν Αριστοκλείδας
Τεὰν ἐμίανε κατ' αἶσαν,
Ἐν περισθενεῖ μαλαχθεὶς

Ε. ά. Κ. ιά.

Παγκρατίου στόλῳ. κα-
ματωδέων δὲ πλαγᾶν
Ακος ὑγιηρὸν, ἔν
Γε βαθυπέδῳ Νεμέᾳ,
Τὸ καλλίνικον φέρει.
Εἰ δ' ἐὼν καλὸς,

Ἔρδων τ' ἰοικότα μορφᾷ,
Ἀνορίαις ὑπερτάταις ἐπίβα
Παῖς Ἀριστοφάνευς· οὐκέτι πρόσω
Βάταν ἄλλα, κιόνων
Ὑπὲρ Ἡρακλέος πειρᾶν ἐυμαρές.

Σ. ζ. Κ. ιγ'.

Ἥρως θεὸς ἃς ἔθηκε
Ναυτιλίας ἐσχάτας
Μάρτυρας κλυτάς, δά-
μασε δὲ θῆρας ἐν πελάγει
Ὑπερόχως· ἰδίᾳ τ' ἐρέυνα-
σε τεναγέων ῥοὰς, ὅπα πόμπιμον
Κατίσαινε νόστου τέλος,
Καὶ γᾶν φράδασσε. θυμὲ,
Τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
Ἀκραν ἐμὸν πλόον παραμείψῃ;
Αἰακῷ σε φαμὶ, γένει τε Μοῖσαν
Φέρειν. ἕπεται δὲ λόγῳ δί-
κας ἄωτος, ἰσλὸς αἰνεῖν.

Α. ζ. Κ. ιγ'.

Οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες
Ἀνδρὶ φέρειν κρίσσονες.
Οἴκοθεν μάτευε.
Ποτίφορον δὲ κόσμον ἵλαθες
Γλυκύ τι γαρύειν. παλαιαῖ-
σι δ' ἐν ἀρεταῖς γίγαθι Πηλείδᾳ ἄναξ,
Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών.
Ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλε
Μόνος ἄνευ στρατιᾶς·
Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν

Εγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυσθενὴς Τελαμὼν, Ἰόλᾳ παραστάτας ἐὼν, ἔπερσεν·

Ε. ϛ'. Κ. ιά.

Καί ποτε χαλκότοξον
Ἀμαζόνων μετ' ἀλκὰν
Ἔπετό οἱ· οὐδέ μιν
Ποτὲ φόβος ἀνδροδάμας
Επαυσεν ἀλκὰν φρενῶν.
Συγγενεῖ δέ τις
Εὐδοξία μέγα βρίθει.
Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ,
Αλλοτ' ἄλλα πνέων, οὔποτ' ἀτρεκεῖ
Κατέβα ποδί· μυριᾶν
Δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Ξανθὸς δ' Αχιλεὺς, τὰ μὲν μέναν Φιλύρας ἐν δόμοις,
Παῖς ἐὼν, ἄθυρε
Μεγάλα ἔργα χερσὶ θαμινὰ,
Βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων,
Ισα τ' ἀνέμοις, μάχᾳ λέοντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσεν φόνον·
Κάπρους τ' ἔναιρε· σώματα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
Ἐξέτης τοπρῶτον. ὅλον δ' ἔπειτ' ἂν
Χρόνον τὸν ἐθάμβεεν Αρτεμίς τε καὶ θρασεῖ Αθᾶνα,

Α. γ'. Κ. ιγ'.

Κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν, δολίων θ' ἑρκίων.
Ποσσὶ γὰρ κράτισκε.
Λεγόμενον δὲ τοῦτο προτέρων
Επος ἴχνη· βαθυμῆτα Χείρων
Τράφε λιθίνῳ Ιάσονι ἴνδον τίγει,
Καὶ ἔπειτα δ' Ασκληπιόν·
Τὸν φαρμάκων δίδαξε
Μαλακόχειρα νομόν.
Νύμφευσι δ' αὖθις ἀγλαόκαρπον*
Νερίως θύγατρα· γόνον τέ οἱ φέρτατον ἀτίταλλε γε ἁρμένοισι πάντα θυμὸν αὔξων.

Ε. γ'. Κ. ιά.

Οφρα θαλασσίαις ἀνίμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς
Ὑπὸ Τροΐαν, δορίκτυτον ἀλαλὰν Λυκίων
Τε προσμίνοι, καὶ Φρυγῶν,
Δαρδάνων τε, καὶ
Εγχεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρεσὶ τάξαιθ', ὅπως σφισι μὴ κοίρανος ὀπίσω
Πάλιν οἶκαδ' ἀνεψιὸς
Ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος
Αἰακιδᾶν αὐτόθεν,

* Boeckhius dedit ἀγλαόκαρπον *fontibus insignem, fontes tenentem pulcherrimos in imo mari.*

Ζεῦ, σεὸν γὰρ αἷμα·
Σέο δ' ἀγὼν, τὸν ὕμνος ἔβαλεν
Οπὶ νέων, ἐπιχώριον χάρ-
μα πελαδέων. βοὰ δὲ νικαφόρῳ
Σὺν Αριστοκλείδᾳ πρέπει·
Ὅς τάνδε νᾶσον ἐυκλέ-
εϊ προσέθηκε λόγῳ,
Καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. ἐν δὲ πείρᾳ
Τέλος διαφαίνεται, ὧν τις
Ἐξοχώτερος γένηται.

Α. δ'. Κ. ιγ'.

Εν παισὶ νέοισι, παῖς· ἐν
Δ' ἀνδράσιν, ἀνήρ· τρίτον
Εν παλαιτέροισι
Μέρος· ἕκαστον οἷον ἔχομεν
Βρότεον ἔθνος. ἐλᾷ δὲ καὶ τέσ-
σαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰών· φρονεῖν
Δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.
Τῶν οὐκ ἄπεστι. χαῖρε,
Φίλος. ἐγὼ τόδε τοι
Πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
Συν γάλακτι (κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμ-
φέπει) πόμ' ἀοίδιμον, Αἰο-
λῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

Ε. δ'. Κ. ιά.

Οψέ περ. ἔστι δ' αἰε-
τὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς,
Ὅς ἔλαβεν αἶψα τη-
λόθε μεταμαιόμενος

Δαφοινὸν ἄγραν ποσίν.
Κραγέται δὲ κο-
λοιοὶ, ταπεινὰ νέμονται.
Τίν γε μὲν, ἐυθρόνου Κλεοῦς ἐθελοί-
σας, ἀεθλοφόρου λήματος ἕνεκεν
Νεμέας, Επιδαυρόθεν
Τ' ἄπο, καὶ Μεγάρων, δέδορκεν φάος.

• ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ῬΩΜΗΝ.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Αρηος·
Χρυσεομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
Σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ολυμπον
Αἰὲν ἄθραυστον.
Σοὶ μόνα πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα
Κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
Οφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
Ἁγεμονεύῃς,
Σᾷ δ' ὑπὸ σδεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
Στέρνα γαίας, καὶ πολιᾶς θαλάσσας
Σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
Αστεα λαῶν.
Πᾶντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
Καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως,
Σοὶ μόνα πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
Οὐ μεταβάλλει.
Η γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
Ανδρας αἰχματὰς, μεγάλους, λοχεύεις,
Εὔσταχυν Δάματρος ὅπως συνοίσῃς
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

* ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΑΔΩΝΙΝ ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχράν τε τὰν παρειάν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὑτὰν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, κἀπέδησαν.
Χὠ μὲν, βρόχῳ καθαψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον.
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψῳ;
Σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
Ὀμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγώς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·

Αλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ, μὴ φέρων τὸ κᾶυμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Εμαινόμαν φιλᾶσαι·
Καί μευ κατεσίναζε.
Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τίμνε,
(Τί γὰρ φέρω περισσὼς;)
Ερωτικὼς ὀδόντας.
Αἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χείλη.
Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶτέν τε τοῖς Ερωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
Εκ τωδ' ἐπηκολούθει,
Κᾀς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Εκαιε τὼς ἔρωτας.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ ΤΙΝΑ.

* α'. ΒΑΣΙΛΙΟΥ.

Ἀνακρέων ἰδών με
Ὁ Τήϊος μελῳδὸς,
Ὀναρ λέγων προσεῖπε·
Κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν,
Περιπλάκην φιλήσας.
Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δὲ,
Καλός τε καὶ φίλευνος.
Τὸ χεῖλος ὤζεν οἴνου.
Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
Ὁ δ' ἐξελὼν παρήνου
Ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
Τὸ δ' ὤζ' Ἀνακρέοντος.
Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
Ἐδησάμην μετώπῳ·
Καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
Ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

† β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὸς ζωγράφον.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε Μούσης,
Φιλοπαίγμονός τε Βάκχου
Ἑτεροπνόους ἐναύλους.
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
Ἱλαράς τε καὶ γελώσας·
Ὁ δὲ κῆρος εἰ δύναιτο,
Γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

ιγ'. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα,
Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
Ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν.
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

II.

SCOLIA.

Nunc est bibendum, nunc pede libero
Pulsanda tellus : nunc Saliaribus
Ornare pulvinar deorum
Tempus erat dapibus, sodales.

Hor. I. Od. 37.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΣΜΑΤΑ Η ΣΚΟΛΙΑ.

ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

I.

ΕΧΟΝΤΑ δεῖ τόξον καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
Στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν.
Πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος λαλεῖ,
Διχόμυθον ἔχουσα κραδίη νόημα.

II.

Συνετῶν ἐστὶν ἀνδρῶν,
Πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ,
Προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται·
Ανδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πιφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
Ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
Καδίῃ, φαιδρῷ προσιόντῃ προσώπῳ,
Γλῶσσα δὲ οἱ διχόμυθος
Ἐκ μιλαίνας φρενὸς γεγωνῇ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ·
Δεύτερον δὲ, φυὰν καλὸν γενέσθαι·
Τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως· εἶτα
Τέταρτον, ἡβᾶν μετὰ τῶν φιλῶν.

† ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιός τ' Ἀριστογείτων,
Ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.
Φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔ τι που τέθνηκας·
Νήσοις δ' ἐν μακάρων σε φασὶν εἶναι
Ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
Τυδείδην τε φασὶν Διομήδεα.
Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιός τ' Ἀριστογείτων,
Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
Ἄνδρα τύραννον Ἱππαρχον ἐκαινέτην.
Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
Φίλταθ' Ἁρμόδιέ τ' Ἀριστόγειτον,
Ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατον.

ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ΡΟΔΙΟΥ.

Ὠφελές γ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
Μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ,
Μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
Αλλὰ Ταρταρόν τε ναίειν
Κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ
Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κάκ' ἐστί.

ΥΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Εστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ, καὶ ξίφος,
Καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
Πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω,
Τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι, τοὶ δὲ
Μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον,
Πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμοὶ, κυνέοντι
Δεσπόταν, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

* ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.
Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε·
Τὸ ΜΗΔΕΝ γὰρ ΑΓΑΝ ἄγαν με τέρπει.

† ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

Εἴθ' ἐξῆν ὁποῖός τις
Ην ἕκαστος, τὸ στῆθος
Διελόντα γνῶναι, ἔπειτα

Τὸν νοῦν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ',
Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

II.

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,
Ὅρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,
Ἀτερ ἄλγεών τε καὶ στασίων
Καὶ θανάτων ἀώρων,
Σύ τε καὶ πατήρ.

III.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν,
Μεγάλην ἔχει τιμὰν, ἔν τε βροτοῖς,
Ἐν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

IV.

Σύν μοι τῖνε, συνήβα,
Συνέρα, συστεφανηφόρει,
Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο,
Συνσωφρονήσω σώφρονι.

III.

* PÆANES.

Conspicit, ecce! alios dextra lævaque per herbam,
Vescentes, lætumque choro Pæana canentes,
Inter odoratum lauri nemus.

VIRG. ÆN. VI. 656.

† ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων,
Μετὰ σεῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς.
Σὺ δ' ἐμοὶ πρόφρων σύνοικος εἴης.
Εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκέων,
Τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
Βασιληΐδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Οὓς κρυφίοις Αφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν,
Η εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις,
Η πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
Μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
Τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
Σέθεν δὲ χωρὶς οὔ τις εὐδαίμων.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΑΝ.

Αρετα πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
Θήραμα κάλλιστον βίῳ,
Σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
Τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις,
Καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον.
Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων,
Μαλακαυχητοῖο θ' ὕπνου.
Σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης,
Λήδας τε κοῦροι πόλλ' ἀνέτλασαν,
Εργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν.
Σοῖς τε πόθοις Αχιλλεὺς,
Αἴας τ' Αἴδαο δόμους ἦλθον·
Σᾶς δ' ἕνεκα φιλίου μορφᾶς
Ὁ Αταρνέως ἔντροφος
Αελίου χήρωσεν αὐγᾶς.
Τοιγὰρ ἀοίδιμον ἔργοις
Αθάνατόν τε μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες,
Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι,
Φιλίας τε γέρας βεβαίου.

FINIS

EXCERPTORUM LYRICORUM.

ANALECTA GRÆCA MAJORA:

TOMI SECUNDI

PARS QUINTA.

EXCERPTA POETICA MISCELLANEA.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ,

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ Πατέρα.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου μι
Ἰσθι Κυρηναίου παῖδά τι καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν· ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
Ἦρξεν· ὁ δ' ἤσισε κρίσσονα βασκανίης.
Οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
Μὴ λοξῷ, πολίους οὐκ ἀπίθιντο φίλους.

ΑΔΗΛΟΥ,

Ἀποφθέγματα τῶν ἑπτὰ Σοφῶν.

Ἑπτα Σοφῶν ἰρίω κατ' ἴπος πόλιν, οὔνομα, φωνήν.
ΜΕΤΡΟΝ μὲν ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ ὁ Λίνδιος εἶπεν ΑΡΙΣΤΟΝ,
ΧΙΛΩΝ δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ.
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, ΧΟΛΟΥ ΚΡΑΤΕΕΙΝ, ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ,
ΠΙΤΤΑΚΟΣ, ΟΥΔΕΝ ΑΓΑΝ, ὃς ἦν γένος ἐκ Μιτυλήνης.
ΤΕΡΜΑ δ' ΟΡΑΙΝ ΒΙΟΤΟΙΟ, ΣΟΛΩΝ ἰεραῖς ἐν Αθήναις.
ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝΑΣ ΚΑΚΙΟΥΣ δὲ ΒΙΑΣ ἀπίφηνε Πριηνεύς.
ΕΓΓΥΗΝ ΦΕΥΓΕΙΝ δὲ ΘΑΛΗΣ Μιλήσιος ἤῦδα.

I.

* HYMN. I.

[Ex Brunckii Analect. Vet. Poet. Gr. Argent. 1785. 8vo.]

Quid prius dicam solitis Parentis
Laudibus?——
Proximos illi tamen occupavit
Pallas honores. Hor.

†ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

ὙΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΚΥΔΙΣΤ' ἀνθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ
Ζεῦ, φυσίως ἀρχηγὲ, νόμου μέτα πάντα κυβερνῶν,
Χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσι θέμις θνητοῖσι προσαυδᾶν.
Ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμὲν, ἰῆς μίμημα λαχόντες
Μοῦνον, ὅσα ζώει τε καὶ ἕρπει θνήτ' ἐπὶ γαῖαν.
Τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν ἀείσω.
Σοὶ δὴ πᾶς ὅδε κόσμος ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν
Πείθεται, ᾗ κεν ἄγῃς, καὶ ἑκὼν ὑπὸ σεῖο κρατεῖται.
Τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικήτοις ἐνὶ χερσὶν
Ἀμφηκὲς, πυρόεντο, ἀειζώοντα κεραυνόν·
Τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσιος πάντ' ἐρρίγασιν,
Ὦι, σὺ κατευθύνεις, κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων
Φοιτᾷ, μιγνύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσιν.
Ὅς τόσσος γεγαὼς ὕπατος βασιλεὺς διὰ παντὸς
* * * * * * * *
Οὐδέ τι γίνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα, δαῖμον,
Οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πόλον, οὔτ' ἐνὶ πόντῳ,

Πλὴν ὁπόσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέρῃσιν ἀνοίαις·
Καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοι φίλα ἐστίν.
Ὧδε γὰρ εἰς ἓν πάντα συνήρμοκας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
Ὥσθ' ἕνα γίνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἐόντα,
Ὃν φεύγοντες ἐῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοὶ εἰσί,
Δύσμοροι, οἵτ' ἀγαθῶν μὲν ἀεὶ κτῆσιν ποθέοντες,
Οὐτ' ἐσορῶσι θεοῦ κοινὸν νόμον, οὔτε κλύουσιν,
Ὃς κεν πειθόμενοι σὺν νῷ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν.
Αὐτοὶ δ' αὖ ὁρμῶσιν ἄνευ καλοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλα,
Οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδὴν δυσέριστον ἔχοντες,
Οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδένι κόσμῳ,
Αλλοι δ' εἰς ἄνεσιν, καὶ σώματος ἡδέα ἔργα,
Σπεύδοντες μάλα πάμπαν ἐναντία τῶνδε γενέσθαι.
Αλλὰ, Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφὲς, ἀρχικέραυνε,
Ανθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνας ἀπὸ λυγρῆς,
Ἣν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἄπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
Γνώμης, ᾗ πίσυνος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερνᾷς,
Ὄφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεθά σε τιμῇ,
Ὑμνοῦντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκὲς, ὡς ἐπέοικε
Θνητὸν ἐόντ'· ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
Οὔτε θεοῖς, ἢ κοινὸν ἀεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

---

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἕοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
Λῴϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
Πηλαγόναν ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι;
Πῶς καί νιν, ΔΙΚΤΑΙΟΝ ἀείσομεν, ἠὲ ΛΥΚΑΙΟΝ;
Εν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ιδαίοισιν ἔν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,

Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· τότε, πάτερ, ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσὶ γὰρ αἰεί.
Ἐν δέ σε Παῤῥασίῳ Ῥείη τέκεν, ἦχι μάλιστα
Ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκιές· ἔνθεν ὁ χῶρος
Ἱερός· οὐδέ τι μὴν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἕρπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται· ἀλλά ἑ Ῥείης
Ὠγύγιοι καλέουσι λεχώϊον Ἀτιδαιῆες.
Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτης μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων
Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοΐσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος,
Λευκότατος ποταμῶν· ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη· (μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι
Λῦτις) ἐπεὶ τημόσδε, Ῥέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
Ἡ πολλὰς ἐφύτευθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
Ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν ἀμάξας,
Πολλὰ δὲ Καρίνιος ἄνω, διεροῦ περ ἰόντος,
Ἰλυὺς ἐβάλοντο κινώπετα· νίσσετο δ' ἀνὴρ
Πεζὸς ὑπὲρ Κραθίν τε, πολύστιόν τε Μετώπην
Διψαλεός· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσὶν ἔκειτο.
Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο τότνια Ῥείη,
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σὺ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶτε, καὶ ἀντανύσασα θεὴ μέγαν ὑψόσε πῆχυν
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δέ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
Ἐκ δ' ἔχεε μέγα χεῦμα· τόθι χρόα φαιδρύνασα,
Ὦ ἄνα, τεὸν στείρωσε, Νίδῃ δ' σ' ἔδωκε κομίσαι
Κευθμῶν' ἐς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
Πρεσβυτάτῃ Νυμφέων, αἳ μιν τότε μαιώσαντο,
Πρωτίστῃ γενεῇφι, μετὰ Στύγα τε, Φιλύρην τε.
Οὐδ' ἀλίην ἀπέτισε θεὰ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νίδην ὀνόμηνε· τὸ μὲν πολὺ πουλὺ, κατ' αὐτὸ
Καυκώνων πολίεσσιν, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,

Συμφέρεται Νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
Υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ Νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ)
Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ομφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυβάντων ἕταραι προσεπηχύναντο
Δικταῖαι Μελίαι· σὲ δ' ἐκοίμησ' Αδρήστεια
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Αμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.
Γέντο γὰρ ἐξαπίνης Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ιδαίοις ἐν ὄρεσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.
Οὖλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
Ασπίδος εἰσαΐοι, καὶ μὴ σεὸ κουρίζοντος.
Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ·
Οξὺ δ' ἀνήβησας, ταφινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι.
Αλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσαο πάντα τέλεια·
Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί·
Φᾶντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
Τίς δέ κ' ἐπ' ὀλύμπῳ τε καὶ ἄϊδι κλῆρον ἐρύσαι,
Ὅς μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι·
Ψευδοίμην ἀΐοντος ἄ κεν πεπίθοιεν ἀκούην.
Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν· ἔργα δὲ χειρῶν,
Ἥ τε βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.
Θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων, ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ, τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
Εμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν·
Αλλὰ τὰ μὲν μακάρεσιν ὀλίζοσιν ἀντιπαρῆκας,

Αλλα μίλειν ἐτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πολιάρχους
Αὐτούς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἔδρις αἰχμῆς,
Ὧν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;
Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὐδείομεν Ἡφαίστοιο·
Τευχηστὰς δ' Αρηος· ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
Αρτέμιδος· Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους·
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
Θειότερον· τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίναο λῆξιν·
Δῶκας δὲ πολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ' αὐτὸς
Ακρῃς ἐν πολίεσσιν ἐπόψιος, οἵ τε δίκῃσι
Λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.
Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλες σφίσιν, ἐν δ' ἄλις ὄλβου·
Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἴσον· ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ἡμετέρῳ μεδέοντι· περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
Ἐσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ·
Ἐσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ·
Οἱ δὲ, τὰ μὲν πλειῶνι· τὰ δ' οὐχ ἑνί· τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνην ἐπόλουσας, ἐνίκλασας δὲ μενοινήν.
Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἑάων,
Δῶτορ ἀπημονίης· τιὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται, ὅστις Διὸς ἔργματ' ἀείσει.
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρα ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

* ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

'ΟΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
Ἐξιτε· τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομέναν
Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἀ Θεὸς εὔτυκος ἕρπει·
Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαὶ, σοῦσθε Πελασγιάδες.
Οὔ ποκ' Αθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
Πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅκα δὴ, λύθρῳ πεπαλαμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων·
Αλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
Λυσαμένα, παγαις ἔκλυσεν Ωκεανῶ
'Ιδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ὦ ἴτ', Αχαιϊάδες, καὶ μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως,
(Συρίγγων ἀϊω φθόγγον ὑπαξονίον)
Μὴ μύρα, λωτροχόοι, τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Αθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ κάλον ὄμμα τὸ τήνας.
Οὐδ' ὅκα τὰν Ιδᾳ Φρυξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα Θεὸς, οὐδὲ Σιμοῦντος
Εβλεψε δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἐλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν·
Ἅ δὲ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
Οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοὶ Λακεδαιμόνιοι
Αστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο, λιτὰ λαβοῖσα
Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς·
Ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρώϊον οἷαν
Η ῥόδον, ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροΐαν.

Τῷ καὶ νῦν ἄρσην τε κομίσατε μόνον ἴλαιον,
Ὦ Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλίης.
Οἴσετε καὶ κτίνα οἱ ταγχρύσιον, ὡς ἀπὸ χαίτην
Πίξηται, λιταρὴν σμασαμίνα πλόκαμον.
Ἐξιθ', Ἀθαναίη· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
Παρθενικαὶ, μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.
Ὦ θάνα, φίρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδιος ἀσπὶς,
Ὡς ἴθος Ἀργείων τοῦτο παλαιότερον
Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεῖν κεχαρισμένος ἱρεύς.
Ὅς τόκα βουλευτὸν γνοὺς ἐπὶ οἱ θάνατον
Δᾶμον ἑτοιμάζοντα, φυρᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
Ὠιχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ὠπίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὶ δὲ, δαῖμον, ἀπορώγισιν ἴθηκεν
Ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες.
Ἐξιθ', Ἀθαναία περσίπτολι, χρυσιοπήληξ,
Ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.
Σάμερον, ὑδροφόροι, μὴ βάπτετε· σάμερον Ἀργος
Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μὴ δ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.
Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας εἰς Φυσάδειαν
Ἢ εἰς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
Ἠξεῖ Φορβαίων Ἰναχος ἐξ ὀρέων,
Τᾶ Ἀθάνα τὸ λειτρὸν ἄγων καλόν· ἀλλὰ, Πελασγὶ,
Φράσδεο μὴ οὐκ ἰθίλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
Ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα, τὰν πολιοῦχον,
Τῶργος ἰσοψεῖται τοῦτο παυστάτιον.
Πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μίσφα δ' ἐγώ τι
Ταῖσδ' ἐρέω· μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἑτέρων.
Παῖδες, Ἀθαναίᾳ νύμφαν μίαν ἔκ ποκα Θήβας
Πουλύ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν,
Ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔ ποκα χωρὶς ἔγειτο·
Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων ἐν τ' ἐπὶ Θεστιάων,

Η 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἅλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ·
Η 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
Ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
Πολλάκις ἀ δαίμων μιν ἐῷ ἐπεβάσατο δίφρῳ.
Οὐ δ' ὄαροι Νυμφᾶν, οὐδὲ χοροστασίαι
Ἀδεῖαι τελέθεσκον, ὅτ' οὐχ' ἀγεῖτο Χαρικλώ.
Αλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
Καίπερ Αθαναίᾳ καταθύμιον εὖσαν ἑταίραν.
Δή ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,
Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεούσᾳ
Λῶντο· μεσαμερίνα δ' εἶχ' ὅρος ἀσυχία.
Τειρεσίας δ' ἔτι μόνος ἀμᾶ κυσὶν, ἄρτι γένεια
Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἦλυθε κράνας,
Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμις ἦς.
Τὸν δὲ χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Αθάνα,
Τίς σε, τὸν ὀφθαλμῶς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
Ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
Ἀ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλεν·*
Εστάθη δ' ἄφθογγος, ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι
Γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.
Ἀ Νύμφα δ' ἐβόασε· Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας,
Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι;
Ομματά μοι τῶ παιδὸς ἀφείλεο· τέκνον ἄλαστε,
Εἴδες Αθαναίας στάθεα καὶ λαγόνας·
Αλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὤ ἐμὲ δειλὰν,
Ὦ ὄρος, ὦ Ἑλικῶν οὐκ ἔτι μοι παριτὲ.
Η μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο. δόρκας ὀλέσας
Καὶ πρόκας οὐ πολλὰς, φάεα παιδὸς ἔχεις.
Πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα
Μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶτον ἀηδονίδων

* Malim ἄφιλιν vel ἴξιλιν.

Εσχε, βαρὺ κλαίοισα· θιὰ δ' ἰλίησιν ἰταίραν,
Καί μιν Αθαναία πρὸς τόδ' ἴλιξιν ἴτος.

Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσα δι' ὄργαν
Εἶπας· ἐγὼν δ' οὔ τοι τίκτον ἴθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Αθαναίᾳ γλυκερὸν πίλει ὄμματα παιδῶν
Ἁρπάζειν· Κρόνιος δ' ὧδε λίγοντι νόμος·
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θιὸς αὐτὸς ἵληται,
Αθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μιγάλῳ.
Δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γίνοιτο
Εργον, ἐπεὶ Μοιρᾶν ὧδ' ἐπίνευσι λίνα,
Ἄνικα τοπρᾶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζευ,
Ὦ Ευηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
Πόσα μὲν ἀ Καδμηῖς ἐς ὕστερον ἔμπυρα καυσεῖ,
Πόσα δ' Αρισταῖος, τὸν μόνον εὐχομένοι
Παῖδα, τὸν ἀβάταν Ακταίονα, τυφλὸν ἰδίσθαι;
Καὶ τῆνος μιγάλας σύνδρομος Αρτέμιδος
Εσται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ τε δρόμος, αἵ τ' ἐν ὄρεσι
Ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἰκαβολίαι,
Ὁπόταν οὐκ ἐθέλων πιρ ἴδῃ χαρίεντα λοετρὰ
Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
Τουτάκι δειπνασεῦντι· τὰ δ' υἱέος ὀστία μάτηρ
Λιξεῖται, δρυμὼς πάντας ἰπιρχομένα·
Ολβίσταν ἐρίει σε καὶ ἰυαίωνα γινίσθαι,
Εξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδιξαμένην.
Ὦ ἰτάρα, τῷ μή τι μινύριο· τῷδι γὰρ ἄλλα
Τεῦ χάριν, ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μινεῦντι γέρα·
Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἰσομένοισιν,
Ἢ μίγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον·
Γνωσεῖται δ' ὄρνιχας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται
Ηλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες·
Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
Χρησεῖ, καὶ μιγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.

Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
Δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον·
Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσι
Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.
Ὡς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελὲς, ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
Παλλάς· ἐπεὶ μοῦνᾳ Ζεὺς τό γε θυγατέρων
Δῶκεν Ἀθαναίᾳ, πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.
Λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν·
Ἀλλὰ Διὸς κορυφά· κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει
Ψεύδεα· [μηδ' ἀτελῆ νεῦσε Διὸς] θυγάτηρ.

Ἔρχετ' Ἀθαναίᾳ νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
Τὰν θεὸν, ὦ κῶραι, τῶργος ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὐγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.
Χαῖρε, θεὰ, κάδευ δ' Ἀργεος Ἰναχίῳ.
Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσαις
Ἵππως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

II.

* SENTENTIÆ.

[Ex Brunckii Poetis Gr. Gnomicis. Argent. 1784. 12mo.]

Vos lene consilium et datis, et dato
Gaudetis, almæ.
Hor. Od. III. 4. 41.

---

† ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

I.

ΤΙΣ δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτ' ἐμοὶ μηκέτι ταῦτα μέλοι,
Κρυπταδίη φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή,
Ἀνθεα τῆς ἥβης γίγνεται ἁπαλίης
Ἀνδράσιν ἡδὺ γυναιξίν· ἐπὴν δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
Γῆρας, ὅ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
Αἰεὶ μὲν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
Οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου.
Ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισὶν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν.
Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε Θεός.

II.

Ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
Ἦρος, ὅτ' ἄψ' αὐγὴ αὔξεται ἠελίου,
Τοῖς ἴκελοι, τήκυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
Τερπόμεθα, πρὸς Θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν,

Οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι·
Ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,
Ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο· μίννυθα δὲ γίγνεται ἥβης
Καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
Αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίοτος.
Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε δ' οἶκος
Τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει.
Αλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧν τε μάλιστα
Ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Αΐδην·
Αλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ἐστὶν
Ανθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

III.

Αὐτίκ' ἐμοὶ κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρὼς,
Πτοιοῦμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι.
Αλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
Ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
Γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
Εχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
Βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

IV.

Αἳ γὰρ ἄτερ νούσων τέ καὶ ἀργαλέων μελεδώνων
Ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

V.

Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλεεῖ
Ζῶντι φρονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

I.

ΙΣΟΝ τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ τολὺς ἄργυρός ἐστι
Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
Ἵπποι θ', ἡμιονοί τε, καὶ ᾧ μόνα ταῦτα πάρεστι,
Γάστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἄβρὰ παθεῖν,
Παῖδές τ' ἠδὲ γυναῖκες· ὅταν δέ γε τῶνδ' ἐφίκηται
Ὥρη, σὺν θ' ἥβη γίγνεται ἁρμοδία,
Ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
Χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην.
Οὐδ' ἂν ἄποινα δίδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
Νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

II.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
Φύσας, ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσι.
Τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσαι θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτοὺς,
Ἥβης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης.
Τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γυίων
Λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης.
Τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδ' ἐστὶν ἄριστος
Ἰσχὺν, οἵ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
Πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι,
Καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν.
Τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρὸς,
Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
Ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος,
Ὀκτῳ τ'· ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη.
Τῇ δ' ἐνάτῃ δύναται μὲν ἔτι, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ
Πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σῶμά τε καὶ σοφίη.

Τῇ δικάτῃ δ', ὅτε δὴ τελέσαι θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτοὺς,
Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

III.

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος; μένος ἠδὲ χαλάζης·
Βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἦν δέ τις αὐτὴν
Μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.
Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
Δῆμος ἄϊδρις ἐὼν δουλοσύνην ἔπεσε.

IV.

Προς Μίμνερμον εἰπόντα,

ἙΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Αλλ' εἴ μοι κἂν νῦν ἔτι πείσεαι, ἔξελε τοῦτο·
Μηδὲ μέγαιρ', ὅτι σεῦ λώϊον ἐφρασάμην.
Καὶ μεταποίησον λιγέως ταδὶ, ὧδε δ' ἄειδε·

ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Μηδ' ἐμοὶ ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι
Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

V.

Πολλοὶ γὰρ πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
Αλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδόν ἐστι,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ.

I.

ΟΥΔΕΝ ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἄμπεδον αἰεί.
Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ.
ὁΙΗΠΕΡ ΦΥΛΛΩΝ ΓΕΝΕΗ, ΤΟΙΗΔΕ ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ.
Παῦροί μιν θνητῶν οὖασι δεξάμενοι
Στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
Ἀνδρῶν ἥ τι νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
Κοῦφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτίλεστα νοεῖ.
Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρᾶσέμεν, οὔτε θανεῖσθαι,
Οὐδ', ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδέ τ' ἴσασιν
Ὡς χρόνος ἴσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
Θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

II.

Ὦ ταῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
Πάντων ὅσ' ἐστὶ, καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει.
Νοῦς δ' οὐκ ἔπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
Αἰὲ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
Ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
Ἐλπὶς δὲ πάντας κἀπιπειθὴς τρέφει
Ἀτρηκτον ὁρμαίνοντας· οἱ μὲν ἡμέρην
Μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.
Νίκα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
Πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἴξεσθαι φίλον.
Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὸν,
Πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι

Φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
Πέμπει μελαίνης Ἅϊδης ὑπὸ χθονός.
Οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ, λαίλαπι κλονεύμενοι
Καὶ κύμασι πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς,
Θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζόειν·
Οἱ δ' ἀγχόνην ἥψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
Καὐτάγρετοι λείπουσιν ἠλίου φάος.
Οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαι
Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι,
Καὶ πήματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,
Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσι
Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

III.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ λήΐζεται
Εσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

---

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα· καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς.
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας·
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅς τις ἄριστος.
Πρᾴεσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
Οφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ· πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε, μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν·

Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέεσθαι πέπρωται ἅπασι.
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φίλει, ἄλλοτ' ὀλέσαι·
Ὅσα τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ἣν ἂν μοῖραν ἕλῃς, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάκτει·
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζευ·
Οὐ πάντοις ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δέδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προστίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσοιο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν· ψεῦδος δ' ἦν πέρ τι λέγηται,
Πρᾴως ἴσχ'· ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω.
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μήτ' εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι·
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέλῃται.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέσειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσει.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκευ
Ὅσα χρεών, καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὅ μή σ' ἀνιήσει.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον·
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁπαΐα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἅ σε μὴ βλάψει· λογίσαι δὲ πρὸ ἔργου.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπιλθεῖν·
Πῇ παρέβην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσειο· χρηστὰ δὲ, τέρπου.

Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾶν σε,
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει·
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φυσέως· ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι· τούτων δὲ κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν δ' ἀνθρώπων
Σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται· ᾗ τε κρατεῖται·
Γνώσῃ δ', ἥ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ πάντος ὁμοίην,
Ὥστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας·
Τλήμονες, οἵ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ' ἐσορῶσιν
Οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δὲ κύλινδροι
Αλλοτ' ἐπ' ἀλλὰ φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν κε κακῶν λύσειας ἅπαντας,
Εἰ πᾶσιν δείξαις, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Αλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Αλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,
Εν τε λύσει ψυχῆς κρίνων, καὶ φράζευ ἕκαστα,
Ηνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Εσεαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

* ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ.

ΒΟΥΛΕΟ δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Η πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενίας· καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Κτήσασθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
Εσθλὸς ἀνὴρ, ἢν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ·
Οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίου· ἀλλ' ἀφνειὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα γὰρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαίδη, ἀστῶν
Μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν,
Εἰς οἶκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
Ενδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
Εστύει, ἥ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδέν,
Αλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,
Κεῖνός γ' ἄφρων ἐστὶ, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
Ισως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα.

Οἱ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
Αλλ' ἄνδρεσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην.
Εργα τε δειλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
Ελπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
Ανδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ελπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι.
Οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσεται, οὔτε πέφυκεν,
Ὅστις πᾶσιν ἀδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδου.

Εστὶ τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινόν γ' ἔργον ἑκάστου·
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
Τεθνεώς· ἀλλά τι μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
Ασπάλαθοί γε τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι.
Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται, ἢ μαλακόν.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.

ΕΝ οἷς ἂν ἀτυχήσῃ τις ἄνθρωπος τόποις,
Ἥκιστα τούτοις πλησιάζων ἥδεται.

---

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Κρύψαι, Φειδία,
Ἅπαντα τἄλλα τις δύναιτ' ἂν, πλὴν δυοῖν,
Οἶνόν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών·
Αμφότερα μηνύει γὰρ ἀπὸ τῶν βλεμμάτων,
Καὶ τῶν λόγων αὖ· ὥστε τοὺς ἀρνουμένους
Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοὺς ποιεῖν.

---

‡ ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ.

ΤΡΕΙΣ γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω
Τοῖς εὖ φρονοῦσι· τὸν μὲν ὑγιείας ἕνα,
Ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον

Ερωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
Ὃν εἰσπιόντες οἱ σοφοὶ κεκληκότες
Οἴκαδε βαδίζουσ'· ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
Ἡμίτερος ἔστ', ἀλλ' ὕβρεως· ὁ δὲ πέμπτος, βοῆς·
Ἕκτος δὲ κώμων· ἕβδομος δ' ὑπωπίων·
Ογδοος ἀνακλητόρων· ὁ δ' ἔννατος χολῆς·
Δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖν.
Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
Ὑποσκιλίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

I.

ΑΝΗΡ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Αλλ' ὅστις, ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται.
Οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
Αλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
Εχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως·
Οὐδ' ὃς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
Αλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κοὐ δοκεῖν εἶναι θέλει.

II.

Ἥδιον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικώτερον
Εστ', ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν.
Ὁ λοιδορῶν γὰρ, ἐὰν ὁ λοιδορούμενος
Μὴ προσποιῆται, λοιδορεῖται λοιδορῶν.

III.

Πάντ' ἐστὶν εὑρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
Φεύγῃ τις, ὃς πρόσεστι τοῖς ζητουμένοις.

IV.

Πολὺ μεῖζόν ἐστι τοῦ κακῶς ἔχειν κακὸν,
Τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπουμένοις
Δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει λέγειν.

V.

Ανθρωπον ὄντα ῥᾴδιον παραινέσαι
Εστὶν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥᾴδιον.
Τεκμήριον δὲ τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ
Ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας· εἶτ' ἐπὰν πταίσωσί τι,
Αὐτοὺς ποιοῦντας πάνθ', ὅσ' οὐκ εἴων τότε.
Ἕτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἔστ' ἴσως.

VI.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἕν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δύ' εἴπῃ συλλαβάς.
Τὸ δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
Τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὅμηρον λάβε.
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
Αλλ' οὐδὲ εἷς Ὅμηρον εἴρηκεν μακρόν.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

ΑΕΙ κράτιστόν ἐστι τἀληθῆ λέγειν
Εν παντὶ καιρῷ· τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

II.

Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
Αλλ' εἰ φρονούντων τοὺς λόγους ἀνδρῶν ἐρῶ.

III.

Ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχὺ,
Ἢ τοι πονηρὸς αὐτός ἐστι τοὺς τρόπους,
Ἢ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει.

IV.

Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
Ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἑκάστης ἡμέρας
Αλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
Τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδὲ εἷς ἔπινεν ἄν·
Νῦν δὲ πρότερον γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
Προλαμβάνοντες ὑστεροῦμεν τἀγαθοῦ. 5

---

† ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.

Ὅπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ ῥητὴ βροτοῖς.
Δίκαιος εἶναι, μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε.
Ανθρωπος, ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.
Ὑπερ σεαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτοῦ λέγε. 5

Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Ὀργὴ φιλούντων ὀλίγον ἰσχύει χρόνον.
Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστιν ἐν καιρῷ δοθέν.
Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ τὰ καίρια.
Μή μοι γένοιθ' ἃ βούλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
Ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, κἂν προὔχῃς βίῳ.
Μέμνησο νέος ὢν, ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.
Πλάνη βίον τίθησι σωφρονέστερον.
Οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ.
Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.
Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
Εὐκαταφρόνητόν ἐστι σιγηλὸς τρόπος.
Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.
Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.
Μοχθῶν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.
Οὐδεὶς ὃ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὃ δὲ ποιεῖς βλέπει.

III.

* EPIGRAMMATA.

[Ex Anthologiæ Græcæ Edit. Friederici Jacobs. Lipsiæ. 13 tom. 8vo.]

Sed tamen et parvæ nonnulla est gratia Musæ.
MART. IX. 27.

EK TΩN

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

ΗΡΙΝΝΗΣ.

Εἰς Βαυκίδα τὸν νύμφιον τῇ θαλάμῃ τελευτήσασαν.

ΝΥΜΦΑΣ Βαυκίδος ἰμί· πολυκλαύταν δὲ παρίρταν
Στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ·
ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΣΣ' ΑΪΔΑ· τὰ δέ τοι καλά μιν ποθορῶντι
Ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελίοντι τύχαν,
Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμίναιος ὑφ' ἃς δόμον ἄγετο πεύκας
Τᾷδ' ἐπὶ καδιστὰς ἴφλυγι πυρκαϊᾶς,
Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμίναις, γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν
Ἐς θρήνων γοερὸν, φθίγμα μεθηρμόσαο.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

I.

Ἀνδρος ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις,
Ἣ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων.
Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

II.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν Ἔρωτα
Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ· φίλτρα δὲ τίκτω
Οὐκέτι τοξεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ἡρεμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσὲ
Ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους,
Καὶ πεταλὸν πάντη θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλορῶξ
Ἀμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
Ἡσκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

I.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τὸν ἐραστῶν
Εσμον ἐνὶ προθύροις Λαΐς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

II.

Αἱ Χάριτες τίμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
Ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

III.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργοῦ·
Ὡς ἀλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Ἀΐδης.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἀδ' ἐγὼ ἀ τλάμων Ἀριτὰ παρὰ τῇδε κάθημαι
Ἠδονῇ, αἰσχίστως πειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἵπερ ἄπασιν
Ἃ κακόφρων Τέρψις κρείσσον ἐμοῦ κέκριται.

ΑΝΥΤΗΣ.

Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτε· νῦν δὲ τεθνηκὼς
Ἴσον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

Μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περιπλέον ἰλύος ὄδε
Τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὁδῖτα, πίῃς·
Ἀλλὰ μολὼν μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβατον ἄκραν,
Κεῖσί γε πὰρ κείνᾳ ποιμενίᾳ πίτυϊ,
Εὑρήσεις κιλαρύζον ἰὼκρήνου διὰ πέτρης
Νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος.

II.

Ἰξαλος εὐτώγων αἰγὸς πόσις ἦν ποτ' ἀλωῇ
Οἴνης τοὺς ἁπαλοὺς πάντας ἰδαψε κλάδους.

Τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε· κεῖρε, κάκιστε,
Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρπόφορον·
Ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
Ὅσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

III.

Ὠλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσην ἄλα μετρήσασαν,
Ἐν χθονὶ, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ κειραμένῃ,
Ἣν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ἠόνος· ἀλλὰ θαλάσσης
Τὴν ἐμὲ γειναμένην εὗρον ἀπιστοτέρην.

IV.

Ἀστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης
Ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἠέλιος·
Ὑμνοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος,
Λαμπρότατον Μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος;
Ὤιχεται ἀ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς Ἀιδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τήνας
Ὀστέων οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

I.

Τῆδε Σάων ὁ Δίκωνος Ακάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται· θνάσκειν μή λέγε τοὺς ἀγαθούς.

II.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξων·
Θῆρις Αρισταίου Κρὴς ὑπ' ἐμοί· β δολιχόν.

III.

Εἶπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος Ἀμβρακιώτης
Ἧλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Ἀΐδην,
Ἄξιον οὔτι παθὼν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμ' ἀναλεξάμενος.

ΗΔΥΛΟΥ.

Λυσιμελοῦς Βάκχου, καὶ λυσιμελοῦς Ἀφροδίτης
Γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελὴς τοδάγρα.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τὰν Πιτάναν Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἦλυθεν ἄπνους,
Ἑπτὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξάμενος,
Δεικνὺς ἀντία πάντα· τὸν αἱματόεντα δ' ὁ πρίσβυς
Θεὶς ἐπὶ πυρκαΐᾳ Τύννιχος εἶπε τάδε·
Δειλοὶ κλαίεσθωσαν· ἐγὼ δὲ, τέκνον, ἄδακρυς
Θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.

ΤΥΜΝΕΩ.

I.

Τὸν παραδάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ,
Ἁ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον·
Θηκτὸν δ' ἐν προβαλᾷ θυμίνα ξίφος, εἶτεν, ὀδόντα
Ὀξὺν ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνά.
Ἐῤῥέ κακὸν φίτυμα διὰ σκότος, οὐ διὰ μῖσος
Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἰλάφοισι ῥίοις,
Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔῤῥε ποθ' Ἅιδαν,
Ἔῤῥε· τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον, οὔ σ' ἔτεκον.

II.

Μή σοι τοῦτο, Φιλαινὶ, λίην ἐπικήριον ἔστω.
Εἰ μὴ πρὸς Νείλῳ γῆς μορίης ἔτυχες,
Αλλά σ' Ελευθέρνης ὅδ' ἔχει τάφος· ἔστι γάρ ἴση
Πάντοθεν εἰς Αἴδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

I.

Ἑπτα πόλεις μάρναντο σοφὴν διὰ ῥίζαν Ὁμήρου,
Σμύρνα, Χίος, Κολοφὼν, Ιθάκη, Πύλος, Αργος, Αθῆναι.

II.

Οὐκ ἔτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας
Αξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·
Οὐκ ἔτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
Οὐ νιφετῶν συρμοὺς, οὐ παταγεῦσαν ἅλα.
Ωλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες
Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
Τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἄνικ' ἀλάλκειν
Τῶν παίδων Αἴδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις;

III.

Ὁ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα, καὶ ἀρπάκτειραν ἐρύκων
Σπέρματος, ὑψιπετὴ Βιστονίαν γέρανον,
Ῥινοῦ χερμαστῆρος ἐΰστροφα κῶλα τιταίνων,
Αλκιμένης, πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.
Καί με τὶς οὐτήτειρα παρὰ σφυρὰ δισσὰς ἔχιδνα
Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον

Ηελίου χήρωσιν· ἴδ' ὡς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσων
Τοὺν ποσὶν οὐκ ἰδάην πῆμα κυλινδόμενον.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλέε· καὶ γὰρ ὅθ' ἡμεῖς
Ὀλλύμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἱποντοπόρουν.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

I.

Ποίην τις βιότοιο τάμῃ τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
Νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τι, δίος·
Εὖ δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν. ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
Εσεαι. οὐ γαμέεις; ζήσῃ ἐρημότερος.
Τέκνα, πόνοι· πήρωσις, ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
Αφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

II.

Τὸν τριέτη παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχιάνακτα
Εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπιστάσατο.
Ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάδρομον ἅρπασε μάτηρ,
Σκιπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
Νύμφας δ' οὐκ ἐμέμηνεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
Μητρὸς πειμαθὴς σὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

Κύπρις ἐμοὶ ναύκληρος, Ἔρως δ' οἴακα φυλάσσει
Ἄκρον ἔχων ψυχῆς ἐν χερσὶ πηδάλιον.
Κυμαίνει δ' ὁ βαρὺ πνεύσας Πόθος, οὔνεκα δὴ νῦν
Παμφύλῳ παίδων νήχομαι ἐν πελάγει.

II.

Εὔφορτοι νᾶες πελαγίτιδες, αἳ πόρον Ἕλλης
Πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
Ἢν που ἐπ' ἠϊόνων Κῴαν κατὰ νᾶσον ἴδητε
Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομέναν πέλαγος,
Τοῦτ' ἔπος ἀγγείλασθε· Καλὴ νυὲ, σός με κομίζει
Ἵμερος οὐ ναύταν, ποσὶ δὲ πεζοπόρον.
Εἰ γὰρ τοῦτ' εἴποιτ', εὖ ἐς τέλος αὐτίκα καὶ Ζεὺς
Οὔριος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀθόνας.

III.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονὸς Ἡλιοδώρα
Δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς Ἅιδαν,
Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε κἠν φθιμένοις Μελέαγρος,
Αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
Αἰ αἰ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν Ἅιδας,
Ἅρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
Ἀλλά σε γουνοῦμαι, γᾶ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
Ἡρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

IV.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Ἅιδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα
Δίξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα
Ἀρτι γὰρ ἱστήριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄγειν
Λωτοὶ, καὶ θαλάμων ἐπλαταγιῶντο θύραι·
Ἠῶς δ' ὁλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' Ὑμέναιος
Σιγαθὶς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
Αἱ δ' αὐταὶ καὶ φθέγγος ἰδαδούχουν παρὰ παστῷ
Πεῦκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

ΑΡΧΙΟΥ.

Θρῄϊκας αἰνείτω τις, ὅτι στοναχεῦσι μὲν υἷας
Ματέρος ἐκ κόλπων πρὸς φάος ἐρχομένους·
Ἐμπαλι δ' ὀλοίζουσιν ὅσους αἰῶνα λιπόντας.
Ἀπροϊδὴς Κηρων λάτρις ἅμαρψε Μόρος.
Οἱ μὲν γὰρ ζώοντες, ἀεὶ παντοῖα πεῖρῶσιν
Ἐς κακά· τοὶ δὲ κακῶν εὗρον ἄκος φθίμενοι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἰσχετε χεῖρα μυλαῖον, ἀλετρίδες, εὕδετε μακρὰ,
Κἂν ὄρθρον προλίγῃ γῆρυς ἀλεκτρυόνων.
Δηὼ γὰρ Νύμφαισι χερῶν ἐπετείλατο μόχθους·
Αἱ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχιὴν,
Ἄξονα δινεύουσιν· ὁ δ' ἀκτίνεσιν ἑλικταῖς
Στρωφᾶται πεσύρων κοῖλα βάρη μυλάκων.
Γευόμεθ ἀρχαίου βιότου πάλιν, εἰ δίχα μόχθου
Δαίνυσθαι Δηοῦς ἔργα διδασκόμεθα.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Χειμερίοις νιφάδεσι παλυνομένα τιθὰς ὄρνις,
Τέκνοις εὐανίας ἀμφέχεε πτέρυγας,
Μέσφα μιν οὐράνιον κρύος ἄλεσεν· ἦ γὰρ ἔμεινεν
Αἰθέρος ἠδ' αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων.
Πρόκνη καὶ Μήδεια, κατ' Αϊδος αἰδέσθητε,
Μητέρες, ὀρνίθων ἔργα διδασκόμεναι.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ.

Ιχθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ἄλεσεν ἄγχη,
Δούνακος ἱππείης ἐκ τριχὸς ἑλκομένη,
Εἴδαρ ὅτ' ἀγκίστρου φόνιον πλάνος ἀμφιχανοῦσα
Οξείην ἐρυθρὴ φυκὶς ἔφριξε πάγην.
Αγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, ἅλματι λάβρῳ
Εντὸς ὀλισθηρῶν δυσαμένη φαρύγων.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

I.

Εἴαρος ἠνθοῦμεν τοπρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσῳ
Χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
Σοὶ ἐπιμειδήσαντα, γενεθλίῃ ἅσμενα τῇδε
Ηοῖ, νυμφιδίων ἀσσοτάτῃ λεχέων.
Καλλίστης ἐφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
Λώϊον, ἢ μίμνειν ἠρινὸν ἠέλιον.

II.

Οθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
Ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα κάλει πολέμων.

Ἀρρίος αἰχμητὴς Ἰταλὸς παρὰ χεύμασι Ῥήνου
Κλινθεὶς, ἐκ πολλῶν ἡμιβανὴς βελέων,
Αἰετὸν ἁρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἴδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
Αὖθις ἀρηϊφάτων ἄνορθεν ἐκ νεκύων·
Κτείνας δ', ὅς σφ' ἐκόμιζεν, ἑοῖς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
Μοῦνος ἀήττητον δεξάμενος θάνατον.

III.

Αἰγά με τὴν εὔθηλον, ὅσων ἐκένωσεν ἀμολγεὺς
Οὔθατα, πασάων πουλυγαλακτοτάτην,
Γευσάμενος, μελιηδὲς ἐπεὶ ἐφράσατο πῖαρ
Καῖσαρ, κὴν νηυσὶ σύμπλοον ἠγάγετο.
Ἤξω δ' αὐτίκα που καὶ ἐς ἀστέρας· ὦ γὰρ ἐπίσχον
Μαστὸν ἐμὸν, μείων οὐδ' ὅσον Αἰγιόχου.

ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Μήτε με χείματι πόντος ἄγει θρασὺς, οὐδὲ γαλήνης
Ἀργῆς ἠπασάμην τὴν πολυνηεμίην.
Αἱ μεσότητες ἄρισται, ὅπῃ δέ γε πράξιες ἀνδρῶν·
Καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τἄρκιον ἠσπασάμην.
Τοῦτ' ἀγάπα, φίλε Λάμπι, κακὰς δ' ἔχθαιρε Θύλλας·
Εἰσὶ τινὲς πρηεῖς καὶ βιότου Ζέφυροι.

ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Αλκων ὁλοῷ σφιγχθέντα δράκοντι
Ἀλρήσας, δειλῇ τόξον ἐκαμψε χερί·
Θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε· διὰ στόματος γὰρ ὀϊστὸς
Ἤιξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὑπερθε βρέφους.
Παυσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυΐ τῇδε φαρίτρην,
Σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

I.

Ἡ πήρη, καὶ χλαῖνα, καὶ ὕδατα πιληθεῖσα
Μᾶζα, καὶ ἡ πρὸ ποδῶν ῥάβδος ἐρειδομένη,
Καὶ δέπας ἐκ κεράμοιο, σοφῷ κυνὶ μέτρα βίοιο
Ἀρκια· κἠν τούτοις ἦν τι περισσότερον,
Κοίλαις γὰρ πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην.
Εἶπε· Τί καὶ σὲ μάτην, ὄστρακον ἠχθοφορεῖν;

II.

Ἅ καλὸν, αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν,
Ἁπλαστοι χειρῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμαι,
Προίκιος ἀνθρώπων βιότῳ χάρις, οὐχὶ μακέλλας,
Οὐ βοὸς, οὐ γαμψῶν δευομένα δρεπάνων,
Γαυλοῦ δὲ σμικροῖο, τόθι γλυκὺ νᾶμα μέλισσα
Πηγάζει σκήνευς δαψιλὲς ἐξ ὀλίγου.
Χαίροιτ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἄνθεσι ποιμαίνεσθε,
Αἰθερίου πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Μάντιες ἀστερόεσσαν ὅσοι ζητεῖτε κέλευθον,
Ἐρροιτ'· εἰκαίης ψευδολόγοι σοφίης.
Ὑμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε,
Τλήμονας, οὐδ' ἰδίην εἰδότας ἀκλείην.

Λωϊ...

ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Ὀθρυάδην, Σπαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δὲ,
Ναύμαχον, κίστρου νηχόμενον δέλεαρ.

ΑΥΓΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

I.

Ἀνθρωποὶ δείλης, ὅτι πίνομεν· ἢν δὲ γίνηται
Ὀρθρὸς, ἐπ' ἀλλήλους θῆρις ἐγειρόμεθα.

II.

Εὐδαίμων, πρῶτον μὲν ὁ μηδένι μηδὲν ὀφείλων·
Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας· τὸ τρίτον, ὅστις ἄπαις.
Ἢν δὲ μανεὶς γήμῃ τις, ἔχει χάριν, ἢν κατορύξῃ
Εὐθὺς τὴν γαμετὴν, προῖκα λαβὼν μεγάλην.
Ταῦτ' εἰδὼς σοφὸς ἴσθι· μάτην δ' Ἐπίκουρον ἴασον
Ποῦ τὸ κενὸν ζητεῖν, καὶ τίνες αἱ μονάδες.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Ἀμπελὶς ἡ φιλάκρητος, ἐπὶ σκήπωνος ὁδηγοῦ
Ἤδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἰριδομένη,
Λαθριδίῃ βάκχοιο νεοθλίβεις ἦλθ' ἐπὶ ληνοῦ
Πῶμα κυκλωτείνη πλησομένη κύλικα·
Πρὶν δ' ἀρύσαι μογερὰν ἔκαμεν χέρα, ὡς δὲ παλαιὴ
Νηῦς ὑποζρύχιος, ξωρὸν ἴδυ πέλαγος.
Εὐτέρπη δ' ὑπὸ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῶμα
Λάϊνον, οἰνηρῶν γείτονα θειλοπίδων.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

I.

Οὐκ ἴσθ' οὕτως ἔρως, εἴ τις καλὸν εἶδος ἔχουσαι
Βούλετ' ἔχειν, φρονίμοις ὄμμασι πειθόμενος·

Αλλ' ὅστις κακόμορφον ἰδὼν, πεφορημένος οἴστρῳ
Στέργει, μαινομένης ἐκ φρενὸς αἰθόμενος.
Οὗτος ἔρως, πῦρ τοῦτο· τὰ γὰρ καλὰ πάντας ὁμοίως
Τέρπει, τοὺς κρίνειν εἶδος ἐπισταμένους.

II.

Ηράσθης πλουτῶν Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
Οὐκέτ' ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει.
Ἡ δὲ πάρος σε καλεῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἀδωνιν
Μηνοφίλα, νῦν σευ τοὔνομα πυνθάνεται·
Τίς; πόθεν εἷς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἦ μόλις ἔγνως
Τοῦτ' ἔπος, Ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ.

Εἰς Παῖδα τῆς μητρὸς τεθνηκυίας μαστὸν θηλάζοντα.

Ἔλκε τάλαν παρὰ μητρὸς ὃν οὐκέτι μαζὸν ἀμέλξεις,
Ἕλκυσον ὑστάτιον νᾶμα καταφθιμένης·
Ηδη γὰρ ξιφέεσι λιπόπνοος· ἀλλὰ τὰ μητρὸς
Φίλτρα καὶ εἰν Ἀΐδῃ παιδοκομεῖν ἔμαθε.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ.

Αν μὲν ἀπόντα λέγῃς με κακῶς, οὐδὲν ἀδικεῖς με·
Αν δὲ πάροντα, καλῶς, ἴσθι κακῶς με λέγων.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Αμβαίνων Ἑλικῶνα μέγαν κάμες· ἀλλ' ἐκορέσθης
Πηγασίδος κρήνης νεκταρέων λιβάδων.
Οὕτω καὶ σοφίης πόνος ὄρθιος· ἦν δ' ἄρ' ἐπ' ἄκρον
Τερμα μόλῃς, ἀρύσῃ Πιερίδων χάριτας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

I.

Ἐν πᾶσιν μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν,
Τοὔνεκα καὶ μεθύειν αὐτὸς ἔδοξε μόνος.

II.

Παῖδά με πενταέτρον, ἀπηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλειὴς Ἅϊδης ἥρπασε, Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

III.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν ἅπας ὁ βίος βραχύς ἐστι·
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

IV.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις ἄτοπόν τι ποιήσας·
Οὐ λήσεις δὲ θεούς, οὐδὲ λογιζόμενος.

V.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τἄλλα δ' ἔχει λύπην πλείονα τῶν ἀγαθῶν.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

I.

Παὶ φιλοσπήλυγγι, καὶ οὐριοφοιτάσι Νύμφαις,
Καὶ Σατύροις, ἱεραῖς τ' ἴδον Ἀμαδρυάσι,
Σὺν κυσὶ καὶ λόγχαις ταῖς πρὶν συοφρόντισι Μάρκος
Μηδὲν ἰλών, αὐτοὺς τοὺς κύνας ἱερίμασι.

II.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ολυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
Ελθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

III.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
Ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

IV.

Τοῦ λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλινικὸς ἥψατο Μάρκος·
Καὶ λίθος ὢν, καὶ Ζεὺς, σήμερον ἐκφέρεται.

V.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος,
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

VI.

Εἴ τις γηράσας ζῆν εὔχεται, ἄξιός ἐστι
Γηράσκειν πολλὰς εἰς ἐτέων δεκάδας.

VII.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φαὸς οὐκέτι θρηνῶ,
Τοὺς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας ἀεὶ θανάτου.

ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Αττικὰ ῥήματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.

Οὐδὲ γὰρ εἰ κάρκαιρε, καὶ εἰ κοναβεῖ, τό τε σίζει,
Καὶ κιλάρυζε λίγειε, εὐθὺς Ὁμηρος ἴσῃ.
Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν ἃ λέγεις.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσει τις Ολυμπικὸν ἦλθεν ἐρωτῶν
Τὸν μάντιν, καὶ πῶς πλεύσεται ἀσφαλέως.
Χώ μάντις, Πρῶτον μέν, ἔφη, καινὴν ἔχε τὴν ναῦν,
Καὶ μὴ χειμῶνος, τοῦ δὲ θέρους ἀνάγου.
Τοῦτο γὰρ ἂν ποιῇς, ἥξεις κἀκεῖσε καὶ ὧδε,
Αν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

I.

Εἴη σοι κατὰ γῆς κούφη κόνις, οἰκτρὲ Νέαρχε,
Οφρα σε ῥηϊδίως ἐξερύσωσι κύνες.

II.

Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν,
Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τὴν χέρα μικροτέρην.
Οὐδὲ λέγει ΖΕΥ ΣΩΣΩΝ ἰὰν πταρῇ· οὐ γὰρ ἀκούει
Τῆς ῥινὸς πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει.

ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ομματ' ἔχεις Ἥρης, Μελίτη, τὰς χεῖρας Αθήνης,
Τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θέτιδος.

Εὐδαίμων ὁ βλέπων σε· τρισόλβιος ὅστις ἀκούει·
Ἡμίθεος δ' ὁ φιλῶν· ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

I.

Πᾶσα γυνὴ χόλος ἐστιν· ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας.
Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ.*

II.

Ὁ Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ὤπασεν ἄλλο, γυναῖκας.
Εἶθε δὲ μήτε γυνὴ, μήτε τὸ πῦρ ἐφάνη.
Πῦρ μὲν δὴ ταχέως καὶ σβέννυται· ἡ δὲ γυνὴ πῦρ
Ἄσβεστον, φλογερὸν, πάντοτ' ἀναπτόμενον.

III.

Πᾶσαν Ὅμηρος ἔδειξε κακὴν σφαλερήν τε γυναῖκα,
Σώφρονα, καὶ πόρνην, ἀμφοτέρας ὄλεθρον.
Ἐκ γὰρ τῆς Ἑλένης μοιχευσαμένης φόνος ἀνδρῶν,
Καὶ διὰ σωφροσύνην Πηνελόπης θάνατοι.
Ἰλιὰς οὖν τὸ πόνημα μιᾶς χάριν ἐστὶ γυναικός.
Αὐτὰς Ὀδυσσείη Πηνελόπη πρόφασις.

IV.

Πάντα μὲν οἶδα, λέγεις· ἀτελὴς δ' ἐν πᾶσιν ὑπάρχεις.
Γευόμενος πάντων οὐδὲν ἔχεις ἴδιον.

V.

Πᾶς τις ἀπαιδεύτος φρονιμώτατος ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων, ὡς πάθος αἰσχρότατον.

---

* Malim hunc versum sic legi,
Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν ἑτέραν θανάτῳ.

VI.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπουδὴν μεταθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

VII.

Ελπίδος οὐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἦλυθον εἰς λιμένα·
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ.
Ὑβριστὴν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Χαλκὸν ἔχων, τῶς οὐδὲν ἔχεις; μάθε· πάντα δανείζεις.
Οὕτως οὐδὲν ἔχεις αὐτὸς, ἵν' ἄλλος ἔχῃ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

Κερδαλέους δίζεσθε δόμους, ληΐστορες, ἄλλους·
Τοῖσδε γάρ ἐστι φύλαξ ἔμπιδος, ἡ πενίη.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Ἑρμοκράτης τῆς ῥίνος· ἐπεὶ τὴν ῥῖνα λέγοντες
Ἑρμοκράτους, μικροῖς μακρὰ χαριζόμεθα.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

I.

Σπεύδων εἰ φιλέει με μαθεῖν εὐῶτις Ερευθὼ,
Πείραζον κεφαλὴν πλάσματι κερδαλίῳ·

Βήσομαι ἐς ξείνην τιν', ἔφην, χθόνα· μέμνε δὲ κούρη
Αρτιπος, ἡμετέρου μνῆστιν ἔχουσα πόθου.
Ἡ δὲ μέγ' ἐστονάχησε καὶ ἤλατο, καὶ τὸ πρόσωπον
Πλῆξε, καὶ εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης,
Καί με μένειν ἱκέτευσεν· ἐγὼ δέ τις ὡς βραδυπειθὴς
Ομματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μένων.
Ολβιος ἐς πόθον εἰμί· τὸ γὰρ μενέαινον ἀνύσαι
Πάντων, εἰς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν.

II.

Σοὶ, μάκαρ αἰγίκναμε, παράκτιον ἐς περιωπὰν,
Τὸν τράγον, ὦ δισσᾶς ἀγέτα θηροσύνας.
Σοὶ γὰρ καστορίδων ὑλακὰ καὶ τρίστομος αἰχμὰ
Εὕαδε, καὶ ταχινῆς ἔργα λαγοσφαγίης,
Δίκτυά τ' ἐν ῥοθίοις ἁπλούμενα, καὶ καλαμευτὰς
Κάμνων, καὶ μογερῶν πεῖσμα σαγηνοβόλων.
Ανθετο δὲ Κλεόνικος, ἐπεὶ καὶ πόντιον ἄγραν
Ανυε, καὶ πτῶκας πολλάκις ἐξεσόβει.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

I.

Οὔτε ῥόδον στεφάνων ἐπιδεύεται, οὔτε σὺ πέπλων,
Οὔτε λιθοξλήτων, πότνια, κεκρυφάλων.
Μάργαρα σῆς χροιῆς ἀπολείπεται, οὐδὲ κομίζει
Χρυσὸς ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην·
Ινδὴη δ' ὑάκινθος χάριν αἴθοπος αἴγλης,
Αλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφαυροτέρην.
Χείλεα δὲ δροσόεντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
Ηθεος ἁρμονίη, κεστὸς ἔφυ Παφίης.
Τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὄμμασι μόνοις
Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.

II.

Παίγνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἑτερότροπος ὁρμὴ
Ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσι.
Καὶ βροτέου βιότου σφαλερὸν μίμημα νοήσεις,
Νῦν μὲν ὑπερβάλλων, νῦν δ' ἀπολειπόμενος.
Αἰνέομεν δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βιότῳ τε κύβῳ τε
Χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφημόσατο.

III.

Καλὰ τὰ παρθενίης κειμήλια· παρθενίη δὲ
Τὸν βίον ὤλεσεν ἂν πᾶσι φυλαττομένη.
Τοὔνεκεν ἐνθύσμως ἄλοχον λάξ, καί τινα κόσμῳ
Δὸς βροτὸν ἀντὶ σίβεν· φεῦγε δὲ μαχλοσύνην.

IV.

Οὔνομά μοι...τί δὲ τοῦτο; πατρὶς δέ μοι...ἐς τί δὲ τοῦτο;
Κλεινοῦ δ' εἰμὶ γένους· εἰ γὰρ ἀφαυροτάτου;
Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον· εἰ γὰρ ἀδόξως;
Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν...τίς τίνι ταῦτα λέγεις;

V.

Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σόφον στόμα, θεῖον Ὁμήρου,
Κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.
Εἰ δ' ὀλίγη γεγαυῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσος,
Μὴ τόδε θαμβήσῃς, ὦ ξένε, δερκόμενος.
Καὶ γὰρ ἀληθεύουσα κασιγνήτη ποτε Δῆλος
Μητρὸς ἀπ' ὠδίνων δέξατο Λητοΐδην.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ΕΥΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιόπη σοφίην ἡρωΐδος εὗρεν ἀοιδῆς.
Κλειὼ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπήν.
Εὐτέρπη τραγικοῖο χοροῦ πολυηχέα φωνήν·
Μελπομένη ϑνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὗρε.
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλούς·
Ὕμνους ἀθανάτων Ερατὼ πολυτερπέας εὗρε.
Τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὗρεν.
Οὐρανίη πόλον εὗρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρων.
Κωμικὸν εὗρε Θάλεια βίον τε καὶ ἤθεα πεδνά.

II.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

III.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλῃ χαρίσῃ, λίθος ἐστί·
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· ἐς κενὸν ἡ δαπάνη·
Ζῶντί μοι, εἴ τι σχεῖς, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
Πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ' ὁ ϑανὼν πίεται.

IV.

Ἡ ῥὶς Κάστορός ἐστιν ὅταν σκάπτῃ τι, δίκελλα·
Σάλπιγξ δ', ἂν ῥέγχῃ· τῇ δὲ τρύγῃ, δρέπανον·
Ἐν πλοίοις ἄγκυρα· καταστρώννυσι δ' ἄροτρον·
Ἀγκιστρον γρίπεῖ· ὀψοφάγοις κρεάγρα,
Ναυπηγοῖς σχένδυλα· γεωργοῖς δὲ πρασόκουρον·
Τέκτοσιν ἀξίνη· τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ.

Οὕτως εὐχρήστου σκεύους Κάστωρ τετύχηκε,
Ῥῖνα φέρων πάσης ἄρμενον ἐργασίας.

V.

Ιρὰ θεῶν ἀγαθοῖς ἀναπέπταται, οὐδὲ καθαρμῶν
Χρειώ· τῆς ἀρετῆς ἥψατο οὐδὲν ἄγος·
Ὅστις δ' οὐλοὸν ἦτορ, ἀπόστιχε· οὔ ποτε γὰρ σὴν
Ψυχὴν ἐκνίψεις, σῶμα διαινόμενος.

VI.

Γυμνὴν εἶδε Πάρις με, καὶ Αγχίσης, καὶ Αδωνις.
Τοὺς τρεῖς οἶδα μόνους· Πραξιτέλης δὲ πόθεν;

VII.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Αφροδιτην.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον ἔειπεν ἰδοῦσα.
Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἁπαλὸν γελάσασα· Τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Νιόβης.

Εκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο
Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

IX.

Λάδας τὸ στάδιον εἴθ' ἥλατο, εἴτε διέπτη,
Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν.
Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο
Λάδας, οἱ δ' ἄλλον δάκτυλον οὐκ ἔδραμον.

X.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ,
Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κοῦρος Ερως.

XI.

Εἴ τις ἄπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκει,
Ναυηγὸς πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.

XII.

Ωκείαι χάριτες γλυκερωτέραι· ἢν δὲ βραδύνῃ,
Πᾶσα χάρις κενεὴ, μηδὲ λέγοιτο χάρις·

XIII.

Εἰς αἶγα θηλάζουσαν λύκον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Αλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη·
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται.
Ἡ ΧΑΡΙΣ ΑΛΛΑΞΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΟΥ ΔΥΝΑΤΑΙ.

XIV.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστος, ἔχει δέ τι κακὸν ἐν αὐτῷ.
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

XV.

Ἦν νέος ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι,
Ὢ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις,
Ὃς πότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὅποτ' οὐδὲ ἓν εἶχον.
Νῦν δ' ὅποτε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

XVI.

Οἶνος καὶ τὰ λοετρὰ καὶ ἡ περὶ Κύπριν ἐρωὴ
Οξυτέρην πέμπει τὴν ὁδὸν εἰς Αἴδην.

XVII.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον, ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιὸς,
Ὡς δὲ τοῦ μίλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

XVIII.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πίνεσθαι.
Χρῆσις γὰρ, πλούτου μάρτυς, Ἀπολλόφανες·
Αν μετέχῃς αὐτῶν σὺ, σὰ γίνεται· ἂν δὲ φυλλάττῃς
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίνεται ἀλλότρια·

XIX.

Σώματα πολλὰ τρέφειν, καὶ δώματα πολλ' ἀνεγείρειν,
Ατραπὸς εἰς πενίην ἐστὶν ἑτοιμοτάτη.

XX.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ κἠ εὐχομένοις κἠ ἀεύκτοις
Ἀμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

XXI.

Κἂν με κατακρύπτῃς ὡς οὐδενὸς ἀνδρὸς ὁρῶντος,
Ομμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γινόμενα.

XXII.

Τίς ποθ' ὁ τὸν Τροίης πόλεμον σελίδεσι χαράξας,
Η τὶς ὁ τὴν δολιχὴν Λαρτιάδαο πλάνην;
Οὐκ ὄνομ' εὑρίσκω σαφὲς, οὐ πόλιν· οὐράνιε Ζεῦ,
Μή ποτε σῶν ἐπέων δόξαν Ὅμηρος ἔχει;

XXIII.

Τοῦτό τοι ἡμετέρης μνημήιον ἐσθλὲ Σαβῖνε,
Η λίθος ἡ μικρὴ, τῆς μεγάλης φιλίης.

Αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν φθιμένοισι
Τοῦ Λήθης ἐπ' ἐμοὶ μή τι πίῃς ὕδατος.

XXIV.

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον,
Καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
Ἔνθα κατ' Ἠλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
Ἀνθέσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων.
Οὐ χειμῶν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νόσος ἐνοχλεῖ,
Οὐ πείνη σ', οὐ δίψος ἔχει σ'· ἀλλ' οὐδὲ ποθεινὸς
Ἀνθρώπων ἔτι σοι βίοτος· ζώεις γὰρ ἀμέμπτως
Αὐγαῖς ἐν καθαραῖσιν Ὀλύμπου πλησίον ὄντος.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

I.

Εἰς ὕπνον.

Οὐ θνητὸς, οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ
Σύγκρασιν, ὥστε μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει
Μήτ' ἐν θεοῦ ζῆν· ἀλλὰ φύεσθαι τ' ἀεὶ
Καινῶς, φθίνειν τε τὴν παρουσίαν πάλιν.
Ἀόρατος ὄψιν, γνώριμος δ' ἅπασιν ὤν.

II.

Εἰς κάπνον.

Εἰμὶ πατρὸς λευκοῖο μέλαν τέκος, ἄπτερος ὄρνις,
Ἄχρι καὶ οὐρανίων ἁπτάμενος νεφελῶν·
Κόραις δ' ἀντομέναισιν ἀπενθέα δάκρυα τίκτω·
Εὐθὺ δὲ γεννηθεὶς λύομαι εἰς ἀέρα.

III.

Εἰς ἴσοπτρον.

Αν μ' ἰσίδῃς, καὶ ἐγώ σε· τί μι βλεφάροισι δίδορκας;
Αλλ' ἐγὼ οὐ βλεφάροις· οὐ γὰρ ἔχω βλέφαρα.
Αν δ' ἰδίλῃς, λαλίω φωνῆς δίχα. σοὶ γὰρ ὑπάρχει
Φωνή· ἐμοὶ δὲ μάτην χείλε' ἀνοιγόμενα.

FINIS
EXCERPTORUM MISCELLANEORUM.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

ANALECTORUM GRÆCORUM MAJORUM

TOMUM SECUNDUM.

IN GRATIAM

STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

EDITIO NOVA,

PRIORIBUS AUCTIOR ET EMENDATIOR.

MDCCCXXII.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA HEROICA.

I. NOTÆ IN HOMERUM.

* Ex Homero.] Partem hanc alteram hujus Delectûs, 3.
quæ est Poëtica, incipiendam duximus à selectis quibusdam ex Odysseâ Homeri. Nihil ex Iliade hîc exhibuimus, quia hujus exemplaria comparatu faciliora sunt quàm Odysseæ: et unusquisque Linguæ Græcæ Studiosus, utcunque tenuis sit ejus bibliotheca, imprimis possidere debet exemplar Novi Fœderis Græcè; deinde Iliadis Homeri. Quemadmodum igitur nihil ex illo in priorem, ita nihil ex hac in posteriorem hunc tomum transtulimus.

Quod ad Homerum, auctorem et Iliadis et Odysseæ, attinet, is antiquissimus omnium scriptorum Græcorum quorum ulla opera ad nostra tempora pervenere, habendus est. Quæ enim composuisse dicitur Orpheus, Musæus, Linus, aliique, qui ante Homerum vixerint, eorum nihil quod genuinum æstimandum sit hodiè extat. Hesiodus forsan Homero fuit æqualis; sed vix audiendi sunt ii qui illum perhibent vetustiorem.

Neque Homerus tantùm poëtarum Græcorum antiquissimus est, verùm etiam omnium poëtarum tum veterum tum recentiorum longè præstantissimus; undè princeps omnium sæculorum poëtarum, et præcipuus Poëta, semper habitus fuit et dictus. "Homerus," inquit Cicero, "propter ex-"cellentiam, commune poëtarum nomen apud Græcos effi-"cit suum." [Top. cap. 13.] Et alibi, "Certè similis "nemo Homeri." [De Divin. lib. II. cap. 47.] Atque Velleius Paterculus, de eodem loquens, his verbis utitur: "Clarissimum—Homeri illuxit ingenium, sine exemplo maxi-"mum: qui magnitudine operis, et fulgore carminum solus "appellari Poëta meruit. In quo hoc maximum est, quod "neque ante illum, quem ille imitaretur; neque post illum,

3. " qui eum imitari possit, inventus est." [Lib. I. cap. 5.] Verùm enimvero præconiorum quæ de eo antiqui scriptores memoriæ prodiderunt, vel quæ ei à recentioribus tributa sunt, magnum aliquem numerum hic proferre nimis foret longum, et ab instituto nostro alienum. Eorum amplam messem inveniet lector curiosus ad finem Gnomonologiæ Homeri, per doctissimum Jacobum Duportum. Quicunque autem Homeri excellentiam penitùs cognoscere cupit, is potius præcipui ipsius Poëtæ opera diligenter perscrutari debet. Sine horum intimâ cognitione nemo eruditus meritò haberi potest. Qui Homeri poëmata ignorat, nihil ferè novit de vetustis mundi temporibus.

Liceat igitur nobis studiosam juventutem obsecrare, ut summam attentionem adhibeat ingenii monumentis quæ supersunt exquisitissimi hujus poëtæ. Quanquam enim, cum quibusdam ex summis ejus laudatoribus, dicere nolumus omne genus scientiæ in Homeri carminibus posse inveniri, hoc tamen confirmare audemus, Iliadem et Odysseam abundare adeò immensâ varietate imaginum et similitudinum, atque incredibili numero rerum gestarum, quibus hominum mores, studia et affectus ad vivum, ut dicam, repræsentantur, ut fieri non possit quin lectoris animus, cui acies non prorsùs est obtusa, summum fructum et voluptatem unà capiat, cum ingenti quâdam admiratione conjunctam. " Quid enim," ut verbis utar viri ornatissimi Roberti Louth, " nobis usu " venit Homerum legentibus? Quis est tam iners, tam in- " humanus, quem non incredibili voluptate perfundat, quem " non moveat et percellat, suoque veluti afflatum instinctu " secum abripiat divinum illum ingenium ?" [De Sacr. Poës. Hebr. Præl. I.] Etiam interpositio illa ac ministerium deorum, quæ totam Iliadem et Odysseam pervadunt, doctrinam nequaquam inutilem cum lectoribus communicant. Namque ibi disci potest quid Græcorum antiquissimi censerent et quomodo agerent de rebus divinis: Et quanquam Longinus aliique critici Homerum in eo reprehenderunt, quod personas suas divinas ad naturæ humanæ imbecillitatem sæpissimè deduxerit; hoc tamen, utcunque verum sit, summo poëtæ nequaquam vitio verti debuisset. Nam si deos aliter quam pro captu vulgi repræsentare conatus esset, hoc philosophum non poëtam fuisset agere; atque in unâ parte artis suæ se planè hospitem ostendere: Quippè Homeri fuit deos suos, juxta atque heroas exhibere, non quales esse debuerint, sed quales famâ accepisset*. In hoc igitur, ut in multis aliis, cum

* Vide Sam. Clarke ad Iliad. *á*, 2.

imitati sunt sequentes poëtæ; et præsertim elegantissimus §.
Virgilius, qui, etsi ministerio deorum in Æneide utatur, modo multò magis artificioso, quod ad structuram fabulæ suæ, quàm noster Homerus, (uti præclarè ostendit vir eruditissimus Chr. G. Heyne, in Excursu suo primo ad Lib. I. Æneidos,*) tamen notioni Homericæ de essentia et naturâ deorum ubique adhæret: Et qui naturam et attributa deorum Homericorum ignorat, næ is poëtas nec Græcos nec Latinos rectè intelligere potest.

Porrò; Homeri poëmata optimam descriptionem statûs civilis Græciæ aliquandiu et ante et post bellum Trojanum continent; undè historici quoque nomen mereri à quibusdam habitus sit. † Geographorum sui sæculi eam fuisse facilè principem inter omnes constat. Cujus rei egregia indicia in carminibus ejus subindè apparent, præsertim in posteriore parte libri secundi Iliadis, quæ vocatur *Catalogus*. Differt quidem narratio Homeri in formâ à narratione historici; nec sua regionum mentio eadem est ac descriptio geographi: quippe longè alia est ratio poëtica ac historica vel geographica. Peculiaris autem laus est Homeri, ut finem historici et geographi quodammodò attingat, per viam quidem minùs directam, sed multò jucundiorem et amœniorem. Immò, Horatio judice, etiam philosophis Homerus anteponendus est:

> *Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,*
> *Plenùs ac meliùs Chrysippo et Crantore dicit:*

"Plenius,"—(verbis iterum utor ornatissimi Præsulis suprà citati,) "qui non partitionum ac definitionum formulas je-"junè explicet, sed morum atque affectuum humanorum "imaginem, vitæque communis et civilis universam ratio-"nem, tot tamque variis in omni genere exemplis tam accu-"ratè perfectéque exprimat, ut qui ex philosophorum Scho-"lis ad illius acroamata se conferat, sentiat sese ex implica-"tissimis angustiis in amplissimi cujusdam et florentissimi "campi spatia delatum:—Meliùs,—qui non monitis solùm "et præceptionibus et nudis sententiis doceat, sed suavitate "carminis, pulchritudine imaginum, fabulæ artificio, veri-"tate imitationis, lectoris animum alliciat, penetret, delec-"tet, percellat, ad omnem virtutis habitum formet, atque "ipsius honesti spiritu quodam imbuat." [De Sacr. Poës. Hebr. Præl. I.] Sed in Homeri carminibus tam multa quo-

* Edit. sell. 2. et 3.

† Vide *Wood's Essay on the original Genius and Writings of Homer.*

que occurrunt de rebus militaribus, de medicinâ, sculpturâ, commercio, variisque aliis artibus et opificiis, prout nota erant in illis antiquis mundi temporibus, ut summi poëtæ opera promptuarium quoddam scientiæ heroicarum ætatum meritò haberi possint;—scientiæ non quidem acquirendæ ex jejunis et abstractis principiis ac præceptis, sed ab exemplis in actionibus et affectibus humanis et divinis exhibitis, et quasi ob oculos positis, ultrò profluentis. Horum autem exemplorum tanta est varietas, quanta nullius hominis observationi, nisi summo ingenio et mente perspicacissimâ ac penè divinâ præditi, unquam obversari potuisset.

Quin et omnia hæc tradita sunt dictione adeò copiosâ, eâdemque simplici, nitidâ, purâ ac dilucidâ; adeò ad sententiam, sive ea sit sublimis, sive mediocris, seu humilis, exprimendam accommodata, ut etiam hac in parte optimi in omni ævo critici ad Homerum semper summâ cum admiratione respexerint. De eo loquens Aristoteles—Λέξει, inquit, καὶ διανοίᾳ πάντας ὑπερβέβληκε. [De Poët. cap. 24.] "Hunc," inquit Quinctilianus, "nemo in magnis sublimitate, in par-"vis proprietate superaverit. Idem lætus ac pressus, jucun-"dus et gravis, tum copia, tum brevitate, mirabilis: nec "poëticâ modo, sed oratoriâ virtute eminentissimus." Et paulò post:—"Verùm hìc omnes sine dubio, et in omni ge-"nere eloquentiæ procul à se reliquit." [Inst. Orator, lib. X. cap. 5.] Rhetores quidem, critici, et grammatici, non solùm varia eloquentiæ genera in variis orationibus, quæ personis loquentium mirè conveniunt, apud Homerum illustrata animadverterunt; sed et ibidem repererunt exempla copiosissima omnium orationis et syntaxeos partium, omniumque dictionis troporum ac figurarum, quales sunt metaphoræ, allegoriæ, prosopopœiæ, atque id genus alia, quæ scilicet suarum est artium singulatim enarrare; sed quorum usum Homeri ingenium atque mens divinior ab ipsâ Naturâ didicisse videtur.—Sed ne longiùs in campum hunc immensum progredior, (ubi quicunque Homerum justis laudibus prosequi aggressus fuerit, finis ei circumspicienti nusquam apparere videtur,) mihi tantùm observare liceat, quicquid animum humanum heroicorum facinorum admiratione in sublime rapiat, quicquid lætitiam, luctum, misericordiam, cæterosque affectus, quorum exercitatione aut is valdè delectatur, aut promovetur, excitet, id omne inesse carminibus Homeri. Neque effectus hi planè admirandi ex inconditâ rerum gestarum, descriptionum, aut narrationum congerie oriuntur; sed in Iliade et Odysseâ exhibentur duo pulcherrima opera, quorum partes tam benè sunt dispositæ, omnesque tam aptè inter se connexæ, ut exempla adhuc absolutissima præbeant nobilissi-

mi illius fœtûs humani ingenii, Epici nimirùm, vel Heroici 3.
Poëmatis.

Quisnam igitur est Ille, aut undè venit, qui legislatores scientiam politicam, qui historicos ac philosophos artem scribendi, qui poëtas et oratores quomodò affectus commovendi sint docet? atque cujus excellentiam omnes tam facilè agnoscunt quàm splendorem solis qui totum mundum illuminat.* Dolendum quidem est talia interroganti nullum posse reddi idoneum responsum. Ille qui tantâ eloquentiâ, venustate, atque perspicuitate de rebus gestis aliorum scripserit, de se, quæ ejus erat modestia, omninò reticuit.† "Omnes homines," inquit doctissima Dacieria, "cupiunt cognoscere "qualis ille fuerit, qui eorum admirationem excitavit; sed "ita res est, hujusmodi de Homero desiderium nunquam ex"pleri poterit; et omnium mortalium celeberrimus semper "erit maximè omnium tenebris obvolutus." [Præf. ad Iliad.] Undè factum est ut olim à quibusdam divinâ origine fuisse crederetur. Quin et templa ei in variis locis extructa erant; et apotheosis ejus, vel consecratio, in antiquo lapide designata, adhuc asservatur: ‡ "Adeò nimirùm," inquit Politianus, vir elegantis ingenii, "sese suprà hominum con"ditionem vates hic eminentissimus atque incomparabilis at"tollit, adeóque nihil mortale sonat, ut meritò illi et patria "cœlum, et mater esse Calliope videri possit." [Præf. in Iliad.]

Narrationem quidem habemus de vita Homeri ab antiquis temporibus nobis traditam, et Herodoto historiæ patri vulgò, sed, ut eruditissimi homines putant, falsò adscriptam. Enimvero ubique exhibet res evidenter fictas et falsas. Fabulas quæ de eo ibi narrantur quicunque cognoscere cupiat, eum ad ipsum opus relegare visum est. Nec quæ de vitâ celeberrimi hujus poëtæ scripsit Plutarchus et quidam alii, majorem fidem obtinere merentur.

* Vide *Les Voyages du jeune Anacharsis.* Introd.

† In illo ad Apollinem hymno, qui Homero vulgò adscribitur, auctor quidem de se mentionem inducit; vers. 165—176; unde apparet eum tunc temporis fuisse in insulâ Delo, domicilium autem habuisse in Chio, et cæcum esse. Sed an hoc carmen re verâ sit Homeri non convenit inter doctos. Quidam id adscribunt cuidam Cynæthо, qui Chius erat et Rhapsodus vel Homeristes, i. e. Cantator carminum Homeri; quorum magnus erat numerus, qui per Græciam olim errabant. De quibus vide Fab. Bibl. Gr. Vol. i. p. 309. spp. edit. Harles.

‡ Vide Gisberti Cuperi commentarium Amst. 1683. 4to. et Jo. Car. Schotti novam explanationem Homericæ apotheosis. Extat in Poleni Suppl. Thes. antiq. Gr. &c. Vol. II. coll. 292.

3. Quàm longè à belli Trojani temporibus remotus Homerus vixerit ne id quidem inter eruditos convenit. Secundum optimos auctores Troja capta fuit A. M. 2820: ante primam Olympiad. 408; ante Chr. N. 1184.* Marmor autem Arundelianum casum hunc 25 annis ponit altiùs, nempè ante prim. Olymp. 433; hoc est ante Chr. N. 1209. Vix ullus est scriptor qui hominem floruisse statuit propiùs ad Trojæ excidium quàm annis quinquaginta;† [i. e. ante Chr. N. 1134; nec exinde remotiùs quàm quingentis et viginti quatuor. [i. e. ante Chr. N. 660. Olymp. xxx.‡] In tantâ de hac re sententiarum varietate, nobis visum est sequi multò majorem virorum doctorum numerum,‖ ætatem summi poëtæ ponendo circiter annum post captam Trojam 240; i. e. circiter 944 annos ante Chr. N.¶

Quibus parentibus ortus fuerit prorsùs est ignotum. Nam quæ de his vulgò circumferuntur narrationes omninò sunt incredibiles. Exempli gratiâ; refert auctor in illâ brevi Homeri vitâ, quæ à Plutarcho conscripta dicitur: "Fuisse "in Io insulâ, quo tempore Neleus Codri filius Ionicam "Coloniam deduxit, quandam puellam indigenam à dæmone "quodam Musarum familiari compressam; eamque gravidam "factam in regionem nomine Æginam concessisse; unde "latrones, qui irruptionem illuc fecissent, eam Smyrnam in "servitutem duxisse; ibique Mæoni Lydorum regi donâsse. "Cumque rex puellam propter pulchritudinem amâsset, "inque matrimonium duxisset; illam, dum apud Meletem

* Vide Heynii Excurs. III. ad Æn. Lib. III.

† Vide *Essay on the Genius and writings of Homer*; ubi Woodius Homerum facit tam antiquum, quo melius ut videtur sententiam suam suffulciat, summum nempè poëtam artem scribendi nescisse; quam stabilire sed nullo successu laborat.

‡ Opinatur doctissimus Dodwellus Homerum post Olymp. xxiii. floruisse; 500 annis post Trojæ excidium; et hanc suam opinionem summâ cum eruditione tueri conatur. [De Cyclis Diss. III. §§ 6—69.] Quod miratur doctissimus Corsinius Fast. Att. Tom. III. p. 158.

‖ Vide Salmasium ad Solin. p. 608. et Heynium ad Apollod. p. 1086.

¶ Herodotus, qui vixisse vulgò statuitur circiter Olympiad. lxxxiv; hoc est circiter annum ante Chr. N. 444, refert in suâ historiâ lib. II. 53; Homerum et Hesiodum ante se ut ipse putabat extitisse annis quadringentis et non amplius. Secundum Herodotum igitur Homerus vixit ante Chr. N. annis 844; et post captam Trojam 340. Sed cum hoc non consentit quod invenitur in Vitâ Homeri Herodoto adscriptâ, nisi legatur cum Scaligero τετρακόσια pro ἑξακόσια. Vide Corsinii Fast. Att. ubi supra.

" ambularet, partûs doloribus correptam, Homerum juxta 3.
" flumen perperisse." Hæc fabula, quam narrator se apud Aristotelem in tertio de Poëticâ libro, sed qui nunc deperditus est, invenisse ait, mentionem non meruisset nisi quòd indè scimus Homerum à Mæone *Mæonidem*, à Melete *Melesigenem* interdum fuisse appellatum. Sed utcunque fide sit indigna hæcce fabula, multæ aliæ non minùs incredibiles de Homero narrantur, quarum repetitio et operam et oleum foret perdentis.

Solum ejus natale admodùm apud veteres incertum fuisse vel ex eo apparet, quòd de hoc honore septem civitates olim contenderint; quarum nomina sequente versiculo continentur:

Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenæ.

Undè Cicero, " Homerum," inquit, " Colophonii civem esse
" dicunt suum, Chii suum vindicant, Salaminii repetunt,
" Smyrnæi verò suum esse confirmant. Itaque etiam delu-
" brum ejus in oppido dedicaverunt: permulti alii prætereà
" pugnant inter se, atque contendunt." [Orat. pro Archiâ Poëtâ.] Sed neque de nominibus harum certantium civitatum auctores consentiunt; nam quidam pro Salamine Cumas, alii pro Salamine et Rhodo, Pylum atque Ithacam substituunt. Vir doctissimus Leo Allatius, ipse Chius, in libro singulari de Patriâ Homeri conscripto, Homerum in celeberrimâ insulâ Chio natum esse contendit, et hanc suam opinionem variis testimoniis eruditè suffulsit. [Gron. Thesaur. Ant. Gr. Vol. x.] Scriptor non inelegans Robertus Wood, qui regiones quasdam Asiaticas peregrinans lustraverat, patriam Homeri credidit vel Chion insulam, vel Smyrnam, vel saltem locum aliquem oræ Asiaticæ inter Rhodon et Tenedon jacentem; et hoc quidem verisimillimum reddit argumentis ex ipsis Homeri carminibus petitis, quæ admodùm difficile foret infirmare. [*Essay on the Original Genius* and *Writings of Homer**, p. 13. 33.] Ex iis autem quæ de Homero nar-

* Accedit huic operi—*A comparative View of the antient and present state of the Troade*. Sed vastor noster nihil dictavit vidit in Troade: nam, cum de eâ vel errâsset, omnia in descriptione sua mirè perturbavit; ut videre erit cum eâ conferendo inclytæ istius regionis descriptionem, quæ auctorem habet Chevalerium, virum ingeniosum, nuper editam Gallicè in Actorum Reg. Societ. Palin. Vol. III. vel seorsum Anglicè nostris annotationibus illustratam. [Vide paregyam ad init. Lib. III. Virg. Evoid. in Heynii edit. 2nd. Lips. 1800.] Non tamen, propter hanc in Troade inscitiam, justâ sui laude fraudandus est Woodius, quippe qui de omnium poëtæ lectoribus in multis locis, etsi non in omnibus, tentaminis supra laudati, optimè meritus sit.

S. rantur unum est de quo nullus omninò dubitationi locus esse possit, eum nempè egregium fuisse peregrinatorem. Ipse, tanquam suus Ulysses,

——multorum providus urbes :
Et mores hominum inspexit.

Hoc quoque ex carminibus ejus passim, et præsertim è parte posteriore libri secundi Iliadis, qui *Catalogus* vulgò vocatur, manifestissimum est. Hæc enim, eâ qua Homerus vixit ætate, à nemine componi potuisset, nisi ab illo qui regiones ibi descriptas ipse visisset. Volunt nonnulli eum fuisse Ægyptium genere, ex domo illustri et regiâ, liberalissimis studiis educatum ; eumque divitiis omnibusque copiis instructum itinera sua confecisse. Sed hæc opinio nullis idoneis argumentis confirmatur. Verisimilius videtur, quod affirmant alii, eum ΑΟΙΔΟΝ, sive *Vatem errantem*, fuisse, et varias regiones sub hâc personâ peragrâsse, domos principum aliorumque divitum frequentantem, et omnes ad quos adierit divinis suis cantilenis mirè declectantem. [*Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer, Sect.* viii.] Fertur præterea Homerum fuisse cæcum : et multi credidêre eum sub persona Demodoci, cæci vatis regis Alcinoi, semet ipsum adumbratum voluisse :

Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε, κακόν τε,
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
Odyss. Θ', 63.

Sed et ipsa ejus cæcitas à nonnullis negatur. " Traditum " est," inquit Cicero, " Homerum cæcum fuisse. At ejus " picturam, non poësin videmus. Quæ regio, quæ ora, qui " locus Græciæ, quæ species formaque pugnæ, quæ acies, " quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita " expictus est, ut quæ ipse non viderit, nos ut videremus, " effecerit ?" [Tuscul. Disp. V. 39.] " Homerum," inquit Velleius Paterculus, " si quis cæcum genitum putat, " omnibus sensibus orbus est." [Lib. I. c. v.] Potuisset tamen ille captus esse oculis in senectute : rem enim tam latè divulgatam omni veritate carere vix verisimile est. Quum, inter varias regiones ad quas iter faciebat, Samum, Athenas et Ion adiisset ; in Io tandem mortuus fuisse ac sepultus dicitur. Incolæ ejus loci, multos post annos, monumentum quoddam in littore situm pro Homeri sepulchro monstrare solebant.*

* Hodiè asservatur Petropoli in hortis Comitis Stroganoff, Sarcophagus marmoreus, variis figuris pulchrè ornatus, qui è mari Ægæo classe

Duo maxima summi poëtæ opera, quæ ad nostra tempora 3.
pervenere, sunt Ilias et Odyssea. In illâ de irâ Achillis, atque adeò de bello Græcorum ad Trojam gesto; in hac de erroribus et perigrinatione Ulyssis, post bellum Trojanum pàtriam Ithacam repetentis, cecinit. Præter hæc duo poëmata, extant etiam Batrachomyomachia, Hymni et quædam Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Sed utrum hæc sint carmina genuina summi Poëtæ non convenit inter eruditos.

Cæterùm apud antiquos nihil unquam fuit celebrius Iliade et Odysseâ. Maximis principibus et heroibus semper fuerunt in deliciis. "Quam multos," inquit Cicero, "scriptores re-
"rum suarum magnus ille Alexander secum habuisse dici-
"tur? Atque is tamen, cum in Sigeo ad Achillis tumulum ad-
"stitisset, *O fortunate adolescens, qui tuæ virtutis Homerum*
"*præconem inveneris.* Et verè; nam nisi Ilias illa extitisset,
"idem tumulus qui corpus ejus contexerat, nomen etiam
"obruisset." [Pro Archiâ Poët.] Neque veteres magistri ullum scriptorem, in erudiendâ juventute, priorem potioremve Homero habuerunt. "Igitur," inquit Quinctilianus, "ut
"Aratus *Ab Jove incipiendum* putat, ita nos ritè cœpturi ab
"Homero videmur. Hic enim (quemadmodum *ex oceano*
"dicit ipse *amnium vim fontiumque cursus initium capere*)
"omnibus eloquentiæ partibus exemplum et ortum dedit."
[Inst. Orator. X. 1.] Atque scripta Homeri, diù ante tempora Quinctiliani, juventuti solere prælegi ex eo apparet, quod refert Plutarchus de celeberrimo Alcibiade; qui, quum ex pueris excessisset, adiit quendam ludimagistrum; quumque librum aliquem Homeri ab eo petiisset, atque ab homine tulisset hoc responsum, *Se nihil Homeri habere;* eum, colapho impacto, statim reliquit. [In Alcibiad. c. 7.]

Sed inter tot tantasque laudes quibus Homerus in omni ævo ad cœlum sublatus fuerit, non mirum est eum quosdam quoque nactum fuisse vituperatores. In hoc genere apud veteres palmam omnibus præripuit famosus Zoïlus; qui vixit sub rege Ptolmæo Philadelpho, et propter convicia, quæ in summum Poëtam profuderit, cognomen Ὁμηρομάστιγος meruit, regisque indignationem excitavit. Dicitur tandem violentâ morte periisse; illud tantum malevolentiæ præmium con-

Russicâ, ante paucos hos annos illuc adductus erat. Monumentum Homeri dicitur ex insula Io. Hujus notitia nuper vulgata fuit Germanicè, item Anglicè, sub hoc titulo: *The pretended Tomb of Homer: drawn by Dominic Fiorillo, from a sketch of M. Chevalier, with illustrations and notes by C. G. Heyne.* Lond. 1795. in 4to. pp. 20. cum tab. æneis.

3. sequutus, quòd nomen suum nobilium apud posteros scriptorum castigatoribus legaverit. [Ovid. Rem. Amor. 365.] Fuerunt etiam haud ita pridem apud Gallos nonnulli recentiores Zoïli, qui famam quoque Homeri obscurare conabantur. Sed, eorum operibus in oblivionem jam properantibus, carmina divini Vatis redintegrato splendore fulgent.

Verùm hoc argumento diutiùs forsàn immorati sumus quàm instituti nostri ratio postulabat. Sed de Homero loqui orsus quis facilè potest silere? Hactenùs processisse non tamen pœnitebit, si modò juvenilis indè animus Iliadis et Odysseæ penitùs cognoscendæ cupidine incendatur. Quicunque plura scire cupit de Homero ejusque scriptis, eum relegamus ad libros quorum plenam enarrationem inveniet in novâ Fabricii Bibl. Gr. editione quam procuravit doctissimus et diligentissimus Harlesius, Vol. I. p. 317, seqq.

Homeri Editiones Præcipuæ.

[Omninò abhorreret ab instituti nostri brevitate hìc recensere vel majorem numerum Homericarum editionum. Ex iis tantùm paucas notabimus; illum qui pleniorem enumerationem desideret remittentes ad edit. Fab. Bibl. Gr. jam indicatam; item ad Harles. Introd. in Hist. L. Gr. p. 25. seqq.]

1. Homeri Opera (scil Ilias, Odyssea, Batrachomyomachia, et Hymni) Græcè, recensita ad MSS. codices et Eustathii ineditos tunc commentarios, labore et industriâ Demetrii Chalcondylæ, &c. *Florentiæ*, 1488. 2 vol. *in fol.* [Quæ est Editio princeps.]

2. ——— Græcè. *Venetiis*, in ædibus *Aldi*, 1524, 2 vol. *in* 8*vo*. [Hanc vocat Ernestius in præf. Aldinam tertiam.]

3. ——— ab Antonio Francino, *Venetiis*, apud *Luc. Anton. Juntam*, 1537, 2 tom. *in* 8*vo*. Hæc est Classica editio, cum Venetis codd. collata et castigata, ita ut Francinus in epist. ad lectores gloriaretur, Poëtæ textum neque purgatiorem neque emendatiorem antehac fuisse. Hæc est Editio quam Dorvilius in Vanno Criticâ, p. 390, vocat accuratissimam: quod judicium Ernestius in præf. Hom. p. x. de Florentinâ an. 1519, intelligens, haud rectè vituperavit. Harles.]

4. ——— Ilias et Odyssea, cum commentariis Eustathii. Titulus libri est: Εὐσταθίου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης

παραπλήσιαι εἰς τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα,—καὶ εἰς τὴν Ὀδυσσέαν, μετὰ 9.
ὑπερφυοῦς καὶ πάνυ ἀφελίμου πόνου. *Romæ*, apud *Antonium Bladum*, &c. 1550. IV. tom. *in fol.* [Prodière iterum, *Basileæ*, apud *Frobenium*, 1560. Edita sunt etiam III volumina novæ Eustathii editionis ab Alexandro Polito, cum versione Latinâ, notisque perpetuis, quæ quinque priores libros Iliados tantùm continent. *Florent.* 1730—33. *in fol.*]

5. Homeri opera. Extant apud Poëtas Græcos principes heroici carminis, &c. Excudebat *Hen. Stephanus*, anno 1566 *in fol.* [Opus pulcherrimum.]

6. ——— Ilias et Odyssea, et in easdem Scholia, sive interpretatio, veterum, &c. operâ, studio et impensis Josuæ Barnes, S. T. B. &c. *Cantabrigiæ*, 1711. 2 vol. *in 4to.*

7. ——— Ilias et Odyssea, Gr. Oxon. 1714. 2 vol. *in 8vo.*

8. ——— Ilias, Græcè et Latinè. Annotationes —scripsit atque edidit Samuel Clarke, S. T. P. *Londini*, 1729. 2 vol. *in 4to.* [et iterùm, 1754, eâdem formâ, typis nitidioribus, sed minùs emendatè,]—Odyssea, Gr. et Lat. Item Batrachomyomachia, Hymni et Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Edidit, Annotationesque, ex notis nonnullis MStis à Sam. Clarke, S. T. P. defuncto relictis partim collectas, adjecit Sam. Clarke, S. R. S. *Lond.* 1740. 2 vol. *in 4to.* [Ilias et Odyssea Clarkiana, præsertim Ilias, sæpè prodière in formâ 8vâ, et multos invenerunt lectores. Variæ item editiones textûs et versionis sine notis in locis diversis prodierunt.]

9. ΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ Ὁ ΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΣ—Ὁ ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. *Glasguæ*, 1756, *in fol.*—ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ὁ ΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΣ—Ὁ ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ, cui subjuncta sunt reliqua Homero vulgò adscripta. *Ibid.* 1758. 4 vol. *in fol.* [Opus splendidissimum atque emendatissimum.]

10. Opera omnia, ex recensione et cum notis Sam. Clarkii. Accessit varietas lectionum, &c. cura J. Aug. Ernesti, qui et suas notas adspersit. *Lipsiæ*, 1759. 5 vol. *in 8vo.*

11. Homeri Ilias ad veteris codicis Veneti fidem recensita. Scholia in eam antiquissima, &c.—nunc primum edidit cum asteriscis, &c. Jo. Baptista Caspar d' Ansse de Villoison——*Venetiis*, 1788. *in fol.* [Præmisit editor doctissima prolegomena.]

12. ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑ. [Εν Τομοις.] ΕΞ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΤΗΣ ΕΝ ΟΞΩΝΙΑι. Ενη α ω. *in 4to.* [Edit. vulgò vocata Grenvilliana, quæ est pulcherrima et emendatissima.]

3. 13. Homeri Ilias cum Brevi Annotatione, curante C. G. Heyne. VIII. vols. *in* 8vo. *Lipsiæ* et *Londini*. 1802. [Opus immensæ eruditionis.]

Verùm Studiosæ juventuti plurimùm commendari debet libellus cui titulus: Initia Homerica; sive Excerpta ex Iliade Homeri: cum locorum omnium Græcâ Metaphrasi ex Codd. Bodleianis et Novi Coll. MSS. &c. Edidit Thomas Burgess, A. M. Coll. Corporis Christi olim socius, nunc Episcopus Menevensis. *Oxon.* 1788. pp. 76. *in* 8vo. [Magna autem exemplarium penuria novam hujus utilissimi libelli editionem nunc flagitat; qua Editor doctissimus, de Græcis literis optimè meritus et à me nunquam sine laude nominandus Juventutem Φιλέλληνα egregiè demereret.]

† ΤΗΣ ΤΟΥ ΌΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ΡΑΨΩΔΙΑ ΄ ΓΡΑΜΜΑ Α΄.] i. e. Homeri Odysseæ *Rhapsodia*, *sive Litera prima*. Ῥαψωδία, *Contextura carminum* et quasi *consarcinatio*. Ego existimo ῥαψωδίας initio dictas fuisse poëmata longiuscula, et quidem hexametris versibus scripta, quòd multos versus veluti consutos haberent: posteà verò latiorem fuisse datam huic verbo significationem; sic tamen ut de descriptione, versuum heroicorum potiùs dictum sit, et quidem de Homericis etiam interdum peculiariter: undè etiam peculiariter singuli ejus Iliadis et Odysseæ libri ῥαψωδίαι appellantur. H. Stephanus. Homeri poëmata ex Asiâ in Græciam primum transvexisse Lycurgum refert Plutarchus, item Ælianus. In Græciâ diù circumferebantur, non ut nunc habemus, in duos libros disposita, sed tanquam cantilenæ quædam disjunctæ.—Libellos istos primus ordine disposuit, contexuit et quasi consuit, [ἐῤῥαψωδησι] Pisistratus: "Qui primus Homeri li-" bros, confusos anteà, sic disposuisse dicitur, ut nunc habe-" mus." Cicero de Orat. III. 34. Clarke. Hoc autem munus collegendi ac disponendi scripta Homerica quidam eidem Cynætho attribuunt, quem auctorem volunt Hymni ad Apollinem. [Vide Leon. Allat. de Patr. Hom. c. v. et Villoisoni Prolegg. ad Hom. edit. Ven. p. 35.] Libros autem singulos et Iliadis et Odysseæ singulis literis alphabeti, diù post ætatem Homeri, designatos esse notissimum est. Verum ut studiosa juventus facilius videat, quibus ex locis poëmatis desumpta fuerit sequentia Excerpta, atque ita eorum relationem ad totum opus intelligat, visum est ut hic exhiberetur brevis.

Conspectus totius Odysseæ. 3.

Poëma initium capit ab invocatione Musæ et propositione universæ materiæ; ut posteà fieri solebat, ad exemplum Homeri, in cæteris hujusmodi carminibus heroicis. Celebraturus summus Poëta varios Ulyssis, post captam Trojam, errores, varios casus, variaque discrimina ab eo priùs exantlanda quàm in patriam Ithacam reditûs diem possit videre, victoriamque reportare de procis uxoris Penelopes, qui regium ejus infestabant, ibique omne genus molestiæ, illo absente, ciebant; narrationem suam non, ut historicus, secundum rerum ordinem aggreditur: sed, primum omnium, heroëm suum exhibet detentum, anno jam octavo, in insulâ Ogygiâ à Calypso, postquam illuc tempestate delatus esset. Decreto autem à diis reditu ejus in patriam; Minerva in Ithacam profecta speciem induta Mentæ Taphiorum ducis, Telemacho Ulyssis filio persuadet, ut adeat Pylum et Spartam, Nestorem et Menelaum de patre sciscitaturus. Interea Mercurius ad Calypso a Jove missus, eam jubet demittere Ulyssem. Calypso, quanquàm invita, Jovis imperio paret. Profectus igitur Ulysses rata quam ipse fabricaverat, à tempestate obruitur, quam immiserat Neptunus, ei infestissimus. Naufragium passus, ipse in Scheriam, insulam Phæacum, nudus enatat; ibique, quum valdè fatigatus, ad dormiendum in sylvâ se recepisset coopertus foliis, postridiè, strepitu Nausicaæ, regis Alcinoi filiæ, ejusque virginum, quæ ad flumen propinquum ut vestes lavarent pervenerant, somno experrectus est. Ad regiam Alcinoi deductus ibi benignè excipitur; conviviisque, ludis, donis, liberaliter tractatur. Interrogatus ut de seipso, deque erroribus suis verba faceret, multa narrat, quæ ipse viderat, quæque passus erat. Loquitur præsertim de Ciconibus, Lotophagis, Polyphemo Cyclope, Æolo, Læstrigonibus, Circe, descensu ad inferos, Sirenibus, bobus Solis cæsis à sociis suis, tempestate propterea immissâ, quæ illis omnibus exitio erat; quo modo autem ipse solus, fractâ nave, ad Ogygiam Calypsûs insulam evaserat. Aliquandiu apud Phæaces commoratus, Ithacam redire vehementer cupit. Suppeditante navem Alcinoo, in patriam tandem navigat; ibique primùm, Minervæ monitu, adit Eumæum subulcum, à quo de rerum suarum statu, de Penelopes fide, de procorum injuriis et insolentiâ, de Telemachi profectione, atque de patre et matre certior factus est. Interea Telemachus, jussu Minervæ, in patriam redire parat, ipsâque adjutrice, insidias fugit quas ei proci struxissent. Is quoque, monente deâ, eundem Eumæum adit; quem ad Penelopen

3. mittit, ut de reditu suo nunciat. Absente Eumæo, Ulysses se notum facit Telemacho; eumque domum mittit, postquam quid et quomodo acturus esset admonuisset. Ipse Ulysses postea ab Eumæo in urbem atque regiam, pannis obsitus baculoque innixus, deductus, primùm ab Argo cane agnoscitur, post absentiam viginti annorum; à procis autem atque servis suis et ancillis contumeliosè exceptus et multa indigna passus, tandem noctu, postquam proci cubitum ivissent, armis omnibus auxilio Telemachi, remotis, eos aggredi parat; et cunctos, servato Phemio cantore et Medonte præcone, interficit; dum Euryclea, quæ eum inter lavandum è cicatrice agnoverat, servique fideles, quibus se aperuerat, fores custodiendas curabant. Procis interfectis, ancillis impudicis à Telemacho suspensis, et scelerato caprario Melanthio crudeli supplicio affecto, tandem à Penelope agnoscitur; deinde patri suo Laërti se notum reddit. Ithacenses autem, duce Eupithe, patre Antinoi, accenso propter interfectum inter procos filium, ad arma concurrunt, et cum Ulysse ac Telemacho prælium committunt: sed citò placantur à Minervâ, quæ fœdera inter utrosque facit,—

Μέντορι εἰδομένη, ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν.
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

Per totum hoc opus egregium,—hoc alterum Homerici ingenii ac mentis divinioris monumentum, mira atque suavissima regnat simplicitas. In Odysseâ quidem summus poëta minùs sublimis est, minus " afflatus numine jam propiore " dei," quàm in Iliade. Quod si illa hujus majestatem non æquet, exemplis tamen ethicis, ad vitam humanam dirigendam utilissimis, multò magis abundat. Ilias quidem exhibet heroum pugnas, deorum rixas, discordiam, cædemque ferè perpetuam; Odyssea verò rerum seriem amœniorem, vetus hospitium, naturæ simplicis imagines, vitæ privatæ sollicitudines et oblectamenta, atque multa id genus alia, ob oculos ponit. Illa, ut verbis utar Horatii ad Lollium,

Stultorum regum ac populorum continet æstus;

Hæc autem—

———quid virtus et quid sapientia possit,
Utile proposuit nobis exemplar Ulyssem.

Longinus quidem, magni nominis criticus, censuisse videtur Iliada ingenii palmam Odyssea facile præripere; quià argumentum ac stylus in illâ quàm in hâc multò plerumque sublimior. Undè etiam colligit Poëtam composuisse Odysse-

am in senectute quando vigor ingenii jam declinaret. [De Subl. § ix.] "E contrario" (ut observavit vir doctissimus Sam. Clarke F.) contendit Dna. *Dacier*, in præfatione ad "Odysseam, hoc non Poetæ ingenio deficienti, sed rei utique "ipsius diversitati tribuendum; Homerumque, etiam si O- "dysseam priorem, Iliadem posteriorem composuisset; u- "tramque tamen eandem ac nunc habemus, compositurum "fuisse. Similiter et Duportus; *Par* inquit *in utroque opere* "*vis et vigor et splendor ingenii.* [Præf. in Gnomonologiam "Homericam.] Ac quamvis fatendum quidem in Iliade, "cujus materia grandior, stylum multò magis sublimem esse "quàm Odysseâ, ubi materia plerumque tenuior; notan- "dum tamen et in Odysseâ omnia ubi tam aptè et vividè "depicta esse, ut dubitari possit, annon arti potiùs quàm in- "genii defectui adscribenda sit ista diversitas. Homerum enim "*nemo* (ut rectè observavit Quinctilianus, lib. x. cap. 1.] *in* "*Magnis sublimitate, in Parvis proprietate superaverit,*" [Ad ver. 1. Odyss.] Operæ pretium erit etiam inspicere quæ de hâc re disseruit Popius, in Postscripto suo ad Versionem Anglicam Odysseæ. 3.

Argumentum Libri I. Odysseæ.

Deorum concilium fit de Ulyssis in Ithacam è Calypsûs insulâ dimissione. Minerva descendit ad Telemachum; et, formam induta Mentæ regis Taphiorum, eum in Pylum ad Nestorem et in Spartam ad Menelaum, ut de patre absente eos interrogaret, proficisci hortatur. Dea discedens numen suum Telemacho admiranti prodit. Mox ille adit procos matris suæ, qui sedent auscultantes Phemium inclytum cantorem. Ipsa Penelope apparet; cujus adventus pulchrè describitur. Cantorem, qui reditum Græcorum à Trojâ canebat, illa lachrymans reprehendit; sed hortante filio, ad cubiculum redit. Proci per ædes tumultuantur, quorum strepitum et audaciam Telemachus reprimere conatur. Illi saltatione et cantu se oblectant. Tandem dormituri adeunt quisque suam domum. Telemachus quoque lectum in thalamo adit, et totâ nocte secum de suo itinere reputat.

Ver. 1. Ἀνδρα—ἔννεπε—πολύτροπον] *Virum—dic—versutum*—Epitheton πολύτροπος indicat (non, ut quidam putant virum vexatum et "actum fatis maria omnia circum," quod, Poeta exprimit per—ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη, sed) animi, ingeniique versutiam ac solertiam variam, quibus egregiè præditus erat Ulysses, et quæ personam ejus ubique designant.

3. Quum enim plerisque heroum personis, tum in Iliade, tum in Odysseâ, communis insit fortitudinis, vel magnanimitatis, longè suprà sortem vulgi mortalium, qualitas, qua lectorum admiratio magnoperè excitetur, in eo tamen elucet Homeri ingenium, quòd eorum unumquemque ita ubique repræsentaverit, ut eum à cæteris omnibus facilè possis distinguere: neque ullus est poëta dramaticus, si Shakesperium forsan excipias, nedum epicus, qui in hac parte cum Homero conferri possit. Quod autem ad Ulyssem attinet, hunc Poëta prudentem, callidum, versutum, per varios illos casus, perque tot discrimina quibus conflictatur, modò planè admirando, ubique exhibet; et non solùm epitheton πολύτροπος quo hîc et alibi [vide Odyss. κ', 330.] utitur: sed aliæ voces et locutiones, in utroque poëmate passim occurrentes, hujusmodi personam egregiam optimè depingunt; e. g. πολύμητις Ὀδυσσεύς, *plenus consilii Ulysses*, [Iliad. ά, 138, 311. γ', 200, 216. χ', 274, &c.—Od. β', 173. δ', 763,—&c.— δαΐφρων ποικιλομήτης, *bellicosus, versutus.* Iliad. λ', 482. Od. γ', 163. ή, 168. &c.] πολυμήχανος, *qui multa et bona novit consilia*, &c. Cæterùm de proprio nomine herois hic, in operis exordio, suppresso, ita Eustathius;—Σημάσαι δὲ ὅτι σιωπῷ τὸ τῦ Ὀδυσσέως ἐξ ἀρχῆς ὄνομα ὁ Ποιητὴς, ἐξαίρων αὐτὸν σεμνοῖς ἐπιθέτοις καὶ ἐγκωμίοις, κ᾽ ἀναρτῶν τὸν ἀκροατήν. *Nota autem quòd ab initio nomen Ulyssis Poëta reticeat, efferens eum honestis epithetis atque encomiis, et alliciens auditorem.*

2. Πλάγχθη,] *errare factus est, erravit.* Nam verbum πλάζω [f. -άγξω, pro -άξω (Vide Frag. Gram. G. p. 17) undè πλάγχθη, sine aug. pro ἐπλάγχθη, aor. 1. pass.] significat in voce act. *errare facio*, in voce pass. *errare fio*, in voce med. *errare facio meipsum, erro.* Et quoniam in multorum verborum quibusdam temporibus haud multum discriminis est utrum medium vel passivum sensum usurpaveris, idcircò uterque aoristus pass. nec non perf. et plusq. pass. sumi sæpissimè videntur in sensu medio. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iii. ver. 12, 13.] Verùm sollenne est Homero augmentum omittere, more Ionico. Nam Linguæ Græcæ forma, quâ utebatur summus poëta, ea est quæ ex dialectis Ionicâ et Æolicâ præcipuè constabat; inter quas magna erat affinitas, et quas usurpâsse videtur sine ullo discrimine. Has tamen locupletavit aliis interdum vocibus immixtis, quas verisimile est eum peregrinantem collegisse; quum tamen illæ differentiæ inter varias Gr. Linguæ dialectos, de quibus nunc loquuntur grammatici, adhuc essent ignotæ. Sed de hoc argumento vide quæ doctissimè disseruit vir clarissimus, mihique amicissimus, Th. Burgess, in Annot. sua ad Dawes. Misc. Crit. p. 397. itemque in præf. sua, p. 17. quibus calculum apposuit celeberr. Villoisonus, in Addend. ad sua prolegom.

in Hom. edit. Ven. p. 58.]—ἐπὶ Τροίης ἱερ. πολ. ἔπερ. *postquam Trojæ sacram urbem evertisset.* Undè Ulysses ab Horatio [Epist. lib. I. ii, 18.] vocatur *domitor Trojæ;* quia scil. plus potest, quo maximè pollebat Ulysses, consilium quàm vis. Nam uti loquitur idem Horatius, [Carm. lib. III. Od. iv. 65.] *Vis consili expers mole ruit suâ.* Cæterùm Troja vocatur *sacra*, tum quia hoc omnium munitarum urbium commune fuerit epitheton, tum præsertim quod Trojæ mœnia structa dicerentur ab Apolline et Neptuno. [Διὰ τὸ τετειχῖσθαι ὑπὸ θεῶν. *Schol.*] 3.

3. Πολλῶν δ' ἀνθρώπων—] *Qui mores hominum multorum vidit et urbes.* Hor. Art. Poetic. 141. Vide etiam Epist. I. ii, 18.

4. Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ—] —*multum ille et terris jactatus et alto.* Æn. I. 3.

5. Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ ν. ἑ,] *Anxiè cupiens vitam suam servare, et reditum sociorum comparare.* Ἀρνύμαι, verb. defect. *servare, comparare, perficere cupio; expecto tanquam præmium laboris.* * Sic Il. ἀ. 159. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ. Angl. *Demanding compensation for Menelaus.*

6. —εἰρύσατο,] *servavit.* [Perperam vulgo legitur, ἐῤῥύσατο.] Ῥύω, *traho, libero, eripio;* in form. med. quæ sæpissimè occurrit apud Hom. *servo quod meum est, servo pro meipso,* et simpliciter *servo.* ἵεμενός περ, *cupiens licet.* ἵημι mitto; ἵεμαι in med. *mitto ipse me, cupio.*

7. —σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν—] *suâ temeritate,* ἀτάσθαλος, [undè ἀτασθαλία] *stultus, amens; quasi ex* ἄτη *damnum, noxa,* et θάλλω, *vireo;* σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν, Ion. pro σφετέραις, &c.

8, 9. —οἳ κατὰ βοῦς—Ἠσθιον·] i. e. κατήσθιον βοῦς, *comederunt boves;* ὑπερίονος—ὑπερίων, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς ἵεναι. *Schol.* Sic *T. Gray,* poëta lyricus celeberrimus:—*Hyperion's March they spy— Progr. of Poesy, an Ode.*] Cæterum de sociis Ulyssis boves Solis comedentibus narrat Poëta infrà in XII. Hic autem, in exordio poëmatis, "non erat his locus."

10. ἀμόθεν γε,] *ex aliquâ saltem parte.* ἀμὸς Ion. et Dor. pro εἷς vel τις, *unus, aliquis.* undè ἀμόθεν, adv.

11. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες—] Omnes scil. alii Græcorum duces. Nam incipit narrationem suam poëta non statim ab Ulyssis erroribus, sed ab illo tempore quo Dii deliberant de profectione ejus ab insulâ Calypsûs, ubi septem jam annos detentus fuerat. Posteà, more aliis indè poëtis epicis solenni, Ulyssem ipsum inducit narrantem res præcipuas, quæ sibi ante id tempus acciderant. Scriptor enim ejusmodi, ut observavit Horatius: *Semper ad eventum festinat; et in medias res, Non secus ac notas, auditorem rapit.* [Art. P. 148.] Quanquam igitur inter Ulyssis à Troade discessum et reditum in

3. patriam Ithacam intercesserant amplius novem anni, argumentum tamen Odysseæ non ultra triginta novem dies extenditur. Vide viri eruditissimi Heynii Excurs. II. ad lib. III. Æn. item ejusdem Disquisit. I. de Carmine Epico Virgilii.

12. —πιφευγότες—] Non est. perf. part. med. uti putâsse videtur vir doctus Sam. Clarke F. sed act. πίφευγα pro πίφευχα, ad vitandam repetitionem soni asperi. πίφυγα est perf. med. Vide Moor Element. L. Gr. p. 189.

13. κιχρημένον] *desiderantem*—non à χράομαι, *utor*, sed, auctore Eustathio, à χρηΐζω, χρῄζω, *indigeo*, per elipsin literæ σ· Nimirùm κιχρημένον hìc idem sonat ac χρήζοντα, et H. Steph. vertendem potiùs censet *carentem*.

15. Εν σπέεσι γλαφυροῖσι,—] *In specubus cavis*, λιλαιομένη πόσιν εἶναι, *quæ cupiebat ut is maritus sibi esset*.

16. —περιπλομένων ἐνιαυτῶν,] *volventibus annis*. Æn. I. 234. ad quem locum ita celeberr. Heyne : " Volventibus annis sc. " se, nota poëtica ratio, quoniam annus in orbem redit." * περιπλομένων, est pro περιπελομένων ; à περιπέλομαι, *circumverto me, versor circa*.

4. 17, 18. —ἐπικλώσαντο] *sibi destinârunt*. à κλώθω, *neo, glomero*. Est autem ἡ Κλώθω nomen propr. unius Parcarum. —πιφυγμένος ἦεν [ἦν] *evaserat*. * Nullus dubito quin Homeri aevo verbum esset ἦεν, inde contractè, primo in εἶν, et postea in ἦν. Prima vocalis ictum habet, atque ita produci debet. Sic in Il. ά. 8. ξυνέηκε primo fuisse judico ξυνέεικε.

20. * Νόσφι Ποσειδάωνος·] Grammatici dicunt Ποσειδάωνος regi ab adverbio νόσφι. Aliter sentio. Sententia enim est elliptica, et hoc modo expedienda : Ποσειδάωνος [ὄντος] νόσφι.

21. —πάρος ἦν γαῖαν ἱκέσθαι,—i. e. ἐις ἣν γαῖαν, *antequam is suam in terram venisset*. πάρος, adv. loci et temp. cum inf.

22. —Αἰθίοπας—] Æthiopes incolæ erant regionis ultra Ægyptum, meridiem versus sitæ. Olim erant valdè δεισιδαίμονες, ut hinc dii certis temporibus epulari dicantur. Vide Iliad. ά. 423. ψ', 206.

23. —δεδαίαται,] Ion. pro δεδαΐνται. τοὶ [οἱ] διχθὰ διδ. *qui bifariam divisi sunt*. Ægyptum superiorem videtur intelligere, per quam mediam fluit Nilus, eamque in partem Orientalem et Occidentalem dividit : et dicuntur ἴσχατοι ἀνδρῶν, nam habitatores Ægypti inferioris putabant hos superioris Ægypti incolas esse ultimos hominum meridiem versus. Damm. *Lex.*

24. —δυσομένου— præs. part. à δύσομαι, verb. nov. à fut. med. verbi δύω, *subeo*. Οἱ μὲν δυσ. ὑπέριον. οἱ δ' ἀνίοντ. *alii quidem ad occidentem solem, alii verò ad orientem*. Putat amicissimus T. Young, δυτομένῳ ideò fortassè in forma futuri dici potuisse, quia Sol occasurus tantum conspicitur, vix in occasu ipso.

25. Ἀντιόων—] *ut adesset.* Verbum est ἀντιάω. contr. ἀντιῶ, 4.
undè Homericum ἀντιόω, reduplicato scil. dimidio τῦ ω, quod est ο· quæ mutatio sæpissimè occurrit apud nobilissimum poetam. Vide infra ver. 32. cf. Iliad. ά, 31. φ', 431. β', 323, 472, &c. * Vereor ut ἀντιόων hoc modo ab ἀντιάων facta sit. Est potius ab antiquiore verbo ἀντιόω. Vide Collect. Græc. Min. Annot. in Homeri Il. ά. v. 31.

29. —ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,] *nobilis Ægisthi*—Refertur hoc epitheton ἀμύμων non ad præstantiam animi, qui in hoc homine turpissimus erat, sed ad natalium splendorem; fuit enim regio genere Atridarum. De pulchritudine intelligit Ernestius; nam et mulieres, nullâ aliâ magis de causâ quam propter pulchritudinem, ἀμύμονες apud Homerum appellantur. * Fortasse ἀμύμων, quod ex α priv. et μῶμος, *macula, probrum,* formatur, primitus significabat, *forma præstans,* postea, *inculpatus, nobilis,* &c.

32. αἰτιόωνται·] *culpant.* vide suprà ad v. 25.

33. Ἐξ ἡμέων—ἔμεναι·] i. e. ἐξ ἡμῶν—εἶναι * Confer Sophocl. Philoct. v. 454.

34. —ὑπὲρ μόρον,] *præter fatum,* contra quam destinatum est fatis. Sic ὑπὲρ αἶσαν, Iliad. π', 780. Confer Iliad. ρ', 321. φ', 517, Od. ἑ, 436.

35. —Ατρείδαο] Ατρείδης,—υ. Ionicus genitiv. est Ατρείδεω, Æol. Ατρείδαο.

37. Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον] *quanquam gnarus esset gravis exitii* cui ipse foret obnoxius. ἐπεὶ πρὸ οἱ εἴπομεν ἡμεῖς, i. e. προείπομεν οἱ, *quoniam illi nos prædixeramus.*

39. —μνάασθαι,] μνάεσθαι contr. μνᾶσθαι, et apud Hom. reduplicato α, μνάασθαι, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν, *neque ambiret* ejus *uxorem.* μνάω, *in memoriam revoco, facio ut aliquid in mente hæreat et maneat;* μνάομαι, in med. *in memoriam mihi ipsi revoco,* undè *recordor:* et ita usurpatur ut verbum deponens: atque significat etiam *ambio,* quasi *mentem meam in sponsam defigo, ambio constanter sponsam;* in quo sensu sæpissimè occurrit in Odysseâ. Conf. α, 248. ζ, 34, 284. λ', 116. ν', 378, &c. * μνάομαι *recordor,* et μνάομαι *ambio,* diversa verba puto, neque eodem referenda.

40. —τίσις ἔσεται—] *ultio foret,* vel *ultionem fore*—prædiximus scil. non *ultio erit.*

41. —ἧς ἱμείρεται αἴης.] *suam desideraret patriam, cuperet in patriam suam redire.* Latuit enim Orestes apud Strophium regem Phocidis per complures annos.

43. —ἀθρόα πάντ' ἀπετίσε.] *cumulatè omnia luit.*

46. —λίην—ἐοικότι—ὀλέθρῳ] *meritissimâ pernicie.*

* 47. ὅτις] Quoniam Homerus sæpe articulo pro relativo utitur, sic ὅτις pro ὅστις exhibet.

5. 50. —ὀμφαλὸς—θαλάσσης,] *umbilicus maris.* Eodem modo Græcis antiquissimis, geographiam minus scientibus, Delphi umbilicus terræ esse dicebantur. Conf. Eur. Med. 673.

52. Ατλαντος—] Conf. Æn. IV. 247, seqq. et celeberr. Heyne ad locum. De Atlante vide etiam propriorum nominum lexica. Ejus filia fingitur fuisse Calypso, "insulam Ogygiam possidens, quam Melitum infra Siciliam autumunt, qui "rem verè factam Homerum narrare opinatur. Poëta eam "insulam suo more ἐκτοπίζει (in alium locum transponit) et "in Atlanticum mare transferre videtur. Hinc frustra est "quærere, cur dicatur hæc insula media maris; nam est in "vasto Oceano ex fictione poëtae." Damm.

55. Τῆ θυγάτηρ—] *Hunc Phœnissa tenet Dido, blandisque moratur Vocibus*—Æn. I, 670.

56.* —αἰμυλίοισι λογοίσι—] *Callidis verbis.* Vide Collect. Græc. Maj. Vol. III. Addenda in Prometh. Vinct. v. 214.

57—60. —αὐτὰρ Οδυσεὺς—] Sensus est:—Ulysses cupit fumum exilientem videre suæ terræ, etsi mortem extemplò subiturus; [ut rectè Dio Chrysostomus, Orat. xiii. notante Sam. Clarke F.] imago ad commovendos affectus quàm aptissima! [Conf. Ovid. ex Ponto, Lib. I. Epist. iii, 33. et Apul. Apol. I.] ἐδέ νυ σοί περ Εντρέπεται φίλον ἦτορ, *neque sanè tibi commovetur tuum cor.*

62. —τί νύ οἱ τόσον ἀδύσαο,] *quid tandem illi tantùm irascaris?* ἀδύσσομαι, *succenseo.* f. ἀδύσομαι, aor. 1. ἀδυσάμην, ἀδύσασο, eliso σ, ἀδύσαο, Atticè contractè ἀδύσω· et sic vulgò flectitur in grammaticis.

63. —νεφεληγερέτα—] *nubium coactor,* Æolicus nominativ. Homero frequentatus, idem ac νεφεληγερέτης. Epitheton est Jovis, quia Jupiter est aër superior ubi nubes colliguntur et pendent. Cf. Iliad. ά, 511, 560. δ', 30, &c. * Vide Moor Elem. Ling. Gr. p. 7.

64. ἕρκος ὀδόντων—] *Septum dentium,* i. e. τὰ χείλη, *labra.*

66. Ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, &c.] Notandum præp. περὶ in compos. sæpè denotare *eminentiam,* item *abundantiam.* Hic, per tmesin, distrahitur à suis verbis; et constructio est, Ὅς μὲν περιεσὶ βροτῶν [κατὰ] νόον, περιδώκει δὲ ἱερὰ ἀθανάτοισι θεοῖσι. *qui quidem mente superat alios mortales, affatim verò dedit sacra immortalibus diis.*

69. Κύκλωπες κιχόλωται,—] subauditur ἕνεκα. Angl. *is enraged on account of the Cyclops.* Tempus est scil. quod ritè vocatur *præs. perf.* ὀφθαλμῷ ἀλάωσιν [sine augm. pro ἠλάωσιν, ab ἀλαόω, *cæcum reddo.*] Angl. *made him blind of his eye, put out his eye.* De Cyclope vide infrà Od. ί.

71. Πᾶσιν Κυκλάπεσι—] Desidero præpositionem ἐν inter πᾶσιν et Κυκλ.

74. —Ποσειδάων ἐνοσίχθων—] *Neptunus terræ quassator.* Ita dicitur quia mare causa motuum terræ credebatur. 5.

75. —πλάζει— *errare facit.* Vide suprà ad v. 2.

76. —ἡμεῖς οἵδε περιφράζωμεθα πάντες Νόστον,] *nos ipsi deliberemus de reditu ipsius.* φράζω, in voc. med sæpè sign. *delibero.*

79. —ἐριδαινέμεν—] Pro ἐριδαίνειν. * Minime ἐριδαινέμεν pro ἐριδαίνειν. ἐριδαινέμεναι est prisca infinitivi forma; inde per Apoc. ἐριδαινεμεν, eliso μ, ἐριδαίνειν, inde contracte, ἐριδαίνειν; et sic de omnibus præsentis et futuri infinitivis dicendum est.

83. —διάκτορον Αργειφόντην,] *internuncium Argicidam.* Ita dicitur Mercurius quia nuncius erat deorum, et, jubente Jove, Argum multioculum, quem Juno custodem Iûs designâsset interfecerat. Quæ Eustathius aliique commenti sunt de etymologiâ vocis Αργειφόντης ad rem esse minimè videntur. 6.

85. Νῆσον ἐς Ωγυγίην—] Vide suprà ad v. 52. ὀτρύνομεν pro ὀτρύνωμεν, *celeriter mittamus.*

90. —καρηκομόωντας] Vide suprà ad v. 25.

91. —μνηστήρεσιν ἀπειπέμεν,] Poët. pro μνηστήρσιν ἀπειπεῖν, *omnibus procis interdicere.*

92. —ἀδινὰ—] neutr. plur. adverbialiter, —εἰλίποδας ἕλικας βοῦς, *flexipedes camuris cornibus boves.* εἰλίπους, -οδος, ὁ, ἡ, Angl. *crooked or bent-footed;* ἕλιξ, -ικος, ὁ, ἡ, Angl. *crankle-horned.* ἕλιξ, ἡ, est etiam substantivum, et signif. *res torquens se.*

94. —ἢν πυ—] *sicubi.*

95. —μιν κλέος ἐσθλὸν—ἔχῃσιν.] i. e. ἔχῃ. *ipsum,* scil. Telemachum, *gloria insignis habeat.*

96. —ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο—πεδίλα,] Observa vim med. voc. [item infrà in εἵλετο] *ligavit sua talaria.*—τά *quæ,* pro relativ. vel articul. postpos. [conf. Vol. I. ad p. 3. n. 4.] ἠμὲν—ἠδ'—*tam—quam.* ὑγρὴν, supple θαλάσσαν. uti ἡ γῆ, *terra,* vocatur ξηρὰ. Cf. Il. ω, 339, et infra Od. ι, 44. item Æn. IV. 239.

98. —ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·] ἅμα σὺν πνοιαῖς ἀνέμου, *simul cum flatibus venti.*

96. —ἀκαχμένον—] *acuminatam.* Ab ἀκὴ, *cuspis,* venit ἀκάζω, *acuo,* f. -άσω, vel -άξω, unde in perf. pass. ἠκάσμαι, vel ἤκαχμαι, et in particip. ἠκασμένος, vel ἠκαχμένος, et sine augm. Ion. ἀκαχμένος.

100. Βριθὺ, μέγα, &c.] Pulcherrima descriptio! δάμνησι, Ion. pro δάμνη. * Immo; est 3. sing. verbi δάμνημι, quod idem est ac δαμάω.

101. —τοῖσίν τε κοτέσεται ὀβριμοπάτρη] i. e. οἷς κοτέσεται, *contra quos irata erit.* * ὀβριμοπάτρη interpretatur Dammius in

Lex. *gravi et præpotente patre nata.* Angl. *Daughter of a mighty Sire.*

102. Βῆ δὲ κατ' Ὀλύμποιο καρήνων] i. e. κατεβῆ δὲ [ἀπὸ] καρήνων Ολύμπου. conf. Il. α', 44.

103. Στῆ—] Pro ἔστη, *Stetit.* Vide. Vol. I. ad p. 3. n. 7.

106. —μνηστῆρας ἀγήνορας·] *procos superbos.* Erant nimirum nobilissimi ex circumjacentibus insulis.

107. Πεσσοῖσι—θυμὸν ἔτερπον,] Vide Athenæum, lib. I, cap. 14. ubi lusus hic procorum particulatim describitur. CLARKE.

7. 114. Ἧστο—τετιημένος ἦτορ,] i. e. κατ' ἦτορ, *mœstus corde.* τίεω, *punio, crucio.* cf. Od. β', 298, &c. * est a τίω, *solvo, punio.*

115. Ὀσσόμενος πατερ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν] pulcherrima quidem phantasia! * Est autem modus loquendi, de quo supra, pro ὀσσόμενος ἐνὶ φρεσὶ εἴποθεν πατὴρ ἔσθλος ἐλθὼν, &c. ERNEST.

116. —σκέδασιν—θείῃ] *dispersionem faceret.*

120. Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν.] Ion. pro Ξένον δηθὰ θύραις ἐφεστάναι. *Hospitem diu ad januam stare.*

123. —παρ' ἄμι φιλήσεαι·] i. e. παρ' ἡμῖν φιλήσῃ, *à nobis amicè excipiêris.* φιλήσομαι, φιλήσεσαι. eliso σ, φιλήσεαι, contractè φιλήσῃ. Vide Vol. I. ad p. 9. n. 10.

124. —πασάμενος] à πάομαι, *possideo,* et sæpè, apud Homerum *gusto.* ὁτεό σε χρή. *quo opus est tibi,* ὁτέο. Ion et poët. pro ὅτινος. * est ab antiquo nominativo ὅτις. Attici contrahunt ὁτέο in ὅτου.

130. —ὑπὸ λιτα πετάσας,] i. e. ὑποπετασάς λῖτα, *tegumento molli substrato.* λιτὸς, ἡ, ὸν, *tenuis, tenui filo textus.* [cf. Iliad. θ', 441.] Sed λῖτα est hìc accus. à λὶς, quod in hoc sensu in usu est tantùm in dat. et accus. Λίς, -ινος vel λὶν, λινὸς, ὁ, est *leo.* Vide Il. λ', 239. cf. Il. θ', 441, ubi λιτα potest esse accus. plur. à λῖτον.

134. ἀδήσειεν,] opt. aor. 1. idem quod ἀδήσαι. [vide Vol. I. ad p. 27. n. 12.] ab ἀδέω, *tædio afficior,* &c. quasi pro ἀηδέω, ex α priv. et ἡδὺς, *suavis.* ὑπερφιάλοισι μετελθὼν, i. e. ἐλθὼν μεθ' ὑπερφίαλοις, *veniens inter superbos.* Cæterum ὑπερφίαλος est ὁ ὑπὲρ τὴν ἱερὰν φιάλην ποιῶν, *fœdifragus;* indè *insolens, superbus.* Vide infrà ad ί, 106.

139. 140. * αἰδοίη ταμίη — χαριζομένη παρεόντων] αἰδοίη ταμίη Angl. *The modest housekeeper.* χαριζομένη scil. ἐκ παρεόντων.

141. * Δαιτρὸς] Bene interpretatur Cowper, Poeta et ipse prope nemini secundus, *the Sewer,* et laudat Milton.—*Sewers and Seneschals.* δαιτρὸς est à δαίω, *divido:* δαιτρὸς enim suam unicuique hospitum portionem dividebat.

8. 149. Κοῦροι—ἐπεστέψαντο,] *juvenes coronabant,* i. e. *implebant usque ad summam,* &c. Hinc Virg. *Crateras magnos statuunt et vina coronant.* Æn. I. 724. ubi vide quæ annotavit doctissimus Heynius.

150. ἐξ ἔρος ἕντο—] i. e. ἐξέντο ἔρος, *exemerant desiderium.* 8.
—cf. Il. ά, 469. et quæ ibi protulit acutissimus Clarkius.

151. —ἄλλα μεμήλει] *aliæ curæ erant.* μεμήλει, per Sync. et sine augm. pro ἐμεμελήκει. * Est potius plusquamperfectum medium.

152. * τὰ γὰρ ἀναθήματα δαιτός.] Vulgo legitur τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δ. Verum si quidem τ' sumendum est pro particula τε, prorsus inutile est: si vero pro articulo τὰ, a Homerico usu abhorret. Interponi videtur producendæ syllabæ causa. Ceterum ἀναθήματα est *ornamentum:* Ea dicebantur ἀναθήματα quæ in æde sacra, ornamenti vel voti causa, apponebantur.

155. —ἀνεβάλλετο—] *præludebat*, in quo sensu sæpissimè sumitur ἀναβάλλεσθαι. Vide Theocr. Idyll. VIII. 71, &c.

157. —πευθοίατο] Ion. pro πευθοίντο. Vulgo legitur πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι. male.

158. —εἰ καί μοι νεμεσήσεαι ὅ, τι κεν εἴπω;] *num etiam mihi* [νεμεσήσῃ] *irascéris* [ὅ, τι, i. e. δι' ὅ, τι] *ob id quod dixero?* * εἰ καί minime interrogative usurpandum est; sententia vel elliptica habenda, scil. ὅμως ἐρέω, *dicam tamen*, vel εἰ in ἦ mutanda est, *num etiam*, &c.

162. * κείμεν' ἐπ' ἠπείροιο, ἢ εἰν] vulgo scribitur ἠπείρου, ἤ, quod stare nequit; nam particula ἤ, secunda pedis syllaba, ante εἰν necessario corripi debet. Vide Prosodia Græca p. II. 33 et seqq.

163, 164. —ἰδοίατο—ἀρησαίατ'.] Pro ἰδοίντο, ἀρησαίντο. Vide suprà v. 157. * Ante ἤ in v. seq. supplendum est μᾶλλον.

166. —κακὸν μόρον,] i. e. διὰ κακὸν μ. *malo fato.*

169. —ἀτρεκέως] non *verè*, sed *accuratè*, *particulatim.*

171. —ἀφίκεο—] ἀφικόμην, ἀφίκεσο, eliso σ, ἀφίκεο, Atticè ἀφίκου.

172. —τίνες ἔμεναι εὐχετόωνται;] *quosnam se esse prædicant?* Vide suprà ad v. 25. item Coll. Gr. Min. ad. p. 95. v. 31.

177. * ἐπεὶ καὶ κεῖνος, ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων·] Angl. *Since he was the attracter of men. Since he drew men to his court.* Est a perf. med. v. ἐπιστρέφω.

183. * —ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.] ἀλλόθροος est *qui aliena lingua utitur*, ex ἄλλος et θροος *clamor confusus.* cf. Sophocl. Philoct. 541.

184 —μετὰ χαλκόν.] Angl. *in quest of brass.* * De significatione μετὰ cum accus. vide Greek Ex Ed. 3. p. 279. 9.

185. * —νόσφι πόλιος,] vulgo πόληος: nulla autem vox habere potest ηος in genitivo nisi nominativus ejus in εὺς desinit. Ita scribebatur, puto, ut haberet penultimam longam, ratione linguæ posthabita.

188. —εἴρηαι—] ἔρομαι vel εἴρομαι, *interrogo.* in subj. εἴρωμαι, εἴρησαι, eliso σ, pòst contractè εἴρῃ.

9. 191. * Γρηΐ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥδ' οἱ —] Sic scribendum censeo pro ἥ οἱ, nam ἥ, secunda pedis syllaba, ante οἱ corripi debet: vide supra ad v. 162. Hæreo inter ἥδ' οἱ et ἥ ῥ' οἱ.

192. Παρτιθεῖ, per Sync. pro παρατιθεῖ. τιθέω, idem quod τίθημι, interdum in usu est.

193. —ἀνὰ γονὸν ἀλωῆς οἰνοπίδοιο.] *per fertile solum areæ vitibus consitæ.*

195. —βλάπτωσι κιλεύθου.] *impediunt à viâ.* ἀπὸ κιλεύθου scil.

199. —ἰρυκανόωσ'] *detinent.* Vide suprà ad v. 25.

201. —καὶ ὡς τιλέεσθαι ὀΐω,] Angl. *and as I think it will turn out,* nam τιλέεσθαι, idem quod τιλεῖσθαι, est inf. fut. 1. med. pro τιλέσεσθαι. Vide Villoisoni Animadversiones ad Longi Past. p. 248.

203. Οὔτι ἔτι δηρὸν γε.] Qua ratione ι in ἔτι producatur vide Prosodia Græca, p. II. p. 38 et seqq. item ισ in ἔσεται et φερασ in φεράσεται.

204. —ἔχῃσι] Ion. pro ἔχῃ.

205. Φεράσεται] Angl. *He will contrive,*—φεράζω in voc. act. est *dico,* in v. med. *delibero, cogito,* πολυμήχανος, vide suprà ad v. 1.

209. —τοῖον ἐμισγόμιθ' ἀλλήλοισι,] *ad hunc modum nos invisebamus invicem.*

210. —ἀναδήμεναι,] ex quo ἀναδῆναι. Vide supra ad v. 79.

10. 212. Ἐκ τοῦ,] scil. τῷ χρόνῳ.

213. —πεπνυμένος] Angl. *discreet.* à πνέω, *spiro;* πνέομαι, apud Hom. *sapio.* Vide infrà ad Ψ, 586.

216. —ὃ γὰρ πώ τις εἴδ γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.] *nunquam quis suam stirpem unde ortus sit, ipse per se cognovit, sed ex parentibus suis audivit,—nunquam quis genituram suam ipse per se scivit;* nam non cavillatur—Telemachus, quasi nullus filius certum habeat patrem, sed matri tantùm de patre credendum esset: sed simpliciter loquitur, maximè cum is nunquam patrem suum ipse adhuc vidisset, et ex eo de eâ re certior fieri nondum potuisset. Est ergo h. l. γόνος abstractum, loco concreti πατήρ. Dammii *Lexicon.* Nam vulgaris significatio τοῦ γόνος est *natus, soboles.*

217. Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον—ἶμεναι] *Utinam sanè ego fuissem,*—[Vide inf. ad Eur. Med. ver. 1.] τιν, i. e. τυ, quod pro τίνος.

218. —κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι—] i. e. ἐφ' οἷς κτέασιν, *in bonorum suorum possessione*—κτέαρ, ατος, τὸ, *possessio.*

222. —νώνυμον—] Nulla ex analogia produci potest media hujus vocis. Pronuntiabatur fortasse hic νῶνυμον. Clarke. * Neque νώνυμνον, neque νώνυμμον pronunciari debet: Penultima νυ est prima pedis syllaba, ideoque vi ictus producitur. Hoc modo etiam vocis orthographia servatur: constat enim e particula νη, et ὄνομα conflatam esse.

225. —ἔπλετο ;] i. e. ἐπέλετο, quod quanquam sit imperf. temp. omninò hìc, et alibi sæpissime apud Hom. reddendum per *est*, [cf. Iliad. ά, 418. β', 480. ζ', 434, &c. Od. β', 364. δ, 441, &c.] τίπτε δέ σε χρεώ ; scil. ἱκάνει εἴς σε. *quæ necessitas urget te?* χρεὼ vel χρειὼ, -οος, contr. -ους, ἡ, vox Ionica, idem notans quod ἡ χρεία. DAMMII *Lex.* 10.

226. Εἰλαπίν', ἠὲ γάμος ;—ἔρανος—] Εἰλαπίνη, ἡ μεγάλη εὐωχία, ἐν ᾗ κατὰ εἶλας καὶ συστροφὰς εὐωχοῦνται.—Ερανος, τὸ ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον. *Schol.* Εἰλαπιν'—rarissimè eliditur longa vocalis, vel dipthongus ου. * Nullo modo η vocis Ειλαπίνη elidendum est : versum ita scribendum judico ; Ειλαπινη, ἡ, γάμος ; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν. Eodem redit an syllaba γα vel μος, quæ est vulgaris lectionis cæsura, producenda sit.

227. ὑπερφιάλως—] Vide suprà ad v. 134.

229. —ὁροῶν,] Vide suprà ad v. 25.

231. —ἀνείρεαι] Vide suprà ad v. 123.

232. Μέλλεν μέν ποτε, &c.] Constructio est ; ποτε μὲν ὁδ' οἶκος ἐμέλλεν ἔμεναι ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων, Angl. *Formerly indeed this house used to be opulent and flourishing*, &c. * Eodem fere sensu ἔμελλε apud Sophoclem usurpatur, Philoct. v. 448. Ἐμελλ'· ἐπεὶ οὐδέν πω κακὸν γ' ἀπώλετο.

233. * —ἐπιδήμος ἦεν·] Nullus quidem dubito quin antiquitus scriptum fuerit ἔεν, quæ est genuina imperfecti forma : Postea contractum est in ἦν et interdum εἶν.

234. Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοί,] Angl. *But now the gods otherwise ordain ;* μητιόωντες, vide suprà ad v. 25.

235. * οἱ κεῖνον μὲν ἄϊστον—] ἄϊστος, *e cognitione amotus*. forsan ab α priv. et ἴσημι, scio : vide infra v. 242. et Æschyl. Prom. v. 946. 11.

239. * Τῷ κὲν ἔοι τύμβον—] Vulgo legitur τῷ κέν οἱ τύμβον κ. τ. λ. Verum videre nequeo quo modo κεν hic produci possit ante οἱ. Nihil certius est quam scriptura ἔοι.

241. —Ἁρπυίαι ἀνηρείψαντο] *Harpyiæ abripuerunt*. proverbium de iis qui nobis sunt erepti, nec scimus quà delati sint. cf. ξ', 371. et ύ, 77. item Æn III. 210, 214. ibique Excurs. eruditissimi Heynii ; nec non *The Epigoniad*, eximium poëma epicum Anglicum, prope init.

243. Κάλλιπεν] pro κατέλιπεν.

246. Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, &c.] *Nemorosa Zacynthus Dulichiumque Sameque*, Æn. III. 270. Δουλιχίον τε Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζακύνθος. Od. ί, 24. ἐν ὑλήεντι Ζακύνθῳ occurrit et alibi. At Σάμη lectum fuit etiam a Virgilio, contra atque Apollodorus volebat ap. Strab. x, p. 453. D. Sanè communius nomen *Samos* etiam apud Homerum, quæ deinceps Cephalenia. *Dulichium* est prope Cephalenium, undè etiam nunc

11. *parva Cephalenia* vel *Teaki* appellatur. cf. *Wheeler*, p. 35. seqq. HEYNE. * Observandum est et Homerum et Virgilium vocalem brevem altera voce ante Ζακύνθῳ et Zacynthus haud producere. Pronunciatum erat fortasse Δακύνθῳ.

247. —κραναὴν Ἰθάκην] *Scopulos Ithacæ, Laërtia regna*, Æn III. 272.

262. Ἰὸς χρείσθαι—] non nisi admodum barbarorum populorum mos, in Il. vix occurrit, sed in Od. ά, 260, HEYNE, ad Æn. IX. 773.

264—274. —φιλέεσκε—] Ion. 3. sing. imperf. ind. pro ἐφίλει.—ὁμιλήσειν, subauditur εἰ [Vide Vol. I. ad p. 27. n. 12.]—γενοίατο— Ion pro γενοίντο,—Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται· Ἐν τῇ τῶν Θεῶν ἐξουσίᾳ ἐστί. *Schol.*—ἀνωγα, *jubeo*. Est præs. scil. perf.—ἀπώσεαι— pro commun. ἀπώσῃ. Vide suprà ad v. 123.—ξυνίει, contr. pro ξυνίεις, præs imperat. verbi ξυνιέω, idem quod συνίημι, *committo*, item *intelligo*, *attendo*; ab eodem ξυνιέω, in usu est imperf. ξυνίεον, contr. ξυνίουν, et ξύνιον, quasi a ξυνίω.—ἐμπάζεο, ex ἐμπάζεσο, quod vulgò ἐμπάζου. Sic ἔρχεο infrà 281; et εἶρεο, 284.—πίφραδε, non perf. med. à φράζω, sed præs. imperat. à verbo poëtico πίφραδω, *dico*, *edissero*, [cf. Il. ξ'. 500, σ'. 9, et υ. 340.] —ἄνωχθι, pro ἀνώγηθι, ab ἀνωγημι, id. quod ἀνώγω, *jubeo*, *hortor*.

275. Μητέρα δ',] Schol. legendum conjicit Μήτης δ', sed nihil opus; nam hujusmodi syntaxis ἀνακολέθος sæpe occurrit apud Homerum. Vide Il. β', 353. γ', 211. ζ, 710. κ', 224. annotante Clarkio. * cf. Eurip. Orest. 1645. Ἑλένην μὲν,—ἥδ' ἐστίν.

277. Οἱ δὲ—] Eustathius de patre, Scholiastes de procis
12. explicat: * Ita Eustathius ad Il. ί. p. 745. ἔδνα, ἔστιν ὅτι καὶ τὰ τοῖς ἀνδράσι διδόμενα λέγεται, ὡς πολλαχοῦ φανεῖται, οὕτω δὲ καὶ φερνὴ, αἱ μόνοι ἡ τῆς γυναικὸς ἐκ πατέρων ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ἀνδρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ αὐτὸ Εὐριπίδης ἐν τῷ, γάμων φερνὰς διδοὺς Λίμνοι. Phœniss. 1603. Ed. Porsoni. ἔδνα Euripides, ni fallor, semper usurpat de dote a patre sponso data. Sic Androm. 864. Αλλ' ἀνδρὸς ἰσθλοῦ παῖδα, σὺν πολλοῖς λαβὼν Ἐδνοῖσι.—cf. etiam v. 152. Præstat autem hoc loco de dote a procis danda intelligere. cf. ζ'. 159.

279. —πίθηαι] subj. aor. 2. m. πιθώμαι, πιθήσαι, eliso σ, πίθηαι, unde contractè πιθῃ.

282. ἤ, ὅσσαν—] ὅσσα ἐκ διός est fortuitò audita quædam vox index veri; vel oraculi et vatis alicujus vox. Sic Od. β', DAMM. * vulgo legitur ἤ ὅσσαν, quæ scil. lectio ἤ, secundam pedis syllabam ante ὅσσαν facit. vide Prosodia Græc. p. II. p. 37. &c.

286. Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν] Τουτέστιν ὕστατος ἐπανῆλθε. EUSTATHIUS.

288. Η τ' ἂν,—] Η τ' ἂν τλαίης ἐνιαυτὸν, Angl. *Thou mightest surely endure even for a year, τρυχόμενος περ, though distressed.*

291. Σῆμά τε οἱ χεῦσαι.] *Tumulum ei erige,* καὶ ἐπὶ κτερεα κτερεΐξαι Πολλὰ μαλ', *et infer ei inferias multas.* Hic scil. pertinebant sepulchri et monumenti honor, ludi funebres, dona mortuo congesta. DAMM. Cæterùm de hujusmodi σήμασι, τύμβοις, &c. vide quæ nos notavimus ad *Troadis Descript.* auctore *Chevalierio.* [p. 89. Version. Angl. in 4to.] χεῦσαι, κτερεΐξαι, sunt aor. 1. inf. act. subauditur scil. ὅρα, vel tale aliquid: uti in φράζεσθαι, ver. 295, et alibi sæpissimè. 12.

296. Κτείνης, ἢ δόλῳ, ἢ καὶ ἀμφαδόν.] Sic legendum duco pro vulgari —ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν. Prior conjunctio, ni fallor, semper est ἢ, posterior sæpe ἠὲ, et in hoc loco omnino reponenda pro ἢ. vide supra ad v. 282.

297. Νηπιάας ὀχέειν] τουτέστιν ἄφρονα εἶναι. *Schol. puerilia perferre, consectari.* ὀχέω est propriè *porto, habeo in dorso.*

298. Ἢ οὐκ ἀΐεις] Pronuntiabitur ηὖκ ἀΐεις. Vide quæ acutissimus Sam. Clarke annotavit ad Il. ί, 349, et ad ύ, 188. * vide Prosodia Græca p. I. p. 37.

304, 305.—ἀσχαλόωσι] vide suprà ad v. 25. —ἐμπάζεο, vide suprà ad v. 264.

309. —ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,] *festinans de itinere,* ὁδοῖο, regitur à περὶ subaudita: præposit. exprimitur Il. ψ, 437. ἐπειγόμενοι περὶ νίκης. ἐπείγω, *impello.* ἐπείγομαι. in med. *festino.*

312. * ὅ τοι κειμήλιον ἔσται] κειμήλιον, *reconditum,* opponitur *pecori* et *animantibus;* Il. ζ. 47. Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος.

317, 318.—δόμεναι] pro δοῦναι—Καὶ μαλὰ καλὸν ἑλὼν. *Etiamsi domum pulcherrimum (mihi dandum) sumas,* σοι δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. *tibi etiam erit (donum aliquid) quod permutatione dignum sit.* * ἑλὼν hic sumi videtur medio sensu, scil. pro ἑλόμενος, *cum eligas.* 13.

320. Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο] *Tanquam avis autem è conspectu avolavit.* ἀνόπαια sumitur adverbialiter; nominat. scil. plur. neut. ab ἀνόπαιος, -α, -ον, quasi ex α priv. et ὄπτομαι, *video.*

323. —οἴσατο] *suspicatus est.* aor. 1. med. sine augm. ab οἴω, *puto.*

326. Εἴατ'] pro ἥντο. * Sæpe Ionici scriptores ν cum α in tertia plurali perfecti et plusq. passivi commutant, ut. scil. circumlocutionem insuavemque sonum evitent. [ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄνειδε Λυγρὸν] Sic etiam Homerus ad γ', 132. καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον Ἀργείοις. —135. Μήνιος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης·

334. * λιπαρὰ κρήδεμνα·] *Tenuia capitis redimicula.* κρήδεμνον est a κάρη *caput,* et δέω, *ligo.* Hic interpretari licet Angl. λιπαρὰ κρήδεμνα, *fine veil.*

340. —πινόντων] pro πινέτωσαν. Vide Moor. El. L. Gr. p. II. p. 118.

343. Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω,] *tale enim caput*, i. e. tale virum *desidero*. Sic Hor. —*desiderio tam chari capitis*. L. I. Od. 24. * ποθέω semper accusativum regit.

14. 344. —καθ' Ἑλλλάδα—] κατὰ τὴν Θετταλιὰν, ἀπὸ μιᾶς πόλεως, ὀνόματι Ἑλλάδος. *Schol.* rectè, nam Homerus nusquam utitur voce Ἑλλὰς, pro universâ Græciâ, nec Ἕλληνες pro omnibus Græcis.

349. Ανδράσιν ἀλφηστῇσιν] ἀλφηστῇσιν, dat plur. Ion. pro ἀλφησταῖς, ab ἀλφηστὴς, ῦ, ὁ, *inventor*, ab ἀλφέω, *invenio*; ἄνδρες ἀλφησταὶ, in genere sunt ἄνθρωποι. DAMM.

352, 353. Ἥτις ἀκουόντεσι, &c.] *quæ audientibus recentissima obversetur auribus. Idem.* ἀκουόντεσι, pro ἀκούουσι.—ἐτιτολμάτω—*sustineat.** Laudat Clarkius Pindar. Olymp. Od. ix. 73.

———αἴνει δὲ παλαιὸν
Μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων
Νεωτέρων.———

359. * ἐνὶ οἴκῳ.] Per οἴκῳ intelligit Ernest. gynæceum. male; est *Domus*. Angl. *For his authority is over his family.*

361. —πεπνυμένον—] Vide suprà ad v. 213.

373. —ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,] ut *vobis sermonem sine curâ* [i. e. audenter] *edicam*. ἀπηλεγέως, adv. ab. ἀπηλεγῆς, *non curans*, quod ex ἀπὸ et ἀλέγω, *curo*.

377. * νήποινον] *nulla data satifactione. nullo pretio restituto.* Fere idem est ac ἀνάποινον, vide Il. ά. 99.

15. 379. —παλίντιτα ἔργα γένεσθαι,] *facta retributa fieri.*

381. —ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,] i. e. ἐμφύντες χείλεσιν ὀδὰξ, *adhærentes labris mordicùs*, i. e. dentibus, Angl. *making their teeth adhere to their lips*, i. e. *gnawing their lips*. Nam, ut observat Dammius, ἐμφῦναι est ἅψασθαι γενναίως καὶ ἐμπλακῆναι καὶ οἷον εἰς ἓν γενέσθαι. Vide Il. ά, 513.—ὡς ἔχετο ἐμπεφυυῖα, *Sic tenebat adhærescens*, Angl. *thus she held fast, clinging*; sermo est de Thetide suppliciter adhærescente genibus Jovis.

383. Αντίνοος—] Inter procos Penelopes admodum conspicuus. Nobilis erat Ithacensis, superbus, audax, et imprimis Telemacho infestus.

386, 387. Μή σε γ'—βασιλῆα Κρονίων Ποιήσειεν.] Ang. *O may Jupiter never make thee king*, ἐν ἀμφιάλῳ Ιθάκῃ, *in the sea-girt Ithaca*. Hæc loquitur deridens Telemachum.

391—393. —τετύχθαι;] Hìc et interdum alibi reddi potest *esse*; quamquam revera sit a verbo τεύχω, τεύξω, τέτευχα, τυχθήσομαι, τετύγμαι, *affabrè facio, extruo, affingo, &c.* quod verbum, quamvis in *operibus*, navibus scil. ædibus, poculis, scutis, adhibeatur propriè; latius de *diis* tamen et *hominibus* usurpatur, quorum vel *natura*, vel *officium* vel *status* describendus est. Οὐ μὲν γὰρ " refertur istud γὰρ ad id quod ele-

"ganter reticetur: *Miror te ita dixisse:* vel *Tibi in hâc re* 15.
"*non assentior: non* ENIM, &c." [Vide ad Il. i, 22.]
CLARKE. τι κακὸν βασιλεύεμεν, *aliquid malum* est *regem esse:* αἶψά τε οἱ δῶ Ἀφνειὸν πέλεται, *statimque* ei [i. e. regi, quod βασιλεύεμεν, *regnare, regem esse*, indicat.] *domus dives fit.*

394. Ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες Ἀχαιῶν, &c.] Principes Achæorum juvenes et senes, ex quibus potest rex eligi: ergo soli vos juvenes proci non estis ii ad quos solos spectat regis dignitas. —inest præterea his verbis lenis quidam μυκτὴρ in Antinoum. DAMM.

398. —δμώων, οὕς μοι λήϊσατο, &c.] *servorum quos mihi* (filio et heredi suo) *prædando peperit Ulysses.* Ergo bellicosum patrem innuit fuisse, qui servos ex bellicâ prædâ ceperit. *Idem.*

399. —Εὐρύμαχος] Nobilis quoque Ithacensis, unus ex procis Penelopes, mitior aliis ingenio, sed callidior. Hic blanditur Telemacho decipiendi causa. *Idem.*

402. —δώμασιν οἷσιν] *ædibus tuis:* nam οἷσιν, quod idem est ac οἷς videtur hìc poni pro τοῖς. * Legitur etiam δώμασι σοῖσιν, quae lectio vera mihi videtur.

403. Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ— Angl. *For never may the man come,* ὅστις ἀποραίσει κτήματά σε ἀέκοντα βίῃφι, *who shall violently destroy thy possessions against thy will!* Ubi observa, verbum ἀποραίω habere duplicem accusativum; et βίῃφι, quod est pro βίῃ Ion. pro βίᾳ, hic sumi adverbialiter.

409. —τόδ' ἱκάνει;] *huc venit?* nam τόδε sæpe significat idem ac ἐνταῦθα, δεῦρο, *hìc, hùc.*

410, 411. Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται,] *Quam exsurgens statim abit!* οὐδ' ὑπέμεινε Γνώμεναι· *neque toleravit ut cognosceremus.* οὐ μὲν γὰρ ἐῴκει κακῷ [κατὰ] τι εἰς ὦπα, *non enim vultu similis est vili homini.* γνώμεναι, inde γνῶναι. 16.

414. —ἀγγελίῃς,] Hæc vox hìc vulgò putatur esse dat. pl. Ion. pro ἀγγελίαις. sed quia verbum ἔλθοι sequitur in sing. num. quod constructionem efficit valdè duram, mallem Eustathio adstipulari, qui legendem proponit ἀγγελίης in gen. sing. adeo ut regatur ab ὑπὸ subintellectâ. Nam quod a Sam. Clarke F. observatur, verbum scil. πείθομαι, cum *genitivo* constructum apud poëtam nusquam occurri, id quidem minimè ad rem esse videtur. Nam πείθομαι in voce passivâ, significans *persuadeor,* necessario habet post se gen. cum præp. ὑπὸ. Sed πείθομαι, in voce med. significans *pareo, obtempero, obedio,* &c. habet post se dativum. Præfert tamen ἀγγελίης edit. Oxon. Ετοι, ᾳ, ῳ.

433. οὔποτ'—] *nunquam.* cum eâ, scil.

441. βῆ ῥ' ἴμεν—] Vel βῆ ῥ' ἴεναι vel βῆ δ' ἴεναι, locutio frequens apud Homerum; *gradiebatur ire, perrexit ire.* [cf. Il.

γ', 199, et 209. ε', 167. ϑ', 220, &c.] sic etiam βάσκ' ἴθι, *vade, age*, Il. β', 8.

422. —ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσιν ἱμάντι.] Constructio est; ἐπετάνυσιν δὲ κλ. ἱμάντι. *pessulumque obtendit loro.*

17. 443. —οἷος ἀάτῳ,] *ovis floridâ lana.* ἄατος vel -ον. *flos, præstantissimum cujusvis rei.*

444. —πίφραδ'] Vide suprà ad v. 278.

---

* Ex τῆς 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε'.] Ex Homeri Odyss. Lib. V, 43—269. Jupiter Mercurium mittit ad Calypso ut eam jubeat dimittere Ulyssem. Calypso ægrè paret imperio Jovis; et Ulyssi materiem et instrumenta ad ratem fabricandam subministrat. Ulysses, rate fabricatâ, ab insulâ Calypsûs solvit.

43. —διάκτορος—] Vide suprà ad ά, 84.

44. Αὐτίκ' ἔπειθ'—] Conf. suprà ad ά, 96; et Æn. IV, 238. *Dixerat*, &c.

47. Εἵλετο δὲ ῥάβδον,—] *Tum virgam capit*, &c. Æn. IV, 242. Conf. Statii Thebaid. I, 306. Hor. Carm. L. I. Od. x, 17.

48. —ὑπνώοντας—] *dormientes*, pro ὑπνόοντας, ab ὑπνόω, *dormio*. * Dubito de ὑπνώοντας metri gratia: Malim ὑπνωσάντας. —Ita Virgilius etiam de Mercurii Virga. Æn. IV. 242.

> Tum virgam capit; hac animas ille evocat Orco
> Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit:
> Dat somnos, adimitque, et lumina morte resignat.

50. Πιερίην—] Πιερία, ὄρος Μακεδονίας ἱερὸν Μουσῶν. Schol.

51. —Λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς,] Τὴν ὁρμὴν, οὐ τὸ σῶμα. Λάρος δὲ, ὄρνεον θαλάσσιον. *Schol.* Angl. *a gull*, or *sea-mew*. Vide Æn. IV. 254.

54. — Τῷ—] i. e. τῷτῳ· λάρῳ scil.

56. —κόντου—ἰοειδέος,] ἰοειδής, -ες, ὁ, ἡ, *nigricans*, ὁ μέλας, ὁ ἄνθους ἴου [*floris violæ*] ἄδες ἔχον, *speciem et formam habens.* Damm.

57. *ὄφρα μίγα σπέος ἵκοιτο, τῷ ἵνι νύμφη] Cf. Virgil. Æn. VII. 10.

59. —ἐπ' ἰσχαρόφιν—] *ad focum.* ἰσχαρόφιν, Poëticè pro ἰσχάρα.

60. —ὑκτάτοιο,] ὑκτάτος, -ου, ὁ, ἡ, *quod facilè finditur*; ex εὐ, et κτάζω, *findo.* θύα, ἡ, vel, ut hìc, θύον, τὸ, *thya arbor.*

" Est δένδρον εὐώδες," inquit Dammius, " maximè si ligna ejus 17.
" uruntur."

62. Ἰτὸν ἐποιχομένη,] Angl. *plying the loom.* Vide Il. ά, 31.

63. Ὕλη δὲ σπέος—] Ordo est: Ὕλη δὲ τηλεθόωσα πεφύκει ἀμφὶ σπέος, *Sylva autem virescens circumcreverat specum.* τηλεθάω, verbum poëticum, idem quod θάλλω. præs. part. τηλεθάων, contractè τηλεθῶν, undè Homericum τηλεθόων, reduplicato scil. dimidio τοῦ ω, quod est ὀμικρόν. * Non dubito quin scribendum sit vel τηλεθάουσα, vel τηλεθόουσα, scil. à τηλεθόω.

66. —ἴρηκες—] Ἰωνικῶς ψηλοῦται. Angl. *Hawks.* Κορῶναι δὲ εἰνάλιαι, κατὰ τοὺς Παλαιοὺς. αἱ αἴθυιαι. EUSTATHIUS. Angl. *Cormorants.*

69. Ἥμερις ἡβώωσα,] *Vitis pubescens.* Angl. *a young luxuriant vine.* " *On arriva à la porte de la grotte de Calypso,* " *—elle étoit tapissée d'une jeune vigne, qui étendoit également ses branches souples de tous côtés.*" *Les Aventures de Telémaque, par Fenelon, Liv.* I. Ἀμπέλος, εἰς διαστολὴν τῆς ἀγριάδος. *Schol.* ἡβώω, verbum poëticum, idem quod ἡβάω. τεθήλει, plusquamperf. med. verbi θάλλω, *floreo, vireo,* τεθήλα quod est præs. perf. signif. Angl. *I flourish,* vel *I am become luxuriant,* ἐτεθήλειν, vel Ionicè τεθήλειν, in plusq. *I flourished.* Vide notas S. Clarke ad Iliada, passim; et *Origin and Progress of Language,* Vol. II. Vide etiam horum Coll. Vol. I. p. 151. n. 4.

74. Θηήσαιτο—] Pro θεάομαι, dicunt interdum Iones θηέομαι, f. θηήσομαι. Sic v. 75, θηεῖτο, pro ἐθηέτο. item v. 76.

84. —δερκέσκετο,] More Ionico, pro ἐδέρκετο, imperf. à δέρκω, vel δέρκομαι, *aspicio.*

86. —σιγαλόεντι] σιγαλόεις vulgò redditur *admirabilis, admirandus; cum admiratione et silentio spectatus;* quasi à σιγὴ, *silentium.* Vir doctissimus Joannes Taylor, in Lection. Lysiac. 703. legendum conjicit hìc et alibi passim apud Homerum, (ope Æolicæ literæ F, quam *Digamma* vocant,) σιγαλόγεις. " Vexatissima," inquit, " ista ῥήγεα vel ἡνία, εἵματα " δέσματα ΣΙΓΑΛΟΕΝΤΑ, quæ passim apud Homerum le- " guntur, emendari jubeo semper σιγαλόγεντα. Qui à σιγὴ " deducunt, vel potius cogunt, operam ludunt. Σιαλῶσαι " apud Hesychium est ποικίλαι. Rectè igitur Σιγαλόεν (cor- " ruptè Γ pro Ϝ exponitur ab eodem ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμ- " πρὸν, &c. Σιγαλόεντα, λαμπρὰ, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια." Cæterùm de *Digamma* Æolico, deque ejus usu multiplici, vide *Foster on Accent and Quantity,* p. 122. Dawes Miscell. Crit. Edit. Burgess, p. 113. et quæ ibi annotavit editor doctissimus, p. 336. cæterosque de hâc materiâ scriptores ab eo indicatos. * De Digamma vide etiam Prosodia Græca, p. II.

87. —Ἑρμεῖα χρυσόραπι,] *Mercuri aureâ virgâ.* Ἑρμείας,

18. vel Ἑρμείας, vel contractè Ἑρμῆς. *Mercurius.* ἐλήλυθας, vulgo εἰλήλουθας. Vide Analect. Min. Not. in Iliad. ά, 202.

88. —πάρος γέ μεν οὔτι θαμίζεις.] Quum πάρος, *antea,* cum tempore præterito conjungi postulet, Barnesius hìc legendum proponit θάμιζες, in imperfecto, sine aug. pro ἐθάμιζες, ut sensus sit, *antea quidem neutiquam frequens hic adesse solebas;* quod non improbat Sam. Clarke F. Sed nihil mutatione opus est; Nam alibi Homerus hoc adverbium cum tempore præsenti conjungit; tumque reddi possit, *alias.* Sic, [Iliad. ά, 553.] Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι, οὔτε μεταλλῶ. *Et omninò te alias neque interrogo neque perscrutor.* Juno scil. alloquitur Jovem. [Od. θ', 36.] —ὅσοι πάρος εἰσιν ἄριστοι. *quicunque alias sunt præstantissimi.* Et hìc,—*alias quidem tu non frequens ades* hìc. Vide Iliad. σ', 386, 425.

90. —εἰ τετελεσμένον ἐστίν.] εἰ φύσιν ἔχει τοῦ δύνασθαι τελειωθῆναι. ἢ δυνατόν ἐστι γενέσθαι. *Schol.*

92. —κέρασε—] Pro ἐκέρασε, à κεράννυμι.

94. —ἦσθε] *comedebat;* ab ἔσθω, quod idem est cum ἐσθίω.

95. —ἤραρε—] pro ἤρε, *refecerat;* non à præterito med. ἤραρα, sed ab aoristo ἤραρον. CLARKE, ad Iliad. δ', 110.

19. 103. —Διὸς—αἰγιόχοιο] *Ægidem habentis Jovis.* Sunt qui vertunt, *à caprâ nutriti.* Vera autem prior interpretatio. *Idem* ad ά, 202.

* 105. ὀϊζυρότατον ἄλλων] Vulgo legitur ὀϊζυρώτατον. Verum ο in ω nunquam mutari licet si longa syllaba præcedit. In pronuntiando tamen pro longa habenda est, nam ictum habet.

108. Αθηναίην ἀλίτοντο,] *peccârunt graviter in Minervam.* [ἀλείτω, in aor. 2. m. ἠλιτόμην.] Cf. Æn. I, 39. *Pallasne exurere classem,* &c. et quæ ibi annotavit celeberr. Heynius.

110. —ἀπέφθιθον] *perierunt.* ἀποφθίθω, est Ionicè pro ἀποφθίνομαι, *pereo.*

111. πελάσεν] *appropinquare fecit, appulit.*

118. —ζηλήμονες] Angl. *jealous,* à ζηλέω, f. ήσω. Scribitur et, teste Eustathio, δηλήμονες, ὅ ἐστι βλαπτικοί. Sed hoc frigidum.

119, 120. —ἀγάασθε] *invidetis.* Occurrit ἀγάω tantùm in formâ med. ἀγάεσθε, contractè ἀγᾶσθε, duplicato α, ἀγάασθε, more Homerico. Sic infrà, 122. ἠγάασθε in imperf. ποιήσετ', i. e. ποιήσεται.

123, 124. Ἕως μιν] Pronuntiabatur ὧς μιν. CLARKE. Ορτυγίη, τῇ Δήλῳ· νῆσος δὲ ἡ Δῆλος ἐστὶν ἀνὰ μέσον τῶν Κυκλάδων. *Schol.* [Vide Anal. Gr. Min. ad p. 67. n. 2.] —Αρτεμις ἁγνὴ, Hor. Carm. Lib. III. Od. iv. *Et integræ tentator Orion Dianæ, Virgineâ domitus sagittâ,* κατεπέφνεν. à perf. med. verbi

φένω, *occido*, oritur novum verbum πεφένω, per sync. πέφνω, unde in imperf. ἐπέφνον. 19.

125, 127. Ὡς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι—] Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων, Ἰασίῳ Ἡρωῒ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι. Hesiod. Theogon. 969.—Ὦ θυμῷ εἴξασα, *suo animo obsecuta*.—Νείῳ ἐνὶ τριπόλῳ· Angl. *in a thrice tilled fallow*. Cæterùm apud Jasionem, post diluvium, inventa sunt semina frugum. Unde Ceres eum adamàsse dicitur.

129. ἄγασθε,] *invidetis*; ab ἄγαμαι. Aliter ἀγᾶσθε, quod contr. pro ἀγάεσθαι. Vide Suprà ad v. 119.

130. —περὶ τρόπιος βεβαῶτα—] Angl. *riding on his keel*. Ab obsoleto βάω, venit in perf. med. βέβαα, in particip. βεβαὼς, in gen. βεβαότος, et βεβαῶτος. Vide Sam. Clarke, ad Il. ν', 46. etiam Fragm. Gram. Gr. p. 13.

132. —ἔλσας—] Per sync. pro ἔλασας. Ita vulgò; sed amicus meus doctissimus Tho. Burgess, Ελσαι, inquit (quod Grammatici contractum esse aiunt ab ἔλασαι) idem esse putem ac εἶλαι, sed antiquioris formæ. Ab ἔλω sive ἔλλω, ἔλσω, ἔλσαι, ut à κέλλω, κέλσαι, &c. Index IV, ad Dawes. Misc. Crit. κεάζω, *findo*, f. κεάσω. 20.

133. Ενθ' ἄλλοι—]Hi duo versus, qui rem jam satis notam ex superioribus exprimunt, merito suspecti sunt Ernestio; nec sunt in comment. Eustathii.

139. Ἐῤῥέτω,] Angl. *Let him begone*; Ulysses scil. Mirum hoc cuiquam unquam ambiguum fuisse; uti Scholiastæ apud Barnesium.

140. —πέμψω δέ μιν—] Non: *dimittam ipsum nusquam ego*: Immo dimissura erat: sed *nusquam eum deducere—prosequi potero*, ut mox, et alibi. Ernesti.

144. —ἀσκηθὴς—] ἀ-σκηθὴς. Idem ferè sensus atque sonus vocis Gothicæ *scathe*. T. Y. Eadem vox benè nota apud Scotos. * Hinc, *scatheless*.

150. Ἠΐ'] i. e. ἤϊε, *ibat*. Ab ἔω, pro quo εἶμι, *eo, vado*; est imperf. in usu apud Hom. ἤϊον, -ιες, -ιε· et perf. med. ἤϊα, -ιας, -ιε· quæ formæ sæpissimè occurrunt.

152. Δακρυόφιν τέρσοντο·] *A lachrymis siccabantur*. δακρύοφιν, i. e. ἀπὸ δακρύων. κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν—Εν δάκρυσιν ἦν αὐτῷ ὁ τοῦ βίου χρόνος καὶ κατετήκετο. *Schol.*

154. —ἰαύεσκεν—] Ionicè pro ἰαύε, ab ἰαύω, *respiro, dormio*: sic paulò infrà δερκέσκετο pro ἐδέρκετο.

160. * Κάμμορε,] *Infelix*. κάμμορος, pro κακόμορος, *qui malum fatum nactus est*. à κακὸς et perf. med. μείρω *divido, sortior*; scil. μέμορα.

161. * πρόφρασσ'] πρόφρασσα *prompta, lubens*. idem est ac πρόφρων. Fortasse à προφράζομαι derivatur.

163, 164. —ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι—] Angl. *but make a close-*

20. *compacted deck*—τὰ ἴκρια sunt *tabulata quibus navis contegitur supernè ; πῆξαι* propriè significat *compinge tibimet ipsi*, vel *tuo commodo ;* ut planè indicat vox med. *ἠερσιδίᾳ πόντον, obscurum pontum.* Notandum : *ἀὴρ, ἄέρος, ὁ, aër :* sed *ἀὴρ*, vel Ion. *ἠὴρ, -ερος, ἡ,* [unde *ἠεροειδὴς,*] *caligo, nebula.* * *σχιδίην. σχιδίῃ* interpret. Dammius, *navigium ex tempore et loco factum urgenti necessitate*, et opponitur navi a naupegio accuratius factae. Vide Lex. à *σχιδὸν* derivari videtur.

164. * Ὑψοῦ, ὅπως σι φέρησιν—] Vulgo legitur, *ὑψοῦ, ὥς κ. τ. λ.* Sed dipthongus *οῦ*, quæ secunda pedis syllaba est, brevis esse debet ante *ὥς*. Legendum est sine dubio, Ὑψοῦ, ὅπως *κ. τ. λ.*

* 165. *ὕδωρ τε καὶ οἶνον ἐρυῆον.*] Vulgaris lectio est *ὕδωρ καὶ οἶνον ἐῃ*—Verum hac lectione *καὶ* ante *οἶνον* producendum est, quod leges metricae vetant. Post prius *καὶ* sequi debet *τε καὶ* ; et sic dedi.

21. 171. —πολύτλας—] Vide suprà ad *ά*, 1.

174. * Ἡ κέλεαι σχιδίῃ—] Vulgo legitur *ἡ με κέλεαι σχεδίῃ κ. τ. λ.* ut *κελεαι* pronuncietur *κέλῃ*, quomodo et Clarkius jubet. verum nescio an talis synalaepha apud Homerum unquam occurrat, nisi infra *ξ*, 33. *παρθένος ἔσεαι.*

175. —νῆες ἴσαι] sunt *naves utrinque æquales*, vel *æquales sibi ab utroque latere*, atque ita ad navigandum aptissimæ. Sic Schol. *ἴσαι κατὰ τοῦς τοίχους.* De—*περόωσι*, vide suprà ad *ά*, 25.

181. Χειρί τε μιν κατέρεξεν,] Angl. *and she stroked him with her hand.* Idem versus sæpe occurrit apud Homerum. *καταρέζω, blandè mulceo.* Vide Il. *ά*, 361. Od. *δ'*, 610, &c.

182. Η δὴ ἀλιτρός γ' ἐσί,] Τὸ—*ἀλιτρός ἐσι, οὐ οὐκ ἀποφάλιος εἰδὼς, ἀντὶ τοῦ ἥλιτες οὐ οὐκ ἅπας τὸ ἀληθὲς, οὐ ταῦτα μὴ ἀπαίδευτος ὤν· ἀποφάλιος γὰρ ὁ ἀπαίδευτος οὐ ἀδίδακτος.* EUSTATH.

183, 184. —ἐπιφράσθης ἀγορεῦσαι ;] *induxisti in animum proloqui? φράζω, dico. φράζομαι,* in voce med. *delibero. ἐπιφράζομαι, cogito, molior, induco in animum ; ἐπιφράσθης*, aor. 1. pass. in sensu med. [Vide suprà ad *ά*, 2. item Vol. I. ad. p. 7. n. 10.] Ισω νῦν τόδε Γαῖα—Conf. Æn. XII. 176. *Esto nunc sol testis*, &c. Ibid. 181, 197, 816. ix, 104. x, 113, vi, 323.

188. * *φράζομαι,*] Vulgaris lectio est *φράσσομαι.* Rei ratio autem praesens potius quam futurum postulare videtur.

195. —καθίζεν] *resedit ;* saubaudito scil. pron. recipr. nam *ἵζω*, vel *κάθιζω*, est *sedere facio. ἵζεν* paulà infrà *sedit.* Vide Vol. I. ad. p. 3. n. 7.

22. 205. —τὺ δὲ χαῖρε οὐ ἔμπης. Τὸ *ἔμπης, ὁ καὶ ἔμπα λέγεται, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ὅμως σημαίνει. Schol.* Quæ si vera sit interpre-

tatio, sententia erit; *Quamvis discedere et me linquere paras, opto tibi nihilominùs omnia bene cedant.* CLARKE F. 22.

209. —ἱμειρόμενός περ—] *quamtumvis cupidus.*

215. * Πότνια θεά.] Vel legendum est πότνια θεὰ, uti infra ύ, 61. vel θεὰ una syllaba pronuntiandum est. Vide infra 231, ἰξυί.

224. —μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.] Ordo est: καὶ τόδε γενέσθω μετὰ τοῖσι. Angl. *let this disaster happen among the rest.*

228. Ἦμος δ' ἠριγένεια, &c.] Ἦμος, *quando, cum;* conj. poëtica, cui respondet τῆμος, *tum, tunc.* ἠριγένεια, epith. Auroræ; est ex ἦρ, ἦρος, τὸ, *tempus matutinum, lux matutina;* et γίνομαι, et sing. vel *tempore matutino nata,* vel *lucem matutinam gignens.* Occurrit hic vers. Il. ά, 477. et alibi apud Hom. ῥοδοδάκτυλος, *rosea-digitos;* epith. laudatissimum Aristoteli. Virg. passim imitatus est versum huncce pulcherrimum. Vide Sam. Clarke ad Il. ά, 477.

240. * τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.] Lectores observent plurale verbum post neutrum plurale: Quæ constructio interdum est apud Homerum interdum etiam apud Atticos Scriptores. Sic Xenoph. Anab. lib. I. ἦσαν δὲ ταῦτα δύο τείχη. Id. Ἅπαντα ἦσαν εὐώδη.

244. Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα] δένδρα scil. *viginti arbores ipsas dejecit.* Angl. *He felled full twenty trees.* "De Fabricâ "navis Ulysseæ et navigatione lege Cl. Riccii Disp. Homer. "xlix." ERNEST. Conf. Popii annotationem ad v. 311, lib. v. suæ Versionis. 23.

246. —ἔνεικε τέρετρα—] Angl. *brought wimbles,—*

248. Γόμφοισιν—καὶ ἁρμονίῃσιν—] Angl. *with large nails and seams;* [Fortasse *with joints.*] ἄρηρεν, *aptavit.* pro ἦρεν, vel ἦρε, aor. 2. verbi ἄρω, *apto.*

249. Ὅσον τίς τ' ἔδαφος—] *Quantumque quis faciet ventrem imum navis onerariæ capacis benè peritus fabrilis artis vir, in tantum latam ratem confecit Ulysses.* ἔδαφος νηὸς, Angl. *the hold of a ship.*

250. * εὖ εἰδὼς] Vulgo legitur εὖ εἰδώς. Sed metrum postulat vel εὖ εἰδὼς vel εὖ ἐειδώς.

252. Ἰκρία δὲ στήσας,] Vide suprà ad. v. 163.

253—255. —ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσι τελεύτα.] *cæterùm longis asseribus perficiebat,* ἐπηγκενίς, ίδος, ἡ, [unde ἐπηγκενίδεσι, dat. pl. poëticè pro ἐπηγκενίσι,] esse videtur id quod vocant Angl. *the gunnel.* Ἐπηγκενίδες, inquit Eustathius, σανίδες ἐκ πρώρας ἐὰς πρύμναν τεταμέναι καὶ ἐπενηνεγμέναι.—ἐπίκριον, *antenna;* πηδάλιον, *gubernaculum.*

256, 257. Φράξε δὲ μιν ῥίπεσι—] Angl. *He fenced her with a border of wicker-work all around.* οἰσυΐνῃσι dat. pl. Ion. pro οἰσυΐναις, ab οἰσυΐνος, η, ον, *Salignus, ex salice.* Th. οἰσύα, *sa-*

24. *lix.* Κύματος εἶλαρ ἔμεν· [i. e. εἶναι] Angl. *to ward off the waves.* πολλὴν ἐπεχεύατο ὕλην, *he stowed in her abundance of ballast.*

260. —ὑπέρας] Ὑπέραι, sunt funes, quibus antennæ ad malum adligantur; vel, ut Cæsar loquitur B. G. III. 14. destinantur. ERNESTI. κάλους, Τὰ σχοινία, δι' ὧν ἀνάγεται καὶ κατάγεται ἡ κεραία. *Schol.* Πόδες sunt funes quibus anguli extremi velorum puppim versus ducuntur. ERNESTI. Ὑπέρα, Angl. *the rope at the upper extremity of the sail; ὁ ποῦς, the rope at the lower extremity:* illa scil. extendit sursùm à cornu antennæ obliquè ad malum; hic deorsùm ab angulo veli ad latus navis puppim versus.

262. —τῷ τετέλεστο—] *ei* [i. e. *ab eo*] *finita sunt,*—

266. —ἤϊα] [ων, τὰ, *viatica.* Hic pronuntiatur ᾖα, uti notavit Barnesius et Clarkius F.

---

* Εκ τῆς ΌΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.] *Ex* HOMERI ODYSS. Lib. VIII, 24—71. 485—563. 572—586. Alcinoüs Phæacum rex, ignoto hospiti suo amicissimus, de ejus deductione concionatur. Jussu regis, nautæ navem in profundum deducunt. Interea instruitur convivium; introducitur Demodocus, *Equum ligneum* canit; et, mentione inductâ ipsius Ulyssis, lachrymæ heroi oboriuntur. Quibus observatis Alcinoüs cantilenæ finem imposuit, atque Ulyssem interrogat quisnam et unde gentium sit.

24. Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν—] *Cæterùm postquam convenerant,* —ῥ' *ut dictum est suprà.* CLARKE F. [ἤγερθεν pro ἠγέρθησαν, ut sæpissimè: Phæaces scil. in cujus insulam, post tempestatem à Neptuno ei immissam, Ulysses, relictâ Calypso, vix tandem pervenerat.

29. * ἤ' ἑσπερίων] ἤ' pro ἠὲ.

30. Πομπὴν δ' ὀτρύνει—] Angl. *He implores a safe conduct; and begs that his request may be ratified.*

34. * ἐρύσομεν] Vide Analect. Minor. Annot. in v. 141. Il. ά.

35. Προτόπλοον·] Angl. *of first rate speed.* κούρω δὲ δύω, καὶ πεντήκοντα, i. e. secundum Sam. Clarke, [ad Il. ί, 182.] κούρω δύω, καὶ κοῦροι πεντήκοντα. et κούρω δύω κρινάσθων, καὶ κοῦροι πεντήκοντα κρινάσθωσαν. Angl. *let two and fifty youths set themselves apart,* ὅσοι εἰσιν ἄριστοι πάρος, *who on other occasions distinguish themselves.* [De πάρος, cum præs. temp. vide suprà ad έ, 88.] Cæterùm eorum opinionem, qui putant optimos Scriptores Græcos duali numero pro plurali interdum usurpâsse, vide eundem virum doctissimum Sam. Clarkium more suo, i. e.

acutissimè, refellentem, ubi suprà. [item ad Iliad. ά, 566. 23.
β', 288.] et alibi passim. Contra Clarkium tamen affirmat Ernestius [ad Il. ά, 566.] exempla ita perspicua esse, ut nullo modo eludi possint. Verùm unum tantùm protulit è scriptis Homeri, ex Iliad. scil. γ, 452. ποταμοὶ—συμβάλλετον· —infeliciter! Nam sermo est ibi de *duobus* fluminibus. Duo quidem alia citavit, alterum ex Arato v. 1004, [rectius 1025.] βοῶντε κολοιοι· alterum è poëmate περὶ λίθων, Orpheo, vulgò sed falsò adscripto, v. 77. ubi φυγέτην ponitur pro φύγον vel ἐφύγον· ad quem locum ita annotavit vir eruditissimus Gesnerus, Ernestii amicus; "Hic quidem apertè dualis nu-"merus pro plurali ponitur, quod cupidè nimis negâsse "Clarkium ab Homero fieri, pulchrè jam monuit vir sum-"mus Ernestius, qui ad Il. ά, 566. et hoc loco Orphico et "Homeri ipsius pluribus prolatis ostendit, omninò etiam "duali usos esse, ubi de pluribus ageretur." Nihil tamen, ejusmodi, nisi jam suprà dicta, ex Homero, vel ullo alio auc- 24.
tore, protulit Ernestius. Addit quidem "se talia exempla "plura reperisse, quæ notare omnia supersedit." Nescio an hoc sit quod Gesnerus vocat *pulchrè monuisse*. Ad istud autem Pseudo-Orphei quod attinet, ita annotavit vir egregius Thomas Tyrwhitt. "Numerum dualem pro plurali "hìc poni non inficiandum est; sed nolim ex hoc scriptore "canonas grammaticos conficere." [Vide edit. Th. Tyrwhit. Lond. 1781.] Quæ igitur de hâc re protulit Ernestius non sunt magni momenti, nisi forsan excipias exemplum ex Arato; quod notavit quoque Scholiastes his verbis: τῷ δὲ βοῶντε, δυικῷ ἀριθμῷ ἐχρήσατο ἀντὶ πληθυντικοῦ· τοῦτο γὰρ ἔθος αὐτῷ· ὁ καὶ Ὅμηρος οἶδε. Sed quod ad Homerum attinet hoc nimis temere dictum videtur. Hujusmodi syntaxeos usum confirmare quoque conatur vir magno ingenii acumine Gilbertus Wakefield, [Sylv. Crit. par. I. p. 59.] exemplis nonnullis allatis, 1. Ex Pind Ol. II. 154. γαρύετον —de quo vide infrà ad locum. 2. Ex Orph. Arg. 818. Φράζετον οἵτινες ἐστὲ—Sed Æëtes hìc alloquitur Jasonem, qui —ἐν πάντεσι, μετέτρεπε,—et comites Jasonis in uno sodalitio. 3. Ex Hesiod. Op. et D. 183. [al. 186.] —βάζοντ' ἐπέεσι. Ibi sana lectio est βάζοντες ἐπέσι. Vide inf. ad loc. 4. Arat. 968.—κρέξαντε βαρείῃ δισσάκι φωνῇ—quod ad rem facere videtur, nisi forsan sermo sit de duobus generibus, corvis scil. et graculis. Ad summam: major exemplorum copia adhuc desiderari videtur ad infirmandam differentiam inter dualem et pluralem numerum.

37. —Δησάμενοι—] Ordo est: εὖ δὲ δησάμενοι ἐρετμὰ ἐπὶ κληῖσι πάντες ἔκβητε· *Quum autem benè ligaveritis remos ad transtra omnes exite:*—ἀλεγύνετε θοὴν δαῖτα, *subitum parate convivium.*

41. * Σκηπτοῦχοι βασιλῆες] vide Collect. Gr. Min. Annot. in Xenoph. p. 51. n. 1.

25. 45. —ὅπῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν—] i. e. ὅπῃ θυμὸς ἐποτρύνῃ—*ubicunque animus* ipsum *impellat.*

48. —κριθέντε—] Ita rectè edidit Barnesius. Vulgati habent κριθέντι, quod primam necessariò corripit. Vide ad Il. ά, 309; et γ', 129. CLARKE. De duali numero vide suprà ad v. 35.

53. Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ—] *Aptaruntque remos, in* τροποῖς διαμαντίνοισι, *strophis pelliceis.* πάντα κατὰ μοῖραν, *omnia ritè.* ἀνὰ δ' ἱστία, κ. τ. λ. i. e. ἀνεπέτασαν δὲ λευκὰ ἱστία. Vide Il. ά, 480.

55. Ὑψοῦ δ' ἐν ποτίῃ] Ὀρμίζειν ὑψῦ ἐν ποτίᾳ. scil. ὑγρῷ, est solventium è portu vel à littore, cùm navis deducta stat in aquâ altâ: at ὀρμίζειν ὑψῦ ἐν ξηρῷ est appellentium, cùm navis, finito cursu, subducitur. ERNESTI.

56. Βάν ῥ' ἴμεν—] i. e. ἔβησαν ἴεναι. Vide suprà ad ά, 441.

25. 57. αἴθουσαι] αἱ πρὸς ἥλιον τετραμμέναι στοαί. *Schol.* ἔρκια, *septa;* Angl. *the courts.* δόμοι, *triclinia, diætæ, œci.* ERNESTI.

59. —δυοκαίδεκα μηλ' ἱέρευσεν] Conf. Æn. I. 633. *Nec minùs intereà,* &c. Ubi ita notavit Heynius :—" ex toto Homero " satis constat, heroicis temporibus hospitis adventu in domo " statim sacrum sit, cæditur victima, et ex eâ epulo sacro hos- " pes excipitur."

60. —δύο δ' ὑλίποδας βοῦς·] Vide suprà ad ά, 92.

61. ἀμφὶ δ' ἔπον,] i. e. ἄμφεπον δὲ *et curârunt.* τιτύκοντο τε δαῖτ' ἐρατεινὴν *apparâruntque convivium amœnum.* τιτύκοντο pro ἐτύχοντο. Vide Il. ά, 466.

62. —ἐρίηρον ἀοιδόν·] Heroicis temporibus semper ἀοιδὸς conviviis, quæ fere cum re divinâ erant conjuncta, aderat. HEYNE, ad Æn I. 740. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer,* p. 112.

63. Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε—] Duo versus exquisitissimi. Sub personâ cantoris Demodoci quidam putârunt Homerum seipsum depictum voluisse; sed talis opinio nullis satis idoneis argumentis nititur.—περιφίλησε, *valdè dilexit.*

67. Κάδδε' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν—] i. e. κατακρέμασε δὲ φόρμιγγα—ἐκ πασσάλου.

68. —ἐπίφραδα χερσὶν ἑλέσθαι Κήρυξ·] Ἡτοι ἐσήμανεν, ἵνα ἀνέληται ταῖς χερσίν, ἢ τὰς χεῖρας ἐπέθηκεν, ἵνα γνῶ ἔνθα κεῖται. *Schol.* ἐπίφραδε, aor. 2. ab ἐπιφράζω, *indico, admoneo.*

26. 485. —ἐξ ἔρον ἔντο.] i. e. ἔξεντο ἔρον, *exemissent desiderium:*— Vide suprà ad Odyss. ά, 150. [Conf. Æn. I. 220. 727, VIII. 184.]

488. Ἦ σέ γε Μούσ'—] *Aut te musa docuit,*—Vide Vol. I. ad p. 25. n. 5.

489. Ἀχαιῶν οἷτον ἀείδεις,] *Achivorum fatum canis,*—Allu-

dit ad priorem Demodoci cantilenam—Νῦν δ' Ὀδυσῆος—κ. τ. λ. 26.
hujus libri ver. 75, sqq.

493. —τὸν Ἔπειος ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ] *Instar montis equum, divinâ Palladis arte, Ædificant,*—Æn. II. 15. et alibi passim. Vide celeberrimi Heynii Excurs. iii. et vii. ad Lib. II. Æn. * [οὐτος οὐ δύνατον, ἀλλὰ κακοπάθειαν λέγει· καὶ ἐρωτᾷ τὸν ἐπάγει, ὃς ἔξει &c. *Eustath.* Ernest.] cf. Eurip. Troad. v. 10.

495. * οἵ ῥ' Ἴλιον] vulgo legitur οἵ Ἴλιον, quod metrum pessundat. Bene Ed. Grenvill. οἵ ῥ' Ἴλιον.

503. Η κατὰ πτερόεν δαλίεσ—] Vide *Description of the Plain of Troy, by M. Chevalier*, p. 117. et Æn. II. 31.

509. * Ἦ τοῦ μιν' ἄγαλμα] Sic citat Eustathius in comment. pro vulgari et corrupta lectione ἦ ἰδὲν μιν' ἄγ.

510. Τῇ κε δη—] *Quâ utique demùm* sententiâ *etiam posteà peragendum esset.* Clarke F.

511. Αἶσα γὰρ ἦν ἀπόλεσθαι] *Jam Trojæ sic fata ferebant*, Æn. II. 34. ἐπεὶ πόλις, κ. τ. λ. *postquam urbs intra se conclusisset*—

519. Κῶλα δὲ—] Ordo est: φάτο δὲ [ἐκπαλὸν—Ὀδύσσεα nempe] τολμήσαντα αἰνότατον πόλεμον κῶλα.—Angl. *He sang that Ulysses having there risked a dreadful engagement, then too proved victorious,*— 27.

523. —φίλον πόσιν ἀμφικεχυῖα,] *suum maritum amplexata,*—

527. Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη—] *Ipsi circumfusa, λίγα κωκύει. stridulè ejulat*:—[Vide Il. τ', 284.] Nihil amplius vult hæc similitudo quam quòd Ulysses ἐλεεινὰ ἴαλλεν —οἱ δὲ τ' ἐπισθεν πίπτοντες δούρεσι μετάφρενον κ. τ. λ. *illi verò ponè* [i. e. hostes] *cædentes hastis tergum, atque humeros* fœminæ scil.] ἄγειον ἀνδραποδίσαι, *ducunt* eam *in servitutem*,—Ἐλεγεὸς, ου, ὁ, *servitus*; ab ἄγω, *necto.*

539. —ὄρσεν] *se excitavit, exorsus est*,—aor 2. act. pro ὄρτο. et hic subauditur ἑαυτόν. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

544. τέτυκται,] *parta sunt*, et paulò infrà, *est*:—præs. scil. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 5. * αἰδοῖοσ verti licet Angl. *respectable.* nempe, cujus facies et forma spectantibus venerationem pariunt. Sic Thetida compellat Vulcanus Il. σ'. 244.—Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ, Αἰδοία τε, φίλη τε;

547. —ὃν' ἐλάχιστα πὶς ἐπφαίνει πραπίδεσι.] *qui scilicet vel minimum attingit mente.* Angl. *who possesses the smallest intelligence.* Ἄπτεται ταῖς φρεσὶν· ὁ φρονιμώς ἐστι. *Schol.*

556. —τετυκόμεναι φρεσὶ νῆες] *naves quæ dirigunt se et contendunt ad propositum locum mentibus propriis.*—quasi rationales. Damm. Hæc et quæ sequuntur de navibus Phæacum, ad verbum sumta, planè sunt fabulosa et incredibilia. Sed ex portentosâ hac descriptione, hoc in genere colligendum est, Phæaces præstantissimos fuisse remiges, ut possent guber- 28.

28. naculo carere: eosque portentosis narrationibus delectatos fuisse.

560. * πόλιας] Pronunciabatur πόλεις, uti notavit *Barnesius*. Atque ita scriptum occurrit v. 574. CLARKE.

573. —ἴπι—] hìc, ut alibi passim, pro ἵπτει.

573. —ἀπειπλάγθης] Vide suprà ad ά, 1.

576. * θεουδής] θεουδής pro θεοειδής, *qui Dei memor est.* à θεὸς et εἰδέω, *scio.*

581. * πηὸς ἀπώλετο] πηὸς, συγγενὴς, κατ' ἐπιγαμίαν, ἢ πορρωτέω συγγενής *Schol.* Derivat Damm. Lex. *à πάω, acquiro.*

585. —πεπνυμένα εἰδῇ.] *res prudentes intelligat.* πνύω, f. πτύσω, *spiro, spirare facio;* it. *sapere facio;* hinc pass. πνύομαι, *sapio, habeo spiritus egregios:* hujus verbi solum perfectum pass. per omnes modos, apud poëtam occurrit, πεπνύμαι, *sapiens factus sum, valdè sapio,* &c. DAMM. Vide suprà ad ά, 213.

---

* ΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ Ι.] HOMERI ODYSS. Lib. IX. [Vide suprà ad p. 3. n. †.] Ulysses se notum facit Phæacibus; et historiam suorum errorum incipit. Narrat pugnam suam cum Ciconibus, quorum urbem Ismarum evertit; adventum ad Lotophagos: deindè ad terram Cyclopum; ibique inclusionem in antro Polyphemi, unde non prius egreditur quàm, sex sociorum ejus à Cyclope devoratis, ipsum Polyphemum vino somnoque gravatum excœcet.

Ver. 5. —τέλος χαριέστερον—] *rem gratiorem*—"Est—fami-
"liaris Ionicè scribentibus dictio τέλος, quæ sæpe nihil sonat
29. "aliud quam χρῆμα, *res.*" CASAUBONUS, ad Athen. lib. II. cap. 3. * Est quod rite interpretaris anglice, *a circumstance.* Vituperat hunc locum Plato, uti monuit *Clarke.* τύδε; ποιῶν ἄνδρα τὸν σοφώτατον λέγοντα, ὡς δοκεῖ αὐτῷ κάλλιστον εἶναι πάντων, ὅταν "παραπλῆσι ὦσι τεράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν," &c. δοκεῖ σοι ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ ἀκούειν νέῳ;—οὐ, μὰ τὸν Δία, οὔ μοι φαίνεται ἐπιτήδειον. De repub. l. III.—ἴσχῃ κατὰ δῆμον—i. e. κατίσχῃ δῆμον—

12. θυμὸς ἐπιτρέπειτο—] Angl. *thy mind has a desire.*—Sic Virg. *Sed si tantus amor,* &c. Æn. II. ad init.

17. —ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα,—] ἐγὼ δὲ ἔπειτα, ὑποφυγὼν νηλεὲς ἦμαρ, καὶ ναίων δώματα ἀπόπροθι, ἂν ἔω ξείνος ὑμῖν. Angl. *And that I afterwards, when I have escaped the fatal day, and dwelling in my own habitation afar, may have a mutual intercourse of hospitality with you.*

19. Εἰμὶ' Οδυσεὺς—] Sic Virg. *Sum pius Æneas—famâ*

super æthera notus. [Æn. I. 378, 379.] Notati hi versus, 27.
quod Æneas egregiè se ipsum commendat. Rectè, nostris moribus si rem æstimes; secùs, si heroicis, ut ex toto Homero satis constat. Exempla aliorum v. ap. Pierson. Verisim. p. 206: adde Spencium (*Essay on Pope's Odyssey*, P. i. p. 52.) Hìc ipse versus ex Homero adumbratus Odyss. *ι*, 10. Ulysses apud Alcinoum: Εἰμ' Οδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν Ανθρώποισι μέλω (*carus et honoratus sum propter sagacitatem consiliorum in re bellicâ*) καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει, *famâ super æthera notus*, ex poëticæ orationis genio, nihil aliud quam simpliciter, celeber et inclytus. Inclytum autem ac notum se calamitatibus suis dicere, minus habet offensionis etiam nostris moribus, &c. Heyne, Excurs. ad locum.

21. —εὐδείελον·] *conspicuam.* εὐδήλος, resoluto η, εὐδέελος, ι inserto εὐδείελος. * Immo, scribi debet εὐδέελον. ut Il. κ'. 466.— δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε. Nam antepenultima est prima pedis syllaba.

23—25. —ναιετάουσι] *habitantur.* ναιετάω, *habito, frequento;* signif. etiam, *sum frequens, habitor.*—Δουλιχιόν τε,—Vide suprà ad *ά*, 246.— χθαμαλὴ—vulgo redditur *humilis, depressa;* et πανυπερτάτη, *omnium suprema.* Locum ab interpretibus minùs rectè acceptum ita interpretatur vir ornatissimus Sam. Clarke, [ad Iliad. *γ'*, 201.] ac si Poëta dixisset "non modò "montem istum, ver. 21, sed totam insulam, etiam χθαμα- "λὴν, etiam quibus in partibus *depressior* esset, comparatè "tamen cum circumjacentibus insulis, πανυπερτάτην εἰν ἁλὶ "κεῖσθαι." Cf. Cicer. de Orat. Lib. 1. Hor. Epist. I. vii. 41. "Πανυπερτάτη reddi potest *extrema*, nempe occidentem ver- "sus, quod voluisse videtur poëta." T. Y.

27 * Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ] Qua ratione τρηχεῖ' producat dipthongum εῖ' ante ἀλλ', vide Prosod Græc. p. II. pag. 30. R. III. et p. 38. "Ithacam illam in asperrimis saxis tanquam nidulum afixam" Cicer. Orat. L. I.

28. Ἧς γαίης—] i. e. ἰδίας γῆς, Angl. *than* one's native 28.
land.

30. Εν σπέεσι—]. Vide suprà ad *ά*, 15. * abest hìc versus ab Ed. Flor. quare uncinis inclusi.

32. Αἰαίη—] *Ææa.* Ita dicitur Circe ab Αἴα, quæ urbs erat Colchidis. Erat nimirum Circe soror Colchici regis; et insulsa ejus dicitur νῆσος αἰαίη.

34. * ὡς οὐδὲν γλύκιον—] "Cari sunt parentes, cari liberi, propinqui, familiares: sed omnes omnium caritates patria una complexa est" Cicer. De Off. L. I. § 17. ἡ πατρὶς, ὡς ἔοικε, φίλτατον προτοῖς. Eurip. Phœniss. 417.

39. 40. Κικόνεσι πέλασεν Ισμάρῳ·] Idem valet ac ἐπέλασέ με Κικόνων πόλει Ισμάρῳ. Erant autem Κικόνες Thraciæ po-

30. pulus. Trojanis auxilia tulerant; hinc Ulysses eos pro hostibus habuit. Vide Il. ρ', 73.

42. —ἀτιμῶόμενος—ἴσης.] Supple. μοίρας, *fraudatus æquali portione.* ἀτίμῶω, est, uti Dammius interpretatur, εἰς ἄτην ἐμβιβάζω, *in labem et offensionem induco.* ἀτίμῶομαι est, εἰς ἄτην ἐμβαίνω, hinc ἀτιμῶόμενος, *fraudatus.*

43. —διερῇ ποδί—] *celeri pede.*—διερὸς propriè significat *qui humidum habet, qui rigatus est, recens;* indè metaphoricè *vegetus, vivus;* à διαίνω, *rigo.* Sunt qui putant διερῇ ποδὶ hìc de navi intelligi: sed hoc simplicitatem Homer. minùs redolet. * Clark. laudat Lucretium, qui similem locutionem habet. "Qua via secta semel liquido pede detulit undas" L. VI. v. 638.

46. —κὴ ὑλίποδας ἔλικας βῶς] Vide suprà ad ά, 92.

49, 50. ἀφ' ἵππων—μάρνασθαι,] non *ex ipsis equis*, sed *è curribus* pugnare, uti ex innumeris Iliados locis liquet. Sam. Clarke F. καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα, *et, ubi opus est, pedibus.* nam πεζὸν ἐόντα idem sonat ac πεζοὺς ἐόντας.

* 51. —ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθια γίνεται ὥρῃ,] ὥρη, hic est, *verno tempore.*

> Quam multa in sylvis autumni frigore primo
> Lapsa cadunt folia.—Virgil. VI. 309.

54. Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο] Στησάμενοι est *instructa acie.* Ernesti.

31. 58. Ἡμος δ' ἠέλιος μετενέισετο βουλυτόνδε,] Μετιπορεύετο μετὰ τὴν τῆς ἡμέρας αὔξησιν ὁ Ἥλιος κατὰ ὥραν βουλυτοῦ· ὃς ἡ μεσημβρία ἐστὶν, ἢ ὀλίγον τι μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε βόες λύονται τῶ κάμνειν. Eustathius. *Cum sol transiret ad eum locum cœli, in quo cum est, boves solvi solent ab opere.* Damm. Conf. Virg. Eclog. II. 65. et *Gray's Elegy*, ad init.

59. —κλίναν—] i. e. ἐκλίναν Ἀχαιούς· *inclinârunt Achivos*, sensu transitivo; *pepulerunt Achivos.*

60. Ἐξ δ' ἀφ' ἑκάστης—] i. e. numerus occisorum erat 72; sex scil *pro* unaquaque nave, non sex *ex* unaquaque nave. Numerus navium Ulyssis erat. 12. Vide infrà ver. 159.

64. Οὐδ' ἄρα μοι—] Non hìc supervacaneum est istud ἄρα. sed vim habet hujusmodi; *Neque, uti tam properè fugientibus verisimillimum erat,*—Vel *Neque impediit trepida nostra fuga quin, priusquam ulteriùs progrederemur,* &c. Clarke F. πρὶν τρὶς ἄῦσαι τινα ἕκαστον—*priusquam ter vocâssemus unumquemque,* &c. Ἀρχαῖον ἔθος (inquit Schol.) τῶν ἐπὶ ξένης ἀσολλυμένων τὰς ψυχὰς ἀνακαλεῖν τρίτον τοὺς περιλειφθέντας ἐπὰν ἀπίωσιν οἴκαδε· ἢ ἵνα καὶ εἴ τις ἔτι ἀπολίποιτο ἐν τῷ πεδίῳ, πρόσιλθοι. Conf. Virg. Æn. VI. 505.

66.— δηωθέντες —] *trucidati*, (δηιωθέντες) Pronuntiabatur δηωθέντες, uti observârunt Barnesius et Clarkius F. * Scribi debet δηωθέντες. 31.

68. —σὺν δὲ νεφέεσι—] Conf. Æn. I. 92. III. 198. V. 11.

70, 71. —Ἐπικάρσιαι,] Vulgò redditur *obliquæ*: Eustathius autem, Ἐπικάρσιαι δὲ, (inquit) οὐ πλάγιαι νῦν ὁμοίως τῷ ἐγκάρσιον, ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν, διὰ τὴν ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος τῶν ἱστίων πολλὴν ἔντασιν— ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι. Angl. *plunged as it were headlong*: cui interpretationi favet vocis etymon; est scil. ex ἐπὶ et κὰρ—ἱστία δὲ σφιν—*Vela autem ipsis*—ἰς ἀνέμοιο διέσχισε τριχθά τε καὶ τετραχθὰ, *vis venti discidit in tres quatuorque partes*. Versus notissimus, cujus numeri optimè repræsentant vim ejus rei quam poëta vult exprimere. Conf. Il. γ', 363. et quæ ibi annotavit vir ornatissimus Sam. Clarke. * ἰς ἀνέμοιο, *vis venti*. ab ἰς venit Latinum *vis*, quod vocabulum vulgo, ni fallor, pronunciabatur cum Digamma, scil. *Wis*. vide Prosod. Græc. p. II. p. 17 et 18.

73. Αὐτὰς δ' ἐσυμένως—] *Ipsas vero* [naves scil.] *festinantèr* —προερύσαμεν [ἐρετμοῖς] ἠπειρόνδε, *protrusimus remis ad* terram *continentem*. Vide Il. α, 435.

74. * —συνεχὲς αἰεὶ,] Qua ratione συνεχὲς habeat antepenultimam productam, vide Prosodia Græca, p. II. p. 31 et 50.

80. Μάλειαν] Ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Κύθηρα, -ων, τά· νῆσος τῆς Λακωνικῆς. *Schol.*

83, 84. —ἐπέβημεν Γαίης Λωτοφάγων,] *conscendimus terram Lotophagorum*,—[quæ scil. sita erat, non in Siciliâ, ut quidam putârunt, sed in Lybiâ.] οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν, *qui florentem cibum edunt*. * Vide Herodot. l. IV. c. 177. Plin. Nat. Hist. l. XIII. c. 17.

90. * οἵτινες ἄνερες εἶεν—] ἄνερες hic habet antepen. productam, quanquam alias correptam. Vide Prosod. Græc. p. II. p. 31, &c. Ceterum, εἶεν non est Atticae Dialecto, uti vulgo fertur, peculiaris; verum communis est Ionicae pro εἴησαν, ut et μίγεν mox infra pro ἐμίγησαν.

106. Κυκλώπων—] In singulari Polyphemus κατ' ἐξόχην vocatur Κύκλωψ. In plurali Κύκλωπες sunt populus Siciliæ, in regione valdè fertili, οἱ Λεοντῖνοι postea dicti. Ulysses ævo habitabant sparsim, quisque in agro suo: hinc credibile sit, potuisse Polyphemum pati ea quæ passus est, utpote solus, extra societatem aliorum, et detestabilis sine dubio omnibus. Cave vero putes, poëtam Cyclopes omnes fingere μονοφθάλμους· nescit omninò hunc monstrosum μῦθον recentiorum, inepte et immoderatè fingentium. Imo ipse Polyphemus fuit quidem unoculus: sed casu fortasse amiserat alterum: poëta enim dat ei βλέφαρα καὶ ὀφρύας, nec certè siluisset hanc ἰδιότητα, si in mediâ fronte oculum unum habuisset. Damm. Vide

31. Eustath. ad ver. 187. qui hujus quoque sententiæ est, ὑπερφιάλος vulgò redditur *fœdifragus, perfidus*; item *superbus, arrogans*; interdum *vinosus*; quasi ex ὑπὲρ et φιάλη, quia fœdera per φιάλας fiebant. Alii deducunt ab ὑπερφυὴς, *qui nimis excrevit*, indè *excellens*. Potest igitur hic reddi *ingens*, ut ad *staturam* Cyclopum referatur. [Vide suprà ad ά, 134.]

109. *Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα—] Similiter Ovidius Met. I. 101.

Ipsa quoque immunis, rastroque intacta, nec ullis
Saucia vomeribus, per se dabat omnia tellus.

111. —ἐριστάφυλοι] ἐκ τελείου καρποῦ τῆς σταφυλῆς γινομένου. *Schol.*

116. —λάχεια] ας, ή, *mollis, molli solo.* à λαχαίνω, *terram fodiendo mollio.*

120. —μιν ἐισοιχνεῦσι] *ipsam ingrediuntur*,—pro ἐισοιχνεῦσι· ab οἰχνέω.

33. 125. —μιλτοπάρῃοι] Μίλτῳ τὰς παρειὰς κεχρισμένοι, τουτέστι τὰς πρώρας. Μίλτος δὲ πηλὸς ῥωσιώδης. *Schol.*

128. —οἷά τε πολλὰ] Adverbialiter, *veluti crebrò*—

130, 131. Οἵ κε σφιν—] Construe; Οἳ καὶ κε ἐκάμοντό σφιν ἐϋκτιμένην νῆσον, Angl. *and who might cultivate for themselves the populous island.* Οὐ μὲν γὰρ [ἐστι] γε τι κακὴ, *for it is not by any means unfruitful.*

134, 135. —μάλα κεν βαθὺ—] Ordo est: κεν ἀμῆσιν μάλα βαθὺ λῆϊον αἰὲν ἐς ὥρας, Angl. *they might reap a very tall crop constantly at the stated season*, ἐπεὶ οὔδας ὑπὸ [ἐστι] μάλα πῖας, *since the soil underneath is very rich.* οὖδας, τὸ, *solum*; in usu tantùm in nominat. et accus. πῖας, τὸ, idem quod πῖον, *pingue.*

136. —ἵ' οὐ χρειὼ πείσματός ἐστιν,] *ut non opus sit fune*,—Conf. Virg. Æn. I. 168. *Hìc fessas non vincula naves Ulla tenent*,—&c.

138. Αλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον,] Angl. *but for those who arrive, only to remain a while*, ἐπικέλλω, f. Æolicè, -ίλσω, *appello navem in littus*, &c.

143. *—οὐδὲ προυφαίνετ' ἰδέσθαι:] *Non enim apparebat ut videretur.* Laudat Virgil. Clark.

Nam neque erant astrorum ignes nec lucidus æthra
Siderea polus; obscuro sed nubila cœlo,
Et Lunam in nimbo nox intempesta tenebat.
Æn. III. 585.

149. *Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ, καθείλομεν ἱστία πάντα·] Κελσάσῃσι νηυσὶ videtur esse dativus absolutus, pro genitivo, κελσασῶν δὲ

νηῶν, nisi potius hæc sit constructio, *κατὰλαμεν πάντα ἱστία νευσὶ πιλασάσησι.*

152. *Ημος δ' ἠριγένεια—*] Vide suprà p. 33. ad ver. 228.

159. *—ἐν δὶ ἑκάστῳ*] Conf. Æn. I. 194, &c. 34.

162. *—δαινύμενοι κρέα—πᾷ μάλα—*] Vide infrà ad Soph. Œd. Tyr. ver. 269. *λαγχάνω, sortior*, sonat etiam *sorte contingere.*

182. • *—σσίος ἴδεμεν,*] Qui Digamma vim consonantis habere perhibent, cum *ἴδεμεν* hic loci, salvo metro, adjungere nequeunt.

185. *—κατωρυχίοισι λίθοισι,*] *Τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐνερυγμένοις, ἅ ἐστι τεθεμελιωμένοις. Schol.* κατωρυχὲς, -ίος, ὁ, ἡ, reddit Dammius, *infrà infossus, sic ut inferior pars sit defossa, superior emineat.*

187. *ἀνὴρ ἰσίαν πιλώριος,*] Conf. Theocr. Idyll. XI.

190. *—ἰτίτυκτο*] *erat. τίτυγμαι, sum ; ἰττύγμην, eram*, in hoc sensu sæpe occurrunt apud Homerum. Sic, *Ωκεανὸς γενέσις πάντεσι τέτυκται, Oceanus nativitas omnibus est.* Il. ξ', 246. *ἄριστος ἐν Θρῄκεσσι τέτυκτο, erat præstantissimus inter Thraces.* Il. ζ', 7. et alibi passim. 35.

191, 92. • *—ἀλλὰ μὶν ὑλήεντί κ. τ. λ.*] *Sed cacumini sylvoso.* Perpulchra est hæc similitudo, quam etiam Virgil. imitatus est.

Abietibus juvenes patriis et montibus æquos.
Æn. IX. 674.

ὅτι φαίνεται οἷον ἀπ' ἄλλων, cum appareat solum ab aliis : Miro modo hæc verba ornant similitudinem, adque solitariam Polyphemi vitam magis aptant.

198. *—ὃς Ισμάρου ἀμφιβεβήκει*] Angl. *who was the guardian of Ismarus? ἀμφιβέβηκα, I am the guardian*, &c. Vide Il. ά, 37. et quæ ibi acutè annotavit vir ornatissimus Sam. Clarke.

199. *Οὔτικά μιν—περισχόμεθ'—Quoniam ipsum conservaveramus—περίσχομαι* est, quasi dicas, Angl. *I hold myself round ;* i. e. *I protect.*

202. *Χρυσῷ—εὐεργέϊ—*] *Auri bene elaborati* et puri—

204. *—ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν—*] *amphoris duodecim ipsis ;—non paucioribus quam duodecim.* Vide Il. ά, 560. et ibi Sam. Clarke.

209. *Ἓν δέπας ἱμπλήσας,—*] *Unum poculum qui impleverat, ἴσχεν ἀνὰ εἴκοσι μέτρα ὕδατος, infundebat vicenas mensuras aquæ :* nam *ἀνὰ* est hîc distributivum. • Vide quæ in hunc locum annotavi, Greek Exercises, Ed. 3. p. 266.

210. *—ἁδμὴ—ὀδώδει*] *odor spirabat. ὄζω*, est *oleo, odorem emitto :* in perf. med. *ὄδα* et *ὄδωδα*, unde in plusq. *ὀδώδειν.*

" ista præterita med. (inquit Dammius) sæpè in notione " præsentis et imperfecti ponuntur." Vide suprà ad v. 198.

212. ἤια] *ωι, τὰ, viatica :* hic enuntiatur ἦα, vel potius ἦγα.

213. αὐτίκα γὰρ—] *statim enim mihi suspicatus est animus generosus virum superventurum ingenti præditum robore.*— CLARKE F.

219. Τάρσοι] Οἱ καλαθίσκοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσι, καὶ ἐκτυπῶνται οἱ τυροί. *Schol.* Angl. *the strainers.* σῆκοι—Αἱ μάνδραι καὶ περιβόλοι, ἐν οἷς συγκέκλεισται τὰ θρέμματα. Angl. *the penns.*

221. Ερχατο] *inclusi erant :* Ionicè pro εἴργμεναι ἦσαν· ab ἔργω, vel εἴργω, *includo.*

36. 222. —ἔρσαι·] Αἱ νεογναὶ καὶ ἁπαλαὶ καὶ δροσώδεις, ἀπὸ τῆς ἕρσης· ἢ ἐνδεεῖς τῇ ἡλικίᾳ. *Schol.* Quia ros est ἀσθενὴς καὶ ἀδρανὴς ὑμέρος, ideo rori comparantur quæ sunt tenera et mollia.—Æschylus quoque, in Agamemnone, δρόσους nominat teneros avium pullos.—Sed primus omnium pater elegantiarum Homerus ἕρσην, id est, *rorem*, tenellos agniculos vocavit :—χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὖτ' ἔρσαι, quasi dicat, τὰ ἐρσώδη sive δροσώδη πρόβατα. CASAUBONUS, ad Athenæum IX. 8. citante Clarkio F. —ὀρὸς—λέγεται, ἡ τῆ γάλακτος ὑδατώδης ὑπόστασις. *Schol.* Angl. *whey.*

223. *Γαυλοί τε, σκαφίδες τε,] γαύλοι, Angl. *Pails:* σκαφίδες, *Bowls;* ἀ σκάπτω.

225. Τυρῶν αἰνυμένους] *Sumtis caseorum nonnullis*—i. e. αἰνυμένους [τι μέρος] τυρῶν.

231. κἀαντες] Aliter κήαντες.—ἐθύσαμεν. ἠδὲ καὶ αὐτοὶ Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· Ex parte nimirùm sacra faciebant, partem ipsi comedebant. CLARKE F.

233. *Ἕως ὄγ' ἐπῆλθε νέμων·] Vulgo legitur ἕως ἐπῆλθε: Quæ lectio metrum prorsus pessundat. Clark. monuit " Pronun- " ciabatur ac si scriptum fuisset ὥστε ἐπῆλθε, vel ὡς ἐπῆλθε." Sed hoc est hallucinari. Dedi ἕως ὀγ' ἐπῆλθε. Vide Collect. Gr. Min. Annot. in v. 194. p. 101.

240. *Θυείῃσι—] Binis syllabis pronuntiandum est.

242. *Εσθλαὶ, τετράκυκλοι,] Si vera sit haec lectio, tum vox τετράκυκλοι secundam producet eadem ratione ac παρειπὼν : διϊπετίος. *Iliad* ζ'. 62. π'. 174. et διαμειλῖῶστι, infra v. 291. hujus libri. Cum vero vox τετράκυκλοι occurrat Il. ω'. 324. Syllabis duobus prioribus correptis : *Barnesius* hoc in loco ex conjectura edidit τετρακάκυκλοι eodem modo ac dicitur τετρακάξιοι, Il. ψ'. 705. CLARKE F. Nullus dubito quin vera lectio sit τετρακάκυκλοι, ideoque reposui. Sed ratio *Clarke* de παρειπὼν et διϊπετίος *primam* pedis syllabam respicit, haud *secundam*. Ceterum pro ὀχλίσσιαν, dedi ab ὀχλίω, ὀχλήσιαν, quod eodem redit.

245. —ὑπ' ἴμερον ἧκεν] Ὑπέθηκεν ἵμερον. Ὅμηρος γὰρ,

ὑπεναντίον τῆς συνήθειας, βρέφος μὲν λέγει κατὰ γαστρός. ἔμβρυον δὲ, νεογνὸν, ἢ τὸ τέκνον. *Schol.*

249. —θρέψας] *quum coagulâsset*—Nam τρέφω, est *coagulo*; etiam *alo, nutrio.* λευκοῖο—Conf. Theocr. Idyll. I. 58.

252. Ω ξείνοι, τίνες ἐστέ;] Conf. Eur. Cyclops, 89, 274. Æn. I. 373. item Od. γ', 71.

254. —ἀλόωνται] *errant.* Vide suprà ad ά, 25.

256, 257. ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ Δεισάντων—] 37.
Syntaxis postulat Δείσασι, ut concordet cum ἡμῖν. Sed hujusmodi structura non infrequens est apud Homerum; [Vide Il. κ', 187. ξ', 139. et alibi passim: nam ut æque dici potest φίλον ἦτορ ἡμῶν δεισάντων· et φίλον ἦτορ ἡμῶν δείσασι, Poëta, sine scrupulo, usurpat φίλον ἦτορ ἡμῖν δεισάντων. Sin autem hoc displicet, potest sumi δεισάντων in genit. absoluto. * Quoniam usurpat sæpe Homerus Dativum loco Genitivi; licet uti genitivo post Dativum, non autem, credo, versa vice.

262. μητιάασθαι] *constituere.* Angl. *to ordain*; pro μητιάεσθαι, contractè μητιᾶσθαι. * Alii legunt μητίσασθαι.

266. —ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι—] *nos venimus supplices accidentes ad tua genua.*—κιχάνω, vel κιχάνομαι, *invenio, assequor.*

269. * Ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε,] Pessime vulgo legitur αἰδοῖο; malim αἴδεο, quæ vera lectio mihi videtur.

280. Ἦ που ἐπ' ἐσχατιῆς, ἢ καὶ σχεδὸν,] Verte: *utrum in remoto aliquo abhinc loco, s. utrum longè hinc, an propè*, ut ver. 117. οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ. Ernesti.

283. Νέα μέν μοι κατέαξε] Νέα, ut una syllaba pronuntiandum est: ut et κρέα infra v. 347.

289. Σὺν δὲ δύω μάρψας,] i. e. συμμάρψας δὲ δύω—Conf. 38.
Virg. Æn. III. 623. sqq. *Vidi egomet*, &c. ad quem locum vide celeberrimum Heynium, in Excurs. xvi, poëtam tuentem contra reprehensionem Homii, viri ill. [*Elem. of Crit.* ch. XXII. sub. fin.] Cæterùm hujusmodi descriptiones gigantum crudelium nauseam et aversionem fœditate suâ non facere, probant, inter cætera, quæ Shakesperius, peritissimus ille judex humanæ naturæ, Maurum suum narrantem inducit de modo quo is Desdemonæ, pulcherrimæ ac nobilissimæ puellæ, amorem conciliâsset. [Vide *Othello*, Act I. Sc. VIII. *Her father loved me*, &c.] Nec dubitavi hanc totam de Polyphemo historiam ex Odysseâ hic exhibere; quia tales summi poëtæ miras narrationes non solùm ingenuæ juventutis nauseam et aversionem non excitare, sed animum juvenilem valdè oblectare animadverti. Res ipsæ quæ describuntur uteunque fœdæ sint et horrendæ, earum tamen à summis poëtis descriptiones animos audientium mirè allicere et attrahere solent.

301. Οὐτάμεναι—] Non ex οὐτᾶν, indè enim fit οὐτήμεναι, vel

38. οὐτάμεναι quod antepenultimam necessariò producit; sed quâ analogiâ ex τίθημι fit τιθέναι, ex δίδωμι, διδόναι· eâdem ex ἵστημι fit ἵσταναι, indéque ἑστάμεναι, quòd antepenultimam necessariò corripit. CLARKE, ad Il. φ', 68. * Infinitivus priscus τίθημι, &c. fuit τιθέμεναι inde τιθέναι et ἵστημι, ἱστάμεναι, inde ἱστάναι; eodemque modo infinitivus οὔτημι, non erat οὔτασαι, indeque οὐτάμεναι, uti *Clarke* placuit, sed primo οὐτάμεναι, et postea per elisionem οὐτάναι. Ceterum φρένες hic est *præcordia*.

316. * βυσσοδομεύων,] βυσσοδομεύω ita interpr. Damm Lex. *in imo fundo construo:* ponitur de consiliis clam deliberatis. —ab ὁ βυσσὸς *fundus imus*, et δομέω *struo, ædifico.*—

319. Conf. *Cowper's* transl. *Virg.* de Polyphemo. *Ovid.* Metam. XIII. 782, 3. *Cowley* de Goliath. *Milton* de Satana. *Pope's* Version. *Johnson's* Works, Vol. IX. p. 64. indicante J. T.

324. * Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον ἦν πάχος—] In utroque adjectivo σ duplicatur, et legitur τόσσον πάχος—Versus autem et numerosior et rectior verbi repetitione mihi videtur.

39. 325. ὅσσον τ' ὄργυιαν—] Ἐκτεταμένων τῶν χειρῶν τὸ διάστημα ὀργυιά ἐστι. *Schol.* Angl. *a fathom.*

327. ἐθόωντα] idem quod ἀπωξύνα, *acui.*

334. * —τοὺς ἄρ κε καὶ ἤθελον—] Vulgo legitur τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον κ. τ. λ. Monuit Clarke "Eustathius in commentario "citat οὕς ἂν καὶ ἤθελον. Nam in vulgatis alterum vocabulo- "rum ἄν, κε, omnino supervacuum videtur." Levi mutatione, scil. ἄν in ἄρ, τοὺς ἄρ *quos utique*, solœcismus vitatur.

335. —ἐλέγμην] Per Sync. pro ἐλεγόμην, vel ἐλελέγμην.

347. —τῆ.] Ionicè pro τᾷ, quod contractè pro τάι, *accipe;* à τάω, f. ἄσω, *capio, accipio.*

40. 359. —ἀπορώξ.] ὁ, ἡ, *avulsus*, &c. item substant. *portio, pars*, &c. à ῥήσσω, *frango.*

366. Οὖτις ἐμοί γ' ὄνομ' ἔς'· Οὖτιν—] Οὖτις, *nemo*, habet in accus. ἕτινα, non ἕτιν. Nec est ἕτιν hìc per apocopen pro ἕτινα, ut esse potuisset ante vocalem; sed exquisito artificio hìc ponitur ante consonantem, quò melius Cyclops, jam penè ebrius, nomen id Ulyssis fuisse proprium crederet. Post autem ipse Polyphemus [ver. 266.] Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι— inquit, id tanquam nomen proprium hospitis intelligens, quod lector interpretari possit οὔτινα *neminem* [οὖτιν scil. pro οὖτιν' ante vocalem,] atque exindè, cognito jam Ulyssis consilio, Cyclopem irrideat, utpote re verâ *neminem* postea devoraturum. Cæterùm se ita appellari ideò præsertim finxit Ulysses, quod providisset ambiguitatem indè oriri, Polyphemo exitio mox futuram. Vide infrà ver. 408, sqq.

372, 373. —ἀποδοχμώσας—] Πλαγιώσας· δοχμὸς γὰρ τὸ πλάγιον. *Schol.* *Inflexâ crassâ cervice.* Conf. Æn. III. 634. sqq.

Cervicem inflexam posuit, &c. καδδὶ μιν—Ἤ ῥ' ἐ— i. e. καθῆρε δὲ μιν—φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος, i. e. οἶνος δὲ ἐσσύτο ἐκ φάρυγος, *vinum è gutture erumpebat*. Conf. Ovid. Metam. XIV. 211. 40.

377. ἀναδύς.] Angl. *should flinch*. ἀναδύω, *emergo ex aliquâ re; refugere et detrectare aliquid.*

384. Δίνευν] Angl. *I twirled it round*. τρυπῷ contractè pro τρυπάει, à τρυπάω, *terebro*. * Cf. Eurip. Cycl. 459.

386. —τὸ δὲ τρίχα ἶφιμοὺς αἰεὶ.] Angl. *and it spins incessantly*.

389. ὦσεν ἀΰτμὶ,] Angl. *the steam singed*, &c. ἰῶ, f. ἴσω, *amburo*. ἀΰτμη, *spiritus, vapor*. 41.

390. —σφαραγίσσατο] Ionicè pro ἐσφαραγῶντο, à σφαραγέω, f. ήσω, *sonum edo*. μάζαι δὲ [ὀφθαλμοῦ] σφαραγίσσατο πυρί. Angl. *and the roots of his eye crackled with the fire*.

394. Ὦς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς—] De vi vocis hujus, σίζω, ita Quinctilianus: "Minimè," inquit, "nobis concessa est ὀνο-"ματοποιΐα. Quis enim ferat, siquid illis meritò laudatis, "λίγξε βιός, et σίζε ὀφθαλμός, fingere audeamus?" Lib. I. cap. 5. sub finem, citante Clarkio F.

395. * Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμυξεν· περὶ δ' ἴαχε πίτνα.] Similiter Virgilius, Æn. III. 672.

> Clamorem immensum tollit, quo pontus et omnes
> Intremuere undæ, penitusque exterrita tellus
> Italiæ, curvisque immugiit Ætna cavernis.

398. * —χερσὶν ἀλόντα] Qua ratione penultima ἀλόντα producatur, vide Prosod. Gr. p. II. p. 31.

400. * Ὣς εἶπὼν ἐν σπείρῃσι δι' ἄκρεας ἀτμοέσσας·] Hic versus vulgo legitur Ὣς εἶπὼν ἐν σπείρῃσι δ' ἄκ—Vero si ratio Dialecti Ionicæ observanda est scribi debet ἐν σπείρῃσι, vel simplicius et forsan rectius, ἐν σπείρῃσι διὰ ἄκρεας. Nunquam substantivum in ος desinens, ε in η obliquis casibus mutare potest: Hoc tantum fit a substantivis in εὺς desinentibus.

403. Τίπτε τόσον—ἴδωσας,] Τίπτε τόσον referendum ad ἀρημένος, vertendumque non *cur* sed *quid tantum læsus, tantoperè vociferatus es?* quid tibi mali tanti accidit, ut tantoperè vociferarère. Ernesti.

404. —ἄμμι] Non est, ut quidam putant, dualis pro plurali; sed, ut Scholiastes, Ἀμμι, ἀμᾶς, Αἰολικῶς, ad Il. ά, 59. τίτυσθαι, etiam Æolicè pro τίτας.

406. * Ἦ μά τίς σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ.] *Clarke* F. legit, κτείνῃ: male. Ernesti, comprobante Barnesio, voluit κτείνει, quæ vera lectio est. Vide infra ad v. 408, Οὔτις μὲ κτείνει δόλῳ.

408. —Οὔτις μὲ κτείνει—] Vide supra ad v. 366.

416. Χερσὶ ψηλαφόων,] Angl. *groping with his hands*,—ψηλαφόων, pro ψηλαφάων. Vide suprà ad ά, 25.

42. 425. —ὄϊις—] Dactylus esse videtur, eâdem ratione quâ ἀθάνατοι choriambus. Ernesti. Ita ἀπονέεσθαι infrà v. 451; in ὄϊις autem quibusdam viris doctissimis digamma non otiosum videri potest: id enim in ὄϊς affuisse è voce Latinâ *ovis*, colligitur. T. Y. * A vera ratione longe aberrant. Nam si Digamma inferendum est, unum ne sufficere quidem potuit: Duplici opus esset. ο autem eadem ratione producitur qua δέ ad v. 396. Ἡμεῖς δὲ δείσαντες, et v. 426. καλοί τε μεγάλοι τε.
– –| – –|
Vide Prosod. Græc. p. II. p. 31, &c.

426. —ἰοδνεφὲς εἶρος] Ὁ ἐρι μίλαν, ὡς ϗ ἐν ἄλλοις κεῖται. Eustathius. * *Candidum vellus* intelligit Ernesti.

427. Τὰς ἀκέων συνέεργον—] Angl. *These I silently bound together with well-twisted twigs*— Σύντρεις αἰνύμενος, *taking three of them together.*

433. —λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἑλυσθείς] *villosum sub ventrem involutus*—λύω, f. ύσω, *involvo, curvo*, &c.

434. —ἀώτῳ θυσσανόεντι] *lanæ egregiæ.* Vide suprà ad ά, 433.

435. Νωλεμέως στρεφθεὶς] *Firmiter implicitus*—ἐχόμην τετληότι [pro τετληκότι] θύμῳ, *hærebam constanti animo.*

438. —νομόνδ' ἐξέσυτο—*ad pascua ruebant*—ἐκσύω, *exagito*, ἐκσύομαι, in med. *ruo.* perf. pass. ἐκσύομαι, per metath. ἐξέσυμαι, undè in plusq. ἐξεσύμην, in med. sensu, *ruebam.*

440. σφαραγεῦντο·] *distendebantur;* pro σφαραγοῦντο· σφαραγέω, f. ήσω, *sonum edo;* item, ut hìc, *extendo*, &c.

441. —ἐπιμαίετο—*contrectabat*—

442. Ὀρθῶν ἑσάντων·] *Rectè stantium*:—ἑσαὼς, in gen. ἑσαώτος vel ἑσηότος.] id. quod ἑσήκως, subintell. pron. recipr.
43.

445. Λαχμῷ στεινόμενος,] *Vellere denso gravatus,—et me multa cogitante.*

447. —ἔσυο—] Per metath. pro σίσυο, et hoc pro ἐσίσυσο, 2. sing. plusquam. pass. à σύω·

459, 460. —καδδὲ ἐμὸν κῆρ Λωφήσεις—] i. e. ἐμὸν δὲ κῆρ καταλωφήσεις—quod est καταλωφήσαι, ut notum tironibus. Conf. Ovid. Met. XIV. 192, 197.

464. * Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα,] ταναύποδα est vera lectio, quam Ed. Rom. servavit: Omnes habent ταναύποδα, quod peccat contra compositas voces, scil: ταναύω et ποῦς, quod autem ita formatum est, ut dipthongus syllabam longam effecerit. Vocabulum eodem modo componi debet quo ταναύπτιλος, ταναύφυλλος, &c.

467. —γοῶντες.] Vide supra ad ά, 25.

468. —ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον—] i. e. ἀνανεῦον δὲ ὀφρύσι, *supercilliorum nutu prohibebam fiere—*

478. τις ὅσον τι γίγνηι βοήσας.] i. e. *quantum quis magnâ voce clamans audiri possit.* γιγνον et γιγνίω, *ita clamo*, vel *loquor, ut audiar procul.* γίγνηι, sine augm. pro ἰγίγνηι. • Nullus dubito quin indefinitum τις ante ὅσον exciderit; namque id et sensus et metrum requirunt.

475, 476. —οὐκ ἀρ' ἴμιλλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς—] Angl. *thou wert not surely to eat the companions of a timid chief*—Εδμεναι, per sync. pro ἰδμεναι, et ab hoc venit ἴδμεν.

477, 478. Καί λίην σί γε—] Ordo est: Καὶ λίην κακὰ ἔργα ἐμέλλες κιχήσεσθαι σε γε. *Et omninò mala facta assecutura erant te.* Σχέτλι', *execrande*; ἐπεὶ οὐχ ἁζοῦ ἔσθειν ξείνους ἐν σῷ οἴκῳ· 44. *quoniam non verebaris comedere hospites in tuâ domo.*

485. —πελιεέθεον—κῦμα,] Angl. *the refluent wave.* Pulcherrimè Miltonus: *Me tenet urbs refluâ quam Thamesis alluit undâ.* Eleg. I.

486. Πλημμυρὶς ἐν πόντοιο,] *Uti inundatio ex mari, θίμωσε δὲ χέρσον ἐπέσθαι. adegitque ut veniret prope terram.* Ad verbum, *legem quasi injungebat navi, terram versus ire.* Nam, uti notavit Dammius, θυμόω, f. ώσω, est *cogo, legem præscribo et impono.*

498. Σὺν κεν ἄρηξ',] i. e. συνάρηξι—

499. Μαιμάᾳ ἐκχυσίντι βαλὼν] *saxo aspero conjecto.* • Ut versus recte se haberet, scripsi τόσσον [ὃ] γὰρ ἵησιν. Pronomen mihi videtur omnino necessarium.

501. • Αλλά μιν ἀψίφρων πρότιφθ κικοτηότι θυμῷ.] *irato animo.* Pro κικοτηότι, à κοτέω, *simultatem foveo*, Angl. *to bear a* 45. *grudge.* • Vulgaris lectio est ἄψοβρον. Dedi ἀψίφρων, quod eodem redit, ut duplex ρ evitetur.

507. —μι—ικάνει] εἴς μι scil.

508. Εστι] Ion. imperf. prof. ἦν.

513. —ἰδιγμην] *expectaveram*—Pro ἰδιδγμην à δέχομαι, *capio, expecto*, &c.

528. Αἰ γὰρ δὴ—] Εἰ [Poët. αἴ] per se solum, aliquando sumitur pro εἴθε, id est *utinam.* VIGERUS. Nunquam, quod sciam, per se solum, sed conjunctum cum particula γάρ. HOOGEVEEN, ad locum: quem virum doctissimum vide de hâc locutione pleniùs disserentem, in libro suo de Particul. Ling. Gr. p. 334.

532. Ἀλλ' ἢ γ' οἱ μοῖρ' ἐστί] Conf. Æn. IV. 612. *Si tangere portus*, &c. • ἢ ante οἱ corripi debet: Quare ἦ γ' dedi.

538. —ἰείρετο δὲ ἰὴ' ἀνιλίφοιο·] Angl. *he exerted his immense strength.* ἰείρω, *nitor, innitor*, &c. ἴς, -ιός, ἡ, *nervus in corpore, vis.* ἀνιλίφος, ου ὁ, ἡ, *cujus magnitudo certâ mensurâ determinari nequit*; indè, *immensus*: ex α privat. et πίλιφος, *jugerum.*

540. —οἰήϊον ἄκρον ἑλέσθαι] supple ἐος· οἰήϊος, ου, τὸ, *gubernaculum*: idem quod πηδάλιον.

45. 542. * Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσι δὲ χέρσον ἐκέσθαι.] Quærere licet quomodo fluctus navem prope terram adigere potuit, petra post navem decedente. In altum potius eam expulisse exundans mare quis non expectâsset? Eustathius ita intelligit. Ἡμὶν γὰρ πρώτη βολὴ, πρόσθιν τῆς νηὸς πισοῦσα, ἔστρεψεν ἐκείνην παλίμπλουν· ἡδὲ δευτέρα, κατόπιν γινομένη, εἰς τὴν τοῦ πέραν νησιδίου χέρσον θέμωσεν ἐκέσθαι τὴν ναῦν.

544. * Νῆις ἰΰσιλμοι] ἰΰσιλμοι Edd. Vett. recte: sic et 555. *Ernesti.* Vulgo ἰῦσσιλμοι.

46. 554. * Αλλ' ὄγε μερμήριζεν] Sic Eustathius in commentario: Atque ita in uno MS. reperit *Thos. Bentleius*, uti notat Clarke. Vulg. Αλλ' ἄρα μιν—

558. —καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,] i. e. καὶ κνέφας ἐπῆλθε. Angl. *and darkness came on.*

*** In Polyphemi forma ac robore—sunt multa, quæ sibi repugnant, multa absurda, si subtilius judicium adhibeas; sed phantasiæ sensusque voluptati ista scripta, non philosophico acumini.—Homerus multò atrocius spectaculum, et carnificinam verius, exhibuerat; sed alios homines, aliud seculum, quod respiceret, habebat. Ovidius ab omni atrocitate alienissimus non tamen horrendum hoc Polyphemi spectaculum, Metamorph. Lib. XIV. iterùm exhibere dubitavit. Euripides autem in Cyclope Satyrici dramatis natura tueri se potest.—Sane Theocriteus Cyclops paullò humaniore cultu exhibetur Idyll. XI. Heyne, Excurs. XVI. ad Æn. Lib. III. ubi vide plura.

---

* Ἐκ τῆς ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ'.] Ex Homeri Odyss. Lib. XI, 1—43. 386—639. Hic Liber Odysseæ vulgò inscribitur Νεκυία, [interdum Νεκυομαντεία,] i. e. πραγματεία κατὰ τὰς νέκυας, quando de mortuis agitur, vel mortui agentes inducuntur; vel quando manes evocantur ut respondeant de futuris. Ulysses apud Circem integrum annum moratus, illâ monente, ad domum Plutonis proficiscitur, consulturus animam Tiresiæ, vatis cæci, de iis quæ sibi ampliùs eventura essent, antequam in patriam redire posset. Manè igitur cum sociis profectus, venit, cum sole occidente, εἰς Ἄϊδα, ubi unâ nocte peractâ, altero die ad Circem revectus est. Hanc Ulyssis ad domum Ditis profectionem imitati sunt multi alii poëtæ: sed in hoc genere palmam omnibus præripuit elegantissimus Virgilius, in Æneidis L. VI. " Virgilio," ut verbis utar Heynii, " sanè omninò major laus inventa aliorum " ornandi quam nova excogitandi convenit; inventis tamen " alienis tam solerter interdum usus est, ut æqualem cum " primo inventore laudem mercatur. Inter hæc ponemus de-

" scensum Æneæ ad inferos. Homerum haud dubiè ante 46.
" oculos habuit; at ab Homericâ Necyiâ quantus artis et
" ingenii progressus ab Æneidis librum sextum! [Excurs.
XIV. ad Æn. Lib. VI. Vide totum hunc Excursum, itemque
cæteros quibus librum VI. Æneidis, atque adeò totam hanc
de Νεκυΐας materiam, doctissimè illustravit vir egregius: ubi
simul calamum primarii philologi facilè possis indagare.]
Quanquam autem in hâc parte operis sui Virgilius omnes
æmulos procul à se reliquerit, insunt tamen in Homeri simpliciore Νεκυΐᾳ, quædam imagines et descriptiones planè admirandæ; ideóque ante oculos ingenuæ juventutis ponendæ.

Ver. 6.—νεὼς κυανοπρῴροιο] κυανόπρωρος, *nigricantem proram habens.*

7. Ἱκμένον οὖρον ἵει πλησίστιον.] *Secundum ventum immisit implentem velum,*—ἵει· ἵεω, undè ἵημι, habet in imperf. ἵεον, ἵουν· ἵεες, ἵεος· ἵεε, ἵεω. κ. τ. λ.

8. Κίρκη—] —*Circes pocula nosti; Quæ si cum sociis stultus, cupidusque bibisset, Sub dominâ meretrice fuisset turpis et excors; Vixisset canis immundus, vel amica luto sus.* Hor. Lib. I. Epist. II. 23. De iis, quæ apud Circen Ulysses sociique sunt experti, expositum est in libro superiore. De Circes insulâ, vide Heynii Excurs. I. ad Æn. Lib. VII.—" αὐδήεσσα, Ἡ περιβόητος, ἡ διαλέκτῳ ἀνθρωπίνῃ χρωμένη." Eustathius. Fortassè per αὐδήεσσα hìc intelligendum est *cantu excellens.* Clarke F. Rectè. Cf. Il. κ', 221. et 227. item Æn. VII. 11.

12. —σκιόωντο] Vide suprà ad α', 25.

14. —Κιμμερίων ἀνδρῶν—] Gens erat Cimmeriorum quæ 47.
habitabat supra pontum Euxinum; sed per viros Cimmerios
hìc intelligendus est populus Italiæ prope Baias et lacum
Avernum. " Locus (inquit doctissimus Heynius) apprimè
" erat idoneus ad hominum animos religionum terroribus sol-
" licitandos. Accedebant tamen ad hanc locorum naturam
" priscæ opiniones de extremo occidente, adeóque de loco-
" rum inferorum aditu, quem aliquando in his locis constitu-
" erant Græci omnis terrarum occidentalium faciei prorsus
" ignari. Ad has opiniones mythos suos attemperavit Ho-
" merus; Virgilii ævo locorum notitia satis magna vigebat,
" quam ut iis inhærere liceret.—Admodum probabile est—
" priscâ ætate cavernas quæ ibi erant hominibus pro domi-
" bus fuisse, donec ad meliorem vitæ cultum procederent,
" natamque hinc esse de Cimmeriis fabulam Od. λ', 13.
" sqq.; etsi tenebris illis perpetuis silvæ quoque continuæ,
" quibus convalles montium obsitæ erant, majorem horro-
" rem addere debuerunt." Excurs. II. ad Æn. lib VI. ubi
vide plura: item Excurs. III. Conf. Ovid. Metam. XI. 592.

47. *Est prope Cimmerios*, &c. Tibull. IV. 64. Virg. Geor. III. 537. cf. * Strabo. Geograph. l. I.

18. —οὐρανόθεν] *de cælo.* Sæpe apud Homerum, ut hìc, construitur cum præp. adeò ut ἀπ' οὐρανόθεν sit idem quod ἀπ' οὐρανοῦ.

26. —χοὰς χέομεν] *libamina fundebamus*— Vide Vol. I. ad p. 31. n. 11.

27. —μελικρήτῳ,] *mulso ;* μελίκρητον, vel μελίκρατον, est *infusum ex melle et lacte.*

29. Πολλὰ δὲ γουνούμην—] *multum autem supplicabam manium inanibus personis,*—γουνοῦμαι [unde γουνούμην pro ἐγουνούμην imperf.] est *genibus advolutus oro :* " nam," ut observavit doctissimus Dammius, " mos erat veterum genua superiorum " aut à quibus opem rogabant, blandè amplecti aut tangere " passis manibus." Notandum autem hìc exemplum syntaxeos Græcæ : ἐγὼ ἐγουνούμην—κάρηνα νεκύων, supple ὑπισχνούμενος vel tale quid, Ελθὼν εἰς Ιθάκην ῥέξειν στεῖραν βοῦν, ad verbum, *ego supplicabam mortuis vovens reversus in Ithacam sacrificaturus esse*, &c. i. e.—*vovens me, reversum in Ithacam, sacrificaturum juvencam quæ nondum peperit.* Hanc formam imitantur, sed rarò, Latini ; sic Hor. III. Od. 27. *Uxor invicti Jovis esse nescis.* * Vide Greek Exer. p. 186. note 3. στεῖραν βοῦν. Sic Virg. Æn. VI. 251. *sterilem vaccam.*

31. —πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν.] *pyramque impleturum bonis.* ἐμπλησέμεν et ἐμπλησεμέναι, unde per Syncop. et Apoc. ἐμπλήσειν. Sic ἱερευσέμεν, ἱερεύσειν.

34. Τοὺς δ' ἐπεὶ—] Constructio est : ἐπεὶ δ' ἐλισάμην τοὺς εὐχωλαῖς λιταῖς τε, [δηλόνοτι] ἔθνεα νεκρῶν, *Sed quando precatus sum hos votis precibusque—gentes* scil. *mortuorum,*—τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα ἐς βόθρον, *tum pecudes prehensas jugulavi ad fossam.* Conf. Virg. Æn. VI. 315. *Ecce ruunt variæ species,*—&c.

37. —Ερέβευς] Pro Ερέβους, Ionicè : ab Ερέβος, -εος, τὸ.

386. Ηλθε δ' ἐπὶ—] i. e. ἐπήλθε δὲ—ἀγηγέραθ', ante vocalem aspirat. pro ἀγηγέρατο, quod Ionicè pro ἠγερμέναι ἦσαν, congregatæ erant.

388. —πότμον ἐπέσπον.] *fatum obierunt.* ἐπέσπον, aor. 2. ab obsol. ἐπισπέω, f. 2. ἐπισπῶ, *obeo, sector,* &c.

391. Πιτνὰς] *expandens ;* præs. part. à πίτνημι, quod idem est ac πιτνάω. Vide Fragm. Gram. Gr. p. 28.

392. Αλλ' οὐ γὰρ—] *Sed* frustra, *nam non ampliùs ei erat vis firma,* &c.

401. Βοῦς περιταμνόμενον,] *Boves tuo commodo intercipientem et abigentem,*—Επειδὴ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς Κίκονας καὶ ἁρπαγῆς ἐκεῖ ἐπιχειρήσας, οὐκ εὖ ἀπήλλαξεν, εἰκότως τὰ ὅμοια ὑποπτεύει πεπονθέναι

τὸν Ἀγαμέμνονα. *Schol.* Vide Il. *i*, 45. et Vol. I. ad p. 31. n. 48.
10.

409. Ἔκτα,] κτῆμι, *occido*, idem quod κτείνω, habet in aor. 2. ἔκτην, ἔκτης, ἔκτη, pro quo ἔκτα. * Nullo modo ἔκτα pro ἔκτη ultimam brevem habere potest ante consonantem: quare κτείνη dedi.

410. * Δυπτήσαντ',] Vulgo legitur Δυπτίσας: Nolo autem σ contra linguæ analogiam duplicari. Præterea, Δυπτήσαντα *convivantem*, melius rei rationi convenit quam δυπτίσας; namque Agamemnonem convivantem et nihil mali suspicantem comparat Homerus bovi ad præsepe saginato, ut tandem mactaretur. Δυπτήσαντα post κτανε stare potest, scil. cum ἰμὶ subintel. congruens. Porro licet etiam observare *Schol.* ad Eurip. Hecub. 1277. legisse videri δυπτήσας, quod pro δυπτησαντ' fortasse scriptum fuerit.

413. Οἵ ῥα—] Supple κτάνετον—τιλαπίνῃ τιθαλυίῃ, *epulis lautis*. Vide suprà ad *ά*, 226. * ἢ τιλαπίνῃ pro ἢ τιλ.— 49.

417. Ἀλλά κε—ὀλοφύρας—] *Sed misertus esses*—Vide suprà ad *ά*, 62.

419. —ϑυΐε—] *undabat*—ϑύω, *furo, cum impetu feror*; undè metaphoricè, ut hìc.

422. —αὐτὰρ ἐγὼ—] Ordo est: αὐτὰρ ἐγὼ πρὸς γαῖαν ἀείρων χεῖρας ἴσαλλον περὶ φασγάνῳ ἀποθύσκων. Angl. *But I, while extended on the earth, raising up my hands, grasped my sword, dying as I was*: ἡ δὲ κυνῶπις Νοσφίσατο, *but the abandoned woman retired, οὐδὲ ἔτλη παλίλλοις χερσὶ ὀφθαλμὼς μοι ἐπὶ κατὰ θεῖναι* [ἄνακτα] Ἄϊδος, *συνελοῦσαί τε στόμα, nor did she take the trouble to close my dying eyes, or my mouth, with her hands*, &c. cf. Virgil. Æn. IX. 486.

429. Κουριδίῳ—πόσει] *Marito cui virgo nupserat*—κουρίδιος est, ut interpretatur Dammius, [Lex. ad vocem,] epitheton quod datur uxori, quæ virgo primùm nupsit alicui; vel marito, qui conjugem virginem duxit. Quod autem tradit Euripides, Tantalum fuisse primum Clytæmnestræ maritum, eumque ab Agamemnone interfectum, de eo nihil noverat Homerus. * Vide Collect. Gr. Min. p. 98. v. 113.

432. Ἥτι κατ' αἰσχὸς ἔχευε,] i. e. Ἥτι κατέχευε αἰσχὸς, *Sibique affudit ignominiam, et futuris in posterum Fœmineis mulieribus*,—ᾗ [ἐκείνῃ] ἢ κε ἄῃσι [*i. e.* ᾖ] ἰηέγγος, *etiam ei quæ proba fuerit.*

* Πάσας γυναῖξὶν ἀξία στυγεῖν ἔφυ
Ἥ Τυνδαρὶς παῖς, ἣ κατήσχυνεν γένος. Eurip. Orest. 1153.

435. —ἰάχουσα] *Ahitonans*: nominat. pro ἰάχουσης, ut πρτολαγχάτα, μετάτα, κ. τ. λ.

436. —γυναικείας διὰ βουλὰς,] Ενθα συννοητέον καὶ τὴν τοῦ Ατρέως γυναῖκα Αερόπην, δι' ἣν καὶ αὐτὴν μοιχευθείσαν ὑπὸ Θυέστου πολλὰ ἐγένετο δεινά. EUSTATHIUS.

440. Τῷ νῦν μή ποτε—] εἶναι est, ut loquuntur Grammatici, inf. pro imperat. vel subaudiri potest θέλῃς. Sic infrà πιφαυσκέμεν, quod pro πιφαυσκέμεναι et inde per Apoc. et Syncop. πιφαύσκειν, et φάσθαι, et iterum εἶναι. Pro φήμι, dicunt poëtæ, φάσκω, φαύσκω, et πιφαύσκω.

50. 448. —μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,] Τουτέστι, συντιμᾶται τοῖς ἀνδράσι, ἢ ἐν ἀνδράσι τέλειοις· τετακται αὐξηθείς. EUSTATHIUS.

455. Νῆα κατισχέμεναι,] *Navem appelle.* κατισχεμέναι, i. e. κατίσχειν, infinit. uti suprà pro imperat.

457. —ζώοντος] Vide suprà ad ά, 25.

465. Ἑστάμεν ἀχνύμενοι,—] *stamus dolentes.* Nam ἕσταμεν, cum spiritu aspero, est pro ἑστηκαμεν· et ἕστηκα, quod est præs. perf. sæpè significat *sto;* et εἱστήκειν, *stabam.* Alii malunt spiritum lenem, ut sit ἔσταμεν pro ἔστημεν, aor. 2. *stetimus.* In hisce autem omnibus subauditur pronomen reciprocum. Vide suprà ad ι, 442. p. 42.

466. —Πηληϊάδεω] Πηλείδης, ου. Ionicè Πηληΐδης, Πηληΐδεω, et Πηληϊάδεω· et -δεω pronuntiatur tanquam una syllaba. [Vide Iliad. ά, 1.] Æol. gen. Πηληϊάδαο. Cæterùm Achilles ita dictus, ut et Πηλείων, à patre Peleo; atque Αἰακίδης ab avo Æaco.

467. * Πατροκλέεος] Vulgo legitur Πατροκλῆος: sed nullo modo substantiva vel adjectiva in ης, ες et ος penultimam longam habere possunt. Producunt substantiva in εὺς ut βασιλεὺς, ῆος, &c. quod primo pronuntiabatur, βασιλεWος. Dedi Πατροκλέεος à nomin. Πατροκλέης

473. —μήσεαι—] *molieris*—Μήδομαι, f. μήσομαι, μήσεσαι, eliso σ, μήσεαι, pòst, contractè, μήσῃ.

474. —ἄϊδοσδε κατελθέμεν,—] *ad inferos descendere.* Non liquidò constat utrùm Ulysses, sacris factis ad fauces Averni, uti mandaverat Circe, manes tantùm ad se evocârit; an intra ostium ipse ingressus esset. Quæ hic dicta sunt ab animâ Achillis, et quæ postea visa sunt ab Ulysse, posteriori opinioni; quæ autem describuntur ab eo facta, initio hujus libri, maniumque turba quæ evocata ad eum confluit, priori favere videntur. Sed de industriâ forsan à summo poëtâ hæc obscuritate sunt involuta, quo magis sublimem suam narrationem redderet. Vide *Burke on the Sublime*, &c.

476. —βροτῶν—καμόντων;] *hominum defunctorum?* * ἀφραδέες, non est *sensuum expertes*, sed *intelligentia carentes.* De mortuis canens Homerus inter ψυχὴ seu εἴδωλον *simulacra* et φρὴν *mens* discrimen ponit. Ὦ πόποι, ἦ ῥά τις ἐστὶ καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν. Il. ψ'. 104.

477. —Πηλέος—] Pronuntiatur, duobus syllabis, *Pelyos.*

478. Τειρεσίαο κατὰ χρέος,] χρέος, χρέεος, τὸ, *debitum, officium,* item *oraculum, vaticinium,* &c. ut hic.

480. —ἀμῆς] Æol. pro ἡμῆς, quod per syncopen pro ἡμετέρης. Vide Il. κ', 448. π', 830. &c. * Malim intelligere antiquum pronomen ἡμὸς, ἡ, ὸν. idem quod ἡμέτερος.

482. —μακάρτατος] μακαριώτερος, εὐδαιμονέστερος. *Schol.* Superlativus scil. comparativè positus. Nec insolita est apud Græcos talis graduum permutatio. Sic apud Anacr. Od. xlvi, 3. χαλεπώτερον, pro χαλεπώτατον. 51.

485. —τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ,] *quare neutiquam luge quod mortuus sis,*—ἀκαχίζευ, Ion. pro ἀκαχίζου.

488. Βουλοίμην—] Ordo est: βουλοίμην κε ἐὼν ἐπάρουρος θητεύειν παρ' ἄλλῳ ἀκλήρῳ ἀνδρὶ, ᾧ, κ. τ. λ. *mallem rusticus existens mercede serviri alii inopi viro, cui,* &c. Quam sententiam vituperat Plato, de Republ. lib. III. Et Lucianus ex eodem loco argumentum sumsit Dialogi inter Antilochum et Achillem.

493. —εἴ τε πέπυσσαι,] *si quid audiveris,* —πέπυσμαι, πέπυσσαι, πέπυσται, perf. pass. à πυνθάνομαι, f. πεύσομαι, perf. πεπύσμαι.

501. Τῷ κε τέῳ στύξαιμι μένος—] Sic construe: Τῷ *tunc* [i. e. ἐν τοῦτῳ τῷ χρόνῳ] κε στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, *facerem robur et invictas manus* meas *horrendas*— [nam στυγέω, quod vulgò significat *horreo aliquid,* vel *odi,* hic transitivè sonat *horrendum* vel *odiosum reddo*] τέῳ [i. e. τῳ, quod pro τινι] *cuivis* [eorum scil.] οἳ κεῖνον βιόωνται [pro βιῶνται, et hoc contractè pro βιαόνται] qui illum violant, ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς, *arcentque ab honore.* Ubi notandum quàm pulcherrimè depingatur pietas Achillis in senem patrem Peleum.

508. ἐκ Σκύρου] Σκῦρος δὲ, πόλις Δολοπίας. *Schol.* * Vide Sophocl. Philoct. v. 240.

513 * Οὔποτ' ἐνὶ πληθύϊ μένεν ἀνδρῶν,] Pessime vulgo legitur οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν,—" Cæterum MS. a *Tho. Bentleio* " collatus habet Οὔποτ' ἐνὶ πληθύϊ μένεν ἀνδρῶν. Quæ optima " lectio. Apte enim respondet hoc sequenti, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, " firmaturque porro ex *Iliad.* χ'. 458. ubi eundem ipsam " phrasin usurpat Poëta." *Clarke* F. Verba Poëtæ sic se habent:

——ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθύϊ μένεν ἀνδρῶν
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ἓν μένος οὐδενὶ εἴκων.

Quæ lectionem supra datam omnino firmant.

516. * Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομανῶ,] Quomodo ὀνομήνω, quod vulgo legitur, quodque pro subjunctivo aor. 1. habendum est, cum μυθήσομαι, quantum ad rationem

temporum spectare liceat, congruere posset, ego haudquaquam video. Nullus dubito quin Grammaticus, legum metricarum ignarus, ὀνομανῶ in ὀνομήνω mutaverit, ut penultimam longam effecerit.

52. 518. —οἷον τὸν Τηλιφίδην—] i. e. ὀνομανῶ τὸν Τηλιφίδην οἷος ἦν ὃν κατενήρατο — *tantum nominabo qualis erat Telephides quem interfecit*, &c. — γυναίων εἵνεκα δώρων· *muliebria propter dona*. Obscurus habetur hic locus ob defectum historiæ. Alii aliter interpretantur. Κήτιος à quibusdam redditur, *ad magna marina animalia pertinens*, undè *valdè magnus*. Aliis est nomen populi in Mysiâ. γύναια δώρα vulgò putantur *dona data à Priamo matri et uxori Eurypyli*, ut ei persuaderent ut cum multis auxiliis Trojanos juvaret. Dicitur et Priamus unam suarum filiarum Eurypylo promisisse.

522. —ὃν κάμ' Ἑπειός,] Vide suprà ad Σ', 493. p. 26. *καταβαίνομεν male redditur, uti bene notavit Ernesti, "*conscen-*" dimus:* hoc esset ἀναβαίνομεν. Immo *descendimus:* in quo "mirificam emphasin recte agnovit *Quintilianus* VIII. 3." Verba hæc sunt Quintil. "*Prior* est et apud Homerum, "cum Menelaus Graios, in æquum *descendisse* ait; nam "verbo uno magnitudinem ejus ostendit: et apud *Virgili-*" *um. Demissum lapsi per funem.*" Æneid. II. 262.

534, 535. οὔτ' ἄρ βεβλημένος—] *neque eminùs ictus acuto ære, neque cominùs vulneratus.*

541. —εἴροντο δὲ κἀδ' ἑκάστη.] *narrabant singulæ ærumnas suas.* εἴροντο imperf. med. ab ἔρομαι, quod est idem ac ἐρέω, *dico.*

543. —ἀφεστήκει,] *absistebat.* Vide Vol. I. ad p. 119. n. 4.

546. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν] Multò minore invidiâ ad Trojanos refertur hoc judicium, quàm ad Græcorum duces et proceres, uti apud recentiores: *Consedere duces*, &c. Ovid. Met. l. XIII. ver. 1. Clarke F.

547. Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν—] *Utinam sanè non vicissem*, &c. Vide infrà ad Eur. Med. ver. 1.

53. 548. —γαῖα κατίσχοι.] Vide *Chevalier's Description of the Plains of Troy*, quam nos Angl. fecimus; Index, voce *Ajax.*

549. ὃς πέρι μὲν εἶδος—] i. e. ὃς μὲν περιτέτυκτο [κατ'] εἶδος, περιτέτυκτο δὲ [κατ'] ἔργα, *qui quidem formâ præstantissimus erat et rebus gestis.* περὶ in comp. cum gen. sæpè excellentiam denotat. Vide Il. ά, 258.] De τέτυκτο vide suprà ad λ, 190.

556. —σῖο] Supple ἕνεκα.

559. —τιν] Ion. et Poët. pro σοι. ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν, i. e. ἐπέθηκε μοῖραν.

562. —ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο,—] Exquisitissimè, ut benè

notum est, imitatus est hunc locum elegantissimus Virgilius; 53.
Æn. VI. 469.

* Illa solo fixos oculos aversa tenebat;
Nec magis incepto vultum sermone movetur,
Quam si dura silex, aut stet Marpesia cautes.
Tandem proripuit sese, atque inimica refugit
In nemus umbriferum.——
Vide Longin. § ix.

564. — χ' ὁμῶς προσέφη—] i. e. ὁμῶς κε [quod est ἂν] προσέφη, *tamen ille* me *allocutus fuisset*, &c.

569. —δικας εἴροντο—] *causas dicebant*—Cf. Æn. VI. 431. et Heynii Excurs. XI.

572. Θῆρας ὁμῶ εἰλεῦντα,] *feras una cogentem et includentem*, εἰλεῦντα pro εἰλοῦντα, ab εἰλέω [et εἰλέω] *volvo, includo*. De Orione vide Diodor. Siculum, Hist. Lib. IV.

574. —ἀαγές.] ἀαγὴς, έος, ὁ, ἡ, *non fractus, non frangendus*, ex α priv. et ἄγω, *frango*.

575. Καὶ Τιτυὸν εἶδον—] Conf. Æn. VI. 595. *Nec non et Tityon*, &c. [Heyn. ad loc.] et Lucret. III. 997.

576. —ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.] Antiquo sermone ad corporis vasti speciem declarandum hoc valere potuit. Heyne.

578. Δέρτρον ἔσω δύνοντες·] *In viscera penetrantes*.

579. ἤλκησε,] Propriè est *rapuit*, quod et Latini de eo dicunt, qui vim fœminæ facit. Unde Horatio dictus *Tityos raptor*. Ernesti.

583. Στεῦτο δὲ διψάων,] Angl. *He shewed signs of extreme* 54.
thirst,—Nam, ut observavit Mericus Casaubonus, "est in "isto verbo [στεύτο scil. quod pro ἐστεύετο] (ut alibi pluribus) "animi gestientis et aliquid cupidè molientis, per externos "gestus indicatio.—Hoc igitur vult Poëta his verbis, eam "fuisse Tantali, seu in pedes erecti, sive alio quocunque "gestu, (ut de pugilibus olim loqui soliti,) προβολὴν, ut ar- "dentissimam sitim præ se ferret." Conf. Il. γ', 83. β', 597. ι, 241, &c. Πίειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι, *but could get hold of nothing to drink*. * Vide Coll. Gr. Min. ad p. 60. n. 3.

584. * Ὀσάκι γὰρ κύψειε γέρων,] Cum Homerus raro vel potius nunquam articulum cum substantivo more Attico adhibeat, nonne mirandum est optimam et genuinam lectionem κύψειε γέρων quam H. Stephanus dedit, in falsam κυψει' ὁ γέρων mutatam esse? Infra v. 590. Eadem menda occurrit scil. ἰθυσει' ὁ γέρων, cui facile ut supra medeberis.

585. Τοσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν·] *toties aqua peribat absorpta*. ἀπολέσκετο, Ionicè pro ἀπώλετο. ἀναβρόχεν, aor. 2. part. pass. verbi ἀναβρόχω, *deglutio, absorbeo*. Vide Od. μ', 240.

54. 586. καταζήιασκε—] Ionicè pro κατηζαίνω, à καταζαίνω, *arefacio.* ex κατὰ et ἀζαίνω, *sicco;* quod ab ἄζω, idem sign.

593. Λᾶαν βαστάζοντα π. α.] *protrudentem ante se in sublime lapidem ingentem ambabus* manibus. βαστάζω, *in altum procedere facio, extollo;* nam est à βάω, *ire facio.* DAMM. Cæterùm hæc laboris Sisyphæi descriptio inter Criticos celeberrima est, ubi Poëta scil. versûs sui numeros, verborumque ipsorûm sonum ad rei dicendæ naturam miro artificio accommodavit. [Vide Sam. Clarke ad Il. γ', 363.] Dionys. Halicarn. Πῶς οὖν δηλώσει ταῦτα [τὰ περὶ τὸν Σίσυφον] μιμητικῶς, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ἄξιον ἴδειν. Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσῖδον,—Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Ενταῦθα ἡ σύνθεσις ἐστὶν ἡ δηλοῦσα τῶν γινομένων ἕκαστον, τὸ βάρος τοῦ πέτρου, τὴν ἐπίπονον ἐκ τῆς γῆς κίνησιν, τὸν διερειδόμενον τοῖς κώλοις, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄχθον, τὴν μόγις ἀνωθουμένην πέτραν. Περὶ συνθ'. § 20. Conf. Demetr. Phal. περὶ Ερμ. § 27. *Pope* hujus loci vers. cum ejus annot. item *Campbell's Philosophy of Rhet.* Vol. II. p. 238. * Non alienum erit versionem Popii rescribere.

With many a weary step and many a groan,
Up the high hill he heaves a huge round stone;
The huge round stone, resulting with a bound,
Thunders impetuous down, and smokes along the ground.

596. κραταιΐς] Ἡ ἰσχυρὰ δύναμις. *Schol.* ἐπιῤῥημά ἐστιν, ἀντὶ τῆ κραταιῶς.—Γράφεται δὲ καὶ ἐν δυσὶ λέξεσι, κραταὶ ΐς, ἤγειρ ἡ κραταία ἰσχὺς τῆ λίθε. EUSTATHIUS. τότ' ἀποστρέψασκε [ἀπέστρεψε] κραταιΐς, Angl. *then the impetuous force of the stone recoiled upon him.* Est et Κραταιΐς, nomen proprium. Vide Od. μ', 124.

597. —λᾶας ἀναιδής.] *lapis impudens,* i. e. *impetuosus, immanis.* Mirâ felicitate in hoc versu summus poëta venustatem suprà notatam assequutus est.

599. —κονίη] *vapor* pulveri similis. Angl. *a steam.*

600. —βίην Ἡρακληείην,] *vim Herculeam;* i. e. simpliciter *Herculem.* [Cf. Il. σ', 117. γ', 105. et multa alia loca.] Sic Hor. *Perrupit Acheronta Herculeus labor.* Lib. I. Od. iii. 36. * Homerus discrimen inter εἴδωλον vel ψυχὴ et φρὴν ponit. Prior erat *simulacrum corporis.* Posterior, *animus.* Vide ingeniosam Dissertationem viri doctissimi mihique amicissimi *Joannis Barclay,* M. D. cui Titulus est. An Inquiry into the Opinions, Ancient and Modern, concerning *Life and Organization.* Cf. Lucian. Dialog. Mort. XVI. Lucret. I. 121. 122.

605. * Γυμνὸν τόξον ἔχεν,] Dedi, suadente Ernesti, ἔχεν pro vulg. ἔχων, quia ὁ δ' supra verbum postulat cui subjectum sit.

612. Μὴ τεχνησάμενος,] Ordo est: ὃς ἐγκάτθετο κεῖνον τελαμῶνα ἐῇ τέχνῃ μὴ τεχνησάμενος, [τι ἄλλο,] μηδὲ τεχνήσαιτό τι ἄλλο. Angl. *He who had designed that belt by his art, never having executed, nor ever would he execute, such another.* Erat nimirùm unicum in suo genere.

617. —ἠγηλάζεις,] ἠγηλάζω, verb. Homericum, idem quod ἄγω, *duco, fero,* &c. 55.

633. —Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου] idem quod Γοργόνος κεφαλὴν δ. π. *Gorgonis caput horrendi monstri.*

---

* Ἐκ τῆς ΌΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ΄.] Ex Homeri Odyss. Lib. XXIII, 205—230. Penelope tandem agnoscit Ulyssem. 56.

205. Ὡς φάτο.] *Sic dixit*—Ulysses scil. qui Penelopæ, antea dubitanti, certis indiciis se reverâ Ulyssem esse jam demonstraverat.

210—212. πέπνυσο·] *prudens eras.* Plusq. pro ἐπέπνυσο. [Vide suprà ad θ΄, 586.] θεοὶ δ' ἄπαζον ὀϊζὺν, *dii autem dabant ærumnam,* Οἳ νῶϊν ἀγάσαντο, *qui nobis inviderunt.* [νῶϊ] μένοντι παρ' ἀλλήλοις ταρπῆναι ἥβης, *nos unà invicèm manentes delectari juventute,* καὶ ἱκέσθαι [εἰς] οὐδὸν γήραος *et pervenire* ad *limen senectutis.*

216. —ἀπάφοιτ'] Aor. 2. opt. med. ab ἀπαφάω, pro ἀπατάω, *decipio.*

220. —Εἰ ᾔδη—] Dicit nimirùm Penelope, "*Nequaquàm* "*Helenam viro se dedisse alieno, si prævidisset tot ac tanta* "*mala inde esse oritura.*" Clarke F.

225. Νῦν δ' ἐπεὶ ἤδη σήματ'] Signa scil. per quæ Ulyssem suum Penelope agnoverat: uti in hoc libro suprà expositum est, ver. 183, et sqq.

---

* Ἐκ τῆς ΌΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ—] Ex Homeri Odyss. *Quædam* Comparationes *ac* Descriptiones *Selectæ.* 57.

† 1. Δ.] 1. Lib. IV. 333—340. Proci in domo Ulyssis comparantur à Menelao hinnulis in specu leonis à matre cervâ depositis.

333. Ὦ πόποι] Occurrit hæc exclamatio sæpissimè apud

57. Homerum; et notat vel luctum, vel indignationem, &c. quasi à particulâ οἵ, gementis voce, cum repetitione τῦ π. "ἦ " *vere*, adjicitur et μάλα confirmationem adjuvans, quare " Hesych. ἦ μάλα explicat, ὄντως λίαν. Confirmationi cumu- " lus additur, quando tria hæc junguntur, ἦ μάλα δή, quorum " usus est in summâ admiratione." HOOGEVEEN.

334. Ηθιλον ἰυηθῆναι.] Angl. *they wish to lie*, &c. nam præs. tempore nos utimur, ubi Græci interdum imperfecto; ut ἦν pro ἐστὶ, et ἔπλετο, i. e. ἐπίλετο, pro πέλεται, ut notum. Latini quoque usurpant interdum *erat* pro *est*.

335. —ξυλόχῳ] Συνδένδρῳ τόπῳ, κοίτῃ θηρίων. *Schol.* Ενταῦθα δὲ, λίοντος ξύλοχος, ὡς εἴτις εἴπῃ, κοίτη, τόπος, ὀρεινὴ κατάδυσις. EUSTATHIUS. Angl. *in the den*.

337. Κνημὸς ἐξερέῃσι] Angl. *she roams the mountain sides*—ἐξερέῃσι, pro ἐξέρῃ. Ἐξέρω, ἐξερέω, et ἐξερέω, *eloquor*, *interrogo*, item *exquiro*, *investigo*.

338, 339. —ἣν εἰσήλυθεν ἰυνὴν,] Angl. *enters his lair*—ut redditur aor. in sensu maximè indeterminato. Αμφοτέροισι δὲ τοῖσιν, *et cervæ* scil. *et hinnulis*. κεύνοισι, i. e. ἐκτύνοις, *procis* scil. Penelopes.

*** Occurrit eadem comparatio ϱ', 124.

‡ 2. E.—] 2 LIB. V, 391—398. Ulysses, quum diu in fluctibus natâsset, tandem conspicatus terram, comparatur liberis lætis ob bonam patris restitutam valetudinem.

394. *Ὡς δ' ὅταν—φανέῃ] Vulgo legitur φανείη, qui modus verbi, si quidem pro optativo habendus est, nullo modo post ὅταν stare potest. Al. φανήῃ. Dedi φανέῃ, subjunct. verbi φανέω, quod pro φαίνω antiquitus in usu venisse videtur. Penultima autem producenda est, vi scil. ictus metrici.

396, 397. —στυγερὸς δὲ οἱ ἔχεται δαίμων,] ἔχεται, ἐπίσκηψιν, ἢ ἐπιβάρησιν, ἢ μετὰ βλάβης ἐπῆλθεν. *Schol.* χράω, propriè est *ingruo*, *adorior* et *invado violenter*. Tandem significabat *utendum do*—et *oraculum edo*. χράομαι est *utor*, ut notum tironibus.—κακότητος ἴλυσαν, *à morbo liberant*.

398. Οδυσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη.] *Ulyssi dulce apparuit terra et sylva*. Sic Virg. *Triste lupus stabulis*, Ecl. iii, 80.

* 3. Z.—] 3 LIB. VI, 102—109. Nausicaa inter ancillas comparatur Dianæ inter Nymphas.

102. Οἵη δ' Αρτεμις εἶσι—] *Qualis autem Diana incedit de monte sagittis-gaudens*,—Conf. omnino hanc exquisitissimam similitudinem cum ejus admirandâ imitatione Virgilianâ, Æn. I. 409—503. *Qualis in Eurotæ ripis*, &c. et vide præstantissimi Heynii Excurs. xx. ad locum. Suprà [δ', 121. 122.]

Helena quoque comparatur Dianæ: Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδιος ὑψοροφοιο Ηλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.

106, 107. —γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ.] *gaudet verò mente* 58.
Latona, intuens filiam Dianam.—ἦγε ἔχει κάρη ἠδὲ μέτωπα ὑπὲρ πασάων, *ipsa tenet caput et frontem super omnes*, κάρη, τὸ, indecl. μέτωπον, ου, τὸ. Sed poëtæ sæpè utuntur pl. num. γέγηθε est præs. perf. med. * Sic et Il. Ϛ', 555. γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν.

108. —καλαὶ δέ τε πᾶσαι,] *pulchræ verò et omnes*, i. e. tametsi omnes suæ Nymphæ sunt pulchræ.—παρθένος ἁδμής· *Virgo intacta*, seu *innupta*; ut rectè Ernestius.

† 4. Z,] 4. Lib. VI, 229—235. Ulysses, lotus et unctus, vestes indutus et pulcherrimus à Minervâ factus, comparatur argento auro incluso.

230. —καδδὲ κάρητος] Ordo est: καθῆκε δὲ οὔλας κόμας [ἀπὸ] κάρητος, *demisit autem crispas comas à capite*.

232. Ὡς δ' ὅτε τις, &c.] Apparet ex his ipsis locis talem argenti aurique in uno opere consociandi usum ac morem viguisse, et placuisse Homeri saltem ætate: Talis erat calathus Helenæ ex Ægypto apportatus Odyss. δ', 132. τάλαρον ἀργύρειον· χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο. Talis erat crater ibid. v. 615. Omninò variis metallis vas vel utensile exornandi morem fuisse declarat, v. c. lectus Ulyssis, Od. ψ', 200. Heyne, Excurs. XXII. ad Æn. Lib. I. ubi vide plura. Conf. quæ nos annotavimus ad *Chevalier's Description of the Plains of Troy*, p. 150, sqq.

295. Ὡς ἄρα τῷ—] Ulyssi scil. Conf. hujus loci imitationem Virgilianam, Æn. I. 588. *Restitit Æneas*, &c.

‡ 5. K,—] 5. Lib. X, 407—417. Ulyssis socii, cum læti excipientes redeuntem à Circes domicilio, comparantur vitulis excipientibus matres.

407. Βῆν δ' ἰέναι—] *Perrexi autem ire*—vel *Statim profectus sum*. βῆν, pro ἔβην, sæpè autem invenitur hoc modo constructum apud Hom. Vide Il. κ', 73, et 273. ubi βὰν ῥ' ἰέναι est pro ἔβησαν ἀρ' ἰέναι. ν', 160. βῆ ῥ' ἴμεν quod est ἐβῆ ῥ' ἰέναι. et alibi sæpissimè. Vide suprà ad ά, 441.

410. —περὶ βοῦς ἀγελαίας] *circum vaccas armentales*—πᾶσαι, &c. *omnes simul saliunt obviam factæ*.—πόρτιες enuntiatur tanquam duæ syllabæ.

415. Λακρυόντες ἔχυντο·] Dammius reddit: *effundebantur mihi obviam lacrimabundi*, præ gaudio tristitia commixto.

416, 417. —ἴμεν] pro εἶναι·—ἰκοίατο, pro ἰκοίντο.—ἐτράφεν, pro ἐτράφησαν.

* 6. Π,—] 6. Lib. XVI, 15—21. Eumæus fidelis subul-

cus excipiens Telemachum reducem comparatur patri excipienti filium dilectum post diuturnam absentiam.

15. Κύσε δέ μιν κεφαλήν τε.] *Osculatus est eum caput*—Eumæus scil. Telemachum reducem à peregrinatione. [κεφαλήν τε—supple κατὰ.] καὶ ἄμφω, φάεα καλὰ, *et ambo lumina pulchra.*

59. 18. —ἐξ ἀπίης γαίης] *è longinquâ terrâ*, secundum Hesychium; sed Etymol. Magnum exponit; ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου.

19. Μόνον, τηλύγετον,] *Unicum, dilectissimum.* [τηλύγετος propriè est *natus cùm pater jam senex est*, Angl. *a son born to one in his old age;* undè, *a favourite son.* [Vide plura in Lexicis.] ἐπὶ τῷ, *upon whose account*, &c.

20. —δῖος ὑφορβὸς] Quem paulò suprà συβώτην appellaverat eundem hìc vocat ὑφορβὸν, quod eodem redit. In antiquissimis nimirum temporibus neutiquam erat inhonestum negotium pascere et curare sues. Eumæum autem δῖον appellat ob egregiam ejus in dominos fidem et pietatem.

21. Πάντα κύσεν περιφὺς,] *Totum osculatus est circumplexus*, —Mos erat oscula figere in caput, oculos, manus, &c. ut suprà potuisset notari ad v. 15.

† 7. T,—] 7. Lib. XIX, 515—524. Penelope comparatur lusciniæ. Ipsa Penelope loquitur.

516, 517. —πυκιναὶ δέ μοι] Ordo est: πυκιναὶ δὲ ὀξεῖαι μελεδῶναι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ μοι ἐρέθουσιν [ἐμὲ] ὀδυρομένην, *crebræ autem acutæ curæ circa intimum meum cor lacessunt me lugentem.*

518. Πανδαρέοιο κόρη,] Aëdon filia Pandarei Milesii nupsit Zetho fratri Amphionis, atque ex eo peperit filium Itylum, quem insipiens interfecit. In lusciniam, vel, secundum alios, in carduelem, mutata, casum filii deplorat, eumque lugens sæpè nomine vocat.—ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, *vere recens orto.*

*** Conf. Virg. Geor. IV. 511. *Qualis populea mœrens Philomela*, &c. et quæ ibi notavit præstantissimus Heynius.

‡ 8. X,—] 8. Lib. XXII, 299—309. Duplex comparatio: priore, Proci trepidi et confusi assimilantur bobus armentalibus, qui minoribus avibus insiliunt.

299. Οἱ δ' ἐφέβοντο—] *Ii verò trepidabant*,—Proci scil.

300. —αἰόλος οἶστρος] *celer asilus*—Virg.—*cui nomen asilo Romanum est, œstron Graii vertêre vocantes*, Geor. III, 146. ubi vide quæ annotavit Heynius. * αἴολος potius est *variis coloribus indutus.*

302. Οἱ δ',] Ulysses scil. cum sociis—

304. Ταὶ μὲν, &c.] *Hæ quidem in campo*, ἵενται [εἰς] νέφεα πτώσσουσαι, *volant ad nubes perterritæ*,—

306. χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ·] Viri intelligendi pastores vel

rustici, spectantes illam quasi venationem et capturam, delectantur hoc spectaculo. ERNESTI. Melius Popius, qui ἄγρῃ de prædâ intelligit. T. Y.

309. —αἵματι θῦεν.] *sanguine undabat.* θύω est *furo ; cum impetu feror*, &c. ἴθυεν, i. e. φαντασίαν εἶχε τοῦ θύειν. Vide ad Il. λ', 419.

*9. x,—] 9. LIB. XXII, 381—389. Proci jacentes trucidati comparantur piscibus extractis reti et in littore jacentibus. 60.

381. Πάπτηνεν δ' Ὀδυσεὺς] *Circumspectavit autem Ulysses*—πάπτηνεν pro ἐπάπτηνε, à παπταίνω.

384. Πεπτεῶτας] *Collapsos*—πεπτεῶτας enuntiatur tribus syllabis.

385, 386. —πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης, &c.] *canum extra mare* [i. e. ad littus] *reti extrahunt multiforo.*

388. Τῶν μὲν—] *Et horum quidem sol lucens aufert animam.*

† 10. x,—] 10. LIB. XXII, 401—406. Ulysses, procis interfectis, comparatur leoni qui pastus venit de bove agresti.

401. Εὗρεν δ' ἔπειτ'—] *Invenit deindè Ulyssem*—Euryclea scil.

‡ 11. ψ,—] 11. LIB. XXIII, 233—239. Ulysses venit optatus Penelopæ tanquam terra naufragis.

233. *Ὡς δ' ὅτ' ἂν—φανίῃ] Vide supra ad 57. v. 394.

237. —πολλὰ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἅλμη·] *multa verò circa corpus accrescit salsugo.* τέτροφεν, perf. med. [et est præs. perf.] à τρέφω, quod propriè est *coagulo, condenso.* Ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, *Læti verò conscendunt terram ;* ἐπέβαν pro ἐπέβησαν, *conscendunt ;* et paulò suprà, ἐξέφυγον, *effugiunt.* De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

---

* 1. B.—] 1. LIB. II, 1—13. Telemachus manè surgens et ad concionem proficiscens. 61.

1. Ἦμος δ' ἠριγένεια—] Vide suprà ad p. 22. v. 228.

2. —εὐνῆφιν] pro εὐνὴς poëticè.

5. Βῆ δ' ἴμεν—] pro ἔβη δ' ἴεναι. *perrexitque ire*, vel *extemplò ivit.* Vide suprà ad α, 441.

13. —θηεῦντο.] pro ἐθεῦντο, imperf. ab Ion. verbo θηέομαι. quod idem est ac θεάομαι.

61. † 2. B.—] 2. Lib. II, 420—434. Initium navigationis prosperæ.

420, 421. Τοῖσιν—] Telemacho scil. cum sociis. ἵει, imperf. ἵεον, ἵεες, contract. ἵουν, ἵεις, ἵει, ab ἱέω, quod id. ac ἵημι, *mitto.*—Ακραῆ, *opportunum*—ἀκραὴς, έος, ὁ, ἡ, *purè spirans;* quasi ex α priv. et κεράω, *misceo.* Eustathius tamen: Ακραῆ δὲ λέγει, τὸν ἄκρως ἀέντα, ἤτοι πνέοντα. agnoscit et priorem etym.

424. —μεσόδμης] Μεσόδμη δὲ, ἡ ὀπὴ δι' ἧς ὁ ἱστὸς ἐνείρεται. λεχθεῖσα ὕτω, παρὰ τὸ μέσον τῆς νηὸς δεδομῆσθαι. *Schol.*

426. —ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν.] *benè-tortis loris.* Βοέας καὶ βοεῖς λέγει, τὲς ἐκ βοείων ἱμάντας κάλωας. *Schol.*

428. — νηὸς ἰούσης·] Angl. *while the ship was on her way.* Occurrunt hi tres versus Il. ά, 481.

429. —διαπρήσσουσα κέλευθον.] Angl. *performing her voyage.* διαπράσσω, Ion. διαπρήσσω, *conficio.*

431. —ἐπιστεφέας οἴνοιο.] plenos vini. ἐπιστεφὴς, -έος, ὁ, ἡ, *plenus usque ad labra.* Angl. *brim-full.* ἐπιστέφειν κρητῆρας, *coronare pocula; implere summo tenus.*

62. † 3. Δ.—] 3. Lib. IV, 71—75. Menelaï regia.

71. Φράζεο, Νεστορίδη,] *Observa, Nestoride,*—Alloquitur Telemachus Pisistratum Nestoris filium comitem itineris sui à Pylo ad Spartam.—καδδώματα pro κατὰ δώματα, ἠχήεντα, Angl. *resounding;* indè *grand, magnificent.*

75. Ὅσα τάδ' ἄσπετα πολλά·] Angl. *What immense variety there is!* ἄσπετος, ex α priv. et poëtico ἔσπω, *dico.*

† 4. E.—] 4. Lib. V, 291—296. Tempestas.

291. Ὡς εἰπὼν,—] Neptunus scil. infestus Ulyssi. Conf. Æn. I. 81. *Hæc ubi dicta,—ac venti, velut agmine facto, Qua data porta, ruunt,* &c. Ubi Heynius, "simplicior" inquit "Homerus Od. έ, 291. seq. nec tamen minùs sub-"limis."

249. ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νὺξ,] *ingruit autem à cœlo nox.* ὄρω, in perf. med. ὤρα et ὀρώρα, undè nov. verb. poët. in præs. ὀρώρω. Σὺν δ' Εὖρος, &c. Sic Virg. *Unà Eurusque Notusque ruunt,* &c.—Ad quem locum—"Sequitur," inquit Heynius, "tempestatis descriptio omnium ferè post Virgilium poëtarum "imitatione nobilitata, in qua observandum, quomodo omnia "sint ad terrorem et admirationem narrata." Ubi vide plura: et conf. ejusdem Excurs. III. ad Æn. Lib. I. ubi vir eruditus miratur absentiam Aquilonis; eóque magis, quod cum cæteris ventis Βορέης αἰθρηγενέτης ab Homero memoratus sit. Cæterùm Homerica hæc procellæ descriptio magnoperè laudatur à Dionys. Halicarn. Περὶ τῆς Ὁμήρου ποίη. § 9. Virgilium autem in hac Homero longè superiorem contendit Scaliger;

qui, iniquo et absurdo judicio, merita Homeri ubique ferè 62.
extenuare conatur. Poëtic. passim.

‡ 5. Z.—] 5. Lib. VI, 41—46. Deorum sedes.

42. —οθι φασὶ θεῶν ἕδος—] Hunc locum felicissimè imitatus est Lucretius: *Apparet Divum numen sedesque quietæ; Quas neque concutiunt venti, neque nubila nimbis Adspergunt; neque nix acri concreta pruinâ Cana cadens violat; semperque innubilus æther Integit, et largè diffuso lumine ridet.* Lib. III. 18. sqq. quos versus exquisitissimos ideò apposuimus, quòd *Poëma de Rerum Naturâ* Studiosæ Juventuti vix unquam præstò adsit.

44. —οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται·] *neque nix* eò *pertingit.* ἀλλὰ μάλ' αἴθρη πέπταται ἀνέφελος, *sed omninò cœli serenitas expanditur immunis nubium.* [Conf. Æn. VI, 640. *Largior hic campos æther,* &c.] λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, *candidusque ambit splendor.* δέδρομε, perf. med. et est præs. perf.

‖ 6. Z.—] 6. Lib. VI, 149—161. Ulysses in ignotâ terrâ alloquitur Nausicaam.

149. Γουνοῦμαί σε, ἄνασσα·] *Supplex te oro, ô regina!* γουνοῦμαι, à γόνυ, est propriè *supplex oro tangens genua;* quod facere, apud veteres, solebant supplices. Sed γουνοῦμαι quoque significabat simpliciter *supplex oro;* et ferè idem erat quod λίσσομαι, ut hìc. θεός νύ τις, &c. Conf. Æn. I. 326. *O, quam te memorem?* &c. et vide Heynium ad locum.

157. —χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.] *choream ingredientem:* ubi po- 63.
nitur particip. in gen. fem. quia sermo sit de Nausicaâ. εἰσοιχνεῦσαν, pro εἰσοιχνοῦσαν, ab εἰσοιχνέω, *ingredior.* Pro λευσσόντων syntaxis postulat λεύσσουσι, uti observavit Eustathius. Sed ejusmodi constructio non infrequens est apud Hom. Hic genitiv. absolutus est.

158. Κεῖνος δ' αὖ, &c.] Ordo est: Ὃς βρίσας ἐέδνοισι ἀγάγηταί σε οἰκόνδε, *Qui, præpotentior* aliis procis *sponsalibus, duxerit te domum.* βρίθω, *gravis sum;* item *præpondero, sum potentior.* ἀγάγηται, vocis med. *duxerit* tanquam *sibi propriam.*

* 7. H.—] 7. Lib. VII, 81—132. Regis Alcinoï regia et hortus.

86. —ἐληλάδατ'] pro ἐληλαμένοι ἦσαν, vel sine circumlocutione, ἐλήλαντο, plusq. pass. ab ἐλαύνω, vel ἐλάω. Hanc lectionem Barnesius restituit ex Scholiaste, pro vulgari ἐρηρέδατ', quod pro ἐρηρεισμένοι ἦσαν, et quod occurrit infrà v. 95.

87. —περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·] Angl. *and an azure-coloured cornice went round them.*

63. 89. Αργύρεοι, &c.] *Argentei autem postes in æreo stabant limine,* ἀργύρεον δ' ὑπερθύριον ἐπὶ—Angl. *and a golden lintel upon them.* χρυσέη δὲ κορώνη, *and a golden architrave.* κορώνη, *cornix;* sumitur etiam pro *curvo manubrio vel annulo, quo janua attrahitur;* ut ά, 441. Sed, ut H. Steph. observat, pro quâvis summitate poni quoque videtur.

89. Αργυρέοι δὲ σταθμοὶ—] In hâc lectione prima in σταθμοὶ est corripienda. Ernesti. Male; nam δὲ ante στ corripi non potest: potius ejiciendum ε, σταθμοὶ'ν Neque hoc numerosum. Nimis autem audax σταθμοὶ δ' ἀργ'—Barnesii. T. Y. Sed quâ ratione per synalœpham effertur κέλεια dissyllaba, et θεὰ vel κρέα monosyllaba, eadem ferè—pronuntiari posset—μοὶ ἐν, vide suprà ad p. 20. v. 174. * μοὶ ἐν per synalœpham efferri haud licet. Levi mutatione vera lectio restitui potest; scil. Αργύρεοι σταθμοὶ δ' ἐνὶ χαλκέῳ—Et sic correxi.

92. —ἰδυίῃσι πραπίδεσι,—] Angl. *with exquisite skill;* ἰδυίῃσι vel εἰδυίῃσι pro εἰδηκυίαις· πραπίδεσι, pro πραπίσι, à πραπὶς, ἡ, *pectus,* in pl. αἱ πραπίδες, *præcordia.* Eadem locutio occurrit alibi sæpè, et de Vulcano.

95—97. Εν δὲ θρόνοι, &c.] *Intus verò solia ad parietem acclinata erant utrinque,* [Vide ad v. 86.] *in loca interiora à limine usque:* ἔνθα πέπλοι λεπτοὶ εὐνήτοι ἐμβεβλήατο. [Ion. pro ἐνεβεβλήντο] *ibi pepli* [forsan *tapetes* vel *pulvinaria*] *tenues benè-neti instrati erant,*—

99. —ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.] *assiduè enim epulabantur;* i. e. epulis delectabantur.

64. 100. Χρύσειοι—κῦροι] i. e. *Auratæ statuæ juvenum*—

106. —οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο.] tales *qualia folia proceræ populi;* quæ scil. perpetuò moventur.

107. Καιροσέων δ' ὀθονέων, &c.] *Benè-textis autem à linteis distillat humidum oleum;* i. e. tam benè texta erant lintea ut liquidum oleum texturam penetrare nequiret, sed deflueret. Alii aliter interpretantur; has interpretationes ita enumerat Schol. Ητοι οὕτως ἦσαν πυκναὶ, ὡς μηδὲ ἔλαιον δι' αὐτῶν διελθεῖν· ἢ ἔξωθεν ὡς ἔλαιον ἔστιλβον, διὰ τὴν λευκότητα· ἢ τρυφεραὶ ἦσαν, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀποῤῥεῖν· ἢ οὕτως ἀποστίλβειν τὸν μίτον, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀποβάλλειν. Cæterùm καιροσέων est pro καιροεσσῶν, à nominat. καιρόεις, &c. *benè contextus licio;* a καῖρος, *licium.* * *Ernesti* relegat ad Il. σ', 595. et observat: "Simile est, quod ignis dicitur "relucere a galea, quod vestes ardere: in quo nihil nisi "splendor eximius et præstringens oculos intelligitur."

109. —ὣς δὲ γυναῖκες] Intellige ex superioribus, εἰσιν ἴδριες, &c. *peritæ sunt in telâ texendâ.*

113. Τετραγύος·] *Quatuor jugerum.* τεσσάρων γυῶν· γύη δὲ μέτρον γῆς γεοργικόν. *Schol.*

114. —πεφύκει] *crescunt.* [πεφύκω verbum nov. poët. à perf. verbi φύω.] τηλεθόωντα, *virentes.* τηλεθάω, idem quod θάλλω τηλεθόων, τηλεθόωσα, &c. pro τηλεθάων, τηλεθάουσα, &c. Vide suprà ad ά, 25. 64.

117. Τάων] Æol. pro τῶν, i. e. ἐκ τῶν.

122—126. ἀλωὴ ἐνερίζωται.] *vinea planta est.* Τῆς μὲν ἕτερον [μέρος ὄν] θυλόπεδον ἐνὶ λευρῷ χώρῳ τέρσεται ἠελίῳ· *Hujus quidem altera pars, quæ est apricum solum in lato loco, siccatur sole:* ἄρα δέ τε τρυγάουσι ἑτέρας [σταφυλὰς] δὲ τραπέουσιν ἄλλας, *et quidem vindemiant alias uvas, alias verò calcant:* πάροιθε δέ τε, &c. *et coram iis in conspectu sunt uvæ immaturæ, florem deponentes, aliæ verò submaturescunt.* * Quoniam ultima ἀλωὴ ante ἐρ brevis esse debet: ἐῤῥίζωται in ἐνερίζωται mutavi.

127, 128. Ἐνθὰ δὲ, &c.] *Ibi verò excultæ areolæ ad extremum ordinem omnis generis consitæ sunt, perennè florentes.*

131. —ὄθεν, &c.] *undè aquabantur cives.* Τοῖά ῥ' ἐν Ἀλκινόοιο [νήσῳ] ἔσαν pro ἦσαν, &c. Notandum neutr. plurale hìc construi cum verbo quoque plur. Cæterùm ad hanc poëticam descriptionem alludit Miltonus, doctissimus poëta, de suo Paradiso loquens: *Spot more delicious! than those gardens feign'd, Or of reviv'd* ADONIS; *or renown'd* ALCINOUS, *host of old* LAERTES' *son.* Lib. IX. 439.

* 8. M.—] 8. LIB. XII, 39—52. Sirenes. Circe Ulyssem alloquitur. 65.

39. Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι,] subauditur εἰς. *Sirenum voces et Circes pocula nosti.* Hor. Epist. ad Loll.

42. —τῷ δ' οὔτι γυνὴ, &c.] *huic neutiquam uxor,* &c. Conf. *Gray's Elegy: For them no more the blazing hearth shall burn,* &c.

45. —ὀστεόφιν] hìc pro ὀστέων.

47. παρὲξ ἐλάαν·] *præternavigato.* ἐλάαν pro ἐλάειν. subauditur ὅρα, vel tale aliquid; ut alibi, quandò infinitivus pro imperat. poni dicitur.

† 9. M.—] 9. LIB. XII, 85—107. Scylla et Charybdis. Circe Ulyssem alloquitur.

85. Ἔνθα δ'—] Σκύλλη ἐνναίει, &c. *Hìc autem Scylla inhabitat, horrendum vociferans.* "Apud Homerum, à quo primùm Scyllæ speciem declaratam habemus, mythum omnino simpliciorem et rei declarandæ magis consentaneum videmus Odyss. μ', 85—100. Scopulus est, cum antro, cujus fundo illa pedibus suis adnata adhærescit: undè πόδες δυώδεκα πάντες ἄωροι ei tribuuntur v. 89, saltem illa pedibus suis insistere nequit; itaque medio tantùm corpore ex antro prominet et sex sua capita latè exerit, ut

65. " piscetur, unde vivat, belluas marinas Δελφῖνάς τι κύνας τε " καὶ ἴπποθι μεῖζον ἔλησι Κῆτος. Vox porrò ejus est qualis ca- " tuli v. 86. τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς, γίνεται." HEYNE, ad Virg. Bucol. Excurs. IV. Conf. Æn. III. 420. sqq. et quæ ibi notavit idem vir egregius.

89. —ἄωροι·] *inutiles ad movendum.* quasi ex *a* priv. et ὄρω, *excito.* Alii aliter interpretantur.

95. Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα—] *Illic autem piscatur, scopulum circumlustrans.* ἰχθυάω, *piscor*, in 3. perf. ἰχθυάει, contr. ἰχθυᾷ, Poët. ἰχθυάα. περιμαιμώωσα, idem quod περιμαιμάουσα, *cupidè quærens.*

66. 100. —νεὸς κυανοπρῴροιο.] Subauditur ἐκ vel ἀπὸ. *è nave cæruleam habente proram.*

101. —χθαμαλώτερον] *humiliorem.* πλησίον, supple εἰσὶ.—καί κεν διϊστίνυσας, *et* inter hos *jaculum posses transmittere*, i. e. distantia ejus à Scyllâ non major est jactu sagittæ.

105. * Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι,—] Sic Virgilius:

> Dextrum Scylla latus, lævum implacata Charybdis
> Obsidet: atque imo barathri ter gurgite vastos
> Sorbet in abruptum fluctus, rursusque sub auras
> Erigit alternos, et sidera verberat undâ.
>
> Æn. III. 420.

* 10. N.—] 10. LIB. XIII, 96—112. Portus Phorcynis.

96—98. Φόρκυνος δέ τις λιμὴν,] Λιμὴν Ἰθάκης, ἐφ' ᾧ λιμένι Φόρκυνος ἐστὶ ἱερὸν τοῦ Θαλασσίου δαίμονος. *Schol.*—ἐν δήμῳ Ἰθάκης, i. e. ἐν Ἰθάκῃ. δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ Ακταὶ ἀπορρῶγες, *duo verò projecta in ipso littora abrupta*, λιμένος ποτιπίπτηνῖαι [idem quod προπίπτωκνῖαι] *portui adjacentia et eum versus inclinantia se.* Προσπίπτωκνῖαι πρὸ τοῦ λιμένος, καὶ εἰς σκέπην οὖσαι τῶν ἀνέμων. EUSTATH. Conf. omnino amœnissimam illam descriptionem hujusmodi portûs, Æn. I. 159. *Est in secessu longo locus*, &c. [quæ me puerum, benè memini, mirè delinivit.] Primæ ejus lineæ, ut observavit ad locum Heynius, petitæ sunt partim ex Odyss. ε, 404, et 411, sqq. ubi Ulysses enatat naufragio in Phæaciam, partim Odyss. ν, 95. sqq. ubi in Ithacam escendit. De toto loco vide ejusdem eximii viri Excurs. VI. ad Lib. I. Æn.

99. Αἵτ' ἀνέμων, &c.] *Quæ à ventis raucis defendunt magnum fluctum ab alto.*

101. —ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.] *cùm portus spatium intraverint.* Vel, ut Schol. ὅταν πρὸς τὸ ὁρμισθῆναι ἀφίκωνται.

106. —τιθαιβώσσουσι—] ἀποτίθενται τὴν βόσιν, ὁ ἐστὶ τὸ μέλι. *Schol.*

107. Ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεις, &c.] Angl. *And within likewise were long extended beams made of rock; and there the Nymphs weave* their *purple vestments*— 66.

109. Ἐν δ' ὕδατ'] Ὕδωρ primam ancipitem habet. T. Y. * Prima semper est brevis, nisi quando ictum habeat.

110. —καταιβάσαι ἀνθρώποισιν,] *permeabiles hominibus.*

II. NOTÆ IN HESIODUM.

*Ex Hesiodo.] Hesiodus poëta fuit antiquissimus et celeberrimus, Ascræus vulgò dictus [Vide Virg. Geor. II. 176. et Ecl. VI, 70.] ab Ascrâ Bœotiæ vico, ad radices montis Heliconis: sive ibi natus, seu educatus tantùm postquam pater è Cumâ, Æolicarum urbium unâ, quæ hujus patria erat, Ascram migrâsset: de qua migratione Hesiodus ipse nobis narrat. [Ἐργ. καὶ Ἡμερ. v. 633. sqq.] Patris autem nomen Dius, Matris Pycimede fuisse dicitur. Scripta ejus remotissimam redolent antiquitatem; sed incertum adhuc est quo tempore potissimùm vixerit. Auctor Marmoris Arundeliani eum 37 annis facit antiquiorem Homero; alii eos æquales fuisse, alii Homerum Hesiodo longè vetustiorem affirmant. Ἦν δὲ Ὁμήρου, inquit Suidas, κατά τινας, πρεσβύτερος· κατὰ δὲ ἄλλους, συγχρόνος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι πλεῖστοι νεώτερον ἑκατὸν ἐνιαυτῶν ὁρίζουσι. Non nostrum est hìc loci tantas lites componere conari. Eorum opinioni, qui Homerum seniorem Hesiodo statuunt, quæ, teste Joan. Ger. Vossio, [De Poëtis Gr. cap. ii.] plurium est, potiùs acquiescamus; ita tamen ut hujus juventus in illius senectutem incidere potuisset. [Vide suprà ad p. 3. et Fab. Bib. Gr. Vol. I. p. 96. edit. Harles.] Ad hanc tamen rem tuendam nullum argumentum derivari debet à quodam libello, qui hodiè extat, cui titulus, Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου Ἀγών, quem Græcè primus edidit celeberrimus Henr. Stephanus, [an. 1573, in 8vo.] et qui continet narrationem certaminis, quod Hesiodus cum Homero iniisse dicitur, in Chalcide coram Panide rege, qui primas Hesiodo detulit. Verisimile enim est universam hujus contentionis historiam à priscis Grammaticis fuisse confictam. Nec majorem fidem meretur istud de hac re epigramma in Anthologia: [edit. Wechel. p. 390. et Brunck. Analect. Vol. III. p. 180.] 67.

67. Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίοις τόνδ' ἀνέθηκεν,
Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὁμήρου.

Cujusdam quidem non absimilis certaminis mentionem facit ipse Hesiodus; [Ἐργ. καὶ Ἡμερ. v. 652.] sed de Homero à se victo ne vel unum verbum profert: nec quidem credibile est Hesiodum unquam in tali contentione ab incomparabili Homero victoriam reportâsse. Quanquam autem Hesiodus, in omnibus virtutibus quæ summum poëtam constituunt, Homero longè sit inferior, non tamen desunt et sua merita Ascræo vati; de quo Quinctilianus, "Rarò," inquit, "assur-"git Hesiodus, magnaque pars ejus in nominibus est occu-"pata. Tamen utiles circa præcepta sententiæ lenitasque "verborum, et compositionis probabilis: daturque ei palma "in illo medio genere dicendi." [Lib. X. cap. 1.] Jucundâ dictionis simplicitate præcipuè commendabilis est Hesiodus: sin autem Fabius eum nunquam assurgere affirmâsset, ad lectores *Titanomachiæ*, quæ tantâ sublimitate in Theogoniâ describitur, potuissemus provocare. Quæ extant Hesiodi sunt Ἔργα καὶ Ἡμέραι, Θεογονία, et Ἀσπὶς Ἡρακλέους. Nonnulli tamen dubitant an *Scutum Herculis* re verâ sit è manu Hesiodi: atque id multi ab eo prorsùs abjudicant. *Opera et Dies* vulgò putantur primam exhibuisse adumbrationem ejus generis poëmatis, quod nos hodiè nuncupamus *didacticum*; cujus perfectionem videmus in carmine illo *faceto* et *molli*,—Georgicis elegantissimi Virgilii. Negat autem præstantissimus Heynius *Hesiodi de opere rustico* carmen à Virgilio imitatione esse expressum; cui opinioni ipse Virgilius ansam dedisse videtur, dum se *Ascræum carmen* Romana per oppida canere ait [Geor. II. 176] "Vix enim," ut affirmat idem vir egregius, "in tribus aut quatuor locis Georgicôn Hesiodeæ sen-"tentiæ sunt expressæ.——Quod autem Ascræum carmen "appellat suum opus Virgilius id eò pertinet," eodem Heynio judice, "quòd in simili ferè genere versatur, non quòd "ex Hesiodeo petitum aut transcriptum aut ad ejus formam "est compositum." [Procem. in Geor. sub fin. ubi vide plura.] Cæterùm quod ibidem observatur, "comparatione "Virgilii ad Hesiodum institutâ, nihil exilius, jejunius et "aridius Hesiodo, nihil copiosius et plenius esse Virgilio," in eo eximius criticus quibusdam forsan videri posset Ascræo seni paulò iniquior, si nescirent quæ ab eodem observata fuerint de loco sublimi in Theogoniâ. "Ex his," inquit, "et "similibus locis poëtarum antiquissimorum character consti-"tuendus est, quo assurgere illis licuerit; nam simile quid "seriorum poëtarum ingenia non protulêre; et piget, He-"siodeum ingenium non tam ex hoc ac similibus in Hercu-

" lis Clypeo, sed ex iis partibus æstimari, quæ tenuiora sunt 67.
" et ex placido ac mediocri genere." [De Theog. ab Hesiod. conditâ, Commentat. Soc. R. Gotting. Tom. II. 1779. p. 151.] Ubi obiter notandum *Clypeum Herculis* Heynio videri opus genuinum Hesiodi. In *Theogoniâ*, carmine apud veteres longè celeberrimo, nullum traditur systema religionis Græcorum; sed fabulosa deorum generatio exponitur ita ut narrationibus alioquin jejunis poëtica subindè accedant ornamenta. Quod ad morem vitæ attinebat, traditum est Hesiodum ruris et otii fuisse amantissimum. " Vir " fuit," inquit Velleius Paterculus, " perelegantis ingenii, " et molissimâ dulcedine carminum memorabilis, otii quie- " tisque cupidissimus." [Hist. Lib. I.] Musarum alumnum, quod poëtis solenne est, se fuisse, agnos pascentem sub Helicone divino, ipse testatur. [Theog. 22. Oper. et D. 660.] Ad provectam senectutem pervenisse, atque morte violentâ tandem periisse perhibetur. Sed de hac auctores minùs consentiunt, nec ullius eorum narratio præ se fert vel specimen veritatis. De vitâ Hesiodi scripsêre Suidas, aliique veteres; atque è recentioribus Fulvius Ursinus, Lilius Gyraldus, Ger. Jo. Vossius, et omnium copiosissimè Operum ejus Oxoniensis editor Th. Robinson, qui Dissertationi suæ inserendum curavit calculum Astronomicum de ætate Hesiodi, qui auctorem habet Josephum Atwell, S. T. P. Vide Fab. Bib. Gr. ubi suprà; item Vol. I. p. 565, sqq. edit. Harles.

HESIODI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Hesiodi Opera et Dies; unà cum Orationibus Isocratis 18, et Eidylliis Theocriti. *Mediolani*, 1493. *in fol.* [Quæ est Edit. princeps.]

2. Hesiodi Theogonia. Ejusdem Scutum Herculis. Ejusdem Georgicôn libri duo; unà cum Theocriti Eclogis 30. &c. &c. *Venetiis, apud Aldum*, 1495. *in fol.*

3. Hesiodi Ascræi Opera et Dies. Theogonia. Scutum Herculis. *Venetiis, anno à partu Virginis*, 1537. *in 4to.* [Hæc est edit. Fr. Trincavelli.]

4. Hesiodi Ascræi quæ extant, cum Scholiis Græcis, &c. cum Indice copiosissimo. Operâ et Studio Dan. Heinsii. *Ex Officinâ Plantinianâ Rapyelingii*, 1603. *in 4to.*

5. Poëtæ minores Græci. Hesiodus, &c. Edit. Radulphi Wintertoni, Gr. et Lat. *Cantabr.* 1635. *in 8vo.* [*Ibidem et Londini* sæpiùs repetita. Optima est Lond. 1739.]

67. 6. Hesiodi Opera omnia ex recensione Jo. Georgii Grævii, &c. *Amstel.* 1667. *in* 8*vo.*

7. Hesiodi Ascræi quæcunque extant. Gr. et Lat. ex recensione Joannis Clerici, &c. cum Indice Geor. Passoris. *Amstelod.* 1701. *in* 8*vo.* [Clerici animadversiones, quæ sunt copiosissimæ, non magni æstimantur ab eruditis. Tam absurdis somniis refertas esse putat Heynius, ut eas in recentioribus editionibus repetitas videre molestum sit.]

8. Hesiodi Ascræi quæ supersunt, cum notis variorum. Edidit Thomas Robinson, S. T. P. *Oxon.* 1737. *in* 4*to.*

9. Hesiodi Ascræi, quæ extant Opera, cum notis selectis, accedit Passoris Index studio Schrevelii, ad editionem Robinsonii recensuit notasque suas adjecit Jo. Tob. Krebsius. *Lipsiæ,* 1746. *in* 8*vo.* et 1778.

10. *Hesiodi* Ascræi quæ extant, cum notis variorum, &c. curante Chr. Frid. Loesnero. *Lipsiæ*, 1778. *in* 8*vo.*

11. Theogonia Hesiodea, textu subindè reficto, in usum prælectionum seorsum edita à Frid. Aug. Wolf. *Halæ Saxon.* 1783. [Huic edit. accedunt quædam præstantissimi Heynii.]

*** Plenam editt. enumerationem vide apud Fab. Bib. Gr. Vol. I. p. 596. sqq. edit. Harles.

† Ex τῶν ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ Ἔργων καὶ Ἡμέρων.] i. e. *Ex* HESIODI ASCRÆI *Operibus et Diebus.* [1—291.] Ἔργα καὶ Ἡμέραι *Opera et Dies*, est poëma didacticum, in quo cùm agri colendi rationem tradit, tùm in primis fratrem Persen ab ignaviâ et voluptate ad virtutem et diligentiam revocare studuit. HARLES.

Ver. 1—10. Μοῦσαι, &c.] Decem primos versus, qui continent invocationem Jovis et Musarum, auctorem non habere Hesiodum affirmant Pausanias, Tzetzes aliique: et doctissimus Brunckius, in suâ Gnomicorum Poëtarum editione, eos omisit. [Vide Fab. Bib. Gr. Lib. II. c. 8.] Πιερίηθεν—ἐκ τῆς Πιερίας. αἰοιδῆσι—ταῖς ὑμετέραις μελῳδίαις. κλείουσαι—δοξάζουσαι τὸς ἀνθρώπους. *Schol.* κλείω, est *celebro, alicui gloriam concilio.* Post κλείουσαι rectè intelligit Moschopulus ἅς ἂν ἐθελήτε. Δεῦτε δὴ—*Agite quæso.* ἐννέπετε ὑμνοῦσαι rectè exponit Grævius ὑμνεῖτε, ut ἁρπάζων ἐφόρεις, pro ἥρπαζες, κρύψαντες ἔχουσι pro ἔκρυψαν, &c. 3. Ὅν τι διὰ, &c. Sic construe et distingue, ut benè vidit Gronovius: δι' ὃν τε βροτοὶ ἄνδρες [εἰσὶν] ἀφατοί τε φατοί τε· [εἰσί] τε ῥητοί τ' ἄρρητοι ἴκητι μεγάλοιο Διὸς, Angl. *through whom mortal men are obscure or renowned: and they are noble or ignoble, according to the will of mighty Jove.* Simplicitatem quandam habent hæ repetitiones, quæ antiquitatem redolet. ἴκητι, est *volente aliquo.* Ἑρμείαο ἴκητι, *Mercu-*

rii voluntate——Odyss. ὁ, 318, &c. 5. Ῥεῖα γὰρ ὁ βριάει, 67.
facilè enim extollit, ῥεῖα δὲ χαλέπτει βριάοντα, [supple ἑαυτὸν.]
et facilè deprimit extollentem se. 6. ἄδηλον ἀέξει, *obscurum auget*, h. e. evehit, ornat. 7. κάρφει, *attenuat.* 9. Κλῦθι, &c. ad Jovem refertur. Τύνη δὲ ἴθυνε θέμιστας [σὺν] δίκῃ, &c. *Tu autem* Jupiter *rege judicia justè; ego verò Persæ vera dicam.* * Vulgaris lectio v. 5. Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥεῖα δὲ βρ. —metrum prorsus pessundat; nam primus pes est Amphimacer Steph. Marg. habet ῥεῖα γὰρ. et ῥεῖα δὲ βρ. B. 60. 699. 731. R. S. August. Acad. Ald. Junt. Lectio, quam dedi, si non verissima habeatur, metro tamen consulit: scil. Ῥεῖα γὰρ ὁ βριάει, ῥεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει.

11—13. Οὐκ ἄρα μόνον ἔην ἐριδων γένος,] *Non sanè unum est contentionum genus*, i. e. duo sunt contentionum genera. ἔην pro ἦν, quod hic idem ac ἐστὶ. Nec insolitum est *erat* pro *est* apud Latinos. [Vide Viger. de Idiotismis, p. 210. edit. Zeunii.] 12. νοήσας est hic *prudens, sapiens*, vir *intelligens.* διὰ δ' ἄνδιχα, &c. et διάνδιχα δ' ἔχουσι θυμὸν, Angl. *and they are of a different disposition.* "Quid verò miri," inquit Grævius, "Poëtam ἔρισιν tribuere animum, quum inter deos "referantur et hìc et in Theogonia?"

14—16. —ὀφέλλει,] αὐξάνει. σχετλίη—χαλεπὴ· βαρεῖα. οὔτις 68.
—οὐδεὶς. τὴν γε—ταύτην. *Schol.* ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης, &c. *sed necessariò immortalium consiliis litem colunt gravem.*

17—19. Τὴν δ' ἑτέρην,] τὴν καλὴν. προτέρην—τῷ χρόνῳ· ἐγείνατο—ἐγέννησε. νὺξ—ἡ ἐρεβεννὴ—σκοτεινὴ. θῆκε—ἔθηκε· ἐποίησε. μιν—αὐτὴν. —ὑψίζυγος—ὁ ἐν τῷ ὕψει ἔχων τὴν καθέδραν. αἰθέρι—ἐν τῷ. ναίων—οἰκῶν. *Schol.* Θῆκε δέ μιν πολλὸν ἀμείνω, scilicet ἔριν Κρονίδης ἐν γαίης ῥίζησιν καὶ ἀνδράσι. *Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus*, [hoc est, in terrâ,] *et inter homines.* Εν ἀπὸ κοινοῦ repetendum. Grævius. Cæterùm hæc Ερις bona nihil aliud videtur quam æmulatio.

20. * Ἤτε καὶ ἀπάλαμον περ—] Nescio qua ratione ducti, plerique Hesiodi Editores dederint ἀπάλαμνον, quod penultimam necessario producit. ἀπάλαμον August. Senat. Acad. Idem vocab. occurrit Pindar. Olymp. I. 95. Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον Τοῦτον,—

22. —ὃς] οὗτος, πτωχὸς, Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, et ipse eâdem ratione opes quærere studet. Grævius. ἀρόμεναι—ἀροῦν. ἠδὲ—καὶ. *Schol.*

27. Ὦ Πέρση,] Alloquitur fratrem, et jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: eumque dehortatur à contentionibus forensibus, quia infeliciter circa eas versatur, cui singulis temporibus sui proventus non adfuerint. Sylburgius. τεῷ—τῷ, σῷ. ἐνικάτθεο—ἐγκατάθου. κακόχαρτος—ἡ ἐπὶ τοῖς κακοῖς χαίρουσα. νεῖκε' ὀπιπτεύοντ'—πρὸς μόναν φιλονει-

68. κίας θεωροῦντα. *Schol.* ἀγορῆς ἐπακοὺν ἐόντα, *concionum auditorem factum.* Αγορῆς ἐπακουὸν εἶναι Plauto est *foro operam dare;* Terent. *lites sequi;* ut observavit eruditissimus Grævius. * ὀπιπτεύειν νείκεα non est simpliciter *lites spectare,* uti recte observat *Clericus,* " sed curiose et anxie considerare; ut ii " faciunt qui, rebus relictis, solas lites attendunt. Sic Il. Δ'. " Τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;"

30—36. Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται—] *Cura enim parva esse debet,* &c. Nam πέλεται est hìc pro πέλεσθαι δεῖ, ut vidit Grævius, ᾧτινι μὴ βίος, &c. ei *cuicunque non est victus domi in annum repositus;* ὡραῖος, *æstate collectus.* uti interpretatur idem vir magnus. Δημήτερος ἀκτὴν, *Cereris munus;* τοῦ κε κορεσάμενος, i. e. οὗ κορεσάμενος, Angl. *with which when thou hast amply supplied thyself.* ὀφέλλοις νείκεα καὶ δῆριν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτήμασι, then *deal as much as thou hast a mind in strife and contention about the goods of other people.* Est scil. concessio ironica. οὐκέτι δ' ἔσται σοι δεύτερον ἔρδειν ὧδε, *however it shall not any longer be in thy option to do so* to me. ἀλλ' αὖθι, &c. *but afterwards let us decide any controversy* that may be between us *by fair trials, which proceed best from Jove.* [Vide Iliad. ά, 339.] Ιθείῃσι Ionicè pro ἰθείαις, quod idem ac εὐθείαις. * Pro Ὥρη *cura* v. 30. melior lectio, et quæ magis rationi conveniat, videtur esse ὥρη, *tempus:* et sic suadet *Clericus,* qui ita interpretatur: " Ei cui victus in annum domi non fuerit repo- " situs, breve tempus esse, quod litibus impendat:"—

37—39. Ηδη—ἐδασάμεθα·] *Jam—divisimus inter nos:* ἀλλά τε πολλὰ—Lege, cum Guieto, probante Robinson, ἀλλὰ τὰ πολλὰ, *sed plurima,* Hæreditatem, inquit poëta, divisimus, (æqualiter scil.) tu vero ambitu et donis τὰ πολλὰ majorem partem rapuisti.—βασιλῆας δωροφάγους,—erant hi judices ac senatores, potiùs quam reges, qui, ut videtur, adeo corrupti erant ut non solum publicè exigerent aliquod donum mercedis loco sed et privatim à litigantibus munera acciperent. [Vide Herodotum de Dejoce, Lib. I. et Odyss. θ', 40, 41.] οἱ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσαι, *qui hanc litem volebant judicare.* Scaliger notavit ἐθέλουσι hìc positum pro ἤθελον. Sed simul notâsse debuit auctores Græcos hoc modo tempore præs. uti solere, quippe qui tempus respiciant quo res narratur. [Vide Vol. I. ad p. 143. n. 7.]

40—43. —ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,] Hìc propriè docet fratrem poëta, omissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quærendam, præsertim si parcè vivas. Grævius. Simul quoque, sine dubio, perstringit judices, τοὺς βασιλῆας suprà dictos, qui suis indulgent cupiditatibus, et à vitæ frugalitate transeunt ad πλεονεξίαν injustam. [* Laudát hic preceptum Plato de Repub. L. V. et de Legi-

bus L. III.] Οὐδ' ὅσον, &c. victûs frugalitas hìc commendatur. 68.
Sic Hor. *Me pascant olivæ, Me cichorea, levesque malvæ.* [Lib. I. Od. 31.] Κρύψαντες—ἔχουσι— i. e. ἔκρυψαν—βίον, *vitam*, i. e. *vitæ methodum.* Ῥᾳδίως γάρ κεν—ἐργάσαιο, Verte, cum Græviо; *Facilè enim uno die tantum quæsivisses*, nam ἐργάζεσθαι hic est, *labore parare, acquirere*, subintellecto βίον.

45, 46. Αἶψά κε πυδάλιον, &c.] *Statim gubernaculum quidem, in fumo poncres*; i. e. Statim ad finem laborem perduceres: Est nempè metaphora desumta ab eo quod facere solebant veteres quum hyeme, post navigationem, naves erant subductæ. Suspendebant nimirùm clavos in fumo, quo credebantur indurari atque à putredine servari. Sunt qui πυδάλιον pro *stivâ* accipiunt, stivamque pro aratro, quod rustici, finito opere, solebant super fumosa laquearia itidem collocare. Undè hunc versum ita exponit Scaliger; *non cures neque navigationem neque agriculturam.* In hunc locum multus est eruditissimus Grævius, quem videsis.

47, 48. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε—] βίον scil. veram atque rectam 69.
optimamque vivendi methodum.—Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης, *Prometheus versatus*, qui filius erat Japeti et Asiæ vel Clymenes Nymphæ, frater autem Epimethei. Is, post hominem à se è luto formatum, Minervæ auxilio in cœlum ascendisse dicitur, ignemque, admotâ ferulâ ad rotam solis, furatum esse, atque ex hoc igne cœlesti hominem suum animâsse.

50—52. Κρύψε δὲ πῦρ—] Locus obscurus, quem intactum et sub silentio prætermiêrunt interpretes. Ordo, interpunctione mutatâ, videtur esse: ὃς δὲ παῖς ἰαπετοῦ ἐκρύψε ἐν κοίλῳ νάρθηκι πῦρ, τὸ μὲν ἔκλεψε αὖθις ἀνθρώποισι παρὰ μητιόεντος Διὸς, λαθὼν τερπικέραυνον Δία. *Filius autem egregius Japeti abscondidit in cavâ ferulâ ignem, quem quidem furtim abstulit, hominum gratiâ, à prudente Jove, clam Jovem fulminibus gaudentem.* κλέπτω αὖθις est *furtim retrò fero, furtim aufero*, vel *asporto.* Apposìtè Horatius: *Audax Japeti genus Ignem fraude malâ gentibus intulit.* [Lib. I. Od. 2.] Cæterùm ignem in ferulæ medullâ asservare, inventum Promethei fuisse tradit Plinius, Lib. VII. c. 56. * Sic Æschyl. Prom. v. 7.

——————παντέχνου πυρὸς σέλας
Θηητοῖσι κλέψας ὥπασεν.——

54. —κέρι] πεκιτσοίτερον· κλέπτα—βουλεύματα· ὑδὼς—γινώσκων. *Schol.*

60. Ἤρασσεν δ' ἰκέλωσε—] Sequitur jam descriptio formationis Pandoræ primæ mulieris, quam dii deæque, collatâ operâ, amabilem finxêre.

63. * Παρθενικὴν καλὸν εἶδος ἐείκατον] In hoc versu duæ res

69. observandæ sunt. Primo, penultima καλὸν, quam Homerus semper producit, brevis est, ideoque, quoniam recentiores semper corripiunt, argumentum præbet Hesiodum post Homeri tempora vixisse. Secundo, Digamma cum ἶδος hîc nullo modo pronuntiandum est, consonantis vi; hinc sumere licet, Hesiodo ignotum esse.

65. —ἀμφιχίαι] Idem quod ἀμφιχυῦσαι. [Vide Collect. Min. ad p. 27. n. 14.] Conf. Il. γ', 54, sqq. et ξ', 215. —καὶ πόθον ἀργαλέον, *et desiderium vehemens*, καὶ γυιοκόρους μελιδῶνας· κορεῖν, inquit Grævius, est κοσμεῖν, καλλωπίζειν. Hesych. κορεῖν, κοσμεῖν, καθαίρειν. undè et νεωκόρος, *qui templum ornat et tuetur, ædituus.* Γυιοκόροι μελιδῶνες sunt *curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ.* Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi et excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, *nulla satis ornandi satietas est?* Hanc tamen interpretationem respuit vir doctissimus Dav. Ruhnkenius, qui pro γυιοκόρους legit γυιοβόρους· μελιδῶνας γυιοβόρους, *curas quæ membra consumunt:* et hanc lectionem exemplis confirmat: quam et Proclus et Tzetzes vidisse videntur, hoc modo interpretantes: φροντίδας ἐσθίουσας τὰ μέλη.

67. Εν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον] i. e. ἐνθεῖναι δέ τι κύνειον νόον, *indere vero et impudentem mentem*, καὶ ἐπίκλοπον ἦθος, *et fallaces mores:*—διάκτορον Αργειφόντην, *internuncium Argicidam;* notum Mercurii epitheton. Sic Il. β', 103. φ', 487, &c.

70, 71. —Αμφιγυήεις] Est ὁ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυιὸς· χωλὸς, *utroque crure.* et est epitheton Vulcani, non ψεκτῶς seu sensu vituperatorio, sed χαρακτηριστικῶς κατὰ τινὰ ἰδιότητα: hinc et addi solet κλυτὸς, περικλυτὸς, ut apparet non ignominiæ causâ positum, sed ob personalem Vulcani characterem. Damm. Lex. Hom. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον,—Subintellige ποίημα, πλάσμα· ἴκελόν τι πλάσμα, ἴνδαλμα, εἴδωλον. Guietus. Κρονίδεω διὰ βυλὰς, *Saturni filii consiliis.* δεω διὰ, dactylus. Cf. Il. ά, 1. et Clarkium ad locum.

75. *Ὧραι καλλίκομοι στέφον] Confer Homeri Hymn. in Venerem: Τὴν δὲ χρυσάμπυκες Ὧραι δέξαντ' ἀσπασίως, &c.

79. —Εν δ' ἄρα φωνὴν] φωνὴ, hîc est ὄνομα, ut apud Il. γ', 161. ubi φωνῇ perperam παρείλκειν docent, et exponunt *voce.* Grævius. Φωνὴ si idem valeret ac ὄνομα, dicendum fuisset ἐπίθηκε· neque in loco Homeri citato eum sensum habere videtur. * φωνὴν hîc sine dubio est *vocem;* nequaquam, uti Grævio placuit, *nomen.*

80. 82. —πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν,] *detrimentum hominibus industriis.* ἀλφηστῆσι, Ion. pro ἀλφησταῖς, ab ἀλφίω, *invenio.*

96—98. —ἐν ἀρήκτοισι δόμοισι] *in non fracta pyxide*—Δόμος enim, ut notavit Grævius, quodvis receptaculum, et vas

notat.—πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πώμα πίθοιο, *priùs enim injecit* 70.
operculum vasis—Pandora scil.

102. —ἐφ' ἡμέρῃ—] Legendum censet Grævius ἐφήμεροι. Hor. *Post ignem ætheriâ domo Subductum, Macies et nova Febrium Terris incubuit cohors*, &c. Lib. I. Od. 3.

106, 107. —ἐκκορυφώσω] ἐξ ἀρχῆς λέγω. *Schol.* ἐκτελέσω. an συντόμως ἐρῶ, λέξω; GUIETUS. —σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν *tu vero in præcordiis tuis conde.* Locutio quæ sæpe occurrit apud Homerum.

108. Ὡς—] ἴσθι, ὅτι. ὁμόθεν—ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. γεγάασι—ἐγένοντο. *Schol.* Hìc incipit celeberrima enarratio diversarum hominum ætatum.

111—116. Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν.] *Ii quidem qui temporibus Saturni erant, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν, cum in cœlo regnaret, ὡς τε θεοὶ ζώεσκον et ut dii vivebant, securo animo præditi, νόσφιν τ' ἄτερ πόνων καὶ ὀΐζυος, et seorsum sine laboribus et ærumnâ,* [° ὡς τε θεοὶ ζώεσκον, sic cum Grævio et Steph. legendum censeo, pro vulgari Ὡς τε θεοὶ δ' ἔζωον.—] αἰεὶ δὲ κατὰ] πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι, *semper autem similibus* [i. e. sine mutatione] *pedibus et manibus gaudentes.* Hoc est, ut rectè Guietus, semper integris membris, non senescentibus,] τέρποντ' [pro ἐτέρποντο] ἐν θαλίῃσι— *delectabant se in conviviis*, &c. Αφνειοὶ μήλοισι, *abundantes pomis* vel *fructibus*, &c. Hunc versum ex Diodoro Siculo restituit Grævius.

119. —πολλὸν] a nominativo regulari πολλὸς, πολλὴ, πολλὸν, 71.
πολὺς flectitur etiam regulariter, apud Homerum et nostrum; gen. πολέος, in dat. pl. πολέεσι, pro πόλεσι, ut in versu 120.

121. ° Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τοῦτο] Vulgo legitur Αὐτὰρ ἐπεί κεν τοῦτο κ. τ. λ. Verum particula κεν nullo modo hic locum habere potest: ἐπεὶ δὴ, dedi, ut in similibus solenne.

125, 126. Ἠέρα ἐσσάμενοι] *Aëra induti*,—ἐσάμενοι, part. aor. 1. med. verbi ἕω, ἕννυω, vel ἕννυμι, *induo*.—Πλουτοδόται—πλουτίζοντες τοὺς ἀνθρώπους. *Schol.* —γέρας βασιλήϊον— Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia βασιλικὸν τὸ εὖ ποιεῖν. GRÆVIUS.

129. —οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα.] Verte: *Neque corporis habitu simile, neque ingenio.* φυὴ hìc non est sola statura et proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magistri docent. Νόημα est *ingenium.* Glossæ MS. Vossianæ: νόημα· φρόνησις. Hom. φρένες, Il. α, 115. *Id.*

130, 131. Ἀλλ' ἕκατον μὲν, &c.] *Sed centum annis puer apud matrem sedulam nutriebatur*—Increpat Hesiodus mollem istam et effeminatam educationem, quæ, ut ait Quinctilianus, *nervos omnes et mentis et corporis frangit*, ROBINSON. ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἔνι οἴκῳ, *crescens valdè rudis in domo suâ.*

71. 132. * Αλλ' ὅτι ἡβήσωσι, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,] *Vulgo legitur Αλλ' ὅταν ἡβήσωσι. Sed ὅταν cum optativo nunquam jungi debet. Dedi Αλλ' ὅτι; quæ, censeo, vera lectio est. *et ad pubertatem ἵκοιτο*, Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud est quam ipsa ἥβη. GRÆVIUS. Haud absimile est istud Homeri: τέλος θανάτοιο, quod est ipsa *mors*.

136—138. —ἔρδειν] est hìc *sacrificare*. Sic Virg. *Cum faciam vitulâ*. [Ecl. III. 77.] et Princeps poëtarum: ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. [Iliad. α, 445.] Ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. *Ut justum est hominibus in sedibus eorum consuetis*; nam ἦθος interdum significat *locus consuetus ad commorandum*. Cf. infrà v. 167. item Il. ζ, 511. Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψι—supple τῇ γῇ.

141, 142. Τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι—] Hæc est verborum συνέπεια· Τοὶ μὲν μάκαρες θνητοὶ καλέονται δεύτεροι ἐπιχθόνιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet dæmones: hoc est secundi gradûs, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei sæculi θνητοῖς sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ ἧς τοῖσιν ὀπηδεῖ. *sunt* tamen et hi in dignitate constituti.—Καλέονται verò hic est εἰσί. GRÆVIUS.

145. Ex μελιῶν,] Has voces interpretes reddunt, *de fraxinis*, quasi innuisset poëta hoc genus hominum duræ, firmæque texturæ fuisse. Eademne autem generatio et ænea fuit et fraxinea? Ex μελιῶν δεινόν τε καὶ ὄβριμον, *Hastis terribile et validum*. Τὸ μελιῶν est genit. plur. Dor. pro τῶν μελιῶν. Μελία autem non solum pro *fraxino* usurpatur, sed metaphoricè etiam ab Homero, cæterisque poëtis pro *hastâ*. [Vide Il. β', 542.] Obiter notari potest Ovidium, qui in quatuor ætatum descriptione ad Hesiodum respexit, æneum seculum per armorum studium ab aliis distinguere, *Tertia post illas successit aënea proles, Sævior ingeniis, et ad horrida promtior arma*. THEOBALD, apud *Robinson*.

72. 148, 149. Απλαστοι·] Latinis sunt *inconditi*, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἄγριοι. Cic. *vasti et agrestes*. GRÆVIUS. μεγάλη δὲ βίη—supple ἦν αὐτοῖς, erat *autem* illis *magna vis*; καὶ χεῖρες ἀάπτοι ἐπέφυκον ἐξ ὤμων ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσιν, *et manus invictæ super valida membra nascebantur ex humeris*.

153. ἐς εὐρώεντα δόμον κρυερῆ Αΐδαο,] εὐρώεις hìc est *squalidus*, [ab εὐρὼς, *situs*, *squalor*. ut Virg. *loca senta situ* dicit,] *tenebricosus*. Glossa MS. Vosii; εὐρώεντα· σκοτεινόν, Suidas: εὐρώεντα· σκοτεινὰ, ζοφώδη. [* Eodem vocabulo utitur Homerus domum Ditis describens,

Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
Σμερδαλέ' εὐρώεντα,— Il. υ, 64.]

Sic et Hesych. et Etymologicum Magnum.—Κρυερὸς verò non 72.
est meo judicio *frigidus*, sed *dirus*, *illætabilis*, *horrendus*. Hesych. Κρυερόν· φρικτὸν, μισητὸν, ἀναιδὲς, φοβερὸν, ἐλεεινὸν, οἰκτρὸν, δεινὸν, χαλεπὸν, πονηρὸν, κακὸν, δυσχερές. GRÆVIUS.

154. Νώνυμνοι] * Vulgo legitur Νώνυμοι; sed videre nequeo quo pacto penultima producenda sit, si quidem est ab ὄνομα nomen. Mihi videtur duo esse vocabula, alterum ab ὄνομα unde Νώνυμος cum penultima brevi, alterum a negativa particula Νω et ὕμνος, ν interposito euphoniæ gratia, unde Νώνυμνος, et hoc etiam sentit Damm. Lex. qui ita dicit; "possit "videri inesse huic voci τὸν ὕμνον, qui per syncopen et Æoli-"cè factus est ex ὄνομα, notatque proprie celebrationem no-"minis." Vide supra ad Odyss. ά, 222.

160. —προτέρῃ γενεῇ,] Verte: *priori ætate*, non *generatione*, ut vulgò. GRÆVIUS.

162. Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ] Intelligit non tantum τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις dictos, sed etiam eos qui Ἐπίγονοι dicebantur, i. e. τῶν ἑπτὰ τῶν ἐπὶ Θήβαις filios. Utrique Thebas adorti sunt. HEINSIUS. Priores quidem argumentum subministrârunt Æschylo nobilissimæ tragœdiæ ejus nominis; posteriores verò pulcherrimi poëmatis Epici, cui titulus: *The Epigoniad*; quod auctorem habuit summi ingenii et eruditionis virum, Gul. Wilkie, S. T. P.

163. *Ἤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδας] Nihil frigidius fingi potest quam vocab. μήλων, quod plerique interpret. *oves*: alii, *opes*. Nihil dubito quin Hesiodus scripserit μήνιος, duobus syllabis pronunciandum, quia Diræ Œdipi, uti bene notum est, et filios ejus et Septem duces perdiderunt: ad has alludit Chorus Æschyl. Sept. apud Theb. 17.

Πέφρικα τὰν ὠλεσίοι-
κον θεὸν, οὐ θεοῖς ὁμοί-
αν, παναληθῆ, κακόμαν-
τιν, πατρὸς εὐκταίαν Ἐρι-
νὺν τελέσαι τὰς περιθύμους κατάρας
Οἰδιπόδα βλαψίφρονος.——

167. καὶ ἤθε' ὀπάσας] *et sedens tribuens*. Vide suprà ad v. 37—39. * τε ante καὶ inserendum judico.

169. Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων·] Hunc versum ex MS. reposuit Grævius.

171. Ἐν μακάρων νήσοισι,] Hæ νήσοι μακάρων decantatæ erant apud veteres poëtas. Cf. Odyss. δ, 563. sqq. Pind. Olymp. II. 109—149. Scolion Callistrati: Ἐν μύρτου κλάδι, κ. τ. λ. Æn. VI. 638. sqq. et quæ ibi annotavit doctissimus Heynius: item Plin. lib. VI. c. 32. * Cf. Pindar. Olym. II. v. 128, &c.

174. Μήκιτ' ἴπιτ' ὤφυλον, &c.] *O utinam ego quinto non interessem hominum generi.* Vide infra ad Eur. Med. v. 1. * Horat. Sat. II. 2.

73. 181, 182. Εὖτ' ἂν, &c.] γινόμινοι sunt τιχθίντις. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant*, hoc est, senescant, quum vix postquam lucem aspexerunt senio conficiantur.—Οὐδὲ πατὴρ παίδισιν ὁμοίιος, Non hæc referenda sunt ad ἰδίας ὁμοιότητα, sed ad γνώμης. Loquitur de discordia et dissentione animorum. GRÆVIUS.

185—188. ἀτιμήσουσι] est ἀτιμᾶν φιλᾶσι, *contumeliâ afficere solent.* et μέμψονται est μέμφισθαι φιλᾶσι. et v. 189. ἕτιρος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξι, est ἐξαλαπάζιν εἴωθι, *solet pugnare*, &c. Iliad. ά, 80. ὅτι χώσιται ἀνδρὶ χέρηι, *quando irasci solet viro inferiori*, et sic sæpè. *Idem.* Angli interdum utuntur futuro eodem ferè modo: *when he shall be enraged against a man of inferior degree.* [Conf. Viger. de Idiotism. p. 207. edit. prim. Zeunii.] βάζοντ', quod pro βάζοντι, est hìc, ut docent nonnulli, dualis pro plurali βάζοντις. [Vide quæ vir ornatissimus Sam. Clarke annotavit, ad Iliad. ά, 566. et vide suprà ad Odyss. θ', 25.] Vera lectio hìc est: βάζοντις ἕπισσι. atque ita legisse videtur Moschopulus. [* Sic etiam Codd. August. Acad. Ald. Trinc. Junt. 2.] οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότις, *neque deorum vindictam veriti:* Nam ὅπις non est *oculus*, ut quidam putant, sed *pœna, vindicta divina*, &c. Sic Iliad. π', 388. θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες, *deorum ultionem nihil verentes.* [Conf. Odyss. φ', 29.] ἀδὲ μὲν οἵ γε ἀποδοῖεν [ἀποδοίησαν] θρεπτήρια γηράντεσι [γήρασι] τοκεῦσιν, *neque hi sanè senibus parentibus educationis præmia reddere volunt.*

191. ὕδριν] ὑδριστὴν. *Schol.* abstractum scil. pro concreto.

194. —ἐπὶ δ' ὄρκον ὀμεῖται] i. e. per tmesin pro δ' ἐπομεῖται ὅρκον.

199, 200. Αθανάτων μιτὰ φῦλ' ἵτην,] Αθανάτων φῦλα sunt *Dii.* Sic superiùs φῦλ' ἀνθρώπων sunt *homines*, φῦλα γυναικῶν *mulieres.* GRÆVIUS. προλιπόντ' pro προλιποῦσα nominativo dual. feminino. Ostendit Brunckius, [ad Soph. Antigon. v. 926. et 986. atque ad Œdip. Col. 1676. item ad Electr. 977.] pronomen seu participium plurale masculini generis de femina adhiberi posse; ita etiam masculinum duale: sed in singulari numero id nunquam obtinere. Ιδίσθι τόδι. ἀντὶ τῦ τάνδι inquit Schol. [ad Electr. 977.] ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσινικοῖς ἄρθροις κέχρηται, ὅπιρ σύνηθις Αττικοῖς. τὸ χεῖρι γάρ φασι. κῇ Ὅμηρος. (Il. ί, 778.) τὸ δὲ βάτην τρήρωσι πιλειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. Ad quem locum Iliadis quæ annotavit Clarkius Brunckio valdè sunt improbata. —τὰ δὲ λείψιται ἄλγια λυγρὰ—*relinquentur autem dolores graves*—λείψιται—καταλειφθήσιται. *Schol.* * Vide Greek Exer. Ed. III. p. 67, et 68.

* Ex τῆς ΗΣΙΟΔΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.] h. e. *Ex* 74. Hesiodi Ascræi Theogonia, sive *Deorum Generatione*. [617—807.] Qui in hoc poëmate aliquod systema religionis Græcorum traditum putant, næ illi vehementer errant. "Constat enim Hesiodum non id egisse ut fabulas à se con-"gestas ad philosophicam rationem aut excuteret aut argu-"tè componeret, sed spectâsse hoc, ut pro poëtici ingenii "modulo qualicunque ordine diversas fabulas in unum car-"men contexeret easque poëticis ornamentis commendaret:" —uti ostendit celeberrimus Chr. G. Heyne, in Dissert. sua de Theogonia ab Hesiodo conditâ, [in Commentat. Soc. Reg. Scient. Gott. 1779. Vol. II. p. 125. seq.] ubi totam Theogoniam Hesiodeam enucleatè enarravit vir ille præstantissimus, cui alias multas debemus veterum Scriptorum explanationes, judicio tam subacto cum summa doctrina conjuncto prolatas, ut inter primarios, qui in hac palæstra sudarunt à renatis usque literis, meritò censendus sit. Ad dissertationem igitur quam indicavimus lectorem relegare visum est; nam instituti nostri brevitas partem aliquam Theogoniæ hic tantùm exhiberi patitur; atque *Titanum pugnam Tartarorumque descriptionem* eo consilio selegimus, ut non solùm simplicitatis Hesiodeæ exemplum, quod ex Operibus et Diebus jam dedimus, sed etiam sublimitatis, quâ Hesiodus excelluisse non vulgò creditur, cum ingenua Juventute communicaremus.

Ver. 617. Ὡς Βριάρεω τὰ πρῶτα—] Hesiodum consarcinâsse sua è pluribus carminibus, iterûm intelligitur ex his, quibus Titanum pugnam persequitur, multò copiosius et ornatius quam reliqua tractatis. Redit primùm ad id quod suprà jam [v. 501.] attigerat, tres Centimanos, Briareum, Cottum et Gygen, fuisse a Jove vinculis solutos, quibus, virium vastarum metu, à Crono in Tartaro tenebantur; tum narratur bellum, nullâ expositâ causâ qua esset conflatum, nec disertâ satis commemoratione eorum qui illud gesserunt: pugna autem magna cum poëtica vi et gravitate memoratur, ut habenda sit hæc particula, unà cum sequente loco de Tartaro, inter potiora vetustioris poëseos specimina. Heyne. Ὡς Βριάρεω τὰ πρῶτα—Πανὸς Κρόνος hic intelligitur. Lectio vulgata est: Βριάρεω δ' ὡς πρῶτα— Sed cum omnibus aliis locis poëtarum utriusque Linguæ Βριάρεως duabus primis brevibus sit, doctissimus Editor Wolfius levem hic mutationem fecit metri causâ.

626. Γαίης φραδμοσύνῃσιν—] *Terræ consiliis*, &c. —αὐτὰ γὰρ

74. κατέλιξε σφιν ἅπαντα διηνεκέως, *ipsa enim narravit illis omnia disertè ; ἄρεσθαι σὺν κείνοις νίκην*, &c. *se cum illis victoriamque et splendidam gloriam reportaturum.*

630. Τιτῆνές τε θεοὶ,—] Titanes intelligendi sunt veteres illi Uranidæ, inter quos minor natu Cronos ipse : cui deorum et mythorum ordine antiquiori successit recentior ille. HEYNE. Sunt igitur Τιτῆνες θεοὶ Cronus unà cum fratribus, qui et dii prioris ætatis ; Dii verò posterioris sunt orti Saturno. " Croni autem ipsius," ut observavit Heynius, " nulla " fit mentio ; ut ex poëtæ mente bellum hoc factum videri " debeat post Cronum jam regno à Jove dejectum, cum Ti- " tanes adversus novum principem seditionem movissent. " Infrà tamen [v. 851.] cum Titanibus in Tartarum dejectis " Cronus memoratur."

633. —δοτῆρες ἐάων.] *datores bonorum*, ἐΰς, ἐῆα, ἐΰ. Ion. ἠΰς. genit. ἑος et ἥος, *bonus, pulcher.* genit. pl. ἔων, Æol. ἐάων. [cf. Odyss. Υ, 325, 335.] Versum sequentem uncis circumscripsit Wolfius, quia repetitus videri potest ex v. 725. * Dubito de genitivi forma ἥος. Vide autem infra ad p. 104. v. 225.

636. Συνεχέως ἐμάχοντο, &c.] Quod decem annos continuatum est bellum, donec pugnâ illâ memorabili, quæ narrata est, finiretur ; potest id ornatui poëtico tribui ; potest tamen tempus fortè continuorum terræ motuum designari, donec erumperet intestina elementorum discordia. HEYNE. Idem tamen vir egregius censet orationem hìc fore expeditiorem si cum v. 634, abessent quoque 635-6.

75. 638. —ἶσον δὲ τέλος τέτατο πολέμοιο,] *æquali adhuc fortunâ in pugnis usi fuerant.* τέλος πολέμοιο pro πολέμος notum est ex Hom. qui et ipse sæpè sic loquitur. Alias est : θεὸς ἶσον τίπτε πολέμῳ τέλος, vel, μάχη ἐπὶ ἴσα τέτατο. Rationem translationis optimè disces ex Il. ὁ, 310. sqq. coll. simili loco μ, 433. V. sq. κείνοισι, Centimanos designat, quos ut benevolos sibi et audaces reddat, bona fercula iis apponit Jupiter. Nam hunc ad παρέσχεθε extrinsecus intelligimus. WOLF.

642. Ὡς νίκαρ—] Additamentum alienæ manus hoc esse putant Guiet. et Heyn. Mihi quidem versus nunc ferendus videtur. *Idem.* * Haud bene sequuturus versus 643. Δὴ τότε τοῖς κ. τ. λ. versum 641, nisi interpositus esset. Ὡς νίκαρ δ' ἐπάσαντο κ. τ. λ. e quibus verbis fluxit ratio Δὴ τότε κ. τ. λ.

643. Δὴ τότε τοῖς—] Intellige Briareum, Cottum et Gygen, s. Gyen : nam v. sqq. eos alloquitur. HEYNE.

651. Μνησάμενοι φιλότητος ἐμῆος.] *Memores placidæ meæ amicitiæ*, ἐξ ἧς scil. ὅσα παθόντες, &c. *quantis beneficiis affecti in lucem iterùm venistis*, &c. ἐμῆος.] à nominat. ἐμεῦς ὁ, ἡ. ex ἐι et ἐΰς, uti suprà v. 633.

656. —ὅτι περὶ μὲν πραπίδες, &c.] Corr. πέρι. Guiet. emend. περί σοι πραπίδες. Malui pro ἔστι scribere ἔσσι quod magis Homericum est. Wolf. Si περὶ δ' ἔστι νόημα ex judicio correctum legitur, necesse erit refingere quoque πραπίδας, Heyne. 75.

657. —ἀρῆς—] Vulgò putatur Ion. genit. ab. ἀρὰ, *diræ, damnum:* [et sic Scut Herc. 29, et 128,] in quo, ut observavit Wolfius, prima syllaba ab antiquioribus intenditur, quæ brevis contra est in Αρης. Reponendum igitur censet ἄρεως. * Discrimen est inter Ἀρὰ *preces*, quod penultimam semper longam, ni fallor, habet, et Ἀρὰ, *damnum, malum*, cujus penultima corripitur: Sic Hom. Il. μ'. 334. Ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι. Vide D'Orvillii Crit. Vannum, p. 390. et Clarkium ad Il. ξ', 485.

658. Σῇσι δ' ἐπιφροσύνῃσιν—] Vulgò Σῇς δ' ἐπιφραδμοσύνῃσιν.

666. —μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν.] *pugnam arduam excitârunt;* ubi Dammius putat ad verbi etymologiam respici, εἰς μέγα αἴρω, cum α intensivo. Cæterùm, ut rectè observat Robinsonus, "ex hac descriptione prælii deorum et Titanum "satis constat poëtam nostrum non solùm, ut vult Quincti-"lianus, *in mediocri illo dicendi genere* excelluisse, sed etiam "ad summum Poëtices fastigium assurgere potuisse. Nihil "certè grandius occurrit in descriptione illâ Homericâ τῆς "θεομαχίας, quæ tantoperè a Longino celebratur."

669. —Ερεβεύσφιν—] Per paragogen poëticam pro Ερέβευς, et hoc pro Ερεβους, a nominat. Ερεβος, εος, τὸ. Et τὸ ἐξ subintelligitur, ut notavit Guietus. 76.

675. Πέτρας ἠλιβάτους—] Vide Vol. I. ad p. 119. n. 3.

678. * Αμφότεροι· δεινὸν περὶ δ' ἴαχε Πόντος ἀπείρων.] Vulgo legitur Αμφότεροι· δεινὸν δὲ περίαχε κ. τ. λ. Nemo autem, credo, usquam viderit ι præpositionis περὶ ante aliam vocalem in composito verbo elisum: genuinam lectionem affirmare audeo me restiturum conjunctione δ' interposita; uti in Hom. Od. ι. 395.—περὶ δ' ἴαχε πέτρη.

681, 682. —ἔνοσις—ποδῶν—] videntur jungenda; ita melius procedant reliqua, quæ subjiciuntur. Heyne.

688. Εἶδαρ μὲν μένος, &c.] Εὐθὺς, εὐθέως, εἰθὺς et ἰθὺς cognata, quibus adde τὸ εἶδαρ. Ἐκ δέ τε πᾶσαν φαίνε βίην, i. e. ἐξέφαινε. Guietus. * Comparat Milton. Parad. Amiss. l. VI. Robinsonus.

Yet half his strength he put not forth, but checked
His thunder in mid volley, for he meant
Not to destroy, but root them out of heaven.

690. —οἱ δὲ κεραυνοὶ] *fulmina autem*—ἅμα [σὺν] βροντῇ τε

76. κὴ ἀστεροπὴ ἵκτας ποτίοντο ἀπὸ στιβαρῆς χειρὸς, ταρφέες τε εἰλυφόωντες ἱερὴν φλόγα, *unà cum tonitru et fulgure extemplò volabant a robustâ manu, et crebra contorquentia sacram flammam.* De ἵκτας ita Schol. ἰθέως, ἐκ τῆ σύντηγγυς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱκνοῦμαι, ἵκτας, ἐκτίκως, ταχέως· ἢ ἀντὶ τῆ ἐγγὺς, ἐκ τῆ παριπομένη, ἐπειδὴ ὁ ἀφικνούμενος ἐγγὺς γίνεται· χρῶνται δὲ οἱ Τραγικοὶ ταυτῆ τῆ λέξει. Erit sic idem, quod antè συνωχαδὸν. Conf. Heysch. h. v. ibique Interp. Wolf. εἰλυφάω est *contorqueo.* Vide suprà ad Od. ά, 25.

697. Τιτῆνας χθονίους·] Id est Terræ filios. Guiet.

698. —ὅσσοι δ' ἄμεργε—] ὅσσοι per Apocop. pro ὅσσοιι. Et in Lex. Homerico ita Damnius: ἀμέργω, f. σω. notat propriè ἀποστερέω μερίδος, *privo aliquem portione ei debitâ,* ab α priv. et μερίζω, *non attribuo in divisione partem,* in specie est *privo aliquem facultate videndi,* &c. * Dubito de ὅσσοι facto per Apocopen pro ὅσσοιι. Homerus enim, quantum scio, nunquam singulari ὅσσος utitur, semper autem duali ὅσσοι.

700. —Χάος.] Notabile quod in hac particula χάος alio modo quam in theogoniis dictum pro immenso aëre; et quod v. 732, Tartaro πύλας ἐπίθηκε Ποσειδᾶν χαλκείας, non Hephæstus. εἶσατο (ἔδεξεν) δ', (ὥστε) ἄντα ὁ. ἰδεῖν ἠδ' ο. ο. ἀκοῦσαι, αὖτως, ὡς ὅτι γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν πίλνατο. τοῖς γὰρ, &c. *adspectu et auditu, videbatur res ita se habere, ac si cœlum et terra miscerentur: talis enim ingens fragor futurus esset, si inter se corruerent.* Ita accipienda hæc; alias γάρ κε vitiosum esset. ὀρωρεῖ κε pro ἄν; mox μίγας ὑπὸ in ed. Trincav. et ed. Paris. 1544. In hac quoque v. 725. ἦκοι. Versus autem 705. prorsus ex superioribus conflictus, et otiosus est, Heyne. * Conf. Milton. Par. Am. l. VI. v. 865.

> ——————Eternal wrath
> Burnt after them to the bottomless pit.
> ——————Confounded Chaos roared,
> And felt tenfold confusion in their fall
> Through his wild Anarchy, so huge a rout
> Incumbered him with ruin:—

714. * ἄατος πολίμοιο,] *Insatiabilis belli.* ἄατος est ab ἄδω, *satio.* Homerus semper habet ἄτος, scil. per Crasin.

77. 720. Τόσσον ἔνερθ', &c.] Sic Apollodorus —τοσοῦτον ἀπὸ γῆς ἔχων διάστημα, ὅσσον ἀπ' οὐρανῆ γῆ. Biblioth. ad init. Sequens versus meritò rejectus est à Rhunkenio, approbante Wolfio. Conf. Il. θ', 13. sqq. et Æn. VI. 577, sqq.

727. —περὶ δειρὴν] *circumcirca.* Sic intelligo. Loquutio alias mihi nondum obvia fuit. Wolf. Mos Hesiodeus postulat δειρὴν περὶ. Cæterùm quæ indè a 729, ἔνθα θεοὶ ad v.

745. sequuntur, passim à serioribus rhapsodis amplificata esse suspicari licet. Cohærent inter se tantùm illa: quod *Tartarus muro aheneo cinctus est, ejusque pinnacula tenebræ obsident, suprà eum verò terræ et maris fundamenta seu radices sunt*:—728. *eodemque in loco Noctis domus.* 744, 5. Nam mera repetitio è superioribus est in vss. 729—733. 736.—744. In ultimis καὶ Νυκτός, ἐρ. οἰκία δεινὰ ἕστηκεν parùm commodè dictum est, cum saltem repetitum esse deberet ἔνθα; *eodem quoque in loco* Noctis ædes sunt; ut 785, *eodem in loco* Somnus et Mors domos habent, et 767, Hades et Proserpina et Styx. Cæterùm ex his ad intelligendum in promtu est, *Tartarum* antea locum *Hadæ* obtinuisse, cui mox Pluto successit. Virg. Tartarum ab Elysio sejunctum in locis inferis collocavit, sceleratorum sedem: Æn. VI. 548. sq. et in Excurs. p. 658. Heyne. 77.

728. —πεφύκασι] scil. πεφύασι, ut editt. Trincav. Steph. &c. exhibent. Πεφύκασι antepenult. productam haberet. Wolf.

732. —πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν] Quòd Neptunus dicitur Tartarum munivisse portis, quæ exitum Titanibus præcluderent, non Vulcanus, rectè mireris. [Vide suprà ad v. 700.] Causam commenti unam hanc video, quod hoc tempore, de quo nunc sermo est, Vulcanus ex Hesiodi mente nondum natus fuerit, quem tum demum, cùm Jovis imperium jam stabilitum erat, prodire videmus v. 927. *Idem.*

736—742. Ἔνθα δὲ—] In sequentibus dubito an omnia ab Hesiodo sint et satis sana. Partim hæc jam antea dicta, partim versus ab Homero mutuati sunt, ut statim v. 739. ex Il. ύ, 65. V. 741, malit Guietus ἱκοί' εἰ—γένοιο, 2dà per. sed fortè τις intelligi debet. Tum constr. θύελλα πρὸ θύελλα φέρος κεν ἔνθα καὶ ἔνθα. Vide Il. ζ, 346. ύ, 63. *Una ex aliâ procella eum modò huc, modò illuc abriperet. Idem.* 78.

745. Ἕστηκεν—] *Stat*; et paulò post Ἑστηκώς, pro ἕστηκως *stans*. Vide Vol. I. ad p. 119. n. 4.

749. —ἀμειβόμεναι μ. ν. χ.] *alternis vicibus subeuntes magnum limen æreum.*

750. —καταβήσεται,] Guietus corr. καταδύεται Sed futurum à Græcis sæpiùs pro aor. poni solet. Wolf. καταβήσεται, potiùs novum videtur esse præs. idem quod ad formam ac fut. 1. med. Vide Clarke ad Hom. Iliad. ί, 109. ubi vir ornatissimus hoc novum præs. καταβήσομαι non agnoscit; quanquam analogià non dissimili persæpè usurpare visus est Homerus verbum δύσομαι, δύσεο, ἐδύσετο, &c. Occurrit quoque in vulgatis editt. Hom. κατεβήσετο, quod Clarkius legit κατεβήσατο, in aor. Sed et invenitur καταβήσεται [Il. ό, 382.]

78. usurpatum tanquam tempus præs. quod vir acutissimus videtur non observâsse.

754. Μίμνει τὴν, &c.] *Expectat tempus sui itineris donec venerit*, i. e. per totum Græcismum, *Manet donec tempus sui itineris venerit.* Prius quoque benè Latinè dici potest. Tres sequentes versus Heynio et Wolfio inserti videntur alienâ manu.

759. ὧδε ποτ' αὐτὰς] Conf. Od. λ', 15. sqq.

764. * Τοῦ δὲ σιδηρέη— χάλκειον] σιδηρέη tribus syllabis, χάλκειον duabus pronuncianda sunt: ut et infra πυλέων v. 773.

766. —ἐχθρὸς δὲ, &c.] Hoc ita intelligo, ut Θάνατος dicatur invisus esse vel illis, quorum tamen vita in ejus potestate non est, diis immortalibus. WOLF.

767. Διοῦ χθονίου] χθονίος h. l. est pro καταχθονίος. *Idem.* δόμοι ἠχήντες. Angl. *resounding mansions.* —ἑστᾶσιν, pro ἑστηκᾶσιν, *stant.* Vide Vol. I. ad p. 119. n. 4.

79. 778. —ἀμφὶ δ'—] ex more rudis sermonis pro, κατηρεφὲς ἢ ἐστηριγμένα κίοσιν. HEYNE.

780. Παῦρα, &c.] Hi 4 versus, si sensum diligentius spectes, ita inepti sunt, ut nihil suprà. WOLF.

781. Αγγειλίης] sc. ἕνεκα, nec mutandum in ἀγγειλὴ. *Styx* autem dea fontis et fluvii putanda est, eodem modo ut *Nympha aliqua.* Incolit illa antrum, è quo fons scaturire putandus est, mox loca infera subiturus. Primò honor habitus deæ, ut per eam juraretur, posteà solenniùs factum, ut per ejus aquam juraretur: quam adeò afferri ad deos narrat poëta, quoties jurandum sit. In 783, Trincav. ὅς κε ψεύσηται, Edit. Par. ὅς κε ψεύδηται, melius quam vulgò. HEYNE.

789. Ωκεανοῖο κέρας,] Κέρας fluvii pars est vel brachium, quo sensu etiam Latini *cornu* dicunt. WOLF.

793. —τὴν—] Intellige διὰ τὴν στέργα. In ἀπολείψας ut consonam duplicarem non necessarium erat. In compositione enim, etsi rariùs, particulæ ἀπὸ, περὶ, ἐπὶ, præsertim sequente λ postremam producunt vocalem. Pronunciando tum literam geminâsse videntur. WOLF. Si ἀπόλειψας est à λείβω, *libans* simpliciter significat. Sin a λείπω, redde, cum Wolfio, *finem deserens:* qui ἐπίορκον adverbium putat. Heynius aut ἐπίορκος scribendum censet cum Guieto, aut ἐπίορκον ὀμόσῃ jungendum, *qui pejeraverit.*

798. —ἐπὶ κᾶμα καλύπτει.] i. e. κᾶμα ἐπικαλύπτει αὐτὸν.

80. 801. —ἀπομείρεται—] Occurrit sanè et in Εργ. 378; sed ibi est *vindicat sibi, sortitur.* At h. l. est ἀποκεχώρισται, quod est ἀπαμείρεται. v. Etymol. et Hesych. h. v. HEYNE.

804. Εἴραις] *cœlibus;* idem quod ἴραις. Correctio est Ruhnkenii, pro vulgato Εἰρέας. Putat Heynius quod εἰρὰς non minùs locum habuisset, respectu alterius ἐς βάλλη.

806. Ογύγιον,] *antiquam*—Nam jungitur cum Ὕδωρ, *aquam*; 80.
et non cum ἔρεεν, ut rectè Wolfius.

III. NOTÆ IN APOLLONIUM RHODIUM.

*Ex Apollonio Rhodio.] Apollonius, poëta heroicus, 80.
Sillei, vel, ut quidam volunt, Illei filius, Alexandrinus fuit genere: sed quia apud Rhodios per aliquod tempus Rhetoricam professus esset, et ab illis jus civitatis accepisset, *Rhodius* vulgò dicebatur. Floruit circiter A. M. 3770. Olymp. cxxxvi, 3. ante C. N. 234. Rhodo Alexandriam reversus, Eratostheni successit in præfecturâ Bibliothecæ Alexandrinæ, sub rege Ptolemæo Euergetâ. Callimachi discipulus fuerat; sed ei postea factus est invisissimus, quia, ut vulgò creditur, scripta ejus sive contempserat, seu sibi arrogaverat.

Scripsit IV libris Argonautica, seu de Expeditione Argonautarum qui celeberrimâ nave Argo vecti hortante Peliâ, è Thessaliâ in Colchidem navigabant, *Aureum Vellus* asportaturi. Egregium inter poëtas veteres argumentum, et quod tractavit Apollonius, judice Quinctiliano, *æquali quadam mediocritate*. Idem ferè judicium de Apollonio tulit Longinus, qui eum appellat ἀπταστον, *vitio carentem*; hoc indicare volens plus studii et curæ in eo fuisse quàm ingenii. Proximus tamen ab Homero fuit in heroico genere Apollonius: quamvis longo quidem intervallo cùm ingenii tùm ætatis. Verùm poëma ejus diligenter legenti judicium illorum criticorum plus justo severum esse interdùm videbitur: nam et non rarò assurgit Apollonius, atque in imaginum veritate et efficaciâ ipsi Homero vix impar censeri potest. "Itaque" (inquit Biblioth. Criticæ auctor) "Virgilius, qui solus "ex Antiquis proximè accessit ad Homeri præstantiam "quique ejus exemplum, cùm in descriptione argumenti, "tum in ornamentis et omni carminis cultu, secutus est; "multas tamen easque elegantissimas imagines ex Apollonio "assumsit." Vol. II. Part. II. p. 27. Amstelod. 1783. Ubi vide plura. Item Fabr. Biblioth. Gr. Vol. IV. p. 262. sqq. Edit. Harles.

EDITIONES APOLLONII RHODII.

1. Apollonii Rhodii Argonautica, Græcè, litteris quadratis capitalibus, per Laur. Flor. de Alopa. 1496. *in 4to.* (al. 1498.) [*Florentinam* hanc appellant.]

81. 2. Apollonii Rhodii Argonautica, Græcè, cum Scholiis, in ædibus *Aldi et Andreæ soceri, curante Francisco Asulano.* 1521. *in* 8*vo.* [*Aldinam* vel *Venetam* appellant.]

3. ——————————— Græcè, sine Scholiis, *Parisiis*, 1541. *in* 8*vo.* [*Parisiana.*]

4. ——————————— Græcè, cum indice et Scholiis, ex offic. *Petri Brubachii*, 1546, *in* 8*vo.* [*Francofurtensis.*]

5. ——————————— Græcè, cum Scholiis; item Eadem carmine heroico Lat. translata per Valentinum Rotmarum Salisburgensem, cum annotationibus. *Basileæ*, 1572, *in* 12*mo.* [*Basiliensis.*]

6. ——————————— Græcè, cum Scholiis; et annotat. Henr. Stephani, 1574, *in fol.* [*Genevensis.*]

7. ——————————— Libri iv. ab Jeremia Hoelzlino in Latinum conversi; commentario et notis illustrati, &c. *Lugd. Bat.* 1641, *in* 8*vo.*

8. ——————————— Edidit, novâ ferè interpretatione illustravit, &c. Joannes Shaw, A. M. *Oxon.* 1777, ii. vol. 4*to maj.* [Eadem edit. *ibid.* repet. 1778, *in* 8*vo.*

9. ——————————— è scriptis octo veteribus, quorum plerique nondum collati fuerant, nunc primùm emendatè edidit Rich. Fr. Phil. Brunck, *Argentor.* 1780, *in* 8*vo. et* 4*to.*

*** E plurimis, qui post Homerum Epico carmini scribendo ingenium applicuere, solius Apollonii integrum ad nos pervenit opus *Argonauticorum*, eo saltem nomine, sed et aliis præclaras ob dotes, idonei editoris curâ dignissimum. Neglectum quidem non omninò fuit, quum illius septem prodierint editiones.—Sed illotis adeò manibus semper contrectatum fuit, ut collecto per longam barbariem squalore ad hunc usque diem infuscatum remanserit. Sunt enim editiones illæ omnes mendosissimæ.—Tenebricosam versionem adjecit Hoelzlinus, quam nemo intelligere possit, nisi sensum è Græcis hauriat, *putidoque commentario poëtam oneravit, hominum futilissimus*; quod verum judicium de eo tulit *David Rhunkenius.*—In editionum censum referri non meretur Batavæ repetitio, quæ Oxonii prodit curâ Joannis Shaw, A. M. —Verum est profectò, Homerum Apollonio faciliorem esse. Sed quum salebræ pleræque, in quibus hærebant lectores complanatæ sint, futurum confido, ut qui semper doctissimus habitus est poëta, idem deinceps mollior suaviorque videatur. BRUNCK.

† ΕΚ ΤΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΒΙ-

ΒΑΙΟΥ Α'.] i. e. *Ex* Apollonii Argonauticorum Lib. I. 1—234. Invocatio, Argumenti Propositio, Catalogus. 81.

Ver. 1. Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε.] Solennis hic est poëtis mos Deum aliquem initio carminis invocandi. Homerus: Μῆνιν ἄειδε θεά— et Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα— Hesiodus: Μουσάων Ἑλικονιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν. Aratus: Ἐκ διὸς ἀρχώμεθα— Ab Apolline unum è suis poëmatibus exorsus fuerat Megarensis Theogonis:

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀναπαυόμενος.
Ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἐν τε μέσοισιν
Ἀείσω. BRUNCK.

Ἀρχόμενος σέο, [i. e. ἀπὸ σοῦ] *Incipiens à te,* —παλαιγενέων κλέα Φωτῶν Μνήσομαι, —εἰς μνήμην ἄξω τὰ ἔνδοξα τῶν Ἀργοναυτικῶν ἔργα. *Schol.* Ἄρχω est *prior incipio;* seu *incipio ideo ut alii me sequantur.* ἄρχομαι, *incipio aliquid facere nemine quamvis sequente.* Ἄρχω interdum est etiam *impero,* ἄρχομαι, *subditus sum, pareo.*

2, 3. —Πόντοιο κατὰ στόμα,] Bosphorum Thracium intelligit, Pontum Euxinum versus. De πέτραις Κυανέαις, quæ et Συμπληγάδες vocantur, vide infrà, ad Eurip. Med. init.

4. Χρύσειον μετὰ κῶας—ἤλασαν Ἀργώ.] Angl. *in quest of the golden Fleece.* [Cf. Eurip. Med. et Theocr. Idyll. XIII. 16.] Dicitur κῶας, ατος, τὸ, vel κῶος, εος, τὸ, *vellus.* De Ἀργὼ vide infrà ad Eur. Med. init.

6, 7. Μοῖρα μένει—] *Fatum maneret*—[De præsenti temp. hoc modo Græcis usurpato, vide Vol. I. ad p. 143. n. 7.] Quæ sequuntur sic construe: —δαμῆναι ὑπ' ἐνεσίῃσι [ἐννεσίαις] τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο οἰοπέδιλον δημόθεν, Angl. *to be* [i. e. *that he would be*] *overwhelmed by the devices of the man from among the people, whom he should see having only one sandal.*

8. —θεὴν,] idem quod θεὴν, hìc pro vulgari τεὴν, est ex felici emendatione Gisberti Cuperi, approbante Brunckio, his verbis: "Invocatio desinit in versu 4, tum incipit narratio: "poëta nec Apollinem, nec Peliam alloquitur; proinde τὸ "τεὴν minimè stare potest." Cæterùm βάξις, à βάζω, *loquor,* hìc sumitur pro *oraculo.*

9. —Ἀναύρου,] Hìc, et lib. III. 67, nomen est perennis fluvii. Apollodorus p. 48, [54. edit. Heyn.] διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἀναύρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ῥεύθρῳ πέδιλον. Vide Th. Munckerum ad Hygini fab. XII. Brunck.

10. Αλλο μὲν ἐξισάωσιν ὑπ' ἰλύος,] *Alterum quidem servavît* postquam esset *sub limo*, i. e. *è limo*.

82. 15—17. ἐφράσατο] φράζω, *dico, aliis ostendo, enarro ;* sed φράζομαι, in voce med. *mecum reputo, delibero, consilium ineo.* ἐφράσατο, *secum reputavit.* καὶ οἱ ἄεθλον ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδίος, *atque ei certamen instruxit navigationis laboriosissimæ*, i. e. *postquam secum reputâsset, ei certamen*, &c. ᾗ κεν —ὀλίσῃ. κεν, quod est ἂν, construitur cum ὀλίσῃ, ὅφρ' ἄν ὀλίσῃ. Pro κεν vulgò καὶ, malè, uti ostendit Brunckius.

18, 19. —ἐπικλείουσιν] Absurdè vulgò legitur ἔτι κλείουσιν. Illud è v. 59. reponi debuit, ubi genuinam lectionem ab Homeri Scholiaste confirmatam revocavimus. Brunck. Ordo est : οἱ ἀοιδοὶ μὲν οὖν πρόσθεν [γενομένοι— vide infrà ad init. Soph. Œd. Tyr.] ἐπικλείουσιν Αργον καμέειν νῆα ὑποθημοσύνῃσι Αθηναίης. *Veteres quidem poëtæ perhibent Argum fabricâsse navem consiliis Minervæ.* De fabricatore navis Argus non consentiunt auctores, neque de etymologiâ nominis. Vide infrà ad init. Eurip. Med. Sed plena sunt omnia Lexica ejusmodi historiis.

25, 26. —σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι] *prope speculam Pimplæ*—Πίμπλη, unde Πιμπληΐς, mons Bœotiæ, Musis sacer. —Αὐτὰρ, &c. cf. Hor. Lib. I. Od. xii. *Unde vocalem temerè insecutæ.* &c. et Od. xxiv. *Quod si Threïcio blandiùs Orpheo*, &c. item *Congreve's Mourning Bride : Music hath charms*, &c.

29. —τηλεθόωσαι] pro τηλεθάουσαι, *florentes :* vide suprà ad Od. ά, 25. Sic στιχόωσιν pro στιχάουσι· —ἃς ὅ γ' ἐπιπρὸ, *quas ille longo tractu*, θηλυμένας, *delinitos*, ut vulgò reddunt : Sed observandum est verba Latina carere participio præs. temporis in voce passivâ, quod valdè est incommodum ; et interpretes Latinos cogit ad participium perf. recurrere, quod interdum sententiam auctoris prorsus extinguit. Vide Il. ά, 410. ubi κτεινόμενους redditur ab interpretibus *cæsos ;* quod absurdum est.

39. —ἀπόπροθι εἰς ὃν ἰόντι,] Vulgò legitur ἀπόπροθεν, sensu diverso. Sed illud præstat. *Longo tractu eodem fluentes alveo*, scil. usque in eum locum, ubi a Peneo recipiuntur. Conf. IV, 135. Brunck.

40—44. —ἐπὶ τοῖσι] i. e. ἐπὶ τουτοῖς, Angl. *next to them.* ἐξισωθέντων Λαπιθάων, supple ἐπὶ, *tempore præpotentium Lapitharum.* Erat scil. hicce Polyphemus non Cyclops ille, de quo suprà in Odysseâ, sed unus è Lapithis. [Vide Iliad. ά, 264.] ὁπλότερος, ab ὅπλον, *telum*, est propriè *armis instructior*, unde *junior ;* ὁπλότερος γενεῇ, *natu minor.* [cf. Il. β', 407. γ', 108.] βαρύθεται, Ion. imperf. à βαρύθω, quod idem est ac βαρύνομαι,

molestiâ gravi afficior, ingravesco. [conf. Iliad. π', 519.] ὡς τοπάρος περ sicut antea. Vide Odyss. β', 305. θ', 31. et alibi.

48. Πηοσύνη καὶ κῆδος] Πηοσύνη affinitatem notat, τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν. κῆδος autem τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν φροντίδα, quæ acceptio è lexicis nota. Brunck. 48.

49. —εὔρηνεσιν] Poëticè pro εὔρησι, à nominat. εὔρην, -νος, *abundans pecoribus*, ex εὐ et ἄρς, *agnus*; legitur et εὔρηνος, -η, -ον. In quibusdam libris scribitur cum duplici ρ, sed perperàm, uti ostendit Brunckius.

51, 52. —πολυλήϊοι Ἑρμείαο υἱέες,] *manubiis divites Mercurii filii*, —Ἑρμείαο, Æol. genit. ab Ἑρμείας, quod idem ac Ἑρμέας, ου, contractè Ἑρμῆς, ῦ. εὖ δεδαῶτι δόλους, *benè docti dolos*, Δαέω, *disco*, *intelligo*, &c. in perf. med δέδαα, unde in participio, δεδαώς, -ωσα, -αως: quæ methodus flexionis apud poëtas usitatissima est. Sic Odyss. ρ', 519. δεδαὼς ἐπ' ἱμερόεντα, *doctus carmina delectabilia*.

53. —νισσομένοισιν] Vera scriptura hujus verbi est νίσσομαι, in f. 1. νίσομαι, antepenult. longâ, ut rectè ostendit Brunckius. ἐπὶ δὲ τοῖσι—νισσομένοισι. Angl. *and went to them while they were setting out*, &c.

56. * ἐκγεγάτην] Est per syncop. pro ἐκγεγαάτην, 3. dual. perf. med. v. ἐκγίνομαι, seu potius ἐκγάω. Dubito autem an scribendum sit ἐκγεγάτην vel ἐκγέγατον, nam si pro perf. med. habendum est scribere debemus ἐκγέγατον. Matthiæ autem, Gram. § 227. ἐκγεγάτην *plusquam. perf.* dicit. Occurrit Hom. Odyss. κ', 138.

60. Κενταύροισιν ὀλέσθαι,] *à Centauris periisse*,—

63, 64. —ἐδύσατο] Barbarum et Græcitati incognitam verbi formam exhibent editiones, ἐδύσσετο. Vero propius Homeri Scholiastes, ἐδύσσατο. In hoc verbo litera sibilans geminari non debet, quia υ per se longum est. Vide Clarkium ad Hom. Il. ί, 592. λ', 16. In sup. v. ἀγκλῖναι pro vulgato ἐγκλῖναι dedit idem Schol. τῷ ἀγκλῖναι *dejicere* opponitur ἄκαμπτος, ut ἄῤῥηκτος opponitur τῷ δαΐξαι, ἐγκλῖναι notat *inclinare*, *in fugam vertere*. Facilè hæc composita commutantur. Brunck. Conf. Ovid. Metam. xii. —*manet imperfossus ab omni*, &c. ἐδύσατο νειόθι γαίης, *subiit altus terram*. νειόθι, *in imo*, per sync. pro νειατόθι, à νείατος.—θυνόμενος στιβαρῇσι ἐλάτῃσιν καταΐγδην, *ictus validis abietibus cum impetu corruentibus*. καταΐγδην, adverb. à καταΐσσω, *corruo*.

67, 68. —ἄγχι δὲ λίμνης Πυνιάδες—] Πυνιὰς λίμνη τῆς Θεσσαλίας. Δολοπηΐδα τὴν Θεσσαλίαν εἰπέ. Δόλοπες γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας, Κτεμένη πόλις Θεσσαλίας, *Schol.* ναιετάασκε, Ion. pro ἐναιέτας, *habitabat*, à ναιετάω, cf. Il. λ', 672. ρ', 308.

69. —Οπόεντος] à nominat. Οπόεις, contractè Οπῦς, -ῦντος, quæ urbis celebris Λοκρῶν ἐπικνημιδίων.

83. 72. * ὁ δ' Ἰρου Ακτορίδαο·] Ultima Ἰρου, quæ est secunda pedis syllaba, ante vocalem corripi debet. Apollonius fortasse hanc legem ab Homero observatam non recognovit, vel potius, quoniam in Codd. Homeri poëmatum interdum violata inveniebatur, licentiam sibi dandam putavit. Infra ad v. 76. δηίοισιν tribus syllabis pronuntiandum est. Nullo modo enim vocalis η corripi debet ante ί. Vide Prosod. Græc. p. II. p. 30. R. II.

75. Εξοχος ἠνορέην,] Subauditur κατὰ, εὐ δεδαὼς, vide suprà ad v. 52.

84. 81. Πλαγχθέντας] *vagatos*— Vide ad Odyss. ά, 2. δῃωθῆναι, *interfici*, ἃ δῃόω, *interficio*.

82, 83. —κακὸν μηκιστὸν ἐπαῦρειν,] Sic in quatuor codd. quam lectionem agnoscit et exponit Scholiastes: οὐκ ἔστι μέγιστον κακὸν, οὗ μὴ ἐπαυρεῖν τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνει. E vulgato κακῶν nullus sensus elici potest. Nihil autem refert, utrum ἀπαυρεῖν, an ἐπαυρεῖν legatur. Vide Grævium ad Hesiodi Εργ. 240. et nos ad Æschyli Prom. 28. Brunck. In hac autem Scholiastæ interpretatione, quæ Brunckio adeò arridere videtur, nequeo, quæ est mea cæcitas, videre sensum poëtæ: nec ullum accepi lumen à doctissimo Grævio ad locum indicatum; et quæ Brunckius ipse notavit ad Æschyli Prom. mihi videre non contigit. In verbis poëtæ desidero iteratam istam Scholiastæ particulam negativam, et dubito an μήκιστον hìc possit sumi pro μέγιστον, quanquam non ignoro Atticos poëtas interdum dicere μάκιστος, pro μέγιστος. [Vide Soph. Œd. Tyr. 1301. et Philoct. 849.] et μάκιστος, in chori cantilenis, ubi voces Doricæ admittuntur, potest esse pro μήκιστος. Construo et interpretor hoc modo: ὡς ἐπαυρεῖν κακὸν. [vel κακῶν. nam hoc verbum invenitur constructum interdùm cum accusativo, interdùm cum genitivo.] οὐκ [ἔστιν] ἀνθρώποισι μήκιστον. *adeo attingere mala*, vel *plecti malis, non est hominibus res longissimè remota*,—ἐπαυρέω, est *attingo, gusto, fruor*; et sumitur in utramque partem. Sic Iliad. λ', 572. πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, *antequam corpus candidum attingeret*. Loquitur Poëta de jaculis. conf. ό, 316. σ', 302. item ψ', 340, ubi construitur cum genitivo. Invenitur etiam in voce med. apud Homerum, Iliad. ά, 410. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος· uti observandum βασιλῆος regi ab ἕνεκα subaudito; *ut omnes seipsis fruantur,—sibimet ipsis placeant, propter regem*: vel sine ἕνεκα. *ut omnes fruantur suo rege*. Ironicè scil. dictum. Sed Grævius reddit: *ut omnes plectantur propter regem*. [cf. Od. σ', 106.] —ὁπότε ταρχύσαντο ἐκείνους καὶ ἔνι Λιβύῃ— *siquidem eos sepeliendos curaverint etiam in Libyâ*, τόσον ἑκὰς [ἀπὸ] Κόλχων ὅσον τέ περ δύσιές τε καὶ ἀνατολαὶ ἠέλιου εἰσόραονται [vide suprà ad v. 29.] μεσσηγὺς. Locutio poëtica ad mag-

nam distantiam denotandam. Hunc verò locum difficilem 84.
ita reddendum proponit T. Y.: *Ne malis quidem diu frui hominibus licet.*

87. —Εὐρύτου υἷε,] Vide Odyss. θ', 226. τόξον autem in sup. v. ut Eustathius adnotat ad Il. ὁ, 441. οὐ τὸ σκεῦος σημαίνοι, ἀλλὰ τὴν τοξικὴν τέχνην. BRUNCK.

98. * ἔχε] Ultima in cæsura producta. Perperam D. εἶχε, quod saltem ostendit importunum ν amovendum esse. BRUNCK. Si istud importunum ν amovendum est in cæsuris syllabis, quidni importunius σ male duplicatum et in verbis et nominibus etiam amoveatur?

101—104. Θησέα δ'—Πειρίθῳ] Legitur Πειρίθοος, ου, et Πειρίθος, ου, ὁ. De Theseo et Perithoo, vide in Propr. nom. Lexicis. Vide etiam Virg. Æn. VI. 618. et Hor. Lib. III. Od. 4. ad fin. et quæ ibi annotârunt viri doctissimi Heyne et Jani. Pro vulgato κοινὴν, vel κοινὴν ὁδὸν reposuit Brunckius κοινὴν ὁδὸν, *communem expeditionem.* Sic autem construe: ἀΐδηλος δὲ δεσμὸς ἔρυκε ὑπὸ Ταιναρίην χθονὰ Θησέα, ὃς ἐκέκαστο περὶ πάντας Ερεχθείδας, ἑσπόμενον κοινὴν ὁδὸν [σὺν] Πειρίθῳ, ἦ τε ἄμφω κεν ἔθεντο ῥηΐτερον τέλος καμάτοιο πάντεσιν. *exitiale autem vinculum cohibebat sub Tænariâ terrâ Theseum, qui celebris erat supra omnes Erectheidas, dum communem expeditionem prosequebatur cum Perithoo. Ambo certè impossuissent faciliorem exitum laboris omnibus*—Argonautis scil. si eos comitati essent.

105—112. ΤΙΦΥΣ] Celeberrimus navis Argûs gubernator. conf. Virg. Eclog. IV. 34. *Alter erit tum Tiphys.* &c. —ἀστέρι Ursa major sic dicta κατ' ἐξοχὴν. Ex hoc loco apparet veteres cursum navium solere dirigere observatione solis et stellarum: σὺν δὲ οἱ, *et cum ipsâ.* [nam οἱ. à nominativ. ὁς, est omnium generum.] Αργος— vide suprà v. 19.—κείνης ὑποθημοσύνῃσι, sic Virg. *divinâ Palladis arte.* Æn. II. 15. et vide Odyss. θ', 493.

119. —οὓς τέκε Πηρὼ] Vide infrà ad Theocrit. Idyll. III. 85.
cf. Propert. II. 3, 51.

122. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην—] βίη Ἡρακλῆος est *ipse Hercules*, ut notum. [Iliad. σ', 117. cf. γ', 105, &c.] Sic Horat. *Herculeus labor.* [Lib. I. Od. iii. in fin.] quod est Homericum βίη Ἡρακληείη. Il. λ', 689. et alibi. Αλλ' ἐπεὶ, &c. Angl. ad verbum: *But when he heard the report of the assembling of the heroes, soon after he had passed from Arcadia to Argos, once reigned over by Lynceus, on the journey when he carried the boar alive, that used to feed in the forests of Lampia, along the extensive marsh of Erymanthus: him, bound in fetters, he laid down from his immense back, at the entrance of the forum of Mycenæ; and set out, himself of his own accord, without*

85. *the knowledge of Eurystheus.* Cæterùm historia et labores Herculis etiam pueris notissima.

131. * Ὡρμήθη· σὺν ἰοὶ καὶ Ὕλας κίεν,] Vulgo legitur—σὺν καὶ οἱ Ὕλας— verum conjunctio καὶ nunquam prima pedis syllaba ante vocalem vel diphthongum debet. Levi mutatione versus multo numerosior et correctior fit.

138. —ὃς πέρι πάντας, &c.] Ordo est: ὃς περικαίνυτο πάντας ναυτιλίῃσι, *qui vincebat omnes arte navigandi.*

141. —μή οἱ, &c.] Ordo est: μὴ δῆμος ἀγάσαιτό οἱ [ἵνεκα] εὐκλείης, *ne populus ei invideret propter gloriam.* Nam ἀγάζομαι non solum significat *admiror*, sed cum dativo junctum, *invideo.* Vide Iliad. ε', 71. —ἐτήτυμον, adverbialiter *verè.*

86. 145. —ἴμκυρα σήματα] vocantur signa, quæ πυροσκόποι in victimis ardentibus observabant, ut omen futurorum indè captarent. KUSTER. ad Suidam. * cf. Æschyl. Sept. ap. Theb. v. 25.

147. —ὧρσιν—] In hac voce et in similibus, ubi Brunckius et Wakefieldius [Vide Diatr. in Eur. Hec. p. 5. 25. &c. et Sylv. Crit. I. p. 81.] putârunt N ἐφελκυστικῷ, ut vocant, non opus esse ad syllabam longam efficiendam in Anapæsticis scil. et Iambicis, quando pes terminat in ε vel ι; et in Heroicis quando pes ab aliquâ ex hisce literis incipit, sequente consonante simplici; nos, monente amicissimo Tho. Young, in hac editione istud N, à Brunckio omissum, libenter revocavimus, [Vide infrà p. 87. v. 183. p. 88. v. 217.] cujus rei in Tragico senario rationem quicunque requisiverit, eum communi sensu planè carentem pronunciavit clarissimus Gr. Ling. Prof. Cantabrigiensis Ricardus Porson; qui hanc quoque literalem finalem in Tragœdiis Euripideis nuper à se editis, etiam ubicunque subsequens vox incipit à muta ante liquidam, (quæ quidem syllabam naturâ brevem patiantur brevem manere.) constanter retinuit: sic Orest. 64. —παρίδωκεν τρίφει,— ubi vide quæ vir ille acutissimus ulterius observavit. *Brunckio et Wakefieldio asssentior N ἐφελκυστικόν e cæsuris syllabis amoventibus cum sequens vocab. a consonante incipit. Neque cum Porsono pronunciarem eum communi sensu planè carere qui expelleret istud N ex ἐπίκλασιν ante θιὰ. in Eurip. Orest. v. 12. quanquam ⏑ ⏑ ⏑ versum numerosiorem reddat. Facile autem παρίδωκεν ante τρίφει, v. 64. ⏑ ⏑ ⏑ carere potest, quia ultima habet ictum et, ⏑ ⏑ ⏑ expulso, versus expeditior et auribus gratior fit. De hac re autem fusius dicam cum ad Tragicos ventum sit.

149. 150. Τηλυγέτους] *charos, dilectos,*—[sed significationes hujus vocis, Homero usitatissimæ, dabunt Lexica. Vide ad p. 9. Od. π', 19.] —οὐδ' ἀπίθησε νεσσομένους, Angl. *nor was she averse from their going; μάλιστα γὰρ ἐπάξια λίκτρων Ζηνὸς. for*

she thought of their performing *deeds worthy of the progeny of Jove.* 86.

159. 160. —ἠδ' ὅ, τι κεν ἀρήσαιτο Μαρνάμενος,] *et quodcunque cuperet inter pugnandum,* τὸ πέλεσθαι, *id fieri,* ξυνοχῇ πολέμοιο, Angl. *in the brunt of the war,* i. e. dedit potestatem sui in quamcunque vellet formam mutandi. Cf. Ovid. Metam. XII. 556.

166. —ἀμπόλιν] i. e. ἀνὰ πόλιν.— ὅπασε, *comitem dedit.*

168. —ἄρκτου δῆρος] non pendet à sequenti verbo πάλλων, sed ab alio suppresso verbo. Brunck. Vide hoc schema infrà illustratum ad Soph. Œd. Tyr. v. 269. • Vide D'Orville ad Chariton. p. 395.

172, 173. —ὃν δὴ φάτις Ηελίοιο Εμεναι·] i. e. ὃν δὴ φάτις [ἔστι] εἶναι [υἱὸν] Ἡλίου. —κυδιόων— vide suprà ad v. 29.

176—178. —ΑΜΦΙΩΝ] Hic Amphion diversus fuit ab Amphione, Jovis et Antiopes filio, conditore Thebarum, de quo Horat. Lib. III. Od. ii. —ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο, *in oris elatioribus littoris,* nam ὀφρὺς *supercilium,* significat quoque, *prominentia terræ, littus arduum.*

183, 184. —οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας,] Locus notabilis adumbratus ex Il. ύ, 226—229. ubi poëta describit equos Erichthonii, cf. Virg. Æn. VII. 808. de Camillâ; *Illa vel intactæ* &c. et *Pope's Essay on Crit. Not so when swift Camilla,* &c.—ἀλλ' τεγγομένος ἄκροις ἴχνεσι ὅσον, [i. e. ellipticè, pro κατὰ τοσοῦτο ὅσον ἐστὶ τεγγέσθαι, *tantum quantum est madefieri,* vel quantum vocari possit madefieri.] πεφόρητο διερῇ κελεύθῳ. Angl. *But just dipping the soles of his feet, he skimmed along the watery way.* ἴχνος, non solùm *vestigium,* sed interdùm, ut hìc *planta pedis,* διερός, *qui humorem habet, humidus.* πεφόρητο, pro ἐπεφόρητο, plusquamperf. pass. in med. sensu. Vide Col. Min. p. 32. n. 2. 3. 87.

188. Παρθενίην,] Perperàm vulgò Παρθενίης. Ordo est: ὁ δ' Αγκαῖος νοσφισθεὶς Παρθενίην, ἕδος Ἱμβρασίης Ἥρης. Hâc emendatione nihil certius; nominandus erat locus, unde Ancæus veniebat. Cf. II. 872. Insulæ Sami antiquum nomen est Παρθενίη. Vide Callimach. Hymn. in Delum 48. Brunck.

203. Λέρνου ἐπίκλησιν, &c.] i. e. παῖς Λέρνου κατ' ἐπίκλησίν, παῖς μὲν Ἡφαίστου κατὰ γενέην γε.

204. —πόδε] Vulgò πόδα. Illud dant codd. quatuor.— Patrem suum referebat, quem utroque pede claudum fuisse fabulantur: ideò Poëtis ἀμφιγυήσις dicitur. —σιφλὸς autem hìc πηρὸς, βεβλαμμένος notat: alias significationes apud Hesych. vide, et Eustath. ad Il. ξ', 142 Brunck.

218. Τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι, &c.] Tota hæc descriptio fratrum Ζήτου et Καλαΐος est admodùm poëtica; non autem explicatu difficilis. Adi propr. nom. Lexica.

88. 221. * Χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας.] Angl. *glittering with golden scales.* Sic etiam dicuntur parvæ pennæ seu plumæ, quoniam squamis sunt similes. Etymol.

225. * πατρὸς ἑοῖο] Recte ducit Brunckius ἑοῖο ab ἑὸς *suus.* "In vulgato ἑῆος consentiunt codices mei, quod manifesto vitiosum est. Poëticum ἑῆος, pro ἧος ex ἧΰς significat ἀγαθοῦ. Nulla analogia, quicquid commenti sunt grammatici ἑῆος, e pronomine ἑὸς deduci potest." Fallitur autem Brunckius cum dicit ἑῆος esse pro ἧος ex ἧΰς; Nam adjectivum est ἑΰς et habet in genitivo, more Ionico, ἑῆος, eodem modo quo βασιλεὺς βασιλῆος &c. ab eodem fluxit adverbium εὖ *bene.*

231. —εὐχετόωντο Εμεναι·] i. e. εὐχετάοντο εἶναι, *gloriabantur se esse.* Vide suprà ad v. 29.

492—558. Orphei Cantilena, Argûs Profectio.

492—495. —πρότερον—] Omnibus ad Argûs profectionem paratis, Argonautæ, sole in vespertinam caliginem declinante, super toris foliorum ad littus stratis discumbentes, genio indulgent epulis ac vino. Orta lis est inter duos ex heroibus, Idam Idmonemque, qui conviciis se invicem proscindunt :—προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη, *ulteriùs verò lis processisset,* [Vide Iliad. ψ', 490.] Εἰ μὴ ἑταῖροι ὁμοκλήσαντες [κατερήτυον] δηριάοντας, αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν. *nisi socii iis certantibus interminati cohibuissent, ipseque Jason cohibuisset :* ἐν δὲ χῇ [αὐτοῖς] Ορφεὺς ἀνασχόμενος κίθαριν χαλῇ [χερὶ] πειρᾶζεν ἀοιδῆς. *atque inter illos Orpheus, læva manu sustollens citharam, tentâsset cantilenam.*

496—500. Ηειδε δ' ὡς γαῖα, &c.] Cf. Virg. Eclog. VI. 31. *Namque canebat,* &c. —τοπρὶν συναρηρότα ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ μορφῇ, *priùs conjuncta inter se sub unâ facie* vel formâ, [cf. Ovid. Metam. Fab. I. *Ante mare et tellus,* &c.] ἐξ ὀλοοῖο νείκεος διειρύσησαν ἕκαστα ἀμφὶς, ἐ *perniciosâ lite discreta erant singula à se invicèm.*—ἠελίοιο κέλευθος. Sic Virg. Æn. VI. 796. *Extra anni Solisque vias—*

501. * ποταμοὶ κελάδοντες,] Sic Homerus Il. φ'. 16. Πλῆτο ῥοὸς κελάδων ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.

503. * Ὀφίων Ευρυνόμη τε.] Hos innuit Prometheus apud Æschylum 992.

——————οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἡσθόμην ;
τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
αἴσχιστα καὶ τάχιστα. Brunck.

89. 505. —ὁ μὲν Κρόνῳ εἵκαθε τιμῆς,] *hic quidem Saturno cedebat honoris* causâ—nam τιμῆς regitur ab εἵνεκα subaudito.

508. —Ὄφρα Ζεὺς ἔστι κόρος,] Sic Juvenalis Sat. VI.—*Jove nondum barbato*,—sed more Satyrico, diverso scil. ab Epico. 89.

510. * Γηγενέες Κύκλωπες] Hi dicuntur ab Hesiodo fuisse filii Terræ et cœli. Theog. 644.

Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα.

512—514. Ἦ,] Per aphæresin pro φῆ· ut sæpè apud Homerum, et hoc pro ἐφῆ, *dixit*. —ἄμοτον, *insatiabiliter*. μότον est *linteum concerptum*, quo vulnera expleri solent à chirurgis: undè ἄμοτος, ου, ὁ, ἡ, *qui expleri non debet vel potest*. [cf. Iliad. δ', 440.] —ἠρεμέοντες ὕασιν ὀρθοῖσιν ἐπὶ κηληθμῷ, *quiescentes auribus erecti ad oblectationem*.

515. —τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς.] *tale in ipsis blandimentum cantûs relinquebat*. Ita ex MSS. quibusdam restituit Brunckius, pro vulgato θέλκτιν ἀοιδήν.

516—518. Οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα] *Neque diu post*. κερασάμενοι λοιβὰς, *misto libamine*, [i. e. ἐν τῇ ὁδῷ ἦ] θέμις ἐστι, *prout fas est*. τέως τε χέοντο αἰθομέναις γλώσσῃσι, *donec quoque profundebant in linguas ardentes*. Libatio ista postrema, ut observavit Brunckius, super victimarum linguas in honorem Mercurii fiebat. Hom. Od. ή, 136. γ', 332.] ἐμνάοντο δὲ [pro ἐμνώοντο] ὕπνου διὰ κνέφας, *et somni recordabantur per noctem*. Optimo verò jure suspicatur H. Stephanus, ut notavit T. Young, particulam δὴ pro Διὶ irrepsisse.

520. * ἐκ δ' ἀνέμοιο Εὔδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι] Pulcherrima sane descriptio!

523. Βαινέμεναι] et βαίνεμεν, idem quod βαίνειν· ἐπιβαίνειν νῆα, Angl. *to go on board*, &c.

525. Πηλιὰς—Ἀργὼ,] *Peliaca Argo*, Vide infrà ad Eur. Med. 3.

526, 527. Ἐνὶ γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο,] *In eâ enim trabs divina impacta erat*. [δόρυ, *hastile*, item *tota hasta*; propriè est, ut hic, *lignum longum, cortice spoliatum, trabs*.] τὸ ῥα [ἐκ] Δωδωνίδος φηγοῦ Ἀθηναίη ἥρμοσε ἀνὰ μέσην στεῖραν, *quam è Dodonæâ quercu Minerva adoptaverat mediæ carinæ*. φηγὸς, *fagus*, item *quercus*: Dodonææ quercus, scil. vocales erant. * Vulgo scribitur ἐν γὰρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο,—quæ lectio facit ut γὰρ pro longa syllaba habenda sit. Dedi Ἐνὶ γὰρ κ. τ. λ. De metro corrupto in hoc versu nihil monuit Brunckius, qui aliquando de metris sarciendis non nihil gloriatur. Vide infrà ad v. 540. 90.

528. —ἐπισχερὼ] *continuâ serie*, à σχερὸς, vel σχερὸν, *series, cohærentia* —εὐκόσμως—ἱδρύοντο, *ordine sedebant*. Vide suprà ad v. 29.

531. —μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος] Vide suprà ad v. 122. ἄγχι

90. Δὶ οἱ βίπαλον θῆτο, *prope se autem posuit suam clavam*—Hercules scil.

532. —καὶ οἱ ὕπερθι—] *Atque ei sub pedibus* (altius) *immersa navis carina.* T. Y.

538, 539. —ὁμαρτῇ—πόδων ῥήσσουσι πόδισιν·] Ex Homero Il. σ, 571. —τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε, ποσὶ σκαιρόντες ἴποντο. BRUNCK.

540, 541. Ὡς οἱ ὑπ' Ορφῆος] Ita, monente Dorvillio, [Miscell. Observ. IV. p. 194.] reposuit Brunckius, pro vulgato Ὡς ὑπ' Ορφῆος, claudicante versu. Cæterùm quisnam est, qui non admiretur hanc imaginem? Argonautas plangentes undam remis ad citharam Orphei! —ῥόθια δ' ἐπικλύζοντο, *fluctus autem fremebant:* apud Homerum invenitur ῥόθιος, ια, ιον, *fremens, strepens,* &c. sed τὸ ῥόθιον, *fluxus,* est recentiorum poëtarum.

542. Αφρῷ δ' ἔνθα, καὶ ἔνθα, &c.] Talis qualis hic et sequens versus ab Homericâ sublimitate non multùm distare videtur. Tantùm non sunt: Οἷοι Τρῳῆοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο, Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν, ἠδὲ φέβεσθαι. Il. ί, 221. Sed qui sequuntur, ad v. 561. ipso principe poëtarum non sunt indigni. Eorum autem pulchritudines discipulis suis particulatim enarrare periti est Magistri inter prælegendum.

545. Τύχια·] Scholiastes: ἄπιες εἰώθασι τιθέναι περὶ τὴν ναῦν κοσμοῦντες αὐτήν. Virg. Æn. VIII. 91. *Labitur uncta vadis abies: mirantur et undæ, Miratur nemus insuetum* FULGENTIA *longè* SCUTA *virûm.* BRUNCK. Scholiastes verò sensum poëtæ hìc minus rectè cepisse videtur; nam νηὸς ἰούσης [Angl. *while the ship was on her way.* cf. Iliad. ά, 482.] est genit. abs. et τύχια non sunt *ornamenta navis,* sed *arma Argonautarum.* Reddas igitur sic: Eorum *autem arma, nave progrediente, fulgebant sub sole, tanquam flamma.* Sedebant nimirum, [ut suprà v. 530.] armis juxtà positis.

546—552. Ατραπὸς] est *semita directa, via* ex qua non est declinandum, ex α priv. et τρέπω —εἰδομένη διὰ, etc. —ἐθάμεσσιν εἰσορόωσαι— [pro εἰσοράουσι. ut sæpissimè suprà.] *admirabantur intuentes opus Minervæ Itoniæ.*—Ιτὰν, -ᾶνος, ἡ. et Ιτώνη, urbs Molossiæ, ubi Minerva colebatur, indè dicta, ut hic, Ιτωνὶς. ἐπικραδάοντας ἐρετμὰ, *vibrantes* vel *impellentes remos.*

554. Χειρων—] Φιλύρας καὶ Κρόνου υἱὸς, ἧς τῶν Κενταύρων,
91. magnus inventor in arte Medicâ: magister Æsculapii et Achillis. —ἄγη est *littus,* ab ἄγω, *frango,* quia ibi franguntur fluctus. καὶ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κιλεύων, Angl. *and giving them many exhortations, accompanied with the motion of his huge hand;* ἐπευφήμησιν ἀκηδίᾳ νόστου νισομένοις, *he prayed for a safe return to them as they were setting off,* —παράκοιτις, *uxor* scil. Chironis, cui nomen erat Chariclo. —φίλῳ διεδέκετο, πατρί. *porrigebat eum suo patri,* Peleo scil. jam proficiscenti

cum cæteris Argonautis. δεδίσκομαι, interdùm redditur *propino*: vide Odyss. γ', 41. σ', 120. Pulcherrimè excogitata —hæc de centauro Chirone et infante Achille.

557. * Σὺν δὲ καί οἱ παράκοιτις] Vulgo legitur Σὺν καί οἱ παρακοιτίς, contra metrorum regulam, quæ postulat ut καί ante οἱ corripiatur. 91.

---

* Ἐκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Β'.] *E* Lib. II, 178—310. Phinei Historia.—Post varios casus et discrimina Argonautæ tandem appellunt ad oram Bithyniæ; ibique, Amyco rege Bebryciorum à Polluce in certamine cæstûs interfecto, cum Bebrcyiis pugnant, victoriamque reportant. Indè profecti ad oram adversam, Bosphorum ingrediuntur, et ad terram Phinei perveniunt.

178. Ἐνθάδ' ἐπάκτιον οἶκον, &c.] *Ibi ad littus domum habuit*, &c.

181—185. —οὐδ' ὅσον ὀπίζετο,] *neque ullam reverentiam observabat*— [ὅσον, i. e. κατὰ τοσοῦτον ὅσον ἐστί τι. vide infrà v. 109.] καὶ χρείων ἀτρεκέως ἀνθρώποισιν ἱερὸν νόον Διὸς αὐτοῦ, *et exponens intrepidè hominibus sacram mentem ipsius Jovis.* [χρέω, vel χρείω, idem quod χράω, *oraculum edo, vaticinor.*] τῷ καὶ ἐπίαλλεν οἱ δηναιὸν μὲν γῆρας. *quapropter ei immisit* [Jupiter nempè] *perpetuam quidem senectutem*—οὐδὲ εἶα γάνυσθαι ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν. *neque gaudere patiebatur copioso victu.* ἀπείρεσιον strictè signif. *infinitus, immensus*, &c. ὄνειαρ, -ατος, τὸ in genere, inquit Dammius in Lexico, notat πᾶν εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον, *omne quod juvat et prodest*, et *quo frui possumus*: in specie est *cibus*.

188—190. Ἁρπυΐαι—] Vide suprà ad Odyss. α', 241. —ἵνα ζώων ἀκάχοιτο, *ut vivens cruciatus subiret.*

191—193. —οὐδέ τις ἔτλη] *Nec quisquam* hunc [fœtidum odorem scil.] *sustinere posset*, μὴ ὅτι φορεύμενος λευκανίηνδε, *nedum* reliquias illas *gutturi admovens*, ἀλλὰ μηδ' ἑστέως ἀπὸ τηλοῦ, *sed ne quidem stans procul.* Quæ ferè est interpretatio Brunckii; qui pro vulgato μὴ καὶ reposuit μὴ ὅτι, *non solum non, nedum*, quibus particulis, ut hic, negantibus, subjungitur semper in altero membro, ἀλλ' οὐκ, ἀλλ' οὐδέ. ut benè ostendit doctissimus Hoogeveen, [Doctr. particul. Ling. Gr. p. 741, sqq.] ἑστέως participium est, inquit Brunckius, formæ Ionicæ, dissyllabum. τοῖον οἱ ἀπέπνει λείψανα δαιτὸς, *adeo sic exhalabant reliquiæ epularum.* De hac fœdâ imagine vide præstantissimi Heynii Excurs. VII. ad lib. III. Æn. sub fin. et Excurs. XVI.

195, 196. Τοὺς δ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπῆϊσεν] *Illos ipsos* [Argonautas scil.] *adesse sensit*, ὧν ἰόντων, *quibus venientibus*, θέσφατον οἱ ἦεν ἐκ Διός, *consilio Jovis ei constitutum erat*, ἀπόνασ-

91. θαι [per sync. pro ἀπονήσασθαι] ἵης ἰδωδῆς, *se suo cibo fruiturum.*

197—199. —ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,] *vanum tanquam somnium,* ἀκήριος est *non animosus, animâ privatus, mortuus.* ἀμφαφόων, idem quod ἀμφαφάων, *contrectans,* vox Homerica. —ἄψια, *membra,* ἄψος, ους, τὸ, *junctura membrorum :* deinde *membrum quodvis.* * Confert Brunckius Eurip. Phœniss. 1556. ubi Œdipus se esse lamentatur,

πολιὸν, αἰθέρος ἀφανὶς εἴδωλον,
ἢ νέκυν ἕνερθεν,
ἢ πτανὸν ὄνειρον.

Ceterum, ῥικνοῖς ποσὶν, proprie est, *with shrivelled feet :* vel uti Shakespearius optime exprimit, *shrunk shanks.*

201. —ῥινοὶ δὲ, &c.] Ordo est : ῥινοὶ δὲ μόνον συνέιργον ὀστία,
92. *pellis vix continebat ossa.*

205. ἀδληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κίκλιτ' ἄϋπνος.] Angl. *and without speaking, he was disposed to languid sleep,* i. e. *in silence he exhibited a drowsy languor.*

207. * Καὶ τάφεν.] *Et stupebant.* θάπτω est *sepelio,* sed in Aoristo secundo et perfecto med. signif. *stupeo, admiror cum stupore.* Sic Homer. Il. π', 806. στῆ δὲ ταφών, *stetit et attonitus.* φ', 29. τοὺς ἐξῆγε θύραζε τιθηπότας, ἠΰτε νεβρούς.

220—222. οὐ γὰρ μόνον, &c.] *nam non solum Erinnys extremo pede invasit oculos* mihi ; quod nihil aliud esse videtur quàm quod *violenter eum privâsset lumine,*—ᾧ γῆρας ἀμήχυτον ἐς τέλος ἕλκω, i. e. secundum Brunckium, καὶ ἕλκω γῆρας ὃ οὔ ποτε μέλλω εἰς τέλος μηδύσεσθαι. Scilicet voces εἰς τέλος, ut notavit idem vir acutissimus, non cum verbo ἕλκω, sed cum nomine ἀμήχυτον, connectendæ.

225. *Ἴσχω δ' οὔ τινα μῆτιν ἐπίρροθον,] ἐπίρροθον bene dedit Brunckius pro vulgari ἐπίῤῥοθον.

231. Οὐδ' εἰ ἑοὶ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.] *Ne si ei ex adamante ductum esset cor.* ἐλαύνω, quod varias habet significationes, redditur interdum, *duco, ductile opus facio :* ἀδάμας, pro *ferro,* vel *chalybe* interdum sumitur ; atque ita Schol. ἀδάμας καὶ στερεοῦ σιδήρου εἶδος. Homini autem audacissimo, durissimo et planè effero ascribere solebant veteres σιδήρειον ἦτορ vel θυμὸν, &c. Vide Il. χ', 357. ω', 205, &c. Hor. Lib. I. Od. 3. *Illi robur et æs triplex Circa pectus erat,*—Ubi vide quæ notavit doctissimus Jani.

232. Αλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη] Ita demùm, ut dedimus, restituit hunc versum Brunckius, qui affirmat alium non esse in hoc toto poëmate, qui pejus à librariis vexatus fuerit. Sed non operæ pretium foret nobis hanc rem hìc loci recoquere.

234. Τὰς μὲν—] *Quas verò,* vel *has verò*—Harpyias scil.

236. Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρὶν, &c.] *Siquidem ego olim aliquandò*, &c.

240. Ἴσκεν Ἀγηνορίδης·] Sic *dicebat filius Agenoris*:—apud Hom. ἴσκω, est *scio, fingo, assimilo*: poëtis recentioribus *dico*. 93.

244. —σμυγερώτερον—] Sic rectè emendavit Ruhnkenius, Epist. Crit. II. p. 58. Vulgò στυγερώτερον. —τί νύ τοι πόσα κηδε' ἀνῆπται; Hom. habet Τρώεσι δὲ κηδε' ἐφῆπται. Il. β', 15.

246. *Ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,—δεδαώς;] *Num in Deos offendisti*—? παρήλιτες imperf. v. παραλιτέω, *delinquo*. Sententia est interrogativa, uti plane ostendit particula Ἦ.

260. —οἵ μηδ' ὧδε θανόντι—] Subauditur μοί.

263. —πεπονήατο] Ion. pro ἐπεπόνηντο, *instruxerunt*.—

281. Ἀκρῆς ἐν γενύεσι—] *extremis maxillis frustrà frendent dentibus*. [De aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] conf. Æn. XII. 753. et Ovid. Met. I. 533. item Statii Theb. V. 165. 94.

283. Τάων, &c.] i. e. ἤλιθα ἐπέχραον τῶν ἀκροτάταις χερσί. *frustrà invadebant eas extremis manibus*. Ubi notanda vis temporis imperf. ἤλιθα invenitur apud Homerum et signif. *satis, abundè, effusè, valdè*; quasi ab ἅλις. Ab Hesychio exponitur [ut observat H. Steph. in voce] non solum μάτην, εἰκῆ, sed etiam χυδὴν, ἀθρόως, δαψιλῶς. ἐπιχράω, *cum impetu hostili invado, ingruo*, ut sæpè apud Homerum.

288. —Βορέω] Βορέας, ου, ὁ, Ion. genitiv. est βορέω, à nominat. βορᾶς, Ion. βορῆς, contractè pro βορέας, Æol. genit. est βορέαο, uti suprà.

289. *μεγάλοιο Διὸς κύνας.] Antiquissimis temporibus regibus et principibus viris in more fuit canes alere, ad ædium custodiam et ad venationem, aliosque, quos ostentationis et oblectationis gratia haberent. Frequens eorum apud Homerum mentio. Inde quum regum omnia ad Deos transferrent Poëtæ, his etiam canes dederunt: hic Harpyiæ Jovis canes dicuntur. Furiæ sive Erinnyes Ditis canes vocatæ, quin ipsius Jovis apud Virgil. Æn. XII. 849.

> Hæ Jovis ad solium, sævique in limine regis
> Adparent.————

De Harpyiis vide Cl. Heynii Excurs. VII. ad Virg. Æn. III. Brunck.

291, 292. —λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν,] cf. Il. ὁ, 37. Æn. XII. 816. —τέτυκται, *est*. Vide suprà ad Od. θ', 544. p. 27.

296. —Στροφάδας] Vide Æn. III. 209, sqq. et quæ ibi notavit præstantissimus Heynius.

300. —μεταχθονίη] Probant hoc pro vulgato μεταχρονίη H. Steph. et Brunck. μεταχθονίος significare videtur *qui posthabet terram, qui reliquit terram*, μεταχθονίη hic sonat *posthabitâ*, vel *relictâ* terrâ.

95. 308. —ἐγρήσσοντες.] Verbum poëticum, *vigilantes*. Sic Il. λ', 550. ρ', 660.

---

* Ἐκ τοῦ ΒΙΒΛΙΟΥ Γ'.] *E* Lib. III. 1—5. Invocatio ad Erato.—In fine libri secundi narratur quomodo Argonautæ in terram Colchicam et fluenta Phasidis tandem pervenerunt. Novam rerum seriem ingressurus poëta, librum tertium orditur ab invocatione ad Erato, Musam nempè quæ præest amoribus. In sequentibus enim exponitur amor Medeæ, cujus ope Jason aureo vellere potiturus erat.

3. —σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος, &c.] *tu enim et Veneris officium sortita es,—ἀδμῆτας—παρθενικὰς, innuptas puellas*—Appositè Ovidius, *Nunc mihi, si quando, Puer et Cytherea, favete; Nunc Erato; nam tu nomen amoris habes.* De Arte amandi, II. 15.

299—339. 367—471.] Conditiones obtinendi Aurei Velleris. Medea Jasonem deperit.—Inter heroas convenerat oratores mittere ad aulam Æetæ regis Colchorum. Eò proficiscuntur ipse Jason, Augeas et Telamon, comitantibus quatuor Phrixi filiis. Nam post interitum Phrixi, à quo vellus illud aureum advectum fuerat Colchida, et qui à rege in matrimonium acceperat ejus filiam Chalciopen, hi filii Phrixi et Chalciopes, ut patris fatum, qui jussu Æetæ tandem interfectus fuerat, vitarent, Colchidem reliquerant, et in Græciam navigantes naufragium fecerant ad insulam Martis. Ibi Argonautis obviam facti, cum his revecti fuerant Colchida. Eorum nomina erant Argus, Melas, Phrontes et Cytisorus. Tenendum tamen est Argum Phrixi filium non illum esse Argum, navis Argûs fabricatorem, sed alterum ejusdem nominis. Hi, ut jam dictum, Jasonem, Augeam et Telamonem, ad aulam regis comitantur. Ibi primum visus est Jason Medeæ, regis alteri filiæ, quæ eum statim, sic volentibus Junone et Minervâ, auxiliantibus Venere et Cupidine, amore deperit. Oratores, à rege hospitio excepti, lautè epulantur.

299. —σφιν] pro σφίσι, *ipsis*— oratoribus scil. quos jam memoravimus.

302. Ἐκ δὲ τῆ—] i. e. ἐκ δὲ τουτοῦ τοῦ χρόνου, *dehinc*.

306—308. —ἠέ τις ἄτη] ἐνίκλασιν σωμένους μισσηγὺς, *an malum aliquod interpellavit in medio vos servantes vosmet?* Pro vulgato σωμένοις prætulerunt H. Steph. et Brunck. σωμένους. activum enim est, inquit hic, verbum ἐνικλᾶν significans ἐμποδίζειν. σωμένους reddi potest *proficiscentes*; nam Hesychio σώοντο

est ὡρμῶντο, ἤρχοντο. οὐ μὲν πείθεσθε ἐμεῖο προφέροντος, &c. *non quidem mihi paruistis ostendenti*, &c.

311. Κίρκην] Vide suprà ad Od. λ', 8. p. 46. 96.

321. —αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας, &c.] nos *ipsos autem trabibus illapsos insulæ Martis ad oram ejecit unda*, &c. πεπτηῶτας pro πεπτήκοτας.

332. Χρειὼ δ' ἣν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι,] *Rationem autem si vis cognoscere*, χρειὼ et χρεὼ, -όος, contractè -οῦς, ἡ. idem quod χρεία, *utilitas, usus, necessitas*, &c. —ἴδμεναι, est ab ἴσημι. in infin. ἰσάναι, Ionicè ἰσάμεν, per sync. ἴσμεν et ἴδμεν, unde ἴδμεναι.

333. Τόνδε—] *Hunc*— Jasonem scil. τις βασιλεὺς περιώσιον ἵεμενος ἐλάσαι ἀπάνευθεν πάτρης καὶ κτεάνων, *quidam rex ex impensè cupiens abigere longè à patriâ et possessionibus*. περιώσιος, *qui circum auditur*; quasi à περιαύω, *circumsono*. indè περιώσιον, adverbialiter, *valdè, impensè*.

335. Σφωϊτέρη] hìc signif. *suâ*. etsi σφωιτέρος, à σφωϊ, propriè sonat *vester*, de duobus: [atque ita Hom. Il. ά, 216.] —πέμπει νέεσθαι δεῦρο, *mittit hùc ire*, ἀμήχανον, *sine consilio*.

336. —οὐδ' ὑπαλύξειν] Ordo est: στεῦται δὲ γενεὴν Αἰολιδέων οὐ ὑπαλύξειν θυμαλγέα μῆνιν καὶ χόλον ἀμειλίητοιο Διὸς, οὐδ' ἄτλητον ἄγος τε ποινὰς Φρίξοιο, πρὶν κῶας ἱκέσθαι ἐς Ἑλλάδα. στεῦται, per sync. pro στεύεται, *promittit*. Vide suprà ad Od. λ', 583. p. 54.

375. —ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα;] Ordo est: πρίν τινα ὑμῶν 97.
λευγαλέον δέρος καὶ λευγαλέον Φρίξον ἰδεῖν, αὐτιχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα, sensu perspicuo. Est autem formula iratis et minitabundis apta, hodiéque vulgi sermone satis trita. *Maturate fugam, ni quis vestrum vellus et Phrixum in Græciam reportare velit, quæ nunquam vidisse optaverit*. Scilicet his verbis significat Æetes, eos, ni properè abeant, subitò iisdem suppliciis plectum iri, quæ mox dicit se de illis statim sumturum fuisse, ni hospitali mensâ fuissent à se excepti: et sic exsectis linguis et amputatis manibus vellus in Græciam, et Phrixum reportâssent satis tristificum. Brunck. ὁμαρτήσαντε, pro vulgari ὁμαρτήσαντες, è duobus codd. extractum fuit à Brunckio. Refertur autem iste dualis ad δέρος et Φρίξον. Sed dubito an vir acutissimus sensum poëtæ rectè ceperit. In vulgatis pro ἐφ' Ἑλλάδα scribitur ἀφ' Ἑλλάδος. ponatur igitur punctum interrogationis post ἰδεῖν, et comma post Ἑλλάδος· atque retineatur participium in nominat. plur. ut ad Phrixi filios referatur. Reddas jam Angl. *Won't you begone, before any of you behold a woful fleece* [*a fleece to his cost*] *—and a Phrixus too?—You! who joined them on their way from Greece, not on account of the fleece, but*, &c. Judicent periti. Locus est difficilis. * Vix dubitandum est quin doct. Dalzelius recte sensum Poëtæ ceperit: pro ὁμαρτήσαντε igitur, et ἐφ' Ἑλλάδα, quæ Brunckius habet,

97. reposui ἰμαρτήσαντες et ἀφ' Ἑλλάδος; et interpunxi sicuti Dalzelius præcepit.

386. σχίο μοι τῷδι στόλῳ.] μοι, ut sæpè, redundat; et ante τῷδε subauditur περὶ. *moderare teipsum de hac expeditione.* σχίο, idem quod σχίσο, vel σχῶ, ut tironibus notum.

388. —τίς δ' ἂν τόσον—] Conf. Od. ί, 99.

392. * Θισπισίην οἵσω κληηδόνα·] κλειηδὼν et κληηδὼν apud Ionicos Scriptores, κληδὼν apud Atticos, valet, *gloria, fama.* Est a κλείω contr. κλεῖω, *celebro.* Male quidam a καλέω *voco*, derivant. Cf. Hom. Odyss. σ', 116. Æschyl. Agam. 236. Sophocl. Elect. 1114.

394. * Εἶτ' οὖν Σαυρομάτας—] De his Ovidius Ep. ex Pont. l. I. 2. 79.

> Aut quid Sauromatæ faciant, quid Iazyges acres,
> Cultaque Oresteæ Taurica terra Deæ.

396. * Ἴσκεν ὑποσαίνων] σαίνω est *blandior, adulor.* ratio petitur ex cane, *cauda blandiente.* Sic Hom. Odyss. κ', 214.

> ——— ἀλλ' ἅρα τοιγε
> Οὐρῇσιν μακρῇσιν περισαίνοντες ἀνέσταν.
> Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἴοντα
> Σαίνωσ'.———

98. 397. Διχθαδίων] Conf. Il. ά, 189, sqq. * πόρφυρεν est *agitabat.* Prima significatio verbi est *purpureo colore perfundo;* etiam neutraliter, *nigresco.* Il. ξ', 16. ὅτε πορφύρῃ πέλαγος κύματι. inde ad animum perturbatum et confusum transfertur. Sic Il. φ', 551. πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι.

399. Ἤ ὄγε—] Vide Clarkium ad Il. γ', 409. *aut ille periculum faceret vis* eorum.

406. Ὡς αὐτοὶ, &c.] Hìc alludere videtur ad Peliam, de quo suprà, ad v. 333.

408, 409. Τὸν ῥ' αὐτὸς περίειμι χειροῖν,] i. e. κατὰ τὸν ῥ' αὐτὸς, &c. *quo ipse supero manibus,* ὁλοὸν περ ἐόντα, *periculosum quanquam sit.* δοίω ταύρω χαλκόποδε μοι νέμονται ἀμφὶ, &c.

411—417. Τοὺς ἐλάω, &c.] *quos jugatos impello per novale Martis quatuor jugerum,* τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ, &c. *quod cùm statim ad finem exaraverim,* οὐ βάλλομαι ἀκτὴν Δηοῦς ἐν ὀλκοῖσι σπόρον, *non injicio fruges Cereris sulcis tanquam semen,* ἀλλ' ὀδόντας δεινοῖο ὄφιος μιταλδήσκοντας ἀνδράσι τυχησταῖς [κατὰ] δέμας. *sed dentes horrendi serpentis generantes hominibus armatis corpus:* seu *hominum armatorum corpora:* τὼς δ' αὖθι δαΐζων κείρω ὑπ' ἰμῷ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόντας, *quos ibi dissecans interficio circumcirca meâ hastâ obviam euntes.*

413. * Οὐδὲν ἐμεῖο χερῆες] χερῆες, hæc vox Lexicis deesse videtur. Quidam, inter quos Dammius, cum χερείονες confundunt. Sed nominativus est χερεὺς, in genit. Ion. χερῆος atque in plurali χερῆες. Occurrit Il. α, 80. ὅτε βασιλεὺς χώσεται ἀνδρὶ χερῆϊ. et in Odyss. ὁ, 323. Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χερῆες. Scil. *inferiores*. 98.

419. —ἀποίσεαι ἐς βασιλῆος] οἶκον scil. *ad* domum *regis* Peliæ.

426. —κερδαλέοισιν·] ἔπεσι scil. *astutis verbis*.

427. —μάλα τοί με δίκῃ, &c.] *valdè admodùm circumcludis me*, sed *meritò*.

430. Ῥίγιον ἄνθρωπός γε, &c.] Hanc lectionem ex MSS. restituit Brunckius, pro vulgari Ῥίγιον ἀνθρώποισι κακῆς ἐπιβήσετ' ἀνάγκης, atque ita reddidit: *Non enim alio magis horrendo commutabit homo duram necessitatem, quæ me huc adegit.* Id est: nihil mihi gravius accidere poterit ipsa necessitate, quæ me hùc adegit. Mavult T. Young vulgatam lectionem. * Præstat vulgaris lectio; friget enim ἄνθρωπός γε. Sed nihil mutavi.

444. * Κάλλεϊ καὶ χαρίτεσιν.] Laudat Brunckius Homer. Odyss. ζ. 236.

> ἕζετ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κιὼν, ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
> κάλλεϊ καὶ χάρισι στιλβῶν. θηεῖτο δὲ κούρη.

448. * Καὶ οἱ μὲν ῥα δόμων] Vulgo: καὶ ῥ' οἱ μὲν ῥα δόμων κ. τ. λ. Sed quid sibi velit duplex ῥα nescio. Prius insertum fuisse videtur ut hiatus vitaretur.

453. Προπρὸ δ' ἄρ', &c.] Εμφατικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνεχῶς ἀνεσδωλοποιοῦσαν τῷ νῷ ἐμφαίνουσι. Καὶ παρ' Ὁμήρῳ, προπροκυλινδόμενος. *Schol.* Conf. Æn. IV. init. et v. 83.

466, 467. —ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.] *utinam sanè sine damno effugiat!* [Vide infrà ad Eur. Med. init.] —πότνια θεὰ Περσηΐ. Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει, ὡς τοῦ Περσέως θυγατέρα. τινὸς δὲ αὐτὴν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. *Schol.* 100.

471. —ἐόλητο] In uno cod. Reg. Brunckius scriptum reperit αἰόλητο, reclamante metro. Etymol. M. p. 351. ἐόλητο, ἐκεκίνητο, καὶ ἐτετάρακτο. γράφεται καὶ διὰ τῆς αἱ διφθόγγου. Hesych. Εὐλῆται, τετάρακται, ἐπτόηται, ὠδύνηται.

744—765, 828—843.] Statûs Medeæ descriptio.

744—751. Νὺξ μὲν ἔπειτ'—] Omninò cum hac descriptione conferatur Virgiliana illa ejusdem generis, [Æn. IV. 522.] *Nox erat*, &c. quæ, ut pulchrè memini, dulcedine suâ me puerum mirè captabat. Inventorem tamen Græcum, Brunckio judice, non assecutus est imitator Romanus. Vim somni quantò meliùs exprimunt ista Apollonii,

101. ——— καί τινα παίδων
Μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν.

quam Virgilii *pecudes*, frigidaque, licet verbis ornatissima, *volucrum* enumeratio! Hæc ille: nec temerè quis inficias iret totam descriptionem Græcam quidem simpliciorem esse ac sublimiorem. Romanam verò suaviorem atque ornatiorem. Verum καί τινα, &c. sic construe: καὶ ἀδινὸν κῶμα περιεκάλυπτεν τινὰ μητέρα τεθνεώτων παίδων, et *altissima quies circumtegebat aliquam matrem mortuorum liberorum.* σιγὴ δ' ἔχεν μελαινομένην ὄρφνην, *silentium autem tenebat nigrescentes tenebras.* cf. infrà Theocr. Idyll. II. 38, 39. * Operæ pretium erit si Virgiliana descriptio rescribatur, ut legentes in promptu utramque habeant.

Nox erat, et placidum carpebant fessa soporem
Corpora per terras, silvæque et sæva quiêrant
Æquora: quum medio volvuntur sidera lapsu;
Quum tacet omnis ager; pecudes pictæque volucres,
Quæque tenent lacus liquidos, quaeque aspera dumis
Rura tenent, somno positae sub nocte silenti
Lenibant curas, et corda oblita laborum.
At non infelix animi Phœnissa, neque unquam
Solvitur in somnos, oculisve aut pectore noctem
Accipit.

756. Ηελίου ὥς—] * Pulchre hanc comparationem imitatus est Virg. Æn. VIII. 22.

Sicut aquæ tremulum labris ubi lumen ahenis
Sole repercussum, aut radiantis imagine Lunæ,
Omnia pervolitat late loca; jamque sub auras
Erigitur, summique ferit laquearia tecti.

Vide quæ ibi notavit præstantiss. Heynius.

761—765. —ἔνδοθι δ' αἰὲι] Ordo est: ὀδύνη δὲ σμύχουσα διὰ χροὸς αἰὲι ἐτεῖρ' ἔνδοθι, *et dolor exurens per corpus semper conficiebat* eam *intus*, ἀμφὶ τε ὡραιὰς ἶνας καὶ ὑπὸ νέατον ἰνίον κεφαλῆς ἄχρις, ἐνθ' ἀλεγεινότατον ἄχος δύνει, ὁππότ' ἀκάματοι Ερωτες ἐνισκίμψωσιν ἀνίας πραπίδεσιν, *et circa teneros nervos atque sub imum occipitium capitis penitùs, ubi acerrimus dolor subit, quando invicti amores infigunt molestias præcordiis.*

101. 830. Αἵ οἱ ἀτημελίῃ, &c.] *quæ ei negligenter demissæ pendebant*, —καταειμέναι, idem quod καθειμεναι, à καθίημι, *demitto*: ἠερέθοντο, imperf. ab ἀερέθομαι, quod interdùm, ut hìc, significat *pendeo*. Vide H. Steph. Thes. in voce ἀερέθω.

835. Αργυφέην.] *albam.* Ita, pro vulgari ἀργυρέην è sex 101.
codd. et Florent. edit. reposuit Brunckius.

837. —ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσω.] *et alia* vel *nova oritura erunt in posterum.*

838. —δυοκαίδεκα πᾶσαι] *non pauciores quam duodecim, duodecim ipsæ.* Vide Clarkium ad Il. κ', 261.

919. Ενθ' ὄπω—] Paratis medicamentis Medea ad templum Hecates, comitantibus ancillis, curru vehitur. Eò quum pervenisset, dimissis ancillis, ingreditur. Interim Jason, hortantibus Argo et Mopso, illam sequitur. Ad colloquium venit in templo solus cum solâ.

923. Ημὲν ἐσάντα ἰδεῖν, &c.] *seu coram spectandus, seu compellandus foret.* Cf. omninò Virgilium de suo Æneâ similiter gloriantem Æn. I. 586—94. IV, 141—150. J. T.

926. Αμπυκίδης] *Filius Ampycis,* Mopsus scil. 102.

948. Οὐδ' ἄρα, &c.] *Nec animus quidem Medeæ convertebat sese ad alia consideranda, quantumvis canentis;* [ὅμως, *tamen,* eam hic, ut opinor, habet vim ac si dixeris—*tamen,* inquam, non convertebat sese, &c.] πᾶσαι δὲ [μολπαὶ] ἥν τινα μολπὴν ἀθύροι, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήδανον οἱ ἐψιάασθαι. *et omnes cantilenæ quamcunque modularetur non diù placebant ei, adeo ut delectarent.* Hujusmodi autem constructio, ubi relativum ὅστις ponitur in numero sing. post antecedens in plur. non insolita est. Sic, Xenoph. de Cyr. Inst. Lib. III sub fin. πάντας ὅτῳ— ubi vide quæ annotavit Th. Hutchinson; qui alia exempla indicavit.

954. Ἦ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ.] *Certè crebrò in præcordiis cor agitatum est.* ἐάγη, pro ἤγη, aor. 2. pass. ab ἄγω, *frango.*

955. * δοάσαι.] δοάσαι est 3. s. opt. aor. 1. pro δοκάσαι, κ eliso. v. δοκάζω, *arbitror, puto.* Ita Virgil. Æn. II. 728.

Nunc omnes terrent auræ: sonus excitat omnis
Suspensum.

959. —μήλοισι, &c.] Sic construe: ἐνήκεν δὲ ἄσπετον ὄϊζυν μήλοισι, *et immittit ingentem ærumnam pecori.* Aor. in hoc sensu studiosis jam notus. Vide Vol. I. ad p. 10. n. 6.

962. Εκ δ' ἄρα, &c.] Descriptio quàm vigore plena! * Sic etiam Homerus, Il. κ'. 94. —κραδίη δ' ἐμοὶ ἔξω Στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.

973. Γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης, &c.] *Sensit autem Æsonides ipsam implicitam esse malo divinitùs immisso,* —ἐνιπιπτηυῖαν, pro ἐμπεπτωκυῖαν, perf. part. verbi ἐμπίπτω. Vide suprà ad Od. ν', 96—98. p. 66.

977—979. ἐνιναιετάασκον,] In quibusdam libris legitur disjunctim ἐνι ναιετάασκον. ἦα est. Ion. pro ἦν. τῷ—*quare ne coram*

me nimis erubescas —ἤ τι παρεξερέεσθαι ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι. *quo minus perconteris quodcunque placet aut dicas.*

103. 983, 984. —ἐπεὶ τὸ πρῶτον ὑπέστης] *quoniam ab initio pollicita es sorori, et* mihi *grata medicamenta daturam.* Chalciopæ enim id promiserat Medea.

986. ὅς ξείνος, &c.] Vide Vol. I. ad p. 10. n. 5.

987. * Ἀμφότερον δ', ἱκέτης ξείνός τέ τοι] Ἀμφότερον, quod est neutri generis, ad utrumque respicit, scil. ἱκέτης et ξεῖνος quæ sunt masculini.

990—993. Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ, &c.] *Tibi vero ego referam gratiam posteà ob auxilium, qua fas sit, sicut decet seorsum habitantes.* tibi scil. *nomen et pulchrum comparans decus; sic et alii quoque heroës celebrabunt te,* &c.

995, Ἡμίας ἠϊόνεσσιν ἐφιζόμεναι γοάουσι,] Sic Poëta eximius, mihique amicissimus, in exquisitissima sua Tragœdia, cui titulus *Douglas: Ye Dames of Denmark! even for you I feel, Who sadly sitting on the sea-beat shore, Long look for lords that never shall return.*

1002—1004. —ἐφίλαντο] imperf. med. à φίλημι. vel, ut alii volunt, pro ἐφιλήσαντο, à φιλέω. μέσῳ δὲ οἱ αἰθέρι τέτμαρ ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης, ἑλίσσεται παννυχος οὐρανίοισιν εἰδώλοισιν. *eique in æthere medio signum,* scil. *siderea corona, quam et vocant* coronam *Ariadnes, volvitur per noctem inter cœlestia simulachra.* Alludit ad coronam septem stellis ornatam, quam Ariadne, à Theseo destituta, dicitur à Baccho amatore accepisse, qui istam coronam postea in astra retulit. Notandum est Jasonem de industriâ silere de Thesei in Ariadnen crudelitate. * Vulgo legitur Ἀθάνατοι φίλαντο; sed nullo modo antepenultima φίλαντο produci potest, cum sit secunda pedis syllaba.

1006. —ἦ γὰρ ἔοικας, &c.] *et enim certè videris,* quantum judicare liceat *à formâ blandis moribus ornata esse.*

104. 1013—1016. Πρόπρὸ δ' ἀφυδήσασα] *et statim manu non parcâ*—&c. καὶ νυ καὶ ἀρύσασα πᾶσαν ψυχὴν ἀπὸ γηθέων, ἀγαλλομένη κιν ἐγγυάλιξεν οἱ χατέοντι. Nihil hoc potuit expressiùs dici.

1018.—1021. Στράπτην] στράπτω hic transitivum est, cujus neutralis tantum significatio lexicographis observata fuit. Brunck. Ordo est: τοῖος Ἔρως ἀπιστράπτεν ἠδῦιον φλόγα ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο, &c. *talis amor emittebat dulcem flammam*— i. e. *talem dulcem flammam amor emittebat à flavo capite Æsonidis, et oculorum Medeæ splendorem auferebat.* [Conf. Ovid. Am. III. 12. et II. 19.] οἷον τε ἔρση τήκεται περὶ ῥοδέοισιν ἰαινομένη ἠοῖοισι φαέεσσιν. *veluti quum ros dissolvitur circa germina rosarum calefactus matutinis radiis.* Pro vulgato ῥοδέοισι, Brunckius è quatuor codd. protulit ῥοδέεσσι, quod positum putat pro ῥοδῆσι è dialecto; quia Dores η in ει

mutant. Idem tamen addit quæ sequuntur: "Hanc lectio- 104.
"nem qui non probârit, per me licet reponat ῥοδίῃσιν. Est "autem ῥοδέη seu ῥοδῆ, τὸ φυτὸν, *frutex* rosas producens." Conf. Il. ψ', 597.

1025. Οψὲ δὲ δὴ τοίοισι—] Supple ἔπεσι. *Vix tandem verò talibus verbis eum blandè compellavit virgo.*

1026. Φράζεο νῦν,] *Attende animum nunc*—Vide infrà ad Theocr. Idyll. II. 69.

1029—1034. Δὴ τότε—] *tunc sanè observatâ mediâ nocte æquis portionibus divisâ; postquam te laveris undis perennis fluvii, solus seorsùm ab aliis, in vestibus atris, fossam effodias, rotundam, inque eâ mactes agnam, et integram crudam* pyræ *imponas, quum ritè aggesseris puram ad ipsam fossam.* Conf. Æn. VI. 253. ubi præstantissimus Heynius observat, diis inferis fieri *holocausta.*

1035. Μονογενῆ, &c.] Ordo est: μειλίσσεο δὲ Ἑκάτην μονογενῆ Περσηΐδα, *et placa Hecaten unigenam Persei filiam,*— * Vulgo scribitur μειλίσσειο, Ionicè, uti fertur; verum μειλίσσεο est Ionica 2 sing. imperativi.

1037. * ἱλάσκηαι] ἱλάσκηαι dedi pro vulg. ἱλάσσηαι.

1039. —ὄρσῃσι μεταστρεφθῆναι ὀπίσω,] *impellat te retrò converti.* ὄρω, *excito, impello.* fut. Æol. ὄρσω, undè aor. 1. ind. ὤρσα, subj. ὄρσω, ὄρσῃς, ὄρσῃ, Ion. ὄρσῃσι.

1040. μή πως τὰ ἕκαστα κολούσας] *ne quo modo singulis imperfectis relictis.*—

1042. Ἠρι] *Mane:* ab ἦρ, -ρος, τὸ. ὁ ὄρθρος, *tempus matutinum.*

1046. Πρὸς δὲ—] Supple τούτοις, *prætereà.* καὶ αὐτῷ δουρὶ— 105.
supple σὺν.

1056—1060. —νεοῖο] i. e. διὰ νεοῖο, *per novale.* λάθρη ἄφες στιβαρώτερον λᾶαν, Angl. *secretly throw among them a heavy stone:* οἱ δ' ἐπ' αὐτῷ, *and they on account of this,* ἂν ὀλέκοιεν, &c. καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγου ἰθῦσαι [διὰ δηϊοτῆτος,] *et tu ipse festina ruere* per *ardentem pugnam.*

1061. —νίσσεο δ' ἔμπης,] *attamen abi.*—ᾗ [i. e. ἐν τῇ ὁδῷ ἐν ᾗ] φίλον [ἐστί σοι] *quo libeat,* ᾗ ἔαδεν σοι ἀφορμηθέντι νέεσθαι, *quocunque placuerit tibi, quum profectus fueris, ire.*

1065. —ὅτ' ἔμελλεν] πλάγξασθαι ἐπὶ πόντον πολλὸν ἀπόπροθι ἑεῖο [i. e. οὗ] *quod erraturus erat per pontum longissimè à se.* * Brunckius dedit ἑεῖο pro vulgari ἑοῖο. Pronomen personale, inquit, οὗ, ἕο, εἷο, ἑεῖο. "Pronomen possessivum ἕος *suus,* ἑοῦ, ἑοῖο. εἷο occurrit II. 635. IV. 460. ἑεῖο reponendum II. 6. III. 1065. 1335. et adhuc forte alibi." Haud quidem scribendum est ἑεῖο, sed ἑεο. Pronomen personale primo fuit ἕο, inde contractè οὗ. et per prosthesin ἑέο, quod penultimam, cum sit prima pedis syllaba, producit.

106. 1069. —Μνάω] Ion. imperat, à μνάομαι, quod idem ac μνάομαι, *recordor*; &c.

1083. —ἴκαδι] et suprà, n. 1062. ἴκαδι, pro ἵκδε, perf. med. verbi ἵκω, *delecto*. * Vulgo pessimè scribitur εὔκαδι.

1086. —εὐρείτος] Vulgò εὐρρήνος, *dives ovium*. εὐρείτος, quod prætulit Brunckius, est vox insolita significans hic, ut ille putat, πολλοὺς ἔχουσα ῥειτούς. Hi autem ῥειτοὶ fuisse videntur *alvei* quidam [Angl. *canals*] ex aquâ salsâ; æstuaria interdùm vocant, quæ scil. aquâ implentur accessu maris æstuantis, ejusdemque recessu vacuantur; unde videntur cursu fluviis similia. Quod innuit Pausanias, in Atticâ, cap. 38. Vide etiam Thucyd. Lib. II. c. 19. Heysch. in voce ῥειτοὶ, et Etymol. Magnum, p. 703. Sed nimis "insolita" est vox εὐρείτος, solenne autem πολύρρηνες, πολυβοῦται: quare mavult J. T. εὐρρήνός τι καὶ εὔβοτος." * Dedi εὐρήνος.

1100. Αἴθε γὰρ—] Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4. *Utinam, ut tunc Minos amicitiam iniit cum Theseo* de illâ, sic nobis pater tuus *esset amicus*.

107. 1109. Αλλ' οἷον—] *Sed tantum—*

1115. Ὄφρα σ',] Ordo est: ὄφρα, προφέρουσα ἐλεγχείας ἐν ὀφθαλμοῖσιν, μνήσω σε πεφυγμένον ἐμῆ ἰότητι.

1127. —ἄδην ἐσάωθεν] *planè servati fuerint*—ἐσάωθεν, pro ἐσαώθησαν. —πορσανέεις δὲ ἡμέτερον λέχος ἐνὶ κουριδίοισι θαλάμοις, *ornabis autem nostrum lectum in thalamis ubi te virginem uxorem duxero*. πορσανέεις pro πορσανεῖς, fut. 1. à πορσανέω, id. q. πορσαίνω, *augeo, orno*, &c. sic suprà [v. 1124.] πορσανέουσιν.

108. 1157, 1158. Ἡ δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμηχάνος] *illa verò animi agitationibus perplexa*—λελίητο, pro ἐλελίητο, perf. pass. à λιάω vel λιάω, quod idem ac λιλαίω, atque, ut deponens, λιλαίομαι, *cupio*.

1161. —πορφύρουσα] *anxiè cogitans qualis mali facinoris particeps esset suo consilio*. —ξυνώσατο idem quod ἐκοινώσατο, à ξυνὸς, quod idem ac κοινὸς, *communis*.

*** Atque ex Apollonii Rhodii Argonauticis hæc, in præsentiâ, satis sunto; quibus sedulò excussis, studiosus diligens, sine dubio, totius poëmatis perlegendi cupidine flagrabit. In sequentibus Jason pugnat, vincit, aureum vellus aufert; et cum sociis, conscensâ iterùm Argo nave, itineris comite Medeâ, Thessaliam tandem, multis exantlatis laboribus per novam quidem ignotamque viam revehitur.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA TRAGICA.

APUD Græcos antiquissimos mos erat laudes Bacchi vindemiæ tempore celebrare. His festis, cantores in choris dithyrambos, sive hymnos in Bacchi honorem, canere solebant, peruncti ora minio vel vini rubri fæcibus. [Tibull. Eleg. II. 2. 55. Horat. Art. P. 275, sqq.] De tenui hâc origine crevit Tragœdia; sic dicta ἀπὸ τῦ τράγυ καὶ τῆς ᾠδῆς, quasi *hirci cantilena*; sive istud animal daretur in præmium cantoribus, seu tanquam hostis vinearum Baccho vindemiæ tempore immolaretur. Ut verò cantores in hisce choris tempus aliquod interquiescendi haberent, vir quidam, Thespis nomine, unicum actorem vel histrionem introduxit, qui fabulam auditoribus interim narraret. Ex fabulis Thespidis, qui histriones suos plaustro circumvexisse dicitur, nihil nunc extat. Post hunc venit Æschylus, poëta longè nobilior. Is, pro uno Thespidis interlocutore, duos substituit, dialogum et actionem dramaticam invenit, cantus chori breviores reddidit, histriones larvis et syrmate instruxit, atque cothurno elevavit, formamque veram Tragœdiæ dedit, qualem videmus in ipsius septem dramatibus quæ adhuc suspersunt. "Tragœdias" [verba sunt Quinctiliani] "primus in lucem *Æschylus* protulit, "sublimis et gravis, et grandiloquus sæpè usque ad vitium, "sed rudis in plerisque et incompositus.—Sed longè clarius "illustraverunt hoc opus *Sophocles* et *Euripides*: quorum in "dispari dicendi viâ uter fit poëta melior, inter plurimos "quæritur." [Lib. X. 1.] Æschylus clarus virtute bellicâ, clarior ingenio, natus est Olymp. LXIII. 4. ante Chr. N. 525. Tragœdiarum ejus speciem hîc dare prohibet instituti nostri brevitas, quæ nos non sinit, nisi unam Sophoclis, alteramque Euripidis proferre. Eandem ob causam non possumus hic longiùs excurrere in historiam Poëseos dramaticæ Græcorum; neque disserere de naturâ Tragœdiæ, deque Theatro Atheniensium. Multi auctores multa super hac materiâ scripsêre. Præceptoris diligentis est talia perscrutari, eorumque sum-

mam discipulis suis vivâ voce enucleatè tradere. Ad hanc rem auxilium derivare potest ab Aristotelis de Poëticâ Libro, iisque qui in hunc annotationes et commentarios composuere. [Vide Vol. I. ad p. 313. n. 1.] Adeat præsertim *Aristotle's Treatise on Poetry, translated with Notes by Thomas Twining, M. A. Lond.* 1789. in 4to. ubi multa doctissimè sanoque admodum judicio prolata inveniet: et *Mason's Elfrida, and Caractacus, Dramatic Poems written on the model of the Ancient Greek Tragedy; with Letters to Dr. Hurd.* Extant cum *Poems by W. Mason, M. A.* 1764. 8vo. item *Le Theatre des Grecs, par Brumoy, nouvelle edition, Paris,* 1785, in 13 voll in 12mo. *Voyage du Jeune Anacharsis en Grece,* ch. lxix. Alios indicatos videbit in Fab. Bib. Græc. p. 162. Edit. Harles.

I. NOTÆ IN SOPHOCLEM.

111. *E Sophocle.] Sophocles Sophili filius, Atheniensis, poëta tragicus sublimis, natus est Olymp. LXXI, 2. ante Chr. N. 495; post Æschylum 30; ante Euripidem 15; cum quorum utroque tragœdiis postea certavit. Studiis liberalibus eum pater diligenter instituendum curavit. Musicam et saltandi artem, Lampro præceptore, didicit; atque Poëticam ab Æschylo edoctus, ingenio suo tragœdiæ provinciam magnoperè auxit et ornavit. Formâ corporis pulcherrimâ fuisse prædicatur, quod nonnihil decoris addidit excellenti ejus ingenio, cujus maturè dedit documenta. Nam post victoriam Salaminiam, vix annos 16 natus, epinicium pæana prælusit citharâ et desaltavit Atheniensibus. Viginti tantùm annorum fuit, quum tragœdiam suam primam edidit, magistrumque suum Æschylum in tragico certamine vicit. Viginti ferè victorias ejus generis peperisse dicitur. Ex multis, quas scripsit, tragœdiis septem tantùm supersunt, quæ omnes in suo genere sunt exquisitissimæ. Formam theatri mutavit, scenæ ornamentum et picturas adjecit, atque tres histriones colloquentes induxit. Ingenii quidem sublimitate Æschylo par erat: judicio autem et accuratione longè superior. Princeps Græcorum poëtarum tragicorum ab aliis habitus est: alii palmam tantùm cum Euripide participare, vel eo etiam inferiorem esse, contendunt. Majorem laudem gravitatis ac sublimitatis, fabularumque structuræ artificiosæ, certè mere-

tur Sophocles: in affectibus mœroris et misericordiæ commo- 111.
vendis Euripides, sine dubio, primas obtinere debet. Sophocles quidem personas quales esse oportet finxit; Euripides verò quales sunt. [Aristot. de Poët. p. 98. Edit. Tyrwhitt.] Sed uter in universum alteri anteponendus sit, unicuique pro sensu suo liceat determinare. Sophocles, ut refert Cicero, in libello suo de Senectute, ad summam senectutem tragœdias fecit. Nonaginta quidem annos natus obiisse dicitur; scilicet Olym. XCIII. 3. ante Chr. N. 406. eodem quo obiit Euripides anno, qui tamen suum septuagesimum quintum vix attigerat. Non tamen omnem suam operam in studio poëseos posuerat: Reipublicæ quoque consuluerat. Annos enim 55 natus, septimo ante bellum Peloponnesiacum, unà cum celeberrimo Pericle, adversum Anæum Samiorum civitatem dux missus fuerat. [Vide Brunckii notas in Vitam Sophoclis; ubi pro Ol. LXXXIV. lege LXXIV.] De iis, qui plura de Sophocle scripserunt, vide apud Fab. Bib. Gr. Vol. II. p. 193. sqq. edit. Harles.

SOPHOCLIS EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Sophoclis Tragœdiæ septem cum commentariis. *Venetiis in ædibus Aldi Romani*, mense Aug. 1502. in 8vo. [Præstantissima (inquit Brunckius) omnium hæc editio est, quæ majorem quam ceteræ omnes auctoritatem habet.]

2. ——— cum interpretationibus vetustis et valdè utilibus. Gr. *Florent. per hæredes Phil. Juntæ*, 1522. in 4to. [Quæ repetita est, 1547.]

3. ——— Gr. cum Græcis Demetrii Triclinii Scholiis seorsùm; apud *Adrianum Turnebum, typis regiis. Paris.* 1552. in 4to. [Hæc edit. maximi habita est ab omnibus editoribus usque ad Brunckium, à quo valdè vituperatur, et præ Aldinâ principe nihili æstimata.]

4. ——— unà cum omnibus Græcis Scholiis et cum Latinis Joach. Camerarii. Annotationes H. Stephani in Sophoclem et Euripidem, seorsùm excussæ simul prodeunt. *Anno* 1568. in 4to. [Edit. rara.]

5. ——— Gr. in quibus præter multà menda sublata, carminum omnium ratio hactenus obscurior, nunc apertior proditur: opera Gull. Canteri. *Antwerp.* ex offic. *Christ. Plantini.* 1579. in 12mo. [Edit. rarissima.]

6. ——— cum vers. Lat. additæ sunt lect. variantes, et notæ viri doct. Thom. Johnson in 4 tragœdias. *Glasguæ*, 1745. II. tom. in 8vo.

7. ——— Gr. et Lat. novâ versione

111. donatæ, scholiis veteribus, &c. notisque perpetuis et variis lect. illustratæ, operâ Thomæ Johnson. *Londini*, 1746. III. tom. in 8vo.

8. Sophoclis Tragœdiæ septem cum interpretatione Latinâ et Scholiis veteribus ac novis. Editionem curavit Joannes Caperonnier, regiæ Bibliothecæ custos, &c. Eo defuncto edidit, notas, &c. adjecit Jo. Franciscus Vauvilliers, regius lector et Gr. L. Professor. *Parisiis*, 1781. II. tom. in 4to. [Hæc editio, quæ complures annos sub prelo erat, et nimiam expectationem excitaverat, votis eruditorum non satisfecit. Atque hoc ipse eò magis dolebam, quod Capperonnerium olim noveram, virum certè doctissimum, benevolentissimum atque optimum, et in exteros Bibliothecam regiam Lut. Parisiorum visitantes officiosissimum. Quod equidem lubens agnosco, quippe qui beneficientiæ ejus particeps essem. Hujus editionis merita rectè æstimari videntur in Bib. Crit. Amstel. Vol. II. Par. 2. p. 38, sqq. Vauvillierius, qui, etsi inter primarios criticos non numerandus sit, non tamen contemnendus erat, in nimis acrem reprehensionem acutissimi Brunckii incurrit.

9. Sophoclis quæ extant omnia cum veterum Grammaticorum Scholiis, &c. ad optimorum exemplarium fidem recensuit, &c. Rich. Franc. Phil. Brunck.—*Argentorati*, 1786. II. Voll. in 4to. [Edit. pulcherrima, et omnium longè optima. Prodiit quoque, 1786, II. tom. in 8vo; et, 1798, Scholia in tertio Vol.] Pleniorem vide enumerationem editt. inter alia multa de Soph. Fab. Bib. Gr. Vol. II. p. 219. edit. Harles.

10. *Sophoclis Tragœdiæ Septem ac Deperditarum Fragmenta emendavit, &c. Carolus Gottlob Augustus Erfurdt, —*Lipsiæ*, 1802—15. 6 tom. 8vo. Deest Œdipus Coloneus, Lexicon Sophocleum et Index verborum.

*** Has annotationes in Sophoclis Œdipum Tyrannum et in Euripidis Medeam visum est exordiri à brevi expositione metrorum præcipuorum, quibus usi sunt Poëtæ Græci Tragici: metrorum scilicet Iambici, Trochaici, et Anapæstici.

I.

DE METRO IAMBICO.

1. Iambicus trimeter, sex constans pedibus, apud Tragicos Scriptores, omnibus in locis Iambum sumit; qui pes in omni præter ultimum loco in Tribrachyn dissecari potest.

Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος. 113.
⏑ –|⏑ –|⏑ –|⏑ – | ⏑ –|⏑ –

2. Idem versus in locis imparibus, scil. primo, tertio, et quinto, etiam Spondæum admittit; qui pes in primo loco vel in Dactylum vel in Anapæstum Tragici dissecabant, in tertio, tantum in Dactylum, in quinto neque in Anapæstum neque in Dactylum.

Ἀλλ', ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς.
– –| ⏑ –|– –|⏑ – | – – |⏑ –
Μητέρα, τὸ σῶφρόν τ' ἐλαβεν ἂν τῆς ξυμφορᾶς.
– ⏑ ⏑| ⏑ –| – ⏑ ⏑|⏑ – | – – | ⏑ –
Ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία.
⏑ ⏑ –| ⏑ –|⏑ –|⏑ –| ⏑ –| ⏑ –

3. In quavis senarii sede præter ultimam, Anapæstus proprii nominis usurpatur, istâ lege tamen, ut in eâdem voce totus contineatur.

Ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος Ἀντιγόνη, φίλων.
⏑ –| ⏑ –| – –|⏑ –| ⏑ ⏑ –| ⏑ –

4. Senarius duas præcipuas cæsuras habet, *penthemimerem*, et *hephthemimerem*. Vide Porsoni Suppl. in Præf. ad Hecub. p. 27.

5. Est et alia senarii divisio, quam si non cæsuram, *quasi-cæsuram* liceat nominare. Ea est cum tertius pes elisionem patitur sive in eâdem voce, sive additis γ', δ', μ', σ', τ'.

Οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀράς.
Μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφῇς ἔπει.
Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης.

6. Cæsura, quæ penthemimeris est, prima Dactyli, in tertio loco, syllaba esse debet. Nonnunquam vox, vel monosyllaba, vel ita ex elisione facta, eundem pedem inchoat.

Καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
– –| ⏑ –|– ⏑⏑|⏑ –| – –| ⏑ –
Κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψώμεθα.
– ⏑|⏑ –| – ⏑ ⏑|⏑ –| – –| ⏑ –

113.

Iambici Tetrametri apud Tragicos Tabula.

	1.	2.		3.		4.	5.	6.
	⏑ –	⏑ –	⏑	–	⏑	–	⏑ –	⏑ –
	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑	⏑ ⏑	⏑	⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	
	– –		–	–			– –	
	– ⏑ ⏑		–	⏑ ⏑				
	⏑ ⏑ –							
N. P.	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –	⏑ ⏑ –		⏑	⏑ –	⏑ ⏑ –	

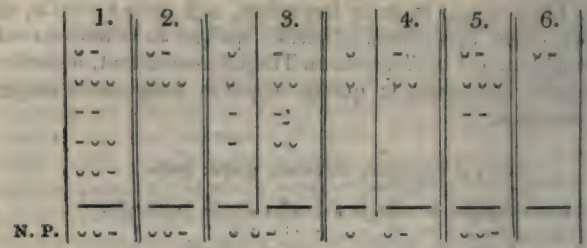

Utriusque cæsuræ locus lineâ simplici denotatur.

II.

DE METRO TROCHAICO.

1. Trochaicum Tetrametrum Catalecticum, septem pedibus et unâ syllabâ constans, apud Tragicos scriptores, omnibus in locis Trochæum sumit, qui pes ubique in Tribrachyn dissecari potest.

Ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. Κἀμὲ τοῦδ' ἔρως ἔχει.
– ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ |

2. Idem versus in locis paribus, scil. in 2do, 4to, 6to, etiam Spondæum admittit; qui pes ubique in Anapæstum dissecari potest.

Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν.
– ⏑ | – – | – ⏑ | – – | – ⏑ | – – | – ⏑ |

3. In omnes sedes praeter 4tam, et 7mam, licet Dactylum proprii nominis recipere; qui tamen vel in eâdem voce ante ultimam syllabam totus continendus est, vel ita distribuendus, ut duæ breves syllabæ priorem nominis partem efficiant.

Τυνδαρέων λέγεις· ἴσως σοι θυγάτερος θυμούμενος.
– ⏑ ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – – | ⏑ ⏑ ⏑ | – – | – ⏑ |
Σύγγονόν τ' ἐμὴν Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι.
– ⏑ | – ⏑ | – ⏑ ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | – – | – ⏑ |

4. Trochaici Tragici cæsura una est, quâ versus post qua-

tuor pedes absolutos ad finem integræ vocis dividitur, quæ 113.
nec articulus nec præpositio sit oportet.

Τὸν Ἑλένης τίσαντας ὄλεθρον ἥντιν' ἥρπασεν Πάρις.
⏑ ⏑⏑| – –|– ⏑ | ⏑ ⏑ ⏑|| – ⏑| – ⏑| – ⏑|

5. In pedibus dissolutis, illud unum cavetur, ne Spondæo vel Anapæsto in 6ta sede, Tribrachys in 7ma subjiciatur.

Trochaici Tetrametri apud Tragicos Tabula.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.
	– ⏑	– ⏑	– ⏑	– ⏑	– ⏑	– ⏑	– ⏑	–
	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	⏑ ⏑ ⏑	–
		– –		– –		– –		–
		⏑ ⏑ –		⏑ ⏑ –		⏑ ⏑ –		–
	——	——	——	——	——	——	——	——
N. P.	– ⏑ ⏑	– ⏑ ⏑	– ⏑ ⏑		– ⏑ ⏑	– ⏑ ⏑		

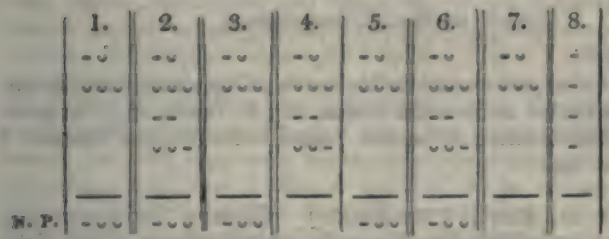

Linea simplex locum cæsuræ notat.

III.

DE METRO ANAPÆSTICO.

1. Legitimum Anapæstorum systema ex dimetris constat, quibus interponitur aliquando monometer; et semper versu catalectico qui Parœmiacus dicitur, ex tribus pedibus et syllaba composito, clauditur.

2. In Parœmiaco, qui cantum claudit, catalectica syllaba Anapæsto subjicitur.

3. In omnibus locis pro Anapæsto Dactylum et Spondæum Tragici adhibent, verum rarissime Dactylo Anapæstum subjiciunt.

4. Siquando hiatum Tragici relinquunt, is ferè est vel in vocali longâ vel diphthongo, quæ tum necessario corripitur; ut,

μοῦσα καὶ ἡμῖν, λέοπεται ὑμῶν.
– ⏑ ⏑ | – – | – ⏑ ⏑ | – –

5. Semper observandum est ultimas versuum syllabas minime pro communibus habitas esse, sed eadem diligentia ser-

113. vatas ac si in mediis versibus reperirentur. Hanc legem συναφιαν Grammatici dicunt.

Εἰς ἀριθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα.
– – | ∪ ∪ – | – ∪∪ | – ∪

6. Metra sive dipodiæ tum versus maximè numerosos efficiunt, cum in integras voces desinunt; præterquam in versu catalectico, qui tum auribus maximè placebit, cum hexametri dactylici finem constituit. Nonnunquam verò et is Dactylum admittit in primo loco; ut,

Ζιὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους.
– – | ∪ ∪ – | – – | – –

* Qui plura velint de his metris aliisque consulant librum, cui titulus est Prosodia Græca, Ed. 3. Edinb. 1820, et praesertim Gaisford de metris. Oxon. 1810. Maltbii Thesaur. 2 tom. 4to.

* ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.] Œdipus Tyrannus seu Rex inscribitur hæc Tragœdia, ad differentiam *Œdipi Colonei*. Cæterùm, (ut notavit Dammius, Lex. Hom. voce Ἐχετος.) "vox Τύραννος Homeri ævo omninò nondum in usu "erat: pòst recepta hæc vox, in *bono* sensu designabat prin- "cipem; donec *malis* tantùm principibus tribueretur τὸ τυ- "ραννεῖν, relicta justis principibus appellatione, Βασιλεὺς, "ἄναξ." Erat autem Œdipus filius Laii Thebanorum regis, et Jocastæ; quem pater, quum ex Apollinis oraculo à se de prole consulto, intellexit fore ut à filio suo interficeretur, recens natum pastori armentorum suorum occidendum tradidit; qui misericordiâ commotus, ne spem omnem vitæ auferret, parvuli pedibus gladio perforatis et vimine trajecto, cum ex arbore suspendit, tanquam inediâ moriturum. Sed Phorbas Polybi Corinthiorum regis pastor, illac iter faciens, quum vagitum audivisset, ad locum accurrit, puellum servavit, lætusque ad Meropen uxorem Polybi, liberis carentem, detulit; à quâ, tanquam filius de cœlo missus, summâ curâ susceptus est, atque à pedum tumore, *Œdipus* nominatus. Adolescens factus fortè audivit se filium Polybi et Meropes non esse. Statuit igitur Delphos clam adire, ut oraculum consultaret de veris parentibus. Ibi ei consulenti hoc tantum responsum Apollo dedit: "Fore ut ille cum matre concum- "beret, patremque, qui cum genuisset, occideret." His auditis, fugere decrevit, donec eò perveniret, ubi scelera tam infanda nunquam admittere posset. Per Phocidem iter faciens Laio ignoto rhedâ vecto, cum aurigâ, fortè obviam fa-

ctus, orto de viâ certamine, utrumque interfecit. Sede regiâ 118.
hoc modo vacuâ factâ, Thebani interea valdè vexabantur à Sphinge, monstro quodam horrendo, quod, ex virgine, leone et aquilâ compositum, scopulo viæ imminenti insidebat, et ænigmata sua difficillima transeuntibus proponebat; quæ quum solvere non possent, ex improviso veniens alis et unguibus ad se in rupem trahebat. Œdipo quoque, qui hâc proficiscebatur, hoc ænigma proponebat: "Quodnam animal, "manè quadrupes, meridiè bipes, vesperi tripes esset?" Cujus locutionis nodum Œdipus dissolvit, respondendo,— "Hominem esse,—qui nimirùm in infantiâ manibus et pedi- "bus repens, quadrupes est; factus vir, ut qui nullo alio "quam pedum adminiculo nititur, bipes; et in senectute, "viribus deficientibus, assumpto scipione, tripes." Quam solutionem Sphinx tam ægrè tulit, ut statim se de saxo præcipitaverit. Œdipus verò, qui filius Polybi regis Corinthiorum habitus est, acuminis ingenii mercedem regnum Thebarum et Jocastam reginam in matrimonium obtinebat; secundum fidem publicam ei datam qui hoc modo civitatem Sphinge liberaret. [Vide Eur. Phœn. ad init.] Thebis igitur per aliquot annos jam regnaverat, liberosque ex matre suâ Jocastâ susceperat, quum Thebani, gravissimâ pestilentiâ oppressi, oraculum Apollinis consultum miserunt, quid potissimum facerent. Respondit deus, necesse esse ut de auctore cædis Laii supplicium sumerent. Œdipus ipse, tale facinus a seipso posse admitti nunquam suspicatus, summâ ope nititur ne sceleris patrator diutiùs lateret. Ad agnitionem, sive, ut vocat Aristoteles, ἀναγνώρισιν, progressum; et quæ indè evenerunt, Tragœdia ipsa nobilissima docebit.

Ver. 1. Καδμου τῦ πάλαι νέα τροφὰ,] τροφὰ, ὰ perf. med. verbi τρέφω, *alo*, vulgo sign. *vivendi ratio*, *victus*: sed hìc *proles*, *progenies*. Καδμου τῦ πάλαι scil. γενομένου frequens est hujusmodi dictio elliptica: ut observavit Burtonus. Vide inf. v. 268.

2. Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι διάζεται,] Ad verbum, *Quasnam tandem sessiones has mihi sedetis?* h. e. *Quamobrem quæso hic ita sedetis?* Hujusmodi locutio solennis est apud Græcos scriptores, ubi scil. vox cognata sequitur suum verbum; sic λέγω λόγον, γράφω γραφὴν, et similia. [Vide Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Nec insolita est eadem phrasis apud Latinos: Nam etsi vix benè Latinè sit *sedere sessionem*; dici tamen potest *pugnare pugnam*, *dormire somnum*, et similia. Cæterum διάζω est idem ac Homericum διάσσω, vel διάττω, *pono me in sedem*, *sedeo*. Utraque vox derivari videtur à δίω, undè τίθημι, *pono*. Omninò displicet opinio viri doctissimi

113. H. Stephani verbum θοάζειν, à θοὸς deducentis et conjicientis posse θοάζειν exponi *celeriter* (i. e. θοῶς) *in sedile insilire*; quod nullo modo convenit cum hoc Sophoclis loco. Occurrit θάσσω infra v. 161. * θοάζειν occurrit apud Eurip. Orest. 335. 1571. Phœniss. 822. &c. uti monuit MUSGRAVE. Ceterum, pro τάσδ' ἐμοὶ dedi τάσδε μοί, quia nunquam scribendum est ἐμοί, nisi cum emphasin quandam notat.

3. —ἐξεστεμμένοι,] ἀντὶ τοῦ κεκοσμημένοι. *Schol.* Angl. *Instructi.* * De ramo supplicatorio, qui et ἱρεσιώνη, Musgr. conferri jubet, Eurip. Suppl. 10. 36. 260. Heraclid. 518. Æschyl. Eumen. 43. Suppl. 23. 199. 249. Aristoph. Plut. 383, &c.

6. —* παρ' ἀγγέλων, τέκνα,] Cur penultima τέκνα, hic corripitur, in primo autem versu producitur, ita explicare licet. Tenendum est Iambicum pedem in ultima syllaba ictum semper habere. Quoniam igitur τέκνα in 1mo versu habet penultimam secundam pedis syllabam, in eam ictus cadat necesse est, ideoque producitur. In altero autem versu est prima pedis syllaba, atque ita corripitur. Hoc enim statuendum esse judico, vocalem brevem apud Nostrum ante mutam et liquidam, βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν, exceptis, semper brevem manere nisi secunda pedis syllaba sit, cum ictum habet.

8. Ὁ πᾶσι κλεινὸς, &c.] Confer Hom. Odyss. *l*, 20. et Virg. Æn. I. 382.

9. —ἵπει πρέπων ἔφυς—] ἔφυν, aor. 2. à φύω, sæpè reddi postulat *sum.* πρέπων ἔφυς, idem hìc est ac πρέπει σοι. Sic infrà v. 587. ὅτ' αὐτὸς ἱμέρων ἔφυν, *neque ipse cupiens sum*, i. e. *neque ipse cupio*: et Eur. Phœniss. 135.—παῖς μὲν Οἰνίως ἔφυ, *filius quidem Œnei est.* Vid. etiam Eur. Suppl. 292. et quæ ibi notavit vir doctus Jer. Markland. Item Viger. de præc. Gr. dict. idiotism. p. 209. edit, Zeunii.

10. —τίνι τρόπῳ καθέστατ',] τίνι τρόπῳ, *quo modo*, est, *quare, quamobrem*: ut Sophocl. Œd. Tyran. ver. 10. MARKLAND. ad Eur. Suppl. 147. καθέστατ, per sync. pro καθεστήκατε, *quare ita estis?*

11. —στέρξαντες;] Sic, pro vulgari στέξαντες, restituit Brunckius ex uno MS. Reg. quam lectionem agnoscit Scholiastes, malè expositam per παθόντες. Στέργειν, inquit Brunckius, hìc valet *petere, cupere, orare*; ut Œd. Col. 1094. et reddit δύσαντες ἢ στέρξαντες; *nunquid metuentes, cupientesve?* Eandem lectionem ante Brunckium probaverat Burtonus.—ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ—more Attico pro ὡς ἔγωγε ἂν θέλοιμι, Angl. *Since I should choose*— [Vide Vol. I. ad p. 107. n. 6. et ibid. ad p. 108. n. 2.] προσαρκεῖν [κατὰ] πᾶν, *to assist* you *by all means.* —δυσάλγητος, Angl. *unfeeling, hard-hearted.*

13. * Εἶην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.] οὐ abest in Aug. B. 113.
Bene observat Elmsleius, "particulas μὴ οὐ vix conjungunt "Tragici, nisi præcedat οὐ vel μὴ in eadem sententia." Vide vv. 221. 283. 1065. 1091. 1232. Si particula οὐ retinenda est, cum μὴ crasin faciet.

16. Βωμοῖσι τοῖς σοῖς.] Non *aris tibi dicatis*; sed *aris præ foribus tuarum ædium positis*. Veterum hic mos notus. Brunck.

18. Ἱερῆς,—] Brunckius restituit Atticismum ἱερῇς, pro vulgari ἱερεῖς.—Idemque rescripsit ᾐθέων pro ᾠθέων. Quam lectionem suffulsit auctoritate Valckenarii, qui in Eur. Phœn. 952. edidit ᾔθεος. Eustathium quoque in partes suas traxit, ad Iliad. σ', p. 1166. * ἱερῆς scribendum monuit Dawesius; contrahitur enim ex ἱερέες, unde et ἱερῆς et ἱερεῖς.

20—21. —πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς.] Δύο ἱερὰ ἐν ταῖς Θήβαις ἵδρυται τῇ Ἀθηνᾷ, τὸ μὲν Ὀγκαίας, τὸ δὲ Ἰσμηνίας. *Schol.* μαντείᾳ σποδῷ. Dictio poëtica: σποδῷ, pro βωμῷ per Metonymiam. Juxta Ismeni flumen stetit Apollinis ara, ubi per cineres et flammam fiebant vaticinia. Vide Pausan. Bœotic. p. 730. edit. Kuhnii. Burton. τὸ δ' ἄλλο φῦλον, *cætera autem multitudo*. ἐξεστεμμένον, ramis supplicibus *ornata*, θακεῖ [ἐν] ἀγοραῖσι, *sedet in foro*, πρός τε Π. δ. ν. *Palladisque ad gemina delubra*, ἐπί τε μαντείᾳ σποδῷ Ἰσμηνοῦ, *et ad fatidicum focum* vel aram *Ismeni*; vel Ismenii Apollinis, i. e. Apollinis qui apud Thebanos juxta flumen Ismenum colebatur. Cæterùm de μαντείᾳ σποδῷ ita Krebsius: "Usitatissimum Græcis "est duo substantiva ponere, ita ut alterum munus adjectivi "sustineat.—Œd. Tyr. 21. μαντείᾳ σποδῷ pro μαντικῇ." Adi Hesiod. Oper. et Di. 191.

22, 23. ἄγαν ἤδη σαλεύει—] Angl. *now fluctuates exceedingly*; καὶ οὐκ ἔτι οἷά τε [ἐστι] ἀνακουφίσαι κάρα [ἐκ] βυθῶν φοινίου σάλου, *and is no longer able to raise its head from the depths of a bloody tide*. Genus nempè locutionis metaphoricum, à rebus marinis desumptum. Cæterùm quod ad οἷά τε attinet, vide Vol. I. ad p. 5. n. 9. * Eodem locutionis genere utitur Incert. Rhes. 215.

—— ὅταν ᾖ
Δυσάνιος ἐν πελάγει καὶ
Σαλεύῃ πέλις.

25—28. Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς.] Angl. *wasting away with the unripe fruits of the earth*: [καλὺξ est proprie, *flos rosæ nondum apertus*; indè *folliculus quivis*, Angl. *the husk of any fruit*; καλὺξ ἔγκαρπος, *a husk with* 114.

114. *fruit in it*; βύνομος, est *à bobus depastus*; sed βυνόμος, cum accent. in penult. (ut observ. H. Stephanus ad vocem) est βοῶν θρεπτικὸς, *bobus pascendis accommodatus*: at ἀγέλαις βυνόμοις, hìc tantùm significat, (notante eodem Stephano,) *boum gregibus*, vel *boum more pascentibus gregibus*.] τοκετοί τε ἀγόνοις γυναικῶν, Angl. *and with the abortive productions of women*; nam ἀγόνοις est, secundum Scholiasten, κακογόνοις, *malè natis*: —ἐν δ' ὁ πυρφόρος, &c. constructio est; ὁ δὲ πυρφόρος θεὸς, ἴχθιστος λοιμὸς, ἐνσκήψας, ἐλαύνει πόλιν. *ignifer autem Deus, pestis* scilicet *teterrima, ingruens, exagitat urbem.*

31—34. Θεοῖσι μὲν νυν, &c.] νυν sine accent. idem quod ὦν, *igitur*. Sic autem construe: οὐκ ἐγὼ νυν οὐδ' οἵδε παῖδες ἐζόμεθ' ἱφίστιοι, κρίνοντές σε ἰσούμενον μὲν θεοῖσι, πρῶτον δ' ἀνδρῶν ἔν τε συμφοραῖς βίου, ἔν τε ξυναλλαγαῖς δαιμόνων.— *Neque ego igitur neque hi pueri consedimus ad fores tuas, te censentes quidem diis parem, primum autem inter homines, et in vitæ calamitatibus et in deorum interventibus.* Nam in συμφοραῖς βίου" [verba sunt Brunckii] " intellige quicquid sponte suâ ho-" minibus in vitâ evenire solet: ταῖς συντυχίαις, τοῖς συναντή-" μασι. in δαιμόνων ξυναλλαγαῖς, quicquid numen deorum inve-" hit præter solitum, quicquid sit deorum interventu.—Infrà, " 960, Œdipus quærit num Polybus mortuus fuerit νόσου " ξυναλλαγῇ, *morbi interventu*. In Œd. Col. 410. ποίας " φανέσης ξυναλλαγῆς; *cujusnam interventu?*" Porrò observandum idioma Græcum duplicem negationem [οὐδ' οὐκ] postulare, quarum alterum respuit Linguæ Latinæ ratio. * Pro vulgari ἐζόμεσθ', scripsi ἐζόμεθ', quia μεθ' secunda pedis syllaba est, ideoque ictum recipit. Vide supra ad v. 6.

35. Ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστυ—] Non est quod constructio difficilior exquiratur, sc. ἐξέλυσας τοῦ δασμοῦ ὃν δασμὸν παρέχομεν,—cum sententia simplicior rectè interpuncta satis pateat: sc. *adveniens urbem Cadmeam exsolvisti illud Sphingis vectigal*; —nempè *Sphingem interficiendo*. BURTON. * Constructio videtur, ὅς γ' ἔλυσας ἐξ [ἡμῶν] δασμὸν ὃν παρέχομεν. Fere eadem occurrit infra v. 100. ἢ φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας.

37. Καὶ ταῦθ'—] Angl. *And that too*.—Phrasis quæ effertur Græcè plurali numero.

40. —Οἰδίπου κάρα,] *Œdipi caput*, pro ipso Œdipo. Loquendi modus Poëtis familiaris. Similiter Æneas de Ascanio, Æn. IV. 354. *Capitisque injuria chari*. BURTON. * πᾶσιν, uti monuit Musgr. valet παντάπασι, i. e. παντελῶς.

42. —ἄττι τυ θεῶν—] τυ pro τινὸς, οἶσθα που, *nosti quoquomodo*. Vide Coll. G. Min. ad p. 57. n. 3. *Ceterum Φήμην hìc est *oraculum*: Eodem fere sensu apud Eurip. Ion. 179. accipitur: τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας θνατοῖς. Vide infra v. 86.

44. Ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι—] *Usu enim peritis video felici* 114.
quoque eventu consilia maximè vigere. Brunck. Ita interpretes: sed συμφόραν pro *eventu consilii* sumi posse non credo; ea enim vox fortuitum aliquid semper innuere videtur: hic autem potius in primitivo sensu sumi, locusque adeo totus ita reddi potest: *Sicubi alicujus deorum vocem audisti*, vel *etiam à mortalium quocunque quicquam acceperis; video enim apud prudentes expertosque viros etiam collationes consilii maximè in usu esse.* Ipsius sapientiam suprà laudaverat; jam etiam alios consultâsse posse addit: qui sensus vulgato multò melior videtur; otiosum enim aliàs foret καὶ, neque tota sententia loco suo digna. T. Y. Esto ut ξυμφορὰ aliquid fortuiti semper innuit. Hoc ipsum est quod quærimus. Sensus loci esse videtur *Sapientes* Fortuna juvat. *Cantab. Anon.* * Vix credere possum τὰς ξυμφορὰς τῶν βουλευμάτων significare *collationes consilii.* Sensus videtur esse; *video enim apud expertos eventus consiliorum maximè vigere.* i. e. Ex eventu consiliorum quæ prius dederant facilius et rectius de futuro judicare possunt.

49. —τῆς πάρος προθυμίας·] οὕνεκα scil.

49. —μεμνώμεθα,] Vide Vol. I. ad p. 27. n. 8. et ad p. 129. n. 7. Sententiam autem sic reddit Burtonus: *Salutis olim tuis sub auspiciis partæ recordatio parùm proderit, siquidem ad breve tempus erecti postmodo demùm excidamus.*

51—53. Ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνορθώσου πόλιν.] *Itaque restauratam urbem in tuto colloca.* Brunck. τότε γὰρ παρέσχες τὴν τυχὴν ἡμῖν, *tum enim fortunam exhibuisti nobis*, αἰσίῳ ὄρνιθι, *secundo omine*; καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ, *et nunc sis similis* tui. τὰ νῦν. i. e. κατὰ τὰ πράγματα νῦν ὄντα. * αἰσίῳ ὄρνιθι, sic etiam Eurip. Iph. in Aul. 607. Ὄρνιθα μὲν τόδ' αἴσιον ποιούμεθα.

54. —εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς.] Vide Vol. I. ad. p. 3. n. 3.

58. —γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτα—] Pleonasmus frequens apud Homerum. Vide Iliad. ζ', 333. * Sic etiam apud Eurip. Orest. 606. Ἐκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν. Cf. etiam Nost. Aj. 289. Philoct. 764. Ἕκοντα μήτ' ἄκοντα.

60. —νοσοῦντες—] Nominativ. absolutè usurpatus, ut sæpè sit. Angl. *distressed though you be.* * Vide infra 101. 134. Æschyl. Theb. 571. Aristoph. Plut. 277. Greek Exerc. p. 217. Obs. 1. Substantivum verbum vel est subintellectum vel expressum, uti infra v. 9. Οὔτ' οὖν προδείσας εἰμί.

66, 67. Ἀλλ' ἴστε πολλὰ—] Angl. *but be assured that I have indeed shed many tears.* δακρύσαντα, participium ubi Latini utuntur infinitivo. ἐλθόντα δὲ [ἐς] πολλὰς ὁδοὺς [ἐν] πλάνοις φρόντιδος, *and have wandered many ways in a labyrinth of care.* Pro πλάνοις, vulgares Editt. habent πλάναις, quod eodem

114. redit. * Observat Doct. Elmsleius, Æschyl. habere πλάνη, nusquam πλάνος; Euripidem utrumque adhibere.

70. —ἐμαυτοῦ γαμβρὸν,—] Græcis γαμβροὶ appellantur quicunque per nuptias adfinitate juncti sunt; generi, soceri, uxoris fratres, sororum mariti. BRUNCK. ἐμ. γαμβ. Angl. *my kinsman.*

73. Καί μ' ἥμας ἤδη ξυμμιτρέμενον χρόνῳ—] Constructio videtur esse: καὶ ἥμας ξυμμιτρούμενον χρόνῳ ἤδη λυπεῖ με τί πράσσει. Angl. *And the present day when calculated by the time of his departure, already begins* to make *me uneasy about what he is doing.* τᾷ γὰρ ἐκάτος πέρα, *for unreasonably*, &c.

78. Αλλ' ἐς καλὸν—] Nempe juvenes, ex scenæ parte exteriori prospicientes, opportunum Creontis adventum sacerdotibus significant. BURTON. Vide Porson. ad Eur. Med. 863.

80. Ὦναξ Απολλον, εἰ γὰρ—] ἐι γὰρ, *utinam.* [Vide Coll. Min. p. 41. n. 6.] gl. εἴθε δή. Librorum omnium lectio est ἐν τύχῃ γέ τῳ, quam agnoscit Eustathius p. 1145. et alibi: et retineri poterat. Nihilominùs certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi emendatio in notâ ad Eurip. Suppl. 1145. τὼς, cui respondet in proximo versu ὥσπερ. BRUNCK.: qui ita reddidit: *O rex Apollo, utinam ille ita felici sorte veniat, ut hilari vultu adest.* σωτῆρι, vicem supplet adjectivi. * Emendatione Marklandi nihil infelicius; τῳ pro τινι bene se habet. Ceterum σωτὴρ sæpe adjectivi vicem supplet. Vide Nost. Phil. 1453. Æschyl. Theb. 321. Nost. Antig. 1074. eodem modo λωβητὴρ utitur. λωβητῆρες Ἐρινύες.

115. 82 Αλλ' ἐκάσαι μεν,] Sub. ὡς ἐστὶν ἐκάσαι· —ἐ γὰρ ἂν— elliptice; si enim aliter res se haberet non utique —[κατὰ] κάρα πολυστιφὴς— BURTON. ἐ γὰρ ἂν κάρα. Coronati enim soli domum redibant, quibus lætæ sortes obtigerant. Quocirca benè in Scholio additum ἐπί τινι αἰσίῳ. Quibus verò vel tristia nuntiata fuerant, vel domum repetentibus adversi aliquid acciderat, ii coronas deponebant. BRUNCK; apud quem vide plura.

84, 85. —ξυμμέτρος γὰρ ὡς κλύειν.] *propè enim satis adest audire ut nos possit.* —ἐμὸν κήδευμα, pro ἐμὸς κηδεστής. Sic Eur. Orest. 479. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενελέως, κήδευμ' ἐμόν. 1237. Ὦ ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ. et Phœniss. 298. Ὦ ξυγγένεια τῶν Αγήνορος τέκνων. pro ὦ ξυγγένες. Et sic sæpè res pro personâ, seu, ut barbarè loquuntur, abstractum pro concreto ponitur. Infrà, 128. τυραννίδος ὕπο πιστὸς, pro τυράννου ὕπο πιστός. Hoc schema Latinis etiam usitatum. Cicero de Oratore III. 42. *Quo item in genere et virtutes et vitia pro in ipsis, quibus illa sunt, appellantur.* BRUNCK.

87. λίγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ'—] Ænigmatica responsio dubiam injiciens solicitudinem, obscurè innuens quod postea

disertè indicat, videlicet salutem publicam per homicidæ pœnam esse restituendam. —κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα,—sub. τέλος, vel simile quiddam: ut interpretatio sit hæc —*etiam adversa, modò viâ rectâ ad exitum perducantur, et à proposito non aberrent, in fortunam bonam cedere*—nempè εἰ τὰ ἄγνωστα γνωσθείη—τίς ὁ Λαΐου φονεύς. BURTON. 115.

92. Ἕτοιμος—] Sub εἰμί. *Id.*

98. μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν,] * Lubens darem ἀνάκεστον, si per Libros et consuetudinem licuisset: vocabulum enim ex α priv. et verbo ἀκέομαι, *medeor*, conflatum est, ν inserto, euphoniæ causa. Porro, observare licet ictum in proantepenultimam cadere, ideoque α pro longa habendam esse.

99. Ποίῳ καθαρμῷ—] Cum nominatim designaretur nemo, nec adhuc certa expiationis methodus præciperetur, plures impatiens subdit interrogationes. *Id.* 116.

100. Ἀνδρηλατοῦντας—] *extra fines abigentes*— respondet scil. Creon ad priorem Œdipi interrogationem.

101. ὡς αἷμα χειμάζον—] Accusativus absolutè positus pro genitivo: schema est Atticis scriptoribus perquam familiare. BRUNCK. * ἔστι potius subintelligendum est. Angl. Since blood *is* deluging. Constructio Græcis usitatissima, et quâ vernaculo sermone etiam utimur ad notandum melius tempus quod præsens ritè nuncupatur. Vide suprà ad v. 60. infra 126.

105. * Ἔξοιδ' ἀκούων.] Angl. *I know from report.*

106. —* νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς —] Ordo est, νῦν σαφῶς ἐπιστέλλει τιμωρεῖν χειρὶ τινὰς τοὺς αὐτοέντας. Legit Elmsleius τινὰ pro τινὰς et construit Ἐπιστέλλει τινὰ τιμωρεῖν τοὺς αὐτοέντας. male, ut opinor; τινὰς enim ad incertos cædis auctores respicere debet; haud τινὰ ad incertum ultorem.

110. —* τὸ δὲ ζητούμενον, —] Laudat Brunck. Terent. Heaut. IV. 2. 8. Nihil tam difficile 'st, quin quærendo investigari posseit.

114, 115. Θεωρὸς,—] Est qui ad oraculum consulendum peregrè proficiscitur. BURTON. θεωροὶ λέγονται οὐ μόνον οἱ θεαταί, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι. HARP. SUID. Ἀπῆλθεν— ὁ Λαΐος εἰς Ἀπόλλω, χρησόμενος περὶ τοῦ ἐκτεθέντος παιδὸς, εἰ ἄρα ζώῃ. *Schol.* ὡς ἀπεστάλη— nempè *non rediit domum salvus, undè exierat salvus.* BURTON. Cæterùm ἀποστέλλω, in voc. med. est; quasi dicas, *mitto meipsum*, i. e. *eo, proficiscor*; et aor. 2. pass. sæpè sumitur in sensu medio. Sic Eurip. Med. 673. τί δ'—ἐστάλης; *quare verò ivisti*—? Vide Vol. I. ad p. 7. n. 15.

117. —ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;] Constructio est; ἐξ ὅτου [Atticè pro οὔτινος] τις μαθὼν ἂν ἐχρήσατο, Angl. *from whom one having learned* the fact, *might make the* proper *use* of his knowledge.

118. Θνήσκουσι γὰρ,] γὰρ refertur ad aliquid subauditum—Nullus est nuncius, &c.—*moriuntur enim* omnes *præter*, &c. ubi observandum præterea tempus, quod est præsens imperfectum indefinitum, [θνήσκουσι, *they die*] poni pro præsenti perfecto definito [τεθνήκασι, *they are dead.*] Sed scriptores Græci præsens illud sæpissimè usurpant de re præterita indefinitâ loquentes, i. e. pro aoristo, [Vide Vol. I. ad p. 106. n. 2.] et interdùm ut videtur, pro hoc præsenti definito, i. e. pro præsenti perfecto.

120. Τὸ ποῖον;—] i. e. ποῖον ἔστι τὸ ἐκεινὸ ἓν; Angl. *of what sort is that one circumstance? μαθεῖν γὰρ ἓν ἂν ἐξεύροι πόλλα, for the knowledge of one circumstance might lead to the discovery of many, εἰ λάβοιμεν, κ. τ. λ. if we could obtain*, &c.

117. 122. μιᾷ ῥώμῃ—] idem quod τὸ ἑνὸς ἀνδρὸς ῥώμῃ. BURTON.

124. Πῶς οὖν ὁ ληστὴς,—] Sic construe: πῶς οὖν ὁ ληστὴς ἂν ἦλθε ἐς τόδε πόλμης, εἰ μὴ [κατὰ] τι ἐπράσσετο ἐνθένδε ξὺν ἀργύρῳ; Angl. *How could the robber have proceeded to such a pitch of audacity, if he had not been tampered with* [*bribed*] *from hence?* i. e. by some citizen here. Quomodo et Brunckium locum exposuisse video, [*nisi oblata ab aliquo cive præmio incitatus fuisset:*] eumque suffultum à Scholiaste: εἰ μή τις τῶν πολίτων διέφθειρεν αὐτὸν χρήμασι πείσας πρὸς τὸν κατ' ἐκείνε φόνον. * Dubito an constructio sit [κατὰ] τι ἐπράσσετο. malim ἐπράσσετό τι, Angl. *He made a bargain.* Similis occurrit apud Aristoph. Nub. 246. —μισθὸν δ', ὅντιν' ἂν πράττῃ μ',—

128. Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν.] Sup. ὄν. —τυραννίδος οὕτω πιστόν, abstractum pro concreto. Vide suprà ad v. 84.

130. Ἡ ποικιλῳδὸς Σφίγξ—] Disquisitionis intermissæ causa verisimilis. BURTON. —τὰ πρὸς πόσι σκοπεῖν, &c. Sic celeberrimus Drydenus, notante Jac. Tate: *And present cares soon buried the remote.*

134.—τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν.] *curam hanc suscepistis.* BRUNCK.

138. Αλλ' αὐτὸς αὐτοῦ,—] Scil. ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος, *sed meâpte causâ hoc amovebo scelus.* ἀποσκεδῶ, Attica futuri forma pro ἀποσκεδάσω. *Idem.* * αὐτοῦ hîc est pro ἐμαυτοῦ. reciprocum tertiæ sæpe pro prima et secunda persona adhibetur. Vide Greek Exer. Ed. 3. p. 105. Observ. 5. Male Elmsleius αὐτοῦ.

140. * Κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρί—] Κἄμ' verte Angl. *Even myself.* Diphthongus οι τοιαύτῃ corripitur. Vide Prosodia Græca p. I. p. 34. 3.

142. —βάθρων ἵστασθε,—] gl. ἀνίστασθε, ἀνάστητε ἀπὸ τῶν καθεδρῶν. Sedebant enim ad aram pro supplicum more. Vide Œd. Col. 1158. *Idem.*

156. —ἢ πεπτωκότες.] Hæc locutus exit è scenâ Œdipus, mox rediturus, ingrediente populo Thebano, quem ut statim

convocaret modò aliquem jusserat; interea manet senex sa- 117.
cerdos Jovis cum suis, quos quatuor versibus his sequentibus alloquitur.

147. Ὦ παῖδες ἑστάμεθ'] Cum comitatu consurgit sacerdos, quum eo impetraverant quorum gratiâ supplicantes convenerant—ὧν οὕ ἐξαγγέλλεται, *ea quæ hic palam jam promittit*—τοῦ ὧν eodem casu refertur ad τῶνδι, Atticè. Burton. Non autem è scenâ decedunt, uti quidam putant; exsurgunt tantùm ab aris, mutantque suam positionem, quo partibus Chori melius fungantur; quas quidem per totum drama sustinere videntur, incipientes à sequente cantilenâ, seu interludio pulcherrimo, quo quidem cantando tempus occupatur, donec populus in scenam ingrediatur, redeatque Œdipus. Quare nodum in scirpo quærere videntur viri docti qui de chori personis in hac Tragœdiâ disputant. Vide Hist. Acad. Inscrip. Tom. II. p. 173.

150. * καὶ νέου πανστέρους.] πανστέρους hic regit genitivum. Sic etiam alia adjectiva eodem modo formata. ἰσοπέδους, ἀνδρόπαν οἰδματίας δηλήμονες. Herod. II. 74. Noster infra habet μάδιος πρωτόγονος. 1437. Eurip. Hecub. 235. μηδὲ καρδίας δυστέρεια. Vide etiam Xen. Mem. II. 2. ἀγαθὴ συλλήπτειρα τῶν ἐν οἴκῳ πόνων, κ. τ. λ.

151. Ὦ Διὸς ἀδυτὰς φάτι,—] *O Jovis dulcisona dictio*—Quæ ab Apolline veniant oracula, ad Jovem ultimò referuntûr; quia ille vaticinantium pater habebatur: quo volente et jubente data erant responsa. Burton. ἀδυτὰς, vocativus Doricè. Cantiones tragicæ Doricum dialectum solent usurpare. τίς ποτ' ἴδας [ἰὰς] ἀγλαὰς Θήβας, [ἀπὸ] τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος;—ἴδας, τὰς. Dor. pro ἴδης, τῆς. Constituit hanc cantilenam Brunckius ita ut priores sedecim versus efficerent Strophen et Antistrophen; reliqui autem essent monostrophici. Cæteræ Editiones hoc carmen totum exhibent monostrophicum. * De distributione metrorum hujus cantus chorici, vide Prosod. Græc. p. I. p. 94.

152—166. —ἐκτέταμαι φοβεραῖς φρέσι,—] Sup. κατὰ. Angl. 118.
my fearful mind is on the rack. δείμασι πάλλομαι, trembling with alarm. [Observat Porsonus, ad Eur. Orest. simplex πάλλω medio sensu occurrere Electr 438.] Ἰὴ, Δάλιε, Παιών! *O healing, Delian Apollo!* * [Ἰὴ cum spiritu leni derivat Hesychius ab ἰάομαι, *sano*, quia scilicet Apollo Medicorum deus erat; cum spiritu autem aspero, ab ἵημι, *mitto*, quia scilicet mittit sagittas ex arcu. Alii hanc vocem deducunt ab Ἰὼ quod Apollini Pythonem interficienti acclamabatur.] ἀζόμενος [τὰ] ἀμφὶ σοὶ, *regarding with profound veneration whatever is connected with thee.* [Non tamen ignoro Triclinium referre ἀμφὶ σοὶ ad πάλλομαι, sed minùs rectè, ut mihi saltem

118. videtur. Vide Iliad. *ά*, 21.] Sit punctum post ἀζόμενος· et comma tantùm post χρέος, idemque, post Φάμα, ut constructio hoc modo procedat: ὦ Ἄμβροτε Φάμα, τέκνον χρυσίας Ελπίδος, τί μοι τι ἐξανύσεις, ἢ νέον, ἢ πάλιν περιτελλομέναις ὥραις, μοι πρῶτα κικλομένῳ σι, Ἄμβροτ' Αθάνα, Ζύγατερ Διὸς, Αρτέμιν τε ἀδιλφεὰν γαιάοχον, ἃ θάσσει ἰὼκλέα κυκλοίντα θρόνον ἀγορᾶς,—καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον,—ἰὼ τρισσοὶ προφάντητέ μοι ἀλεξίμοροι,—εἴ ποτε καὶ, προτέρας ἄτας ὑπερορνυμένας πόλει, ἠνύσατε φλόγα πήματος ἐκτόπιαν, ἔλθετε νῦν. *Fama immortalis, filia aureæ Spei, dic mihi quam rem conficies mihi, vel novam, vel rursus volventibus anni tempestatibus venientem, primùm invocanti te, immortalis Minerva, filia Jovis, et Dianam sororem terricolam, quæ insidet throno splendido rotundo fori, et longè jaculantem Phœbum,—io! tres vos adeste mihi, malorum depulsores;—si quando, priore noxâ civitati impendente, exterminâstis incendium tantæ cladis ex hâc regione, etiam nunc venite.* Ubi notandum, Brunckium ex Aldo et plerisque codicibus, pro vulgari κικλόμενος, reposuisse κικλομένῳ, ut concordet cum proximo μοι, quod sine dubio bona fuisset lectio, si punctum post χρέος in comma mutâsset. Sed et altera lectio ab eodem viro docto non debuisset contemni, quanquam suffulta fuerit ab Eustathio rationibus non satis idoneis. Est re verâ nominativus absolutè positus, ut sæpè fit apud Atticos scriptores, κικλομένος, Angl. *while I invoke.* Rectè autem Burtonus explicat, ἄμβροτε Φάμα, *divina vox oraculum reddens:* idemque notat poëticæ dictionis figurativæ elegantiam in χρυσίας τέκνον Ελπίδος· et "ἰὼκλεᾶ, ait, pro ἰὼκλεῆ. η puro, more Attico, in α mutato." More Dorico potius; et observat Porsonus ad Eur. Phœn. 1307, "hìc Dorismum non obtinere, nisi ubi terminatio vo-"calem sequitur." Sed ἰὼκλέης in nominativo est contractè ἰὼκλῆς, undè regulariter in accusativo ἰὼκλέα, ut Ἡρακλέης, contractè Ἡρακλῆς, in accus. Ἡρακλέα, et similia. * Alii intelligunt Εὔκλεια vel Εὔκλεα de Diana, quæ hoc nomine à Bœotis et Platæensibus culta fuit: laudat Brunck. Plutarchum in Aristide p. 317. Ceterum, ἀλεξίμοροι est, *qui fatum avertunt.* Fere idem sonat ac ἀλεξίκακος, ut Aristoph. Pac. 420.

> Ἄλλαι τέ σοι πόλεις, πεπαυμέναι κακῶν,
> Αλεξικάκῳ θύσουσιν Ἑρμῇ πανταχοῦ.

169. —πρόπας στόλος,] στόλος, est *exercitus, expeditio;* item *populus,* ut hìc.

170. Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,] ἔνι cum accentu acuto in penult. est pro ἔνεστι, ut ἔπι, pro ἔπεστι, &c. Angl. *nor is there any force of mind,* ad verbum, *sword of thought;* "meta-

" phora," inquit Burtonus, " ab hastâ quæ in defensionem 118.
" corporis adhibetur."

171. —οὔτε γὰρ ἔκγονα, &c.] *neque enim maturescunt inclytæ terræ fruges.* Nempè arbitrabantur olim Deos hominibus iratos ob aliquod impium facinus, fructibus terræ obesse, fetusque animantium perdere, donec placarentur, expiato scelere. BRUNCK. Cæterùm αὔξεται est præs. med. ab αὔξω, vide Frag. Gram. Gr. p. 9.

173. —οὔτε τοκοῖσιν, &c.] Syntaxis videtur esse —οὔτε γυναῖκες [ἐν] τόκοις ἀνέχουσιν [ἑαυτάς ἐξ] ἰηίων καμάτων, *neque mulieres parturientes exsurgunt ex lacrimosis doloribus.* Angl. *nor do women in childbirth survive their rueful throes.* ἀνέχω est *sursùm tollo;* et pronomine reciproco subintellecto, (quod sæpè requirunt ejusmodi verba in sermone Græco,) significat *surgo.* Ἰηΐοι καμάτοι sunt *dolores* ubi *Apollini* Ἰηΐῳ, i. e. *Medico;* vel *Dianæ*, vota fiebant. Vide suprà ad v. 152. * Non dubito quin legendum sit ex Hesychio, Ἰήους καμάτους ἀνέχουσι γυναῖκες. Ἰήους καμάτους, inquit ille, τοὺς κατὰ τὸν τόκον, ἐν ᾧ ἰᾶσι φωνὰς διὰ τοὺς πόνους καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ τίκτουσαι. τινὲς δὲ τοὺς θρηνητικοὺς πόνους, ἀπὸ τοῦ Ἰαλέμου. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι Τυράννῳ. Vulgaris lectio Ἰηΐων καμάτων metrum pessundat, quod Dactylicum Pentametrum esse videtur, in quo vocalis longa ante vocalem media in voce nunquam corripi debet. Vide Prosod. Græc. p. I. p. 95. Dedi Ἰήων καμάτων.

177. Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς—] Vulgò reddunt: *ocyùs igne indefesso,*—de etymologiâ vocis ἀμαιμακέτος lexicographi non consentiunt. Secundum quosdam est ex α intensivo et μαιμάω, *cum impetu cupio et feror in aliquid:* sed alii aliter. Vide H. Steph. Thesaur. App. in voce. Derivat Dammius in Lex. a μᾶκος. " a τὸ μᾶκος est μακετὸς, ὴ, ὸν, longus, et re-" petita syllaba μα cum interserto iota, μαιμάκετος cum α in-" tensivo." Occurrit vocab. in Homeri Il. ζ, 179. πρώτην μὲν ῥα Χιμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε.

178, 179. —ἑσπέρου θεοῦ.] τοῦ Ἅδου. *Schol.* Ὧν πόλις— scil. ὧν—πόλις pro incolis— scil. tanta erat morientium turba ut vix numerari posset. BURTON.

180. Νηλέα δὲ γένεθλα—] νηλέα neutrum plurale adverbii vice. BRUNCK. * Νηλέα est potius adjectivum cum γένεθλα concordans.

183. Ἐν δ' ἄλλοχοι, &c.] i. e. ἄλοχοι δὲ ἐν [τῇ πόλει] τε πολιαὶ ματέρες ἐπ' [αὔταις—] *Uxores autem ibi, et juxta illas canæ matres.* ἱκτῆρες ἄλλαι ἄλλοθεν, *supplices aliæ alibi,* ἐπιστοναχοῦσι ἀΰταν παραβώμιον, *clamorem lamentabilem edunt prope altaria,* [ἕνεκα] λυγρῶν πόνων, *propter tristia mala.* Sed ἀΰταν est ex conjecturâ Musgravii ad Euripid. Heracl. 44. quam, tanquam egregiam, laudavit Brunckius, et in textum recepit. Nescio

118. tamen annon vulgaris lectio, ἀκτὰν scil. παρὰ βώμιον, sit potior; quæ ita construi et reddi potest ut παρὰ βώμιον ἀκτὰν sit idem ac παρὰ ἀκτὰν τῶν βωμῶν, *ad littus altarium*, metaphoricè scil. pro *prope altaria*: nisi potiùs παρὰ βώμιον ἀκτὰν sit *ad littus* vel *marginem fluminis*— Ismeni scil. ubi altare Ismenii Apollinis constructum erat. Judicent eruditi, qui benè nôrunt quàm sit difficile genuinum sensum poëtarum Tragicorum ubique in hisce chori cantilenis expromere. * Recepit vulgarem lectionem Erfurdt, et ita interpretatus est, *ad ararum gradus*. " ἀκτὴ interdum *eminentiam* significat, ἐξοχήν ut bene " h. l. interpretatur Scholiastes. Sic Æschyl. Choëph. 718. " ἀκτὴ χώματος de *sepulchri tumulo* dictum."

119. 187. Παιὰν δὲ λάμπει—] Elegans à visu ad auditum transitio, Poëtis admodùm familiaris. Sic infrà v. 474. BURTON. Angl. *The pæan sounds aloud.* Vide Bacchyl. p. 260. ὕμνοι φλέγονται. " Sic ferè ἔλαμψε, infrà v. 473." *Anon. Cantab.* * λαμπρὰ φωνὴ est *clara vox.* Sic Demosthenes περὶ παραπρεσ. de suo inimico Æschine, καὶ τὸν βεβιαμένον αὐτῷ βίον αὐτικα δὴ μαλ' ἐρρῖ λαμπρᾷ τῇ φωνῇ;

* 189. Εὔῶπα πέμψον ἀλκὰν,] Εὔῶπα pro vocativo ἰώπης habuit Brunckius. Hermannus recte pro accusativo, ad ἀλκὰν referens: comparat Æschyl. Choëph. 488. ἴὔμορφον κράτος.

190—197. Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν, &c.] Sic construe: [supple δὸς—ut Schol. videtur] τε νωτίσαι [κατὰ] δράμημα παλίσσυτον, τὸν μαλερὸν Ἀρεά ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων [i. e. ἄνευ χαλκέου ἴγκυς καὶ ἀσπίδος· locutio poëtica durior quidem illa et involuta; sed non infrequens. Sic Eur. Phœniss. ἄπεπλος φαρέων, &c. BURTON. οὐ χρώμενος ὅπλοις— *Schol.* * [Sic etiam Nost. Aj. 321. ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων. Eurip. Med. δίσσων γ' ἄμορος τέκνων. Herod. ἀπαις ἀρσένου γόνου] φλέγει με ἀντιάζων περιβόητος, [δὸς νωτίσαι] ἄπουρον πάτρας, εἴτ' ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας, εἴτ' ἐς τὸν ἀποξένον ὅρμον Θρηίκιον κλύδωνα. Quæ sic Angl. reddi possunt—*and do thou cause to retire, by a retrograde course, this pernicious God of war, who now, though unarmed with sword or shield, destroys me, while he advances with a tremendous noise;*—cause him I beseech thee, to retire *far away from the bounds of my native country, either into the capacious bed of Amphitrité, or into that inhospitable station for ships—the Thracian sea.* " Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι. " gl. παλινδρομῆσαι. Supplendum est δὸς, quod in glossâ etiam " notatum. Est autem hæc ellipsis in precibus maximè " solennis. Vid. Comicum Thesmoph. 286. Ran. 886. quo " quidem intellecto, liquet copulam τε in v. 190. neutiquam " delendam esse. [placet Erfurdt. ὥστε νωτίσαι, a πέμψον pen- " dens] Πάτρας ἄπουρον. gl. τῆς πατρίδος τῆς ἐμῆς δηλαδὴ μακρὰν.

" Sic membr. et tres alii codices, cum Aldinâ editione; op- 119.
" timè sanè. Altera lectio ἔπουρον planè mendosa est." Brunck. Ἀπόξενον ὅρμον. Pontum Euxinum scilicet. Æschylo similiter (apud Lycophronis Scholiasten ad Alex. v. 1286.) ἐχθροξένον, uti et ipsi Lycophroni Æschylum secuto κακόξενον, appellatum propter immanem accolarum feritatem; qui, teste Appollodoro, (apud Strab. p. 458. edit. Amst. 1707.) hospites immolare solebant. Posteà, cùm istarum gentium mores Græcorum commercio emolliri cœpissent, Pontus Εὔξενος et Εὔξεινος dicebatur. Vide Ovid. Trist. l. IV. cl. 4. v. 55. Pomp. Mel. l. I. c. 19. Ammian. Marcell. l. XXII. c. 8. Ἀρεά τε τὸν μαλερὸν, catachresticè, pro morbo hostiliter grassante. Burton.

198. Τέλει—] Angl. *at its conclusion.* * Valet, secundum Elmsl. τελέως, ἀτεχνῶς, *absolute, omnino.*

200. Τὸν—] *illum,* illum Martem scil. Morbum quem hoc nomine appellat.

203—215. Λύκει' ἄναξ, &c.] Constructio est: Λύκει' ἄναξ, ἂν θέλοιμι ἐνδατεῖσθαί τε τὰ σὰ ἀδάματα βέλεα ἀπὸ χρυσοστρόφων ἀγκυλῶν, προσταθέντα [ex προΐσταμαι] ἀρωγά, τάς τε πυρφόρους αἴγλας Ἀρτέμιδος. ξὺν αἷς διᾴσσει Λυκί' ὄρεα· *Lyciæ rex* Apollo, *utinam possem distribuere tela tua invicta ab aureo arcu, ad opem ferendam proposita; et igneos Dianæ splendores* [i. e. splendida Dianæ spicula] *cum quibus Lycios montes percurrit.* [Dea scil. venatrix.] κικλήσκω τε τὸν χρυσομίτραν οἰνῶπα Βάκχον εὔιον, ἐπώνυμον τᾶσδε γᾶς, ὁμόστολον Μαινάδων φλέγοντα ἀγλαῶπι πεύκᾳ, πελασθῆναι ἐπὶ τὸν θεὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς· *et invoco aureâ decorum mitrâ purpureum Bacchum Evium cognominem hujus terræ,* [Bacchum Thebanum scil.] *Mænadum comitem flammantem splendidâ tædâ, ut appropinquet contra hunc deum infamem inter deos.* Θεὸν, Pestis pro Deo habita, ut observavit Burtonus, propter potestatem nocendi. ἀγκυλῶν, genitivus pluralis nominis ἀγκύλη, notante Brunckio, qui in textum recepit ὁμόστολον ex duobus codd. pro vulgari μονόστολον. Glossæ: ὁμοδιαίτον· συνόμιλον, συνοδοιπόρον. Cæterùm idem vir acutus, et de Literis Græcis optimè meritus, mihi videtur minus accuratè sensum poëtæ cepisse, qui reddidit, ἂν θέλοιμι ἐνδατεῖσθαί τα σὰ ἀδάματα βέλεα, *utinam distribueres tela tua invicta,* quod utique debuisset esse—*utinam ego distribuerem vel distribuere possem tela tua invicta. utinam mihi præsto essent tua invicta tela,* &c. *quæ distribuerem.* Nam Brunckii interpretatio necessariò postulâsset σε ante ἐνδατεῖσθαι. ἐνδατοῦμαι est verbum deponens. * ἀδάματ' habent Erfurdt. et Elmsleius. Hic ἀδάματος ubique Tragicis restituendum censet. Idem putat ἐνδατεῖσθαι significare *commemorare* seu *celebrare.* Sed nescio quid sit *commemorare,* seu *celebrare* invicta tela.

ἰνδατῖσθαι proprie est, *dividere, partior inter, cerno.* Homerus habet simplex δατέομαι. Sic Σ', 264. ἰν μέσῳ ἀμφότεροι μίνος Ἄρηος δατέονται. δατῖσθαι μάχην, inquit Heynius, ad l. partiri pugnam quatenus duo vel plures invicem et mutuo ictus et vulnera sibi inferunt, dum manus conserunt.

216. Αἰτῖς·—] *Petis adhuc*— Angl. *You are still imploring:* [καθ'] ἃ δ' αἰτῖς, *but with respect to the object of your requests,*— In scenam scil. rediens Œdipus, ita alloquitur chorum, cujus verba proximè prolata jam audierat, præsente nunc populi multitudine.

120. 219. Ἀ 'γὼ ξένος, &c.] *quæ ego dicti hujus factique* hactenùs *inscius proferam.* τῦ λόγυ, τοῦ πραχθέντος reguntur à περὶ subintellectâ, notante Burtono. ὁ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτὸς, refertur istud γὰρ ad aliquid subintellectum: Quæ cum ita sint, opus est mihi vestro auxilio,—*neque enim ipse investigando longè procederem nullum habens indicium.* μακρὰν, sc. κατὰ τὴν μακρὰν ὁδον, ut observavit Burtonus. μὴ οὐκ in unam syllabam coalescunt, notante Brunckio. * Non dubito quin scribendum sit ξένος τις pro ξένος δὴ. Idem sentit Elmsleius, qui observat. " Sæpissime τις post μὲν in δὲ mutarunt librarii. " Ita Eurip. Med. 192. ἐπὶ μὲν θαλίαις, Ἐπὶ τ' ἀλαπίναις." Oppositio enim non est inter ξένος μεν et ξένος sequente versu, sed inter τοῦ λόγου, et τοῦ πραχθέντος. Ceterum, μὴ οὐκ ἴχων τι σύμβολον recte interpretatur Erfurdt. *Nisi aliquod haberem judicium.*

222. Νῦν δ', ὕστερος, &c.] *Nunc autem,—nuper enim civis censeor apud vos cives.*—ἄντι τοῦ, inquit Schol. πιπολιτογράφημαι, καὶ ἄρτι αὐτὸς ἐνομίσθην ξένος ὢν καὶ ἐβασίλευσα. J. Tate. Eur. Bach. 822. εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ. Pollux II. 19. εἰς ἐφήβους τελεῖν. Musgrave.

227. Καί μὲν φοβεῖται—] Subaudiendum σημαινέτω· ut ita locus vertatur: *Atque etiam si terrore afficiatur, ipse accusationem contra se supprimens,* declaret tamen. Quasi dixisset: Καὶ εἰ μὲν διὰ φόβον τι τὸ ἐπίκλημα καθ' ἑαυτὸν αὐτὸς ὑπεξαίρει σημαινέτω. Idem enim voluit poëta φοβεῖται ὑπεξιλὰν dicens, ac si dixisset φοβάμενος ὑπεξέλη. Heath. Καὶ εἰ μὲν αὐτὸς εἶη ὁ πράξας, καὶ φοβεῖται λέγειν αὐτὸς καθ' αὐτοῦ, τὸν φόβον ὑπεξιλὰν λεγέτω· οὐδὲν γὰρ δεινὸν πείσεται, εἰ μὴ ὅτι τῆσδε γῆς ἀπαλλάξεται. Ita Schol. sed *Heath.* interpungit comma post φοβεῖται, et refert τὸ ἐπίκλημα ad τὸ ὑπεξιλὰν, non ad φοβεῖται· ut sententia sit—*atque etiam si terrore afficiatur ipse accusationem contra se subtrahens vel dissimulans,* nihilominùs omnia indicare jubeo—repeti enim hoc debet, ut constet ratio hujus clausulæ, πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν ἀστεργὲς ὐδὲν· *præter exilium nihil omninò atrox et crudele patietur.* Burton. * Hæc ita ordinanda putat Elmsleius. Καί μὲν φοβεῖται, αὐτὸς καθ' αὐτοῦ (σημαινέτω

scilicet) ὑπεξελὼν τοὐπέκλημα *Crimen confitendo diluens.* Vereor autem ut hic ordo et interpretatio recta sint, nam verbum ὑπεξαιρέω non est *diluo*, sed, uti interpretatur Stephanus Thes. *Clam aufero* vel *averto, Interverto, subduco.* Sensus videtur Anglicè, *and if he is afraid, having taken means secretly to remove the accusation against himself,* let him avow his guilt, πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν Ἀστεργὲς οὐδέν· *he shall suffer no other injury.* 120.

229. —ἄπεισιν—] gl. ἀπελεύσεται.

235. Ἃ ἐκ τῶνδε δράσω,—] Constructio est; χρὴ κλύειν [ἐξ] ἐμοῦ ἃ δράσω ἐκ τῶνδε· ἐκ τῶνδε, Angl. *after these things —next.* Sophocli valdè frequentatum, ut observavit Brunckius.

236. —ἀπαυδῶ—] refertur ad τὸ τινὰ infrà: scil. *interdico ne quis Thebanorum hominem istum quicunque fuerit,* &c. Burton.

240. —χέρνιβας νέμειν] Quid sit χέρνιβας νέμειν docebit Athenæus, cujus hæc sunt verba L. IX. p. 409. Ἐστὶ δὲ ΧΕΡΝΙΨ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν θυσίαν ἐπετέλουν· καὶ τούτῳ περιραίνοντες τοὺς παρόντας ἤγνιζον. Brunck. * Laudat Erfurdt. Æschyl. Choëph. 288. et Eurip. Orest. 885. "κοινὸν ποιεῖσθαι, *socium adhibere.*" Musgr. In scansione diphthongus οι verbi ποιεῖσθαι corripitur.

241. Ὠθεῖν δὲ] i. e. κελεύω, ellipsis scil. verbi *contrariæ* significationis. Quem usum illustrant Valckenarius ad Herodot. VII. 104. Forster Ind. Plat. et, puto, Dorvill. ad Chariton. *Anonym. Cantab.* Vide infrà ad. v. 268—271.

246. Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν,] *Exsecror autem cædis auctorem, sive is sit unus ignotus,* &c.

248. Κακὸν κακῶς νιν—] Ingravescit jam execrationum violentia. Nihil magis tragicum spirat, quam hæc Œdipi oratio; quid enim horribilius, vel miserabilius hâc dirarum commemoratione, quas in suum ultro imprudens caput devocat? Burton. Cæterùm, pro ἄμοιρον, lubens hìc reposui ἄμορον, jubente viro eruditissimo R. Porson, ut vitetur Anapæstus, quem optimo jure è tertio loco excludit. Vide præf. ejus in Eur. Hec. et vide suprà ad init. harum Nott. in Œd. Tyr. * Non satis intelligo cur Porsonus, metrorum Græcorum peritissimus, nunc ἄμορος, nunc ἄμμορος scripsisset. recte dedit ἄμορος Eurip. Med. 1395. Στείχω δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων: male ad Hecub. 421. ἄμμοροι scil. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων. Quis autem non videt primam syllabam vocabuli esse secundam pedis, ideoque *ictum* recipere, qui syllabam, alioquin brevem, necessario producit.

249. —οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος—] Sic optimè Marklandus ad Eurip. Suppl. 390. Vulgò legitur prorsùs absurdè ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος. At nulla causa erat, cur quidquam

120. imprecaretur interfectori, quem ipse comperîsset secum domi suæ habitare: illum statim expellere poterat, aut quovis supplicio multare. Quod sequitur παθεῖν, ad interfectorem spectat, si quis fortè in Œdipi domo nescientis versetur: non ad ipsum Œdipum, ut ineptè somniârunt interpretes. BRUNCK. Mihi omninò non absurda videtur vulgaris lectio; neque quicquam facilius quam ut, quæ aliis imprecatus esset Œdipus, eadem in se, si noxius fuisset, imprecaretur. T. Y. Quâ interpretatione et censurâ Brunckii nesciens concurrit J. T., qui dubitat an ἐπεύχομαι παθεῖν aliquid aliud significare possit quàm imprecationem contra loquentem. Certè idioma Græcum omninò postulat ut ἐπεύχομαι παθεῖν significet—*precor ut ego patiar*, ἐπεύχῃ παθεῖν, *precaris ut tu patiaris*, &c. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 55. n. 2.] Exempla tamen occurrunt ubi Latinum idioma usurpatur. I. Vera videtur Brunckii objectio. Neque enim hæc in se imprecaretur Œdipus quasi ipse noxius esset; nam in hoc temporis articulo, quam maximè purum se putat: sed si noxium apud se retinuisset. Quod si voluisset Sophocles, hæc verba versui 272 subjunxisset. II. ἐν τοῖς ἘΜΟΙ͂Σ οἴκοις ἘΜΟΥ ξυνειδότος. Tam jejuna repetitione usum esse Sophoclem! III. Ego olim dubitabam utrum subaudiri posset αὐτὸν ante παθεῖν. Sed vide annon hæc faciat Œd. Tyr. 1178. Eur. Orest. 1055. οὐδ' εἶφ' ὑπὲρ σοῦ, μὴ θανεῖν [σε] σπουδὴν ἔχων Μένελαος; Soph. Antig. 1182. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς καὶ δοκεῖς παρεικαθεῖν [ἐμὲ] Cantab. Annon. * Anxia Œdipi solicitudo ut interfector Laii, quicunque et ubicunque esset, comprehenderetur, vetat quo minus imprecationem contra seipsum intelligamus. Quis credat eum tam diras imprecaturum esse exsecrationes contra occultatorem interfectoris si sibi ipse conscius fuisset cædis auctorem apud se latere? Non erat cur quidquam sibi imprecaretur; namque, si sciens interfectorem occultabat, bene intellexit se exsecrationibus, quas jam profuderat, obnoxium fore. Constructio igitur videtur; Ἐπεύχομαι δὲ, εἰ [ὁ δεδρακὼς] γένοιτο ξυνεστιος ἐν τοῖς ἐμοῖς οἰκοισι μὴ οὐ ξυνειδότος, [αὐτὸν] παθεῖν ἅπερ κ. τ. λ. Hæc imprecatur ne quis putaret eum a supplicio interfectorem, fortasse sibi per affinitatem conjunctum, defensurum.

254. * κἀθέως] *Sublato Deorum præsidio.* Sic ἄθεος ὀλοίμαι infra v. 662. adde Electr. 1178. MUSGR. Ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.

255. * εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,] τὸ πρᾶγμα et cædem Laii et investigationem cædis denotare videtur; ad priorem autem significationem referendum est ἀκάθαρτον: Interpretare, *Etsi hæc res non ad Deos pertinuerat.* In hoc sensu, uti observat Erfurdt. θεήλατον occurrit in Eurip. Ion. 1306.

258. —νῦν δέ γ' ἐπικυρῶ τ' ἐγώ.] *Nunc vero auctor sum ipse quoque,*—Sic liquidò scriptum est in codice chartaceo regio. Brunck. * Burtoni emendationem dedi, quam et Elmsleius recepit scil. νῦν δ' ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγώ; Quanquam Lectio νῦν δ' ἐπικυρῶ τ' ἐγὼ ferri potest. Iota enim præp. ἐπὶ in compos. ictum habeat necesse est. Neque multum dubito quin hæc vera lectio sit. 121.

260. —καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,] *et conjugem* ejus *consortem in procreandâ sobole,* κοινα τε κοινῶν παίδων [idem ac κοίνοι παῖδες] ἂν—εἰ γένος ἐκείνῳ μὴ δυστύχησεν—ἂν ἦν ἐκπεφυκότα· *et communes cum eo liberi suscepti fuissent mihi, si proles ejus non fuisset infelix.* Ubi notandum voculam ἂν prænuntiam esse verbi, eandemque unà cum suo verbi repeti; ut sæpè fit. Vide Vol. I. ad p. 188. n. 2.

264. Ἀνθ' ὧν ἐγὼ τοῦδ',—] Verba sic ordinanda sunt: ἀνθ' ὧν ἐγὼ μαχοῦμαι ὑπὲρ τοῦδε, ὡσπερεὶ [ὑπὲρ] τοῦ ἐμοῦ πατρὸς.—In vulgatis, pro τοῦδ' legitur ταδ', quod et ferri potest. Cæterùm fatalis hæc circumstantia, ut benè observat Burtonus, ab Œdipo insciente sæpè memoratur; et solerter sanè hoc est à Poëta consultum ut subindè vehementior et horror et misericordia audientibus ingeneretur. * ταδ' defendit Erfurdt. ex Ajac. 1346. Σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;

267. Τῷ Λαβδακείῳ παιδι—] idem ac τῷ Λαβδάκου παιδὶ, vel τοῦ παιδὸς Λαβδάκου· nam æquè dici potest τὸν αὐτόχειρα τοῦ φονοῦ τοῦ παῖδος et τῷ παιδὶ. Atque similiter Homerus dativo utitur, ubi potuisset esse genitivus; observante doctissimâ Dacieriâ; Iliad. ά, 24. Quod autem ad vocem Λαβδακείῳ attinet, est adjectivum possessivum pro casu possessivo, vel genitivo nominis: veluti quum Latinè dicimus *Epistolæ Ciceronianæ*, pro eo quod est *Epistolæ Ciceronis.* Sic Iliad. β', 54. Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυληγενέος βασιλῆος, ubi Νεστορέῃ, quod est idem ac Νεστόρος, construitur cum βασιλῆος in genitivo. Vide etiam Iliad. ί, 741. ubi Eustathius enarrans hoc Syntaxeos genus, citavit hunc locum Sophoclis, uti notavit Burtonus, et post eum Brunckius. Verùm ellipsis hìc loci ita supplenda est—τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ, ὄντος [nam Λαβδακείῳ est idem ac Λαβδάκου, ut Νεστορέῃ pro Νεστόρος] τοῦ παιδὸς Πολυδώρου, τε Πολυδώρου ὄντος τοῦ παιδὸς τοῦ Κάδμου γενομένου πρόσθε, atque ita porrò.

269—271. —εὔχομαι θεοὺς—] Constructio est: εὔχομαι θεοὺς μήτε γῆν ἀνιέναι αὐτοῖς τινὰ ἄροτον, μήτ' οὖν παῖδας γυναικῶν, *precor deos ne terra proferat iis ullum incrementum,*—hactenùs rectè procedit sententia; sed quid est, μήτ' οὖν γῆν ἀνιέναι αὐτοῖς παῖδας γυναικῶν; nam hæc plena syntaxis postulat—*neve igitur* terra proferat iis *sobolem mulierem* vel *ex mulieribus.* Sine dubio hæc locutio inter eas numeranda est, quæ

121. passim inveniuntur apud auctores utriusque linguæ, ubi verbum duobus vel pluribus substantivis adhibetur, quod eorum tantùm uni proprium est. Pro ἀνιέναι igitur aliud verbum ex analogiâ substituendum est; e. g. τρέφειν, vel tale aliquid; quod et notavit Brunckius: ut sensus sit, *neve igitur nutriat iis sobolem ex mulieribus*, Angl. *and therefore may not nourish any children to them by their wives.* [quippe Terra jure appellatur παμβῶτις. et κυροτρόφος.] Sic Iliad. ά, 532. —ἡ μὲν ἔπειτα Εἰς ἅλα ἅλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ολύμπου, Ζεὺς δὲ ἰὼν πρὸς δῶμα. Ubi Thetis rectè dicitur *desilire* [ἀλλίσθαι] *in mare profundum*, non itidem Jupiter *in suam domum*, sed *redire*, vel *venire* in suam domum. Ad hunc locum ita Eustathius —ἴστιον ὅτι ἐν τῷ—ἐξ ἀναλόγου νοητέον ἐξωθεν ῥῆμα, ἵνα ᾖ ὡς Θέτις μὲν ἥλατο εἰς θάλασσαν, Ζεὺς δὲ πρὸς τὸν ἴδιον δόμον ἦλθε. Atque Iliad. γ', 327. Ἵπποι ἀερσιπόδες, καὶ ποικίλα τεύχεʼ ἔκειτο. Ubi in Scholiis veterum Grammaticorum ad Iliada, Venetiis nuper editam à doctissimo Villoisono, ita notatur—τὸ ἔκειτο οὐκ ἐστι κοινὸν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἀλλὰ προσυπακούομεν τὸ ἵστασαν· ὡς ἐπὶ τοῦ, Ποῦ δὲ οἱ ἐντια κεῖται ἀρηΐα, ποῦ δὲ οἱ ἵπποι. Vide etiam Odyss. γ', 289. et Eustath. ad locum: nec non Virg. Æn. VII. 187. annotante Heynio. Verùm de hoc schemate omnium plenissimè disseruit vir eruditissimus D'Orvillius, ad Charitonem, p. 394, et sqq. Operæ pretium erit inspicere etiam quæ vir admodum Reverendus Richardus Hurd, nunc Vigorniensis Episcopus, olim de hâc re scripsit, in notis suis in Horatii epistolam ad Augustum, v. 97. ubi eruditissimum Batavum acerrimè reprehendit ob quædam ab illo temerè effutita in viros elegantissimos Addisonium et Popium.—ἀλλὰ τῷ ποτμῷ τῷ νῦν— Pestem intelligit, quâ tum Thebani affligebantur. * Constructio εὔχομαι θεοὺς μήτε γῆν ἀνιέναι κ. τ. λ. quam dederunt Brunckius, Dalzelius aliique, nequaquam recipienda est; εὔχομαι enim semper, ni fallor, habet *dativum* post se cum precatio ad deos fit: *accusativum* cum quis aliquid precatur. Sic Demosth. περὶ στεφ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. Eurip. Alcest. 221. θεοῖσιν εὐχωμεθα. Ib. 344. —τῶνδ' ὅπησιν εὔχομαι θεοῖς γενέσθαι. Ion. 426. εὔχου θεοῖς χρησμούς μ' ἐνεγκεῖν. Electr. 563. εὔχου, σύγκτιρ, θεοῖς, &c. Accus. Eurip. Orest. 1173. εὔχομαι τάδε. Iphig. in Taur. 337. Εὔχου δὲ τοιάδ', ὦ νεᾶνι, σοι ξένων Σφάγια παρεῖναι. Electr. 809. τἀναντί' εὔχετο, &c. Quare igitur vel scribendum est, εὔχομαι θεοῖς, vel conjectura Musgravii aliorumque scil. γῆς pro γῆν, recipienda, et hoc modo verba ordinanda. εὔχομαι θεοὺς Μήτ' ἀνιέναι τινὰ ἄροτον γῆς αὐτοῖς, μήτ' οὖν παῖδας [ἐκ] γυναικῶν. —ἀνιέναι ἄροτον nihil aliud est, uti observat Elmsleius, quam ἀνιέναι καρπόν. Si hoc modo legamus, nihil opus erit altero verbo supplendo παῖδας regendi

causa. Nam æque dici potest θεοὺς ἀνιέναι ἄροτον γῆς et θεοὺς 121.
ἀνιέναι παῖδας γυναικῶν.

276. Ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες,—] *Since you have involved me in this execration*, ὧδε—ἐρῶ, *thus will I speak*, οὔτι γὰρ ἔκτανον—particula γὰρ referri hìc videtur ad aliquid subintellectum—Et possum loqui facilius—*ego* ENIM *non interfeci*, οὔτι ἔχω [δυνάμιν, i. e. δύναμαι, uti benè notum etiam tironibus] δεῖξαι τὸν κτανόντα, *neque possum indicare interfectorem.*

278. —τὸ δὲ ζήτημα—] Nominativus solutus; non verò qui vice genitivi est, et Latinorum ablativo absoluto respondet: sed per *Quod attinet* explicandus.—Aliter hic locus expediri etiam potest, sublatâ distinctione post ζήτημα, ut constructio sit: ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Φοίβου τόδε τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις εἴργασται πότε. Vel adhuc, transpositâ sequenti distinctione, ἦν δὲ τοῦ πέμψαντος Φοίβου τὸ ζήτημα, εἰπεῖν, ὅστις ποτε εἴργασται τόδε. Prima ratio omnium videtur optima. BRUNCK.

282. Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδε—] Hic pulchrè officio fungitur Chorus, quid facto opus sit opportunè suggerens, atque Tiresiæ jam in scenam prodeunti præmuniens viam. —τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδε ἂν λέγοιμ' ἅ μοι δοκεῖ. sententia est: *siquidem, quod primum est*, Apollo mentem suam apertè declarare recuset, *at liceat id quod secundas habet partes, suggerere.* BURTON. Angl. reddi potest:—*I might mention what appears to me to be the next resource.* Respondet Œdipus cum animi impetu —εἰ καὶ τρίτ' ἐστί, μὴ πάρης τὸ μὴ οὐ φράσαι. *If you have still a third, by no means omit to mention it.* * Observandum est particulas μὴ οὐ, fere cum articulo et infinitivo structas, semper negativam sequi. Sic Nost. Trach. 88. οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ πᾶσαν πυθέσθαι τῶν δ' ἀληθείαν περί. Antig. 544. μὴ τοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ Θανεῖν τι σὺν σοι. Cf. etiam Nost. infra 1232. suprà 13. Vide Greek Exerc. Ed. 3. p. 227.

284. —ταῦθ' ὁρῶντ'] Id est τὰ αὐτὰ, ut rectè scriptum et expositum reperi in uno cod. Perperàm vulgò ταῦθ'. BRUNCK. Cæterùm Tiresias vocatur ἄναξ propter excellentiam artis planè divinam. ἄναξ est communis appellatio Apollinis.

287. Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην,] *Neque hoc negligenter faciendum curavi.*—ἐν ἀργοῖς, idem ac ἀργῶς· et ἐπραξάμην in sensu remotiore vocis med. *faciendum mihi curavi.* 122.

290. Καί μην τά γ' ἄλλα—] *Enimverò cætera, quæ vulgò feruntur, nihili sunt et inanes rumores.* BRUNCK. Perstringit Chorus rumores, qui de Laii morte jactabantur, incongruos quidem illos et parùm sibi constantes: quo magis necessarium videbatur Tiresiam consulere, ex quo solo veritatem possent exquirere. BURTON. κωφά. gl. ἀνυπόστατα,—πάλαια, σαθρά.

292. * πρός τινων ὁδοιπόρων.] Operæ fortasse pretium erit

122. si pauca, oblata occasione, de compositis vocabulis dicam. Omnes fere Grammatici perhibent patronymica aliaque composita a *genitivo* nominis formata esse. Vide Matthiæ Gr. Gramm. Vol. I. § 99. 3. Qui dicit, " If the penultima of the " genitive be short, the patronymic from ος is formed in — " ίδης. e. g. Αγαμεμνονίδης, Αἰσονίδης. Θιστορίδης, Λητοίδης, from " Αγαμέμνων -ονος, Αἴσων -ονος. Θίστωρ -ορος, Λητώ -όος, &c." " et " Remarks" a C. I. B. p. xxxix. Ibid. " The " reader will observe that the terminations in ινος and ινος " are in fact one, formed from the genitives of the nouns — " ξύλ-ινος, ὄρε -ινός σκοτε-ινός." Secundum hanc rationem ὁδοίπορος est a genitivo ὁδοῦ et ιπορος, qua nihil absurdius. Est mihi persuasissimum omnia hæc composita aliaque ejusdem generis a *dativo singulari* formata esse: Sic ὁδοίπορος a prisco dativo ὁδοῖ et πόρος *transitus.* ὀρεινὸς a dativo ὄρει terminatione νος addito. ξύλινος, a ξύλοι, ο ejecto. Sic in Patronymicis; Αγαμέμνονι, cum terminatione δης, Αγαμεμνονίδης. Κρόνος, dat. Κρόνοι. ο ejecto, Κρονίδης. Πηλεὺς, d. Πηλεῖ, Πηλείδης vel a dat. Πηληῖ, Πηληΐδης et cum Epenth. α Πηληϊάδης. Eadem ratio observanda est in Diminutivis. Sic ἱμάτιον. D. ἱματίοι, ο ejecto, ἱμάτιϊ, per Crasin ἱματῖ, cum terminatione διον, ἱματίδιον: Αργύριον. D. Αρκυρίοι, Αργύριϊ. Αργυρίδιον. Unde liquido constat antepenultimam produci per Crasin scil. duplicis iota in dativo singulari. Sic apud Latinos, Tibia habet in prisco dativo Tibiaï, a ejecto, Tibiï per Crasin Tibī, inde Tibīcen. Sed si Diminutiva formantur a Dativo nominum, quorum ultima non est pura, antipenultima corripitur: Sic, ἀδελφὸς, d. ἀδελφοῖ. ο ejecto, ἀδελφῖ, ἀδελφίδιον. γνωμὴ, d. γνωμεῖ, ε ejecto, γνωμῖ, γνωμίδιον. Apud Latinos, Tuba, d. Tubaï. a ejecto, Tubi. Tubīcen, &c. " Nec absimiliter," observat Dawes, Miscell. Crit. p. 214. " ab ἀμφορεὺς, βοτρὺς, ἰχθὺς, vel " potius ἀμφορέως, βοτρύος, ἰχθύος (nam genitivorum habenda " est ratio syllabica) deducuntur ἀμφορεῖδιον, βοτρυΐδιον, ἰχθυ- " ίδιον." Quis non videt rationem syllabicam *Dativorum*, minime Genitivorum, in his et similibus, habendam esse?

295. Τὰς σὰς ἀκύων—] gl. τὰς σὰς ἀκύων τοιάσδε κατάρας ὀχ' ὑπομενεῖ σιγῇ φυλάττων.

297. Αλλ' ὀὐξελέγξων αὐτόν ἐστιν] gl. ὁ φανερώσων αὐτόν. Chorus nimirùm observat Tiresiam cæcum Vatem appropinquantem, à quibusdam in scenam inductum.

300. * νωμᾶν,] Plato in Cratylo: τὸ γὰρ νωμᾶν, καὶ τὸ σκοπεῖν, ταυτόν. MUSGR.

304. * μοῦνον ἐξευρίσκομεν.] Persuasum habeo Tragicos nunquam Ionicas formas in Iambicis adhibuisse; Legendum igitur, puto, μόνον pro μοῦνον. Prima habet ictum, ideoque pro longa syllaba habenda est.

305. —εἰ καὶ μὴ ἕκλυες τῶνδ' ἀγγέλων,] *si fortè id non jam audiisti ab his nuntiis, qui te huc deduxerunt.* BRUNCK. 122.

310. Σὺ δ' οὖν,] Sic Aldus et codd. omnes. Perperàm Triclinius οὖν mutavit in ὁ, putans fortè negationem cum φθονήσας requiri, quæ jam adest in geminato μήτε. *Idem.* Angl. *Do thou then, without being a niggard of thy skill in augury, or of any other mode of divination with which thou art acquainted,—*

315. Ἐν σοὶ γάρ ἐσμὲν·] *in te enim sumus.* id est. *in te omnis posita est spes nostra.* BRUNCK. Vide Valck. ad Phœn. 1256. J. T. * Elmsl. laudat Eurip. Alcest. 279. Ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν, καὶ ζῇν, καὶ μή.

316—318. Φεῦ, φεῦ. φρενεῖν ὡς δεινὸν,—] Hæc et quæ sequuntur sic possunt reddi Anglicè: *Alas! alas! What a baleful thing is wisdom,* ἔνθα μὴ λύει τέλη [i. e.] λυσιτελεῖ; *where it availeth not its possessor?* ἐγὼ γὰρ καλῶς εἰδὼς ταῦτα διώλεσα, *for though well acquainted with this maxim, I forgot it—did not recollect it,—* οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην, *otherwise I would not have come hither.*

328, 329. —ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε Τἄμ' ἐξενείπω,] Sic reposuit Brunckius, pro vulgatâ—τἄμ' ὡς ἂν εἴπω. Sensus loci sic exprimitur in glossâ: οὐ μή ποτε εἴπω τἀμὰ, ἤγουν τὴν ἐμὴν μαντείαν, ὡς ἂν μὴ ἐκφανήσω, ἤγουν φανερὰ ποιήσω τὰ σὰ κακά· qui quidem è vulgatâ quoque lectione deduci posse videtur: ἐγὼ δ' οὐ μήποτε ἂν εἴπω τἀμὰ, [i. e. uti in gl. τὴν ἐμὴν μαντείαν] ὧν μὴ ἐκφήνω τὰ σὰ κακά. Angl. *never will I declare the truths which I possess from my skill in divination, that I may not expose thy disasters.* * Lectionem Brunckianam merito reprehendit Erfurdt. ut barbarismum. Elmsleio conjectura ejus placuit, scil. 123.

—— ἐγὼ δ' οὐ μήποτε,
τἄμ' ὡς ἂν εἴπω, καὶ τά σ' ἐκφήνω κακά.

Vereor autem ut hæc recta sit; nam neque constructio placet neque sensus idoneus eliciendus est: E verbis Œdipi infra 374. οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, —ἐξερεῖς ποτέ, colligo lectionem legitimam olim fuisse.

—— ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε
Τἄμ' ἐξερῶ, μὴ καὶ τά σ' ἐκφήνω κακά.

332. Ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν,] Ita Brunckius pro vulgatâ, ἐγώ τ' ἐμαυτὸν, κ. τ. λ. quam suam lectionem invenit apud *Athenæum* l. x. p. 453. et in duobus codicibus. Nimirùm ἐγὼ οὔτ' rectius respondet sequenti οὔτε σ' ἀλγυνῶ et passim occurrit ἐγὼ

123. οὐ dissyllabum, uti monstravit idem vir doctissimus ex Œd. Col. 939. Antig. 458. et aliunde. * Animadvertant Lectores elisionem α in fine versiculi, scil. ταῦτ' ante Ἄλλως, apud Tragicos rarissimam.

335. —ὀργάσιμας,] gl. εἰς ὀργὴν κινήσιμας.

336. Αλλ' ὦδ' ἄτεγκτος κἀτιλιύτητος φανεῖ;] Angl. *But wilt thou show thyself so harsh and obstinate?* ἄτεγκτος. gl. σκληρός, ἀμείλικτος, ἀτιλιύτητος, ἄπρακτος, ἀκαμπής. Angl. *inflexible.* Cæterùm φανεῖ est Atticè pro φανῇ. et lectio est Eustathiana. Eodem modo βουλόμαι, οἰόμαι, in 2ndâ personâ βούλει, et οἴει. et ὄπτομαι, ὄψομαι, ὄψει. Sed vide Porson. ad Eur. Hec. præf. pp. iv. v.

337. Ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν.] Angl. *Thou findest fault with my temper.* Nam ὀργὴ hìc ita significat.

341. Ἥξει γὰρ αὐτά,] γὰρ refertur ad aliquid subauditum,—Nihil opus est ut taceam de his, *apparebunt* [gl. παραγενήσονται, φανήσονται] *enim ultrò*,—De αὐτὸς in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 220. n. 3. " Observent tirones, in hujusmodi respon- " sionibus Anglicè reddendis, supplendam esse particulam " *nay* vel *yes*. J. T.

342. Οὐκ οὖν ἃ γ' ἥξει—] *Ergo quæ manifesta futura sunt et te mihi par est dicere.* Brunck. * Recte Elmsleius οὐκ οὖν cum interrogatione in fine versus. Verte igitur *nonne quæ manifesta futura sint, et te mihi oportet dicere?*

343. —πρὸς τάδ',] *Proindè— θυμοῦ δ' ὀργῆς ἥτις* [ἐστιν] *ἀγριωτάτη, sævi iracundiâ atrocissimâ.*

345. —ὡς ὀργῆς ἔχω,] gl. ὡς διάκειμαι ἵνικα ὀργῆς· alia—ὡς δύνατος εἰμὶ ὀργίζεσθαι. Neutraliter adhiberi ἔχω cum genitivo ostendi ad Comici Lysistr. 173. Brunck. * ἔχω cum adverbiis, ὡς, ὅπως, πῶς, οὕτως, εὖ, καλῶς, &c. denotat aliquem aliquo modo præditum esse. Fortasse reciprocum pronomen subintelligendum est cum præpositione περὶ vel οὕνικα. Sic. ὡς ὀργῆς ἔχω explicari potest, ὡς ἔχω [ἐμαυτὸν περὶ] ὀργῆς. Thucyd. I. 22. ὡς ἑκάτερος τὶς εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι. scil. ὡς ἑκάτερος τις [ἑαυτὸν περὶ] εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι. ἑκάτερος habet Matthiæ Gram. ἑκατέρων Duker. Herod. VI. 116. Ἀθηναίοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον. *quantum pedibus valebant.* Eurip. Hippol. 462. ἔχοντας εὖ φρενῶν.

346. —ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ—] Constructio potest suppleri hoc modo: ἴσθι—δοκῶν ἐμοὶ—εἰργάσθαι τι [κατὰ τοσοῦτον καθ'] ὅσον μὴ χερσὶ καίνων.

124. 350. Αληθες;] gl. εἰρωνικόν. *Itane verò?* Brunck.

353. * Ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.] ὄντι—μιάστορι pro ὄντα—μιάστορα, mutata propter ambigultatem constructione. Erfurdt. Pace Erfurdtii, et cæterorum hujus Fabulæ Editorum nunquam mihi persuadere possum Sophoclem ita

scripsisse. Non opus erat mutata constructione ut ambi- 124.
guitas evitaretur; quis enim, si lectio fuisset Ὡς ὄντα—μιάστορα, hæc verba cum ἐμὲ conjungeret, nisi prorsus hebes et linguæ indolis pariter ac Poetæ rationis ignarus esset? Solennis quidem constructio est apud Græcos scriptores accusativum cum dativo commutare, si quando dativus impersonale verbum sequitur et substantivum vel pronomen, ad personam prius indicatam pertinens, cum infinitivo vel participio struitur: minime autem vice versa. Sic Xen. Mem. ἐξεῖναι γὰρ αὐτοῖς ἴεναι πραξάντας τὰ βελτίω τούτων. Aristoph. Plut. 911. Οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν Εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν σθένω; accusativus etiam genitivum subsequitur: Xen. Cyr. οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου, ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι. Verum, quoniam ἐννέπω regit etiam dativum, ut, Eurip. Alcest. 1173. Ἀστοῖς δὲ, πάσῃ τ' ἐννέπω τετραρχίᾳ. potest hic intelligi post καὶ cum dativo pronominis σοι, quicum ὄντι—μιάστορι congruat.

355 —καί που—] Sic scribendum. Encliticum hic est που, non adverbium loci *quo*, ut malè vertit Johnson. *Idem.* * ποῦ hic est adverbium loci.

360. —ἢ 'κπειρᾷ λόγων;] λόγων est lectio Brunckiana, pro vulgatâ λέγειν, *aut sermonemne meum tentas?* i. e. *experirisne an iterùm eadem tibi sim dicturus?* Nullus tamen dubitat Brunckius, quin Sophocles scripserit, οὐχὶ ξυνῆκας; πρὸς τί μ' ἐκπειρᾷ παλιν; Forsan tamen vulgata est vera lectio; *an tentas me loqui* ulterius? * Vulgatam retinui.

361. Οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνῶστον.] Ad priorem partem interrogationis respondet Œdipus, οὐχὶ ξυνῆκας; scilicet ξυνῆκα μὲν, ἀλλ' οὐχ' οὕτως, ὥστε εἰπεῖν ἐγνωσμένον, ὅπερ ξυνῆκα. Brunck. * γνῶτον cum Elmsleio dedi. Vide suprà ad v. 58. infra, 396.

362. Φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, οὗ ζητεῖς, κυρεῖν] οὗ relativum refertur ad antecedens φονέα, non ad ἀνδρὸς, et regitur in genitivo à κυρεῖν. Vel forsitan, ut putat T. Young, non minùs rectè interpretatio vulgaris, *aio te interfectorem esse ejus viri, cujus interfectorem quæris.* * Vulgaris rectior.

363. Ἀλλ' οὔ τι χαίρων.—] χαίρων est *impunè*. uti γεγηθὼς, infrà v. 368. Sic Longin. sect. XVI. Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ. Ubi vide quæ annotavit vir doctus Joan. Toupius. πημονάς. gl. λοιδορίας.

365. —ὡς μάτην εἰρήσεται.] ὡς μάτην, gl. ἐπεὶ ἀκαίρως. In usu sunt apud Homerum et alios Poëtas ἔρω et εἴρω, *dico*, undè in fut. 2. pass. εἰρήσομαι. Vide Iliad. ψ', 795. In usu sunt etiam ῥέω, ἐρέω, et εἰρέω, undè in fut. 1. med. εἰρήσομαι. * Licet dubitare an in præsenti unquam in usu esset. Malim ἐρήσεται.

366, 367. Ἀληθέναι δὲ φημὶ—ὁμιλοῦντ',—] *Aio te non ani-*

124. *madvertere te consuescere*, vel, *aio te inscium consuescere.* " σὺν τοῖς φιλτάτοις. Plurali numero unam matrem innuit. " Sic infrà 1184. Œdipus ait ξὺν οἷς τ' ὰ χρῆν μ' ὁμιλων, ὥστ' " ἔμ' ὰκ ἴδει κτανών· quorum hoc ad solum patrem, superiùs " ad solam matrem refertur. Est hoc schema Tragicis valdè " usitatum, de quo videndus Gatakerus opp. T. I. p. 351." BRUNCK. ἵν' εἶ κακῶ—*quo in statu miseriæ positus es!* Hìc et passim τὸ ἵνα denotat tam statum, quàm locum. BURTON.

374. Μιᾶς τρίφυ πρὸς νυκτὸς] Id est, μία σι νὺξ τρίφυ. gl. διόλυ ἐν τῷ σκότει διατρίβεις, qui verus est horum verborum sensus. Nemo ignorat quantum frequentet Sophocles verbum τρίφειν sensu τῦ ἔχειν, quâ de re videndi Casaubonus ad Athen. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364. ὥστι μήτ' ἐμὲ, μήτ' ἄλλον ὅστις φῶς ὁρᾷ βλάψαι ποτ' ἂν· *ita ut nec me, nec alium qui lucem videat lædere possis.* BRUNCK. In vulgatis legitur βλέψαι, errore typographico ortum ut videtur. In omnibus codd. teste Brunckio, legitur βλάψαι. Quod autem Tiresias respondet in vulgatis editionibus, judice eodem Brunckio, planè contrarium est illius, quod respondere debuit; ὐ γάρ με μοῖρα πρὸς γε σοῦ πεσεῖν. Immo, inquit hìc, ὐ γάρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν. In istis γὰρ refertur ad suppressam sententiæ partem, facilè supplendam: οὐδ' ἄν σε βλαψαιμ'· ὐ γὰρ μοῖρα ἐστι σὲ πρὸς ἐμοῦ πεσεῖν. Facilè, imperitis describentibus librariis, pronomina commutari potuerunt. ταδ' ἐκπεᾶξαι. gl. τάδι τιμωρῆσαι. Quid vero; *Scelus cujus auctorem investigas, quodque te ipsum patrâsse ignoras.* Obscurè loquitur Tiresias, ita ut quod is cogitet, non statim adsequi possit Œdipus: sed nobis qui legimus, perspicua est sententia, modo ulcus lectionis sanetur. Hactenus Brunckius. Sed textum sine necessitate, imò cum magno sententiæ detrimento, ab eo hìc mutatum feliciter ostendit J. T. in literis ad me datis; qui hoc modo sensum poëtæ enarravit; ŒD. *Thy blindness alone protects thee from harm, from my hand or from any other's who enjoy the blessing of sight.* We pity thy wretched state, and in that pity thou art safe. TIR. Nay: pretend not to make me the object of thy pity—and therefore claim credit for not injuring me. *I fear thee not. My skill in prophecy assures me thou canst do me no harm.* (v. 448. οὐ γὰρ ἰσθ' ὅπου σύ γε μ' ὀλεῖς.) *Apollo is all-sufficient to protect his servant—or to avenge him.* Thou darest not harm me. Quod ad τάδ' ἐκπεάξαι—attinet, τὰ κατ' ἐμὲ ἀδίκησαι—inquit Scholiastes. Eodem modo (vv. 402—3.) denunciat ei Œdipus quid ipse facturus esset, nisi Tiresias senex fuisset et cæcus, adeoque tutus ab injuriâ sub præsidio naturalis misericordiæ. In hoc totius dialogi cardo vertitur; (v, 363.) Αλλ' ἤ τι χαίρων— (v. 368.) Η καὶ γιγηθὼς, &c. deindè

sequitur comminatio acerbissimè prolata; (v. 374.) Μιᾶς τρέφει, &c. denique, (v. 402.) —εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρων, &c. "Acutè et eleganter J. T. Sed non video cur in ultimis a "Brunckio discesserit. τάδ' ἐκπρᾶξαι. *hæc tua scelera*, de "quibus tam diu jurgamur, *punire*. Vide Brunckii notam. "*Cantab. Annon.*" * Nemo est qui mentem tenori Dialogi diligenter adhibeat, quin sententiam Brunckii veram judicet. μιᾶς νυκτὸς ad τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματα, certissimè refertur; ideoque Œdipus, insidias sibi a Tiresia structas suspicans, cum quadam contemptione ait: *totus involutus tenebris es, ita ut nec me nec alium qui lucem videat lædere possis.* Angl. You are involved in total darkness, so that you can neither injure me, nor any one who sees the light. Ad hæc statim respondet Tiresias, Angl. *No;* I cannot injure you; *for it is not fated that you should perish by me, since Apollo is sufficient, whose concern it is to punish your crimes.* 124.

380. —καὶ τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα] *et tu ars* [vel sapientia] ista mea, *quæ artem* [sapientiam] aliorum hominum *superat*— [alludit ad artem suam quâ ænigma Sphingis explicâsset] τῷ πολυζήλῳ βίῳ, *cum vitæ genere* conjuncta, *quod magno studio expetitur:* subauditur scil. σὺν [vitam regalem intelligit,] ὅσος &c. Angl. *what a store of envy is laid up with you!* * Eadem constructio et fere eadem sententia occurrunt apud Nost. Philoct. 138. τέχνα γὰρ Τέχνας ἑτέρας προύχει. 125.

387. * Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοράφον,] μάγος, prius, *qui rerum naturalium et divinarum peritus est:* Postea, *præstigiator.* Eurip. Orest. 1509. ἢ μάγων τέχναισιν. —μηχανοράφον, prius, *machinarum structor*, deinde, *fraudum inventor*, ex μηχανὴ et ῥάπτω *consuo.* Eurip. Androm. 447. μηχανοράφοι κακῶν.

390. Ἐπεὶ,—] *alioqui, si secus est.* gl. εἰ δὲ μὴ, ἄγε εἰπέ. Brunck.

391. —ῥαψῳδὸς κύων,] *perplexi carminis inventrix canis.* Dirissima quoque monstra *canes* appellant Græci poëtæ. Eurip. Herc. Fur. 1277. τὴν τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλάστη κύνα Ὑδρὰν φονεύσας. Harpyas Apollonius, II. 289. appellat. μεγάλοιο Διὸς κύνας. Brunck.

393. * οὐχὶ τοῦ 'πιόντος ἦν ἀνδρὸς.] ὁ ἐπίων fere idem est ac ὁ τύχων. *Qui forte supervenit.*

402. Ἀγελατήσειν.] Sententia est—*videmini sane tum et tu, et ille qui hæc unà confinxit* [nempè Creon] *non sine damno vestro aggressuri me tanquam piaculum regno expellere.* Burton. ἀγελατήσειν. gl. ἐμὲ δηλονότι, ὃν λέγεις φόνεα εἶναι. Plerisque in Codd. ut in Aldinâ edit. tenui spiritu notatur. At meliùs aspiratur. Eustathius ad Odyss. λ'. p. 1704. τὸ

125. ἀγκλατῶν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἐκεινὸ μέν τοι καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος. BRUNCK.

403. * παθὼν ἴσως ἄν] Angl. *You should know to your cost.*

404. Ἡμῖν μὲν—] Observa hìc Chori opportunè moderantis officium: quale describit Horat. Art. Poëtic. v. 196. *Ille bonis faveatque et concilietur amicis, et regat iratos.* BURT.

408. —ἐξισωτέον τὸ γᾶν] Constructio est: τὸ γᾶν ἀντίλιξαι ἴσα ἐξισωτέον ἐστι μοι, quæ Brunckius benè reddidit; *æquum tamen mihi jus dictis tuis paria referre: τῦδε γὰρ, κ. τ. λ. hoc enim ego etiam polleo.*

411. Ὡς' ὑ Κρέοντος προσάτᾳ γιγράψομαι.] *quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit.* BRUNCK. Nimirùm alludit poëta ad veterem apud Athenienses morem, quo omnes *inquilini*, μετοῖκοι, sibi sumere debebant *patronum.* Vide Hesychium ad vocem προστάτης, p. 1051. edit. Alberti. * Vertit MUSGR. *Non in tabulis publicis, tanquam Creontis cliens, recensebor.* Conferatur Aristoph. Pac. 682. —ἀχθεσθεῖσ' ὅτι Αὐτῷ ποιηρὸν προστάτην ἐπιγράψατο.

415. —κᾦ λέληθας ἐχθρὸς ὢν] *Non animadvertis te inimicum esse* [Vide suprà ad v. 366.] τοῖς σοῖσιν αὐτῦ κέρθι. *tuis ipsius apud inferos,* &c.

126. 417. —ἀμφιπλὴξ—] ἡ ἀμφοτέρωθι πλήττουσα ἐκ τοῦ πατρὸς κᾦ μητρός. *Schol.*

418. Ελᾷ—] Mœris Atticista in *Dictionibus Atticis;* ἑλᾶ Αττικῶς· ἑλάσω Ἑλληνικῶς. Sic in Œdip. Col. v. 373. βιᾶν, pro βιάσων, v. 398. κατασκιᾶσι, pro κατασκιάσουσι. BURTON. Vide Dawesii Miscellan. Critic. edit. Burgess. p. 77. et Villoison. ap. Longum, p. 248. quem locum integrum protulit Burgessius in suis ad Dawesium doctissimis annotatt. * Ἀρὰ, ut bene notat Elmsleius, est Ἐρινύς. Laudat Æschyl. Eumen. 419. Ἡμεῖς μέν ἐσμεν Νυκτος αἰανῆς τέκνα, Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὕπαι κεκλήμεθα.

419. * Βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.] Musgr. et Erfurdt. βλέποντα cum σκότον construunt. Ille profert Eurip. Phœniss. 391. σκότον διδορκὸς. Bacch. 510. ἰσορρὸπ κνέφας. et Nost. infra 1273. Huic assentiri nolo. Malim participium ὄντα subintellectum.

420—423. Βοᾶς δὲ τᾶς σᾶς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν,] *tui autem clamoris qualis non erit portus*—vel receptaculum, i. e. uti reddidit Brunckius; *Quo autem non pervenient ejulatus tui?* ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ τάχα [ἔσται] σύμφωνος [σοι,] ὅταν καταίσθῃ τὸν ἄνορμον ὑμέναιον, εἰς ὃν ἔπλευσας [ἐν] δόμοις, τυχὼν εὐπλοίας; *Quis Cithæron questus tuos brevi non recinet, quum conscius factus fueris hymenæi, cujus in importunam stationem domi*

tuæ appulisti, secundâ navigatione usus? Κιθαιρὼν, inquit Burtonus, pro monte quovis. Hìc autem præcipuè nominatur Cithæron, ut præ cæteris maximè conscius malorum quæ Œdipo acciderant. * Delet interrogationis notam post λιμὴν *Musgr.* ut βοῆς à σύμφωνος regatur. Interpretare, *Qualis portus, qualis Cithæron questus tuos brevi non recinet*, &c.. 126.

425. Ὅσ' ἐξισώσει—] Sic rectè Marklandus ad Suppl. 504. Vulgò ἅ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. Intelligerem quidem ἅ σ' ἐξισώσει τοῖς σοῖς τέκνοις. Verùm ἅ σ' ἐξισώσει σοι absurdum mihi videtur. ἐξισώσει hìc neutrum est, ut παρισώσει apud Comicum in Vespis 565. Brunck. * Dedi cum Elmsl. ἅ γ' ἐξισώσει. ἐξισώσει activum ille judicat et ab Ἀρα v. 418. regi: versus 420—423. διὰ μέσου poni putat. Vereor ut recte: Sophocles enim, si Ἀρα subjectum verbi esse voluisset, per pronomen, tanto spatio interjecto, hoc manifestum reddidisset. Malim cum Brunckio neutrum haberi.

476. —καὶ τὺμὸν στόμα προπηλάκιζε.] *et mea verba contumeliâ afficias.* Ubi observandum στόμα pro *verbis* vel *sermone* sæpè apud Sophoclem usurpari. [Vid. inf. 671.] προπηλακίζω est *luto aspergere*, indè *contumeliâ afficio.* Vide Vol. I. ad p. 221. n. 6.

427. Κάκιον ὅστις—] Jac. Tate legendum proponit Ὅστις κάκιον—auctoritate munitus Porsoni monentis—" tutissimam " corrigendi rationem esse vocularum, si opus est, transposi- " tionem." Atqui non hìc videtur *opus esse*; nam sensus optimè exprimitur per κάκιον hìc adverbialiter sumtum: nec penultima vocis canonem illum violat, quem, labore tantùm non improbo dequè cunctis doctoribus benè merito, nuper stabilivit scriptor quidam doctissimus anonymus, in his rebus apprimè sagax— [ἐν εἴκοσι μαθοις νιν.] *Monthly Review. Aug.* 1799. p. 427. " Adjectiva nimirùm comparativi gra- " dus in ΙΩΝ habere istud Ι penultimum breve in dialectis " Ionicâ et Doricâ, sed longum in Atticâ."

431. ἄπει:] εἶμι, *eo*, cum suis compositis, in formâ præs. sæpissimè habet fut. signif. [Vide Vol. I. p. 122. n. 1.] Confirmat quidem Dawesius verba ista apud Atticos re verâ futura esse. Miscell. Crit. p. 82. edit. Burgess.

433. Οὐ γάρ τι σ' ᾔδη μῶρα φωνήσοντ'] γὰρ refertur ad ἐκάλεσα σε, vel tale aliquid, subauditum:—Vocavi te, *non enim noveram te stulta locuturum.* Cæterùm ᾔδη, pro vulgari ᾔδειν, est ex conjecturâ Brunckii, qui hanc formam Atticam ubique retinuit: Nam ᾔδη est per contractionem ex Ionico ᾔδεα. Solent enim Attici [verba sunt H. Stephani, Append. p. 138.] plusquamperfecta Ionica desinentia in εα, factaque ex communibus terminatis in ειν, resolutione dipthongi, contrahere, et pro πεποιήκεα dicere πεποιήκη, itidemque ᾔδη pro

126. ἤδια. Est autem hoc ἤδη prima persona singul. præt. plusquamperf. med. ex themate εἴδω. Vide Aristoph. Nubes, 329. et quæ ibi annotavit idem vir doctus Brunckius, in suâ præstantissimâ poëtæ Comici editione. ἤδη etiam Valckenær. ad Eur. Hippol. 792. * Meo quidem judicio ἤδη non potest esse Attica forma primæ sing. præt. plus. med. per contractionem ex Ionico ἤδεα; namque, ni fallor, ἤδεα est perfectum med. haud plusq. perf. Terminatio plusquamperfecti olim fuit ειν, ex imperfecto verbi εἶμι eo, contracto vel in ῆν vel in εἶν: unde liquet primam sing. plusq. perf. verbi εἴδω fuisse vel ἤδην vel ἤδειν, minime ἤδη, quicquid dicat vel Brunckius vel Valckenarius, qui parum rationem terminationis verborum intellexisse videntur. 2. est ἤδεις. c. ἤδεις. 3. ἤδει. c. ἤδει. &c.

434. —ἐπεὶ σχολῇ σ' ἂν—] *alioquin ægrè te domum meam arcessivissem.* ἐστειλάμην. gl. μετεστειλάμην. Simplex pro composito. στέλλειν et στέλλεσθαι hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infrà 860. Œdip. Col. 293. Antig. 165. Phil. 60. 495. Brunck.

436. —ἔμφρονες.] gl. φρόνιμοι. Pro εὔφρονες Brunckius restituit ex omnibus codd. et Aldinâ edit. ἔμφρονες.

438. —φύσει σε.] gl. δείξει σε, ὅθεν ἐγεννήθης.

440. Οὔκουν σὺ ταῦτ'—] Sarcasmus malignus, per quem alludit ad Œdipi sollertiam in solvendo Sphingis ænigmate. De voce ἔφυς vid. suprà ad v. 9.

441. Τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἐμ'—] Angl. Do—*reproach me with that in which thou shalt find my greatness consists.*

442. Αὕτη—ἡ τύχη—] gl. αὕτη εὐδοκίμησις.

444. Απιμι—] Vide suprà ad v. 431.

445. —ὡς παρὼν τά γ' ἐμπορῶν ὀχλεῖς,] Angl. *Since thy presence disturbs the business in hand,* τὰ ἐμποδών, i. e. τὰ ἐν [ποσὶ.] σύθεις τ' ἄν,—οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον, *And being gone thou wouldst give us no farther trouble.* ὀχλεῖς. gl. ταράττεις. σύθεις, περιυθεὶς. Cæterùm de voculâ ἄν tanquam verbi prænuntia, ejusdemque cum ipso verbo repetitione, vide Greek Exerc. Ed. 3. p. 330.

448. —πρόσωπον] gl. ἀξίωμα. Atque ita reddidit Brunckius, *dignitatem*, scil. Forsan οὐ δείσας τὸ σὸν πρόσωπον posset reddi Angl. *not afraid of thy look; thy frown.* Οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπως μ' ὀλεῖς, *for it is not in thy power to destroy me.*

127. 456. Σκήπτρῳ προδεικνύς,] Intellige τῇ βακτηρίᾳ προδεικνὺς ἑαυτῷ τὴν ὁδόν. Brunck. Angl. *groping his way with a staff.* * ἐμπορεύσεται, compositum pro simplici πορεύσεται. "Ad "sententiam conferri potest Seneca Œdip. 656."

——— Repet incertus viæ,
Baculo senili triste prætentans iter. Erfurdt.

459. —καὶ τοῦ πατρὸς ὁμοστοίχους] gl. ὁμογάμους. Angl. *both a sharer of his father's bed*, &c.

462. —Φάσκων—] Infinitivus pro imperativo, ut loquuntur Grammatici. Infin. potiùs per ellipsin τοῦ κελεύω σε, vel ἴζεσθαι σοι, vel cujusvis ejusmodi.

463. Τίς ἐστιν'—] Τίς ἐστιν ὃν λίγει ὁ Ἀπόλλων—τίς οὗτος ἐστὶν, 127.
ἐστινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον; *Schol.* Pulchrè quidem exprimitur in hâc ode animi anxietas quâ laborat Chorus, orta ex præsenti rerum statu dubio ac difficillimo.

465. Λεγεῖ' ἀρρήτων—] *maximè infanda*; ut in El. 849. δυλεια δυλείων, *miserrima*; et alicubi ἴσχατ' ἰσχάτων κακὰ, *mala plusquam maxima*. Brunck.

467. Ὥρα νιν ἀιλλαδὸν ἵππων] Quum quintus hìc Strophæ versus, qui, in omnibus codd. et libris editis pro ἀιλλαδὸν habet ἀιλλοτρόδων, neutiquam par esset, uti debuit, quinto sequentis Antistrophæ, qui in Aldinâ editione sic se habet: Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν· cum quo consentiunt omnes codices, excepto chartaceo Regio, qui exhibet ὑπαὶ, pro ὑπ', et hoc διὰ τὸ μετρὸν, secundum Triclinii notam suprascriptam; [Turnebus autem mutavit istud ὑπαὶ in ὑπὶς, ut videtur, sine ullâ auctoritate,] ideircò Brunckius, ut hanc inconcinnitatem tolleret, in textu suæ præstantissimæ editionis versus hosce duo sic constituerat:

Ὥρα νιν ἀιλλοτρόδων ἵππων.
Φοιτᾷ γὰρ ὑπαί τ' ἀγρίαν ὕλαν.

Quum autem idem vir doctus posteà incidisset in lectionem Hesychianam prioris horum versuum, quæ exhibet ἀιλλάδων [Vide Hesych. Lex. p. 110. edit. Alberti:] hanc quidem in notis adoptavit, posterioris verò Aldinam et manuscriptorum restituit: et nullus dubitat quin Sophocles reliquerit:

Ὥρα νιν ἀιλλάδων ἵππων
Φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν.

Hanc igitur utriusque versûs lectionem, tanquam viro illi doctissimo unicè probatam, nobis visum est in textum hujus nostræ editionis recipere. Cæterùm ἀιλλάδες ἵπποι sunt *equi velocissimi sicut procella*. Vide Henr. Steph. Thes. t. I. c. 1129. f.

472. —ἀπλάστοις,] Codd. veteres omnes, ut Aldus, ἀναμπλάκτοις. Triclinius et Scholiastes ἀναπλάκτοις. Ad metri rationem legendum omninò ἀπλάκτοις, quæ vox extat Trach. 120. Brunck. ἀπλάκτοις, ἀναμάρτητος. Σοφοκλῆς Τραχίνιαις. Hesychius. * ἀναμπλάκτοις versus requirit. Sic Musgra-

vius: Erfurdt. et Elmsl. ἀναπλάκητοι. De voce ἀμπλάκημα vide quæ disserui in Collect. Gr. Maj. Vol. III. p. 176. v. 112.

473. Ελαμψε γὰρ—] *Illustris enim nuper emissa est nivoso è Parnasso dictio, latitantem ut quisque virum investiget: namque agrestibus abdit se silvis,*—Brunck. χηρεύων, *viduus*, i. e. *solitarius, sine vaccarum armento.*

128. 480. Τὰ μεσόμφαλα γᾶς—] *edita ex terræ umbilica oracula ut effugiat:* Brunck. Apollinis intellige oracula è templo ejus, quod Delphis erat, edita: quam urbem in medio orbis terrarum sitam esse finxerunt veteres. Burton. Vide Eur. Med. 673. * Phœniss. 244. παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου.

481, 482. —τά δ' αἰεὶ ζῶντα περιποτᾶται.] *illa verò semper vigentia circumvolant.* Brunck. * Musgr. confert Antig. 462. ἀεί ποτε Ζῆ ταῦτα. Trachin. 1185. Philoct. 21, &c.

485. Οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκοθ'.] Angl. *while I neither give him credit, nor contradict him:* ὅτι λέξω δ' ἀπορῶ, *but am at a loss what to say,* πέτομαι δ' ἐλπίσιν, *and I flutter on the wings of expectation,* ἔτ' ὀρῶν [τὰ] ἐνθάδε, οὔτε [τὰ] ὀπίσω· *seeing nothing clearly either respecting the present or the past.* * ὀπίσω, quod omnes interpretantur *præterita*, Elmsleius, reddit *futura*, et allegat ad Philoct. 1105. Æschyl. Suppl. 625. &c.

489—497. Τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις,—] Hæc et quæ sequuntur ad finem Strophæ nonnihil difficultatis habent; quæ hoc modo expediri potest: ἔγωγε γὰρ οὔτε πώποτ' ἔμαθον πάροιθεν, οὔτε [μανθάνω] τανῦν τι νεῖκος ἔκειτ' ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ [υἱᾷ] Πολύβου, Angl. *for never either at any time before did I learn, nor do I learn now, that any difference subsisted between the race of Labdacus* [Laius, viz.] *and the son of Polybus,* [Œdipus viz. who was so reputed,] πρὸς ὅτε χρησάμενος δὴ βασάνῳ, *from which having derived any solid argument,* [βάσανος, propriè *lapis Lydius*, quo aurum probatur: sed sensu latiori; pro *quovis indicio*, vel *argumento*, quo aliud probatur. Burton.] εἶμ' ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν [κατ'] Οἰδιπόδα, *I may be thereby induced to give credit to this domestic oracle* [the oracle viz. of Tiresias] *respecting Œdipus, and thus lend my aid in avenging the secret murder for the son of Labdacus.* Ubi observandum, 1. vocem χρησάμενος in versu undecimo hujus Strophæ ibi repositam esse à Brunckio, petitam è veteribus Scholiis, versûs integritate sic postulante, ut congrueret cum eodem versu antistrophico: 2. εἶμι, vel ἐπείμι, futurum esse Atticum. Vide suprà ad v. 451. * Post βασάνῳ, observat *Musgr.* desideratur vox, qualis esset θλιβόμενος. Et *Erfurdt.* " Mihi deesse videtur ejusmodi participium, quod pariter ad

"πρὸς ὅτου quam ad βασάνῳ pertineret, hoc ferme sensu, 128.
"*qua* (simultate) *inductus ad rem explorandam.*" Malè reddidit εἶμι ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν Dalzelius. ἐπὶ enim cum accusativo et post verbum εἶμι signif. *adversus.* Præterea, τὰν ἐπίδαμον φάτιν minime est, *the domestic oracle*, scil. of Tiresias: immo, uti bene observat Erfurdt. intelligi debet fama, qua florebat Œdipus apud populum. Hoc modo igitur interpretare Angl. *from which, having derived an argument*, satisfactory to my own mind, *I shall be induced to oppose the character which Œdipus maintains among the people, by assisting to avenge upon his head the secret murder of the son of Labdacus.*

500. —ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις] Angl. *but that a prophet among* 129.
men advances farther in knowledge than I, there is *no certain way of judging.*

506, 507. μεμφομένων ἂν καταφαίην—] i. e. οὐκ ἂν καταφαίην τῶν μεμφομένων τὸν μάντιν. *Non contradicerem illis, qui vatem incusârint,—flocci fecerint.* Hesych. καταφάναι, κατειπεῖν πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος, *priusquam videro dictum eventu comprobatum.* Brunck. Brunckius mihi videtur sensum hujus loci malè cepisse. In proximè sequentibus sermo planè est de Œdipo; undè concludi licet præsertim quoniam αὐτῷ usurpatur, sermonem in proximè præcedentibus quoque fieri de eodem Œdipo. Atque ita Scholiastes: ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν ποτε ἐπαινέσοιμι τοὺς μεμφομένους τὸν βασιλέα, (inter quos vates priorem tenet locum)—οὐδ' ὀρθὸν ἂν αὐτῶν τὸ ἔπος φαίην, πρὶν ἴδοιμι σαφῆ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀποβασιν. Lego igitur et interpungo hoc modo:

Αλλ' οὔποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἴδοιμ',
Ορθὸν ἔπος μεμφομένων
ἂν καταφαίην.

Nec mihi apparet verbum κατάφημι unquam, quemadmodum κατηγορέω, construi cum gen. personæ. Apud Aristotelem affirmationem denotat; et derivativum ejus καταφατικὸς apud Scholiasticas planè opponitur τῷ ἀποφατικὸς. Simplicior certè hæc interpretatio, et seriei sententiæ covenientior: Angl. *One man may surpass another in attainable*, i. e. in human wisdom: *but till I see, till I have sensible evidence in* the case, *never will I affirm that they are in the right, who accuse the king. For well did he approve himself the friend of this country in a crisis of danger before*, &c. J. Tate. • Locus difficillimus et ab interpretibus omnibus, quantum judicare possum, male intellectus. Manifestum est Chorum inter fidem Tiresiæ habendam et venerationem Œdipi, a vate criminis obscure accusati, exuendam fluctuare. Negant autem Ti-

129. resiam plus intelligere quam se de rebus arcanis, et suspicari videntur eum, invidia motum, Œdipi, ingenii acumine pollentis, famam in suam perniciem callide vertere cupere. Male, meo judicio, interpretantur omnes verba σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν παραμείψειν ἀνήρ. Reddit Brunck. *Est ut vir virum antevertat sapientia*, quod quidem esset ἀνὴρ παραμείψειν ἂν ἄνδρα σοφίᾳ.—παραμείβειν est *mutare* vel *vertere aliquid aliter quam par est.* παρὰ enim in compositis vocibus denotat, *contra id quod jus et fas est*, vel *a proposito*. Vide Collect. Græc. Maj. Vol. III. Annott. p. 177. v. 131. Vix dubitandum est quin per σοφίαν intelligendum sit *solertiam Œdipi*, quam Chorus innuere videntur Tiresiam sua calliditate inficere velle, rege scelerum, civitati perniciosorum, reo facto. Hoc fortasse petunt Chorus e verbis Œdipi ad Tiresiam supra v. 396.—ἀλλ' ἐγὼ μολὼν, Ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν, Γνώμῃ κυρήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών. Ὃν δὴ σὺ πεῖρᾷς ἐκβαλεῖν,—Ad hanc etiam solertiam, non ipsi Œdipo magis decoram quam civitati salutarem, mihi apparet Chorum mox alludere, sapientiam et famam regis a vatis criminationibus vindicando. scil. φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόισσ' ἠλθε κόρα ποτὲ, καὶ σοφὸς ὤφθη, βασάνῳ δ' ἀδύπολις. Male etiam vertitur ἂν καταφαίην, *contradicerem, accussarem*. Est semper, ni fallor, *assentiar*. Sic Demosth. c. Androt. καταφαίην ἂν ἔγωγε, εἴγε ὁ πατὴρ ὁ σὸς ὤχετο αὐτόθεν. Angl. *I would say so*, &c. Hoc sensu minime μεμφομένων regere potest, quod ab ἔπος suum casum trahit. Hoc modo, igitur, construe et interpretare Anglicè: ἀνὴρ δὲ παραμείψειν ἂν σοφίαν σοφίᾳ· ἀλλ' οὔποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ' ὄρθον ἔπος μεμφομένων, ἂν καταφαίην. *A man* (like Tiresias) *might, by his character for wisdom, misrepresent the wisdom of* Œdipus, and thus raise suspicions against him: *but I shall never, till I perceive*, not obscure intimations of guilt, but *direct evidence from his accusers, entertain such thoughts of the king.*

508. πτερόισσ'—κόρα—] Sphingem intelligit.

509. κ᾽ σοφὸς ὤφθη,] *et sapiens ille* [Œdipus scil.] *visus est.* βασάνῳ τε ἠδύπολις certaque probatione civitati dilectus. τῷ ὕποπτ' ὀφλήσει κακίαν ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς. *quare, quantum ego judico, nunquam dignus erit qui malus habeatur.* De verbo ὀφλισκάνειν, vel ὄφλειν, vide Vigerum de præcip. Gr. Dict. Idiotism. annotante Zeunio, p. 265.

513. δείν' ἔπη πεπυσμένος κατηγορεῖν μου—] *ut audivi regem Œdipum contra me atrocia verba loqui.* μου scil. regitur à præp. κατὰ in compositione.

517. εἰς βλάβην φέρον,] i. e. τι φέρον εἰς βλάβην, Angl. *any thing tending to injure him.* * Similis locutio occurrit supra v. 62. εἰς ἴν' ἔρχηται.

519. Φέροντι τήνδε βάξιν.] Angl. *while I am charged with this accusation.* ἡ γὰρ ζημία τούτου τοῦ λόγου οὐ φέρει εἰς ἁπλοῦν μοι, ἀλλ' ἐς μέγιστον, *for the injury done me by this language does not lead to what is trivial, but to what is of the utmost importance, if* viz. *I am at once to be called a traitor in the city,* &c. De phrasi φέρει εἰς ἁπλοῦν, et φέρον εἰς βλάβην, paulò suprà, vide doctissimum Marklandum, ad Eurip. Suppl. 295. 129.

522. *κεκλήσομαι] monuit Porsonus ad Eurip. Med. 929. Tragicos semper κεκλήσομαι, μεμνήσομαι uti, nunquam κληθήσομαι, μνησθήσομαι; sed βληθήσομαι et βεβλήσομαι promiscue usurpare.

523. * Ἀλλ' ἦλθε—τάχ' ἂν] Particulam ἂν supervacaneam judicat Elmsleius. Allegat ad Œdip. Col. 965. Phil. 305. ubi male legitur ταχ' οὖν. Omnino legendum est τάχ' ἄν τις ἄκων ἔσχε.

525. Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη—] *Undenam apparuit,* [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] —τοῦ pro τίνος.

528. Ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν—] *Oculisne rectis, rectâque mente hoc crimen proferebatur contra me?* οἱ γὰρ σώφρονες καθεστηκὸς ἔχουσι τὸ ὄμμα, οἱ δὲ μαινόμενοι παρατετραμμένον. *Schol.* * Vide Porson. ad Eurip. Hecub. 958.

531. Αὐτὸς δ' οὐδ' ἤδη—] Chorus cùm Œdipum jam adesse cerneret, nihil ultrà respondet. Burton.

532. —τοσόν δ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον—] ἤγουν ὧδε θρασὺς καὶ ἀναιδὴς εἰ; Brunck.

534. τοῦδε τἀνδρὸς—] id est ἐμοῦ. *qui palàm me perimis,*— Sæpè ἀνὴρ ὅδε nihil aliud valet quam *ego* δεικτικῶς, ut apud Latinos Comicos *hic homo.* Sic in Trach. 305. Deianira se ipsam indicat his verbis. τῆσδέ γε ζώσης ἔτι, *me adhuc vivente.* Brunck. Vide infrà 815. et ad Eur. Med. 1348.

538. Η—ὡς οὐ γνωρίσοιμι—] Ista non amplius ad verbum ἰδὼν referri possunt, sed aliud ex analogiâ adsumendum est, ὑπολαβὼν, ἐλπίζων. *Idem.*

539. —κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών;] ἤγουν καὶ, εἰ μάθοιμι, οὐ δυνηθείην ἀποβῆσαι, ἀμύνεσθαι. *Idem.*

543. Οἶσθ' ὡς ποίησον;] Dedit Brunckius ποίησον, pro vulgari ποίησον, secundum formulam poëtis Atticis familiarem. De quâ videndus est idem vir doctus ad Aristoph. Aves, 54. item Muretus Var. Lect. L. III. c. 12. et R. Bentleius, qui, in Emendationibus in Menandri et Philemonis Reliquias ex nuperâ editione Joannis Clerici, [sub nomine Phileleutheri Lipsiensis] pag. 126. edit. alterius, Cantab. 1713. hæc habet: " Οἶδ' ὅτι ποίησον—*Scio et facturum*—Inepta hæc scrip- " tura est ne Græca quidem. Vera lectio est, Οἶσθ' ὅτι " ποίησον, *Scis quid facies.* Ratio autem constructionis est, 130.

130. " quia inverso ordine est accipiendum, *Fac scis quid:* ut " Latini dicunt *Faciam nescio quid.*" Vide etiam *Gisb. Koen.* ad Gregor. de Dialect. p. 8. qui inter alia plura hoc profert: " Constructionis verè Atticæ difficultas quæ primo " intuitu subesse videtur, evanescet, si οἶσθ' ὅ, τι ποίησον; " οἶσθ' ὁ δρᾶσον; cum similibus perpaucis posita accipiantur " pro ποίησον, δρᾶσον, οἶσθ' ὅ; *fac, scin' quid?*" Cf. Porsonum ad Eur. Hec. 225. * Exempla præbent Eurip. Hec. 225. Hel. 323. 1253. Heracl. 452. Ion. 1039. Monente Brunckio. Aristoph. Eq. 1158. Pac. 1061. Av. 54. 80. Monente Elmsleio.

545. —μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς—] ὀπότε μετ' εὔνοιας συ ἀκούω διὰ τὴν δυσμενείαν. *Schol.*

547. Τοῦτ' αὐτὸ νῦν—] i. e. κατὰ τοῦτ' αὐτὸ— *quod ad hanc ipsam tuam accusationem attinet audi quomodò respondeam.*

553. * τὸ δὲ πάθημ', ὁποῖον—] Scil. [κατὰ] τὸ δὲ πάθημ',—

555. —ὡς χρείη] Aldus ὡς χρεία. Cod. August. ὡς χρή. Reliqui omnes, χρεῖ' ἦ, quæ omnes scripturæ perindè mendosæ sunt. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 332. Brunck. In quo Dawesii loco, hæc inter alia habet vir doctus: " Nempè ab aoristo indicativo ἔχρην notissimâ fluunt analo- " giâ χρῆ, χρείη, χρῆναι." p. 324. edit. Tho. Burgess: ubi vide plura, et quæ editor doctissimus mihique amicissimus ibi notavit. * Malit Elmsleius, ὡς χρείη μετὰ Τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πεμψάσθαί τινα, et ita verba ordinanda judicat: ὡς χρείη τινα μεταπέμψασθαι τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα. Recte πεμψάσθαί τινα ἐπί τινα, est *mittere aliquem adversus alterum.* Jure displicet in vulgata scriptura πεμψάσθαι pro πέμψαι adhibitum: Demosth. πρὸς Τιμοθ. habet activam cum ἐπὶ. τὸν δὲ Φιλώνδαν, ὃν ἔπεμψεν ἐπὶ τὰ ξύλα.—*quem misit ut ligna inde abduceret:* vel advehenda curaret. Et Thucyd. ἐπὶ eodem sensu cum ἀπέστειλαν. Τριήρη ἀπέστειλαν ἐς τὰς Αθήνας ἐπὶ τε χρήματα καὶ ἱππέας.—Œdipus postea v. 568. Tiresiam per contemptum ὁ σοφὸς vocat. Vide an legendum sit, Τὸν σεμνόμαντιν, τὸν σόφον πέμψαί τινα.

557. —νῦν ἐθ' ὡὔτός εἰμι τῷ βουλεύματι.] i. e. νῦν εἰμι ὁ αὐτὸς τῷ β. *et nunc idem sum sententiâ.* h. e. *nunc eâdem sum sententiâ,* vel *nunc mea sententia eadem est.* Hæc lectio ἐθ' ὡὔτὸς pro vulgari ἐπ' αὐτὸς, probata est Valckenario ad Phœn. p. 340. et in textum à Brunckio recepta. Cf. Porson. ad Hec. 299.

566. ἔρευναν—ἔσχετε—] gl. ζήτησιν ἐποιήσατε.

567. —πῶς δ' ὀχί;] Angl. *And why should we not?*

570. Τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα,] *quod ad te attinet,* vel *quod est propriè tuum.*—Innuit vatis subornationem, qui Œdipum ac-

cusârat. BURTON. Pro Τὸ σὸν δέ— Porsonus ad Eur. Med. 461. legit Τοσόνδε.—• Et sic rescripsi.

572. 'Οθ' οὕνεκ'—] Sophocles pro οὕνεκα significante *Quia*, dixit ὅθ' οὕνεκα in Ajace [123. edit. Brunckii.] H. STEPHANUS. Atque ita in hoc loco. Ὁ μάντις, εἰ μὴ ἐλάμβανε σὺν τοῖς νεωτέροις τῆς βουλύσεως, οὐκ ἂν ἦν ἐπὶ τῷ ἔργῳ τῷδε Λαΐου φονεύς. *Schol.* • Tragici semper vel οὕνεκα vel ὅθ' οὕνεκα, nunquam ὅτι κα utuntur. Vide Collect. Gr. Maj. Vol. III. Annott. p. 266. v. 635.

574, 575. —ἐγὼ δὲ σου μαθεῖν δικαίως ταὐτὸ—] *Ego autem te percontari cupio itidem ut tu me modò.* ταὐτὸ, i. e. κατὰ τὰ αὐτά. Vulgò malè rursus exhibetur ταῦτ', ut suprà, 284. BRUNCK. 181.

576. ἁλόντα] *deprehendar.* fut. 1. med. in sensu pass. ut sæpè observare est, apud Græcos scriptores. Vide Vol. I. ad p. 120. n. 1.

577. —γάμας ἔχεις;] Atticè idem ac ἔγημας. Angl. *Have you married*—Sic infrà 699. στέγας ἔχεις, pro ἔστηκας, et 701. βουλυτὰς ἔχω, pro βεβούλευκα. item in Œdip. Colon. 1140. δαμάσας ἔχω. ubi scholiastes, ἀντὶ τοῦ ἐδάμασα, Ἀττικῶς. • Vide Greek Exerc. Ed. 3. p. 155. n. 1.

578. Ἀρκτέος οὖν ἔστιν ἢ ἀποστεϱεῖς;] Pro οὐκ ἔστιν Toupius [Emend. ad Suidam in not. ad fin. Part. II.] legendum conjicit—οὐκ ἂν ἔοιτι—*negari non potest.* Ubi vide plura. Hæc autem viri acutissimi conjectura nullo modo admitti potest: nam, ut rectè affirmat eruditissimus Porsonus auctor *Notarum brevium* ad Toupii Emendat. [Vol. IV. p. 462. edit. Oxon. 1790.] " vocula ἂν præsenti indicativo nunquam " jungitur."

579. Ἄρχεις δ' ἰσόμοιρα ταὐτὰ,—] *et regnans pariter cum eâ,* γῆς ἴσον [μέρος] νέμων, *terræ æqualem portionem administrans?* Angl. *And do you reign with the same power, and over the same extent of dominion with her?*

580. Ἃ γ' ἡ Φίλουσα,—] i. e. ἃ ἂν ἡ Φίλουσα, quod idem est ac ἃ ἂν— [vel ut *Schol.* ἅτινα ἂν] Φίλῃ.

581—583. Οὔκουν ἰσοῦμαι σῷ ἐγὼ δυοῖν τρίτος;] *Nonne ego qui tantum tertius sum, me æqualem arbitror vobis duobus?* Quare hic ita arbitratur infrà enucleatè ostendit. Œdipus interea, qui minus rectè Creontem intelligit, temerè respondet, ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.—subauditur καλῶς ὤν τας, ad quod refertur γάρ. [Vide Hoogeveen Doctrin. Partic. L. Gr. p. 183.] Pulchrè dixisti, *Nam in hoc quidem te etiam planè ostendis malum amicum.* Οὐκ ἂν φαινόμην κακὸς φίλος, εἰ σαυτῷ λόγον δίδοιας, ὡς ἐγὼ ἐμαυτῷ δίδωμι. [Sic enim ellipsis à Scholiaste suppletur.] *Non* [inquit Creon] me malum amicum ostenderem *si tecum rationem initurus esses, uti ego* mecum. δίδοναι λόγον ἑαυτῷ est *secum ratiocinari, argumen-*

131. *tari.* Locutionem ferè ejusmodi videre est ad Eur. Med. 868. sqq. Nec multùm absimilis est ista, quam notavimus in Herodoto; Vol. I. ad p. 26. n. 3.

588. —*τύραννα δρᾷν,*] gl. *βασιλικὰ ποιεῖν, καὶ μὴ βασιλεὺς εἶναι, ὥσπερ αὐτὸς ἔχω νῦν.* Primitivum pro possessivo;—*quæ regis sunt facere.* BRUNCK. * Confert Elmsleius Æschyl. Prometh. 786. *Πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται.* Eurip. Tro. 474.

592, 593. *Πῶς δῆτ'*—] Constructio est: *πῶς δῆτα τυραννὶς ἴφυ ἡδιων ἐμοὶ ἴχειν*—De *ἴφυ* in præs. temp. vide suprà ad v. 9.

598. *Τὸ γὰρ τυχεῖν—ἅπαντα*—] *ἵνι* [i. e. *ἵνιστιν*] *αὐτοῖς ἐνταῦθα, ἤγων ἐν ἐμοί. Omnia quæ cupiunt ut consequantur in me positum esse intelligunt.* τυγχάνω cum quarto casu construitur. Exempla passim obvia. BRUNCK. * Perraro τυγχάνω, sensu *consequor*, cum quarto casu construitur; fere semper cum secundo.

600. *Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν,*] *qui de felicitate suâ tam rectè sentit non est quod ille tibi invideat vel insidietur.* BURTON.

601. *Αλλ' ὅτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν,*] *Sed neque amator sum hujus consilii,* [de regnandi aucupio loquitur,] *οὔτι ποτ' ἂν τλαίην* [*εἶναι*] *μετ' ἄλλου δρῶντος, neque unquam potui tolerare ut essem particeps talis incepti cum alio agente.*

603. *Καὶ τῶν δ' ἔλεγχον, τῦτο μὲν,*—] *ἔλεγχον,* supple *ἔστι· τῦτο μὲν,* Angl. *in the first place.* [Vide Vol. I. ad p. 6. n. 4.] Alii aliter legunt et distinguunt, sed omnium optima videtur hæc lectio Brunckiana. "*Ελεγχον* in casu nom. nullibi inveni- "tur. Quare usurpandum est hìc in accus. subintellecto "*εἰς.* Sic *εἰς καίρον*, vel *καίρον* simpliciter." J. T.

605. * *τοῦτ' ἀλλ',*] Angl. *In the second place.* referendum est ad *τοῦτο μὲν*, v. 603.

132. 608. *Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ*—] *incertâ autem suspicione ne me privatim accuses.*

613. * *γνώσει*] 2. sing. fut. med. verbi *γινώσκω*, quod fut. 1. activo caret. Vide Collect. Gr. Maj. Vol. III. Annott. p. 302. v. 158.

616. *Καλῶς ἔλιξιν*—] [*σοι*] *εὐλαβεμένῳ πιστῶν,*—*Pulchrè locutus est, modo caveas ne labaris.*—

624. *οἷος ἐστὶ τὸ φθονεῖν,*] Gl. in uno codice regio chartaceo optimè hoc exponit: *οἷός ἐστιν ὁ ἐμὸς πρὸς σὲ φθόνος. quum primum ostenderis, quæ mea sit erga te invidia.* BRUNCK. * *οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν* est Anglicè, *What is your hatred towards me?*

626. —*τὸ γοῦν ἐμόν.*] Glossa supplet, *συμφέρον εὖ φρονῶ. Αλλὰ καὶ τὸ ἐμὸν συμφέρον ἐξίσου δεῖ φρονεῖν σε. Idem.*

628. *Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν;*] *quid si rem non intelligas?* Pro

vulgari ξυνίης Brunckius reposuit ξυνιεῖς, 2. sing. præs. ind. 132.
à ξυνιέω· antiqua est forma quâ sæpissimè utitur Homerus: 2. pers. imperf. scribitur ξυνιεις contractè pro ξυνιεις. [mavult Porsonus, ad Eur. Orest. 141. ξυνίης.] ἀρκτέον γ' ὅμως. *Nihilo tamen minùs imperandum est.* • ἵεω et ἵημι, cum compositis, primam vocalem apud Homerum corripiunt, apud Atticos plerumque producunt. Plurima exempla vocalis apud Atticos productæ adhibet Doct. Maltby in Lex. Græc. Prosod. p. 938. Sunt et alia vocalis correptæ apud eundem. Quærere igitur licet quæ sit hujus inconstantiæ causa? Mihi videtur vocalem, natura brevem, tantum produci ubi ictus metricus in eam cadit; contra, suum tempus tenere, cum prima pedis syllaba est. Sic in nostro loco: Εἰ δὲ ξυνίης μηδέν; infra 688. Τοὔμον παρεῖς.— Phil. 763. —πρὸς θεῶν, ἐφιέμαι. Eurip. Hec. 888. νῦν δ', οὐ γὰρ ἵησ' οὐρίους.—&c. Exempla vocalis correptæ. Æschyl. Sept. Theb. 489. Τυφὼν ἱέντα πυρπνόον.—Eurip. Hecub. 342. φθογγὰς ἱεῖσα.— Iph. Aul. 1101. πολλὰς ἱεῖσα.— Aristoph. Av. 946. ξυνίημ', ὅτι βούλει.— Conf. etiam Eurip. Iph. T. 299. Hel. 1256, &c.

629. Οὔ τοι κακῶς γ' ἄρχοντος—] Creontis sermonem abrumpit Œdipus: sententiam ille absoluturus erat, ὑπεικτέον, vel simile quid. Brunck. • ὑπεικτέον haud intelligi potest: regit enim dativum.

632, 633. μεθ' ἧς τὸ νῦν, κ. τ. λ.] *cujus operâ rixam hanc componi oportet.* Brunck.

637. —εἶ—] gl. πορεύσῃ. Vide suprà ad v. 431.

640. —δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν,] *è duobus malis alterum eligens.* Utrum è duobus malis rex eligeret, non dicit Creon; sed boni ominis, ut videtur, gratiâ, obscurè significat, quod suprà Œdipus apertè dixit: θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.— Cæterùm observanda rara synalœphe in δυοῖν, quod hìc monosyllabum est. Brunck. • Pro δυοῖν dedit Elmsleius τοῖνδ', quod vix probandum est. Hermannus mavult τοῖνδ' ἓν ἀποκρίνας, ne scil. secunda in ἀποκρίνας producatur. Sæpe autem ostendi Tragicos brevem vocalem ante mutam et liquidam interdum producere vi scil. ictus metrici, atque hoc etiam facere ubi præpositio verbo præponitur: sic Eurip. Phœniss. 595. Ed. Por. ὦ θεοί, γένοισθε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν. Hercul. F. 824. ἀπότροπος γένοιό μοι τῶν πημάτων. Hippol. 715. Καλῶς ἔλεξας· ἓν δὲ πρότρεπουσ' ἀγώ. His ab Erfurdtio allatis exemplis addit Elmsleius Nost. Phil. 30. ὅρα καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεὶς κυρῇ. Ubi etiam observandum est primam ὕπνον eadem ratione produci. El. 1193. Æschyl. Prom. 24. Cf. etiam Sept.

133. Th. 1063. In eadem fabula ultima ὀλίσατι ante πρίμνοθεν v. 1059, eadem ratione producitur; versus enim est Anapæsticus Dim. Ac. Vide Collect. Gr. Maj. Vol. III. Annott. p. 293. v. 1443. et p. 403. v. 343.

643. Τάμον σῶμα,] i. e. με.

644. Μὴ νῦν ὀναίμην,] Angl. *may I not now prosper: νῦν, now, in this life.*

647. —τόνδ' ὅρκον—θεῶν,] *hoc jusjurandum, cujus testes deos advocat.*

652. Τὸν οὔτε πρὶν ψήφιον,] *hunc neque unquam antea studium, νῦν τε ἐν ὅρκῳ μέγαν, et nunc sanctitate juramenti munitum.* "Magna erat apud veteres jusjurandi religio, quique "eâ se obstrinxisset, nefas erat illi fidem negare. Vide Eur. "Hippol. 1047." Brunck.

656. Τὸν ἐναγῆ φίλον—] Constructio est: μή ποτε βαλεῖν ἐν [vel ἐμβαλεῖν] αἰτίᾳ τὸν ἐναγῆ φίλον σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον. Sententia est, Anglicè expressa: *never to condemn and dishonour your friend, who is under so sacred an obligation, without clear evidence.* * Rectius fortasse, *never to accuse your friend, under so sacred an obligation, when his honour is affected with doubtful evidence.* ὄντα scil. ἄτιμον. Ad accusationem contra Œdipum ipsum a Tiresia prolatam respicere videtur Chorus.

660. Οὐ τὸν—] pro ἐ μὰ τὸν— Sæpissimè μὰ sic supprimitur, ut infrà 1088. Brunck.

662. Ἐπεὶ ἄθεος,—] Constructio est: ἐπεὶ ὀλοίμαν [καθ'] ὅτι [ἐστὶ] πυμάτοις, ἄθεος, ἄφιλος, εἴ κ. τ. λ. *Sed miserrimè peream diis hominibusque invisus, si,* &c.

667. —καὶ τάδ'—] idem ac καὶ ταῦτα— Angl. *and that too,—and especially.* εἰ τὰ κακὰ πρὸς σφῷν προσάψει [malè in quibusdam libris προσψαύσει] *si mala à vobis orta accedant,* &c. * προσάψει activum et a γᾶ v. 666. pendere judicat Elmsleius: activum semper est, quantum scio, vide Eurip. Herc. Fur. 827. Ion. 27. Med. 1379. Minime autem a γᾶ pendere censeo; quid enim esset εἰ γᾶ προσάψει τὰ κακὰ πρὸς σφῷν τοῖς κακοῖς πάλαι? vel reciprocum ἑαυτὰ subintelligendum, vel legendum est προσάψεις, quod rectius duco.

669. —ἴτω,—] ἀπέλθετο, ἔστω ἐλεύθερος, ἀπολελύσθω. *Schol.*

671. Τὸ γὰρ σὸν,—] ἐποικτίρω γὰρ τὸ σὸν ἐλεινὸν στόμα, οὐ τὸ τοῦδε, Angl. *for my pity is excited by your lamentable expressions, not by what he has said.* Vide suprà ad v. 426.

134. 673. Στυγιὸς μὲν εἶκων δῆλος εἶ·] Fortassè vertendum: *Te horum precibus constat cedere irato, infenso etiammum, animo: hujus autem iræ pœnitebit,* (ita enim accipio βαρὺς δ', ἔσῃ,) *cum sedatus fueris.* Burgess. δῆλος εἶ ἀηδὼς εἴκων· ὅταν δὲ ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς, τότε βάρεως οἵοις τὸ πρᾶγμα. *Schol.*

* Βαρὺς, nunquam, ut opinor, significat *gravis sum mihi ipsi*, 134.
sed *alteri*. Sic suprà v. 546. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί. Significatio forsitan hæc est: Angl. *You evidently yield with a bad grace, and your harsh temper is seen when you go to the extremity of your passion*, i. e. *when you give the reins to your passion*. Sæpè vis substantivi in verbo latet et suum casum regit. "θυμοῦ περάσης," inquit Erfurdt, "nihil aliud est, quam θυμοῦ πέραν ἴῃς, *ubi longius irascendo progressus fueris*. Constat enim περᾷν non solum *transgredi* significare, verum etiam *progredi*, ut Œd. Col. 155. 50. 886."

677. Σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος,] Ad verbum: *te expertus mei nescium, quum sim apud hos æqualis*. i. e. idem ac antea fui eorum existimatione. Benè Scholiastes: σοῦ μὲν μὴ ἐπισταμένου τὴν ἐμὴν προαίρεσιν, οἷον ἠγνοηκότος με· παρὰ δὲ τούτοις τῆς ὁμοίας δόξης, ἣν καὶ πρώην εἶχον περὶ ἐμέ. "En sententiam moderatè simul, et severè dictam, et hominis innocentiæ et dignitatis conscientiæ consentaneam!—hæc locutus *Creon* exit—neque rursus, nisi in fabulæ Exodo, in scenam regreditur." Burton.

680. Μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.] Glossa: κομίσω, γνοῦσα τις ἐστὶν ἡ κατέχουσα αὐτοὺς τύχη, ἤγουν ἡ μάχη. Angl. *I will conduct him in, when I have learned the nature of this calamitous incident*.

681. Δόκησις ἀγνὼς λόγων] Angl. *a strange suspicion arose from certain things that were said*, καὶ τὸ δὲ μὴ ἔνδικον δάπτει, *and what is unjust is also provoking*. Minùs distinctè in his et quæ proximè sequuntur loquitur Chorus, nolens culpæ arguere vel Œdipum vel Creontem.

686. —ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.] *ubi desiit contentio, ibi subsistere*. Brunck. * Vulgo legitur φαίνετ', ἔνθ' κ. τ. λ. φαίνεται metrum postulat; Est Dochmiacus dimeter, cujus scansio hæc est.

φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.
– ⏑ ⏑ | – ⏑ | – | ⏑ – | – ⏑ |

687. Ὁρᾷς ἵν' ἥκεις,—] Angl. *Dost thou see to what a length thou art come? honest as thou art in meaning, thus to abate and blunt the edge of my spirit*. Rex Coryphæum alloquitur propterea stomachatus, quòd hunc nimis favere partibus Creontis suspicatur: quam suspicionem ut à se amoveat Chorus, suam fidem inviolabilem erga regem, in proximè sequentibus obnixè profitetur. Hæc omnia cupidiorem reddunt Jocastam in causam contentionis inter Œdipum et Cre-

135. ontem inquirendi; undè oritur sequens iste dialogus inter Œdipum et Jocastam, in quo poëtæ ars exquisita mirè elucet.

690. *Ἴσθι δὲ—*] gl. *Ἴσθι δὲ διδῖχθαί με παράφρονα, ἀτυχῆ ἐπὶ τὰ συνετὰ, ἐάν σε παραλογίζωμαι, ὅστις τὴν ἐμὴν φίλην γῆν ἐν πόνοις ἀμηχανοῦσαν ἐώδωσας.* Burtonus reddit: *παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα—omni sapientiâ destitutum, ita ut ad sanam mentem nulla restet via.* Vide Vol. I. ad p. 4. n. 1. * Melius reddit Musgr. *ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα, ad omne prudens consilium inhabilem.*

695. *Ὅς τ' ἐμὰν γᾶν φίλαν κ. τ. λ.*] *qui caram meam patriam è calamitatis fluctibus emergere non valentem prospero cursu direxisti.* Brunck. *ἀλύουσαν ἐν πόνοις* est *vagantem in laboribus,* Angl. *when tossing or driving on a "sea of troubles." οὐρίζω,* est *secundo vento proveho;* ab *οὖρος, ventus secundus. οὐρήσας,* quod quidam libri editi exhibent, versum jugulat; et præterea, si vocis genuinam significationem respicis, est planè absurdum. Vide *οὐρέω* in Lexicis: et, si plura vis, adi Bruncki ad Aristoph. Ranas, 94.

699. *—στήσας ἴχνος.*] gl. *ἔστησας.* [vide suprà ad v. 577.] *ἱστάναι μῆνιν,* nihil aliud est quàm *μηνίειν,* quemadmodum Tragici dicunt *ἱστάναι βοὴν* pro *βοᾶν.* Brunck. Cæterùm, *ὅτου πράγματος* reguntur ab *οὕνεκα* subintell.

700. *Ἐρῶ σὲ γάρ κ. τ. λ.*] *Dicam—(tibi enim à me major quam ab istis* [Chorum intelligit] *habetur reverentia,) περὶ Κρέοντος—de Creonte, qualia in me machinatus est.*

702. *Λέγ', εἰ σαφῶς*] Constructio est: *λέγ' εἰ ἐρεῖς, σαφῶς ἐγκαλῶν τὸ πῖκος ἐκείνῳ.* Angl. *Say,—if you are to speak as laying the cause of the quarrel directly to his charge.* Or, *Say, whether you are to charge him directly with the cause of the quarrel.*

703. *Φονέα με καθεστάναι.*] *me esse peremptorem*— Nam *καθιστάναι* sæpè redditur *sum.* Vide suprà v. 10.

705, 706. *—ἐπεὶ, τό γ' εἰς ἑαυτὸν, πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.*] *ὅσον κατὰ τὸ ἑαυτῆ μέρος,* [vel *κατὰ τὴν ἑαυτῆ δύναμιν*] *ὁ μάντις πᾶσαν κακουργίαν λόγων ἀκρατῶς κινεῖ. Schol. στόμα* hìc, ut centies alibi *sermonem* significat. *πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα,* idem est ac *κατὰ πάντα ἐλευθεροστομεῖ.* Æschylus Prom. 180. *ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.* Brunck. Reddi potest Angl. *Since he* [viz. the prophet] *without restraint, never fails to babble in a most licentious manner.* Observant tirones *ἐλευθεροῖ* esse præs. ind. contractè pro *ἐλευθερόει.* * *τό γ' εἰς ἑαυτὸν,* minime ad Tiresiam referri potest. Loquitur Œdipus de Creonte, a quo suspicatur vatem missum esse. Putat Erfurdt hoc voluisse Sophoclem *quod ad se ipsum attinet, suam linguam penitus excusat:* omnem scil. culpam transferens in Tiresiam. Vereor autem ut *τό γ' εἰς ἑαυτὸν* significet, *quod ad se ipsum attinet:* hoc enim esset *τό*

γε καθ' ἑαυτὸν. Constructio, ni fallor, hæc est. ἐπεὶ ἐλευθεροῖ 135.
[κατὰ] πᾶν τό γε στόμα εἰς ἑαυτὸν. Angl. *Since he keeps his tongue wholly free from exposing himself*, i. e. *he completely guards his tongue against exposing himself.*

707. —ἀφεὶς σεαυτὸν, ὧν λέγεις περί,] *omissâ omni de istis, quæ dicere instituisti, curâ,*— Brunck.

708. —οὕνεκ' ἐστί σοι.] De σοι, quod in hujusmodi locutionibus redundare dicitur, vide Collect. Min. p. 30. n. 9.

709. * μαντικῆς ἔχον τέχνης·] τέχνης non regitur a participio ἔχον, sed a verbis τι μέρος: scil. ἔχον [τι μέρος] μαντικῆς τέχνης. Sic Thucyd. II. 56. τῆς γῆς ἔτεμον, scil. τι μέρος. Vide Greek Ex. p. 53.

716. —ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς·] *in quodam trivio.* καλῶς δὲ τὸν τόπον προσέθηκεν, ἵνα εἰς ἀνάμνησιν ἀγάγῃ τὸν Οἰδίποδα. *Schol.*

717. Παιδὸς δὲ βλαστὰς,] Subauditur κατὰ. Angl. ad ver- 136.
bum, *And as to the birth of the child,* οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς καὶ ἐκεῖνος ἐνζεύξας νιν [κατ'] ἄρθρα ποδοῖν, *three days did not pass from that time, until his father having bound him by the ankles,* &c.

724. Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδὲν.] *quarum rerum tu nullam rationem habeas;* [sic Hom. Il. ά, 160. τῶν οὔτι μετατρέπῃ.] Quæ proximè sequuntur, eorum difficultas, quam agnoscit etiam Brunckius, forsan expediri posset Anglicè hoc modo θεὸς γὰρ αὐτὸς ῥᾳδίως φανεῖ [τὰ πράγματα] ὧν χρείαν ἐρευνᾷ, *for the deity himself will easily manifest those things whose utility he pursues,* i. e. *for wherever the deity has any useful purpose in view he will himself make things manifest* * Rectius forsan, *whatever the deity may investigate for an useful purpose, he will himself readily make manifest.*

728. —ὑποστραφεὶς—] gl. τῆς προτέρας ἐντάσεως. id est: ὑπὸ ποίας φροντίδος στραφεὶς ἀπὸ τῆς προτέρας ἐντάσεως τοῦτο λέγεις:

731. Ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ',] γὰρ refertur ad id quod reticetur: ἠκούσας, audivisti: *hæc enim dicebantur,* οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει. [i. e. ἐλήξε. Vide suprà ad v. 699.] Angl. *nor has the report yet ceased.*

734. * Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ὤγει.] Describitur locus ubi viæ Delphos a Thebis ducenti alia ad Dauliam ducens via se adjungebat. De Daulia Strabo p. 423. B. ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ μετὰ Δελφοὺς ὡς πρὸς τὴν ἕω Δαυλὶς πολίχνιον. Locum ubi Œdipus patrem interfecit Σχιστὴν ὁδὸν proprio nomine vocatum esse testatur Pausan. in Phoc. p. 808. Musgr. Vide "A Classical and Topographical Tour through Greece," by Edward Dodwell, Esq. F. S. A. Vol. I. p. 201, &c. Eurip. Phœniss. 38. de hac via mentionem facit:

136. εἰς ταὐτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ.
καί νιν κελεύει Λαΐου τροχηλάτης.

738. Ὦ Ζεῦ, τί μου δράσαι—] Ne utravis cæsura omninò exulet, versus hic scribi debet—Ὦ Ζεῦ, τι δρᾶσαι μου, κ. τ. λ. Vide suprà ad initium notarum in Œd. Tyr. J. T.

739. * ἐνθύμιον ;] *Terriculamentum.* Vide Musgr. ad Eurip. Herc. Fur. 724. Vide etiam Eurip. Ion. 1346.

740. —φύσιν] gl. τὸν τῆ σάματος ὄγκον.] In fine seq. versus libri omnes habent ἔχων, ubi, si glossarum auctores audimus, subaudiendum ἦν vel ἐτύγχανε, quod prorsus est absonum.—Verbum εἶχε duobus substantivis sufficit ; sed requiritur. *Quâ erat ætate* TUNC, *quando civitati renuntiatum fuit, eum in trivio occisum fuisse?* BRUNCK. * ἔχων bene se habet. ἀκμὴν Schol. in Nost. Phil. interpret. per καιρός. Vide Collect. Gr. Maj. Vol. III. p. 246. v. 12. Annott.

742. Μέγας,—] Angl. *tall.* χνοάζων ἄρτι [κατὰ] λευκαυθὴς κάρα, *having his head already silvered o'er with white hairs.*

744. —ἔοικ' ἐμαυτὸν—] Ordo est : ἔοικα οὐκ εἰδέναι ἀρτίως προβάλλων ἐμαυτὸν εἰς δυσὰς ἀρὰς. Constructio apud Græcos scriptores usitatissima: *videor mihi inscientem modo objecisse me-ipsum atrocibus exsecrationibus.* Ejusdem syntaxeos exemplum occurrit suprà v. 658. Sed hoc etiam tironibus satis notum. Vide Zeunium ad Vigerum, p. 197, sqq. et D'Orvillium ad Chariton. p. 52.

749. —ἃ δ' ἂν ἔρῃ, μαθὼν' ἐρῶ.] Angl. *but what you shall ask, I'll tell, if I know it.*

137. 760. Ἐξικέτευσε,] Notent tirones ε in ἐξικέτευσε, ob augm. temporale, produci. T. Y. Vide Moor. Element. Gr. L. p. 129. * Sic etiam prima ἱκετ' v. 756. producitur.

761. —σφε—] idem sæpè apud poëtas pro ἑ, vel αὐτὸν.

764. * ἄξιος γὰρ, οἵ' ἀνὴρ] Sic legendum judicat Hermannus, cui adstipulatur Elmsl. et indicat Nost. Phil. 585. οἵ' ἀνὴρ πίνης. Eurip. Orest. 22. Vulgo legitur ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνὴρ.— Vide suprà ad v. 751.

765. πῶς ἂν μόλοι—] Lat. diceres ; *utinam hic adesset.*—quæ vis particularum πῶς ἂν et passim occurrit et satis patet unde gignatur. Vide infrà ad Med. 97. J. T. * Simplicius et rectius, opinor, *quomodo hic adveniret.*

766. Πάρεστιν—] *Licet, Datur, Facultas est.* H. STEPH. Thes. t. I. c. 1235. c. gl. δυνατόν ἐστι τοῦτο. Schol. interpretatur ἐφίεσαι—ἐπιθυμεῖς et ἐντίλλῃ. Si intelligitur ἐφίεσαι posteriore sensu, lectio rectè habet ; sin priore, qui verior videtur, τοῦτο admitti non potest. Sed facilis mutatio in τοῦδ' ἐφίεσαι. J. TATE. * Malim τοῦδ' : Media enim vox ἐφίεμαι fere sem-

per est *cupio*, et habet post se genitivum, nisi quando infinitivus subsequitur. Vide infra 1055. 137.

769. ἀξία δὲ που μαθεῖν] Ordo est: καὶ ἐγὼ δὲ [εἰμι] ἀξία που μαθεῖν τά γ' ἔν σοι δυσφόρως ἔχοντα. gl. βαρέως διακείμενα.

771—773. ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβῶτος.] Angl. *when I am arrived at such a pitch of* dreadful *expectation.* τῷ γὰρ ἂν λίξαιμι μείζονι ἢ σοι; *cui enim potiori indicarem quam tibi?* ἰὼν διὰ τοιᾶσδε τύχης· *quum hanc fortunam expertus sim:* seu potiùs, *quum in tali discrimine verser.* διὰ τύχης ἰέναι idem est quod ἐν τύχῃ εἶναι. Sic frequentant tragici δι' ὀδύνης βαίνειν, *in dolore esse, dolore adfici:* διὰ φόνου χωρεῖν, *necem intentare, dare:* διὰ πόθου, διὰ φόβου ἐλθεῖν, *desiderare, formidare.* Atque alia hujus generis multa. Brunck.

777. θαυμάσαι μὲν ἀξία,] *admiratione quidem digna,* σπουδῆς γε μέντοι κ. τ. λ. *non tamen meâ* tantâ *solicitudine digna.*

780. Καλεῖ—] Lege Εκαλεῖ—Nam, ut affirmat Dawesius, "sermonis Attici ratio verborum augmenta prætermitti vetat." Conf. Porsonum in præf. ad Eur. Hec.—πλαστὸς] πεπλασμένος υἱός, ἤγουν ὑποβολιμαῖος. *Schol.*

783. * ἤλεγχον:] *Sciscitabar.* ἐλέγχω sæpius est *argumentis probo;* item *refuto.* Hic est *sciscitor, quæro:* ut et apud Nost. Electr. 1353. μή μ' ἐλέγχε πλείοσιν λόγοις.

786. * ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.] Angl. *For it had sunk deep into my mind.*

788. ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν.] Subauditur περί. Angl. *dismissed me without honouring me with any response respecting the purpose of my coming:*— 138.

791. —χρείη— Vide suprà ad v. 555.

794. —τὴν Κορινθίαν] τὴν Κορινθίαν γὰρ κατὰ τὸ ἐπίλοιπον δ' ἄστρων μετρούμενος, ἤγουν μακρόθεν βλέπων, καὶ δι' ἄστρων συμβάλλων αὐτήν, ἀπεδήμουν, κ. τ. λ. *Schol. Corinthiæ terræ valedicens, solisque ex astris posthac conjecturam facturus, quam longè ab eâ recessissem, fugere decrevi, donec eò pervenirem,* &c. Brunck. Ubi videtur vir doctus vocem ἐκμετρούμενος usurpâsse ut particip. fut. 2. med. vel fut. 1. med. Atticè pro ἐκμετρησόμενος * Hoc modo interpungit Erfurdt. ad mentem Heathii.

——— τὴν Κορινθίαν,
ἄστροις τὶ λοιπὸν ἐκμετρούμενος, χθόνα
ἔφευγον.

Quæ hìc ita interpretatur: *et ego, his auditis, Corinthiam terram exsul dereliqui, astris in posterum cursum dirigens.* "ἄστροις— ἐκμετρούμενος. Proverbium de iis dictum, qui regionem aliquam præsentem oculis non contemplantur, sed

139. " situm ejus ex astrorum inspectione colligere satis habent.— " Quoad sensum simile est, τηλόθεν τό Ἴλιον—ἱσορᾷν. Philoct. " 459."—Musgr.

805. —πρὸς βίαν] gl. βιαίως.

806. —τὸν τροχηλάτην,] gl. τὸν ἡνίοχον. * Lectionem Hermanni habet Erfurdt. scil. τὸν ἐκτρέποντα τῷ τροχηλάτῃ. Ἐκτρέπειν h. l. inquit est ὁδὸν ποιεῖν. Quo nihil ineptius. ἐκτρέποντα, h. l. est *cogentem me via cedere.* Quoniam igitur Noster et de Auriga et Laio mentionem fecerat, κἀξ ὁδοῦ μ' ὃ θ' ἡγεμὼν Αὐτὸς δ' ὁ πρίσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην, ut Lectorem certiorem faceret utrum eorum Œdipus prius feriret, subjungit τὸν τροχηλάτην, hoc modo τὸν ἐκτρέποντα et τὸν τροχηλάτην ad eundem referens.

808. —μέσον κάρα—] gl. κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς—Ordo est: τηρήσας, καθίκετό μου διπλοῖς κέντροις κατὰ μέσον κάρα—καθικνεῖσθαι sensu feriendi semper cum genitivo construitur. Brunck. διπλοῖς κέντροισιν· ἢ δύο πληγαῖς— ἢ μέσῳγι δύο κέντρα ἴσχύσῃ. *Schol. Triclinii.*

810. Οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν·] gl. ἴσην δίκην ἀπέδωκεν. ἀπέτισεν.

813. —τῷ ξένῳ] τῷ φονεύθεντι. *homini illi, mihi incognito.* Gallicè diceremus *cet inconnu.* Brunck. Angl. *if any relationship subsists between this stranger and Laius,* &c.

815. —τοῦδέ γ' ἀνδρός—] gl. ἐμοῦ· ut suprà, 534. et mox, 529. ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ', ἐπ' ἐμοί. Brunck.

817. Ὡι μὴ ξένων—] Constructio est: ᾧ μὴ ἔξεστι τινὰ ξένων μήτ' ἀστῶν δέχεσθαι [μι] δόμοις, μήδε τινὰ προσφωνεῖν, κ. τ. λ. Mavult tamen Brunckius ut sit per hypallagen pro ὃν μὴ τινι ξένων ἔξεστι δόμοις δέχεσθαι. Quod absurdum est. * Pro ᾧ legit Schæferus apud Erfurdt. ὃν, quod rectius puto. Elmsl. οὗ videtur præstare, cum præcedat τοῦδέ τ' ἀνδρός. Idem observat " μήτε post μὴ solœcum esse". Suspicatur scribendum esse Οὗ μὲν ξένων ἔξεστι μητ' ἀστῶν τινα, distinctione minus plena post προστιθεὶς v. 820. adhibita, ut τῷ μὲν respondeat δὲ v. 821. Recte quidem μὲν pro μὴ scribendum duco; verum δὲ post ἀθεῖν potius respondere ad τῷμὲν judico. Lego igitur, Ὅν μὲν ξένων κ. τ. λ. ante ξένων subaudito μήτι, uti Elmsl. indicat ad Nost. Phil. 770. Eurip. Hec. 372.

139. 824. —μή 'στι—] Hanc lectionem è duobus MSS. protulit Brunckius, quæ certè multò melior vulgatâ μήτε· εἴ μοι χρὴ φυγεῖν, κοὐ μή ἐστι μοι φυγόντι ἰδεῖν τοὺς ἐμούς, Angl. *Since I must become an exile, and in that situation debarred of the sight of my friends,* μήτ' ἐμβατεύειν [pro ἐπιβατεύειν] πατρίδος· *and not suffered to revisit my native land;* or *I must,* &c. * Vulgatam recte retinet Elmsleius, qui putat post χρὴ subaudiri posse ἔξεστι. μήτ' ἐμβατεύειν omnino postulat μήτε—ἰδεῖν.

826. * Μητρὸς ζυγῆναι, καὶ πατέρα κατακτανεῖν.] Malim Μητρὸς

ζυγῆναι, πατέρα καὶ κατακτανεῖν, ne scil. Tribrachys intra vocabulum πάτερα contineatur. 139.

828. Ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ—] Sic construe: ἆρα τις κρίνων ταῦτα [εἶναι] ἀπ' ὠμοῦ δαίμονος ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε [i. e. ἐπ' ἐμοί, vide suprà ad v. 534.] ἀνορθοίη λόγον; quæ Brunckius ita reddidit: *Nonne qui ab immiti dæmone hæc mihi destinata judicaret, rectè sentiret?* Simplicius autem erit, judice T. Young, si intelligas ἀνορθοίη λόγον ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε. * Minus recte ἀνορθοίη legitur: nam ἀνορθόω est *rursus erigo, instauro.* Particula ἂν cum optativo sæpe geminatur.

833. Κηλῖδ'—ξυμφορᾶς—] Ἀντιστρόφως, συμφορὰν κηλῖδος καὶ μολυσμοῦ. *Schol.* * Angl. Sooner may I disappear from among men, *than perceive myself involved in a calamity of so deep a stain.* Tales ἀντιπτώσεις ostendit Brunckius: Sic Nost. Elect. ἄστρων εὐφρόνη, pro ἄστρα εὐφρόνης. Trach. 356. πόνων λατρεύματα, pro λατρευμάτων πόνοι.

840. * ἐκπεφευγοίην] ἐκπεφευγοίην est Atticus optativus perf. act.

841. * περισσὸν] Interpretatur Musgr. *præ ceteris animadversione dignum.*

846. * ἄνδρ' ἕν' οἰοζωνὸν] Interpr. *Unum absque comitatu virum.*

847. —εἰς ἐμὲ ῥέπον.] Ita rectè dedit Brunckius. Nam imperitè Triclinius substituerat ἡμᾶς pro ἐμὲ omninò sine ullâ necessitate: ἐμὲ ante ῥ Iambus est. * Ultima enim ἐμὲ habet ictum: Verum, cum brevis vocalis prima pedis syllaba est ante inceptivum ῥ, brevis manet. Sic infra 1289. Τὸν μητρὸς, αὐδῶν ἄνοσι', οὐδὲ ῥητά μοι. Supra 72. Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν. Vide Prosod. Græc. p. I. p. 30.

849. —ἐκβαλεῖν πάλιν·] gl. μεταβαλεῖν. De potestate adverbii πάλιν, vide Toupium ad Suidam III. p. 4. Brunck.

855. Καίτοι νιν οὐ κεινός γ' ὁ δύστηνός ποτε Κατέκταν',] *Atqui eum misellus ille neutiquam occidit.*—Brunck. De suo filio loquitur quem interemptum putat infantem in τῷ ἀβάτῳ ὄρει. Vide suprà v. 719.

857. Ὡς' οὐχί—] Constructio esse videtur: ὥστε ἐγὼ οὐχὶ ἂν βλέψαιμι οὔτε τῇδ' ἂν, οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον, οὕνεκα μαντείας γε. Angl. *I would not look this way or that, from respect to an oracle.* Hoc est impietas quam execratur Chorus. *Anonym. Cantab.* * Vide quantam vim particula ἂν et negativa οὔτε, sæpius repetitæ, sententiæ tribuant, *I would not, no, I would not,* &c.

860. —στελοῦντα,] gl. μετακαλεσόμενον, κοιμιοῦμενον, μεταστελοῦντα.

863. Εἴ μοι ξυνείη—] Ei idem quod εἴθε, *utinam;* et constructio est: Εἴθε μοῖρα ξυνείη μοι φέροντι [i. e. φέρειν, ut rectè Burtonus] τάν εὔσεπτον ἁγνείαν πάντων λόγων τε ἔργων [περὶ] ὧν

140. κ. τ. λ. Angl. *May fate assist me* [or *may it be my happy lot*] *to preserve the venerable sanctity of all those words and deeds respecting which the sublime laws are ordained which have their origin in regions of celestial air*, &c. Horror scilicet animum Choro subit, propter nefandam Jocastæ audaciam quâ debitam deorum oraculis fidem elevare conata esset. Ipsius igitur impietatem perstringit in hâc sublimi cantilenâ, eâ qua decuit dignitate. Nam officium erat Chori à partibus stare virtutis et sanctimoniæ. Vide Horatii Art. Poët. 193. et quæ ibi disseruit vir admodùm Reverendus Richardus Hurd.

867. —Ολυμπος] Olympus mons Thessaliæ altissimus; undè pro cœlo apud poëtas haud rarò accipitur. Hìc autem metonymicè *Olympus* vocatur Olympi habitator, i. e. Deus. BURTON.

873. Ὑβρις φυτεύει τύραννον·] Velle videtur Brunckius hoc dictum per hypallagen pro ἡ τύραννις φυτεύει ὕβριν. Sed hoc non ferendum. [Vide Clarkium ad Iliad. ά, 566. et ζ', 396.] Post ἄρουσιν, quod Aldus, omnesque veteres codices exhibent, inserui νιν. "Pronomen," inquit, "quod inserui, non mi-"nùs ad sententiæ quàm ad versûs integritatem necessarium "est.—Solus Triclinius ex conjecturâ ἀνάρουσιν, pessimè. "ἀρόω hìc transitivum est, ut præc. v. ἰσαναβᾶσ'." Sed utinam vir doctus exempla protulisset horum verborum in sensu transitivo. Nam non sufficit auctoritas Scholiastæ, qui intransitivum ἰσαναβᾶσα per transitivum ἀναβιβάσασα, et intransitivum ὄρουσιν per transitivum ἔρριψιν interpretatus est. [* Triclinius legit ἀνώρουσιν, quod est *exsilio*.. Dedi ἐνώρουσιν, *insilio*, quod bene quadrat cum sequente εἰς ἀνάγκαν.] Reddas igitur ab initio *Antistrophes* hoc modo: *Insolentia* cum contumeliâ conjuncta hominem *facit tyrannum;* hujusmodi *Insolentia, ubi temerè multis se exsatiaverit, quæ neq opportuna sunt neque utilia, postquam in abruptum verticem* [ἀκροτάτων, supple πέτραν] *ascendit, præceps ruit in exitium inevitabile,* [ubi *utili pede non utitur*, i. e.] *undè frustrà conatur aufugere.* Triclinius hæc rectè cepisse videtur: ὕβρισται καὶ ἄνομοι, οἵαι ἡ Ιοκάστη, αὐξηθέντες εἰς ἄκρον ἔπειτα εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην πίπτουσιν, ὡς δυσχωῦς κῇ ἀθέως τὸν αἰῶνα διάγειν— Sed hæc omnia eruditi præceptoris judicii sunto.

879. —πάλαισμα] ἤγουν τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου. gl. ab Ant. Francino Scholiis addita. Jusserat Apollo, ut Laii occisor investigaretur. Ex Jocastæ verbis timere poterat Chorus ne ab hâc investigatione rex desisteret, quod ne fieri sinat Deum precatur. BRUNCK. * πάλαισμα fere semper est, *luctatio;* vide Eurip. Med. 1211. Metaphoricè, *callidum consilium*, ducta metaphora a pugilum artificio: Hìc

significat, uti Brunck. observat, *conatum suscepti negotii absolvendi.*

883 —ὑπέρστα] καταφρονητικῶς. Neutrum plurale vice adverbii. *Idem.*

888—895. Δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,—] Constructio est: εἰ, 141.
χάριν δυσπότμου χλιδᾶς, μὴ περδανεῖ τὸ κέρδος δικαίως, si propter infaustas delicias, justis non studebit lucris, καὶ τῶν ἀσέπτων ἕξεται, *nec à rebus impiis abstinebit;* ἢ [εἰ] ματαζων ἕξεται [περὶ] τῶν ἀθίκτων, *aut si demens hærebit non tangendis.* τίς ἀνὴρ, [ὢν] ἐν τοῖσδ', ἔτι ποτὲ ἕξει [i. e.] δυνήσεται, vel ἕξει τὴν δύναμιν. In vulgatis scribitur ἴρξεται error manifestò ortus ex vicinis vocibus, refragantibus sententiâ ac metro. Bruncki-us dedit ἔρξει ex emendatione Heathii; posteà autem vidit scribi debuisse ἕξει, (præeunte tamen amico meo eruditissimo Burgessio) ἀμύνων βίᾳ ψυχᾶς θυμῷ; *Quis enim homo,* qui totus *in his* est, *ab animo suo conscientiæ stimulos unquam arcere poterit?* * Erfurdt. dedit δέξεται et interp. *volet.* Elmsleius. ἵξεται, et ita sententiam explicat. *Si cædes Laii impunita discesserit, quis jam abstinebit se, quin a mente arceat conscientiæ stimulos, sceleris scilicet recordationem, metumque vindictæ divinæ?* Persuasum autem habeo Sophoclem, scriptorem elegantissimum, idem verbum ἵξεται iterum, tantillo spatio interjecto, adhibere noluisse: retinui igitur ἕξει, quod præstare videtur. Ostendit Erfurdt. Nostrum in Antig. 1085. παρδίας τοξεύματα eodem fere sensu quo ψυχᾶς βίᾳ usum esse.

898. Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν—] Vide infrà Eur. Med. ad v. 673.

899. —Ἀβαίοισι—] Abæ (quæ et Abantia) urbs Phocidis juxta Parnassum, Apollinis oraculo clara. Burton.

901. Εἰ μὴ ταῦτ χυρεδικτα, κ. τ. λ.] *nisi hæc oracula omnibus mortalibus probabuntur.* Brunck.

903. —εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,] *si rectè audis,* i. e. *si rectè vocaris*—

904. * πάντ' ἀνάσσων,] De hac lectione silent omnes. πάντ' pro πάντι esse judico; quanquam neque Sophocles, neque Euripides alium casum nisi genitivum post ἀνάσσω habere solent. Noster fortasse Homerum imitatus est, qui sæpe dativum cum ἀνάσσω habet. De iota dativi sing. elisione vide Collect. Gr. Maj. Vol. III. p. 332. v. 1037.

906. Φθίνοντα γάρ—] ἤδη γὰρ ἐξαίρουσιν παλαιὰ δίκαια Λαΐου φθίνοντα, Angl. *for they are now subverting the credit due to the oracle rendered formerly to Laius, as if it were falling.*—

911. Χώρας ἄναντες,] Non soli reges, sed cujuscunque ci- 142.
vitatis primores veteribus appellabantur ἄναντες. Brunck.

142. Sed honorifica hæc appellatio potiori jure Sacerdotibus congruere videtur, quàm Thebanis senibus quibuscunque. BURTON. Tiresias suprà, 284. vocatur ἄναξ. De personis Chori vide suprà ad v. 147.

913. * Στίφη λαζούσῃ] Nullus dubito quin Sophocles scripserit λαζούσαν pro λαζούσῃ, quippe quæ constructio apud Græcos solennis sit: Vide Nost. Aj. 1006. Æschyl. Prometh. 225. Eurip. Med. 810. Aristoph. Plut. 911. Vide etiam Greek Exerc. p. 187. Ed. 3.

914. Ὑψοῦ γὰρ—] *Œdipus enim tenet animum nimis altè suspensum omnigenis curis; neque, ut virum cordatum decet, nova ex veteribus colligit.* —" hoc id ipsum erat quod sua-" dere voluit *Jocasta*; ut hæc sit argumenti vis: cùm vati-" ciniis *præteritis* nulla habeatur *fides*, nulla itidem et his " *recentibus haberi debet.*" BURTON.

919. —Λύκει' Απόλλον,] Apollo Lycius dictus est à Lyceo juxta Athenas, quod primum ejus templum fuisse credebatur, uti refert Pausanias, [Lib. I. c. 19.] vel à Lyciâ in Asiâ inferiore, ubi apud Pataram sex mensibus hiemalibus agere solebat, ut responsa daret, sex autem æstivis apud Delum maternam. [Vide Heynii Excurs. II. ad Lib. IV. Æneidos. [Apollinem Lycium vel Lyceum quoque dictum fuisse testatur idem Pausanias [Lib. II. c. 10.] ex eo quòd Sicyonios docuit quo modo lupos, [λύκους] qui ovilia tantopere vexabant ut nullus ex illis fructus capi posset, interimerent. [Vide etiam Pausan. Lib. II. c. 10. item Schütz ad Æschyl. Septem advers. Thebas, v. 144—147.] Cæterùm Lyceus mons erat Arcadiæ, Pani Deo sacer; quod tirones meminisse debent. —ἄγχιστος γὰρ εἶ, *proximus enim es.* i. e. tuum enim templum proximum est.

924. Ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν,—] *Jocastæ* ad templa deorum properantis orationem abrumpit inopinata nuntii à Corintho venientis in scenam ingressio. BURTON.

930. * παντελὴς δάμαρ.] Laudat Elmsleius Polluc. III. 38. καὶ τέλος ὁ γάμος ἐκαλεῖτο, καὶ τέλειοι οἱ γεγαμηκότες. Hesych. — τέλος γάρ ὁ γάμος, ἀπὸ τοῦ εἰς τελειότητα ἄγειν. Idem. Τέλειοι· οἱ γεγαμηκότες. Hinc, inquit, opinor, petenda explicatio verborum παντελὴς δάμαρ. Dicitur autem Jupiter παντελὴς. Sic Æschyl. S. c. Theb. 111. Αλλ', ὦ Ζεῦ πάτερ παντελὲς, πάντως Ἀρῆξον.—quod verbum h. l. non ita explicandum.

932. * τῆς εὐπαιδίας οὕνεκ'.] Angl. *For your courtesy.*

936. —τὸ δ' ἔπος—] subauditur κατά. * ἀσχάλλοις δ' ἴσως. Particula ἄν e superioribus repetenda est.

949. Πρὸς τῆς τύχης—] Angl. *in the common course of nature.* gl. ἀπὸ φυσικῆς θανάτου, *by a natural death.*

955. * ἀγγελῶν] ἀγγελῶν *nunciaturus*; bene scribit Elmsleius pro vulg. ἀγγέλων, quod pro aoristo accipitur.

959. —θανάσιμον βεβηκότα.] Suppl. ὁδόν. * citat Brunck. 143.
Nost. Trach. 874. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανουστάτην ὁδῶν ἀπάσων.

960. —νόσου ξυναλλαγῇ;] Vide suprà ad v. 34.

963. Καὶ τῷ μακρῷ γε, κ. τ. λ.] Ita sanè *et longo quod vivendo emensus est tempore.* Brunck.

966. —ὄρνις,—] contractè pro ὄρνιας, ab ὄρνις, -ιος, vulgò ὄρνιθος.

968. —ἐγὼ δ' ὁδ' ἐνθάδε ἄψαυστος ἔγχους,] *at ego, qui hìc sum, ensem in eum non strinxi.* Brunck. * ἄψαυστος h. l. activam habet significationem ut pleraque verbalia adjectiva. De locutione τῷ 'μῷ πόθῳ pro τῷ πόθῳ, [οὕνεκ'] ἐμοῦ, vide Greek Exerc. Ed. 3. p. 104. Obs. 4. Nescio annon verba ἐγὼ δ' ὁδ' ἐνθάδε, melius parentheticè legenda sint, uti censet anonym. apud Burgess, et ἄψαυστος ἔγχους ad Polybum referenda. Omnia certe multo melius cohæreant si legamus —ὁ δὲ θανὼν Κεύθει κάτω δὴ γῆς, ἐγὼ δ' ὁδ' ἐνθάδε, Ἄψαυστος ἔγχους κ. τ. λ.

977. —ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ,] Angl. *of whom fortune is* 144.
the sole director. * τὰ τῆς τύχης per periphrasin pro ἡ τύχη. Sic Eurip. Phœniss. 1217. καλῶς τὰ τῶν θεῶν καὶ τὰ τῆς τύχης ἔχει. Troad. 618. τὸ τῆς ἀνάγκης δεινόν.

982. —ἀλλὰ ταῦθ'—] Ordo est: ἀλλὰ [ἐκεῖνος] παρ' ὅτῳ ταῦτα ἔστιν οὐδὲν, φέρει, κ. τ. λ. Vide Ciceron. de Divin. Lib. I. c. 29. "Sic construe: ὅτῳ ταῦτα παρὰ οὐδὲν ἔστιν, *cui talia* "*nulli curæ sunt.* Hesych. παρ' οὐδὲν. εὔκολον, εὐχερές, Eur. "Orest. 562. παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ὀλλύναι, πόσεις. Soph. "Antigon. 35. 466. H. Steph. Thes. III. p. 45. c." *Cantab. Anon.*

987. Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς—] Angl. *And indeed your Father's death throws great light upon this.* * ὀφθαλμὸς h. l. interpretatur Erfurdt. *lux*, i. e. *solatium*, *levamen*, ut Eurip. Andr. 407. Εἰς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς, ὀφθαλμὸς βίου.

993. —ἢ οὐχὶ θεμιτὸν—] pro vulgatis ἢ οὐ, quæ apud poëtas Atticos semper sunt monosyllaba, (quod et agnoscit Triclinius) Brunckius reposuit ἢ οὐχὶ· rectè, ut opinor; nam media in θεμιτὸν nullo modo produci debet, ut putat Triclinius. Scandas igitur hoc modo: Η ῥη- Spond. τόν; ἢ ου- Iamb. χὶ θεμι- Trybrach. &c. * Male ἢ οὐ θεμιστὸν Bothius et Elmsleius: Nescio enim an vox θεμιστὸς apud Atticos Poëtas unquam occurrat; semper, ni fallor, est θεμιτὸς. Sic Eurip. Orest. 97. σοὶ δ' οὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλων στείχειν τάφον; Nost. Œd. Col. 1758. ἀλλ' οὐ θεμιτὸν κεῖσ' ἐστὶ μολεῖν. Metrum est Anapæsticum Dim. Acat. Æschyl. Prom. 791. τί δ' ὄντιν'; οὐ γὰρ θεμιτὸν αὐδᾶσθαι τάδε.

1005. —ὅπως—τὸ πρόξαιμί τι.] Sic Aristoph. Plut. 341. p. 341. Eurip. Herc. Fur. 729. His omnibus in exemplis, quorum similia passim obvia, πράττειν sensu τοῦ πάσχειν adhibetur. BRUNCK. * Sensus est. *Ut a te aliquid beneficii consequerer.*

145. 1007. Αλλ' οὔ ποτ' ἰέμι—] *Sed nunquam ibo in eundem locum cum parentibus.* De ἴημι, et suis compositis in sensu futuro vide suprà ad v. 431.

1008. —καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς] Notus Græcismus. Angl. *It is plain that thou knowest not what thou art about.*

1014. πρὸς δίκης] gl. μετὰ δίκης. *Jure, meritò.* BRUNCK.

1017. —οὐ γὰρ Πόλυβος—] Angl. *Was Polybus then not my father?* Vide suprà ad v. 431. J. TATE.

1018. Οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρὸς] *non magis quàm ego,* [vide suprà ad v. 534.] ἀλλ' ἴσον, *sed æquè.*

1019. * ἐξ ἴσου τῷ μηδένι;] *Æqualiter cum homine nullius pretii.* Œdipus intelligit quasi nuncius dicat se patrem ejus esse.

1021. —παῖδα μ' ἀνομάζετο;] vi verbi reciproci planè idem est, quod ἀνομαζέ με ὂν παῖδα. BRUNCK.

1029. * κἀπὶ θητείᾳ] *Ob mercedem.* Ii θῆτες dicebantur qui alicui certo et definito tempore mercede serviebant.

1035. Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.] Σπαργάνα sunt Latinè *fasciæ;* item *monumenta, crepundia;* Angl. *tokens, badges;* quæ et interdùm vocantur γνωρίσματα. Nam, (ut observavit Lindenbrogius ad Terent. Eunuch. IV. 6. 15.] "infantes antiquitùs cùm alienæ misericordiæ exponebantur, moris erat ἐπισήμοις quibusdam donis muneratos, relinquere: quæ Græci γνωρίσματα, Latini *crepundia* vel *monumenta* vocant." Ubi vide plura. Brunckius, qui solus interpretum sensum hujus loci rectè cepisse videtur, ita reddidit: *Monumenta sanè illa nactus sum, quibus non est quod glorier.* Angl. verò reddi potest: *I was sadly disgraced by my tokens,* or *badges.* σπαργάνων regitur ab ἀπὸ suppressa.

1036. Ὡς' ἀνομάσθης—] Οἰδίπους scil. quod ex οἰδέω et πούς.

1037. —πρὸς μητρὸς, ἢ πάτρος—] ἐπάθον τοῦτο, τὸ διατρηθῆναι τὰ ἄρθρα; *Schol.*

1046. * εἰδεῖτ' ἂν οἱ 'πιχώριοι.] εἰδεῖτ' pro εἰδείητε optativum habet Brunck. "Verum," inquit, "in hujus formæ optativi frequens est librariorum lapsus, qui plerumque offenderunt ad contractionem Atticam εἶτον, εἶτην, εἶμεν, εἶτε, scenicis poëtis nostris solam usitatam." Citat Aristoph. Ran. 1448. Eurip. Helen. 824. Hercul. Fur. 195. &c. De contractionibus εἶμεν et εἶεν pro εἴημεν, εἴησαν, ut et οἶμεν et οἶεν pro

οἴημεν et οἴησαν nihil dubitandum; verum, nescio an Attici unquam contraherent εἴητε in εἶτε. Saltem desidero exemplum. 146.

1052. —κἀμάτευες] Attica crasis pro καὶ ἐμάτευες. BRUNCK.

1056. —τὰ δὲ ῥηθέντα—] Ordo est: μηδὲ δὲ βούλου μεμνῆσθαι τὰ ῥηθέντα μάτην. • Miror Elmsleium scripsisse τί δ' ὄντιν' εἶπε ex Æschyl. Prom. 764. Scil. τί ἐρωτᾷς. Frigidum est et languidum præ vulgari τίς δ' ὄντιν' εἶπε. Jocasta enim sic interrogat Œdipum, stupore quasi excitata et nihil aliud secum meditans nisi suam Œdipique sortem infelicem.

1062. —οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης—] Vide Musgravium ad Eur. Andromach. 637. qui citans alia hujuscemodi exempla hæc addit: "Indicant hæc, ultimam apud Græcos ignobilitatis "notam fuisse, si quis à tribus retrò ætatibus ignobilis esset." Οἴεται δὲ, τὴν Ἰοκάστην δυσγενειαν αὐτῷ συνειδυῖαν, ἀποκρύπτειν καὶ κωλύειν τὴν ζήτησιν. *Schol.* Quæ confirmantur per ea quæ Œdipus dicit infrà, 1070, et 1078. sqq.

1072. —ἄλλο δ' οὔ ποθ' ὕστερον.] Hæc locuta exit è scenâ Jocasta nunquam reditura. 147.

1074. Αἴξασα] Perperàm Aldus ἀΐξασα, Turnebus αἴξασα. BRUNCK.

1076. Ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω] Angl. *Let what will break forth.*

1082. Τῆς γὰρ—] Rectè gl. ταύτης. Articulus ὁ pronominis vicem sustinet, pro οὗτος, quod quidem in feminino genere vitâsse poëtas Atticos Marklandus credidisse videtur ad Suppl. p. 251. Sed falsum eum fuisse hic locus ostendit, et infrà v. 1466. ταῖν μοὶ μέλεσθαι, id est τούτων. BRUNCK. Vide etiam ad v. 1457.

1083. —διώρισαν.] gl. ἔταξαν. Angl. *The congenial Months ordained me to be great as well as mean.*

1086. Εἴπερ ἐγὼ μάντις—] En plenum anxietatis intervallum Αναγνώρισιν præcedens, quæ jam illicò erat perficienda! totum hoc commodè occupat Chorus, qui uti semper in Œdipi favorem pronior rei adhuc incognitæ exitum felicem comprecatur. BURTON. ὑπονοοῦσιν οἱ κατὰ τὸν χορὸν χρηστότερόν τι περὶ τοῦ Οἰδίποδος, ὅτι θειοτέρου γένους τυγχάνει ἀπὸ τίνος τῶν ὀρείων Νυμφῶν. *Schol.* κατὰ γνώμην ἴδρις, ἔμπειρος κατὰ τὴν γνώμην ὅ ἐστι συνετός. *Idem.*

1088. Οὐ τὸν Ολυμπον,] Οὐ μὰ τὸν Ολυμπον, ἄπειρος οὐκ ἔσῃ, ὦ Κιθαιρὼν, κατὰ τὰν αὔριον πανσέληνον ἡμέραν, ἤγουν πάνυ λαμπρὰ, τοῦ μὴ οὐκ αὔξειν, ἤγουν τιμᾷν σε, ἡμᾶς δηλονότι, καὶ ὁμοδίαιτον τοῦ Οἰδίπου, καὶ τροφὸν, καὶ μητέρα, καὶ τιμᾶσθαι παρ' ἡμῶν, ὡς ἐπέρασται φέροντα τοῖς ἐμοῦ βασιλεῦσιν. *Schol.* Οὐκ ἔσῃ ἐς τὴν αὔριον ἀπείρατος τοῦ ἡμᾶς αὐξεῖν σε ὡς τροφὸν καὶ μητέρα τοῦ Οἰδίποδος. Alter *Schol.* *Non te, Cithæron, Olympum testor, non te latebit, simul ac crastina dies splendidum extollet jubar,* [ut rectè

147. Brunckius. Nam παυσίληνος est ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, et σίλας, *fulgor, lumen, jubar.* Mirè omnia turbavit in notâ suâ ad hunc locum Vauvilliers.] *nos extollere te tanquam popularem, et altorem, et parentem Œdipi; teque à nobis nostris choreis celebrari, utpotè qui regibus nostris gratum feceris.* ἀπίρων· " Diversæ formæ" inquit Brunckius, " sunt ἄπιρος et ἀπί-" ρων, ut ὅμαιμος et ὁμαίμων, aliaque multa." ἐπίηρα φέρειν τινι, est *morem gerere, gratum facere alicui.* Vide Hom. Iliad. ά, 572. * παυσίληνος non est a πᾶν et σίλας, sed ab adjectivo et σιλήνη *Luna.* τὰν αὔριον παυσίληνον interpretatur Musgr. *proximum plenilunium.* Sic enim vox accipitur apud Eurip. Ion. 1155. Κύκλος δὲ παυσίληνος ἐκόντιζ' ἄτω, Μηνὸς διχήρης. Verum τὰν αὔριον παυσίληνον hic significare videtur Angl. *When to morrow's sun has risen in full splendour.* Vox παυσίληνον, quæ ad Lunam plenam referri solet, hic ad Solem splendore fulgentem transferri videtur. Verba autem, sane difficilia, ita ordinat Elmsleius, Μὴ οὐ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα (Corinthum scil. et Thebas) αὔξειν σε (ὡς ὄντα) πατριώταν Οἰδίπου, καὶ (σε) χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, et reliqua; Addit, " Interpretes fefellit " καὶ ante πατριώταν positum, cui non respondet καὶ τροφὸν καὶ " μητέρα, sed καὶ χορεύεσθαι." Verum videre nequeo cur καὶ geminetur et vox μητέρα ad Thebas referatur, cum adhuc incertum esset ubi Œdipus natus erat. αὔξειν mihi videtur pro αὔξεσθαι poni, uti Musgr. observat, qui citat. Nost. Trachin. 117. τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον. Verba ita ordinanda censeo. Ὦ Κιθαιρὼν, οὐκ ἴσει ἀπίρων, (κατὰ) τὰν αὔριον παυσίληνον, μὴ οὔ σέ γε αὔξειν (ὡς ὄντα) καὶ πατριώταν ἢ τροφὸν ἢ μητέρα Οἰδίπου ἢ (σὲ) χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, κ. τ. λ.

1095. * τα τοῖς ἐμοῖς τυραννοις.] Sic cum Porsono dedi, qui ad Eurip. Orest. 614. merito Brunckianas lectiones reprehendit.

1098. Τίς σε, τέκνον,] In re incertâ reliquitur conjecturæ locus: et fictio poëtica facilè aliquem Deorum τῶν μακραιώνων constituit Œdipi parentem, Pana, vel Apollinem, vel Mercurium, vel Bacchum. BURTON.

1100. —ὀρεσσιβάτα] Doricus genitivus.

1102. —θυγάτης] non semper relativè *filiam* significat: sed quandoque, ut hìc, absolutè *puellam.* Sic ἄλοχοι suprà 183. absolutè *mulieres.* [Vide etiam Musgravium ad Eurip. Helen. 1321. Androm. 1039.] τῷ γὰρ, i. e. τούτῳ, τῷ Ἀπόλλωνι, cujus proximè præcessit mentio, quique passim Νόμιος appellatur. Perperàm in glossis τῷ Πανι. BRUNCK. Constructio est: ἆρα τίς θυγάτηρ προσπέλασθεῖσα τοῦ [suppl. ἐγγύς. Vide Eur. Med. 101. ubi hoc adv. exprimitur cum genitiv. post πελάζειν, vulgò enim hoc verbum habet post

ne dativum.] *Πανὸς ἀρτιῳδότα, ὃ Λοξίου [ἵστατι] γι σι; τῷ γὰρ* 148.
κ. τ. λ.

1104. *—ὁ Κυλλάνας ἀνάστων.*] Ὁ Ἑρμῆς. Cyllene autem mons Arcadiæ, ubi natus esse dicitur Mercurius. BURTON.

1111. Πρίσθου,] vulgò *πρίσθους*.—Chorum quum adloquuntur tragicæ personæ, numero singulari haud minùs sæpè utuntur quam plurali, ut suprà 658. 687. infrà 1321. passimque in quibuscunque dramatibus. Hoc librarius quum minus perspexisset, *πρίσθους* intulit. BRUNCK. *Μὴ συναλλαξαντά πω, τυτίσι μὴ συντυχόντα, μὴ κοινωνήσαντα, μὴ τὶς ἀμοιβὴν τῷ ὁμιλίαν ἐλθοντα. Διασάμενος δὲ ὁ Οἰδίπους τὸν πρίσθοντον ἐρχόμενον, ὡς μετέπεμψατο, στοχάζεται μὲν εἶναι αὐτὸν ἐκ τοῦ γήρως, καὶ τῶν ἀγόντων εἰκότων· τὸν δὲ ἐπιστάμενον τῷ ἀκριβῆ γνῶσιν τῷ Χορῷ ἀνατίθησι. Schol.* • Elmsleius habet Πρίσθου. Musgr. mavult *πρίσθοι*, ut constructio sit, *μὴ ξυναλλαξαντα πρίσθου*. Erfurdt. *πρίσθου*, sed *πρίσθοι* præfert: quod etiam recepi.

1112. *—ἴν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνάδει.*] Præpositio ἐν hìc, ut sæpè alias, abundat. Suprà 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1160. Ordo est: *τῷ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει, καὶ σύμμετρος ἐστιν ἀνδρὶ τῷδε*, nempè *τῷ Κρεσσίῳ ἀγγέλῳ*. Scribi etiam potuisset, nec fortè deteriùs, *τῷδε τἀνδρὶ*, sublatâ distinctione post ξυνάδει. BRUNCK.

1120. Ἦ τόνδε φράζεις;] Angl. *Dost thou mean this man?*

1121. *—φῶτ' ἀνάβλεπων—*] Nos Angli exprimimus: *look up at me and tell me.* • Comparat. Brunck. Trach. 402. *οὗτος, ἀνάβλεψον δέ.*

1123. •Ἤν δοῦλος,] Pro Ἤν dedit Elmsleius Ἦ, Porphyrio fretus in Lexico Brunckiano, contra, uti mihi videtur, et Atticam normam et usum scribendi. Sic etiam infra ad v. 1389.

1130. *—ἦ ξυναλλάξας τί πω;*] *Aut aliquid cum eo habuisse commercii?*—Continuatio est præcedentis interrogationis: *ἆρ' οἶσθα τοῦτον τὸν ἄνδρα τῇδί που μαθὼν, ἢ ξυναλλάξας τί πω; Memministin' ergo hunc virum illic cognovisse, aut aliquid*, &c. Perperàm in impressis ;. BRUNCK.

1133. *—ἀγνῶς' ἀναμνήσω γιν*] non *τὰ ἀγνωτὰ*— sed *ἀγνῶς'* 149.
ab *ἀγνώς, ignarus,—faciam*, &c. *ut ignarus ille reminiscatur.* BURTON.

1136. Ἐπλησίαζον—] Sic legendum esse meridianâ luce clarius est: [vulgò *ἐπλησίαζον*] *οἶδα σαφῶς κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα ἐπλησίαζόν ἵππει*— Versus præcedens totus est *διὰ μέσου*, seu in parenthesi: supplendum vel *σὺν*, vel *ἱππόταν*· nominativi sunt absoluti *ὁ μὲν, ἐγὼ δ'*— BRUNCK.

1136–7. *—τρεῖς ὅλους—ἰσαιάνους χρόνους*] i. e. *Per tres menses*, Junium, Julium, et Augustum. *εἰς ἀρκτοῦρον, usque ad sidus Arcturi:* quod, Plinio dicente, (lib. II. § 47.) undecim

149. diebus ante æquinoctium Autumni exoritur; h. e. ut ille alibi (lib. XVIII. § 74.) seipsum explicat, *pridiè Idûs Septembris.* BURTON. * Præclare, inquit Erfurdt. Schæferus ad Lamb. Bos. p. 545. " al. ἑκμήνους. mutato spiritu scribo ἐκμήνους. a " veris initio, quo tempore greges in illis terris τὰ σταθμὰ " relinquebant, ad ortum Arcturi sex menses erant. Conf. " Polyb. T. IV. p. 367. Στρατοκλίους πρυτανεύοντος τὴν διοτίραν " ἔκμηνον. Schweighhaeus. Lex. Polyb. p. 195. a." Si quidem legamus τρεῖς ὅλους ἑκμήνους χρόνους, hoc esset Anglice, *Three whole periods of six months,* quod minime congruit cum ratione loquentis. Miror Elmsleium lectionem ἑκμήνους recepisse.

1144. —τοῦτο τοὔπος—] *hanc rem.* Hoc sensu ἔπος apud Homerum frequens. BRUNCK.

1145. —ὦ τὰν,] Compellandi formula Poëtis et Oratoribus Atticis familiaris. Mœris in Diction. Attic. Ὦ τὰν, Ἀττικῶς· ὦ σὺ, Ἑλληνικῶς. BURTON. H. Steph. in Thes. Voc. ἴτης, *Socius,* exhibet ἴταν ut Doricus Vocativus pro ἴτα. t. l. c. 1282. Ubi vide plura; vide etiam, Vol. I. ad p. 208. n. 7.

1146. Οὐκ εἰς ὄλεθρον;] οὐκ εἰς φθορὰν, ἀπιὶ δηλονότι; *Schol.* οὐ σιωπήσας ἴσυι; ἴσυι Atticè pro vulg. ἴσῃ· et σιωπήσας ἴσῃ pro σιωπήσεις.

1152. * Σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς,] Nescio qua ratione pronomen σὺ h. l. legatur: malim Ει, quod sensus plane postulat.

1158. Αλλ' εἰς τόδ' ἥξεις,] Angl. *Yes thou shalt come to this,* μὴ λέγων γε τοὔνδικον, *if thou dost not tell the truth.* Nam, ut observavit Brunckius, τὸ ἔνδικον est *justum,* id est *verum.* Hesych. ἔνδικον, ἀληθές.

1160. —ἐς τριβὰς ἑλᾷ.] Angl. *has recourse to delays, to procrastination.* ἑλάω, idem quod ἐλαύνω, sumitur hìc, ut sæpè, in sensu intransitivo.

150. 1163. —ἐδιξάμην δί τι] του pro τινος, Atticè; et regitur ab ἀπὸ subintellecto.

1167. Τῶν Λαΐου τοίνυν τις—] *Ergo quidam erat ex familiâ Laii.* BRUNCK. * Lectores observent Poëtam dicere τις γενημάτων, haud τι γεν. Sic Eurip. Tro. 741. Ὦ φίλτατ', ὦ περισσὰ τιμηθεὶς, τέκνον, Æschyl. Choëph. 893. Οἵ 'γὼ τίθηκας, φίλτατ' Αἰγίσθου βία. Sic etiam Latini: *Dulcissime rerum, mea Glycerium,* &c. Contra, neutrum pro feminino, Aristoph. Eccles. 124. διῦρ' ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, σκίψαι τάλαν.

1168. Ἦ δούλος, ἢ 'κείνου—] *Num servus, aut quis erat ex illius genere?*

1169. —πρὸς αὐτῷ γ' ὑμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.] Angl. *I am on the point of (speaking) what is dreadful to speak.—And to me*

(it may be dreadful) to hear, gl. καὶ ἐγὼ ἐπ' αὐτῷ εἰμὶ τῷ δεινῷ 150.
ἀκούειν. Vide Valck. ad Eur. Phœn. p. 10. T. Y.

1174. Ὡς πρός τι χρείας;] gl. ὡς ἐπὶ ποίᾳ χρείᾳ.

1178. —ὡς ἄλλην χθόνα—] Constructio est: ὡς δοκῶν [αὔτον] ἀποίσειν [τὸν παῖδα scil. εἰς.] ἄλλην χθόνα ἔνθεν αὐτὸς ἦν. "ὡς "hìc non valet εἰς, quandoquidem ab Atticis eâ potestate "non adhibetur, nisi rei animatæ junctum." BRUNCK.

1181. ἴσθι δύσποτμος γεγώς.] Nota Syntaxis Græca. *Scito te infelicem esse.*

1184. —ξὺν οἷς τ'—] i. e. πέφασμαι τε ὁμιλῶν, σὺν ἐκείνοις σὺν οἷς οὐ χρῆν μ' ὁμιλεῖν. Ubi notandum numerum pluralem poni pro singulari, ut sæpissimè fit apud Poëtas; Œdipumque de matre suâ loquentem usurpare genus masculinum, ut in ejusmodi phrasibus, ubi sermo generalior est, interdùm etiam fit apud Poëtas. Vide Eur. Alcest. v. 384. et quæ ibi annotavit Barnesius.

1186. Ἰὼ γενεαὶ—] Choricum hoc canticum in duos strophas et totidem antistrophas, undenùm singulas versuum, dividit Heathius: quod si absque ullâ interpolatione fieri posset, lubens admitterem. Sed eò minùs à codicum fide discedere volui, quò minùs intelligo, quid nostra intersit monostrophicane an antistrophica hæc sint. BRUNCK.

1187. *Ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν Ζώσας ἐναριθμῶ.] Eandem fere sententiam exprimit Noster Aj. 125.

ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν
εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.

1191. Ἢ τοσοῦτον—] Constructio plena videtur esse: ἢ 151.
τοσοῦτον ὅσον αὔτον δοκεῖν εἶναι εὐδαίμονα, Angl. *just as much as that he may seem happy*, καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι, *and that, having seemed so, he may then fall.* ἀποκλῖναι, πεσεῖν, ἢ ἀποβαλεῖν. *Schol.* * Constructio est, ἢ δοκεῖν τοσοῦτον ὅσον εὐδαιμονίαν φέρειν.

1193. * τὸν σόν τοι] Recte Elmsleius τὸν σόν τοι post Camerarium. Vulgo τὸ σόν. τὸν σὸν ad δαίμονα infra, referendum est, haud ad παράδειγμα.

1195. Οἰδιπόδα.] Vocativ. Dor. ab Οἰδιπόδης, -ου, 1mæ, quod sæpiùs legitur Οἰδίπους, -οδος, 3tiæ, vel Οἴδιπος, ου, 2dæ.

1196. Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας.] ὑπερβολικῶς εὐτυχήσας. ἐκράτησας, ἐγκρατὴς ἐγένου τῆς κατὰ πάντα εὐτυχοῦς μακαριότητος. *Schol.* * τοξεύω est, primo, *sagittam ex arcu mitto*: deinde aliquod *sagittis peto*. 3tio. sagittis *supero* vel *obtineo*. Metaphorice, *Aliquid attingere, Feliciter rem gerere, bonam fortunam obtinere.* Nost. Antig. 1033. πάντες, ὥστε τοξόται σκότου, Τοξεύετ' ἄνδρος τοῦδε. Eurip. Ion. 1410. τοῦδε τοξεύω. In his

151. cum genit. τοξεύω est *collineo*. Cum accus. *attingo*. Hecub. 601. καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην.

1198. Ὦ Ζεῦ,—] φεῦ· διὰ μίσου· γαμψώνυχα, τὴν ἀγκύλους ἔχουσαν ὄνυχας. *Schol.* ἤτοι τὴν Σφίγγα. ἱστέον δὲ, ὅτι ἡ Σφίγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, σῶμα κυνὸς, πτερὰ ὄρνιθος, φωνὴν ἀνθρώπου, ὄνυχας λέοντος. *Scholia Triclinii.*

1200. * Θανάτων δ' ἐμᾷ χάρᾳ πύργος ἀνίστας.] Similem constructionem et locutionem est observare apud Homer. Il. ά, 283. —ὃς μέγα πᾶσιν Ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πίλεται πολέμοιο κακοῖο.

1204. Ταυῦν δ' ἀκούων τίς ἀθλιώτερος ;] Angl. *but now who is to be heard of more wretched* than thou ?

1205. Τίς ἐν πόνοις,—] τὸ ἀθλιώτερος suprà ad singula sententiæ membra adhibendum revocatur. BURTON.

1208. —λιμὴν αὐτός] Perperàm vulgò κὐτός. Glossa supplet ὁ, ut sit ὁ αὐτός. Vide v. 557. BRUNCK. *Cui idem portus* [ὅτι μήτης ἦν καὶ γυνὴ Ιοκάστη ἣν λέγει λιμένα. *Schol.*] *suffecit ut in eum sponsus ingredereris, qui filius eras et pater.* * Observat Musgr. similem figuram in Tiresiæ vaticinio, v. 423.

1210. —αἱ πατρῷαι—ἄλοκες] *paterni sulci*, quæ possunt reddi *paternus lectus*. ἐς τοσόνδε—suppl. χρόνον, *tamdiù*.

1214. Δικάζει τὸν ἄγαμον γάμοι πάλαι] *damnat inauspicatas pridem nuptias genitoris simul et geniti.* BRUNCK. δικάζει gl. καταδικάζει. Cæterum ἄγαμος hìc est κακόγαμος. * Has nuptias, uti observat Elmsl. Eurip. Phœniss. 1054. vocat δυσγάμους γάμους. Vetus Poeta apud Cic. de Orat. III. 59. *Nuptiæ innuptæ.*

1218. Οδύρομαι κ. τ. λ.] *te enim vehementer deploro magnis ejulatibus.* Ιαχαίων— Sic optimè codex regius bombycinus. Nomen est adjectivum ἰαχαῖος ab ἰαχὴ derivatum. In uno codice regio chartaceo ἀχέων. In reliquis ἰαχέων cum gl. φωνῶν. BRUNCK. ὡς περίαλλα, περίαλλως, ὑπερβολικῶς. *Schol.* * Ἰαχέων habet Elmsleius ; qui ab ἰαχὴ, ἰάχειος, male, meo judicio, derivat : Omne enim substantivum in η vel α primæ declinationis desinens adjectivum suum in αιος effert. Sic, a πηγὴ, venit πηγαῖος. a κρήνη, κρηναῖος. a λίμνη, λιμναῖος. ab ἀγορὰ, ἀγοραῖος. ab ἀγέλη, ἀγελαῖος. a θύρα, θυραῖος. a κορυφὴ, κορυφαῖος, &c. Quare non tibi auctor ero ut ἰάχειος ab ἰαχὴ Lexicis addas.

152.

1223. Ὦ γῆς—] In scenam intrat ἐξάγγελος sive nuntius extraordinarius, ea palàm narraturus, quæ in scenâ ipsâ apertè exhiberi pudor vetat atque operis lex : nempè *Jocastæ* exitium suspendio vitam finientis, et *Œdipi*, manu sibi injectà, oculos effodientis. BURTON.

1225. —ἐγγενῶς—] γνησίως· ἐντρέπεσθαι, ἐπιστρέφεσθαι, ἐπιστροφὴν ἔχειν. *Schol.* * ἐντρέπεσθαι hìc regit genit. ut verbum affectum animi denotans : Sic Hom. Il. ά. 160 ; τῶν οὔτι μετατρέπῃ.

1228. Νίψαι καθαρμῷ—] ἀποπλύναι διὰ καθάρσεως. *Schol.* Sic ferè decus illud Angliæ Gul. Shakespeare :—*Will all great Neptune's Ocean wash this blood Clean from my hand? No.* —MACBEATH, *Act* II. * ἂν geminatur cum infinitivo νίψαι. 152.

1231. —αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι.] Nempè *Jocastæ* suspendium et *Œdipi* excæcatio. BURTON. Pro αὐθαίρετοι legendum censet doctissimus Hemsterhusius αὐτάγρετοι ad Callimach. Fr. cxx.

1232. Λείπει μέν—] Constructio est : οὐδ' [i. e. τὰ κάκα,] ἃ πρόσθεν ἤδειμεν λείπει μὲν τὸ μὴ οὐ εἶναι βαρύστονα, *nihil deest malis ne illa quidem quæ antea noveramus, quo minùs sint luctuosissima.*

1234. Ὁ μὲν τάχιστος τῶν—] *Ut paucissimis et ego dicam, et vos intelligatis.* εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν gl. εἰς τὸ εἰπεῖν ἐμὲ δηλόνοτι, καὶ εἰς τὸ μαθεῖν ὑμᾶς. BRUNCK.

1237. —τῶν δὲ πραχθέντων—] Angl. *but the most grievous circumstances of this direful scene are wanting ;* ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα, *for no one had an opportunity of beholding them.* πάρα pro πάρεστι. Nam non solùm Tragici, sed Historici, præsens tempus sæpè usurpant de præterito verba facientes.

1239. Ὁμῶς δ', ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,—] Angl. *Nevertheless, as far as my memory serves,*— [ἔνι pro ἔνεστι.] πεύσει, *thou shalt hear*—Attic. pro communi πεύσῃ.

1241. —ὀργῇ χρωμένη—] ὀργῇ ἀντὶ τοῦ λύπῃ. *Schol.*

1243. —ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·] *Unguibus utrinque dextris*, id est, eâdem vi exsertis ac si utraque manus dextra esset. HEATH. Exponit tamen Scholiastes simpliciter ἀμφιδεξίοις, per ἀμφοῖν χεροῖν.

1244. —ἐπιρήξασ' ἔσω,] ἐπιρήσσω est *cum fragore obdo.* Sic Hom. Iliad. ω, 454. et 456.

1246. Μνήμην παλαιῶν—] *antiquorum congressuum memoriam repetens, undè is ortus à quo periisset ipse,* BRUNCK. λίποι δὲ τὴν τίκτουσαν [εἰς] δύστεκνον παιδούργιαν τοῖς οἴσιν αὐτοῦ, *reliquisset autem ipsam quæ pepererat, ad infelicem procreationem liberorum suo ipsius filio—Laii* scil. *filio ;* quod Græci dant sine ambiguitate ; sed pluraliter, ut sæpè fit, ubi sententia numerum singularem requirit.

1250. Ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα,] gl. ἐκ τοῦ Λαΐου τὸν Οἰδίποδα. In quibusdam codicibus et libris impressis legitur ἄνδρας quod eodèm redit.

1252. —εἰσέπαισεν—] *irrupit.*

1256. Γυναῖκα—] gl. δηλονότι ἐξαιτῶν ἀπὸ κοινοῦ. Possis etiam extrinsecùs arcessere verbum ex analogiâ : ἐξαιτῶν ἡμᾶς πορεῖν οἱ ἔγχος, καὶ δεικνύειν ὅπου κίχοι— BRUNCK. 153.

1261. Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'—] *geminas fores insultat cal-*

153. *cibus, funditúsque evellit cava claustra ; atque in cubiculum irruit.* Brunck. κληῖθρα aliter κλεῖθρα.

1263. Οὔ δὴ κρεμαστὴν—] Conf. omninò Æneid. XII. 595. sqq. ubi Poëta, summo cum judicio, mortem Amatæ, rebus leviter perstrictis quæ aliquid offensionis lectoribus parere possent, depingit. J. Tate.

1264. —ἱμάραις ἐμπεπλεγμένην.] διδυμένην ἐγκεκλωσμένην κρεμάθραις· ἱμάρα, διὰ τοῦ ι, ὅθεν καὶ μειόρων, κρεμάθρα δι' οὗ κρεμᾶ τις τι. *Schol. tortilibus suspendiis implicitam.*

1266. —ἐπεὶ δὲ γ' ἦ—] Vulgata lectio est : ἐπεὶ δὲ γῆ ἔκειτο τλήμον, δεινὰ δ' ἦν πάσχειν δ' ὁρᾶν,—Mutatio Brunckiana ingeniosa est.

1268. Ἀποσπάσας—] Constructio est : ἀποσπάσας γὰρ ἀφ' εἱμάτων αὐτῆς χρυσηλάτους πεῖρόνας αἶσιν ἐξεστέλλετο [τὰ εἵματα scil.] *Namque avulsis ab ipsius vestimentis aureis fibulis, quibus ornata erat ;—ἄρας—iis sublatis, feriit nervos oculorum suorum.* De πεῖρόναι, quæ et πόρπαι dicebantur ; [vide Eur. Hec. v. 1160. edit. Porsoni.] ita Dacierius : L'ancien habit des femmes Grecques étoit l'habit Dorique ou Carien, qui s'attachoit avec des agraffes ; mais le mauvais usage qu'elles firent de ces agraffes en quelque rencontre obligea les Grecs à leur faire prendre l'habit Ionien. On peut voir sur cela Herodote liv. v. 87.

1271. —Οὐ' οὔνεκ'] ἀντὶ τοῦ ὅτι. *Schol.* ὅτι οὐκ ὄψοιατό νιν οἷα ἔπασχεν, *quod nunquam visuri forent eum qualia passus esset ;* i. e. *quod nunquam visuri forent qualia ipse passus esset ;* [genus est locutionis scriptoribus Græcis perquam familiaris, nec Latinis inusitatum] —ἀλλὰ τὸ λοιπὸν ἐν σκότῳ ὄψοιατ' [ἐκείνους] οὓς μὲν οὐκ ἔδει [ὄπτεσθαι] *sed in posterum visuri forent in tenebris* [i. e. *non omninò visuri forent*] *eos quos non oporteret videre* [liberos suos scil.] οὐ δὲ γνωσοίατο οὓς ἔχρηζεν γνῶναι· *nec agnituri forent quos cuperet agnoscere.*

1275. —ἰφυμνᾶν] ἀνοιμώζων. *Schol.*

1278. ἀλλ' ὁμοῦ μέλας] Vulgata lectio est : ἀλλ' ὁμοῦ μέλας Ὁμβρὸς χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο· sensu, ut opinatur Brunckius, nullo aut pravo, et metro vacillante. Duplex igitur remedium metri proposuit idem vir doctissimus, vel per verbum compositum ἀπετέγγετο pro simplice ; vel inserendo voculam γ' [non τ' uti in uno MS. malè] ante verbum simplex. Quorum tamen prius ille prætulit ; et præterea pro χαλάζης dedit χαλάζῃς, dativ. scil. plur. pro χαλάζαις, quod quidem in quibusdam membranis invenit vir solertissimus. Sic autem verba ordinavit : ἀλλὰ μέλας ὄμβρος ὁμοῦ χαλάζαις αἵματος ἀπετέγγετο. " Diversa sunt, inquit, μέλας ὄμβρος humor ex " oculis manans, et χαλάζαι αἵματος, *grandines sanguinis,* " i. e. *crebræ grandinis guttæ :* opponuntur hæ ταῖς μυδω-

" σαις φόνου σταγόσι, quæ minus quid significant: *Nec lentam* 153.
" *tabi saniem emittebant, sed largifluo lacrimarum imbri*
" *mistæ sanguinis grandines decidebant.* Venustum est hoc
" schema quo res augetur minoris negatione. Sic in Aj.
" 628." Hæc ille: Sed non, ut videtur, cum solitâ suâ felicitate. Atque displicere hanc interpretationem tum quibusdam ex doctis meis amicis, tum erudito cuidam Cantabrigiensi anonymo in literis ad me nuper datis, invenio: multòque magis textûs mutationem et explicationem quas olim proposuerat Gilbertus Wakefield, ὁ μακαρίτης, Sylv. Crit. P. i. p. 81. et quas in primâ hujus vol. edit. citaverum. Cæterùm omnium interpretum in hoc loco vexatissimo expediendo felicissimus mihi videtur amicus meus eruditus T. Young, " Sine tantis ambagibus," inquit ille, " legi potest cum co-
" dice, αἵματος τ' ἐτέγγετο, quod is facilè intelliget cui oculi
" humores distillantes videre contigit: grandinis enim cum
" sanguini mistæ satis exactè speciem ferunt." Vide M. R. Jul. 1799. p. 313. 324. * Intelligo Œdipum non lentam tabi saniem tantum emisisse, sed lacrymas etiam, præ dolore, fundentem, grandinis cum sanguine mistæ speciem præbuisse. i. e. lacrymæ cum sanguine commistæ grandinis speciem præbuerunt.

1280. —δυεῖν—] Atticum pro δυοῖν. Adhiberi autem solùm in casu genitivo docet Phrynichus p. 34. edit. Nunnesii. Burton. ἔρωγιν—κακά, *exorta sunt mala*. Brunck. * δυοῖν haud δυεῖν legendum duco. Sequentem versum, sine dubio spurium, recte uncinis inclusit Elmsleius. Pro duobus versibus putat Hermannus Sophoclem hunc dedisse unum. τάδ' ἐκ δυοῖν ἔῤῥωγε συμμιγῆ κακά.

1295. —οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι] gl. καὶ τὸν μισοῦντα ἐλεῆσαι.

1296. —ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη.] Resolvenda phrasis ad hunc modum: πρὸς ὅσα ἐγὼ ἤδη ἔκυρσα. Hescyh. προσκύρει, προσεγγίζει. Brunck. * Vide Homericam Aoristi formam προσέκυρσα, quæ tantum in Anapæsticis locum habere potest.

1301. μακίστων] Dorica μάσσων, μάκιστος adhibent Tragici pro μείζων, μέγιστος. Sic Noster Phil. 849. Eurip. Hippol. 826. τὰ μάκιστ' ἐμᾶν κακῶν, &c. Brunck. πρὸς σῇ κ. τ. λ. Subauditur ἐπέθηκε, vel tale aliquid. * Tragici nunquam μάσσων, μάκιστος, pro μείζων, μέγιστος, adhibent. μάσσων à μᾶκος, Doricè pro μῆκος, formatur. Vid. Blomfield. Gloss. in Pers. Æsch. v. 444. qui tamen ignorâsse videtur Scapulam in Lex. μάσσων et μάκιστος à μῆκος derivare.

1308. * Δύστανος ἐγὼ· φεῦ, φεῦ, ποῖ γὰρ] Vulgo legitur φεῦ, φεῦ· δύστανος ἐγὼ· ποῖ γὰρ. Verum persuasum habeo primo, Sophoclem post interjectiones Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, non adhibuisse etiam φεῦ, φεῦ· Secundo, legitimum Anapæstorum systema

154. postulare ut prima dipodia cum integra voce claudatur, quod fieri nequit si vulgaris lectio retineatur.

1310. πίτυται φοράδην;] *Vox mihi quonam avolat in auras sublata?* Brunck. In aliis ἀναπίτυται, repugnante metro. * Erfurdt et Elmsleius διαπίτυται, quod metrum scil. Anapæsticum funditus evertit.

1311. Ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;] *O fortuna quonam evasisti?* Brunck. * In Paræmiaco catalectica syllaba fere semper Anapæsto subjicitur. Vide Prosod. Græc. p. I. p. 63.

1313. Ἰὼ σκοτοῦ νέφος ἐμὸν ἀπότροπον,] *O tenebrarum mearum nubem detestabilem; ἐπιπλόμενον ἄφατον.* [ἐπιέχόμενον ἄῤῥητον. *Schol.*] *quæ me involvit infandum, ἀδάματόν τι καὶ δυσούριστον, indomabilem et interminatam!*

1318. * Κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα,] Cum hoc conferri potest Æschyl. Prom. 619. χρίουσα κέντροις φοιταλιόισιν. v. 904. οἶστρου δ' ἄρδις Χρίει μ' ἄπυρος.

155. 1326. τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.] Ab ὅμος, *similis, idem*, venit adverbium ὁμῶς, *similiter, pariter, æquè*: Sic Il. ά, 196. Ἀμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσα—*utrumque ex animo pariter amans*—Scribitur et ὅμως, et vulgò redditur per conj. adversativam, *tamen, attamen*, &c. * ὅμως referendum est ad καίπερ σκοτεινὸς. Differt ordo verborum et idioma a vernaculo sermone. Ita tamen, Angl. interpretandus est locus. *I recognise distinctly, even though enveloped in darkness, yet* I recognise *thy voice.*

1332. νιν] Dor. idem quod μιν, pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ. Usurpatur etiam interdum pluraliter ut hìc; nam hìc ad ὄψεις refertur.

1336. Ην ταῦθ'] idem quod ταῦτά ἐστι. Nam ἦν passim videre est pro ἐστι. Sic Horat. Lib. I. Od. 37. *Tempus erat*—pro *tempus est*. Vide Vigerum de Idiotism. edit. 1. Zeunii, p. 210.

156. 1347. Δειλαῖε τοῦ νοῦ—] subauditur οὕνεκα. Vide infrà ad Eur. Med. v. 96.

1348. * Ὡς σ' ἠθέλησα μήθ' ἁναγνῶναί ποτ' ἄν.] Sic vulgo legitur Elmsleius, valde inconcinnum ducens ἄν verbo suo subjectum, altero verbo interposito, habet ἠθέλησ' ἄν —ποτέ. Sed neque verba neque sententia particulam requirunt: Legendum duco, Ὡς σ' ἠθέλησα μήθ' ἁναγνῶναί ποτε. Similis Homeri locus est. Il. σ'. 86. Ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτης ἁλίηισι Ναίειν.

1349. —ὃς ἀπ' ἀγρίας πέδας νομάδος—] *quicunque me liberavit sævo vinculo quod in pascuis pedes meos ligavit.* πέδας est gen. Dor.

1354. * Τότε γὰρ ἂν θανὼν οὐκ ἦν φίλοισιν κ. τ. λ.] Cave ne

particulum ἂν cum participio θανὼν construas: Vim suam verbo ἦν, quod est tertiæ personæ, tribuit.

1360. * Νῦν δ' ἄθεος Ναΐειν] Vulgo ἄθλιος. Dedit Erfurdt. metri gratia ἄδικος. Elmsl. ἄθεος, quod præstat.

1364. —τι πρεσβύτερον—κακοῦ κακὸν] Angl. *any one evil more inveterate than another,*—

1373. —οἷν ἐμοὶ—] Constructio est: οἷν δυοῖν ἔργ' ἐστὶν εἰργασμένα μοὶ κρείσσον' ἀγχόνης· quorum sensum ita rectè dedit minor Scholiastes: πρὸς οὓς ἀμφοτέρους ἔργα ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ πεποιημένα κρείσσονα ἀγχόνης, ἤγουν μείζονος, κακοῦ ἀξία ἢ ἀγχόνης, πνιγμονῆς. 157.

1374. —ἀγχόνης εἰργασμένα.] Notandum per vocem ἀγχόνη, non hìc intelligendum *pœnam lege sancitam*, sed *supplicium* quod noxius *de seipso sumit*, ceu quod Jocasta fecerat, animum intolerabili miseriâ aut noxâ liberandi gratiâ. Conf. Eur. Alcest. v. 229, sqq. Bach. v. 246—Acutè Scholiastes: —ἀγχόνης ἐπικρατέστερα· ἅπερ οὐκ ἦν ἰᾶσθαι οὐδὲ ἐν θανάτῳ διὰ τούτου οὖν ἀπολογεῖται ὅτι μεῖζον, κακὸν διεπράξατο εἰς ἑαυτὸν, ἢ εἴπερ ἦν τελευτήσας. JAC. TATE.

1376. —βλαστούσ' ὅπως ἔβλαστε] εἰς φῶς φανεῖσα, ὅπως ἐφάνη *Schol.*

1379. —τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ] Ordo est: τῶν ἐγὼ ὁ παντλήμων εἰς ἀνὴρ τραφεὶς ἐν ταῖς Θήβαις γε κάλλιστα ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν. quæ Brunckius sic reddit: *quibus miserrimus ego, solus virorum qui Thebis versantur, meipsum pulcherrimè privavi.* —" Pessime Brunckius. Verte, *quibus miserrimus ego, unus* " *apud Thebas* (antehâc) *optimâ fortunâ usus,* [κάλλιστα τραφεὶς] *memet privavi.* Deplorat scil. Œdipus fatum suum, " qui πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου [v. 455.] factus sit." *Cantab. Anon.* * Sensus est Angl. *If there was a man in Thebes living in the greatest splendor, it was I.*

1383. * καὶ γένους τοῦ Λαΐου.] Displicent hæc verba Hermanno, quia, ut putat, obscurius dictum est, et falso. " Atqui, " inquit, non dixerat Œdipus si ipse esset Laii occisor, se ex- " pelli debere, quia de eo ne cogitare quidem poterat. Quæ " quum ita sint, plena interpunctione post ἄναγνον posita, " verba ista cum sequentibus jungenda puto: καὶ γένους τοῦ " Λαΐου τοιάνδ' ἐγὼ κελῖδα μηνύσας ἐμήν. *Et quum ego mea labe* " *ita genus Laii contaminaverim.* Verba καὶ γένους τοῦ Λαΐου " vix bene cum superioribus congruunt". Vel hæc Hermanni accipienda judico, vel, si minus placeant, quoniam vulgata suspicionem movet, pro γένους legendum fortasse φονέα, scil. ὄντα φονέα τοῦ Λαΐου. Sic infra v. 1441. τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ.

1389. * Ἰν ἦν πυφλός τε καὶ κλύων μηδέν] Bene vertit Elmsleius: Utinam aurium sensum occludere possem, *ut etiam*

157. *surdus essem.* " Qua significatione," addit, " recte dicitur " ἵν' ἦν τυφλός τε. Quoties enim prior sententiæ pars non quid " factum sit, sed quid fieri oportuerit, designat, particulæ " ἵνα, ὡς, ὅπως, indicativum post se adsciscunt, modo de re " præsenti aut præterita sermo sit. Nam de re futura adhi- " betur subjunctivus aut optativus." Exempla hujus structuræ indicat. Nost. infra 1392. Elect. 1131. Æschyl. Prom. 162. 746. Choëph. 193. Eurip. Hippol. 645. 925. 1078, &c.

1389.—τὸ γὰρ τὴν φρεντιδ' οἰκεῖν—] Schema verborum Græcis Scriptoribus usitatissimum. *Malim τὸ γὰρ τὴν φρεντίδ' ἔξω τῶν κακῶν ἔχειν.

1394. —καὶ τὰ πάτρια λόγᾳ παλαιὰ δώματ',—] *et paterna, ut dicta es, antiqua domus, οἷον κάλλος ἄρα ἐξυθρίψατε μι ὕπουλον κακῶν, qualem pulchritudinis speciem me enutriistis abdita tegentem mala!* * Interpretatur Musgr. *externe pulchrum, interne morbis latentibus plenum.* " Ὕπουλον dicitur id, quod " cicatrice obductum, nondum tamen persanatum est."

1400. Αἱ τοὐμὸν—] τοὐμὸν αἷμα πατρὸς, est τὸ αἷμα τοῦ ἐμοῦ πατρὸς. * Vide Greek Exer. Ed. 3. p. 104. Obs. 4.

1401. —ἆρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ἔτι,—] *num mei adhuc meministis, quale facinus apud vos patraverim?* i. e. *num adhuc meministis quale facinus ego apud vos patraverim.* Quæ est forma locutionis Græcis Scriptoribus usitatissima. Vide suprà ad ver. 1271. ὑμῖν, gl. παρ' ὑμῖν. * Legit Elmsl. μέμνησθέ τι. et laudat Eurip. Her. 992. Εἰ τῆς, τικούσης τῆσδε μέμνηταί τί μου.

1403. —ὦ γάμοι] Vide Longin. de Sublim. § XXIII. ubi criticus ille hunc locum citat et laudat.

1405. Ανεῖτε] 2. plur. aor. 2 ε in ι mutato pro ἄνετε. Brunck. Nam ἦμι retinet vocalem brevem imperf. in aor. 2. ut benè nôrunt tirones. * In plur. aor. 2. Attici, uti observat Matthiæ Gram. Gr. § 206. pro ἄφημεν, ἄφετε, ἄφεσαν, libentius dicunt, ἀφεῖμεν, ἀφεῖτε, ἀφεῖσαν. Sed hæc forma est à primaria ἀφίημεν, ἀφίετε, ἀφίεσαν, contracta.

1416. Αλλ' ὧν ἐπαιτεῖς—] Ordo est: ἀλλ' ὅδε Κρέων πάρεισιν ἐς δίον [εἰς] τὸ πράσσειν, καὶ τὸ βουλεύειν [περὶ] ὧν ἐπαιτεῖς· *sed ipse Creon adest opportunus ad agendum et consultandum de iis quæ petis.* ἐς δίον, εἰς τὸ ἄρμοζον τοῦ χρόνου τουτέστιν εἰς καιρὸν, εὐκαίρως. *Schol.*

1420. Τίς μοι—] τίς πίστις ἔνδικος φανεῖταί μοι—scil. παρ' ἐκείνου; Angl. *what credit can I reasonably expect to have with him?*

1427. —οὕτω δεικνύναι,—] Angl. *when you thus expose—*

1430. Τοῖς ἐν γένει—] Ordo est: ἔχει γὰρ εὐσεβῶς τοῖς μόνοις ἐν γένει μάλιστα ὁρᾶν τ' ἀκούειν τὰ ἐγγενῆ κακά.

1432. * ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,] Hoc est. *Spem meam fefel-*

listi. Non enim Creontem, uti observat Musgr. opprobriis 158.
ab ipso lacessitum supra v. 532. et seqq. tam humanum sibi tamque benevolum speraverat.

1434. —πρὸς σοῦ γάρ,] *e re tuâ, non meâ. Dicam quæ tua magis quam mea intersit fieri.* BRUNCK.

1437. * Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.] προσήγορος hîc non activè sumitur, sed passivè: Ordo est ὅπου φανοῦμαι προσήγορος (ὑπὸ) μηδενὸς θνητῶν. Angl. *Where I shall appear accessible to the conversation of no mortals.* Sic Nost. Phil. 1333. τῷ προσήγορος; Angl. *By whom accosted?*

1438. —εὐ τοῦτ' ἴσθ' ἄν,] Vocula ἂν emphasis gratiâ repe- 159.
titur, subaudito, ex præcedente, ἔδρασα.

1442. —ὅμως δ' ἵν' ἔσταμεν χρείας] *attamen ut præsens est rerum status.* BRUNCK. ἔσταμεν, per syncopen pro ἐστήκαμεν.

1445. Καὶ γὰρ σὺ νῦν—] Subauditur μάλιστα. *maxime: etenim præsens tua fortuna facit ut deo fides habeatur.*

1449. Ἐμοῦ δὲ μήποτ'—] Ordo est: μήποτε δὲ ἀξιωθήτω τόδε πατρῷον ἄστυ τυχεῖν ἐμοῦ οἰκητοῦ ζῶντος· ἀξιωθήτω scil. sumitur impersonaliter. * Sic potius verba ordinanda judico. μήποτε δὲ τόδε πατρῷον ἄστυ ἀξιωθήτω τυχεῖν ἐμοῦ οἰκητοῦ ζῶντος.

1451. * Ἀλλ' ἔα] ἔα ut una syllaba pronuntiandum est. ἔνθα κλῄζεται οὑμὸς Κιθ. —*ubi hic Cithæron meus celebratur.*

1453. —ζῶντι] Sic benè Toupius Cur. nov. in Suid. p. 108. Libri omnes mendosè ζῶντε. BRUNCK. ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον. *proprium sepulchrum mihi viventi constituendum curârunt,* ἵνα θάνω ἐξ ἐκείνων οἱ ἀπολλύτην με, *ut moriar ab illis qui me perdebant,* i. e. *qui necem meam moliebantur.* Nam ea est vis temporis imperf. "Nescio an temp. imperfecti "solius. [Vide Brunck.] Valck. Phœniss. [1406, ubi vide "plur.] Quivis Scriptores antiqui conantibus effectum tri- "buunt." *Cantab. Anon.*

1456. —οὐ γὰρ ἄν ποτε—] Θνήσκων γὰρ, ἤγουν εἰ ἔθνησκον γὰρ, οὐ μήποτε ἂν ἐφυλάχθην ἐπί τινι τοιούτῳ δεινῷ κακῷ. *Schol.* Mihi hîc videtur poëta ad rumorem aliquem alludere de morte Œdipi modo extraordinario eventurâ, post ipsius secessum in Furiarum nemus: quam quidem rem Sophocles argumentum postea selegit postremi illius, sed non admiratione indignissimi, suorum dramatum. [Vide Cic. de Senect. c. VII. 22.] Minimè hîc repræsentatur Œdipus tanquam omninò gnarus futuri sui fati: consequens tantùm quod sibi videbatur versimile ex rebus maximè portentosis anteactæ vitæ, deducit:—nimirùm quoniam non vixerat, ita nec moriturum esse, quemadmodum cæteri mortales. * Sensus est, Angl. *For I never would have been saved when doomed to die, had I not been reserved for some signal calamity.* Lectores animadvertant εἰ ante μὴ subintelligi.

1458. ὅπῃπερ εἰσ',] Lege ὅπῃπερ, ut Porsonus monuit. Sic

159. ἱμπέδων, quod est ἐν πέδοις. Jac. Tate. *quocunque ibit.* Angl. *whithersoever it will.* Vide suprà ad v. 431. * ὅπηπις bene legitur: interpretandum tamen est *quacunque tandem via.* ὅποιπις dedit Elmsleius: quod est *quocunque.*

1460. * πρόσθη μέριμναν.] *adhibeas curam.* προθῇ dedit Elmsl. ex Elect. 1334. Νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγὼ; addit, Προσθέσθαι μέριμναν est *curam curæ additam habere.* Verum προσθέσθαι sæpe est *adhibere* sine ullo additamento ex præp. πρὸς profluente. Eurip. Hec. 730. ἄλγος ἂν προσθείμιθ' ἄν. Nost. Œdip. Col. 404. Τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πίλας Χώρας Ἥλουσι. v. 1332. οἷς ἂν σὺ προσθῇ.

1463. Αἵν οὐ ποθ' ἡ 'μὴ—] Ordo est: αἵν ἡ ἐμὴ τράπιζα βορᾶς ἅ ποτ' ἱστάθη χωρὶς ἄνευ τῆδ' ἀνδρὸς, [i. e. ἐμοῦ. Vide suprà ad v. 534.] *quibus mensa mea nunquam apposita fuit seorsùm à me,*—* Erfurdt. jungit χωρὶς cum βορᾶς. Præstat alter ordo.

1466. Ταῖν μοι μέλεσθαι·] Sic benè scriptum in cod. Reg. chart. Glossa τούτων. Aldus et reliqui codd. mendosè αἵν. Vide suprà ad 1082. Brunck. Sed et ταῖν pro αἵν hìc legendum felici conjecturâ jampridem proposuisse doctissimum Burgessium invenio. Cæterùm μέλεσθαι regitur ab ὄρα vel tali aliquo subaudito; sive est, ut loquuntur Grammatici, inf. pro imperativo.

1469. * χερσὶ τᾶν·] Vulgo δ' ἂν. Sed τᾶν est pro τοι ἄν per Crasin.

160. 1472. Οὐ δὴ κλύω που,] αἰσθάνεται τῶν θυγατέρων παρουσῶν. τοῖν μοι φίλοιν δακρυροούντοιν, ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐμῶν θυγατέρων· δίον δὲ εἰπεῖν δακρυρεέσαιν, ἀρσενικῶς ἐξηνέγκεν· ἔστι δὲ Αττικώτερον, ὡς τὸ, μὰ τῶ Διὸ, καὶ τὸ χείρες. Ita Scholiastes. Potest hìc autem subintelligi τέκνοιν. " τοῖν φίλοιν neutro genere dici videtur " ut, verbi causâ, Œdipus ille Coloneus, v. 1110. has ipsas " filias τὰ φίλτατα vocat. Vide plura apud Valck. Phœn. p. " 162. b." *Cantab. Anon.*

1475. Λέγω τι;] Angl. *am I in the right?* λέγεις, *you are.*

1477. —ἥ σ' εἶχεν πάλαι.] Sic scriptum reperit Brunckius in duobus MSS. Vulgata lectio est, ἥς εἶχες, quam probam censet Burgessius, subintellecto non διὰ, ut Heathius, sed ἐξ. In quibusdam scribitur ἣν εἶχες.

1478. —τῆσδε τῆς ὁδοῦ—] καί σε ἕνεκα ταύτης τῆς ὁδοῦ, ἧς ἔπεμψας δηλονότι τὰς κόρας. *Schol.*

1479. —φρουρήσας τύχοι] idem ferè quod φρουρήσαι. Vide suprà ad v. 699.

1482. Αἳ τοῦ φυτουργοῦ—] αἳ χεῖρες τοῦ πατρὸς, τοῦ φύσαντος ὑμᾶς, οὗτος, ὁρᾶν ἤγων τυφλώττειν, προὐξέπεσαν τὰ πρότερον λαμπρὰ ὄμματα· προὐξέπεσαν, ἐξεγάσαντο, αἴτιοι ἐγένοντο. *Schol.* Vide Porson. Supplement. ad Præf. in Eur. Hec. p. XXXIV.

1490. —κεκλαυμέναι] *defletæ*—ἀντὶ τῆς θεωρίας, *vice specta-*

culi—i. e. Vos ciebitis lachrymas populi sedentis in theatro vice tragœdiæ quam scena exhibuerit;—quo modo intellexerunt Heathius et Brunckius. Scholiastes autem aliter; *ἆρ' οὐκ ἐπανήξετε πρὸς τὸν οἶκον κεκλαυμέναι ἀντὶ τῆς ἀπὸ θεωρίας τέρψεως*; i. e. *undè non reversuræ estis domum lachrymis obrutæ pro voluptate spectaculi?* Rectè, ut opinor; num *κλαίω* est non solùm *fleo*, sed *lachrymas moveo*, *facio ut quis fleat*. Sic Plato in Phæd. sub fin. Vide Vol. I. ad p. 292. n. 1. et Viger. de Idiotism. p. 191. edit. 1. Zeunii. 160.

1493. *Τίς ὅστις ἔσται; τίς παραρίψει, τέκνα,*] Hic et sequentes duo versiculi omnium, quos continet hoc drama nobilissimum, mihi videntur expeditu difficillimi. "Pessimè," inquit Brunckius, "vertit Johnsonus, *Quis ille erit, qui ita objiciet* "*liberos?* *τέκνα* vocativus est, et *παραρίψει* neutraliter adhi- "bitum, ut ferè solet *ἀναρίπτειν*, subaudito *κινδύνου*." idemque reddit, "*Quis ille erit, quis audebit, ô gnatæ,—*" *ἀναρίπτειν* quidem est *sursum* vel *in sublime jacere*; et cum *κίνδυνον* constructum, ut sæpè fit, tunc sonat *periculum temerariè adire*. [Vide H. Steph. Thes. ad vocem; ubi vir celeberrimus multus est etiam in explicatione phrasium *ἀναρίψαι κύβον*, et *ἀναρίψαι μάχην*.] Potest et *παραρίπτειν κινδύνου* idem significare ac *ἀναρίπτειν κινδύνου*, quanquam exempla vix occurrunt. Hactenùs igitur non malè processisse videtur Brunckius. Sed quum idem vir doctus nullum rectum sensum invenerit in duobus quæ proximè sequuntur versibus, quæ in omnibus impressis, et codd. sic se habent, *τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνειν, ἃ τοῖς ἐμοῖς Γονεῦσιν ἔστασφῷν δ' ἐμοῦ δηλήματα*; de suo substituit,— *ἃ τοῖς ἐμοῖς ἐστὶν, γονεῦσι σφῷν κ. τ. λ.* atque ita reddidit,— *tot et tanta suscipere dedecora, quæ generi inhærent meo, parentibus vestris vobisque simul exitialia?* "Poëtæ, inquit," "manum restituisse mihi videor, et "sensum adsecutus fuisse: *ἃ τοῖς ἐμοῖς ἐστὶν*, nempè *πράγμασι*, "vel *ἐγγενέσι*: *γονεῦσι σφῷν δ' ἐμοῦ δηλήματα*, pro *γονεῦν τε σφῷν*, "dativus pro genitivo, quod frequens est." Sed hìc ut alibi interdum, nimis videtur audax vir egregius. Sensum non aspernandum è vulgatâ lectione mihi videor elicuisse ope Scholiastæ, cujus verba hæc sunt: *τίς λαμβάνει ὑμᾶς εἰς γυναῖκας, ὦ τέκνα, παρεψόμενος τοιαῦτα ὀνείδη, ἃ γονεῦσιν ὑμῶν, καὶ ὑμῖν ἐμοῦ ὄντα δηλήματα, ἤγουν βλάβαι, ἀτιμίαι*; Ordo igitur sit: *τίς ἔσται*; *τίς, τέκνα, λαμβάνει* [*ὑμᾶς*] *παραρίψει τοιαῦτ' ὀνείδη, ἃ* [*ἦν*] *δηλήματα τοῖς ἐμοῖς γονεῦσι* [Schol. explicat *γονεῦσιν ὑμῶν, vestris parentibus.* Sed *ἐμοῖς γονεῦσι* satis rectè se habet: nam per *ὀνείδη* Œdipus seipsum intelligit, qui certè exitio erat tum Laio, tum Jocastæ.] *ἔσται τι* [*δηλήματα*] *σφῷν ἐμοῦ*; Angl. *who will be the man? who, by marrying you, will overlook such infamy* [or, *a connection with such an infamous person*]

as proved the ruin of my parents, and will also prove yours? * παραίπτιον est *abjicere tanquam vile et nullius pretii;* hinc, *contemnere.* Sensum hujus loci cepisse videtur Doct. Dalzelius.

1501. —ἀλλὰ δηλαδὴ χίεσους φθαρῆναι—ὑμᾶς χρέων,] *Sed profectò vos virgines innuptasque contabescere necesse erit.* χίεσθαι· παρθένους. *Schol.*

161. 1505. —μή σφε παρίδῃς] Certissima est Dawesii emendatio quem vide, [p. 265. edit. Burgess.] περιΐδειν est *spernere, negligere,* quod flagitat sententia. Depravatè libri omnes παρίδῃς, claudicante versu, nec satis benè ad sententiam. Brunck. Affirmat tamen Porsonus "Tragicos nunquam "in Senarios, Trochaicos, aut, putat, Anapæstos legitimos "περὶ admittere ante vocalem." Et in hâc suâ doctrinâ stabiliendâ, [ad Eur. Med. 284. (286.)] addit paulò post: "Hinc etiam refellitur Dawesii emendatio ad Soph. Œd. "Tyr. 1505. μή σφε περιΐδῃς pro μή σφε παρίδῃς. Quod περιϊ- "δεῖν tam sæpè occurrit apud Comicos, argumento est, "Tragicis eo uti non licere. Nisi statuere mavis παρίδῃς, "genuinæ vocis esse interpretamentum, lege, μὴ παρά σφ' "ἴδῃς." Vide infrà ad Eur. Med. v. 284. * Primam Porsoni emendationem recepit Elmsleius, scil. μή σφε παρίδῃς. Erfurdt. μὴ παρά σφ' ἴδῃς, quo nihil insuavius fingi potest. Præterea præpositiones παρὰ et περὶ a suis verbis nunquam disjungunt Tragici. Utinam Porsonus et Elmsleius, viri doctissimi et rei metricæ peritissimi nobis rationes exposuissent cur antepenultimam παρίδῃς pro longa haberent. Eadem ratione, judico, antepenultima hujus verbi producatur qua ultima ἐπὶ in hoc versiculo, Eurip. Suppl. 461. σὺ δ' οὐκ ἀνέξει; χρῆ σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα. Vide supra ad v. 847. et Annot. ad v. 640. Hoc principio, quod innumeris exemplis confirmare possum, fretus, duplex ρ ex παραρίψει, supra 1493. aliisque similibus verbis, ejeci, ut antepenultima pro longa vi ictus habenda sit.

1512. —τὸν ἐν χισθέ μοι,] i. e. σὺν ἐμοὶ. *hoc mecum vovete, ut vivatis semper ubicunque opportunum sit, atque ut transigatis ævum,* &c.

1515. * Αλις ἵν' ἐξήκεις δακρύων.] Recte Heathius interpr. *Satis jam lacrymasti.* δακρύων est participium verbi δακρύω et habet penultimam longum. Versus sequentes sunt Trochaici tetrametri Catalectici, de quibus vide Prosod. Græc. p. I. p. 55. et seqq.

1517. Οἷσθ' ἐφ' οἷς ἴμι;] *nostin' quibus conditionibus ibo?* Præs. verbi ἴμι, *eo,* sæpè sumitur sensu fut. Vide suprà ad v. 431. Sic Alcest. v. 382. [ut observavit J. Tate,] Επὶ τοῖσδι, *on these terms,* παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.

1519. —ἴχθιστος ἥκω.] idem quod ἴχθιστος εἶμι — τοιγαροῦν τύχῃ τάχα; *quarè vel forsan compos fies.* τύχῃ, Att. pro communi τύχῃς. Vide suprà ad v. 1239. ut Porsonum in Præf. ad Eur. Hec.

1520. Φὴς τάδ' οὕτ',] Angl. *but sayest thou so? ὐ γὰρ φιλῶ*, subauditur μαλίστα. *Yes, for I am not accustomed,* &c.

1523. Καὶ γὰρ ἃ 'κράτησας,—] i. e. ἃ ἐκράτησας—*Nam quæ obtinuisti antehac te per vitam non comitabantur.* Planè persuasum habet Porsonus, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere. [Præf. ad Eur. Hec.] Neque hoc exemplum contradicit canoni; nam ἃ i pronuntiatur ut una syllaba.

1526. Ὅστις οὐ ζηλᾷ—] ὅστις, κράτιστος ἦν δηλονότι, οὐκ ἐπὶ 162
εὐδαιμονίᾳ πολιτῶν καὶ τύχαις θαμίζων, ἀλλ' ἐπὶ τῇ, ἑαυτοῦ δηλονότι, ἀρετῇ. *Schol.* • Frustra omnes Editores tentaverunt hunc versum. Musgravius corrigendum putavit: Ὅν τίς οὐ ζηλᾷ πολιτῶν τῆς τύχης ἐπίλοιπεν; Hermannus, οὕτινος ζηλᾷ πολιτῶν καὶ τύχας, ὅτι βλέπων. Quam emendationem, fateor, intelligere nequeo. Quoniam nemo dubitat quin vulgata mendosa sit, in medium meam quoque conjecturam proferre liceat. scil. Ὅν τίς οὐ ζηλοῖ πολιτῶν καὶ τύχας ἐπίλοιπεν; vel potius ἀπόλοιπεν. Sic Eurip. Sup. 188. Πικτά τ' ὰς τῆς πλουσίας ἀπόλοιπεν, ζηλῶν'. Sensus sic erit: *Cui quis civium non invideat ejusque fortunæ, respiciens?*

1528. Ὥστε θνητὸν ὄντ',—] ἐπισκοπῶντα ἰδεῖν, &c. est is, puto *qui expectet videre*, qui nondum viderit, *ultimam illam diem.* Locum ita verto, *Quarè mortalem, qui ultimam illam diem nondum viderit, neminem felicem judices, priusquam,* &c. Burgess. Rectè, ut opinor. Ante ἰδεῖν subauditur δεῖ σε, vel δῶν σε, vel tale aliquid. Cæterùm inter alios, qui hanc sententiam commendaverint, ita Ovidius, Metam. III. 135.

——Ultima semper
Expectanda dies homini: dicique beatus
Ante obitum nemo supremaque funera debet.

II. NOTÆ IN EURIPIDEM.

• Ex Euripide.] Euripides, Mnesarchi et Clitûs Athe- 163.
niensium filius, celeberrimus poeta Tragicus, natus est Olymp. LXXV. 1. ante Ch. Nat. 480. in insulâ Salamine,

163. eo ipse die quo Athenienses inclytam victoriam navalem Salaminiam de Persis reportârunt, non longè ab Euripi ostio: undè et Euripides nomen suum adeptus fuisse dicitur. Non solùm pater, sed et mater ejus, illustri erat familiâ Atheniensi: uti testatur Philochorus, Suidas, aliique. Apud Aristophanem quidem [Thesmoph. 387.] Euripides olerum venditricis filius vocatur; sed hoc more comico effutitum, nullo respectu veritatis habito. Eum pater vitæ Athleticæ assuefaciendum, Grammatices rudimentis imbuendum, atque Musicæ picturæque studio excolendum maturè curavit. In Rhetoricis Prodicum Chium; in philosophiâ Anaxagoram audivit. Anno autem ætatis decimo octavo ad Tragœdias docendas animum applicuit: atque tantum profecit, ut victoriam in Tragico certamine sæpiùs reportaverit. Studium tamen philosophiæ minimè negligebat: undè Tragœdiæ ejus morum præceptis excellentissimi generis abundant; et ipse *Philosophus Scenicus*, sive Ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος, passim appellatus fuit. Inter eum et Socratem, summum illum philosophum et optimum virum, arctissima intercedebat amicitia: ex quo apparet eum non nisi purissimæ philosophiæ fuisse amatorem. Ὁ δὲ Σωκράτης, inquit Ælianus, σπάνιον μὲν ἐπιφοίτα τοῖς Διάτροις· εἴποτε δὲ Εὐριπίδης, ὁ τῆς Τραγῳδίας ποιητὴς, ἠγωνίζετο καινοῖς Τραγῳδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. Καὶ Πειραιεῖ δὲ ἀγωνιζομένῳ τῷ Εὐριπίδῃ, καὶ ἐκεῖ κατῆμε· ἔχαιρε γὰρ τῷ ἀνδρὶ δηλονότι διά τι τὴν σοφίαν αὐτῷ, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετήν. [Var. Hist. Lib. II. c. 13.] Multò major numerus dramatum Euripidis, quàm Æschyli vel Sophoclis, ad nos pervenit. Eorum enim novendecim adhuc supersunt: ex quibus merita Euripidis faciliùs æstimârunt eruditi. Vituperat in eo Aristoteles malam aliquot fabularum œconomiam; idem tamen fatetur omnium poëtarum Euripidem esse τραγικώτατον. Ὁ Εὐριπίδης, inquit, εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ εὖ οἰκονομεῖ, ἀλλὰ τραγικάτατός γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. [De Poëtic. p. 44. edit. Tyrwhitt.] De Tragœdiâ loquens Quinctilianus, " Sed longè," inquit, " clariùs illustraverunt hoc opus Sophocles atque Euripides, " quorum in dispari dicendi viâ, uter sit poëta melior, inter " plurimos quæritur. Idque ego sanè, quoniam ad præsen- " tem materiam nihil pertinet, injudicatum relinquo. Illud " quidem nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agen- " dum comparent, utiliorem longè Euripidem fore. Nam- " que is et in Sermone (quod ipsum reprehendunt, quibus " gravitas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sub- " limior) magis accedit oratorio generi; et sententiis den- " sus, et in iis, quæ à sapientibus tradita sunt, pænè ipsis " par: et in dicendo et respondendo, cuilibet eorum, qui " fuerunt in foro diserti, comparandus. In affectibus verò

" cum omnibus mirus, tùm in iis, qui miseratione constant, 163.
" facilè præcipuus." [Inst. Orat. Lib. X. c. 1.] " Cum
" Sophocle igitur" (verbis nunc utor doctissimi Harlesii)
" Tragœdiam Græcorum perfecit Euripides; atque illi du-
" umviri id, quod Æschylus prudenter auspicatus erat, fe-
" liciter sapienterque ad perfectionem perduxerunt." [In suâ edit. Fabr. Bib. Gr. Vol. II. p. 238.] Propter odium in fœminas, quod Euripides in tragœdiis, et præsertim in suo Hippolyto, expressit, dictus fuit à veteribus Μισογύνης. Sed affirmat Sophocles, apud Athenæum, [Lib. XIII. p. 557.] Euripidem non nisi in scenâ ita adversus muliebre genus affectum fuisse; quod et ostendit Barnesius in vitâ Euripidis. [§ xix.] Unam quidem, alteramque deinceps uxorem habuisse fertur; sed utrasque nuptias infelices expertus est. Aristophanem aliosque poëtas comicos obtrectatores habuit infestissimos. Maledicta tamen, quibus isti eum prosequebantur, nullam fidem apud æquos rerum æstimatores meruerunt. Tandem, circiter septuaginta annos natus, in Macedoniam concessit ad regem Archelaum, doctorum hominum egregium patronum, à quo munera anteà acceperat, et apud quem in magno honore habitus erat. In Macedoniâ aliquot annos commoratus luctuosâ morte periit, canibus regis infelici quodam casu discerptus; septuagesimo ferè quinto ætatis anno, Olymp. XCIII, 3. eodem quo et Sophocles nonaginta annos natus obiit. Rex Archelaüs Euripidis interitum summo mœrore prosequebatur, atque ossa ejus, repetentibus Atheniensium legatis, ut in patrio solo tumularentur, Athenas mittere nolebat: sed in Macedoniâ et magnificè parentandum, sepulchrumque nobilissimum extruendum curavit. Cives verò sui, quum cineres ejus obtinere non possent, magnificum cœnotaphium ei condiderunt: quod Pausaniæ tempore adhuc durabat, atque hoc distichon exhibebat:

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἔστ', Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τοῦδε.
Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἁρμόζεται.
[Brunck. Analect. Vol. III. p. 265.]

Refert idem Pausanias statuas Euripidis et Sophoclis in theatro Athenis positas fuisse. [In Atticis cap. 21.] Vitam Euripidis Græcè scripsere Manuel Moschopulus, Thomas Magister; et Latinè Josua Barnesius. Vide Fabr. Bib. Gr. Vol. II. p. 234, sqq. edit. Harles. et *Voyage du Jeune Anacharsis en Grece*, ch. LXIX.

163.

EURIPIDIS EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Euripidis Medea, Hippolytus, Alcestis, Andromache, Græcè. *Florentiæ*, apud *Laurent. Franc.* de *Alopa*; *in* 4*to*. [à *Jano Lascari* sub finem sæc. xv. curata, literis majusculis, neque tamen sine accentibus, descripta. Hæc est edit. omnium antiquissima, sed quæ non nisi quatuor tragœdias continet.]

2. ———— Tragœdiæ XIX. in quibus præter infinita menda sublata, carminum omnium ratio hactenùs ignorata nunc primum proditur: operâ Guil. Canteri, Ultrajectini, Græcè. *Antwerpiæ, ex officinâ Christoph. Plantini*, 1571. *in* 12*mo*.

3. ———— Tragœdiæ quæ extant. Cum Latinâ Guil. Canteri interpretatione: et cum Scholiis Græcis ab Arsenio Monembasiæ Episcopo collectis. Accesserunt Jo. Brodæi, Guil. Canteri. Casp. Stiblini, Æmyl. Porti annotationes. Excudebat *Paulus Stephanus*, 1602. *in* 4*to*.

4. ———— quæ extant omnia, &c.—Operâ et studio Josuæ Barnes, S. T. B. *Cantabrigiæ*, 1694. *in fol.* [Hæc edit. olim maximi habita erat; sed nuper merita ejus rectiùs à viris doctis, qui in edendis operibus Euripidis sudârunt, æstimata sunt: neque tamen negandum Barnesium multa præstitisse.]

5. ———— quæ extant omnia. Tragœdias superstites, &c. recensuit:—interpretationem Latinam—reformavit: Samuel Musgrave, M. D. *Oxonii*, 1778, 4 *Vol. in* 4*to*. [Edit. omnium splendidissima, nec sine laude ab eruditis excepta.]

6. ———— quæ extant omnia. *Lipsiæ*, 1778—1788, 3 *Vol. in* 4*to*. [Exhibet hæc edit. Barnesianam recusam, sed ita, ut in duobus posterioribus tomis omnia, quæ præstiterat Musgravius, et optima quæque quæ protulerant singularum tragœdiarum editores possint inveniri, magnâ cum diligentiâ collecta et edita à viro doctissimo Chr. Dan. Beckio. Accedit index verborum copiosus et accuratus. Est igitur hæc edit. omnium quæ adhuc lucem viderunt longè utilissima.]

7. * ———— Opera omnia; ex editionibus præstantissimis fideliter recusa, Latina interpretatione, Scholiis antiquis, et Eruditorum observationibus illustrata: nec non Indicibus omnigenis instructa. *Glasguæ*, 1821. 9 *Vol. in* 8*vo*.

Singulæ Euripidis Fabulæ, vel earum quædam selectæ, sæpè à viris doctis editæ sunt: quarum vel magnum numerum hìc recensere nimis foret longum. Optimæ notæ sunt

sequentes; 1. Medea et Alcestis; cum interpret. Geor. Buchanani Scoti: *Edin.* 1722. *in* 12*mo.* 2. Hecuba, Orestes et Phœnissæ: à Jo. King. *Cantab.* 1726. *in* 8*vo.* 3. Eædem; curante Th. Morell, qui Alcestin adjecit. *Lond.* 1748. 2 *Voll. in* 8*vo.* 4. Phœnissæ, cum interpr. Hug. Grotii; edidit Lud. Casp. Valckenær: *Francq.* 1755. *in* 4*to.* 5. Hippolytus, cum interp. Geo. Ratalleri, edidit Lud. Casp. Valckenær. *Lug. Bat.* 1768. *in* 4*to.* 6. Tragœdiæ quatuor; Hecuba, Phœnissæ et Bacchæ. Curavit R. Fr. Ph. Brunck. *Argent.* 1780. *in* 8*vo.* 7. Supplices Mulieres. Edidit Jer. Markland, Accedit, de Græcorum 5tâ Declin. imparisyllabicâ, &c. quæstio grammatica. *Lond.* 1755. *in* 8*vo.* [quæ est edit. altera.] 8. Iphigenia in Aulide, et Iphigenia in Tauris: recensuit et notulas adjecit Jer. Markland. *Lond.* 1771. *in* 8*vo.* 9. Burtoni Pentalogia: sive Tragœdiarum Græcarum Delectus: Editio altera; cui observationes, &c. adjecit Th. Burgess. *Oxon.* 1779. 2 *Voll. in* 8*vo.* 10. Hecuba, ad fidem MSS. emendata, et brevibus notis, emendationum potissimum rationes reddentibus instructa. In usum studiosæ juventutis. Edidit Ricardus Porson, A. M. Litt. Gr. apud Cantabrigienses Professor. *Lond.* 1797. *in* 8*vo.* Secutæ sunt Orestes, 1798, et Phœnissæ, 1799. et nuper, Medea, *Cantabr.* 1801, atque nuperrimè, Hecuba, iterum; cum supplemento ad Præfationem, quod continet doctissimi editoris expositionem præcipuorum metrorum Tragicorum. *Cant.* 1802.—Vide plures enumeratas, in Recensione Editt. 8tio tomo edit. Lipsiensi præfixâ: et in Fab. Bib. Gr. Vol. II. p. 258, sqq. edit. Harles. 163.

ΜΗΔΕΙΑ.] Medea, filia Æëtæ, regis Colchorum, ex Idyâ conjuge, fœmina apud veteres poëtas celebratissima; a quibus describitur ut venefica, et incantatrix insignis. Jasonem ex Thessaliâ cum Argonautis profectum amavit, eumque docuit quo modo draconem aurei velleris custodem interficeret, ipsoque adeò aureo vellere potiretur. [Vide suprà in Excerptis ex Apollonio Rhodio, p. 81, sqq.] In Græciam cum eo clàm navigavit; ubi postquam ei nupsisset, cumque eo complures annos vixisset, et ex eo aliquot filios suscepisset, visum est Jasoni illam repudiare; atque Glaucam, sive ut alii vocant Crëusam, Creontis Corinthi regis filiam ducere. Medea repudiata "ferox invictaque" nil nisi ultionem spirat. Hujus ultionis modus argumentum dat sequenti eximiæ Tragœdiæ; in quâ poëta personam Medeæ depingit tantâ ingenii vi, ut in scenâ vel veteri, vel recentiori,

vix aliquid excellentius invenire possis. De historiâ autem Jasonis et Medeæ consuli potest Diodori Siculi Biblioth. lib. IV. Apollodori Biblioth. lib. I. c. 9. et in eam doctissimus Heynius. Item Hygini Fab. XXI, sqq. Ovid. Epist. Medeæ Jasoni; et Metamorph. lib. IV. sub. fin. atque propr. Nominum Lexica.

165. *Ver.* 1, 2. Εἴθ' ὤφιλ' Ἀργοῦς—] Constructio est: Εἴθ' ὤφιλε σκάφος Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι Κυανέας Συμπληγάδας ἐς αἶαν Κόλχων. *Utinam navis Argo non volâsset per Cyaneas Symplegades in terram Colchorum.* Ubi notandum: 1, Aor. 2. verbi ὀφείλω, *debeo*, usurpari ad votum exprimendum, vel solum, vel cum εἴθε, αἴθε aut ὡς. Sic, εἴθ' ὄφελον ὀλέσθαι, *utinam periissem!* εἴθ' ὄφελες ὀλέσθαι, *utinam periisses!* εἴθ' ὤφελ' ὀλέσθαι, *utinam periisset!* &c. [Vide Vigerum de Idiotism. edit. Zeunii, p. 267.] 2. Æquè rectè dici σκάφος Ἀργοῦς, *navis Argûs*, et σκάφος Ἀργώ, *navis Argo*. Erat autem Argo navis illa celeberrima, quâ Jason cum suis heroibus, qui indè Argonautæ dicebantur, è totâ Græciâ delectis, navigavit in Colchum ad auferendum Aureum Vellus; sic dicta forsan ab adjectivo ἀργὸς, *velox*. [Vide Virg. Eclog. IV. 34.] Κυανέαι, scil. πέτραι, quæ erant parvæ insulæ saxosæ in mari Euxino haud longè à Bosphoro Thracio, parvoque distantes spatio; ex eo Συμπληγάδες dictæ, quòd navigantibus nunc disjungi, nunc collidi [συμπλήττεσθαι] viderentur. [Vide Apoll. Rhod. Argon. in ipso exordio, et II. 317. Herodot. V. 85.] πλαγκταὶ vocantur ab Homero, qui eas in Siculo mari collocat, cùm sint in Euxino. [Vide Odyss. μ', 61.] Cæterùm διαπτᾶσθαι, inf. à διαπταίομαι, *pervolo*, sumitur hìc metaphoricè. Negat tamen Porsonus existentiam verbi πτάομαι, πτῶμαι, et edidit cum Kustero, cui accedunt Lascaris et Eustathius, διαπτάσθαι, ut sit aor. 2. mediæ. Attici, ut ille arbitratur, in præs. adhibent πέτομαι, πέταμαι· nunquam verò ἵπταμαι, in præs. sed ἵπταμην, in imperf. et ἔπταμην, in aor. 2. undè in inf. πτάσθαι. Hanc occasionem arripuit vir doctissimus usum accentuum juventuti studiosæ commendandi.

3—6. Μήδ' ἐν πάπαισι—] Ordo est: πίτυν δὲ τμηθεῖσα ἐν πάπαισι Πηλίου μή ποτε πιστεῖν, *et pinus secta in saltibus Pelii nunquam cecidisset*, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας ἀνδρῶν ἀρίστων, *neque remis* [vel *remigando*] *exercuisset manus virorum præstantissimorum*, [nam ἐρετμόω est *remis instruo*, vel *remigando exerceo*; (sive ut Porsonus, *remigare cogere, remigio applicare;* ἐρετμῆσαι, est *remigare.*) atque ita videtur vocem intellexisse Scholiastes, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὤφελε μὴ ἐρετμῶσαι ἡ Ἀργὼ (potiùs ἡ πίτυς) τὰς τῶν ἀρίστων χεῖρας. Malè igitur interpretes Latini, *neque manus remigâssent.*] οἱ μετὰλθον τὸ πάγχρυσον δέρας Πε-

λίᾳ, Angl. *who went in quest of the golden fleece for Pelias.* 165.
Vide suprà ad Apoll. Rhod. I. 4. p. 81.

8, 9. —πύργους—] Supple εἰς. θυμὸν, supple κατὰ.

11, 12. —ἀνδάνουσα μὲν φυγῇ—] Sic construe: [ἐν] φυγῇ μὲν ἀνδάνουσα πολίταις [εἰς] χθονὰ ὧν [πολιτῶν] ἀφίκετο, *in exilio quidem placens civibus quorum in terram pervenerat:* vel ut optimè interpretatus est poëtarum sui sæculi facilè princeps Georgius nostras Buchananus: —*gentis cujus exul incolit Solum, favorem demereri sedula.* Pro φυγῇ legendum φυσεῖ, [*indole, natura, moribus;*] conjicit doctissimus Frid. Jacobs in Animadversionibus in Euripidis Tragœdias, quas ad me nuper è Germaniâ misit vir humanissimus, mihique amicissimus, Car. Aug. Boëttiger, qui has, omnesque adeò politiores Literas, Vimariæ ornat. Eandem quoque conjecturam in mentem venisse invenio erudito auctori Biblioth. Crit. Amst. Vide ejus operis Vol. II. p. 40. " Si necesse esset " textum mutare, facilius esset hìc φυῇ quam φυσεῖ, ut apud " Pindarum, σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ· simili enim mendâ in " quibusdam Hesychii editionibus, pro φυὴ, φυγὴ legitur: " dubitari potest an satis tragicum sit φυὴ· H. St. autem " in voce Euripidem citat." T. Young. * Pro dativo φυγῇ, judicat Elmsleius reponendum esse nominativum φυγή. Citat Nost. infra 1217. κεῖνται δὲ νεκροὶ παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ πέλας, πεθεινὴ δακρύοισι συμφορά. et Heracl. 70. Orest. 1105.—Verum, meo quidem judicio, in Nostro constructio valde dissimilis est: haud æque enim φυγὴ ad præcedentia referri potest cum συμφορὰ ceterisque similibus. Inter tam multas conjecturas venia, spero, mihi detur, si meam quoque interponam: scil. ἀνδάνουσα μὲν Θυμῷ πολιτῶν, ὧν κ. τ. λ.

19. —ὃς αἰσύμνᾳ χθονός.] *qui princeps est* hujus *terræ.* Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.

21, 22. —ἀνακαλεῖ δὲ δεξιὰς] Lego cum doctissimo Jortino, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς Πίστιν μεγίστην, ut δεξιᾶς sit genitiv. sing. quem regit Πίστιν μεγίστην. Angl. *and invokes the mighty faith of his pledged right hand.* Quod et Porsonus probavit et edidit. * Laudat Pors. Aristoph. Acharn. 307. Οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει. et observat, " Ubi βωμὸς est jusju- " randum per victimas, ὅρκος per verba, πίστις per dextras."

24. Κεῖται δ' ἄσιτος.] Pulcherrima sanè descriptio! atque ad commovendos affectus aptissima.

26. —ᾔσθετ' ἠδικημένη,] Egregius Græcismus, ubi participium pro infinitivo ponitur; et nominativus participii usurpatur quandò sermo, ut hìc, manet in eâdem personâ: *animadvertit se injuriâ affectam.* [Vide infrà v. 36, 38, 500 et 553.] Quum autem transitus fit ab unâ personâ ad alteram, participium cum alterâ hâc personâ ponitur in accusativo:

165. Sic ἤσθιτ' αὐτὸν ἠδικημένον, *animadvertit illum injuriâ affectam.* Vide Vigerum de Idiotism. p. 330. edit. Zeunii. * Vide etiam Greek Exer. Ed. 3. p. 209. Observ.

33. —ὅς σφι νῦν ἀτιμάσας ἔχει] Sic Angl. *who now has disgraced her.* Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 577. * Greek Exer. Ed. 3. p. 155. n. 7.

35. * μὴ 'πολιπέσθαι] Recte monet Elmsleius ἀπολιπέσθαι non *deserere* significare, sed *privari*, ut in Orest. 216. ἀμηνονῶ γὰρ, τῶν πρὶν ἀπολιφθεὶς φρενῶν.

38. * οὐδ' ἀνέξεται κακῶς Πάσχουσ'.] Angl. *nor will she suffer herself to be ill-treated.* De phrasibus εὖ πάσχειν, κακῶς πάσχειν, vide Greek Exerc. Ed. 3. p. 168. note.

41. * Ἢ καὶ τύραννον] recte *filiam* Creontis hìc intelligi putat Elmsleius. Eam " Medeæ multo majori odio quam " patrem fuisse res ipsa satis declarat." Vide infra ad v. 284.

166. 43, 44. —οὔ τοι ῥᾳδίως—] Ordo est: τὶς συμβαλὼν ἔχθραν αὐτῇ οὔ τοι ἄσεται καλλίνικον, *aliquis, suscepto cum illâ odio, nequaquam præclaram victoriam celebrabit.* Olim credidi poëtam, per οὔ τοι· καλλίνικον οἴσεται, (vulgarem lectionem) intellexisse *non quidem feret se pulchrum victorem*, seu *nequaquam præclarus victor evadet:* sed statim sentiebam Linguæ Gr. rationem, ut hoc rectè exprimeretur, necessariò postulare καλλίνικος. Barnesius, quamvis hìc vulgarem lectionem probavit, et reddi posse credidit καλλίνικον *victoriam insignem*, ostendit tamen [ad Herc. Fur. v. 681.] καλλίνικον ᾠδὴν notam esse locutionem pro *victoriam quamvis reportare*, subintellectâ voce μολπὴν aut ἀοιδὴν. [ᾠδὴν, El. 861.] Muretus igitur hìc legendum proposuit ᾄσεται· quod observo Porsonum edidisse et ingeniosè tuitum esse.

51. * Πῶς σοῦ μόνη Μηδεια λείπεσθαι θέλει;] Ne quis putet constructionem a Monk indicatam ad Alcest. 417. rectam, scil. genitivum pendere a verbo λείπεσθαι. Subintelligi præpos. vel πρὸς vel ὑπὸ hoc Sophocl. Philoct. 1060. ostendit; ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὧδ' ἔρημος, ὦ ξένοι, Λειφθήσομαι δή—;

53, 54. Χρηστοῖσι δούλοις—] Sic construe: τὰ [πράγματα] δισποτῶν κακῶς πιτνῶντα ἐστὶ συμφορὰ χρηστοῖσι δέλοις, ᾗ ἀνθάπτεται φρενῶν· *res adversæ dominorum calamitati sunt servis fidelibus, et tangunt* ipsorum *mentes.* ἅπτω, *necto; ἅπτομαι*, in voce med. *necto meipsum cum aliquo*, i. e. *tango: ἀνθάπτομαι, vicissim tango;* et habet post se gen. per notam syntaxin.

167. 56. —μ' ὑπῆλθε—] μ' pro μοι in priore editione cum μολύσῃ concordabat: ὑπέρχομαι vulgò habet post se accusat. interdùm dativum. Verùm dubitat Marklandus, ad Iph. A. 492. ubi hujusmodi constructio occurrit.—Ἄλλως τι μ' ἦλθος τῆς ταλαιπώρου κόρης Εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοούμενον.—an μ' poni possit pro

μοι. quare proponit ἐννοούμενον. Et si verus est canon Dawesianus, [Vide Misc. Crit. edit. Burgess. p. 266, 473.] "Po- 167.
"ëtis scil. Atticis non licere ullam diphthongum elidere," μ', i. e. με, hìc necessario postularet μολοῦσαν, quo modo et Porsonus edidit ex uno MS. &c. quamvis vulgatam putat confirmare videri Philemon Athenæ VII. p. 288. et exemplum illud ex Iph. A. Rectè conjecerat Jac. Tate, in literis ad me datis, ante editam à Porsono Medeam, criticum illum eximium μολοῦσαν, prælaturum. "Nam cum," inquiebat idem J. Tate, "dativus nominis præcedit, sequi potest "accusat. adjectivi aut participii, ut infrà, v. 818, et 890. "et 133.—35. at non versâ vice." Quod quidem verum est tum apud Græcos, tum apud Latinos scriptores. Cæterùm — μεμίμηται, ut ait Scholiastes, τοὺς ἐν μεγάλαις δυστυχίαις ἐξεταζομένους· οὗτοι γὰρ σιωπᾷν τὰς συμφορὰς μὴ δυνάμενοι, καὶ λέγειν ἀνθρώποις φοβούμενοι, οὐρανῷ ἢ ἡλίῳ, ἢ γῇ, ἢ θεοῖς ἄλλοις, διηγοῦνται. * μολοῦσαν certissima est lectio, uti recte vidit et rationem reddidit Jac. Tate. Nunquam dativus participii ad pronomen in accusativo respondet. Constructio loci apud Sophocl. Œdip. Tyr. 353, alia est: ἐννέπω enim regit et accusativum et dativum: In priore sententiæ parte rectè post se accusativum habet, in posteriore autem subintelligi potest cum pronomine σοι, quicum ὄντι—μιάστορι congruat. Vide supra ad Sophocl. Œd. Tyr. v. 353.

59. Ζηλῶ σ'] μακάριος εἶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων. Αλλως· θαυμάζω σε, πῶς οὐκ ἔγνωκας. *Schol.* Vide Valck. ad Eur. Phœn. p. 150.

64. —πρὸς γενείου] Mos erat antiquissimis temporibus ut supplices quibus supplicabant eorum alterâ manu genua, alterâ mentum vel barbam prehenderent, [Vide Iliad. α, 501. θ', 371. κ', 454.] undè hic, ut videtur, nutrix pædagogum per barbam obsecrat.

67. Πεσσοὺς] Rectè interpretatur Scholiastes de loco ubi aleatores convenire solebant. MUSGRAVE. [Vide Gesneri Thes. Ling. Rom. voce *Calculus*] πεσσοὶ non est nomen loci, ubi talis luditur, sed sunt columellæ saxeæ, quibus area fontis et suggestus ejus, qui procul dubio fuit saxeus, cingebatur. REISKE. Se tamen optimè tuetur Musg. in notâ sequente: et auctores habet dissertissimos magnum Casaubonum ad Theophr. xiv. et quem citat Piersonum. *Cantab. Anon.*

68. * ἐλᾷν Κορινθίας] Ubique Elmsleius infinitivos in ᾶν desinentes sine iota scribit, et hanc rationem in Præf. p. 8. ad Sophocl. Œdip. reddit. "Antiquissimis temporibus non "λέγειν et γράφειν, sed λέγεν et γράφεν dicebant Græci. Quæ "forma, ut alia multa veteris linguæ Græcæ vestigia in Do-

167. " rica dialecto permansit." Recte quidem de Dorica dialecto statuit, haud ita tamen de infinitivis hujusmodi in dialecto Attica: Hæc enim dialectus, ni fallor, maxime ab Ionica origines suas traxit. In Homero sæpe infinitivos hoc modo scriptos invenimus, scil. χολωσίμεν pro χολωσίμεναι. μιθέμεν pro μιθέμεναι. ἰλαυνέμεν pro ἰλαυνέμεναι. Postea, μ eliso et vocalibus contractis χολωσεῖν. μιθέμεναι, μιθέεναι, μιθεῖναι. ἰλαυνέμεν, ἰλαύνειν, ἰλαύνειν. Sic etiam in aliis verbis, e. g. ἰλασίμεναι, ἰλασέμεν, eliso σ et μ, ἰλαέεν, contracte ἰλαεῖν, inde Attice ἰλᾶν. Sic etiam ὀραίμεναι, ὀραίμεν, μ eliso, ὀραέεν per duplicem contractionem ὀρᾶν: Inde colligere licet iota vel subscribi vel adscribi debere.

72. —τόδε.] Hîc sanè τάδε prætulerim, ut vitetur homœoteleuton. PORSON.

84. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν;] supple γινώσκει τόδε; *Quisnam mortalium hoc non novit? ἄρτι γινώσκεις τόδε, jamdudùm tu nôsti*— &c. Lectio vulgata est: Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν ἄρτι γινώσκει τόδε,— quam *Tatius* hoc modo posuit Anglicè, You find this out now it seems. *But where's the man, who does not by this time know this plain truth, that every man loves himself better than his neighbour, (some* it is true in many cases *justly* enough, *others* basely *for their own interest*, violating every tie of duty and honour) *since even Jason* our master *can find in his heart, for the sake of marrying* with a princess, *to abandon these his* poor innocent *children*—to the bleak mercy of the world.

86. Οἱ μὲν δικαίως, &c.] Janus Gulielmus legendum putabat διὰ κλεὸς, *gloriæ causâ*, [Verisim. i. c. 16.] Mihi versus intercidisse videtur. Quare manum abstineo. MUSGRAVE. Idem tamen, ut observavit auctor doctissimus Bib. Crit. Amst. [Vol. II. p. 44] acutam et speciosam proposuit correctionem, in Supplem. Tom. III. p. 341. Οὐ μὴν δικαίας οἶδε Κύπριδος χάριν, *Atque pudici matrimonii nullam Medeæ gratiam refert Jason, si quidem susceptorum liberorum amor novo matrimonio minuitur.* Brunckius autem hunc versum spurium esse judicat. Sed nihil mutandum nec rejiciendum, modò ponatur comma post χάριν, in v. 86. Sensum rectè vidit vir magnus Hugo Grotius, qui locum ita reddidit: *Adeóne morem seculi ignoras, sibi Ut quisque cupiat esse meliùs quàm alteri, Pars jure, pars privata dum inhiant commoda, Quando iste sobolem posthabet lecto pater.* Excerpt. ex Trag. et Com. Græc. p. 190. Cæterùm de hoc versu 86. ita Porsonus: " Mihi videtur sententiam prioris versûs " quodammodò mollire Euripides."

87. * Εἰ τοῦσδε γ' ἐνεῖς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;] Sic fere ab omnibus scribitur: Observat Elmsleius, " Nemo autem ani- " madvertit, saltem nemo monuit, Euripidem, si εἰ dixisset,

" scripturum fuisse, *εἰ τοὐσδε γ' ὧδε ἵνεκα μὴ στέργει πατήρ.*" Recte *μὴ* pro *οὐ* scribens post *εἰ*: male autem *ἵνεκα* quod Tragici nunquam usurpant. Vide quæ de hac re dixi in Annott. ad Analact. Gr. Maj. Vol. III. p. 203. Scripsit *καὶ τοὐσδε γ'*. et interpret. *καὶ* Angl. *even so.* " Qua significa-
" tione," addit, " nescio an præstaret *ὡς*." *ὡς*, meo judicio, longe præstat.

89. *Σὺ δ' ὡς*—] E Florent. edit. rectè, ut opinor; nam 168.
nihil est in præcedente versu ad quod *τι*, quod Brunckius habet, referri potest; δὲ verò refertur ad *μὲν* subauditum, ut sæpè fit; quasi esset *Υμεῖς μὲν*— *Σὺ δὲ*— JAC. TATE. Atque ita Porsonus edidit —*ἐχεμῦθας ἴχει*, idem quod *ἐχεμύθει*. Vide suprà ad v. 93.

91. • *ταυροκμίνην*] Sic infra v. 190. *Καίτοι τοιάδες δίεγμα λευκίης Αστεταυρούται δμωαὶ*. *ταυροκμίνην* est *ταυρηδὸν βλιτουσαν*. Sic Plato de Socrate, Phæd. *ἀλλ' ὅσπερ ἰόντι, ταυρηδὸν ὑποζεύξας.*

92. • *δρασείουσαν*] *δρασείω, facturio,* vel *facere cupio,* verbum, quod dicitur, desiderativum. Occurrit Soph. Aj. 326. Aristoph. Pac. 61.

93. • *κατασκῦψαί τινα*] Plurimis exemplis ostendit Elmsleius Græcos dixisse vel *κατασκῦψαι ἴς τινα*, vel *κατασκῦψαί τινι*, et suspicatur nostro loco scribendum *τινι*.

95. —*Δύσταινος ἰγὼ*] Doricè pro *δύστηνος*, " Doricas formas
" in impressis receptas non agnoscunt membranæ in his
" Anapæstis." BRUNCK. In Anapæstis neque nunquam neque semper Doricâ dialecto utuntur Tragici. Ubi igitur in communi formâ MSS. consentiunt, communem formam retinui: ubi codex unus aut alter Dorismum habet, Dorismum resposui. PORSON. ad Hec. v. 103. *μιλία τι* [*ἵνεκα* vel *διά*] *πόνων* —Medea scilicet exauditur, scenam nondùm ingressa: quod ad animos audientium commovendos exquisitè est excogitatum. Carminis genus simul mutatur ex Iambico in Anapæsticum; quod terrorem auget.

96. • *πῶς ἂν ὀλοίμαν*;] Angl. *Would I might die!*

103—104. —*ἀλλὰ φυλάσσεσθ'*—] *Sed cavete à sævo impetu et horribili naturâ animi contumacis.*

105. *Δῆλον δ' ἀρχὰς ἰξαιρέσεως*] Et hunc versum per figuram quam Rhetores vocant *ἀναστροφὴν*, constituit Porsonus et versum 1105. —*Σάκματα δ' ὧδε τέτληθι τανύειν*, propter numeros sedem præpositionis mutans, et *ἀναστροφὴν* faciens. • Constructio videtur: *δῆλον δ' ὡς νέφος αἰωνος ἀρχὰς ἰξαιρέσεως τάχ' ἀπόψει μείζονι δηοῦ*. Angl. *It is evident that a tempest of sorrow brooding from the first will soon burst forth in greater fury.* Sententia videtur desumpta ab atra nube primo ingruente et mox tempestate et fulminibus eruptura.

108. * Μεγαλόσπλαγχνος,] Angl. *High-tempered.* Vide infra v. 222.

116. * ἀμπλακίας] Sic Porsonus: Elmsleius ἀπλακίας. Cur in hoc versu prima vocalis πατρὸς ante mutam et liquidam brevis sit, et prima ἀπλακίας ante alteram mutam et liquidam producatur nos haud edocuit. De formatione hujus vocis vide Classical Journal, N. 50. p. 213.

169. 119—121. Δεινὰ τυράννων λήματα—] Pulchrè emendavit vulgarem hujus sententiæ interpretationem vir ornatissimus Sam. Clarke; [ad Il. ά, 82.] *Terribiles sunt regum animi; quippe rarò admodùm cedere, plerumque dominari soliti, difficulter iras deponunt.* Nimirum ἄρχω in voce act. Lat. sonat *princeps sum;* ἄρχομαι autem in voce pass. *subditus sum.* Ὀλίγα, *raro,* πολλὰ, *multùm,* usurpantur adverbialiter. * Vocab. λῆμα est *voluntas, propositum animi.* a λῶ, quod idem est ac θέλω *velo,* derivatur.

122—128 Τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν] Ita Porsonus cum Brunckio. [Vide supra ad p. 86. v. 147.] Sic autem construe et interpretare; τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν κρεῖσσον. Angl. *And after all, the habit of living upon a footing of equality is preferable: may I then for my part be permitted—* εἰ μὴ μεγάλας, ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν, *to grow old if not in magnificence at least in security.* Quod nimirùm est aureæ mediocritatis. πρῶτα μὲν γὰρ, εἰπεῖν τοὔνομα τῶν μετρίων ἡκᾷ, &c. Angl. *For in the first place, the very mention of the name of a moderate condition has a superior charm; and the experience of it is by far the best state for mortals:* τὰ δ' ὑπερβάλλοντα δύναται βροτοῖσι οὐδένα καιρὸν, &c. *immoderata autem nullo tempore efficàcia sunt mortalibus.* [* Verba οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς male, meo judicio, reddit Elmsleius per *plus æquo valent mortalibus,* i. e. *potentiores quam expedit reddunt homines,* ad tempus scilicet. reddenda sunt Anglicè. *Are at no season of avail to mortals.*] ἀπίδωκε δὲ μείζους ἄτας οἴκοις, ὅταν δαίμων ὀργισθῇ, *afferunt autem* [τὰ ὑπερβάλλοντα scil.] *majores calamitates familiis, quando deus irascitur.* [Aor. in hoc sensu tironibus notus.] Doctissimus Frid. Jacobs pro οἴκοις proponit ὄγκοις, ut sensus sit: *gravior instat magnis et elatis rebus à fortunâ pernicies.* Quam conjecturam eruditè tuetur [Animadverss. in Eur. Tragœd. p. 23.] Cf. Horat. Lib. III. Od. x.

132. * Κολχίδος·] Suspicatur Elmsleius nonnihil post Κολχίδος excidisse: non male, inquit, suppleretur οἰκτρόν. ἡλίκον οἰκτρὸν habet Noster Suppl. 291. et Sophocl. El. 193. οἰκτρὸν αὐδᾶν.

135. * ἐπ' ἀμφιπύλου κ. τ. λ.] Constructio videtur: ἐπ'

ἀμφιπύλου γὰρ (οὖσα) ἔκλυον βοὰν ἔτω μιλάθρου. Suggerit γόου 169.
Elmsleius et laudat Nost. Alcest. 86. Suppl. 86.

138. Ἐπεὶ μὴ φίλια κίκραται.] *Quia minimè amica facta sunt.* Ita Brunckius, Beckius et Porsonus. Musgravius habet Ἐπεὶ μὴ φιλ' ἃ κικ. &c. Vulgaris lectio est: ἐπεὶ μὴ φίλα κίκραται, *quoniam res infestæ sunt immistæ.* Sensus est: *Mihi nequaquam arridet dolores domûs, præsertim flagitiis inquinati.* κίκραται per Sync. pro κικίρασται, à κιράννυμι, *misceo.* • Poteris etiam legere, inquit Porsonus, ἐπεὶ μοι φιλία κίκραται. *Ex quo amicitia mihi cum hac domo intercessit.* Sed ἐπεὶ h. l. sensu *ex quo*, scil. tempore, vix bene congruit cum præcedente οὐδὲ συνήδομαι, γύναι, Ἄλγεσι δώματος. malim ἐπεὶ οὐ φιλ. Cæterum κίκραται est 3 sing. perf. pass. v. κραίνω, *perficio.* Si quis metro consulere vellet hoc modo versus legeret et ordinaret, ut cum sequentibus congruere quodammodo viderentur;

Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
Τᾶς δυστάνου Κολχίδος·
Οὐδέ πω ἥπιος. ἀλλ' ὦ γεραιὰ,
Λέξον. ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔτω μιλά—
—θρου γόου ἔκλυον· οὐδὲ συνήδομαι
Ὦ γύναι, ἄλγεσι δώματος
Ἐπεὶ οὐ φίλια κίκραται.

Metrum est Anapæsticum cum Dactylicis mixtum.

139. 140. Οὔκ εἰσι δόμοι·—] Optimè ad numeros, non prorsus ex conjecturâ, hos duos versus restituit acutissimus Porsonus sic:

Οὔκ εἰσι δόμοι· φρεῦδα γὰρ ἁδὴ
Τἀδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λίκτρα τυράννων.

Quicunque verò has literas amat, leget cum voluptate Porsoni annotationem ad hunc locum; ubi vir egregius ansam arripiens ex repetitione τοῦ γάρ intra tantillum spatium, (scil. γὰρ ἁδὴ, et, in versu sequente, γὰρ ἔχει) aliquot exempla profert, ubi eadem particula itidem repetitur. Tum, nihil majus se habere quod agat, atque otio frui profitens, (quod de me utinam ex animo et ego possem prædicare!) longè, sed admodûm eruditè, digreditur, ut ostendat quàm non paucis Poetarum fragmentis ita citari acciderit, ut in hunc usque diem inter Scholiastæ verba latuerint. • Legit Elmsleius— φρεῦδα ταδ' ἁδὴ· τὸν μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων. displicet autem constructio δῶμα τυράννων ἔχει τὸν μέν. Nescio annon scribendum sit

169. τόδ' ὁ μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων. Scil. Nutrix, dum hæc loquitur, ad ædes Creontis digitum intendit.

144. Αἶ, αἶ.] Vox Medeæ scenam nondùm ingressæ adhùc auditur; id quod ad animos audientium commovendos mirè est accommodatum.

146. θανάτῳ καταλυσαίμην] *morte dissolvar*—Conf. Shakesperium, *Hamlet*, *Act* i, *Scene* 3.

151. Τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου—] ἔρος ἀπλάστου κοίτας pro ἀπλάστος ἔρος κοίτας. atque sic reddidit Buchananus: *Quod tandem immoderatum Thalami desiderium—?*

153. Σπεύσει—] τὸ—σπεύσει θανάτου τελευτὰν, ἀντὶ τοῦ ἐπείξει, καὶ ἐμβαλεῖ σοι θάνατον. *Schol.*

157. —μὴ χαράσσου—] *ne irascere*, μὴ ὀργίζου. Hesychius, κεχαραγμένος, ὠργισμένος. Herodot. VII. 1. μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Αθηναίοισι. Verum vix æquum erat à Medeâ, ut ne omninò irasceretur, exigere. Legendum igitur: Δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσου, *ne nimis vehementer ob hoc irascaris.* τοδὶ pro τόδε metri causâ. Sic ταυτὶ Supplic. 156. τῳδὶ Her. F. 667. Musgrave. Legendum putat Brunckius: Κείνῳ λίαν μὴ χαράσσου. Cujus proximè ad mentem corrigit Porsonus, κείνῳ τόσον μὴ χαράσσου.

158. συνδικάσει.] Fut. 1. à συνδικάζω quod penult. corripit: "Sensus est: in ulciscendâ hâc injuriâ Jupiter ipse "feret opem." Brunck. * Scripsit Elmsleius συνδικήσει, et defendit ab Æschyl. Eum. 579. Æschin. in Timarch. 263. Quibus exemplis adde Demosth. πρὸς Λεπτ. Reisk. Ed. 503. εἰ δὲ μὴ, γελοῖον, νόμῳ μὲν συνδικεῖν, νόμον δ' αὐτοὺς παραβαίνειν ἕτερον. Si συνδικάσει retinendum est, verba ita ordinanda judico, ut cum Antistrophicis cohæreant.—

Stroph. Ζεῦς τάδε συνδικάσει σοι·
– ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | – –
Antist. Σπευσον, πρίν τι κακῶσαι.
– – | – ⏑ ⏑ | – –

160. Δυρομένα σὸν εὐνήτην.] Sic Porsonus edidit pro Οδυρομένα σὴν εὐνέταν. Vide ad Hec. edit. nov. 732. Eustath. ad Il. β'. p. 218, 19—165, 20. εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδύρεσθαι δύρεσθαι. Deinde εὐνήταν Brunckius. * Habet Elmsleius εὐνέταν. Præstat autem εὐνήτην. Pleraque enim derivativa et composita ex εὐνή, retinent η. sic εὐνήτωρ. Nost. Hercul. Fur. 27. Διρκης εὐνήτωρ— 97. εὐνήτωρ δὲ σός. Ion. 307. χρόνι' ἔχοντ' εὐνήματα. Æschyl. Pers. 138. εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα. Id. 157. Ed. Butl. εὐνήτειρα Περσῶν. Sophocles quidem habet ὁμευνέτιν, Aj. 501. Ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος. Nost. infra v. 242. ξυνευνέτῃ.

169. * Κλύεθ' οἷα λέγει,] Aristoph. Plut. 601. hæc verba mutuatur, Euripidem, uti solet, ludificans.

170. Θέμιν εὐκταίαν—] *quæ vota et imprecationes effectu carere non sinit.*—Firmat hanc interpretationem ὁρκίαν Θέμιν quod mox legitur, v. 212. MUSGRAVE. 171.

172. —ἔν τινι μικρῷ] Λείπει κακῷ· ἀλλὰ δηλονότι μέγα καταπραξαμένη κακὸν παύσεται τῆς ὀργῆς. *Schol.*

179. * τὸ γ' ἐμὸν πρόθυμον] Adjectivum pro substantivo, Thucydideo more. Sic etiam Iph. Taur. 990. τὸ πρόθυμον,—ἔχω, Ἄγει γενέσθαι.

183. * Ἔξω φίλα, καὶ τάδ' αὔδα·] In hoc versu quarta syllaba producitur quæ brevis est in Strophico. Hermannus φίλα cum καὶ τάδ' αὔδα conjungit ut sit accusativus pluralis.

184. —πρίν τι κακῶσαι τοὺς εἴσω,] κακόω duplicem accusat. habet post se. * Sic interpretare, *propera priusquam aliquid mali faciat* (scil. Medea) *iis qui intus sunt.*

190. Καί τοι τοκάδος δέργμα—] Λείπει τὸ ἔχουσα· καί τοι φησὶν ἡ δέσποινα δεινὸν ὁρᾷ τοῖς τολμῶσιν αὐτῇ πλησιάζειν, ἔχουσα λεαίνης τετοκυίας τὸ βλέμμα, καὶ ὅμως οὕτως ἐχούσης αὐτῆς θυμοῦ, εἰς σὴν χάριν εἰσελεύσομαι. *Schol.*

192. * ὁρμαθῇ.] Dorice pro ὁρμηθῇ: Subj. aor. 1. pass. v. ὁρμάω.

193—206. —Σκαιοὺς δὲ λέγων—] Elegans locus, quem sic vertit celeberrimus Hugo Grotius: [Excerpt. ex Trag. Gr. p. 192.]

Nil me peccet judice, siquis
Proavos multum sapuisse neget,
Placuit thalamos quibus et festas
Ornare dapes carmine, lætas
Quod mulceret molliter aures;
At multifidis nemo Camænis
Docuit Stygios sistere luctus,
Undè et mortes et funesti
Casus totas vertêre domos.
Atqui potiùs debuit istis
Musa mederi: nam quid cœnâ
Ridente juvat tendere vocem,
Cum res per se sit grata satis
Dulcis mortalibus esca?

Quæ et pulchrè reddidit Geo. Buchananus; sed Grotium in hâc parte præfert Barnesius. Tentavit et hunc locum non infeliciter celeberrimus Sam. Johnsonus. Vide *Johnson's Works, published by Murphy*, Vol. I. p. 161. ubi est etiam parodia Anglica horum versuum, haud pari successu facta. Conf. *Anecdotes of distinguished Persons*, Vol. IV. p. 182. * σκαιοὺς δὲ λέγων,—οὐκ ἂν ἁμάρτοις. Constructio eodem redit ac si scriptum esset, εἰ σκαιοὺς δὲ λέγοις,—οὐκ ἂν ἁμάρτοις.

208. Λιγυρὰ δ' ἄχεα—] Ἀντὶ τοῦ λιγυρῶς καὶ ἐξέως τὰ ἄχεα φησὶν ἡ μογερὰ Μήδεια βοᾷ. *Schol.*

209. * Τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.] Haud satis intelligo quæ sit constructio horum verborum: Pendere videntur

ab ἄχομαι quod regitur a verbo βοᾷ. Elmsleio constructio videtur eadem ac apud Sophocl. Trach. 49. Δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ Κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδυρματα Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην. Sed in hoc ὀδυρματα regitur a participio γοωμένην quasi cognatum nomen, neque ab Ἡράκλειον ἔξοδον pendet. Vereor apud Nost. ne Τὸν ἐν λέχει κ. τ. λ. sit glossema alicujus librarii. Linguæ indoles postularet, τὸν ἐν λέχει προδόταν [τὸν] κακόνυμφον.

172. 211. Τὰν Ζηνὸς ἐρκείαν Θέμιν] τὰν scil. Ἐνυάτειρα Ζηνὸς;—*Themidem, filiam Jovis, custodem jurisjurandi* [Vide suprà ad v. 170.] "Τὴν Ζηνὸς (γυναῖκα) Themis Cœli et Terræ filia, "Jovis pellex. Vide Apollodor. et Bos. ellips. voce γυνὴ." *Cantab. Anon.*

212. Ἃ νιν ἴσασιν] *quæ ipsam ire fecit* — Meminerint juniores Doricum ἴσασιν pro ἴσησιν habere penultimam longam. α scil. in Dorico η semper longum.

214. —ἄλα νύχιον—] dicit, quia contra Veterum morem tam noctu quam interdiu navigabant. Val. Flac. VII. 175. *Indè diem noctemque volant.* πόντου κληῖδ'. Sic Theodorides, Antholog. H. Steph. p. 253. [Brunck. Analect. Tom. 2. p. 44.] Κληῖδες πόντου σι, καὶ ἰσχατιαὶ Σαλαμῖνος. κλεὶς utroque loco *portam* vel *claustrum* significat, planè, ut apud Dionys. Perieg. v. 1036.—Intelligendum autem hoc loco de Bosphoro Thracio, quod claustrum erat Euxini. Hac enim Medea, à Colchis Thessaliam venit. ἀπείρανον interpretari licet, *qui claudi non potest.* περαίνειν enim *claudere, obserare*, sonat Orest. v. 1584. MUSGRAVE. Ingeniosa est et forsan melior interpretatio Brunckii: *per mare occidentale ad difficile transitu Bosphori claustrum.* Cæterum Porsonus hos tres versus ita dispertivit, quem ego hac editione secutus sum.

Δι' ἄλα νύχιον ἐφ' ἁλμυρὰν
Πόντου κληῖδ' ἀπέρανον.

216. Κορίνθιαι γυναῖκες,] Tandem in scenam progreditur Medea; cujus tota hæc oratio est pulcherrima, et poëtam sapit superioris ordinis. Prope exordium tamen quædam difficilia occurrunt; erat nempè à poëtâ exquisitiùs elaboranda, ut Medea, quo meliùs amicitiam captaret Chori, eidem se ostenderet gravem et sententiosam. *Corinthiæ*, inquit, *mulieres, exii è domo, ne in aliquâ re me reprehenderetis.* "Antequam," inquit Jac. Tate, "sequentis loci difficilimi "conemur interpretationem, notandum est, locutionem ὁμιλά- "των ἄπο posse usurpari sive de iis, qui aliquo ministerio pu- "blico peregrè funguntur, seu de iis, qui domi in studiis se "abdiderunt. De hisce posterioribus non potest hîc intelli-

" gi, quia hi postea indicantur per τοὺς δ' ἀφ' ἱστίχου πόδος. 172.
" Nil igitur significare potest nisi exercituum et classium
" præfectos, aut qui legationes publicas agunt apud exteras
" gentes. Vocem quoque θύραιος credo posse sumi de per-
" sonis publicis; sed ab iis omninò diversis, qui domi manent
" è conspectu civium remoti; et eos denotari qui in forum
" prodeunt, atque in consiliis et concionibus coram populo
" rempublicam tractant. Eorum utrique generi οἱ δ' ἀφ'
" ἱστίχου πόδος opponuntur; illis scilicet, quia nullo publico
" munere funguntur peregrè profecti; his autem, quia
" quamvis in civitate degant, nunquam in publicum pro-
" deunt, neque rempublicam omninò gerunt. Construe igi-
" tur hoc modo et interpretare: οἶδα γὰρ πολλοὺς [μὲν] βροτῶν
" —τοὺς μὲν ἐμμάτων ἄπο, τοὺς δ' ἐν θυραίοις, σιμοὺς γιγῶτας· τοὺς
" δ' ἀφ' ἱστίχου πόδος τὴν δύσκλειαν τῆς βαθύμιας κτησαμένους. [Sine
" scrupulo resolvi οἱ δ' ἀφ' ἱστίχου πόδος—ἐκτήσαντο, quæ per se
" est integra sententia, in τοὺς δ'—κτησαμένους· quia ut notum,
" exempla hujusmodi ἀνακολουθίας apud Græcos scriptores, et
" apud scriptores in omni linguâ, præsertim in sensentiis
" longiusculis, sæpenumerò occurrunt.] *Nam benè novi*
" *multos quidem mortalium ex eo quod personas publicas,*
" *sive domi seu foris, gesserint, dignitatem et honorem sibi-*
" *metipsis peperisse; eos autem, qui vitam clàm, privatisque*
" *studiis deditam, transegerint, inque publicum minùs prodie-*
" *rint, sibi comparâsse infamiam socordiæque crimen:* sed
" iniquissimè; *namque aliquem damnare, ingenio ejus atque*
" *indole parùm perspectis, summa certè est injuria.*" Hujus loci, quem valdè difficilem et intricatum agnoscit etiam Porsonus, alii alias interpretationes excogitarunt: sed omnium rectissimè sensum Poëtæ cepisse, ut suprà, videtur J. Tate; qui porrò observavit " Euripidem propriam personam, potiùs
" quam Medeæ hìc loci sustinuisse; atque, ut alibi inter-
" dùm, oblitum fuisse proprietatis temporum, hominum et
" locorum, dum eos perstringere studet, qui minùs rectè
" sentiebant de studiis philosophiæ et poëseos, quibus ipse
" fuerit addictus. Vide infrà vv. 297. 306. vide et Hec. 257.
" Iph. A. 339. 345. et multa alia id genus loca ethici nostri
" Poëtæ, τοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλοσόφου." [Vide plura in Biblioth. Crit. Amst. Vol. II. p. 51. ubi auctor doctissimus protulit versionem Ennii, quæ laudatur à Cicerone, Ep. ad Div. VII. 6. adjunxitque interpretationem H. Grotii.] [* Omnes interpretes, quantum observavi, hunc locum minus intelligere videntur. Primum omnium, τοὺς μὲν ἀπ' ἐμμάτων et τοὺς δ' ἐν θυραίοις æque ad πολλοὺς βροτῶν σιμοὺς γιγῶτας referri debent. τοὺς μὲν ἀπ' ἐμμάτων sunt ii qui domi studiis Philosophiæ et poëseos fortasse, operam dederunt; his opponuntur τοὺς δ' ἐν

172. Θυραίοις, qui scil. in publicum prodeunt, et muneribus seu privatis sive publicis funguntur. Θυραῖος enim haud semper est pro ἀλλότριος, uti quidam putant. Sic Sophocl. Aj. 792. —Λίαντος δ' ὅτι, Θυραῖος εἴπερ ἐστίν. Electr. 318. —μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πύλας Θυραῖον οἰχνεῖν. 518. —ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ Μή τοι Θυράιαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους. Et sensus et constructio totius loci postulant vt οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς, et τοὺς μὲν ὀμμάτων ἀπὸ et τοὺς δ' ἐν Θυραίοις comprehendant; aliter sententiæ ratio omnino perit. "Nostro loco," inquit Elmsleius, "τοῖς "σεμνοῖς opponuntur qui ἥσυχον πόδα sive φιλάνθρωπον habent. "Ne hos quidem sine reprehensione vivere ait Medea, quip- "pe qui a placido mitique ingenio ignaviæ opinionem con- "sequantur." Quærere autem licet quid ad suum propositum esset si Medea tantum diceret οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν—τοὺς δ' ἐν Θυραίοις; Rationem satis invalidam proponit Elmsleius "Dicit igitur Medea, nosse se "multos esse σεμνοὺς quorum scil. vereatur ne in numero ha- "beatur nisi amicis se ostendat." Σεμνοὺς enim hic loci non est *superbos* uti Schol. putasse videtur atque Elmsleius, sed quod est Angl. *respectable*. Sic Nost. Supp. 394. Σεμνῷ τυράννῳ φράζε Καδμείων τάδε: Ubi voces Σεμνῷ τυράννῳ bene reddit Markland, *venerabili regi*. Primaria enim τοῦ σεμνὸς significatio est, *venerabilis, venerandus*; inde *majestate præditus*, et postea, *superbus*, &c. Persuassissimum igitur est mihi, duo genera hominum hìc tantum indicari, diversis quidem conditionibus; unum è conspectu degens, qui tamen studiis vel privatis officiis domi operam dant; alterum in publicum prodiens, muneribus et officiis publicis fungitur; utrumque autem placidam et minus ambitiosam vitam exercens, δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥᾳθυμίαν: quippe qui, sibi conscii recti, nunquam hominibus sese commendare sedulo studeant, neque famam a maledicis læsam acerrime vindicent. Ne sibi eandem invidiam pariat, Medea è domo prodit, et causam diserte apud Corinthias mulieres dicit.]—Cæterùm Chori officium optimè depingit Horatius, Art. Poët. 193. ad quem locum vide virum admodùm Reverendum Rich. Hurd, nunc episcopum Vigorniensem; item ad v. 200. ubi vir doctus ingeniosè admodùm disserit de ipso hujus Tragœdiæ Choro.

221. Δίκη γὰρ οὐκ—] Quæ sic construe: δίκη γὰρ οὐκ ἔνεισιν ἐν ὀφθαλμοῖς [τινι] βροτῶν ὅστις, κ. τ. λ. *Justitia enim non inest oculis* alicui *mortalium cuicunque*, &c.

222. —ἐκμαθεῖν—] Eustath. ad Il. γ', p. 415, 12—314, 48. ἐκμάθῃ. Utraque lectio proba. Sæpè enim πρὶν cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso ἄν, quod in sermone familiari semper requiritur. Porson. * Bene observat Elmsleius, "Subjunctivum non usurpant tragici, nisi in priore

" membro, quod hic est ὅστις στυγεῖ δεδορκὼς, adsit negandi 172.
" aut prohibendi significatio." Vide ejus Annot. in locum.

228. —οἴχομαι δὲ] Angl. *And I am fast going.*

230. —γινώσκεις καλῶς] pro γινώσκειν καλῶς. Res enim ejusmodi est, de quâ ad testimonium Chori rectè provocari potuit. Cantero placet γιγνώσκω καλῶς, Reiskio, γίγνεσθαι καλῶς. MUSGRAVE. —γιγνώσκειν καλὰ edidit Brunckius. Simplicissimam Musgravii emendationem recepit Porsonus.

234. —χρημάτων ὑπερβολῇ—] χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φερνήν. τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνηθείας λέγει· οἱ δὲ ἥρωες οὐχ' οὕτως ἐποίουν τοὺς γάμους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων αὐτοὶ ἐδίδοσαν, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρίστησι· καὶ Ὅμηρος· [Iliad. λ'. 244.] Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν ἔπειτα δὲ χίλια—. ἔστι δὲ ἀναχρονισμός· οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρεῖχον. *Schol.* Vide supra ad pag. 12. v. 277.

236. κακοῦ γὰρ τοῦδ' ἔτ' ἄλγιον κακόν. Κἄν, κ. τ. λ.] quæ vulgata lectio est Porsono approbata. Γὰρ refertur ad aliquid subauditum: Quare autem hoc dico: NAM *adhuc gravius malum* est *hoc malo*, &c. Vide infrà ad v. 254.

239. οὐδ' οἷόν τ'—] Vide Vol. I. ad p. 5. n. 6. 173.

248. Η πρὸς φίλων τιν'—] " Ubi" inquit Porsonus, [ad Orest. 64.] " verbum in brevem vocalem desinit, eamque " duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patian- " tur, vix credo exempla indubiæ fidei inveniri posse, in " quibus syllaba ista producatur." Qui Canon ne hic loci violetur cavet Porsonus, pro ἥλικα, ἥλικας scribens; et scriptionem suam ita ingeniose tuetur:—" Euripides, quo " judice, unus amicus μυρίων κρείσσων ὁμαίμων (Orest. 796.) " amico æqualem non opponeret. Dedi igitur πρὸς ἥλικας, " *ad æqualium cœtum*, ut Phœniss. 1761. πρὸς ἥλικας φάνηθι " σας." Cæterùm pro φίλων Brunckius è duobus MSS. φίλον, atque ita Porsonus. * Hunc Canonem paulo temerius statuisse Porsonum sequentia indubiæ fidei exempla ostendent: Sophocl. Œdip. Tyr. 427. Προπηλάκιζε· σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν. Eurip. Iph. Aul. 1609. Απροσδόκητα δὲ βροτοῖς. In sequentibus syllaba brevis est ante βρ. Med. 203. Μολπαῖσι βροτοὺς, 206. Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν. Præpositionem in compositione eadem lege teneri ubi ultima ictum habet, judico. Nost. Phœniss. 595. Ὦ θεοί, γενοῖσθε, τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν. Iph. Aul. 336. ἀποτρέπου τἀληθές. Æschyl. Prom. 24. Ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος. Sophocl. Œdip. Col. 1314. δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς. Nost. Hec. 5. κίνδυνος ἔσχε δορὶ

173. πεπεῖν Ἑλληνικῶς. Aristoph. Av. 211. *νέμεσθε φῦλα μυρία κριθοτράγων*, Soph Antig. 1107. *δρᾶ νῦν τάδ' ἰλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε.* Eurip. Electr. 1058. *Ἆρα κλύουσα, μῆτερ—*; Sophocl. Aj. 1109. *Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φδονεῖν.* Perperam Erfurdt, ut regulam Porsoni tueatur. "Legendum *σμικρὸν φρονεῖν*, licet vulgatam et "Scholiastes Aristophanis Acharn. p. 405. et "Eustath. p. 851. 60. agnoscant." Æschyl. Pers. 779. *Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς, ὢν νέος νέα φρονεῖ.* male et Bloomfield et Elmsl. *νέον φρονεῖ.* Elmsleius ad Nost. Heracl. pro optima lectione *σμικρὰ φρονῶν*, dedit inusitatam *σμικρὸν φρονῶν.*

250. *Λέγουσι δ' ἡμᾶς—*] Notus Græcismus: ad verbum, *Dicunt autem nos quod periculorum immunem vitam agamus*, &c. Meliùs Latinè; *dicunt nos agere*, &c.

254. *Αλλ' οὐ γὰρ—*] i. e. *Αλλὰ διά τι οὕτω λαλῶ; οὐ γὰρ κ. τ. λ.* pro *αὐτὸς* scribe cum Dawesio et Porsono, *αὐτὸς* nam est *ὁ αὐτὸς.*

259. *Οὐ μητέρ',—*] Ordo videtur esse: *οὐκ ἔχουσα μητέρα κ. τ. λ. μεθορμίσασθαι* [*ἀπὸ*] *τῆσδε σ. non habens matrem*, &c. *qui portum mihi præbeant ex hâc calamitate. ὥστε μεθορμίσασθαι.*

263. * *πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν*] *δίκην* pro Vulg. *δίκῃ* dedi, præeunte Elmsleio. Vide Nost. Heracl. 852. et infra 1313. ubi pro *φόνᾳ*, *δίκην* scripsi.

264. *—ἤν τ' ἐγήματο,*] Quum *γαμεῖν* de viro, *γαμεῖσθαι* de feminâ vulgò dicatur, conjicit Porsonus, ut sarcasmo utatur Medea, legendum *ἤι τ'* (quod facilè in *ἤν τ'* transire posset) i. e. *ἥ τ' ἐγήματο, et* illum *cui ille nupsit*,—eodem modo quo Martialis: *uxori nubere nolo meæ.* Non negat tamen Porsonus benè etiam legi posse, *ἥ τ' ἐγήματο* ut mox 292, *τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμυμένην·* ut sit, *et illam quæ nupsit ei.* Quod autem ad *γαμῦσα* attinet, quod de se usurpat Medea, infrà 608. id mihi videtur ab illâ dictum dum animo reputaret infandum facinus quod in eam patraverat Jason; et proprietatem sermonis oblita, eum indignabunda interrogat: *Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα,— Quid faciens? Num alteri feminæ nubens*,—cum dixisse debuit—*Num* alteri viro nubens, ut tu alteram feminam matrimonio duxisti? * Dedi cum Elmsleio *ἥ τ' ἐγήματο.*

265. *Σιγᾶν—*] *ut taceas:* hoc est scil. quod à te consequi cupio. Alloquitur Chorum in sing. num. quod solenne apud poëtas Tragicos.

269. *Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ—*] Vide Hurd. ad Hor. Art. Poët. ubi suprà.

272. * *Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν*] Cum aliquis indignabundus vel inimicitias exercens, alterum alloquitur, pronomen primum semper adhibet, deinde articulum cum nomine vel adjectivo.

Sic Æschyl. Prom. Vinct. 980. Σὺ τὸν σοφιστὴν, τὸν πικρῶς—τὸν πυρὸς πλάστην λέγω. Nost. Bacch. 900. Σὺ, τὸν πρέσβυν ὅσ', ἃ μὴ χρεών, ὀρᾷν, Σπιλάδντά τ' ἀστοιδαστα Πυθία λέγω. Soph. Philoct. 1261. Σὺ δ', ὦ Παίαντος παῖ, Φιλοκτήτου λέγω. Subauditur interdum ἵξου vel λέγω. Sic Sophocl. Antig. 441. Σὺ δὲ, σὺ τὸν τύννδε τοῦ πέδου κάρα.

277. κὐκ ἄπειμι—πάλιν,] *neque revertar*— De ἄπειμι in sensu fut. vide Vol. I. ad p. 50. n. 5. 174.

280. Ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,] *Nam profectò inimici expediunt omnes funes. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑριοδρομούντων καὶ χαλώντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοὺς ἀρτέμονας. Schol.* ἐξιᾶσι pro ἐξιᾶσι, ab ἐξίημι, *emitto*, Atticè. Barnes. κάλων, accus. à nom. κάλως, *rudens*, gen. κάλως, Dat. κάλῳ, more Attico. In usu est etiam κάλως υ, ὁ. [Vide Odyss. ι, 260.] utrumque significat *funis nauticus*—præsertim *quo velum ad antennam vel attrahitur vel demittitur.* Idem proverbium occurrit apud Aristoph. Eq. 756. Edit. Brunckii. νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξίναι σαυτοῦ, *nunc funes omnes tuas movere te oportet*; i. e. ut Dammius explicat, [in suo lex. voce κάλως,] *jam omnis conatus et tentandus.*

281. Κὐκ ἔστιν—ἔκβασις.] *Non est littus in quod effugiam.* Comparat se alicui in pelago versanti, inque hostis vel piratæ manus jamjam incidere metuenti. Musgrave.

284. Διδυμὰ σ'—μὴ δράσῃς—] Vide suprà ad v. 252.—πτερὶ ἀμπίσχων Ald. et omnes editiones Brunckianam præcedentes, exceptâ Lasc. quæ παραμπίσχων habet. παραμπίχων A. Flor. παραμπίσχων B. D. E. πτεραμπίχων Lib. P. παραμπίχων rectè Beckius post Brunckium. Vulgatum, sed non audacter, defendit Toupius Addend. ad Theocrit. XXI, 26. cum putet idem juris esse liquidæ ante mutam, quod est mutæ ante liquidam. Nec mendosum esse credit Wyttenbachius p. 55. anapæstum fortassè in quartam sedem admitti posse judicans. Sed demus, anapæstos non vi ejiciendos esse, si omnes consentiant MSS. eos certè ubi plures tollunt, frustrà retinere conaris. Præterea Tragici nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, puto, anapæstos legitimos πτερὶ admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imò ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt: rarò admodum adjectivum vel adverbium. Porson. Tum ingeniosè, ut solet, huic doctrinæ quæ officere videantur tollere pergit vir egregius; quem vide.

285. * ἀνήκεστον κακὸν.] *Insanabile malum*: pro ἀνήκεστον malim ἀνάκεστον. Vocabulum enim ex α privativo, ν interpositò, et ἀκέομαι, *medeor* conflatum est. Secunda syllaba ictum ha-

174. bet. Sed Grammatici et Editores parum his rebus, tam arcte cum principiis linguæ conjunctis, mentem adhibent.

290. Λυπῆ ἱστιεημένη] Sic Porsonus dedit pro λυπῇ—ἱστιε. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 56. n. 8.

296. —ὅστις] Subauditur ἐκεινὸν ἄνδρα ut antecedens. Vide suprà ad v. 222.

297. Παίδας—ἐκδιδάσκεσθαι—] *Liberos edocendos curare*— Nam ita interdùm significat vox media.

298. —ἄλλης, ἥς ἔχουσιν, ἀργίας,] Pro ἀργίας, ingeniosè admodum legendum conjicit auctor doctissimus Bib. Crit. Amst. [Vol. III. p. 56.] αἰτίας, ut sensus sit: *Nam præter aliam, in quam incurrunt, reprehensionem, invidiam sibi contrahunt.* " Posses," inquit Porsonus, " legere αὐτῆς pro " ἄλλης. Sin hoc displicet, sumendum est ἄλλης πλουσιακῆς, " quod in locis quibusdam apud Nostrum videor legisse."

175. 300. Σκαιοῖσι μὲν—] δόξεις σκαιοῖσι πιφυκέναι ἀχρεῖος κ. τ. λ. *videberis stultis nequam esse*, &c. De voce ἀχρεῖος et similibus, vide virum acutissimum Sam. Clarke, ad Iliad. β'. 269. πιφυκέναι, *naturâ esse.* Sic πιφύκας, v. 289.

306. * Τοῖς δ' αὖ προσάντης·] *Aliis autem difficilis.* προσάντης est *difficilis ascensu.* Hinc generaliter, *difficilis, molestus.*

307. * μή τι πλημμελὲς πάθῃς.] *Ne quid mali a me patiaris.* πλημμελὴς, a πλὴν et μέλος est *absonus.* Angl. *out of tune.* hinc, *inconditus, incompositus.* Deinde *quodcunque peccat contra fas et jus. Malus, improbus.*

308. * μὴ τρέσῃς ἡμᾶς.] Vix notare opus est hæc verba in parenthesi esse.

318. * μὴ τι βουλεύῃς κακὸν.] Recte Elmsleius βουλεύῃς pro Vulg. βουλεύσῃς. Nam, uti recte statuit, subjunctivus præsentis cum δέδοικα et μὴ significat *aliquod jam esse.* Aoristorum autem, *aliquid aliquando futurum.*

321. Ῥᾴων φυλάσσειν,] φυλάσσειν, est *observare*, ut rectè interpretatur D'Orvillius ad Chariton. p. 442. ubi vulgatam abundè contra Dawesium defendit. MUSGRAVE. Vide Dawes Miscell. Crit. edit. alter. p. 99. et eruditissimum Th. Burgess ad locum. [Vide etiam Greek Exer. Ed. 3. p. 167. Obs. 5.] ubi quæ observata sunt benè hîc illustrantur à Scholiaste: φυλάσσειν, inquit ille, ἀντὶ τῦ φυλαχθῆναι ἢ τηρηθῆναι· ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικῦ· τῦτο δὲ ἴδιος ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοῖς Ατ-τικοῖς· Angli, in quibusdam vocibus, utuntur ex æquo activâ et passivâ forma: *easy to watch*, or *to be watched.* φυλάττομαι, in voc. med. est. *caveo*, uti etiam tironibus notum.

322. —μὴ λόγους λέγει,] Pro λέγει, Valckenarius ad Phœn. p. 181. proponit πλέκει. Sed nihil opus.

323. Ὡς ταῦτ' ἄραρε,] *Quoniam stat sententia*, ἄρω, *apto*, in

perf. med. ἦρα, Atticè ἄρηρα. Porsonus, cum Ald. &c. ἄρηρε, 175.
quod secundum producit. Vide quæ idem vir egregius de hoc Dorismo dixit, ad Orest. 26. 1323. Conf. Valckenær. ad Eur. Hippol. 1090.

325. Μὴ πρὸς σι γονάτων,—] *Per genua quæso, perque desponsam recens.* BUCHANAN. σὲ regitur à λίσσομαι, subaudito.

326. —Λόγως ἀναλοῖς.] *verba consumis.* ἀναλοῖς, contractè pro ἀναλόεις, ab ἀναλόω, pro quo vulgò ἀναλίσκω.

327. —λιτάς ;] *Litas?* i. e. *præces.* προσωποποΐα. Respicit Homeri locum Iliad. *ί*, 489. Καί γάρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κοῦραι, &c. BARNES. • ἐξιλᾷς est 2. sing. fut. pro ἐξιλάσεις, σ eliso, ἐξιλάεις, inde contracte ἐξιλᾷς.

328. Φιλῶ γὰρ] Supple μάλιστα,—ad quod refertur γὰρ—

330. Πλὴν γὰρ τέκνων,—] Sensus est: "Non equidem mi-
"ror te patriæ recordari, *nam præter liberos* patria mea
"*est mihi saltèm longè charissima.*" Fortiùs autem Cicero: [De Off. Lib. I. 17.] "Cari sunt parentes, cari liberi, pro-
"pinqui, familiares; sed omnes omnium caritates patria una
"complexa est; pro quâ quis bonus dubitet mortem oppete-
"re, si ei sit profuturus?" Cæterùm pro πολὺ, Brunckius et Porsonus è tribus MSS. πόλις.

332. Ὅπως ἂν οἶμαι—] οὗτος—φησί· μὴ καταμείμφῃ τοὺς ἔρω- 176.
τας· ἴσθ' ὅτι γὰρ ἀγαθόν τι ποιοῦσιν, ἴσθ' ὅτι δὲ κακὸν, ὡς ἂν ἡ τύχη παραγάγοιτο. *Schol.* • Angl. *just, I suppose, as fortune may order it.*

333. • Ζεῦ, μὴ λάθοι σι] Laudat Elmsl. Sophocl. Œdip. Tyr. 904. Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ σε κ. τ. λ. Verum in sententiis hujusmodi ubi votum exprimitur, *optativum* 2dæ et 3tiæ. personæ, haud subjunctivum usurpant Scriptores Græci. Sic Hom. Il. π', 30. Μὴ ἰοὶ γοῦν οὗτος γε λάθοι χόλος. Nost. supra 82. Ὅλοιτο μὲν μή. infrà 903. Καὶ μὴ προδοίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν. Subjunctivus occurrit Hippol. 506. Καὶ μὴ σὲ πρὸς θεῶν,—Πίῳα προδῷς τῶν δ' ὡς ὑπὲρ.—Verum suspicor legendum esse—Πίῳα προδοίης τῶνδ', κ. τ. λ. Particula ὡς vim locutionis frangit, et plane inutilis est. Infrà 542. Εἰ δ' ὅμοιόν μάτι χρυσὸς κ. τ. λ. et 598.

335. Πόνος μὲν· ἡμῖς δ' ὦ πόνῳ κεχρήμεθα;] *Molestia quidem est; at nos nonne in molestiis versamur?* πόνος subaudito ἐσι, ut κίνδυνος Androm. v. 86. MUSGRAVE. Lectio vulgata πονεῦμεν ἡμεῖς, οὐ πόνων κεχρήμεθα, non debuit sollicitari. Rectè Buchananus: *Curæ premunt me, nec egeo curis novis.* Sensus est; "Tu jubes me liberare te curis meo exilio; sed ego op-
"primor curis, non tu; nec opus est mihi aliis, quas, scil.
"exilium secum afferet." Χρᾶσθαι interdùm significat *indigeo*: sic, Odyss. *δ*, 13.—νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς, *reditûs indigentem atque uxoris.* item ϛ', 421. τ', 77. et alibi ubi no-

176. tandum, et in Eur. et in Hom. verbum in hoc sensu construi cum genitivo. Porsonus dedit et laudat quam vocat certissimam Musgravii conjecturam; non, opinor, cum solito suo subacto judicio. " Tuis exemplis addo Eur. Cyclop. 88. " 98. Verùm hic usus participii κιχρημένος proprius esse " videtur. Vide H. Steph. IV. c. 580. B. et Damm. qui, " auctoribus Eustathio et Budæo, à χρηΐζω deducit." *Cantab. Anon.* * Lectio πόνος μὲν· ἡμεῖς δ' κ. τ. λ. multo melior vulgatâ mihi videtur: πόνος μὲν a Medea dictum esse censeo cum amaro risu. Angl. *Trouble* indeed! *and am I free from trouble?* altera est frigida et minime iræ Medeæ suppressæ convenit.

336. ὠσθήσει—] Ita Porsonus pro ὠθήσῃ, secundùm orthographiam, quam in hujusmodi secundis personis constanter servavit. Sic infrà, 540. ἀπαλλάσσει. 352. τύξει. 355. θανεῖ. &c. Vide Præf. ad Hec.

339. Φευξούμεθ'.] More Dorico, atque, ut videtur, Attico, pro φευξόμεθα. Vide infrà v. 345. et 350.

347. * Τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι Φρεντὶς, εἰ φευξούμεθα.] Pro εἰ φευξούμεθα legendum duco, οἵ φευξούμεθα. *Quo in exilium itura sim.*

349. —ἔφυ—] *est.* Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 9.

350. Αἰδούμενος δὴ, πολλὰ δὴ διέφθορα.] *Quin sæpè damno mihi meus pudor fuit.* BUCHANAN.

351. —ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων,] *equidem videor me errare.* Vide suprà ad v. 290.

356. —ἴδ' ἥμισυ—] Ita Porsonus pro ἔφ' ἡμίσει.

359. —τῶν σῶν ἀχέων.] Supple διὰ. Vide suprà ad v. 96. * Potius οὕνεκα.

177. 363. —κλύδωνα—κακῶν—] Sic incomparabilis Shakesperius: *a sea of troubles.*

365. —Κακῶς πέπρακται πανταχῇ.] Cf. *Thomson's Tancred and Sigismunda*, Act III. Sc. 3.

366. Αλλ' οὔτι ταῦτη ταῦτα,] Rectè Musgravius: *Sed non sic hæc* abibunt, i. e. ταῦτα πράγματα οὐκ ἀποβησόμενα ἐν ταύτῃ [τῇ] ὁδῷ. Conf. Valckenær. ad Eur. Hip. 41. * Cf. Cicero. De Nat. Deor. III. 26. μὴ δοκεῖτέ πω. Dixi sæpe particulas ποῖ, πῇ, ποῦ· ὅποι, ὅπῃ, ὅπου, nihil aliud esse nisi genitivum et dativum obsoleti pronominis πὸς, πὴ, πὸ, ejusque responsivi ὁπὸς, ὁπὴ, ὁπὸ, ideoque πῇ et ὅπῃ, quæ vulgo sine iota scribuntur, id adsciscere debent. Sic etiam πῳ dativum ejusdem pronominis πὸς judico, sonans *ullo modo, quomodo*, et id quoque iota postulare videtur.

370. * Εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τιχνωμένην;] Nisi aliquid *lucri captarem, aut machinarer?* εἰ abundare judicat Reiskius, cui assentitur Elmsleius. Aliter *sentio*; nam εἰ μὴ est h. l. *nisi*;

μὴ solum, *non*. Similem constructionem apud Aristoph. Nub. 177.
229. est videre.—Οὐ γὰρ ἂν ποτε Ἔξευρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα, Εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ — καταμίξας. Sequentia etiam ab his pendent. v. 370. οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν, scil. εἰ μή τι ἐκέρδαινον ἢ ἐτεχνησάμην.

373. —ἐξὸν αὐτῷ—] *cum ipse posset*. ἐξὸν, particip. ab ἐξέστι, *licet*, absolutè sumitur. Sic παρὸν, infrà v. 453.

381. Σιγῇ δόμους—] Vide suprà v. 41. Valckenarius ad Phœn. p. 433. et hunc et versum 41. delet.

376. * Θήσω, τε πατέρα καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν.] Omnes fere, Θήσω, πατέρα τε καὶ κορ.— Numerosior autem versus mihi videtur si legitur Θήσω, τε πατέρα κ. τ. λ.

382. * πρόσαντες·] Vide supra ad v. 306.

384. γέλων.] Accusat. à γέλως, ω, more Attico. Vulgò in gen. γέλωτος.

385. —τὴν εὐθείαν,] i. e. κατὰ τὴν εὐθείαν ὁδόν.

386. Σοφαὶ—] Meminerint tirones Dawesiani canonis: si mulier de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem. Porson, ad Hec. 515. Quod hìc non oblitus est vir accuratissimus, quippe σοφαὶ ille de toto feminarum genere intelligit: Tatius meus, cui et ego assentior, mallet σοφοὶ, de unâ Medea dictum proponere. Sed vide infrà ad v. 858.

387. Καὶ δὴ τεθνᾶσι·] *et jam mortui sunt*, τεθνᾶσι per sync. pro τεθνήκασι. Angl. *And now suppose they are dead*. Vide Herman. ad Vigerum * n. 331. qui comparat Æschyl. Eumen. 897. καὶ δὴ δέδεγμαι. τίς δέ μοι τιμὴ μένει; Ceterum, Εἶεν extra versum est.

388. * δόμους ἐχεγγύους] *Domum securam*. Hesychius interpret. ἐχέγγυος, ὁ ἀσφαλὴς ἐγγυητής. Est ab ἔχειν et ἐγγύη, *sponsio*. Sic etiam φερεγγυος, *fidejussor*. a φέρειν et ἐγγύη. Vide Nost. Androm. 191. Phœniss. 776.

390. Οὐκ ἔστι·] Quàm mirè elucet per totam hanc orationem ferox quædam sublimitas, quæ optimè convenit cum personâ Medeæ.

396. * Οὐ γὰρ, μὰ τὴν δεσ—] Negativa particula οὐ, post verba, quæ jusjurandum continent, sæpissime repetitur. Sic, Homer. Il. ά, 86. οὐ, μὰ γάρ Ἀπόλλωνα—οὔτις—Συμπάντων Δαναῶν. Soph. Elect. 626. Ἀλλ' οὐ, μὰ τὴν δεσποιναν Ἄρτεμιν, θρασεὺς Τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις. Ubi in Editt. male distinguitur Ἀλλ' οὐ μὰ κ. τ. λ. Demosth. περὶ στεφ. οὐ, μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι —ubi respicit οὐ ad quæ proxime præcedunt, οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμαρτήκατε. Vide Annot. in locum; Coll. Maj. Vol. III. p. 137. Ceterum, hunc locum ab Eupolide derisum monuit Toupius ad Longinum XVI. Porson.

178. 399. Χαίρων—] *impunè*. Vide Toupii Notas ad Longinum, p. 318. edit. in 8vo. ubi vir acutus hanc significationem tuetur multis exemplis, ex quibus est hicce locus Euripidis.

402. —φιλέου—βουλεύουσα] Vide suprà ad v. 354. Cæterùm Medea, per pulcherrimam apostrophen, seipsam alloquitur.

404. * νῦν ἀγὼν ἐν ψυχαῖς.] Portus, notante Elmsl. allegat Virg. Æn. VI. 262. *Nunc opus est animis, opus est et pectore firmo.*

406. Τοῖς Σισυφιώνις·] i. e. Creontis et illius familiæ; is enim erat filius prædonis Sisyphi: per contemptum autem vocat eos *Sisyphios*. BARNES.

408. Επίστασαι δέ·] *Perita es ipsa.* πεφύκαμεν, *ita naturâ comparatæ sumus ut*, &c.

411. Ανω ποταμῶν ἱερῶν—] παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντίᾳ γενομένων. κέχρηνται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης. HESYCHIUS. ἀκέτι —δολιαί εἰσιν αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οἱ ἄνδρες. *Schol.* Conf. Hor. Lib. I. Od. 29. v. 10. * Ovid. Trist. I. 7.

412. Χωρεῦσι] Porsonus, cum Heathio, in secundo antistrophes primæ, dedit λήξουσ' ἀοιδᾶν. Idem è duobus versibus in Strophe primâ, scil. septimo et octavo, fecit unum; nec non in Antistrophe primâ. Atque tertium in Strophe secundâ incipere fecit à διδύμους, eundemque in Antistrophe secundâ à μίνει pro μίμνει. Cujus in v. primo pro οὐδέ τ' αἰδὼς dedit οὐδ' ἴτ' αἰδὼς. * De distributione hujus Cantus Chorici vide Prosod. Græc. p. 96.

415. Θεῶν δ' οὐκέτι πίστις ἄραρε.] *Nec pacta fides Diis sat certa est.* BUCHANAN. Porsonus ἄραρε, pro vulgatâ ἄρηρε, ut antea, v. 326.

416. Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν—] Hæc ita construi possunt: φᾶμαι δὲ στρέφουσι τὰν ἐμὰν βιοτὰν ἔχειν εὔκλειαν· *fama autem convertit vitam meam* [i. e. *vitam muliebrem*] *habere* [i. e. *ita ut habeat*] *gloriam.* φᾶμαι plur. pro sing. num. ut sæpè apud poëtas.

421. Μοῦσαι δὲ—] Ordo est: Μοῦσαι δὲ ὑμνοῦσαι [Dor. pro ὑμνοῦσαι] τὰν ἐμὰν ἀπιστοσύναν, λήξουσι παλαιγενέων ἀοιδᾶν [Dor. pro ἀοιδῶν.] *Musæ autem quæ solebant celebrare meam* [i. e. *mulierum*] *perfidiam, desinent priscorum carminum.* [Sic Hor. *desine querelarum.*] Conjicit Musgravius poëtam hìc alludere ad poëmata Archilochi, qui Euripidi παλαιγένης, licet non Medeæ.

179. 424. Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμᾳ.—] γὰρ refertur ad id quod subauditur: Nobis mulieribus non datum est memoriæ prodere perfidiam hominis, *nam*— Cætera benè explicantur à Scholiaste: οὐ γὰρ ἐν ἡμετέρᾳ γνώμῃ τὴν τῆς λύρας θέσπιν ἀοιδὴν

ὀδωρήσατο Απόλλων, οὐ δυναταὶ ἐσμὲν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ποίηματα γράφειν· ἐπεὶ τάχα ἂν αἱ γυναῖκες ἀντικωμῴδουν τοὺς ἄνδρας, τὴν δὲ ἑαυτῶν φύσιν ἐπῄνουν, κατὰ τὸν τοῦ λέοντος μῦθον. Λέων γὰρ ἰδὼν λέοντα ὑπ' ἀνδρὸς ἀγχόμενον ἐν γραφῇ, εἶπεν, καὶ ἡμεῖς εἰ ἤδειμεν γράφειν, ἢ πλάσσειν, ἔμπαλιν ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐτίθεντο ἀγχόμενοι ὑπὸ λέοντων. Cæterùm ἀντάχησ' ἂν est ἀντάχησα ἂν, prim. pers. ut monuit vir egregius Th. Tyrwhitt. In quibusdam editt. malè scribitur ἀνταχήσαν. * Docet Elmsleius in Annot. Atticos poëtas rarissime vocalem ι ante particulam ἂν elidere. Hanc sententiam exemplis confirmare videtur. Statuens autem quando ἂν adhibere oporteat, quando non, nihil de ratione ejus agit, cujus si quis ignarus sit, usum tantum et consuetudinem pro ducibus sumat necesse est. 179.

426. * Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων·] Sic Horatius Carm. IV. 6. 25. *Doctor Argutæ fidicen Thaliæ Phœbe.*

433. —διδύμους ὀρίσασα πόντου πέτρας·] ὀρίσασα ἀντὶ τοῦ διαστείλασα, καὶ διεξελθοῦσα τὰς Συμπληγάδας· ἤτοι διαπλεύσασα καὶ διελθοῦσα. *Schol.* [Vide suprà ad v. 1, 2.] Ex hoc versu collato cum Æschyli Supplic. 555. crediderim ὁρίζειν idem aliquando significare quod περᾶν. MUSGRAVE.

434. * ἐπὶ δὲ ξένᾳ Ναίεις χθονί,] Vulgo redditur, *In peregrina vero terra habitas.* Est potius, Anglicè, *You live in dependance upon a foreign land:* sic enim ἐπὶ cum dativo plerumque reddi debet.

436. —τᾶς ἀνάνδρου κοίτας ὀλέσασα λέκτρον—] Tales pleonasmi apud tragicos abundant et interdùm reciprocantur, ut Noster Troad. 609. dixit θρήνων ὀδυρμοί. Sic κοίτας λέκτρον Med. 436. (441.) λέκτρων κοίτας Alc. 946. PORSON. ad Hec. 302. Angl. *having lost thy bed, or the enjoyments of thy bed, now widowed.*

439. βέβακε δ' ὅρκων χάρις,—] *Periit reverentia jurisjurandi.* BUCHANAN.

441. * αἰθερία δ' ἀνέπτα.] *In ætherem autem avolavit.* αἰθερία est adjectivum cum verbi subjecto congruens, pro substantivo cum præpositione. scil. πρὸς αἰθέρα. Nost. Hecub. 1083. αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον. Constructio nostræ similis occurrit Androm. 84. τί δῆτα φήσω, χρόνιος οὖσ' ἐκ δωμάτων; et variis in locis.

442. Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι.] *Tibi autem non est paterna domus, misera,* μεθορμίσασθαι πάρα μόχθων τῶν δὲ λέκτρων, *in quam ceu portum fugias è curis hujus thalami,* ἄλλα κρείσσων βασίλεια ἐπέστη δόμοις, *alia potentior regina præest* huic *domui.* ἄλλα, Dor. pro ἄλλη, uti Heathius notavit. Porsonus οὔτε pro οὐδὲ et πάρα, (i. e. πάρεισι) pro παρά· et τῶν δὲ pro τῶνδε. "Nihil," inquit, "in textu mutavi, præter accentus et distinctiones; totum verò locum ita legendum puto; Σοὶ δ' οὔτε

179. " πατρὸς δόμοι, Δύσανι, μισθοῦσθαι Μόχθων πάρα, σῶν τι λίκτρων " Ἄλλα βασίλεια—πάρα Lasc. μισθοῦσθαι genitivum regit " ut suprà 260. (262.) Alc. 809." Felicissima quidem emendatio! * Dubito de constructione hujus loci quam Porsonus dedit. Primo enim, μισθοῦσθαι haud genitivum regere vel ex hoc apparet, quod Noster Bacch. 929. post activam vocem habet accusativum. Sic, ἐξ ἕδρας μισθώσασα τὸν πλόκαμον. Alcest. 813. Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνιστῶντος φρενῶν Μισθώσωμαί σε πίτυλός. scil. ἐκ τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνιστῶντος φρενῶν. Secundo, πάρα pro πάρεισι sumit Porsonus et post eum Elmsleius. Utinam nobis vel unum ex Atticis Poëtis exemplum attulissent de πάρα pro πάρεισι sumpta: nusquam enim animadverti. Scio quidem Homerum sic adhibuisse; verum Attici in omni re ejus vestigia haud sequi solebant. παρὰ igitur, haud πάρα legendum duco, et vocabulum μόχθων ab eadem præp. regendum. Hoc modo verba ordinanda et distinguenda judico. Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι [εἰσὶ] Δύσανι, μισθοῦσθαι παρὰ μόχθων, τῶν τε [pro δὲ] λίκτρων Ἄλλα βασίλεια κρείσσων ἐπίστα δόμοισιν. Exempla constructionis τε post οὔτε præbet Elmsl. ex Æschyl. Prom. 244. (252.) Sophocl. Trach. 142. et 1153. Addas Nost. Hippol. 302. οὔτε γὰρ τότε λόγοις ἐτίγγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται.

447. Οὐ νῦν κατίδου—] Notus Græcismus, quasi dicas Latinè; *Non nunc primùm animadverti asperam iram quàm intractabile malum sit;* pro eo quod est: *non nunc primùm animadverti quàm sit intractabile malum aspera ira.* Vide suprà ad v. 250. * Vide etiam Greek Exerc. Ed. 3. p. 193. Obs. 3.

180. 449. Σοὶ γὰρ παρὸν—] *Tibi enim cum liceret,*—Vide suprà ad v. 376.

452. Κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα] ἔστι scil. *Et mea quidem nihil refert,* [καθ'] ἃ μὴ ποτὲ παύσῃ λέγουσ' ὡς, κ. τ. λ. quod ad ea attinet *quæ nunquam dicere desinis,* &c. ἃ δ' εἰς τυράννους ἔστι σοι λελεγμένα, elegans locutio, quâ et Latini interdum utuntur; *dicta sunt tibi,* i. e. *dicta sunt à te.* πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιωμένη φυγῇ, *omne id lucrum esse putes te exilio tantùm puniri.* * [Angl. *count it all gain:* think yourself well off.] Hic usus participii post verbum, ubi Latini infinitivo utuntur, notus est Hellenismus. Sed notandum, participium post verbum poni tantum in casu nominativo, ut hìc, quum sermo in eadem personâ manet; quum autem sit transitus à personâ ad personam, casus participii mutatur; sic, ἡγῶ αὐτὸν ζημιωμένον, *putes eum puniri.* [Vide Vigerum, p. 330. edit. primâ Zeunii.] Cæterum Porsonus retinuit vulgatam lectionem—οὐδὲν πράγμα· μὴ κ. τ. λ. quam Musgravium sine causâ immutâsse putat. * παύσῃ est 2. sing. subj. aor. 1. med.

Constructio mihi videtur, *μὴ παύσῃ ποτὲ λίγουσ', Ἰάσων*, vel uti 180.
Elmsl. malle videtur, *λίγουσ' Ἰάσον', ὡς ἐστὶ κάκιστος ἄνηρ, οὐδὲν πρᾶγμα* [*ἐστὶ*] *ἐμοί*. Angl. *Don't cease constantly to repeat how base a man Jason is; that gives me no concern.*

458. *Σὺ δ' οὐκ ἀνίᾳς μοχθίας, λίγουσ' ἀεί*] Monet Elmsleius ab *ἀνίᾳς* pendere non solum genitivum *μοχθίας*, verum etiam participium *λίγουσα*. Verum *ἀνιᾶσι* fere semper accusativum regit: alterum tantum exemplum hujusmodi constructionis reperi apud Nost. Hippol. 285. *Οὐ μὴν ἀνίσω γ' οὐδὲ τῶν πρόσθ' ἐμοὶ κακῶν*. Quæ vereor ut recta sit. Ed. Fl. habuit *ὐδὲ*, quod omnino reponendum est. Malim *μοχθίας* supra, ex præp. *ἀπὸ* vel *ἐκ* subintell. regi.

460. *Ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ'—*] *Attamen ne ex his quidem defessus amicis, venio, &c.* Quæ sic benè vertit Geo. Buchananus: *Nec ista amicos me movent ut deseram. Adsum, tuisque commodis, mulier, vaco, Ut ne recedas hinc inops cum liberis, Egensve rerum.* τοῦ, pro τινος, Atticè. Pro τὸ σόν γε, Porsonus, τοσόνδε.

466. *—τοῦτο γάρ σ' ἐκτῶν ἴχω—*] Ordo est: *ἴχω γὰρ ἐκτῶν σε γλώσσῃ τοῦτο μέγιστον κακὸν εἰς ἀναιδείαν*. Sensus est: *Nam nihil aliud possum facere nisi linguâ proferre hoc maximum convicium in tuam ignaviam.*

470. *Φίλους κακῶς δράσαντ'—*] Angl. *To look in the face friends whom thou hast injured.*

475. *Ἐκ τῶν δὲ πρώτων—*] Conf. Aristot. Poët. cap. 1. Vide et Iph. T. 1060. et Iph. A. 1148. 1194. 1392. et 349. Jac. Tate.

476. *Ἔσωσα σ', ὡς ἴσασιν—*] Crebra repetitio literæ *σ* in hoc versu Euripidem Comicorum risui fecit obnoxium. Vide Mureti V. L. i. 15. *Transact. of the R. S. of Edinb.* Vol. II. p. 140. Lit. Cl. et Porsonum ad hunc locum.

479. *Ζεύγλαισι,*] Sic edidit Elmsl. pro *ζεύγλῃσι*. Contendit autem rectius *ζεύγλαισι* sine *ι* subscripto, ut *Ἀθήναισι*. Fugit autem, ni fallor, virum doctissimum ratio dativi pluralis formandi. Persuasum enim habeo omnes plurales casus a singularibus, singulos a singulis, formatos esse, postposito pro terminatione plurali pronomine. Sic ab antiquo dativo *τιμεῖ* venit primo dativus pluralis *τιμεῖσι*, inde *τιμῇσι*, vel a Dorico *τιμαῖ*, *τιμαῖσι*. Ab antiquo *δόμει*, dat. pl. *δόμεισι* et *δόμοις*. ab *οἶκοι*, *οἴκοισι*, et similia. Iota igitur retinendum judico in dativo plurali omnium nominum et primæ et secundæ declinationis. Sic etiam apud Latinos, *aura*: dat. obsol. *auraï*. d. pl. *aurais* et *a* eliso, *auris*. *Animus*. d. obs. animoï, *animo*. d. pl. *animois*, *animis*. *Corpus*. d. s. *corpori*. d. pl. *corporibus*.

486. *Πολλάν τ' ἀπίστων',*] Vid. Ovid. Met. VII. 4. 181.

488. *Καὶ ταῦτ' ὀφ' ἡμῶν—πεπόνθ',*] *His tamen beneficiis à me*

181. *affectus.* De verbo πάσχω vide Vigerum, Cap. V. Sect. ix. Reg. x. * Greek Exerc. p. 168. note.

491. —τοῦδ' ἐρασθῆναι λίχους.] *quod hunc amásses lectum.* * Verba aliquem animi affectum denotantia regunt genitivum. Vide Greek Exerc. Ed. 3. p. 125. R. I.

495. ξύνοισθά γ'—ἀκ ἴσορκος ὤν.] Vide suprà ad v. 26.

496. * ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,] λαμβάνω, præsertim in voce media, quum significat, *prehendo,* regit genitivum.

500, 501. Δοκοῦσα μή τι—] *Existimans me nullum sanè beneficium à te accepturam.* μή τι recepi ex MSo in Biblioth. Reg. Paris. Vulgò μήν τι. MUSGRAVE. Ὅμως δ', *Veruntamen:* supple κοινώσομαι, repetitum à v. 504. Vide suprà ad Œd. Tyr. 1326. * Dicit Elmsleius δοκοῦσα μή τι πράξειν haud usurpari, sed δοκοῦσα οὔτι πράξειν. Laudat. Nost. 294 (301.) Δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι. Sed in hoc exemplo οὐ conjungi debet cum adjectivo σοφὸς, minime cum verbo πεφυκέναι. Sophocl. Elect. 61. δοκῶ γὰρ οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. In hoc quoque similis est constructio. Intelligere autem nequeo quid sibi vellet Medea cum, ira inflammata, Jasoni dixerit, Δοκοῦσα μὲν τί πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς. Difficultatem sensisse videtur Elmsl. atque, ut evitaret, τί pro οὐδὲν sumere vult, allegans ad v. 303. (310.) σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ubi τί pro οὐδὲν, vix accipiendum est. μὴ autem haud cum πράξειν construendum censeo, sed cum δοκοῦσα, scil. μὴ δοκοῦσα καλῶς πράξειν πρὸς σοῦ γε. ut in Hippol. 1181. μὴ δόκει τούτων κλύειν.

504. *Ἦ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας;] Pro *Ἦ dedi Ἦ, quod sententiis hujusmodi interrogativis omnino necessarium est.

507. Ἐχθρὰ καθίστηχ'.] *invisa sum; invisa constituta sum.* Nam ita sonat καθίστηκα in perf. act. Vide autem Vol. I. ad p. 152. n. 3.

510—12. * Ἔχω πόσιν—Εἰ φεύξομαί γε—] Persuasum habeo Euripidem non ita scripsisse: particula εἰ enim cum futuro postulat in altera clausula vel ἐὰν cum optativo vel alterum futurum. Scribi debuit igitur vel, Θαυμαστὸν δέ σε *Ἔχοιμ' ἄν, quod versu stare nequit, vel Ἔξω. Similis est constructio apud Aristoph. Plut. 1064. Εἰ δ' ἐκπλυτῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον, *Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. Suspicatur Elmsleius Euripidem scripsisse ἢ φεύξομαί γε. Sed repetitio ἤ, tantillo spatio interjecto, insuavis est. Ἔξω—εἰ φεύξομαι multum præstare videtur.

182. 516. *Ὦ Ζεῦ, τί δῆ—] Exclamatio admiranda! et ad personam loquentis, egregiè accommodata. Sic Shakesperius, notante Jac. Tate:

———*There is no art*
To know the mind's construction in the face.
Macbeth.

522—525. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε—γλωσσαλγίαν.] Hæc sic Latinè reddidit celeberrimus Geo. nostras Buchananus: *Me, ut video, oportet eloquendi esse haud rudem, Verùm gubernatoris instar callidi Effugere summâ linteorum margine Loquacitatem, mulier, istam futilem.* [Conf. Æsch. S. C. Th. 62.] Ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν, *Ego beneficium quandò nimium exaggeras,*— πυργόω,— ῶ, πυργόεις, πυργοῖς. *in altum extruo.* 182.

526. Ἐγὼ δ'—] Lege è MSS. cum Porsono, Ἐγὼ δὲ,—

529. —νοῦς λεπτὸς,] Hìc non reddi debet *mens subtilis,* sed *animus levis.* Exprobratio enim est, merita Medeæ erga se minuentis. Heath. Angl. *a fickle mind.* ἀλλ' ἐπίφθονος [ἂν εἴη] λόγος διελθεῖν, *sed invidiosus foret sermo percurrere,* &c. Negat tamen Jac. Tate vocem λεπτὸς, id hìc posse significare quod est *levis, fickle;* sed *acutus, subtilis.* Nam Jason nec potuit nec voluit Medeam *levitatis* vel *inconstantiæ* postulare: sed hìc, et sæpiùs alibi, id ei laudi vertit si laus est, quod ea summo ingenii acumine prædita esset. * Infra ad v. 1077. occurrit comparativus adjectivi, scil. λεπτοτέρων, sensu *subtiliorum.* λεπτότης est etiam *subtilitas.* Aristoph. Nub. 153. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Confert Cic. Tuscul. IV. 32. *Barnes.* et Pors.

513. Τόξοις ἀφύκτοις] Edit. Ald. πόνων ἀφύκτων. "Alias "legitur τόξοις ἀφύκτοις. Vide Schol. sed et nostram lectio- "nem agnoscit: quæ certè longè potior. Et πόνων respi- "cit ad *Draconem* et *Tauros* flammivomos, et armatorum "segetem, à quibus Veneficiis suis *Medea Jasonem* eripuit. "Sin τόξοις legatur, ad Ἔρως referendum." Barnes.

538. —μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.] Pro χάριν Reiskius legit λαβεῖν, *non per violentiam aliena extorquere,* ut barbari faciunt. "Sed μὴ πρὸς ἰσχύος λαβεῖν non est Græcè loqui. "Proba est vulgata lectio: Angl. *to be governed by laws;* "*not to let mere strength prevail.*" Jac. Tate. * Conferendus est Sophocl. Philoct. v. 595. ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος. μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν, Suppl. ζῇν, vel διάγειν.

540. —εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις] Sic Waller: *Song to a Rose,*

Tell her that 's young
And shuns to have her graces spy'd,
That hadst thou sprung
In deserts, where no men abide,
Thou must have uncommended died.

Conf. *Gray's* Elegy;

Full many a flow'r is born to blush unseen.—Idem.

543. Εἴη δ' ἴμοιγε—] Conf. Tyrtæum, Coll. Gr. Min. et Theocritum, infrà Idyll. VIII. 53. * Laudat Porsonus Nost. Hercul. F. 645. μή μοι μήτ' Ασιάτιδος Τυράννιδος ὄλβος εἴη, Μὴ χρυσοῦ δωμάτα πλήρη, Τᾶς ἥδιας ἀντιλαβεῖν.

183. 548. —δείξω—σοφὸς γεγὼς,] *monstrabo me prudentem fuisse.* [Vide suprà ad v. 26.] Hanc quidem locutionem Latini interdùm imitantur. Sic Virg. Æneid. II. 377. *Sensit medios delapsus in hostes.* Ubi vir celeberrimus, Chr. G. Heyne, " *sensit delapsus*, ἤσθετ' ἐμπεσὼν, ut notum, ad formam Græ-" cam, *intellexit se in hostem incidisse.*"

550. —ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.] Vide suprà ad v. 33. 89. * Hæc locutio occurrit sæpe apud Aristophanem. Plut. 127. Ἔχ' ἥσυχος. Nub. 1246. Ἔχει νῦν ἥσυχος. Nost. Hippol. 1309. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.

555. —ἰχθαίρων λίχος,] ἰχθαίνων vulgo, sed ἰχθαίρων Brunckius ex A. Fl. Jam monui [ad Orest. 292.] Tragicos semper ἰχθαίρω, nunquam ἰχθαίνω. PORSON.

564. —Εἰς ταυτὸ θείην·] *unum genus facerem.* ταυτὸ est τὸ αὐτὸ.

565. * σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,] Jure vulgatam scripturam suspectam habet Elmsleius. Ostendit Euripidem fere semper usurpare accusativum cum genitivo post δεῖ. Ad exempla dativi post δεῖ ab illo allata addas Sophocl. Œd. Col. 721. νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη. Verum si interpreteris, cum Porto, *tibi enim quid opus est liberis? ἐμοί τε λύει κ. τ. λ. et mihi conducit*, &c. duo membra sententiæ vix bene inter se conveniunt: Prius enim, quoniam est oppositio inter res Medeæ et Jasonis propositum, habere debet, si per metrum liceret, post σοι particulam μὲν pro τε, et posterius δὲ post ἐμοὶ. Vide an legendum, inquit Elmsleius, σοί τε γὰρ παίδων μέλει, nam *et tibi curæ sunt liberi.* Nostri, *for both you have the interest of your children at heart, and I*, &c. Sic legendum duco.

566. —λύει—] Hesychius: λύει, λυσιτελεῖ. Phavorinus: λύει ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖ. Conf. Sophocl. Œd. Tyr. v. 317. ejusdem Electr. v. 1005, &c. MUSGRAVE.

573. —χρὴν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς] Hujusmodi sententiarum frequens repetitio [Conf. Hippolyt. 621.] videtur, nec immeritò, in causâ esse quare Euripides dictus esset veteribus Μισογύνης.

184. 577. —παρὰ γνώμην] *præter voluntatem.* Angl. *with reluctance.*

579. * Ἡ πολλὰ πολλοῖς ἐμὲ διάφορος βροτῶν·] διάφορος plerumque genitivum regit. Nost. Suppl. 622. dativum adhibet. Διάφορα πολλὰ θεῶν βροτοῖσιν εἰσορᾷ.

580. Ἐμοὶ γὰρ,—ὀφλισκάνει.] *Mihi enim quisquis injustus*

cum sit, est tamen sapiens in dicendo, dignus est in quem 184.
saeviatur. De verbo ὀφλισκάνειν, adi Viger. de Idiotismis, Cap. V. Sect. x. Conf. Sophocl. Œd. Tyr. suprà ad v. 509.

582. * Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν, κ. τ. λ.] Angl. *For any one pretending to gloss over injustice, while he dares to act villainously, is not very wise.* περιστέλλειν est *ornare.* De ornandis mortuis sæpe sumitur: Sic infra 1030. Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν. Nost. Orest. 1064. καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστελλον δέμας.

585. * ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος·] Angl. *For one word shall lay you prostrate.* ἐκτενεῖ est futurum v. ἐκτείνω. *extendo,* item *prosterno.* Observat. Elmsl. "Metaphora est a palæstra ducta, ut ἔχεσθαι μέσος aliæque."

592. Πρὸς γῆρας—] Cur πρὸς γῆρας; Credo quia ætate provecti non amore, sed ambitione, duci solent. MUSGRAVE.

594. * λέκτρα βασιλέων] Sic ededit Elmsleius pro vulg. βασιλέως, recte observans, apud Tragicos λέκτρα βασιλέως aut regem aut regis uxorem significare, nunquam regis filiam.

600. * Οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφώτερα φανεῖ;] Dedit Elmsleius Οἶσθ' ὡς μέτευξαι, ut μέτευξαι sit imperativus aor. 1. et provocat ad Atticam constructionem Οἶσθ' ὡς ποίησον; Οἶσθ' οὖν ὁ δρᾶσον. Verum hæc constructio, quantum observavi, complectitur tria tantum verba, scil. δράω, ποιέω et πράσσω, eaque in aoristi primi imperativo activæ tantum. Nullus dubito quin hic bene legatur Οἶσθ' ὡς μετεύξει; Angl. *Do you know how to change your prayer?* De significatione μετὰ in compositione vide Greek Exerc. p. 282.

607. Ἀρὰς—ἀρωμένη,] *imprecationes —imprecans.* [Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 2. p. 113. item Vol. I. ad p. 31. n. 11.] [καὶ ἔγω] τυγχάνω οὖσα ἀραία σοῖς δόμοις, *et ego diris devoveor in tuis ædibus.* * Reddendum est Angl. *And I happen to be a curse to your house.*

621. * ἀλλ' αὐθαδίᾳ] Observat Elmsleius; "Ἀναιδείη et si-"milia ab adjectivis in ὴς derivata substantiva, quæ passim "apud Homerum leguntur vitiosa esse—declaravi. Nun-"quam fuerunt nisi duæ horum substantivorum formæ. "Prior est ἀναιδία sive ἀναιδίη, ut φιλία sive φιλίη. Hac sola "usi sunt Homerus, Hesiodus ceterique veteres. Altera "est ἀναιδεία ut βασίλεια, *regina,* a solis Atticis, ni fallor, "usurpata." Suadet igitur ἀναιδίην εἰπιειμένε apud Homerum (Il. α'. 149.) scribendum. Hanc opinionem protulisse virum doctissimum, cujus eruditionem, ingenium et humanitatem suspicio, haud solito ejus subacto judicio, paucis ostendere conabor. Et hæc non parvi habeantur: Nam uti Clarke Præf. ad Iliad. observat, "ex elementis constant, ex principiis ori-"untur omnia; et ex judicii consuetudine in rebus minutis

184. " adhibita, pendet sæpissime etiam in maximis vera atque " accurata scientia." Mihi quidem videtur Ionicos Scriptores, inter quos recensendus est Homerus, substantiva, ab adjectivis in ὴς derivata, a dativo singulari eorundem formâsse. Pro certo habeo omnia fere composita et derivata a *dativo singulari* substantivorum vel adjectivorum conflata esse; et hanc opinionem exemplis supra in Annot. ad Sophocl. Œdip. Tyr. p. 142. stabilire conatus sum. Sic ἀληθὴς in d. ἀληθεῖ exhibet ἀληθείᾳ vel Ion. ἀληθείῃ. Hanc formam substantivi, scil. ἀληθείη apud Homerum in usu esse sequentia exempla docebunt. Il. ψ'. 361. Ὣς μεμνέῃτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποείποι. Odyss. λ'. 506. Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι.—Vide etiam π'. 226. φ'. 212. &c. In omnibus his locis tertia syllaba vocabuli est secunda pedis, quæ nullo modo produci potest, si ἀληθίᾳ scribamus. Idem dicendum est de Ἀναιδείη, quod etiam apud Homerum occurrit: Sic Il. ί. 372. Αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος. Odyss. χ'. 424. Τάων δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέδησαν. Sic etiam εὐκλείη, ab εὐκλεὴς c. εὐκλὴς. Il. θ'. 285. Τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα εὐκλείης ἐπέδησεν. Ab eodem venit adverbium εὐκλειῶς Il. χ'. 110. —A dativo singulari βασιλεῖ venit βασίλεια, *regina*, ab Homero juxta cum Atticis usurpatum. Sic Odyss. δ'. 697. Αἴ γὰρ δὴ, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη. Vide etiam η'. 241. ν'. 59. π' 337. ρ'. 370, &c.

Verum, neque αὐθαδὴς neque αὐθαδίᾳ apud Homerum, ni fallor, invenitur: αὐθαδίᾳ igitur, quæ, secundum Elmsleium, Ionicam formam habet, ab Atticis potius formata esse videtur. Mirum est virum doctissimum derivata ab adjectivis tertiæ declinationis cum his secundæ eadem lege teneri judicâsse. φιλίᾳ enim, sive φιλίῃ haud eadem ratione cum ἀναιδείῃ formatur: Hoc est a dativo ἀναιδεῖ, diphthongo retenta; illud a dativo femin. φιλῇ, quod in formando derivativo rejicit præpositivam, scil. η, vel potius ε (φίλει) retinetque subjunctivam, scil. ι, ut in plurimis aliis derivativis et diminutivis, uti supra ostendi in Annot. ad Œdip. Tyr. p. 142.—Sic etiam a κακὸς venit κακίᾳ. a dativo ξένος, scil. ξένοι, ξενίᾳ, &c.—Quid statuendum vult vir doct. de metro ἧς ὑπερπλήσῃ, et " de aliis sexcentis syllabæ brevis inter duas longas inclusæ " exemplis" haud intelligo: Nisi enim legitur vel ὑπερπλείσῃ, quod nolo, vel ἧσι ὑπερπλήσῃ, quod rectum judico, *Trochæum* habebimus in secundo pede.

——Si quid novisti rectius istis,
Candidus imperti: si non, his utere mecum.—Horat.

625. ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,] *cum deo autem dicetur.* εἰρήσεται, sub formâ med. passivè significat: quod et aliis verbis usu venit; uti notavit doctissimus Kusterus, de vero usu Verb. Med. Sect. III. Vide etiam Vol. I. ad. p. 120. n. 1. et Porsonum ad Med. 335. (339.) 185.

627. Ερωτες,—] Medeæ violentia ansam Choro præbet hujus cantilenæ pulcherrimæ. Strophe prima sic Latinè redditur à celeberrimo Hugone Grotio: *Quicunque modum non servat Amor, Hunc et Virtus et Fama fugit: At si veniat moderata Venus, nulla est æquè pulchra dearum. Parce, auratos, dea, parce, precor, Arcus in me tentare tuos: Parce indomita stringere tela, Desiderii tincta veneno.* ἐπ' ἐμοὶ, est *propter me, mei causâ.* [Sic infrà, ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις] χρυσέων τόξων, supple ἀπὸ, *ab aureo tuo arcu.*

629. Οὐδ' ἀρετὰν κ. τ. λ.] E duobus versiculis feci unum hexametrum hic, [Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, εἰ δ' ἅλις ἔλθοι—] et infrà 637. [Μηδέποτ' ἀμφιλογοὺς ὀργὰς, ἀκορεστά τε νείκη,—] Objici quidem potest non rectè in tertio loco tertii versus strophici positum esse dactylum, cum spondæus sit in tertiâ Antistrophici sede. Sed hanc legem sibi natam negant Tragici, præsertim in vulgatis versuum generibus; vide Androm. 135. 141. Deinde ἐν interposito, ingratus duarum syllabarum concursus vitatur ἀν ἀν. Quam facilè syllaba ἐν excidere potuerit, nihil attinet dicere. Porson. • ἅλις hic valet μετρία, ut Nost. Hel. 1111. εἰ δ' ἦσθα μετρία, indicante Elmsl.

633 • χρυσέων] χρυσέων, inquit Elmsl. Anapæstus est hic et infra v. 948. δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν. "Apud Tragicos sæpe legitur χρύσεος prima correpta. Primus hoc observavit Hermannus, quem vide Elem. Doctr. Metr. p. 44." Neutri autem, hanc opinionem exemplis tuenti, assentiri possum: In omnibus enim, ni fallor, duæ ultimæ vocabuli syllabæ ut una pronuntiari debent: Nam ubicunque in Iambicis Senariis occurrit prima syllaba semper producitur.

634. —ἄφυκτον οἰστὸν.] οἰστὸν est dissyllabon, ut semper apud Atticos. Vide egregiam Piersoni notam ad Mœrin, p. 272. *Idem.*

637—639. Μηδέποτ' ἀμφιλόγους—] • Ordo est: μηδὲ δεινὰ Κύπρις ἐκπλήξασα θυμὸν ἐφ' ἑτέροις λέκτροις προσβάλοι ἀμφιλογοὺς ὀργὰς ἀκορεστά τε νείκη. κ. τ. λ. *ne potens Venus, animum percellens propter alium lectum, ambiguas iras et insatiabiles* 186.

186. *rixas excitet, pacata conjugia colens, prompta lecti jugalis crimina expendans.* Pro vulg. Προσβάλοιμ', &c. Porsonus è quibusdam MSS. dedit,

> Προσβάλοι δεινὰ Κύπρις ἀ-
> πτολέμους δ' εὐνὰς σοιζουσ',
> Οξύφρων κρίσει, κ. τ. λ.

"Aptius," ait, "forsan metra congruerent, si legerimus "ἀλλ' ἀπολέμους εὐνὰς."

645. — ἀμηχανίας] Supple *οὔσας, ob consilii inopiam.*

649. * Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα.] Ambigunt interpretes de significatione horum verborum. Alii interpret. *hoc die confecto;* alii *hunc diem attingens.* Sensus videtur Anglice: *May I die before the termination of the day that sees me in exile.*

652. —οὐκ ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φρασάσθαι.] Angl. *we have not to tell it to each other from hearsay.*

655. Ωκτισεν—] Ita Porsonus ex conjecturâ Musgravii. Mox πάρεστι et ἀνοίξαντα membranæ.

658. —καθαρὰν ἀνοίξαντι κλῆδα φρενῶν'] Conf. *The Progress of Poesy*, sublimen Oden poëtæ celeberrimi Thomæ Gray: *Thine too these golden keys, immortal boy!* &c. * Hæc verba pulcherrime reddidit Hugo Grotius.

> Pereat, pereat genus exosum,
> Qui non vera coluere fide,
> Et reserata fore sinceri
> Cordis, amicos: mihi ne tales
> Unquam eveniat nosse sodales.

661. * Μήδεια, χαῖρε· κ. τ. λ.] Ad hæc fortasse respicit Aristophanes Plut. 322. Euripidem sectans.

> Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστιν, ὦνδρες δημόται
> Αρχαῖον ἤδη προσαγορέυειν καὶ σαφρόν·
> Ασπάζομαι δ'.——

187. 666. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς—] *Quare ad umbilicum terræ fatidicum ivisti.* ἐστάλης, aor. 2. pass. in med. sensu, ut sæpè fit, *misisti teipsum*, i. e. *ivisti.* [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10. Significationis autem verbi στέλλω investigationem vide apud Vigerum. edit. 1. Zeunii p. 303.] Cæterùm antiquissimi homines crediderunt oraculum Delphicum terræ umbilicum vel

mediam partem esse. Vide suprà ad Soph. Œd. Tyr. v. 898. 187.
* et Nost. Ion. 223. atque Barnesii annot.

673. * Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.] *Verba intellectu difficiliora quam pro hominum captu.* σοφώτερα hic valet, *quorum sensum nemo nisi sapiens intelligere possit.* Vide infra, 675. Phrasis ἢ κατ' ἄνδρα sæpe occurrit. Matthiæ Gram. Græc. sect. 449. pleraque exempla præbebit.

676. Ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα—] Oraculum hocce vel Davus explicare posset, neque opus esset Œdipo. Qui doctam ejus interpretationem, modestam non item, videre cupit, is adeat M. Ant. Mureti Var. Lect. Lib. III. c. 14.

684. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ.] h. e. ὁ ἀνὴρ. Nusquam ἀνὴρ priorem producit, nisi ubi ἀνέρος in genitivo facit. Cum verò ἀνέρος Attici nusquam in senariis, trochaicis vel anapæsticis usurpent, priorem vocis ἀνὴρ semper corripiant necesse est. Porson. ad Phœn. 1760. Vide etiam Phœn. 903. * τρίβων τὰ τοιάδε est *talibus rebus peritus.* Sic Nost. Bacch. 716. καὶ τρίβων λόγων. Aristoph. Vesp. 1418. οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς. Cum Acus. Rhes. 625. τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψά.

685. —δορυξένων.] οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. *Schol.* * Sententia autem Brunckii est δορυξένους apud Tragicos esse simpliciter ξένους. Sic Nost. Androm. 991. —ἢν δορυξένων ἐμῶν Μείνωσιν ὅρκοι.

687. —ὅδε;] pro adverb. ὧδε. "Vel ὅδε χρὼς, *hic color* "nempè *tuus color.*" T. Young. συντέτηχ' ante vocalem aspir. pro συντέτηκε, perf. med. *contabuit.* * Post ὄμμα supplendum putat Elmsl. τέγγεται vel aliquid ejusmodi. Laudat Homer. Il. γ'. 326. Æschyl. Prom. 21. ubi post φώνην supplet ἀκούσει.

693. * Ἦ που τετόλμηκ'] Pro ᾗ που legit Elmsl. ἦ γὰρ et hanc lectionem plurimis exemplis tuetur.

694. —πρὸ τοῦ] est πρὸ τούτου, supple χρόνου. Vide Vol. I. ad p. 151. n. 7.

695. —ἐρασθείς,] *captus amore* alterius,— Vide Vol. I. ad 188.
p. 62. n. 2.

696. Μέγαν γ' ἔρωτα·] supple ἐρασθείς. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 58. n. 14. et ad 59. n. 1.

702. —καὶ πρός γε—] scil. τούτοις. *et præterea.*

707. —πρὸς γενειάδος,] Vide suprà ad v. 65.

720. * Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδος εἰμὶ πᾶς ἐγώ.] Quæ verba ita interpretatur Buchananus, *muneri namque huic ego inefficax sum totus.* Malè Scholiastes, cum quo consentit Elmsl. εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμι. De significatione φροῦδος vide Analect. Maj. Vol. III. Annott. p. 264. v. 562.

725. —Αὐτὴ—] Hîc et infrà, v. 726. significat *tu ipsa*, i. e. *ultrò, sponte tuâ*. Vide inf. ad Theocriti Idyll. XI. v. 12.
189. 731. Μῶν οὐ πίποιθας;] *Annon confidis?* Vide Vol. I. ad. p. 27. n. 4.

734. —μυθῆ' ἄν] Porsonus cum Brunckio et nonnullis MSS. dedit μυθῆ' ἄν, quod est μυθῆο ἄν—pro μυθῆς ἄν. Μυθέομαι in voce act. cum accus. μυθέομαι in med. cum genit. conjungi jamdudum monuit Dawesius. [Misc. Crit. p. 398. (236)] confirmavit Valckenærius [ad Phœn. 522.] itemque Porsonus, qui Scholiasten laudat, ita hunc locum explicantem: ἄγουσιν ἐμὲ ἐκ γαίας οὐκ ἂν μυθῆο, ἐμοῦ subaudito. Ubi vide plura. Ingeniosum est quod addit idem vir egregius. "Illud," inquit, "etiam observatu non indignum, non varias esse lectiones "μυθῆσαι, μυθῆς ἄν, sed veram lectionem leviter depravatam. "Si enim plenis literis scribas ΜΕΘΕΙΑΝ, videas quam fa- "cilè in ΜΕΘΕΙCΑΝ transmutetur."

735. —ἀνώμοτος] Ita, pro vulgari ἀνώμοτος, reposuit Musgravius ex conjecturâ Mureti, duobus MSS. confirmatâ: et in ver. 744. pro vulgari οὐκ, idem legendum proposuit ex propriâ conjecturâ ὄκ' i. e. ὄκα· et locum ita reddit: Λόγοις δὲ συμβὰς, κ. τ. λ. *Verbis vero compositione factâ, et diis jurejurando non obstrictus, amicus fortè illis fies, et legationibus facilè obtemperes:* Lectionem autem vulgarem sic reddit ac tuetur Heathius: *Cum verò et verbis disertis promiseris, et deorum jurejurando sis obstrictus, amicitiam non violabis illorum*, Creontis scil. et Peliadum domûs, *et simul legationibus me repetentibus non obtemperabis;* hoc est, non necesse erit tibi, amicitiam, quam cum illis coluisti, abrumpere, honestum habenti prætextum me non tradendi. Οὐκ ἂν πίθοιο MSS. edd. "Sed cum," inquit Porsonus, "negativa particula "sensui noceat, varias conjecturas proposuêre Viri docti. "Ὄκ', Musgravius, sed hoc ne in melicis quidem, nedum in "senariis apud Tragicos comparet. σύγ' ἄν Brunckius edi- "dit, quod et nimis emphaticum est, et Ægeum cæteris ho- "minibus pejorem faceret. Quod conjecit Wyttenbachius, "[ταχ' ἂν πίθοι.] edidi, ut verisimillimum. Ne Ægeum "offendat, timorem suum isto *fortasse* moderatur Medea." * Porsonus aliique a vulgata Scriptura, sine ulla necessitate, uti mihi videtur, discesserunt. Nullam oppositionem esse inter ὀρκίοισι μὲν ζυγὶς et λόγοις δὲ συμβὰς censeo; posteriora enim verba ad Ægei promissum, scil. σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα, Πειράσομαι σου προξένην δίκαιος ὤν, referenda sunt; et, si legamus, καὶ θεῶν ἀνώμοτος, hæc ad ὀρκίοισι μὲν ζυγὶς spectare oportet. Medea igitur, Ægei et promisso, (πίποιθα v. 731.) et jurejurando confisa, jure illum potius sibi quam inimicis amicum futurum sperat, ideoque legationibus illam repetentibus non

obtemperaturum. Hæc verba unus e Scholiastis eodem 189.
modo explicat. Ad fidem a Medea et verbis et jurejurando sibi demandatam respicit Ægeus, infra 741.

Ἐμοί τι γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα
Σκῆψίν τιν' ἐχθρεῖς σοῖς ἔχοντα δυσνύναι.

σκῆψίν τινα comprehendit et *pacta verbis* et *jusjurandum per deos.*

739. —*ἵλιξας, ὦ γύναι,*] Valckenarius proposuerat *ἵδρυξας* pro *ἵλιξας*. Porsonus ipse edidit *ἵλιξας, ὦ γύναι*, &c.

748. *Τὸ σόν τ' ἄρεμες μᾶλλον*] *Et tua* res *magis stabilis est.* *τὸ σὸν*, supple *πρᾶγμα*. Porsonus *ἄρεμες*, ut suprà. *τὸ δὲ ἱκνεῖσθαι θεοὺς, ἀντὶ τοῦ ἐπιμέλεσθαι τοὺς θεοὺς, οὓς βούλει μοι ἐπίσασαι. Schol.* Sic Iph. T. 748. *Ὁμοῦ σὺ δ' ἵκεσθ' ὅπου ποτ' ἐστὶν ὅστις ἱστῶν*· atque ita porrò. Jac. Tate. * Iph. Aul. 529. *Λίξω ἃ Κάλχας θεσφατ' ἐξηγήσατο. ἐξηγητὴς* est interpres cæremoniarum et juris sacri.

747. *Μήτ' αὐτὸς—ἐκβαλεῖν*] Nominat. cum infinitiv. more Græco, ubi Latini accusativo plerumque utuntur; *te neque me ejecturum*, &c.

750 * *λαμπρὸν Ἡλίου τι φῶς.*] Porsonus dedit *Ἡλίου δ' ἀγλὸν σέβας*. Matthiæ Aldinam lectionem revocavit, quem sequitur Elmsleius.

751. —*ἰμμενῶν, ἃ σου κλύω.*] i. e. *μενῶν ἐν τούτοις ἃ κλύω ἐκ σου.*

752. * *τί δ' ἔρῳ τῷδι μὴ 'μμένων πάθοις*;] Ita hæc verba resolvit Elmsl. *τί παθὼν ὤχω ἐὰν μὴ ἐρῷ τῷδι ἐμμένης*; et observat "optativum cum interrogatione hoc modo usurpatum alibi "non reperi." Particulam *ἂν* potius subintelligi puto, scil. *τί δ' ἂν πάθοις μὴ ἐμμένων τῷδι ἐρῷ*; *Quid autem patieris?*

757. *Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ—*] *ὁ Μαίας—Ἑρμῆς* scil. *ὁ υἱὸς Μαίας. πιλάσαι*, ad verbum, *faciat te appropinquare.* Vide Vol. I. ad p. 27. n. 11. * Mercurius apud Nostrum, Phœniss. 998. vocatur, ni fallor, *Πόμπιμος ὁ δαίμων.* Schol. tamen intelligit de Jove.

759. *Ὦν τ' ἐπέσπασ' σπεύδοις κατίχων, Πρόξενε,*] Ordo videtur, *πρόξενε τι* [*τὰ πράγματα*] *ὧν ἐπέσπασ' σπεύδοις κατίχων.* Rarius participium verbi *κατίχω*, sæpissime autem simplicis *ἴχω*, alterum verbum subsequitur; Sic Aristoph. Av. 341. *τοῦτο μὲν λαμπὰς ἴσχει κάρτα.* Nub. 505. *τί κυπτάζεις ἴσχει πρὸς τὸν θύραν*; Theocr. XIV. 8. *παίσδιος ἴσχεν.*

761. —*δεδίκασαι*] *visus es*, perf. pass. regulariter à *δικάω*. frequentiùs *δέδιξαι*, ab obsoleto *δίκω*. Vide infrà ver. 818.

766. —*ἀνὴρ*—] Vide supra ad 684.

767. —*πέφανται*] *apparuit.* Perf. pass. in med. sensu.

768 *Ἐκ τοῦδ' ἀνεψιμένα πρυμνήτου κάλων.*] *Ex hoc suspen-*

190. *demus rudentem puppis*, — metaphoricè. ἀναψόμεσθα, vulg. pro ἀναψόμεθα, ut sæpè apud poëtas. Vide Iliad. ά. 140. Thoocr. Idyll. XVII. 1. &c. Vide Nost. Herc. F. v. 478.

775. Ὡς καὶ, δοκεῖν—] Interpunctionem imperfectam à medio ad finem hujus versûs removit Porsonus, et omninò delevit versum qui sequebatur, quique abest à Flor. teste Valckenario ad Phœn. 1236. * Mire hæc verba interpretes torquent, nihil animadvertentes quæ Medeæ ratio sit, quæque, cum Jasone congressa, ei dicturam profitetur. ἴσχειν inquit Portus, *pendet a verbo* λέξω, *quod præcedit, et ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetitum subauditur.* Idem dicendum est de verbo δοκεῖν, quod persuasum habeo Euripidem scripsisse pro vulgato δοκεῖ. Ὡς denotat Medeam Jasoni verba sequentia vel talia dicturam, quo melius insidias in sponsam ejus et liberos celet. Minima distinctione, igitur, post Ὡς, interpungendum est: verba, quæ sequuntur, scil. καὶ δοκεῖν κ. τ. λ. quasi διὰ μέσου ponenda judico, quippe quibus Medea mox uti statuit. Hoc modo igitur construe et interpretare, Anglicè: λέξω ὡς, "ταῦτα καὶ δοκεῖν μοι καὶ καλῶς ἴσχειν, καὶ εἶναι ξύμφορα καὶ κα-"λῶς ἐγνωσμένα." *I will address him thus, "that I approve "of his conduct, that it is honourable, and advantageous, and "well devised."* Ex his, ita expositis, clare patet versum interpositum scil. γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει, minime cum sequentibus verbis, καὶ ξύμφορ' εἶναι, κ. τ. λ. congruere, ideoque exulandum esse.

776. —ἐγνωσμένα·] vulgò εἰργασμένα.

778. * Οὐκ ὡς λιποῦσα πολεμίας—] Post verba παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι syntaxis postulat λιποῦσα, haud λίποῦσα. "Vide," inquit Elmsleius, "an legendum λίποῦσ' ἄν quod "idem fere significat." Ad exemplum quod profert de hujusmodi constructione, sequentia addas. Demosth. π. στεφ. Ὑμεῖς δ' οἱ καὶ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰκότως. Id. ὡς οὐδ' ἂν, εἴ τι γένοιτο, ἔτι συμπνευσάντων ὑμῶν καὶ τῶν Θηβαίων. Male ab omnibus scribitur συμπνευσόντων. Nost. Hippol. 521. παντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι· —Omiserunt versum post 781. Bruncknius et Porsonus, scil. νύμφη φέρουσας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Revocavit Matthiæ, sed uncinis inclusit: Revocavit etiam Elmsleius; qui tamen sequentem Λιπτόν τι πίπλοις καὶ πλόκοις χρυσήλατον rejicit, quia "hic versus totidem verbis legitur "iterum v. 919. (945)."

788. —κατακτινῶ] Porsonus semper mavult κτενῶ in fut. Vide ad Orest. 929. 1599. et infrà 1059.

791. Ἐξείμι γαίας.] *Exibo ex hac terrâ.* Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

191. 796. —ἐξελίμπανον—] Vide Frag. Gram. Gr. p. 14. not.

801. * ἐπὶ κακὴν κακῶς] Adjectivum et suum adverbium vel vice versa sæpe ordine sequuntur: Sic Nost. infra v.

1383. κατθανεῖ κακὸς κακῶς. Tro. 446. ἦ κακὸς κακῶς ταφήσει 191.
νυκτὸς. Cf. Aristoph. Nub. 550. Similiter Sophocl. Phil. 167. Πτηνοῖς ἰοῖς στυγερὸν στυγερῶς. Nonnunquam quædam verba interjecta sunt. Sic Sophocl. Phil. 1351. Ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς. Aristoph. Eq. 2. κακῶς Παφιλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν.—&c.

807. * Ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,] Distinguit Elmsleius inter κοινῶσαι et κοινώσασθαι. Illud *rem aliquam cum aliis communicare*, hoc *rei alicujus particeps fieri* significat. refert ad v. 486. (499.)

808. Σέ τ' ὠφελεῖν—] Vide *Hurd's Commentary, &c. on Horace's Art of Poetry*, Vol. I. p. 138.

812. * Ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις,] Vulgo σὼ παῖδε. Verum ostendit Elmsleius Medeæ liberos semper παῖδες aut τέκνα appellari, nunquam παῖδε aut τέκνω: revocavit igitur Aldinam Lect. σὸν σπέρμα et defendit Dejaniræ verbis apud Sophocl. Trach. 303. Vide ejus Annot.

815. * Ἴτω· περισσοὶ—] ἴτω Angl. *be it so*; περισσοὶ, Angl. *superfluous*.

818. * λέξῃς δὲ μηδὲν] Optime Elmsleius dedit λέξῃς pro vulgari λέξεις: hoc enim cum μηδὲν solœcum est.

819. γυνή τ' ἔφυς,] *et mulier es*. Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113. "Hoc non ad Chorum dicitur, ut putat vir admodum Reverendus R. Hurd, sed ad nutricem." Jac. Tate.

820. Ἐρεχθεῖδαι—] Chorus ab Athenarum Rege arripit occasionem Athenas à Sapientiæ et Poëticæ studio commendandi; et Medeam à cæde liberorum obnixè dehortatur. Barnes. Hoc simul argumento, quod non potuit non jucundum esse Atheniensibus, poëta eximius artificiosè suorum civium benevolentiam captat. Ἐρεχθεῖδαι,—ita appellantur Athenienses à vetere suo rege Erechtheo.

822. Ἱερᾶς χώρας—] Constructio est: ἀφ' ἱερᾶς τ' ἀπορθήτου 192.
χώρας, [supple γενομένοι] *Sacrâ terrâ invictâque oriundi*. Athenienses scil. αὐτόχθονας, se esse jastabant. [Vide Vol. I. ad p. 32. n. 7.] *qui depascitis illustrissimam sapientiam*.

825. —λαμπροτάτου—αἰθέρος] Idem observat Aristides in Panathenaico. Musgrave.

827. Ἔνθα πόθ' ἁγνὰς—] *Ubi castas quondam Pieridas Fama novem peperisse Narrat flavam Hermonien*. Buchanan. Εὐθέλουσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλων θεῶν ἱερὸν εἶναι τὸν Εἰλισσὸν, καὶ Μουσῶν βωμὸς ἐπ' αὐτῷ ἐστιν Εἰλισσιάδων. Pausanias. [Lib. I. p. 45. edit. Kuhnii.] ξανθὰν ex hac voce colligitur, Ἁρμονίαν nomen proprium esse. Musgrave. Est nimirùm pulchra προσωποποιΐα.

831. Καλλιπάου—] Ordo est: κληΐζουσι τε τὰν Κύπριν ἐπὶ ῥοαῖς καλιπάου Κηφισοῦ ἀφυσαμέναν πνεῦσαι μετρίας ἡδυπνόους αὔρας

192. κατὰ χώραν. Sic autem initium hujus antistrophes constituit Porsonus:

Τοῦ καλλιναόυ τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοᾶς
Τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσ-
σαμίναν, χώρας κατασπιῦσαι, &c.

et observat in notâ: "τοῦ omittunt edd. pleræque, habent "A. Schol. Deinde ἀπὸ ex A. Brunckius, ut et ῥοᾶς ex "ejusdem suprascriptâ lectione. (841.) Duplicavi σ, quod "in choricis licet." * Nunquam duplicare licet. Recta Matthiæ, ἀφυσαμίναν. Ceterum de Venere, Musis et Cephiso mentionem facit Sophocl. Œdip. Col. 685. in Cantu Chorico fere omnium suavissimo et pulcherrimo. οὐδ' ἄϋπνοι Κρῆναι μινύθουσιν Κηφισοῦ (Brunck. Ἰλισσοῦ) νομάδες ῥείθρων, —οὐδὲ Μουσᾶν χορεοὶ Νιν ἀπιστύγησαν, οὐδὲ χρυσάνιος Ἀφροδίτα.

842. Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλις—] *Quomodo igitur sacrorum fluviorum aut urbs, ἢ χώρα φίλων aut regio amicorum,* [Athenas intelligit, quæ alluuntur à sacris fluviis Cephiso et Ilisso, et regionem Atticam,] ἵξει σε πόμπιμον, *excipiet te* eò *deductam,* τὰν παιδ. τὰν οὐχ' ὁσίαν; *interfectricem liberorum et impiam?* σκίψαι μετ' ἄλλων πλαγὰν τεκέων; *considera unà cum aliis cædem liberorum,* &c. Ingeniosè conjicit doctissimus Frid. Jacobs pro μετ' ἄλλων scribendum μετ' ἄστων ut jungatur cum ἵξει, et sensus sit, *quæ regio civibus suis te ascribere poterit?* Animad. in Eur. Trag. p. 25. Hanc Jacobsii conjecturam observatu dignam putavit Porsonus.

849. —πάντως] Vide canonem Dawesianum (ut benè exprimitur à Porsono ad Hec. 515.) citatum suprà ad v. 386. Barnesius idem ferè observârat, ad Eur. Alcest. 384. (390.) Vide Brunckium quoque ad Soph. Antigon. 926. 986. et ad Soph. Electr. 399. Conf. quæ idem vir acutus disseruit de masculino duali, quum sermo est de feminis, ad Soph. Electr. 977. Quod autem ad πάντες vulgatam lectionem attinet, pro eo J. Tate legendum proponit πᾶσαι· et Porsonus, qui observavit πάντες πάντως vulgo, et in tribus MSS. πάντως πάντες, edidit bis πάντως, ut duplicatur θανάτῳ suprà 648, (655.) uterque, puto, ut vitetur violatio canonis Dawesiani. Sed mihi vix ulla hîc videtur violatio. Notum est primariam Chori personam, quæ apud Tragicos vulgò loquitur, loqui indifferenter vel plurali vel singulari numero, sive Chorus ex viris constet seu ex feminis; nam Chorus spectatur nunc ut una dramatis persona, nunc ut plures: et, si ex feminis constat, spectari potest nunc ut una femina, nunc ut plures. Totus igitur femininus Chorus loquens, tanquam una femina, de se, si usurpat pluralem numerum, usurpet masculinum genus necesse est.

193. 852. Πῶς δὲ θράσος—] Admodum explicatu difficilis est

hæc Antistrophe; nec placent ullæ, quas viderim, criticorum hariolationes. Conemur aliquid et nos. "In re de- 193.
"sperata," ait Porsonus, paulò plus audaciæ condonandum "est." Vulgaris lectio sic forsan ordinanda: πῶς δὲ ἡ θράσος φρενὸς [ἔστασι σοί,] ἢ [πῶς] λήψει τέκνων σὸν χερὶ τε καρδίᾳ, προσάγουσα δυσὰν τόλμαν; *Quomodo verò aut animi confidentia* erit tibi? *aut* quomodo *prehendes liberos tuos manu, atque ex animo, infandam adhibens audaciam?* πῶς δὲ—προσβαλοῦσα ὄμματα τέκνοις—σχήσεις ἄδακρυν μοῖραν; *Et quomodo, oculis in filios conjectis, tenebis sortem lacrymarum expertem?* Quæ sequuntur ἰλλιπτικὰ videntur et abrupta, uti decuit personam graviter commotam: φόνου οὐ δυνάσει, [suppl ἐπιχειρῶν] παίδων πιτνόντων ἱκετῶν, [ἢ δυνάσει] ἢ τλάμοσι θυμῷ τίγξαι χέρα φόνιον i. e. ἢ φόνῳ. *Cædem* aggredi *non poteris; liberis supplicibus cadentibus,*—non poteris *audaci animo tingere manum cædè.* Pro Σχήσεις; φόνου, Porsonus dedit Σχήσεις φόνου; quod certè multò melius. • Inter tantas difficultates vide an hoc modo verba interpungenda et legenda sint.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ
Χειρί; τέκνοισιν οὐ
Καρδίᾳ τε λάξεις
Δυσὰν προσάγουσα τόλμαν;

Necesse est ut duplex ἢ et φρενὸς et χειρί sub eodem regimine contineat, diversis tamen casibus.

863. Οὔ τ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ',] Ita Porsonus edidit, scil. τ' pro τοι, non ut possit elidi diphthongus in τοι, sed per crasin vocalem in ἂν longam efficiat.

866. —τὰς δ' ἐμὰς ἐργὰς φίλων Εἵνεκ' σ'—] Ita Brunckius dedit.

867. —ὑπέργασται—] *præstita sunt*—Hoc verbum, vulgò 194.
deponens, sumitur hic sensu passivo.

868. • Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην, Κἀλοιδόρησα.] Angl. *I have reasoned with myself, and have blamed myself.*

873. Γαμὰς τύραννον,] *ducens puellam regiam.* τύραννος, ὁ, ἡ.

876. —οἶδα δὲ χθόνα φεύγοντας ἡμᾶς,] Angl. *I am sensible that we fled from the* Thessalian *land.*—Ita Barnesius et Musgravius. Malè, ut opinor. De se solâ loquitur Medea, et in plur. masc. [Vide suprà ad v. 858. et 889.] Vertas igitur: *Novi autem me fugere hanc terram, et indigere amicis.* Vide infrà ad v. 930. • Minimè Medea de se sola loquitur, alioquin dixisset οἶδα δὲ χθόνα Φεύγοντες ἡμᾶς, καὶ στερίζοντες φίλων. Sic Nost. Hippol. 1311. Ἀφ' οἵας πατρὸς τρυφᾶς ἀρὰς ἔχων σαφῶς; Loquitur sine dubio de scipsa et suis liberis. Notam interrogationis post φίλων, posuit Elmsleius, haud post παιδὸς ubi poni solita est. Callide et ingeniose

194. suam causam apud Jasonem agere statuit Medea ut consilium melius tegeret. Dum igitur commoda sibi memorat, adversa etiam leviter tangit ut Jasonis socordiam atque a se suisque alienationem quodammodo perstringat. Igitur si dixisset, οὐκ οἶδα δὶ χθόνα—φίλων; periculum esset ne animum ejus irritaret. Leniter itaque dicit οἶδα δὶ χθόνα κ. τ. λ. ut videretur opem suam implorare atque illum sibi amicum facere velle.

878. —ἡσθόμην—ἴχνσα] Vide suprà ad v. 26.

884. * Νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδισθαι σέθεν] κηδεύουσαν ad ᾗ scil. Medeam referendum est. Verba sic ordinanda, ἥδισθαί τε κηδεύουσαν νύμφην σέθεν. Angl. *And to feel pleasure in attending upon your bride.*

885. —οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν—] Sic Virg. Æn. IV. 569. *Varium et mutabile semper femina.*

888. * Παρήμεθα,] Vulgo παρείμεσθα. Angl. *I was wrong.* Nost. Herc. F. 775. Νόμον παρέμενος, ἀνομίᾳ χάριν διδούς.

890. *Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο, λείπετε στέγας.] Bene Elmsleius δεῦρο pro δεῦτε, quod non est Atticum. Cum δεῦρο subintellige ἔλθετε. Nost. Alcest. 795. Δεῦρ' ἔλθ' ὅπως ἂν καὶ σοφώτερος γένῃ.

897. *Ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντις χρόνον. Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην;] Quæ verba ita reddit Buchananus, *O liberi, an superstites Exporrigetis dextras caras diu?*

900. Χρόνῳ—] *tandem, post longum tempus—*

902, 903. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων—] Constructio est: Καὶ χλωρὸν δάκρυ καθωρμήθη [ἀπ'] ὄσσων μοι, *Et tenera lachryma erupit ex oculis mihi.* Καὶ μὴ προβαίη, *Atque utinam non evadat majus malum, quam nunc est!* * Quærere licet quo sensu Noster adjectivo χλωρὸν cum δάκρυ utitur. Primaria ejus significatio est *viridis.* Sic Hippol. χλωρὰν ἂν ὕλην. Quod autem *viride* se habet, est etiam *integrum, recens.* Hinc Nost. Hecub. 126. τύμβον στιφανοῦν Αἵματι χλωρῷ. Soph. Trach. 1055. ἐκ δὶ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν ἤδη. Nost. Cycl. 67. Οὐκ οἶνου χλωραὶ σταγόνες. Eodem fere sensu accipi potest χλωρὸν δάκρυ.

905. —ἐργὰς ποιεῖσθαι—*iras concipere.*— Vide Vol. I. ad p. 150. n. 4.] πόσει γε παρεμπολῶντι ἀλλοίας γάμους, *in maritum saltèm qui alienas nuptias comparat.*

907. —μεθίστηκεν—] Tempus quod vocant præs. perf. et subauditur. pron. reciprocum. Vide Vol. I. ad. p. 3. n. 7.

195. 908. —ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,] *Sed sero.*

912. * ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας Τα πρῶτ' ἴσισθαι] De hoc loquendi ratione consule Matthiæ Gramm. Græc. § 438. Greek Exerc. Ed. III. p. 66. Obs. 2.

918. Αὕτη] Reiskius; quod recepit Porsonus. *Conf. Nost. Alcest. 789.

924. Γυνὴ δὶ, θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἵφυ.] *Mulier verò est na-*

turâ aliquid molle, et ad lacrymas proclive. MUSGRAVE. 195.
Vide suprà ad v. 894. et ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113.

929. —μεμνήσομαι] Hâc formâ hujus verbi, ab Homero etiam adhibitâ Il. χ'. 390. semper utuntur Tragici, μνήσθησομαι nunquam. Idem dici potest de κλήθησομαι et κεκλήσομαι. Sed βληθήσομαι et βεβλήσομαι promiscuè usurpant. PORSON.

930—933.] Constructio est: Επεὶ δοκεῖ τύραννος γῆς, ἀποστέλλειν ἔμε, καὶ τάδε [scil. τὸ ἀποστάληναι ταύτης τῆς γῆς] ἐστι λῷστα μοι, ὅπερ γινώσκω καλῶς, καὶ τὸ μὴ ναίειν ἐμποδὼν σοι τοῖς τε κοιράνοις χθονὸς [ἐστὶ λῷστα,] κ. τ. λ. JAC. TATE.

937. * Οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι·] Vulgo οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι. De hac constructione vide Analect. Græc. Vol. III. p. 239. v. 48.

943. —ἃ καλλιστεύεται—] h. e. ἃ τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποις ὄντων κατὰ πολὺ καλλιστά ἐστι.] VALCKENÆR. * καλλιστεύεται idem valet ac κάλλιστα ἐστί.

955. * τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;] Verbum κενόω regit et accusativum et genitivum: Cave ne putes κενοῖς esse optativum: est indicat. contr. pro κενόεις· ut et etiam ἀξιοῖ infra pro ἀξιόει.

960. * πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.] Barnesius citat, Ovid. Art. Amandi III. 653. et Horat. Car. III. Od. 16.

962. * Κείνης ὁ δαίμων· κεῖνα νῦν αὔξει θεός.] Quis sit horum verborum sensus haud satis intelligo. Interpretes et Editores de rebus minime dubiis doctè disserere solent: ubi verò aliquid obscurum et minus divulgatum sese offert, prætereunt silentio. Forsan hoc modo interpretari liceat. *Ejus*, scil. uxoris Jasonis, *fortuna* dominatur: *hæc*, scil. δῶρα, *nunc auget Deus.*

977—8. Θήσει,—] Porsonus edidit. Θήσει τὸ Αἴδα κόσμον 197.
αὐτά γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.

980. Χρυσεότευκτον—] Hîc versus non omninò cum strophico congruit. Scio quàm periculosum sit nova verba confingere, sed analogiæ conveniret χρυσεόπλεκτον. PORSON. * Dedi, præeunte Elmsleio, χρυσότευκτόν τι, quod a Reiskii conjectura sumitur.

982. —ἕρκος] *rete.* Hom. Od χ'. 469, &c. MUSGRAVE.

984. Προσλήψεται—] Porsonus dedit:

Προσλήψεται δύστανος, ἅ-
ταν δ' οὐκ ὑπεκδραμεῖται.

" ὑπεκφεύξεται edd. MSS. quod," inquit, " metrum apertè " vitiat. Dedi ὑπεκδραμεῖται, quod non semel occurrit apud " Euripidem. Alterum facilè pro interpretatione irrepere " potuit."

988. Παισὶν ἢ κατειδώς—] Dixerat Jason, v. 562. se ideò Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medea genitis lautioris

197. vitæ subsidia compararet. Id igitur consilium quia ipsis in exitium versurum erat, meritò hîc exclamat Chorus: *at tu nescius Pueris exitiales facultates paras*, βιόταν, *opes*, facultates, ut βιότον v. 1110. et v. 1116. MUSGRAVE. * Colligit Elmsleius e Scholiaste legendum esse Ὄλεθρον βιοτᾷ, ut constructio sit, προσάγεις Ὄλεθρον βιοτᾷ παισὶν. Quæ lectio verior mihi videtur.

991. —μοίρας ὅσον παροίχει,] *quantum calamitatis ignoras?* * Reddit Elmsl. *quantum a pristina fortuna excidisti.* Vereor autem ut vel illa vel hæc sit vera verborum interpretatio. παροίχομαι est *prætereo.* Sic Æschyl. Agam. 576. (Ed. Butleri) παροίχεται πόνος. Suppl. 461. Ἦ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι. Constructio Nost. l. videtur ὅσον (διάστημα ἀπὸ) μοίρας παροίχει. *Quam parvulo intervallo a fato recedis!* Quam prope ad perniciem pervenis! Ad eandem fortunam respicere chorus videtur infra ad v. 1303. Jasonem allocuta, Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ' κακῶν ἐλήλυθας.

1000. —τἀκεῖθεν] *indè*, i. e. κατὰ τὰ πράγματα ὄντα ἐκεῖθεν.

198. 1002. Τι συγχυθεῖσ' ἕστηκας,] Angl. *Why dost thou stand confounded?*

1003. —Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ—] Angl. *These things do not accord with*, &c.

1004. —Μῶν τιν'—] Constructio est: μῶν οὐκ οἶδα ἀγγέλων τινα τύχην, ἐσφάλην δὲ δόξης; *An aliquem casum insciens nunciavi, et opinione frustratus sum?* οἶδ' ἀγγέλλων, Græcismus tironibus satis notus. ἐσφάλην, *erravi, frustratus sum*, aor. 2. pass. in sensu med. σφάλλω, *supplanto.* σφάλλομαι, in voc. med. *erro, titubo.* δόξης—scil. τοῦ ἔμε εἶναι εὐαγγέλον. Vide Vol. I. ad p. 24. n. 2. * τύχη hîc ut sæpe aliis in locis est *infortunium, calamitas.*

1011. —κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.] Pulcherrima est conjectura Musgravii, qui pro κρατεῖς τοι καὶ σὺ, proponit κατάξῃ καὶ σὺ—i. e. *Bono es animo; reducta eris et tu in patriam à liberis.* Nam ita esse sensus hujus verbi apparet ex Thucydide aliisque Historicis. Laudat Musgravii conjecturam Porsonus; sed edidit —κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. *Certè redibis ab exilio olim a liberis tuis deducta.* Et observat, voces κατίεναι, κατέρχεσθαι hoc sensu sæpissimè usurpari.

1015. Δράσω τάδ'.] Locutionis formula, apud poëtas Tragicos usitatissima, ad denotandum obsequium loquentis. Vide suprà v. 188. et alibi passim.

1023. * Εὐνὰς ἀγῆλαι,] *Lectos ornarim.* ἀγάλλω est *splendide atque eleganter orno,*—λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν, *fascesque sustulerim accensas.* Nost. Iphig. Aul. 732. τίς δ' ἀνασχήσει φλόγα; Cf. etiam Phœniss. 354.

1026. * Κατεξάνθην πόνοις,] καταξαίνειν est *carminando con-*

sumere. Hinc *lacero, discerpo, consumo.* Aristoph. Achar. 318. τί φειδόμεθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα; Æschyl. Agam. 205. κατέξαινον ἄνδος Ἀργείων.

1037. Τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γελώ;] *Cur arridetis extremo risu?* [Vide suprà Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Cæterum hic in personâ Medeæ repræsentandâ summi poëtæ ingenium mirè elucet.

1040. Οὐκ ἂν δυναίμην,] *Non possum* consilium meum ex- 199.
sequi.

1045. Καί τοι τί πάσχω;] Angl. *And yet what is my situation?*

1047. —ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,] *Sed meæ erat ignaviæ, etiam animo protulisse molles sermones.* * προέσθαι hic valet *permittere*, eodem fere sensu quo apud Xenoph. Pæd. 5. διὰ δὲ τὸ μηδένα αὐτοῖς ἠθελήκεναι προέσθαι μήτε χρήματα πολλά. Thucyd. l. I. καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέσθαι τοῖς Κορινθίοις.

1049. —ὅτῳ δὲ μὴ—] *Cuicunque verò non licet adesse meis sacrificiis, ipse viderit: non autem dextram meam hebetabo.* [Ad verbum:—*dextram meam non corrumpam* misericordia; ut pulchrè vidit et interpretatus est Musgravius.] Atrox autem mulier statim misericordiâ movetur et animum suum alloquens hæc addit: μὴ δῆτα, θυμὲ, κ. τ. λ.

1055. * Μὰ τοὺς παρ' Ἅιδην νερτέρους ἀλάστορας,] Μὰ prospicit ad negativum particul. οὔτοι. Ceterum, scribendum παρ' Ἅιδῃ censeo; παρὰ enim cum accusativo postulat verbum activæ signif. vel motus: Sic Sophocl. Œdip. Tyr. 972. Κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος.

1059. Ἡμεῖς—οἵπερ] De seipsâ loquens utitur plur. masc. ut expositum fuit suprà, ad v. 849. et 386. De Œdipo loquens Euripides, Phœn. 34. hac phrasi utitur:—τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων, *parentes explorare volens.* Ad quem locum ita eruditissimus Valckenærius, "*Parentes,*" inquit, "plus semel Sophocli, sed apud Euripidem, quod memine-"rim, alibi nuspiam vocantur φύσαντες· *pater* ipsi φύσας, *ma-"ter* nunquam φύσασα dicitur vel φυτεύσασα· hujus appella-"tionis honorem μισογύνης cum muliere communicatum no-"luit; quæ secundum Euripidem tanquam *humus* conside-"rabatur, &c." Lectionem igitur præfert à Strabone conservatam, XVI. p. 1105. C. τοὺς τεκόντας. "Sed me qui-"dem," inquit Porsonus, "ne hoc reciperem, deterruit "locus Med. 1059. (1071) ubi Medea de se solâ verbum "ἐξεφύσαμεν adhibet." At si Medea de se verba faciens adhibet genus masculinum, (quod necessariò facit plurali numero utens) quidni etiam adhibeat verbum, quod maribus

solùm conveniat? Immò genus hoc locutionis id omninò postulare videtur.

1063. Αλλ'—εἰμὶ γὰρ—] i. e. Αλλὰ διὰ τί οὐ; γὰρ, &c. Sed cur non? *ego enim vadam miserrimam viam.*—

1069. * Εὐδαιμονοῖτον] Elmsleius, Εὐδαιμονοίτην, atque ita monet "Secundam personam dualem a tertia diversam non "fuisse, primus, ni fallor, monui ad Aristoph. Achar. 733." De hac opinione vide quæ dixi ad Nost. Alcest. 282. Analect. Maj. Vol. III. p. 250. In addendis duo exempla ab Homero petita dedi quæ sententiam doctiss. viri evertere videntur. scil. Il. θ', 456. Ἀψ ἐπ' Ὄλυμπον ἵκεσθον ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστίν. σ. 583. Ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· αἱ δὲ τομαῖς. Ex hoc posteriore exemplo potius dicendum est tertiam personam a secunda diversam non fuisse.

200. 1072. —οὐκετ'—εἰμὶ—] οἵατι προσβλέπειν ἐς ὑμᾶς,—Vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

1075. Θυμὸς δὲ—] *Sed ira est potentior*, &c. * Confert Barnes. Ovid. Met. VII. 20. *Video meliora, proboque; deteriora sequor.*

1077. Πολλάκις—] Chorus de incerto liberorum in hâc vitâ successu agit, conjugiique et cælibatûs commoda inter se confert. BARNES.

1079. —ἢ χρὴ—] Ita optimè MS. Bib. Reg. Par. Cæteri, ut vulgò, εἰ χρὴ. *Sæpè jam per subtiliores sermones ivi, et ad certamina majora veni quàm quæ convenit genus muliebre investigare:* MUSGRAVE. ἀλλὰ γάρ ἐστι Μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἢ πρεσμιλεῖ Σοφίας ἵνικεν· *sed enim est et nobis Musa quæ nobiscum versatur Sapientiæ causâ: πάσαισι μὲν ἔ. omnibus quidem non* versatur: παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς ἴσως ἂν εὕροις τὸ [γένος δηλονότι] γυναικῶν οὐκ ἀπόμουσον. *namque exiguum sanè numerum in multis forsan invenies—numerum* scilicet *mulierum—non alienum à Musis.* * Dubito de voce ἵνικεν et hic et supra ad v. 995. Scio quidem et ἵνικα et ἴνικεν sæpe apud Epicos legi, minime autem apud Tragicos in Senariis, quibus οὖνικα vel ὅθ' οὖνικα magis placet. In Nost. loco legendum duco οὖνικα, et infra etiam v. 1111. quanquam, quoniam Anapæstica metra ab Hexametris non multum discedunt, ἴνικεν tolerari potest. Vide Prosod. Græc. p. I. p. 66.

201. 1097. —θρέψουσι—] θρέψασι ediderunt Brunckius et Porsonus. Vide Dawes. Misc. Crit. pp. 229, 281.

1104. Καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτον θ' ἥβην,—] *Esto enim, victum affatim invenerunt, et corpora liberorum ad puberem ætatem pervenerunt, et hi frugi facti sunt: εἰ δὲ οὗτος δαίμων κυρήσει —Θάνατος φρεῶδες προφέρων σώματα τέκνων ἐς Ἅϊδαν. Si autem hicce dæmon occurrat, Mors* scilicet; *et evanidus ferat corpora liberorum ad Plutona.* Πῶς ἂν λύει [i. e. λυσιτελεῖ, ut suprà v. 566.] θεὸς, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπιβάλλειν θνητοῖσι τήνδ' ἔτι

ἀπαρσιάτην λύπην ἔσχετο παιδὸς; Ubi notandum πρὸς cum dat. significare Angl. *in addition to.* 202.

1105. Σώματά τ' κ. τ. λ.] Σώματά θ' ἕδος ὑσπλὶ τίκνων. Propter numeros sedem præpositionis mutavi et ἀναστροφὴν feci, qualis est suprà 104. (105.) PORSON. * Ex Lasc. dedi σώματ' ἐς ἕδος ἠλυθ τίκνων.

1106—1108. * εἰ δὲ κυρήσει—σώματα τίκνων.] Hic Juvenalis omnino conferendus est. Sat. X. 240.

> Ut vigeant sensus animi, ducenda tamen sunt
> Funera natorum, rogus aspiciendus amatæ
> Conjugis et fratris, plenæque sororibus urnæ.

1114. Καρδιακῶ ταχεῖαν εἰ προδόσεται,] Anxiè *expecto ab illâ parte quò evasura sint.* διδόμεν. præs. perf. Angl. *I see.*

1116. —πνεῦμα τ' ἐρεθισμένον] Mutavi distinctionem, et pro Δόλιννοι δ' dedi διόλιννοι,— PORSON. * πνεῦμα ἐρεθισμένον, interpret. Buchananus, *spiritu anhelo.*

1120. Λιπῶσ'—] Quid sibi velit λιπῶσα non video. Forsan *αἰτῶσα petens.* Nemo enim tibi vel navim vel currum commodabit. JORTIN. Stare potest λιπῶσ' *nec omissâ navi nec curru:* ait enim omnigenis vehiculis opus fore. T. YOUNG.

1127. —τυράννων ἐστίαν ἠκισμένη,] *quæ cum injuriâ afficiendos curaveris lares regios.* ἠκισμένη, perf. part. pass. in sensu med. ut sæpè fit apud Scriptores Græcos. Sic Xen. Cyr. Lib. VI. haud longè ab init. ἀνακεκομισμένοι ἐπὶ τὰ ἐρύματα, εἰς [τὰ ἐπιτήδεια scil.] *in munitiones subvehenda curârunt.* Ibidem lib. VI. p. 529. Edit. Hutch. in 4to. ἤδη ἑστηκότα αὐτὸν καὶ ἐσπασμένον τὸν ἀκινάκην εὑρίσκουσι. Angl. *and they find him now standing, and having drawn his scimitar which he used to wear.* Vide Kuster. de Verb. mediis. i. 56.

1131. Λίξω, &c.] Scribendum è codice Flor, Λίξω δ' ὅπως pro λίξω δὲ πῶς. VALCKENÆR; quod recepit Porsonus. * Præstat δὲ πῶς.

1137. —πῶς ἐσπεῦσθαι τὸ πρὶν.] *diremisse priorem vestram discordiam.* σπένδω, *libo*, σπονδίσθαι, in voce med. *libare inter se*, quod facere solebant fœdus mutuò initurî; inde significabat id quod est Latinè. *fœdus inire, icere, vel ferire:* item *pascisci, amicitiam inter se contrahere*, &c. πῶς σπονδίσθαι, est *litem* vel *discordiam dirimere*, quasi mutuò libando. Perf. autem pass. hic sumitur in sensu med. uti suprà.

1140. Σίγᾳς—] Suppl. *τὶς.*

1142. —τίκνων σῶν—ξυνάγειδε,] *tuorum liberorum gemina soboles.* Suprà v. 1132. dicuntur τίκνων δίπτυχος γονὴ. Et eadem phrasis extat Phœniss. v. 1092. Σύναιμοι autem *par quodvis* sonat. BARNES.

202. 1145. * Λευκὴν τ' ἀπόστρεψ' ὄμματιν παρηΐδα,] Eadem fere verba occurrunt supra v. 919. Στρέψασα λευκὴν ὄμματιν παρηΐδα.

1148. * —οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις, Παύσει δὲ θυμῶ, κ. τ. λ.] Hanc sententiam cum interrogationis nota terminavit Elmsleius, arbitratus, uti videtur, particulas οὐ μὴ semper interrogationi servire. Mihi secus videtur. Οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις accipienda sunt, inquit, quasi Jason dixerit οὐκ εὐμενὴς ἔσει φίλοις. "A particula negativa μὴ non pendent nisi tria verba "δυσμενὴς ἔσει φίλοις; ab οὐ vero tota sententia, quam inter- "rogationis nota primus terminavi." Sententia, opinor, et gravior et magis ad normam linguæ apta erit si legatur absque interrogatione. Οὐ in similibus locutionibus valet Angl. *No*, et cum μὴ copulatum, semper animi loquentis vehementiam et studium denotat, ut eos quos alloquitur sibi benevolos habeat. Futura verba παύσει, στρέψεις, δέξει, παρεστήσει, sine ὦ legenda duco, et firmam Jasonis animi expectationem ostendunt uxorem ita facturam uti voluit et decebat. Hoc modo igitur interpreteris Anglicè, *No, you will not be hostile to your friends,* [Particula δὲ cum verbo aliquod contrarium factum iri indicat.] *but you will calm your anger and again turn your head, considering your husband's friends your own, and you will receive the presents and entreat your father, &c.* οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν supple νομίζῃ. Plenam locutionem exhibet Xenophon Mem. l. I. c. 1. Ἀδικεῖ Σωκράτης, οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεὰς, οὐ νομίζων.

1152. —ἐμὴν χάριν.] Suppl. εἰς· in *meam gratiam.* Exempla occurrunt passim.

1153. * οὐκ ἠνίσχετο.] Quid hîc sibi velit ἠνίσχετο haud satis intelligo. Schol. interpret. Ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἠνίσχετο ἐν τοιαύτῃ καταστάσει μεῖναι, ἀλλὰ μετεβάλλετο τῆς ἀγριότητος τοῦ θυμοῦ. Sed ἀνίχομαι, nunquam, quantum scio, in hoc sensu accipitur. Suspicor veram lectionem esse ὀκ ἠναίνετο. Sic Nost. Herc. Fur. 1226. Επήνεσ'· εὖ δράσας δέ σ' ὀκ ἀναίνομαι.

1154. Αλλ' ἤνεσ' ἀνδρὶ πάντα.] *Sed assensa est viro in omnibus: καὶ περὶ πατέρα καὶ παῖδας σέθεν ἀπεῖναι* [κατὰ] *μακρὰν* [ὁδὸν] —Syntaxis nota tironibus. * Verbum αἰνέω eodem sensu accipitur apud Nost. Alcest. 12. ἤνεσαν δέ μοι θεαὶ, Ἄδμητον Αἴδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν.

203. 1161. —παλλεύκῳ ποδὶ,] *Pedem album* dixit Eur. de pede albis calceis ornato. Erant autem albi calcei mulieribus proprii, teste Polluc. 7. 22. Arnald. Animadvers. p. 20. edit. Lips. 1788. "Somniâsse videtur Arnaldus: nam ut cætera "taceam, Pollux non mulieribus sed meretricibus albos cal- "ceos tribuit." T. Young.

1162—1163. * πολλὰ πολλάκις Τίνουτ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπου-

μένη.] ἐς ὀρθὸν τίνοντα plerique interpretantur *ad erectam cervicem*. Multo verius Elmsleius de *pedis tendines* intelligit. Ὀρθὸν interpretatur ἄκρον. Laudat Nost. Bacch. 933. allegat ad Phœniss. 42, Cyclop. 309. Vereor ut ὀρθὸν hic interpretandum sit per ἄκρον. Intelligo puellam ad porrectum pedem sæpe aspicere; nam firmiter stans uno in pede, altero porrecto, ornamenta semel induta, hoc modo melius ea aspicere et sese a capite usque ad pedem contemplari potuit. 203.

1166. —καὶ μόλις φθάνει—] μὴ πεσεῖν χαμαί, Angl. *and with difficulty prevents herself from falling on the floor*, [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 60. n. 3.] ἐμπεσοῦσα θρόνοισι, *by falling into a seat*.

1169. —Πανὸς ὀργὰς,] Hinc Πανικὰ δώματα. BARNES. [Vide Vol. I. p. 330.] ἤ τινος θεῶν, hoc est, ἤ τινος ἄλλου θεοῦ ut loquuntur optimi Scriptores. ARNALDUS. * Musgr. Confert Nost. Hippol. 140. Σὺ γὰρ ἐνθέος, ὦ κούρα, Εἴτ' ἐκ Πανὸς, εἴθ' Εκάτας, Ἢ σεμνῶν Κορυβάντων.

1170. πρίν γ' ὁρᾷ] πρὶν cum indicativo significat Angl. *until, at length*. Vide Elmsl. Annot. et loca ab eo laud.

1171. —ὀμμάτων τ' ἀπὸ—] Est hoc loco tmesis pro ἀποστρέφουσάν τε κ. ο. *Et pupillas oculorum retorquentem*. HEATH.

1173. Εἶτ' ἀντίμολπον—] Angl. *then she* [γεραιὰ scil.] *uttered a dreadful lamentation responsive to her former shriek*.

1174. —εὐθὺς δ' ἡ μὲν—ἡ δὲ—] *Statim autem alia quidem —alia verò—*

1177. —δρομήμασιν.] Scripsi cum Porsono δρομήμασιν.

1178. Ἤδη δ' ἀνέλκων—] Ordo est: Ἤδη δὲ ταχὺς βαδιστὴς— [νόσος scil.] ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον ἀνθήπτετο τερμόνων δρόμου. *Jam verò cursor*—morbus scil.—*tollens pedem immensis passibus metam cursûs attingebat*. Difficultatem, quæ hic cruci dedit Musgravium, non malè, ut mihi videtur, expediverat Scholiastes: Ἤδη δὲ καὶ ταχὺς βαδιστὴς τὸ ὑπέρμετρον ἑαυτῷ κῶλον ἀνέλκων, τῶν τερμόνων τοῦ δρόμου ἀνθήπτετο· ὡς ταχὺς βαδιστὴς ἵππος, τουτέστιν ἤδη ἡ ταχεῖα νόσος ἐξὺ καὶ ὑπερμέτρον ὑπερβαίνουσα τῶν μυελῶν αὐτῆς ἀνθήπτετο· ὁ δὲ νοῦς, ἤδη δὲ καὶ τὸ πῦρ τῶν ὀστῶν ἀνθήπτετο, ὡς ταχὺς βαδιστὴς ἵππος ταχέως ἀφίκηται εἰς τὸν καμπτῆρα. —πλέθρον δὲ ἐστὶ μέτρον γῆς· ἔκπλεθρον δὲ, μέγα πήδημα, καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον. * ἐκπλέθρον δρόμου legunt Musgr. et Elmsl. "Designatur igitur," inquit Elmsl. "spatium temporis, "quantum unius stadii cursui faciendo sufficit." Idem legit ἂν ἕλκων et ἀνθήπτετο. Sed ἀνέλκων longe præstat, meo judicio, *pedibus sublatis*, i. e. *citato cursu*. Ceterum, nescio quid sibi velit particula ἂν hoc in loco. Non est, *morbus attingere potest*, sed simpliciter *attingebat*. Quare omnino legendum est ἀνθήπτετο.

1180. Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος—] Non opus est ut cum Barn. legatur ὄμματα. Æquè enim dicitur μύει ὀφθαλμὸς ac ἄνθρωπος τὸν ὀφθαλμὸν μύει. Hom. Iliad. ά, 637. HEATH. *Illa autem ex mutâ, et clauso oculo.* Angl. *after being for some time silent, with her eyes closed.* δυσὸν στενάξασ', Angl. *with a dreadful shriek.*

1184. —ἴει—]Ab obsoleto ἴω, pro quo ἵημι, mitto, est in usu in imperf. ἵεον, ἵεις, ἵει· contract. ἴουν, ἴεις, ἴει· uti in τιθέω, et aliis ejusmodi.

204. 1189. —ἀλλ' ἀραρότως—] *Sed aurum* [i. e. corolla auro intexta] *firmiter tenebat redimiculum.*

1193. Πλὴν τῷ τεκόντι—] Sensus est: Pater ipse vix potuisset dignoscere suam filiam, adeo scil. transformata erat.

1198. Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων—] Ita varii MSS. et edit. Lasc.: quæ Reiskius sic reddidit: *mandibulis*, h. e. dentibus, *invisibilibus*, s. corrosione oculis non observandâ, *venenorum deliquebant.* Edit. Ald. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις, i. e. ἀπέῤῥοον γναθμῶν, ἀδήλοις φάρμακοις, Angl. *flowed from her jaws by this invisible poison.*

1200. * τύχην γὰρ εἴχομεν] τύχην hic valet δυστυχίαν, scil. filiæ Creontis.

1206. —γέροντα τύμβου] Alias unico verbo vocant τυμβογέροντα. BARNES. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. *Schol. Quis me hunc senem capularem te orbat?*

1215. * χρόνῳ δ' ἀπέσθη,] ἀπέστη Mss. Valckænarius Diatrib. p. 57. ἀπέσθη *extinctus est.* Docet Elmsleius Euripidem Aoristum ἀπέσθη usurpare Fragm. In CXXVII. ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα διεπιτὴς ὅπως ἀστὴρ, ἀπέσθη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα. Homerus bis simplex Aorist. ἔσθη habet. Scil. Il. *i.* 466. οὐδέ ποτ' ἔσθη Πῦρ. Odyss. γ'. οὐδέ ποτ' ἔσθη Οὖρος. Præstare mihi videtur ἀπέστη.

1218. —ποθεινὴ δακρύοσι—] Angl. *a fit subject for tears.* Difficilem vocat Porsonus et impeditam sententiam. * Eandem constructionem præbet Nost. Phœniss. 330. ἦ ποθεινὸς φίλοις, ἦ ποθεινὸς Θηβαις.

1219. —τὸ μὲν σὸν] Supple σῶμα. vel, ut Schol. τὸ σὸν ἀντὶ τοῦ σου.—*Sit autem corpus tuum longè à meo sermone.* i. e. *Tu autem statim discedas procul à me. Extemplò capesse fugam.* Finitâ narratione, quam, rogante Medeâ, percurrerat, undè exorsus fuerat eò regreditur. Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, κ. τ. λ. Γνώσῃ γὰρ—Et nihil opus est ut ego tibi locum ad perfugiendum monstrem; *nam tu ipse*, &c. * Interpretatur Elmsleius, *de tuis quidem rebus parco dicere, consilium tibi dare supersedeo.* Confirmat quodammodo hanc interpretationem

Nost. Orest. 541. Απιλθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν Τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν.

1224. μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν] Angl. —*are guilty of the greatest folly.* Vide suprà ad v. 578. 205.

1225. Θνητῶν γὰρ οὐδεὶς—] Locus communis: Sic Iph. A. 161—169. Œd. Tyr. 1528—30. Jac. Tate. • Pro φύσει recte reponit Elmsleius ἀνήρ. et infra ad v. 1231. δόμους pro πύλας. Noster habet νερτέρων ὀρῶ πύλας. Sed aliud est Αἴδου πύλας ὁρᾷν ac εἰς Αἴδου δόμους οἰχεῖσθαι.

1226. Ὀλβοῦ δ' ἐπιρυέντος,] *Opibus verò affluentibus.*—Notandum ἐπιρύεντος, part. aor. 2. pass. in sensu med. [et in verbis intransitivis vox act. et med. sæpè usurpantur sine discrimine,] à verbo obsoleto ῥυέω, pro quo ῥέω, *fluo.* Aor. 2. forma pass. à ῥυέω, sæpè occurrit: Sic Herodot. VIII. 138. ποταμὸς ἐρύη· συῤῥυέω occurrit in plusq. act. Xen. Anab. p. 262. edit. Hutch. 4to. εἰς τοῦτο πάντες συνερυήκεσαν,—*confluxerant.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 60. n. 3. et de Aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 8. et ad p. 7. n. 10.

1236. —φονεῦσαι—] *interficiendos*— Vide Greek Exer. Ed. 3. p. 167. Obs. 5.

1246.] Delevi cum Porsono e Valckenarii sententia duos versus qui sequebantur ex præcedentibus 1058, 1059. repetitos.

1237. Τι μέλλομεν—μὴ πράσσειν—] *quid cunctamur facere?* μή abundat Atticè. • Legit Elmsleius μὴ οὐ πράσσειν, utpote solenne. Laudat Æschyl. Prom. 628. (648.) Soph. Aj. 540. &c. Sed Nost. Hec. 714. eodem locutionis genere utitur sine negativis particulis. Ἑκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ—; nisi scribendum sit τί μέλλεις παῖδα μὴ οὐ κρύπτειν τάφῳ—; Idem vir doctus observat "μέλλειν cunctandi significatione ne futuri quidem infinitivum, nedum "aoristi, adsciscit."

1240. • πρὸς βαλβῖδα] Ita interpret. Schol. βαλβὶς, κυρίως ἡ τῶν δρομέων ἀφέσις. Est Anglicè, *the Goal.* Aristoph. Eq. 1167. Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί.

1241. μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων] ὡς φίλταθ' [ἔστι σοι] i. e. μηδ' ἀναμνησθῇς ὡς φίλτατα τὰ τέκνα ἐστί σοι. [Græcismus tironibus notus.] Angl. *Nor do thou remember how thy children are to thee the dearest of all things, ὡς ἔτικτες, since thou didst bring them forth.*

1246. Ἰὼ γᾶ τε.] Musgravio hanc Strophen et Antistrophen, partim ex MSS. partim conjecturâ, ita constituendas visum est, ut sibi invicem convenirent.

1252. —ἔβλαστεν—] Dawesius canonem paulò temerius, ut solet, statuit, nullam syllabam à poeta scenico corripi posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. 206.

206. Hæc regula, plerumque vera, nonnunquam ab Æschylo, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo nunquam. In Med. 1252 (1266.) si tamen sanus est, Choricæ licentiæ concedendum ἴσλαστιν. PORSON. —ἴσλαστιν—τέκνα scil. Aliter tamen censet Heathius, ut putat Medeam ipsam, non liberos, hîc intelligi; sed, ut videtur, rationibus nimis argutis.

1256. —*Ερινὺν ὑπ' ἀλαστόρων,*] *furiam à malis dæmonibus* agitatam. Medeam scil. Angl. *this frantic fury!*

1259. —κυανεᾶν—] Dor. genit. Vide suprà ad v. 2.

1262. Δειλαία, τί—] Pro vulgari δειλαία τι; lego, sublatâ interrogationis notâ, δειλαίον τι. *Miserum quiddam tibi accidit gravis hæc ira.* Juvat autem metrum non minùs quam sensum hæc emendatio. MUSGRAVE. Metri nihil interest, producitur enim illud α. T. YOUNG.

1264. * καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;] Angl. *and direful murder succeeds.*

1265. Χαλεπὰ γὰρ—] Ordo est: ὁμογενῆ γὰρ μιάσματα χαλεπὰ [ἐστι] αὐτοφόνταισι βρότοις ἐπὶ γαῖαν. *Nam piacula pro cæde cognatorum sunt difficilia interfectoribus in terrâ.* ξύνοιδα δ' ἄχη θεόθεν ἐπὶ πιτνοῦντα δόμοις. *Benè scio dolores cœlitùs cadere in eorum domus.* Porsonus edidit,

> Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ'·
> Επὶ γαῖαν αὐτοφάνταισι ξυνοῖδα θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

Ordo videtur; ὁμογενῆ γὰρ μιάσματα χάλεπα (ἐστιν) βροτοῖς, ἄχη ξυνοῖδα πιτνοῦντα θεόθεν ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ἐπὶ δόμοις. Angl. *For it is not easy for men to expiate the pollution of kindred blood: Stings of remorse accompany it, descending from heaven on the houses of murderers; χάλεπα (ἐστιν)* are not easily borne.

1268. —Οἴμοι τί δράσω;] Pueri audiuntur exclamantes extra scenam. *Ne pueros coram populo Medea trucidet.* Hor. Art. Poët. 185.

1272. Παρέλθω δόμους;—] Mallem sine interrogatione: *accedam in ædes. Let me go,* &c. * recte omnino.

1275. *Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.] Sic Nost. Electr. 965. Καλῶς ἄρ' ἄρκυν εἰς μέσην πορεύεται.] "Vide Erasmi Adag. *In casses inducere, εἰς ἄρκυς ἐμβάλλειν.* Sunt item hæc proverbialia, in laqueos, casses, retia, incidere, *εἰς ἄρκυς πίπτειν* ubi quis in periculum, aut malum aliquod improviso cadit" BARNES. Vide etiam Herc. Fur. 729.

1276. —ὡς ἀρ' ἦσθα πέτρος,] *quàm es saxum: ἦσθα*, vel *ἦς*, idem hîc quod *εἶς*. Vide Vigerum, Edit. i. Zeunii, p. 210. 232. Confer Hor. Lib. I. Od. 37. prope init. ubi *erat* occurrit pro *est*.

1277. —ἅτις—] *quæ prolem, quam peperisti, parricidali modo occides.* Nam ἄρσεν τέκνων est *proles.* * Seidlerus et Elmsl. ὃν ἔτεκες.

1820. Γυναῖκ'—] Porsonus effecit versum qualis est 1217. 207.
sic, Γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις. * Ordo est, κλύω μίαν δὴ γυναῖκα τῶν πάρος ἐμβαλεῖν χέρα φίλοις τέκνοις.

1281. Ἰνὼ μανεῖσαν—] Varie narratur Inûs historia. Sed hoc loco Poëta eam sequi videtur quæ est apud Apollodorum Lib. III. c. 4. MUSGRAVE. Conf. Ovid. Met. Lib. IV.

1282. * ἄλῃ.] Hesych. Ἄλη. πλάνη. Alii interpretes ad mentis, alii ad pedum errorem referunt. Plerumque, ni fallor, ad pedum errorem referendum est. Sic Nost. Orest. 56. Ἄλαισι πλαγχθείς. Apud Æschyl. Agam. 202. sensu quodammodo activo sumi videtur: sic

Πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι
Κακόσχολοι, νήστιδες, δύσμοροι
Βροτῶν ἄλαι.———

Eodem fere sensu apud Nost. accipitur ἄλῃ, scil. Angl. *By forcing her to wander.*

1283. —φόνῳ τέκνων δυσσεβεῖ, [* fortasse præp. ἐπὶ subaudienda est. Angl. *upon account of.*] *cæde liberorum impiâ,* i. e. *dum liberos impiè trucidabat,* τείνασα πόδα ὑπὲρ ποντίας ἀκτῆς. *pedem supra marinum littus extendens*—Vel, uti reddidit Buchananus, *progressa littus ultra, in æquor decidens.* * Immo, præcipitavit se a petra Moluride, uti monuit Heynius ad Apollodorum p. 228.

1293. * Δεῖ γάρ νιν] Vulgarem lectionem νιν mutavit Barnesius in νυν. Recte revocavit Elmsleius. νιν mutari videtur propter pronomen σφε, quod idem in γε mutari suadet.

1294. —αἰθέρος βάθος,] Sic celeberrimus Tho. Gray: *Progress of Poesy: —the azure deep of air.*

1299. Κείνην μὲν.—] *Illam quidem quos læsit punient.* ἔδρασιν, supple κακῶς· ἔρξουσιν pro ῥέξουσιν, à ῥέζω, *facio.* δράω, vel ῥέζω τινα κακῶς, *lædo* vel *punio aliquem.*

1301. Μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,] i. e. μή οἱ προσήκοντες γένει, [τῇ νύμφῃ scil.] δράσωσι τι [αὐτὸς—παῖδας nempè] —μοι autem dicitur à grammaticis παρέλκειν Atticè.—[Vide Vol. I. ad p. 56. n. 6.] ἐκπράσσοντες ἀνόσιον μητρῷον φόνον, *vindicantes impiam cædem à matre eorum patratam.* * μοι sententiam corrumpit: legendum conjicit Elmsleius Μή νιν τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει.

1305. * ἦπου κἀμ' ἀποκτεῖναι θέλει;] Delevit signum interrogationis Elmsleius, et observat, "Particulæ ἦπου non aliter interrogationi inserviunt, quam ἴσως, οἶμαι, ὡς, ἔοικε aliæ-

207. " que similis loquendi formulæ, quibus ejus, qui loquitur, de re " aliqua declaratur conjectura—Anglicè signif. *I suppose*, ut " monui ad Heracl. 55." Meo autem judicio particulæ ἦπου semper interrogationi inserviunt, neque idem valent ac ἴσως, οἶμαι, aliaque vocabula. Prior est ἦ, quam alibi ostendi esse 3. s. subj. verbi εἰμὶ *sum*, et semper interrogativè legendam, et valere Angl. *may it be?* Vide Greek Exerc. Ed. 3. p. 344. που denotat aliquod incertum latere. ἦπου igitur valet, *num quid? an aliquo modo?* Sic in Nost. l. ἦπου κἀμ' ἀποκτεῖναι θέλει; *An aliquo modo etiam me occidere vult?* Nost. Orest. 835. Γυναῖκες, ἦπου τῶνδ' ἀφάρμηται δόμων Τλήμων Ὀρέστης—; *mulieres, an aliquo abiit ab his ædibus miser Oresies?* Quis non sentit quanto melius, imo quam necessarium sit hæc interrogative legi? Idem dicendum de omnibus Elmsleii exemplis.

208. 1318. Τοιόνδ' ὄχημα—] Hæc referenda ad fabulam, quæ Medeam, junctis ad currum draconibus, ex avo Sole patri Æetæ datis, per aërem avectam aufugisse narrat. BARNES. ἐπὶ ὕψος γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχεμένη δρακοντίοις ἅρμασι, ἧ βασάζουσα τοὺς παῖδας. *Schol.*

1320. *Ὦ μῖσος,] abstractum pro concreto. Sic etiam Nost. Hippol. 409. Γυνή τε μίσημα πᾶσιν. Hom. Il. β', 235. Ὦ πέπονες, κακ' ἐλέγχε', Ἀχαΐδες, οὐκ ἔτ' Ἀχαιοί.

1334. —ἀνδρὶ τῷδι,] *huic viro.* Seipsum intelligit. Vide suprà ad Œd. Tyr. 534. p. 129.

1340. Σκύλλης—] Vide supra ad p. 65. v. 84.

209. 1344. —πάρα—] Hîc pro πάρεισι.

1348. Μακρὰν γ' ἂν—] Ita Brunck. et Pors.

1351. Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες—διάξειν—] Angl. *You were not to spend.* Vide Vigerum, de verbo μέλλω, Cap. V. Sect. III. Reg. 7.

1359. —λύει δ' ἄλγος.] λύει pro λυσιτελεῖ. Vide suprà ad v. 566. " Interpretantur Viri docti per λυσιτελεῖ, neque ego " repugno. Potest tamen etiam significare, MINUIT, LEVAT " meum *dolorem, si tu non irrides.*" PORSON. qui mox edidit μὴ 'γγελᾷς.

1363. —νεοδμῆτες γάμοι.] νεοδμῆτες Ald. νεόδμητοι. Lasc. Utrumque rectum, sed illud facilius in hoc, quàm hoc in illud mutatur. Dicunt Attici sine discrimine, ἀμβλώψ, ἀμβλωπὸς. γοργώψ, γοργωπὸς. φλογώψ, φλογωπὸς. ἄδμης, ἄδμητος, ἀζυξ, ἄζυγος, νεοζυξ, νεόζυγος, (quin et νεοζυγὴς) εὔκρας, εὐκράτος, et similia. PORSON.

1364. * Λέχους σφι κἀξίωσας] Sic Ald. σφί γ' ἀξίωσας A. D. L. Revocavit Aldinam Lectionem Elmsleius.

1366. *Ἥτις γε σώφρων'] Cum quadam emphasi dicenda sunt. Angl. *a prudent one would.*

1367. * Οἶδ' οὐκετ' εἰσί·] Intelligi licet Medeam hæc dicentem corpora filiorum Jasoni ostendere.

1368. Οἶδ' εἰσίν, οἴμοι,—] *Capiti imminebunt vindices umbræ tuo.* BUCHANAN.

1376. —Ἀκραίας θεοῦ,] Ἡραία πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις· 210.
Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι· τέλη δὲ λέγει τὰ μυστήρια, καὶ τὰς τελετάς. *Schol.* Cf. Liv. XXXII. 23.

1384. Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ—] Ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιούτῳ χρήσασθαι· κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἀργὼ κατασαπεῖσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπεσὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν· Ἀργοῦς λειψάνῳ λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ τῆς Ἀργοῦς. *Schol.* λειψάνῳ Ἀργοῦς. Angl. *with a remnant* or *fragment of the Argo.*

1389. —ξειναπάτα;] Dor. gen. pro ξειναπάτου, à nominat. ξειναπάτης, *hospitum deceptor.* * ξειναπάτου Elmsl. expulso Dorismo.

1393. Οὔπω θρηνεῖς. μένε καὶ γῆρασκ'.] Proponit Brunckius Οὔπω θρήνει· γῆρας σε μένει. "Vulgatam θρηνεῖς," inquit, "minùs commodum sensum præbet, et clausula μένε καὶ γῆρας "[lectio in priore editione] metro adversatur." Nimirum ας brevis est et τὴν συνάφειαν violat. [Vide suprà p. 107.] Sed Οὔπω θρήνει non est Græcè loqui: οὐ negat, μὴ vetat et prohibet. Est quidem ubi μὴ vicem particulæ οὐ videtur obtinere; sed id non potest esse hujus loci, et purus sermo postulàsset, ut Brunckii conjectura esset Μή πω θρήνει· γῆρας σε μένει. γῆρας, edd. MSS. contra metrum. Copulam ejicere vult Heathius, sed parœmiacus malè adhiberetur, ubi personæ singulos versus alternis loquuntur. Brunckius primò edidit, οὔπω θρήνει, qui solœcismus est: deinde γῆράς σε μένει, quasi iste hiatus tolerari posset. Addidi literam, [μένε καὶ γήρασκ'· *mane et senesce.*] Subauditur talis sententia, καὶ τότε θρηνήσεις. PORSON.

1395. —ἔκτας;] Dor. pro ἔκτης. ab inusitato κτῆμι, *interficio.*

1396. —φιλίου χρῄζω στόματος—προσπτύξασθαι.] i. e. ut Porsonus, ὥστε προσπτύξασθαι, vel ut Jac. Tate, ὡς τὸ π. Angl. *I long for that dear mouth, to kiss and embrace.* Mirum est hanc constructionem torsisse atque elusisse Brunckium. * χρῄζω fere semper, ni fallor, regit accusativum. Sic Aristoph. Nub. 358. φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅτι χρῄζεις, Soph. Œdip. Tyr. 595. ὥστ' ἄλλα χρῄζειν. infra apud Eund. Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες, [τι ἀπὸ] σέθεν.— Malim constructionem esse προσπτύξασθαι στόματος —προσπτύξασθαι regit genitivum per eandem regulam qua ἐλαμβάνου supra 496. regit ἧς, et ψαῦσαι infra 1409. χεροῖν.

1405. —πάρα] ut suprà ver. 1344. 211.

211. 1410. ὄφελον—] *quas utinam Nunquam ego genuissem, abs te ut cæsos Cernere cogerer*—BUCHANAN. Vide sup. ad v. 1.

1412. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς—] Hac sententiâ, satis quidem tritâ, Chorus pulcherrimum hocce drama concludit ; quæ est itidem conclusio Helenæ, Baccharum, Andromaches, et Alcestidis ; uti observavit Barnesius. Vide etiam Iph. A. 1610, 11.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA EX POETIS BUCOLICIS.

I. NOTÆ IN THEOCRITUM.

• Ex Theocrito.] Theocritus, filius Praxagoræ ac Philinæ, et princeps Poëtarum Bucolicorum, natus est, ut vulgò putatur, Syracusis in Siciliâ; et floruit temporibus Ptolemæi Philadelphi Ægypti regis, qui regnare occepit circa Olymp. cxxiv. ante Chr. N. 283. Tradunt tamen nonnulli eum filium fuisse cujusdam Simichi aut Simichidæ; vel ipsum potiùs Simichidam, quia Simus erat, interdùm dictum fuisse. Sed hoc nullis firmis argumentis nititur. [Vide Argum. Idyl. III. et Fab. Bib. Gr. edit. Harles. Vol. III. p. 766.] Neque eum Coum fuisse, ut alii volunt, nec Chium, ut alii, magis verisimile est: sed Syracusanum esse confirmatur Epigrammate notissimo, Idylliis ejus plerumque præfixo, quod alii Theocrito ipsi, alii Artemidoro Grammatico adscribunt: 215.

Αλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμι Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔ ποτ' ἐφελκυσάμην.

Alius et [Theocritus] *Chius: ego autem Theocritus, qui hæc scripsi, Unus ex plebe sum Syracusanâ, Filius Praxagoræ et inclytæ Philinæ: Musam verò alienam nunquam attraxi.*

De vitâ Theocriti admodum pauca memoriæ prodita sunt. Præceptores Philetam Coum Elegorum, et Asclepiadem Samium Epigrammatum poëtas, habuisse fertur. Κατ' ἐξοχὴν ὁ βούκολος veteribus dictus, quippe in hoc genere omnium præstantissimus habitus est. Non tamen semper Bucolicus est: nam ex triginta quæ reliquit Idylliis decem tantùm rustici sive pastoritii generis habentur. Cætera sunt varii argumenti;

215. sed omnia poëtam indicant superioris ordinis. Supersunt quoque quædam elegantissima Epigrammata quæ auctorem habent Theocritum. Scripsit dialecto Doricâ recentiori, et interdum Ionicâ, ut in Idyllio XII. quod tamen doctissimus Daniel Heinsius à Theocrito abjudicat. De Dorismo autem Theocriteo uberiùs disseruit Harlesius in commentatione editioni suæ præfixa. Præter Theocritum, apud Græcos quoque scripsêre quædam pastoralia carmina venusta et festiva Bion et Moschus, quæ ad nos pervenerunt. Apud Romanos autem imitatorem nactus est Theocritus elegantissimum Virgilium in Bucolicis; de quorum meritis eruditi homines judiciis diversis solent disceptare. Sed de hac re omnium rectissimè judicium tulisse videntur duo cultissimi ingenii viri Thomas Warton et Chr. Got. Heyne; dum uterque, de carmine Bucolico disserens, plus quidem artis in Virgilio, plus verò ingenii et naturæ in Theocrito invenit. "Virgilio," inquit Heynius, "elegantiæ laudem, dignitatis et doctrinæ "nemo invidebit; sed simplicitate et naturali aliquâ venu- "state rerumque copiâ et varietate non minùs cedit Theo- "crito, quàm ars naturæ, quam vincere quidem illa operosè "in singulari aliquâ re potest, sed in summâ rei iners et va- "na habenda est." Et paulo post; "Hoc unum monebo, "nisi memineris, in Virgilio plus artis, in Theocrito plus "nativæ elegantiæ, esse, non mirari non poteris, cum videas, "etiam præstantissimos ex hoc genere poëtas recentiorum "temporum Virgilium maluisse sequi quàm Theocritum. "Artis scilicet semper facilior imitatio: naturalem venu- "statem difficilimè assequare." [De Carmine Bucol. Eclogis Virg. præfix.] Sic autem elegantem suam Virgilii cum Theocrito collationem claudit Wartonus: "Ut dicam pau- "cis quod sentio. Similis est Theocritus amplo cuidam "Pascuo, per se satis fœcundo, herbis plurimis frugiferis "floribusque pulchris abundanti, dulcibus etiam fluviis uvi- "do: similis Virgilius Horto distincto nitentibus areolis: "ubi larga florum copia, sed qui studiosè dispositi, curâque "meliore nutriti atque exculti diligenter, olim huc à pascuo "illo majori transferebantur." [De poësi Bucol. Græc. edit. suæ Theocriti præfix. ubi vide plura.] Cæterùm de poësi Bucolicâ multi scripsêre. Est hoc quidem argumentum inter criticos satis tritum. Qui in eo versari cupit, præter has ingeniosas Wartoni et Heynii dissertationes, adire potest Rapin de Carm. Pastoral. *Dissert. sur l' Eclogue par Fraguier; Memoires de l' Acad. des Inscrip. Tom. II. p.* 132. *Pope's Discourse on Pastoral Poetry. The Rambler,* No. 36. et 37: auctore Sam. Johnson. Postea autem hicce vir celeberrimus se inquissimum ostendit in hoc genus

poësos in libro suo jucundissimo, *The lives of the English poets*, ad fin. Vitæ *Joan. Gay*; et alibi passim. De ipso Theocrito vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol. III. p. 764, sqq. edit. Harles. 215.

THEOCRITI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Theocriti Eidyllĭa: unà cum Hesiodi Oper. et Diebus, et Orationibus Isocratis 18. *Mediolani.* 1493. *in fol.* [Edit. princeps, quæ est rarissima.]

2. ——— Eclogæ xxx.—Sententiæ septem Sapientum.—Theognidis sententiæ.—Aurea Carmina Pythagoræ, &c. Curâ et studio Aldi Manucii Romani; *Venet.* 1495. *in fol.*

3. ——— Eidyllia xxxvi. et Epigrammata xix. &c. edita à Zachariâ Calliergo, *Romæ*, 1515. *in* 8vo. [Vulgò vocatur Editio Romana, et particulatim describitur à Reiskio in præf. suæ edit. p. xii. sqq.]

4. ——— Idyllia, &c. inter principes Poëtas Græcos Heroici Carminis, ab Hen. Stephano; *Paris.* 1566. *in fol.*

5. ——— aliorumque poëtarum Idyllia: ejusdem Epigrammata: Simmiæ Rhodii Ovum, &c.—Excudebat *Henricus Stephanus*, 1579. *in* 12*mo.*

6. ——— Moschi, Bionis, Simmii quæ extant: cum Græcis in Theocritum Scholiis; Omni operâ et studio Danielis Heinsii. Accedunt Jos. Scaligeri, Is. Casauboni, &c. Notæ et Lectiones. *E Bibliopolia Commeliniano.* 1604. *in* 4*to.* [Utilis quidem editio. Notandum est priorem Dan. Heinsii, 1603. erroribus scatere; ideòque suppressam fuisse.]

7. ——— Reliquiæ utroque Sermone, cum Scholiis et commentariis integris variorum virorum doctorum. Curavit hanc editionem—indicesque verborum Theocriteorum addidit, Jo. Jacobus Reiske. *Viennæ et Lipsiæ* 1765. 2 *Voll. in* 4*to.* [Multa fecit acutissimus Reiskius in hâc edit. sed eorum non pauca nimis audacter. Vide Vol. I. ad p. 192. n. 7.]

8. ——— Syracusii, quæ supersunt, cum Scholiis Græcis, &c.—Accedunt editoris et variorum Notæ perpetuæ, Epistola Joannis Toupii de Syracusiis, ejusdem Addenda in Theocritum, &c. Edidit Thomas Warton, S. T. B. Coll. SS. Trin. Socius. *Oxonii*, 1770. 2 *Voll. in.* 4*to. maj.* [Edit. omnium splendidissima; et celeberrimâ Academiâ Oxon. non indigna. Mihi juveni tam felici esse contigit ut clarissimum editorem, nunc defunctum, noverim, ejusque erga me benevolentiam expertus fuerim. Vir erat summæ modestiæ; sed

215. inter amicos lepidus, facetus, jucundus: sive in soluto seu adstricto sermone scriptor elegantissimus: in venustatibus Siculi aliorumque poëtarum sentiendis et enarrandis tantum Toupio et Valckenario anteferendus, quantum viris hisce doctissimis in investigandis et dijudicandis veris veterum Scriptorum lectionibus posthabendus.]

9. Theocriti decem Idyllia, Latinis pleraque numeris à C. A. Wetstenio reddita, in usum auditorum cum notis edidit, ejusdemque Adoniazusas uberioribus adnotationibus instruxit L. C. Valckenær. *Lugd. Bat.* 1773. *in* 8*vo*. [Adnotationes hæ in Adoniazusas amplam messem profundæ eruditionis, etiam post curas Toupianas in hoc quoque Idyllium impensas, continent.]

10. ——— Reliquiæ Græcè et Latinè; ex recensione et cum animadversionibus Theophili Christophori Harles. *Lipsiæ*, 1780. *in* 8*vo*. [Utilissima sanè editio: sed dolendum est sequentem Valckenarii editionem non nisi seriùs in manus venisse Harlesio; hujus enim textus, ut constitutus fuit ab editore est, sine dubio, omnium præstantissimus.]

11. ——— Bionis, et Moschi Carmina Bucolica. Græcè et Latinè. Latino carmine pleraque reddita ab Eobano Hesso, nonulla à G. E. Higtio subjecit, Græca ex Edd. primis, Codd. et aliundè emendavit, variisque lectionibus instruxit L. C. Valckenær. *Lugd. Bat.* 1781. *in* 8*vo*. [Editio est hæc merè critica: et in genuinis lectionibus constituendis ferè solum versata. At in hoc genere vix aliud invenies præstantius.] Editionum autem Theocriti, quarum magnus fuit numerus, amplam enumerationem invenire licet præfixam editioni Harlesii; vel in Fabr. Bib. Gr. Vol. III. edit. Harles. ubi suprà.

12. *——— Reliquiæ Græcè et Latinè.—Textum recognovit et cum animadversionibus Theophil. Christoph. Harlesii, Jo. Christ. Danielis Schreberi Aliorum Exceptis suisque edidit Theophilus Kiessling. *Lipsiæ* 1819. 8*vo*.

† Εἰδύλλιον ά.] *Idyllium I.* Ιστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἡ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ ὑφραίνω. Αλλως. Εἰδύλλιον λέγεται ὅτι εἶδος ἐστιν ὁποῖον ἐστι λογος. ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον. *Schol. Eclogæ* quidem nomen, ut *Idyllii*, haud dubiè Grammaticis debetur. Heyne. Insignes Veneres, omnesque ferè quas Musa præ se fert Bucolica, complectitur hoc Idyllium. Varietate præcipuè, nec solummodò pastoralium imaginum suavitate, sed et affectuum veritate, commendari videtur. Warton. In pangendis versiculis cavisse videtur Theocritus, ut pes quartus esset dactylus; ita ut demptis duobus in fine pedibus tragicum Tetra-

metrum fiat.—Cujus constructionis sunt omnes Idyllii primi, 215.
exceptis viginti et septem. Omnes etiam secundi, præter novem. Ex hâc circumstantiâ concludit Heinsius, illa carmina esse mera Bucolica: cum longè alius sit carminum cursus in Ptolemæo, verbi gratiâ, et Charitibus. Hâc de re ita etiam statuit Valckenarius in eruditâ epistolâ ad M. Röuerum. " Versum dactylicum dicere debere Bucolicum, si " duobus pedibus postremis recisis, remaneret tetrameter, " qui clauderetur dactylo, terminante partem orationis atque " adeò Alcmanicus." Porrò laudatur Bucolicum carmen, certè numerosius erit, si primo loco sit dactylus, et pedem absolvat. *Idem*, in Diss. de Poës. Bucol. p. 36.

Ver. 1. Ἁδύ τι τὸ—] Ordo est: Λίπόλε, καὶ τήνα ἁ πίτυς, ἁ μελίσδεται ποτὶ ταῖς παγαῖσι, [ἐστί] τι ἅδυ [κατὰ] τὸ ψιθύρισμα, &c. *O pastor caprarie, et ista pinus, quæ modulatur juxta fontes est jucundum quid quod ad susurrum:* vel, *habet quendam jucundum susurrum: et tu quoque suaviter fistulâ canis.* In Idylliis Theocriti diligenter observent tirones dialectum Doricam: Sic, ἁδὺς, &c. pro communi ἡδὺς ἁ, pro ἡ. Nam Dores sæpissimè mutant η in α. Τῆνος, τῆνα, τῆνο, pro ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, *ille*, &c. ποτὶ, pro πρὸς, παγαῖσι, pro πηγαῖς, ἁ παγὰ, ᾶς, ἁ, pro πηγὴ, πηγῆς, ἡ, *fons*, μελίσδεται, pro μελίζεται. 3. sing. præs. ind. med. verbi μελίζω, Dor. μελίσδω. Solenne est Doribus ponere σδ. pro ζ. τὺ est pro comm. σὺ, [indè Lat. *tu.*] item τι pro σι. Συρίσδες, pro συρίζεις. Ubi notandum in 2. sing. præs. ind. act. Dor. terminationem esse ες pro εις. in præs. quoque infin. ι eliditur, sic συρίσδεν, pro συρίζειν. Vide infrà ad ver. 13. * *Krissling* legit Τυρίσδες, ut magis Doricum. De hoc autem dubito.

4. Αἶκα τῆνος ἕλῃ—] i. e. εἴκε, vel, sequente vocali, εἴκεν, [quod poëticè pro εἰ ἂν] ἐκεῖνος ἕλῃ, &c. ἐς τὲ κατάρεῖ Ἁ χίμαρος. Angl. *the kid devolves to thee.* " ἐς τὲ, ab Apollo- 216.
" nio Dyscolo lectum: ἐς τὺ, usitatius Theocrito, prætulit " Brunck." VALCKENÆR. Mox, ἔστε, *donec*, et κ', quoniam κε sive κεν à poëtis pro ἂν usurpatur, regit conjunctivum. HARLES. * Αἶκα habet ultimam semper longam: ideoque haud pro εἴκε vel εἴκεν poni potest.

7. —ἢ τὸ καταχὲς] Ordo est: ἢ τὸ τῆνο [nam τῆν' pro τῆνο quod Dor. pro ἐκεῖνο] καταχὲς [Dor. pro κατηχὲς] ὕδωρ καταλείβεται ὑψόθεν ἀπὸ τὰς [τῆς] πέτρας. " Sensus est: Carmen " tuum, ô pastor, dulcius est, quàm aqua illa, quæ cum so- " nitu per saxa defluit ex alto monte." HARLES. Atque ita Scholiastes Græcus: ἡδύτερον, ὦ ποιμὲν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. Unde

216. Virg. *Tale tuum carmen nobis, divine poëta, Quale sopor fessis,* &c. Ecl. V. 45. et —*Nec quæ Saxosas inter decurrunt flumina valles,* Ecl. V. 84. * Valckenærio videtur poëta ita scripsisse, ἢ τὸ καταχὶς Τῆνο, τὸ τᾶς καταλείσεται ὑψόθεν ὕδως.

9. —ὀΐδα—] οἴϊς, ὀΐδος, idem apud Theocr. ac ὀΐς, ὄϊος ἡ, *ovis.* Μῶσαι, Dor. pro Μοῦσαι.

10. Ἀρνα σακίταν—] σακίτας, α, ὁ, Dor. pro com. σηκίτης, ου, ὁ. epithetum agni apud Theocritum.—Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· *Agnum tu saginatum,* [vel *pinguem*] *accipies dono.* Græcus Interpres ita scribit: σηκίται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος διομένους, οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσι· σηκίται *agni vocantur quos lactis adhuc indigentes à matribus separant pastores, separtim pascunt et in proprio stabulo claudunt.* Æmyl. Porti *Lex* Dor.

12. Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν,] *Vis per Nymphas*— ποτὶ, Dor. pro communi πρὸς, cum genitivo posita, serviens obsecrationibus, et obtestationibus. Æmyl. Portus. λάω, λῶ, *volo,* λάυς, contractè λᾶς, pro quo λῆς, uti in ζάω, *vivo,* διψάω, *sitio,* &c. Cæterùm τᾶν νυμφᾶν est Dor. gen. plur. —τᾶδε καθίξας, *hìc assidens.* τῇδε, Poët. Ion. et Dor. pro com. ἐνταῦθα, *hìc.* καθίξας, Dor. pro καθίσας, à καθίζω, *sedere facio:* in voce med. *sedeo;* sed ita interdum redditur vox act. subintellecto scil. pron. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

13. Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γιώλοφον,] ὡς intelligendum est εἰς aut πρὸς, non solùm ubi animatis sed etiam inanimatis rebus ὡς additur. Vide Ernesti ad Xenoph. Mem. II. 7. et Klotz ad Tyrtæum pag. 81. Harles. Γιώλοφον δὲ ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πίδῳ ὑπερανεσηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται. *Schol.* Ὡς τὸ &c. Angl. *near this sloping bank;* ἅτι μυρῖκαι, supple εἰσὶ, *where the tamarisks are.* ἅτι, Dor. pro ἧτι, *ubi,* i. e. ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ᾗτι— Conf. Virg. Eclog. IV. init. Συρίσδει, vide suprà v. l. * Ὡς potius est *versus.* Perraro rebus inanimatis additur. Vide Matthiæ Gramm. Gr. § 578.

15. —τὸ μεσαμβρινὸν,] Dor. pro τὸ μεσημβρινὸν vel μεσημέριον, hìc scil. adverbialiter sumto, Angl. *at noon.* Est idem ac κατὰ τὸν μεσημβρινὸν χρόνον. ἄμμι et ἄμμιν, Dor. pro ἡμῖν.

16. —τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες·] Angl. *We are afraid of Pan.* Nam δεδοίκαμες, Dor. pro δεδοίκαμεν, est temp. quod ritè vocant *præs. perf.* [Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.] Quidam legunt δεδοίκομες, pro δεδοίκομεν, 2. plur. præs. verbi δεδοίκω, quod formatur à perf. m. δέδοικα; [ut πεφύκω, à φύω, πέφρικα, à φρίσσω, à perfectis scil. activis: et πεφράδω, κεκλήγω, ὀρώρα, à perf. mediis verborum φράζω, κλάζω, et ὄρω.] Sed nihil opus. " Cæterùm, meridiei quietem," ut observavit T. Warton, " Veteres attribuere solebant, quippe qui somnum " tunc temporis capere deos arbitrabantur." Hæc autem

et quæ proximè sequuntur, ita enarrat Scholiastes: Οὐ πρέπόν ἐστιν, ὦ ποιμὲν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὅντως γὰρ πικρός ἐστιν, ἀντὶ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος· ἡνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας σχολάσας ἀναπαύεται, κεκοπιακὼς ἐν αὐτῇ δηλονότι· καὶ ἀεὶ πρὸς τῇ ῥινὶ αὐτοῦ, δριμεῖα χολὴ κάθηται· τουτέστι, καὶ ἀεὶ ὀργίλος ἐστίν. Veteres nimirum sedem iræ in naribus collocârunt. ἐντὶ [Dor. pro ἐστὶ] γε πικρὸς, Angl. *he is peevish*, or *choleric*. 216.

21. —τῶ τε Πριήπω] Dor. gen. pro τοῦ τε Πριάπου, i. e. *statuæ Priapi*, καὶ τᾶν κρανιάδων, Dor. pro τῶν κρηνιάδων, *et* statuis *dearum fontium*, hoc est *Naiadum*. κατεναντίον, *è regione*, ἅπερ, *ubi*, &c.

23. —αἱ δὲ κ' ἀείσῃς,] ἐὰν δὲ ἄσῃς ὥσπερ ᾔσας ποτε ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθεν, τουτέστι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἶγά τε σοι δώσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε μέχρι τρίτου ἀμέλξαι αὐτὴν, ἥτις δυο ἔχουσα ἐρίφους, προσαμέλξεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας· ποιμενικὸν δὲ ἀγγεῖον, ἡ πέλλα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ μέλαινα. *Schol.* ποταμέλξεται, i. e. προσαμέλξεται, *patietur, præter illud lac, quo nutrit duos hædulos, aliud adhuc sibi detrahi, qua duæ mulctræ impleantur.* Reiske. *Prætereà mulgebitur in duas mulctras.* —Scholiastes rectè interpretatur ἀμελχθήσεται. Apud Atticos quidem frequentiùs, sed et apud quosvis Scriptores futura media quorundam verborum pro passivis adhibentur: Herodotus, Thucydides, Xenophon affatim dabunt exemplorum; Xenophon præ ceteris. Valckenær. Vide suprà ad Med. Eur. 630. item Vol. I. ad p. 120. n. 1. Conf. Virg. Ecl. III. 30. *Bis venit ad mulctram*, &c.

27. —κισσύβιον] Luculenta sanè descriptio κισσυβίου, quod fuit amplissimi vasis pastoritii genus, quo illi se lacte, vino, aut quocunque alio potu ingurgitabant. Capacitatem ejus licet colligere ex cælaturæ multiplici argumento. Casaubon. Κισσύβιον poculum pastorale ex hederæ ligno primùm confectum: deinde pro quolibet poculo ligneo usurpatur.—Uberior autem hujus poculi descriptio non ideò culpanda ob nimium, qui videtur quibusdam, ornatum. Harles.

28. —ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.] *scalptoris manum* sive *cælum*, h. e. sculpturæ instrumentum, *adhuc redolens*. *Idem.* ποτόσδον, Dor. pro προσόζον.

29. Τῷ περὶ μὲν χείλη—] Τῷ dat. vel τῶ, Dor. gen. pro τοῦ, quod pro οὗ, et ordo est: περὶ μὲν χείλη τοῦ—κισσὸς μαρύεται ἐψόθι, Angl. *Around whose brim ivy winds aloft*,—Hanc autem descriptionem respexit Virgilius, [Eclog. III. 36.]—*pocula ponam Fagina, cælatum divini opus Alcimedontis; Lenta quibus torno facili superaddita vitis, Diffusos edera vestit pallente corymbos.* Ad quem locum vide quod annotavit vir egregius mihique amicissimus Chr. G. Heyne;

216. cujus annotationis hæc est continuatio;—Erat in his ante oculos Maroni locus Theocriti I. 29. sqq. quem h. l. illustratum dabo: Ibi in cissybii, quod majus vas erat pastoritium, superficie tres sunt areæ: quarum prima mulierem sedentem inter duo amatores cum ipsâ amatoriè expostulantes exhibet, in alterâ piscator rete trahit mari, in tertiâ vinea est cum puero custode. Totum poculum ambit acanthus flexibus suis: ad summam oram hedera et helichrysus sunt implicitæ inter se mutuis nexibus: ex his expressit illa Maro, Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι, κισσὸς, *ambit oram vasis hedera,* κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος, flore *helichryso* (de quo quomodo dubitare possunt qui Idyll. II. 78 legerant?) *vestita,* implicita, ἁ δὲ ἕλιξ ἀγαλλομένα καρπῷ κροκόεντι ἑλίσσαι κατ' αὐτὸν, *hederæ autem racemuli,* corymbi diffusi hedera, *fructu croceo seu baccis ornati* (conf. Bentl. ad Horat. Ep. I. 19, 20.) *volvuntur circa illum* (helichrysum,) *florem eum implicant.* HEYNE. Ἐλιχρύσος, -ον, est *Gnaphalium stœchas* Linn. Angl. *shrubby Everlasting:* Sic dictus ab ejus flore, qui aureum habet colorem. Vocabatur, teste Dioscoride, ab aliis χρυσάνθεμον, ab aliis ἀμαράντον, quia non exarescit; atque adeò in usu fuit ad ornandas statuas deorum. A quibusdam, sed incertâ auctoritate, sumitur pro Auripigmento, *Orpiment;* quod Dioscoridi semper est ἀρσένικον, quem secutus est Plinius. Κισσὸς, seu κιττὸς, est *Hedera helix* Linn. Angl. *common Ivy.* Magna erat hujus apud veteres varietas, à frondium colore orta, viridi, albo, vel utroque commixto, vel viridi flavoque commixto; quæ tamen varietas ad unicam speciem à neotericis refertur. Ejus autem præcipua distinctio est modus crescendi. Nam quando arboribus, muris, &c. adhærescens ascendit, caulem crassiorem acquirit, cum foliis ovatis sive rotundioribus, editque racemos seu *corymbos;* tum quidem propriè κισσὸς vocabatur. Quum verò humi serpit caules ejus graciles sunt et lenti, folia tripartita, nec fructum edit; tunc ἕλιξ nominabatur: quæ vox igitur propriè sonabat *Hederæ viticula,* Angl. *a tender shoot of the Ivy.* Ἕλιξ quoque interdùm denotabat *capreolum,* sive *claviculam,* [Angl. *the clasper,* or *tendril.*] per quam vites, aliæque id genus plantæ aliis robustioribus adhærescentes sustentantur.—Hæc autem, aliaque infrà ad rem Botanicam Historiamque naturalem pertinentia, debeo humanitati collegæ mei Danielis Rutherford, in hâc Acad. Med. et Bot. Prof. dignissimi, viri omnigenâ scientiâ non leviter tincti sed penitùs imbuti; multisque aliis nominibus mihi maximi faciendi, tum etiam quòd veteris doctrinæ cultoribus egregiè favet, ejusdem et ipse cultor eximius. * Verisimile est Theocritum hujus poculi descriptionis argumentum a

luculenta et plane admiranda Achillis clypei imagine ab Homero repræsentata sumpsisse, Il. Σ', 278, et seqq.

32. —γυνὰ—τέτυκται,] *Mulier sculpta est*, τι δαίδαλμα θεῶν, *exquisitum quoddam opus deorum!* Poëticè dictum. Ἀσκητὴ ἡ κεκοσμημένη πέπλῳ, τουτέστιν ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαίᾳ· τοῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. *Schol.* Cæterùm in plerisque codd. et primis editt. scriptum legitur R. δὲ γυνά τις, θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται. Præstat alterum. VALCKENÆR.

34. Καλὸν ἐθειράζοντες—] Ἤγουν, κόμην τρέφοντες· κομᾶν γὰρ 217.
καὶ ἐθειράζειν τ' αὐτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾶν ἐστι κοινὸν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. *Schol.* Scribendum videtur ἐθειράσδοντες, quod recepit Brunckius. VALCKENÆR. * ἐθειράσδοντες reposui.

35. —τὰ δ' ὑ φρενὸς ἅπτεται αὐτὰς·] Ταῦτα δὲ, ἃ αὐτοὶ φιλονεικοῦσι, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὗται καὶ ἔριδες, ἃς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὔτης οὐχ' ἅπτονται. *Schol.* Pictura vero probabilitatem poëticam et ingenium pictoris s. sculptoris mihi quidem videtur superare. HARLES. In hac quoque censurâ consentiunt ὁ μέγας Casaubonus, [Lect. Theocr. c. I.] et doctissimus T. Warton, cui videtur omnino oblitus Theocritus se poculi cælaturam describere. Atqui, pace tantorum virorum, æquè absurdum foret credere vel poëtam oblitum esse se cælaturam tantum describere, vel voluisse sculptorem arte suâ posse eandem exhibere figuram nunc hùc nunc illùc volutantem oculos, vel positionem suam mutantem. Nam hoc omninò superare artem tàm sculptoris quàm pictoris benè notum est. Sed ars poëtæ hic, ut alibi apud veteres Scriptores, venit subsidio sculptori; et Theocritus inducit caprarium suum pleniùs describentem id quod sculptor non nisi singulis figurarum positionibus repræsentare potuit. Quod quidem omni tempore iis usu venire solet, qui picturæ vel cælaturæ argumentum ignaris enarrare velint. Vide Cebetis Tab. passim.

36. Ἀλλ' ἀκὰ—] Sic scribendum cum Heinsio, pro Ἀλλοκα, Brunckius ostendit. VALCKENÆR. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκεῖνον βλέπει ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἤγουν τρέπει. *Schol.* ποτιδέρκεται, Dor. pro προσδέρκεται.

38. κυλοιδιόωντες] κοιλοιδιάω, et κυλοιδιάω, *habeo cavitates sub oculis tumentes:* à τὸ κοῖλον, aut ἡ κυλὰς, *cavitas illa sub inferioribus oculorum palpebris.* DAMM. *Lex. Homer.* [κυλοιδιάων, contractè κυλοιδιῶν, et, reduplicato dimidio τοῦ ω, quod est ο, κυλοιδιόων, quæ mutatio solennis quoque Homero. Vide suprà ad Od. ά, 25. p. 4.] ἐτώσια καὶ μάταια μοχθίζοντι. ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι· μοχθίζω, ποιητικόν· μοχθῶ, κοινόν. *Schol.* ἐτώσια, scil. adverbialiter sumitur.

39. * τοῖς δὲ μέτα] Schæferus monuit vertendum esse, *præter hos:* et comparat Idyll. XVII. 84. XXV. 129. Verum

217. μιτὰ τοῖς est *inter hos:* μιτὰ enim cum dativo apud Homerum *inter* significat. Il. υ, 126. —*ἵνα μή τι μιτὰ Τρώϊσι πάθησι. ne quid mali ei accidat inter Trojanos.* Multa exempla eodem pertinentia dari possunt si opus esset.

41. —*κάμοντι τὸ κρατιρὸν ἀνδρὶ ἰσικώς.*] Sic Virg. *Illum indignanti similem, similemque minanti, Aspiceres.*— Æneid. VIII. 649. T. WARTON. * *τὸ κρατιρὸν* scil. *κατὰ τὸ κρατιρὸν.*

42. —*γυίων ὅσον σθένος—*] pro *κατὰ τόσον σθένος, ὅσον γυίων ἐστὶ.* h. e. *omnibus membrorum viribus.* HARLES. * Potius, *κατὰ τοσοῦτον ὅσον ἐστὶ σθένος γυίων.*

43. —Ὠδῖ—] Idem quod *οὕτως,*—*ἵνις οἱ ὠδήκαντι* [Dor. pro *ὠδήκασι*] *πάντοθεν κατ' αὐχένα, καὶ περ ἐόντι πολιῷ. Adeo venæ ipsi tument undique in collo, quamvis cano.*

45. Τυτθὸν δ' ὅσον ἄκωθεν,] i. e. *κατὰ τοσοῦτον διάστημα ὅσον ἐστὶν ὀλίγον, ad tantam distantiam quanta est parva, exindè,* h. e. *non procul ab,* &c.

46. * —*βέβριθεν ἀλωά.*] ad Homerum respexisse videtur Noster, Il. Σ' 561. Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν.

47. —*ἐφ' αἱμασιαῖσι—*] Angl. *near an hedge—*

48. —*ἃ μὲν ἀν' ὄρχως Φοιτῇ,*] i. e. *ἡ μὲν φοιτᾷ ἀν' ὄρχους,* Angl. *the one is in the attitude of going up and down the rows of vines, σινομένα τὰν τρώξιμον.* [*τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν. Schol.*] *injuring the ripe grapes.* Conf. Cantic. Salamonis, II. 15.

51. —*πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζῃ.*] *ἀκράτιστον* hîc significat *τὸν μηδενὸς ἐγκρατῆ,* et derivatur à *κρατέω,* ut rectè interpretatur H. Stephanus, [Thes. Tom. II. cap. 136. b.] BRUNCK. *τὸ ξηρὸν,* est, secundum eundem H. Steph. [Ibid. c. 1142.] *locus siccus,* seu *loca sicca.* Ernestius autem, [ad Callim. I. 253.] *ξηρὸν cibi vacuitatem* exponit. Hunc igitur locum, qui valdè vexavit editores, ita construe et interpretare: *φησὶν ἐ ἀνήσειν τὸ παίδιον, ait se puerum non relicturum, πρὶν ἢ καθίζῃ* [*αὐτὸν*] *ἐπὶ ξηροῖς ἀκράτιστον, priusquam ipsum sedere fecerit ad loca sicca,* [i. e. *cibo vacua,*] *nihil possidentem.* Locutio, sine dubio, proverbialis, pro eo quod est, *donec ipsum jentaculo* vel *prandio spoliaverit.* Verùm, præterquam quòd *ἀκράτιστος* in hoc sensu [ab *ἄκρατος, merus,* scil.] antepenultimam habeat longam, ideoque in versu hîc stare nequeat; analogia linguæ, ut sensus sit *sine jentaculo, ἀνακράτιστος* postulat. Conf. Toupium in Epist. de Syracusiis, ad v. 147. ubi vir acutissimus quædam rectè vidit, quædam non.] Quod autem ad *ἀνάριστον, impransum,* attinet, quod in uno codice repertum dicitur, ejus itidem antepenultima longa est. [Vide Sam. Clarke, ad Il. κ', 299.] Huic autem malo, monente quodam amico, medetur doctissimus Wartonus, legendo—*πρὶν ἢ 'νάριστον·* quod non improbat mag-

nus Valckenarius. Verum utrovis modo interpretatus fueris 217.
sensus eodem redibit. * ἀκράτιστον neque sensui neque metro sufficit. Nullus dubito quin Noster scripserit πρὶν ἢ καὶ ἀνάριστον. καὶ mihi necessarium videtur ad augendam vim vocabuli ἀνάριστον, *etiam impransum*. Præterea, καὶ sic interpositum efficit ut antepenultima ἀνάριστον suum tempus servet. Verum, si hæc lectio probabitur, præpositio ἐπὶ, quæ tamen facile intelligi potest, deleatur necesse erit.

52. —ἀνθερικέσι] Ἀνθέριξ est caulis asphodeli; ἀνθέρικος vel ἀνθέρικον ejus fructus vel flos, testibus Scholiast. Theocr. et Nicandr. nec non Dioscor. Asphodelus verò, qui hic intelligitur, is esse videtur, quem *Asphodelum ramosum* Linnæus nominat.—Quomodo verò ex his ἀνθέρικεσι locustipulas suas construxerint veterum Græcorum pueri, nos jam latet. Schreber. Theocritus pro culmo frumentique calamo à radice ad summam usque spicam exporrecto sumit.—Homerus [Iliad. ύ, 743.] accipit pro spicarum summitatibus. Conf. V. Æneid. VII. 809. Æ. Portus. Scholiastes in Theocritum significationem vocum ἀνθέριξ et ἀνθέρικος minùs accuratè exposuisse videtur. Ad Idyll. I. illam pro cauli, hanc pro fructu τῆς ἀσφοδέλου sumit. Ad Idyll. VII. ver. 68. per posteriorem disertè caulem intelligit: Ἀσφοδέλος δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος. Hæ voces reverà usurpatæ videntur ad denotandum sine discrimine non solùm caulem, sed alias quoque partes, et totam interdum stirpem. Theophrastus et Hippocrates per ἀνθέρικον caulem tantùm volunt, iisque Plinius adstipulatur. Veterum Ἀσφοδέλος, vel -ον, est *Asphodelus ramosus* Linn. Angl. *Silver-rod*, vel *King's spear*. Latinis erat *hasta regia*, quia sceptro similis est florescens. A nonnullis etiam *albucum* nominabatur. Radix ejus constat ex plurimis oblongis massis carnosis; et non dissimilis est raphanorum crassorum et curtorum fasciculo. Radix à veteribus edebatur contrita cum ficubus ad moderandam, ut verisimile est, ejus acrimoniam. Semina quoque pro victu in usu erant; sed utraque, quod verisimilius quoque est, pro medicamentis adhibebantur. Ejus autem caulis tenax est, fractúque, vel sectu falce, difficilis; et siquando eo opus esset, tanquam linum radicitus evellere necesse erat. Undè ἀνθερίκα θερίζειν, idem sonabat ac *operam perdere*, vel *absurdum aggredi*. Ad varios usus, tanquam vimina, fissus scil. et sole siccatus, olim adhibitus fuisse videtur, e. g. ad *nassas* conficiendas. Suadet etiam Hippocrates ut manducetur, ad indicandum rosione indè oriturà utrum ossium capitis ulla sit necne fractura. Ἀκρὶς, unde ἀκριδοθήρα, est *Locusta* plerisque; *Gryllus* Linn. Angl. *Grasshopper*, or *Locust*. Rutherford.

217. 55. Πάντα δ' ἀμφὶ δίπας,] Virg. *Et molli circum est ansas amplexus acantho*, Ecl. III. 45. Per ἀμφὶ δίπας, pro quo substituit Virgilius *Ansas*, videtur noster intelligere *oras* sive *marginem* poculi. Totum vas intelligunt Scholiastæ.—Ὑγρὸς est *flexibilis*. WARTON. Vide infrà ad Pind. Pyth. I. 16. Ἄκανθος est *Acanthus mollis*, Linn. Angl. *Acanthus*, or *Bear's breech:* cujus folia sæpè sculpturâ imitabantur; et præcipuum quidem ornamentum sunt capitelli Corinthiaci. RUTHERFORD. * Confert. Kiessl. Virgil. Georg. IV. 123. *flexi vimen Acanthi.* et Plin. Epist. V. 6. 16. *Acanthus in planò mollis, et pæne dixerim, liquidus,* § 36. *Acanthus hinc inde lubricus et flexuosus.*

56. Αἰολικόν τι θάημα·] Rectè, quoniam nauta sive mercator, à quo suum illud poculum emerat aliquandò, tantùm artis admirandæ prodigium, *ut Thyrsidis illud mentem stupefaceret*, fuit Calydonius sive Æolicus. Vide Schol. Casaub. et interpretes ad h. l. atque Hesych. sub h. v. ibique Alberti.—τὲ (Dor. pro σὲ) θύμον (τὴν σὴν διάνοιαν explicat Scholiastes,) more Homeri aliorumque poëtarum dixit Theocritus. HARLES. θάημα, Dor. pro θέαμα. * θάημα primam, nisi hoc in loco, longam semper habet. Vide Idyll. XV. 84. Fortasse delendum est τι. Ceterum, malim τὲ potius quam τὸ, quod nominativum habeo. Est idem ac Latinum *te* ab Æolico τὲ ductum.

57. Τῶ—] Dor. pro τῷ, quod idem est hic ac τύτῳ, et subauditur ἀντὶ, quod vulgò fit in locutionibus emendi ac vendendi.

58. —τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·] τυρόεις est adjectivum et supplendum ἄρτος· τυρόεις γάλακτος igitur non est *caseus lactis*, sed *placenta ex caseo et lacte mixtis confecta.* v. Valcken. HARLES. τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρὸν μέγαν, ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. *Schol.* quæ verior videtur, quia simplicior, interpretatio. * Bene monuit Kiessling Τυρὸς primam habere productam. (Idyll. V. 87.) hinc τυρόεντα suspectum est: cum Porsono corrigendum est τυρῶντα vel potius τυριῶντα.

59. Οὐδ' ἴτι πᾳ ποτὶ χείλος ἐμὸν θήγειν,—] i. e. Οὐδέπω ἔτι προσθήγειν ἐμὸν χεῖλος, &c. Ad verbum ferè Maro: *Necdum illis labra admovi, sed condita servo*, Ecl. III. 43. Hanc lectionem alteri, Οὐδέ τι πω, prætulit Valckenarius cum H. Stephano aliisque. πᾳ Dor. pro πῃ. * Dedi οὐδέ τί πω suadente Kiessling, qui male πᾳ pro πω accipit.

60. —τῷ κέν τυ—] τῷ καὶ τὸ præferunt aliquot Codices MSS. mihi placet lectio vulgata: τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρισαίμαν· *quo tibi dono lubentissimus gratificer.* In huic sensum verbo ἀρίσασθαι aliquoties utitur Homerus. VALCKEN.

61. Αἰκέν μοι τὺ,—] Ordo est: εἰ τὺ φίλος κεν [quod est ἂν]

ἀείσῃς μοι τὸν ἐφίμερον ὕμνον. Ἐφίμερον ὕμνον, *carmen pastoribus amabile*, sive, ut Niclas, qui hanc lectionem defendit, probante Reiskio, vertit, *hymnum amatorium, desiderativum*. HARLES. Τὸν ἐφ' Ἱμέρᾳ ὕμνον emendat D. Heinsius, i. e. carmen bucolicum de infortunato Daphnidis amore prope Himeram, fluvium in Siciliâ, primùm cantatum; vel quod ab Himeræo poëtâ primùm cantatum fuit. Quæ lectio Heinsiana valdè arridet doctissimo Valckenario. 217.

62. Κοὔτοι τοι τι φθονέω—] Casaubono placuit: Κοὔτοι τί φθονεῖς· *tu ne invideas hoc carmen, quod à te peto recitari.* Genuinum videtur quod legitur in Schol. in aliquot Codd. et Editt. primis, Κοὔτι τὺ κερτομέω· *nec sane hæc dico tui irridenti causa.* VALCKENAER. —πόταγ', ὦ 'γαθὲ i. e. πρόσαγε, ὦ ἀγαθὲ *age, ô bone*, vel *huc accede, ô bone vir.* Æ. PORTUS.

63. —τὸς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα] ad *Plutonem qui oblivionem inducit.* ἐκλελάθω, est novum verbum à perfect. med. λέλαθα verbi λαθίω formatum; uti a κέκλαγα, κέκλαγω; à πέπλαγα, πέπλαγω, à πεφρέδα, πεφρέδω et similia. Vide suprà ad ver. 16.

64. Ἀρχίτε βουκολικᾶς,] Hinc Virgil. *Incipe Mœnalios*, &c. Ecl. VIII. passim.

65. —ἆδ' ἃ φωνά,] i. e. ἆδε ἐστὶν ἡ φώνη, &c. 218.

66. Πᾷ ποτ' ἀρ' ἦθ',—] i. e. Πῇ ποτε ἦτι, ὅτι Δάφνις ἐτήκετο; *Ubi tandem eratis, quandò Daphnis tabesceret?* "Utrum "ἦθ' an ἦτ' scribatur nihil interest. Nam ἦτ' non est pro "Æolico ἦτα, *eras*, sed pro ἦτε, *eratis*, in imperf. med." BRUNCK. Conf. Virg. *Quæ nemora*, &c. Ecl. X. 9, sqq. et Miltoni Lycid. *Where were ye, nymphs*, &c. item Pop. Past. et Dom. Lyttleton Monod. Fuit autem Daphnis in vetustis carminibus pastoritiis celeberrimus; et heros loco inter pastores habitus; uti notavit doctissimus Heynius [Virg. Ecl. V. Argument. quod vide,] "Addix-"erat se Daphnis" [verba sunt Brunckii, ad Anal. Vet. Poëtar. Græc. Vol. III. p. 67.] "Nymphæ Echenäidi, cui "juraverat se nunquam in alterius feminæ amplexus iturum. "Irritum juramentum fecit regiæ cujusdam puellæ fraus, "quæ, quum pastorem deperiret, vino eum obrutum libidini "suæ morigerum habuit. Comperto furto Echenäis in "furorem acta amorem odio commutavit. At Daphnis, "qui datam Nymphæ fidem non sponte violaverit, ab ejus "amore non destitit, cujus vi tandem contabuit et periit. "Hæc est cantici summa quod canit Thyrsis." Eandem ferè historiam dedit Wartonus ex Æliano: atque ex ejus notitiâ pendet sequentis cantilenæ intelligentia. Qui de Daphnide plura velit, adeat Servium ad Virg. Eclog. VIII.

218. 68. Diodor. IV. 84. Ælian. Var. Hist. X. 18. et Dorvillii Sicula, p. 27. Vol. I.

67. Η κατὰ Πηνιῶ καλὰ τέμπια,—] Construe: ἢ [ἤτι] κατὰ καλὰ τέμπια Πηνιῆ, ἢ κατὰ [καλὰ τέμπια] Πίνδου; *An cratis apud pulchra tempe Penei, vel apud* pulchra tempe *Pindi?* i. e. apud pulchra tempe quæ sunt ad fluvium Peneum, vel ad montem Pindum. Tempe in Thessaliâ, vallis amœnissima, ad quam Poëtæ sæpissimè alludunt. [Vide ejus descript. ab Ælianο Vol. I. p. 374.] Ejus medium Peneus perfluit. Pindus, mons inter Epirum et Thessaliam, Apollini Musisque sacer.

68. Ανάπω] Dor. genitiv. Anapus, fluvius Siciliæ juxta Syracusas. Acis quoque amnis Siciliæ.

71. Τῆνον μὰν Θῶες,—] Ἐκεῖνον οἱ Θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἤγουν. ὠρυόμενοι ἐθρήνησαν. *Schol.* Θῶες—Mihi, collatis inter se veterum Scriptorum locis compluribus, versimillimum videtur, per nomen Θώς intellectum fuisse *Canem aureum* Linn. Angl. *the Jackall.* RUTHERFORD.

71. Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο—] i. e. Ἐκεῖνον κὴ ὁ ἐκ δρυμοῦ.

74. Πολλαὶ οἱ πὰρ ποσὶ βόες,] i. e. Πολλαὶ βόες παρὰ ποσὶ οἱ— Virg. *Stant et oves circum*, &c. Ecl. X, 16.—Quanta contractiora illa et frigidiora Virgilii, qui duntaxat unum genus animalium memorat, oves scilicet, quas tantùm dixit "stare "circum?" Descriptioni certè et vis et pathos accessit ex enumeratione plurium diversorum animalium. WARTON; qui Theocritum contra Scaligerum [Poët. v. 5.] hîc benè defendit. * Πολλαὶ οἱ πὰρ ποσὶ. Diphthongus αι ante οι nequaquam recte ponitur pro longa syllaba. Scribendum est, ni fallor, Πολλαὶ μὲν πὰρ πόσι βόες κ. τ. λ.

77. Ηνθ' Ἑρμᾶς πράτισος ἀπ' ὄρεος,] i. e. Ἑρμῆς ἦλθι πρώτισος ἀπ' ὄρεος,—Virg. *Venit et upilio*, &c. Ecl. X. 19. sqq.

80. Ηνθον τοὶ βῶται,—] i. e. Ηλθον οἱ βῶται—Βῶται sive βυκόλοι, *bubulci*, honestissimi habebantur pastores, αἰπόλοι, *capratii* fuerunt minimæ dignitatis. Medium inter illos, secundum quorundam sententiam tenuerunt ποιμένες, *opiliones*.—Obtinuerat tamen usus, uti cel. Heyne ad Donati vitam Virgilii monet, ut βυκόλοι eodem modo quo ποιμένες, omninò de quocunque pastorum genere dicerentur. Adde Schol. item Warton in diss. de poësi bucolicâ, &c. et Hardion de pastoribus Theocriti, in Mem. de literat. des I. et B. L. Paris 1746. pag. 534, sqq. HARLES.

81. —ἀνηρώτευν,—] Pro communî ἀνηρώτων, 3. pl. imperf. indic. ab ἀνειρωτίω, ῶ. Ion. et Dor. pro ἀνειρωτάω, ῶ, *interrogo, inquiro.*—Ἦλθ' ὁ Πρίηπος, Κἤφα· i. e. ἦλθι ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη. τι τὺ τάκεαι, i. e. διὰ τί σὺ τήκῃ· τήκομαι, *tabesco*, [a τήκω, *tabefacio*] τήκεσαι, eliso σ, τήκεαι, et postea contractè τήκῃ, Dor. τάκεαι.

82. —ἁ δέ τε κώρα—Ζαλοῖσ'—] Hemsterhusii lectionem 218.
cum Brunckio nunc cæteris præfero: in codd. leguntur Ζατεῦσα· Ζατοῖσα· Ζατεῦσ' ἄ. Heinsio placuit Ζατῶσ' ἄ. VALCKENÆR. Mihi placet conjectura Wartoni et Hemsterhusii Ζαλοῖσ'. ἄ [ζαλοῖσ'. pro ζηλοῦσα, à ζηλόω.] *quæ, æmulatione capta, suspectum habuit amatorem*, quam Brunckius quoque rescripsit. HARLES. Ζατεῦσ' vel ζατοῖσα Dor. pro communi ζητοῦσα, *quærens*. Sed "non quærebat Nympha "Daphnin, in quem erat infenso animo, sed ut ejus aspe- "ctum vitaret, longè a locis, in quibus degebat pastor, per "montes et sylvas aufugiebat. Scilicet Daphnis hic solitas "suas habitat sedes, Ætnam, ut ex cantici initio manifestum "est. Ibi ad eum facilè Nympha arcessisset, si eum revera "quæsvisset, ut ei amoris inconstantiam exprobraret, nec "illi per avia montium et sylvarum discurrendum fuisset." BRUNCK. Scholiastes tamen legit ζατεῦσα, et putat ironicè dictum, quippe non Nympha Daphnin sed Daphnis ipse Nympham quærebat; vel Daphnin consolandi gratia dictum εἰρωνεύεται δὲ· ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, ὁ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης, ἡ καὶ παρῃγορητικὸς ὁ λόγος—παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει· δυσέρως τις ἄγαν εἶ, ἤγουν οὐκ εἰδὼς ἐρᾷν, οὐ καλῶς διοικῆσαι τὸν σαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος, ἤγουν, ὑπ' οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος. Ita Scholiastes; qui et notavit sequentia: τινὲς δέ φασιν ὅτι οὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐπηρώτα. Quæ forsan verissima loci sententia: adeóque revocandum ζατεῦσα. Cæterùm ἀμάχανος est Dor. pro ἀμήχανος, et redditur ab Harlesio, *cujus inconstantia nullo modo mutari potest*. Mirum autem est hæc et sequentia verba à doctissimo D. Heinsio aliisque Nymphæ tribui. "Sunt," ut verbis utar acutissimi Brunckii, "ipsius "Priapi, cujus personæ maximè conveniunt quæ sequuntur, "ὠπόλος ὅκκ' ἐσορῇ. Qui in animum inducit talia Nympham "locuturam fuisse, is neque Δρυάδα, nec Ναιάδα, sed Πορνει- "άδα, Nympham è lupanari, sibi fingit." * Ζατεῦσ' revocavit Kiessling.

86. Βώτας μὰν ἐλέγευ·] Dor. pro βούτης μὴν ἐλέγω. Vide suprà ad v. 80.

92. Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βουκόλος, &c.] i. e. ὁ βουκόλος ἐλέξατο οὐδὲν πρὸς τοὺς. Vel, ut Schol. πρὸς τούτους δὲ, οὕστινας ἄνωθεν εἴπομεν, ἤτοι τοὺς βούτας τοὺς ποιμένας, καὶ τοὺς αἰπόλας, τὸν Πρίαπον, καὶ τοὺς λοιποὺς οὐδὲν ἐφθέγξατο ὁ βουκόλος, ἤτοι ὁ Δάφνις, ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέραινε, καὶ διήνυε μέχρι καὶ τῆς μοίρας. Valckenær ita interpretatur: *Sed suum tolerabat amorem acerbum, atque* in illo fortiter ferendo, *vitam ad finem usque transigebat*.

95. Ἠνθέ γε μὰν ἀδεῖα, &c.] Ἠνθέ γε μὴν καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἠδεῖα γελῶσα, λάθρα μὲν γελῶσα, βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγουν, βαρυὰν ὀργὴν

ἀνέχουσα, τοῦτέστιν, ἀναδεδεγμένη. *Schol.* ἦνθε γε μὰν, &c. *Venit tamen etiam suavis Venus ridens,* λάθρη, &c. occultè quidem ridens, [risumque dissimulans] *gravem iram spirans,* vel *præ se ferens, graviter irata*] Æ. PORTUS. Pro vulgari λάθρη, quod est λάθρα, Valckenærius dedit, λάθρια, quod eodem redit.

219. 97. Κῆπε, τὺ θὴν, &c.] Καὶ εἰπε· σὺ δὴ, ὦ Δάφνι, κατεύχου, ἀντὶ τοῦ εὔχου, ἐκαυχῶ, λυγιξεῖν, ἤγουν λυγίσειν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα, ἆρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίχθης; *Schol.* Veneris amarulenta irrisio: *Gloriaberis nullam in te fore Cupidinis imperium: coëgit te tamen ad alios amores.* BRUNCK. Λύγος, ου, ὁ, *vimen,* ex quo torta vincula fieri solent: hinc, λυγίζω, f. σω, vel ξω, *viminibus,* sive *vimineis vinculis ligo, vincio;* et simpliciter *ligo:* indè *supero, vinco,* &c. κῆπε &c. *et dixit, tune gloriaberis, Daphni, fore ut amorem vinceres? An non ipse à gravi amore vinctus es?*

102. Ηδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμι δεδύκειν, &c.] Hic locus mirè exercuit interpretes. Lectio nostra, quæ est Valckenæriana et aliorum, sic reddi potest: *Odiosa Venus, Venus mortalibus infesta,* ἤδη γὰρ πάντα φράζει ἥλιον δεδύκειν ἡμῖν. *omnia enim jam indicant solem nobis occidere:* i. e. *vitam meam ad finem jam appropinquare:* Δάφνις ἔσται κάκον ἄλγος ἔρωτος καὶ ἐν ἀΐδᾳ, *Daphnis erit malus dolor amoris etiam apud inferos.* Vel ut Brunckius παραφράζει. "*Moritur* "*Daphnis, et apud inferos etiam gravi dolore Cupidinem* "*uret.* Scilicet *videbit Cupido me etiamnum apud inferos* "*Echenaidem amare, quam revera amare nunquam desii.* "*Quam enim in me fraudem machinatus est, cujusque eum* "*nunc ex matris Veneris verbis auctorem intelligo, ea re-* "*giam quidem puellam voti sui compotem fecit, sed animum* "*meum à Nymphâ non alienavit: non est ergo quod trium-* "*phum agat.*" Idem vir egregius dedit, post Toupium, [Animadverss. in Scholia] præeunte Scholiaste, Ηδη ΓΑΡ φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι· δεδύκει Δάφνις,—*Odiosa Venus, tui* ENIM *pueri malas artes admoto lumine mihi patefecit Sol, quem nec tua furta scis olim latere sivisse. Moritur Daphnis,* &c. Opinantur viri hi doctissimi, Daphnidem tangere hic Veneris cum Marte commercium, cujus SOL index fuit. Denique, elegans est conjectura Waffenbergii, quam protulit Valckenærius: Ηδη γὰρ (nempe ἔξεστι) φράσδειν πάνθ' ἅλιος ἄμμι δεδύκει. Δάφνις κ' εἰν ἀΐδᾳ κακὸν ἔσεται αἶσχος Ερωτος.

105. Οὗ λέγεται, &c.] *Abi ad montem Idam ubi Anchises Venerem* scil. *tentâsse,* et *cum illâ rem habuisse* dicitur. HARLES.

106. —τήνει δρύες, ὧδε κύπειρος, Duo vocabula τήνει [Dor. pro ἐκεῖ,] et ὧδε non sunt inter se disjuncta, non *ibi* et *hîc*

significant; sed utrumque idem dicit, *ibi, ibi*, apud Anchisen 219.
puta, in monte Idâ. Locus est similis Idyll. V. 33. REISKE. Κύπειρος probabiliter *Cyperus longus* Linn. Angl. *long Cyperus*; stirpibus affinis graminis seu junceis in locis paludosis crescentibus. RUTHERFORD.

107. —Βομβοῦντι ποτι σμάνεσι—] *susurrant ad alvearia.* βομβοῦντι pro βομβοῦσι, à βομβέω. ποτὶ σμάνεσι Dor. pro πρὸς σμήνεσι.

199. Ὥρειός χ' Ἄδωνις,] i. e. ᾧ ὁ Ἄδωνις ἐστὶ ὀρεῖος. Virg. *Et formosus oves ad flumina pavit Adonis.* Ecl. X. 18. Toupius legendum conjicit Ὄρεος χ' Ἄδωνις. *Sed Anchises bubulcus, sed Adonis pastor, et uterque montes colebat.* "Sensus, uti a Dahlio expositus, hic esse videtur. "Adonis annis "et viribus viget, quandoquidem pastoris et senatoris nego- "tia tam strenue obit; idoneus igitur est, cujus congressum "appetas."

112. Αὔτις ὅπως στάσῃ, &c.] Αὖθις ὄρα ὅπως ἰσῶσα στήσῃ πλησίον τοῦ Διομήδης, ᾧ λέγει, ὅτι τὸν Δάφνιν νικᾷ τὸν βουκόλον· ἀλλὰ σὺ μάχεσαι, καὶ μάχου μοι. *Schol.* Venerem scilicet perstringit propter vulnus quod olim ad bellum Trojanum acceperat à strenuo Diomede. [Vide Iliad. *ε*, 335, sqq.] Cæterùm, uti notavit Harlesius, *ἰσόω* cum alio verbo junctum, contentionem, studium, festinationem significat: sic alia verba. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 58. n. 5.

113. —ἀλλὰ μάχιν μοι.] Acerbissimo joco Venus, quia bubulcum Daphnin superaverat, læta nunc dicitur ad Diomedem, quem ante fugerat, accessura propius, et dictura, *quin tu nunc mecum pugna.* Pro μάχιν μοι, sincerâ scriptione, Juntæ Florentina dat Ed. μαχοῦμαι.—Monuit D. Heinsius p. 305. b. hoc in versu et paulò post v. 116, ut essent bucolici, syllabam in Δάφνιν à Poëta correptam. A Græcis sic Poëtis corripiuntur syllabæ in τίχτω· λάχτω· ἀκμά· τίκτων· πότμος· σαλμός· ῥυθμός· ἀριθμός· ἐρετμός· à Latinis etiam in *Procnus, Daphne, Tecmessa*, similibusque. VALCKENÆR.

118. —Θύμβριδος] Fluvium Siciliæ hic designari, veteres grammatici suspicantur. Casaubonus tamen, Toupius et Valckenær. montem hic intelligendum esse arbitrantur. HARL.

120. Δάφνις ἰγὼν ὅδε τῆνος,] Quos versus cum multò majorem simplicitatem habeant, mireris Virgilianis posthaberi: *hinc usque ad sidera notus*, epicum est, nec in pastoritio carmine satis placere potest. HEYNE, ad Virg. Eclog. V. 43.

125. —Ῥῖον,] Omne quidem promontorium dici potest ῥῖον, hoc verò loco accipiendum esse de *Rhio*, promontorio in eâ orâ Peloponnesi, ubi Helice fuit jam monuit Casaubon. c. ii. Lect. Theocr. *Helice* autem urbs fuit Achaiæ, littoralis ad

219. sinum Corinthiacum Peloponnesi. Idyll. xxv, 165, 180. cf. Spanhemium ad Callim. H. in Delum v. 100, sqq. HARLES.

126. —Λυκαονίδαο,—] Mænali, filii Lycaonis, à quo mons Mænalus. *Schol.* * τὸ καὶ μακάρεσιν ἀγαστόν. legit Kiessling. ἀγατόν. "Rescripsimus, inquit, formam exquisitiorem ἀγατόν. "Multa adjectiva duplicem formam habent, ut θαυμαστὸς et "θαυματός. ἐραστὸς et ἐρατός (vide Schæf. ad Aristoph. Plut. "p. 492.) ἀδάμαστος et ἀδάματος &c." Verum, fac ut sit duplex forma ἀγάστος et ἀγάτος, penultima corripienda est, ut in θαυμᾰτός, &c.

127. Λήγετε—] Virg. *Desine Menalios*, &c. Ecl. VIII. 61.

128. Ενθ', ὦ 'ναξ,] i. e. ὦ ἄναξ, [Πὰν,] ἔλθε, καὶ φέρε τήνδε καλὴν σύριγγα ἐκ εὐπάκτου κηροῦ μελίπνουν, *Veni rex, et aufer hanc pulchram fistulam ex cerâ benè compactâ* factam, quæ *suavem edit sonum.* [*Schol.* uti notavit anonymus Cantab. ἑλίκτην περὶ χεῖλος, *circa labrum curvatam.* Vide infrà ad Idyll. VIII. 18. ad p. 230.] Eleganti judicio observat Wartonus, et ipse poëta eximius, quàm mirà hic suavitate, nec minùs παθητίκως, fistulæ suæ valedicat pastor moriturus.

130. —ἐς Αἴδος—] δόμον scil. ut norunt etiam tirones. * Hic versus multo exquisitior et παθητικώτερος videbitur si interrogativè legatur, quod et particulæ Ἦ γὰρ omnino postulant. Pastor moriturus suæ fistulæ valedicens, anxie secum quærit, Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἀΐδος ἕλκομαι ἤδη; Angl. *Am I so soon to be hurried by love to the regions below?*

220. 132. Νῦν ἴα μὲν—] Virg. *Nunc et oves ultrò*, &c. Ecl. VIII. 52, sqq.

133. —νάρκισσος—] *Narcissus poëticus* Linn. Angl. *Narcissus.* ἀρκεύθος, *Juniperus comm.* Linn. Angl. *Juniper.*

134. —ὄχνας ἐνείκαι·] *pira ferat.* ὄχνη propriè est *pirus sylvestris.* conf. Odyss. VII. 115, 120. Hic pira in genere intelligi videntur. SCHREBER. * Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο. Sensus est; Omnia nunc *eant naturæ legibus præpostera.* Schol. citat Eurip. Med. 410. ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαὶ, κ. τ. λ.

135. —ὤλαφος] i. e. ὁ ἔλαφος, *cervus*, ἕλκοι, *trahat captivos*; vel potius, uti vertit Harlesius, *distrahat et lacerat.*

136. —σκῶπες—] *ululæ.* Præ aliis id nomen eam indicare creditur, quæ à Linnæo *Strix Scops* appellatur. SCHREB.

139. —λίνα πάντα λελοίπει] Defecerant omnia fila, quæ nempè, nascente Daphnide, neverant Parcæ. καὶ ὁ Δάφνις ἔβη ῥόον, *et Daphnis transiit flumen* Acherontis. WARTON.

147. —ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα—] ἰσχὰς, -άδος, ἡ, *carica.* Angl. *dried fig.* caricæ autem Atticæ, ex pago Ægilo, veteribus magni habebantur. Atque ita Schol. —ἀπ' Αἰγίλω εἴθε τρώ-

γοις ἰσχάδα ἡδεῖαν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Αττικῆς. Αἴγιλος γὰρ δῆμος ἐν 220.
ταῖς Αθηναῖς. Cf. Athenæum Deipnos. XIV. p. 652.

148. —τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.] *quoniam tu suaviùs canis quam cicada.* τύ γα, Dor. pro σύ γε. Sonus cicadæ veterum auribus gratissimum erat; ut benè notum. "Τέττιξ, "*Cicada* veterum est, ut verisimile videtur, *cicada orni* Linn. "Angl. *the Balm Cricket.* Una ex majorum horum insecto-"rum speciebus communis est in regionibus Europæ austra-"libus et alibi, cujus mares, per duas tenues membranas sub "pectus collocatas et vi resiliendi præditas, quas ad libitum "agitare vel vibrare possunt, sonum istum argutum edunt, "ob quem tam celebres sunt apud poëtas." RUTHERFORD. Vide Iliad. γ', 152. et alibi passim.

149. Ηνίδε τοι τὸ δέπας, &c.] Ηγων, ἰδὺ τὸ δέπας, θέασαι φίλος, ὅπως καλὴν ὁσμὴν πέμπει. *Schol.* ἠνίδε, Dor. pro ἰδοὺ, *en, ecce.* θᾶσαι, pro θέασαι.

150. Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν, &c.] Δοκασεῖς, ἤγων δόξεις, νεμόσεις πεπλύσθαι αὐτὸ, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρῶν· οὕτως ἐστὶ δηλονότι ὡραῖον. *Schol.* Elegantissima quidem phantasia: sed à pastoritio scribendi genere non aliena. Cæterùm, uti observavit doctissimus Wartonus, omnibus rebus ornandis adhibentur HORÆ: omnibus gratiam atque elegantiam conciliare dicuntur. [Vide Idyll. XV, 105.] Hinc ὥρα est *pulchritudo*; ὡραῖος, *pulcher.* Vide suprà vers. 109.

151. —Κισσαίθα,] *Cissætha*, nomen capræ, quæ ter erat mulgenda Thrysidi.

---

* ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.] -ας, ἡ, *Venefica sive saga. Idyllium* 221.
Id. Ita hoc Idyllion inscribitur, quia in eo inducitur mulier quædam, Simætha nomine, quæ magicis incantationibus, animum viri, à quo spernabatur, ad sui amorem revocare conatur. Ob hanc quoque causam Virgilius Eclogam suam octavam eodem titulo insignivit, cujus nimirum pars posterior in simili argumento versatur. Ad nos autem ideo præcipuè commendatur hoc carmen Theocriteum, quod multas res continet de superstitione veterum, quas nobis operæ pretium sit cognoscere.

Ver. 1. Πᾷ μοι ταὶ δάφναι, &c.] *Ubi mihi* sunt *lauri? affer Thestyli; ubi verò* sunt *philtra?* Πᾷ Dor. pro Πῇ; *quâ viâ*, item, *ubi?* ταὶ pro αἱ. φίλτρον est propriè, *poculum amatorium;* indè in genere sumitur de *omnibus iis quæ amorem conciliant.*

2. —τὰν κελεβαν, &c.] κελεβη, *pila* in qua aliquid pinsitur,

221. WARTON. Angl. *a mortar.* Φοινικίην εἰδὸς ἀώτην, *præstantissimâ ovis lanâ.* ἄωτον propriè *flos,* deindè translatè, pro quovis optimo et præstantissimo; h. l. *lana egregia,* ut Homer. Il. ν', 599.—v. Grævium ad Hesiod. Theog. 449. et Lambert. Bosii Observat. Miscell. c. 19. HARLES. Virg. *Molli cinge hæc altaria vittâ.* Ecl. VIII. 64.

3. Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν ἰῦντα, &c.] *Ut virum dilectum, nunc mihi gravem, flectere sacris magicis experiar.* VALCKENÆR. ἰῦντα, Dor. pro ἰόντα. καταθύσομαι, non fut. ut putat Harlesius; sed pro καταθύσωμαι, aor. 1. subj. m. atque ita Scholiastes, ὀριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ ὡς ἴν' τὸ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. Hom. Iliad. α'. 363. Verùm displicet interpretatio Valckenæriana uni ex doctis meis amicis, Thomæ Falconer, A. M. qui hunc locum ita reddi debere arbitratur: *Ut virum dilectum nunc mihi gravem, immolem,* vel *mactem,* vel *deo alicui offerendum curem.* Quem sensum, et veram significationem vocis καταθύσομαι postulare, et sequentem narratiunculam firmare, censet: "*When any person supposes himself* HIGHLY INJURED, *it is* "*not uncommon for him to repair to some church dedicated* "*to a celebrated saint, as Llan Flian in Anglesea, and Cly-*"*nog in Cærnarvonshire, and there, as it is termed,* OFFER "HIS ENEMY. *He kneels down on his bare knees in the* "*church, and offering a piece of money to the saint, utters* "*the most virulent imprecations, calling down curses and* "*misfortunes upon the offender and his family for genera-*"*tions to come.*" Bingley's Tour round N. Wales.

4. Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,] δωδεκαταῖος, eleganter hîc, et v. 157. et pari modo v. 119. pro δώδεκα ἡμέραι εἰσι. HARLES. Sed hæc idem valent ac si diceres in solutâ oratione, ὃς ἤδη δώδεκα ἡμέρας ἀπ' ἐμοῦ ἄπεισι· τοσαῦται γάρ εἰσιν, ἀφ' οὗ πρός με οὐδὲ ποθ' ἥκει. Æ. PORTUS. Cæterùm—λὰς in τάλας hîc brevis est; at Doricè, uti ostendit Magnus Bentleius, in admirandâ illâ de Phalaridis Epistolis Dissertatione p. 136, sqq. ubi de Anapæstis disputans Boylæum ad incitas redegit.

6. —ἦ ῥά οἱ ἄλλα, &c.] Ordo est: ὁ τι Ερως ἴχων ταχινὰς φρένας οἱ, ἅτι Αφροδίτη, ᾤχιτο ἄλλη [ὁδῳ] h. e. *Amor et Venus habentes levem* ejus *animum abibant alio.* Pro ἴχων. D. Heinsius legendum proponit ἄγων, quod probat Valckenær. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 58. n. 5.

8. Βασεῦμαι ποτὶ—] Dor. pro βήσομαι πρὸς—

10. —νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι.] *ipsum magicis sacris incantabo.* Virg. *Conjugis, &c.* Ecl. VIII. 66. Vide suprà ad v. 3.

11. —τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα,] Dor. pro σοὶ γὰρ προσαείσομαι ἡσυχα, *tibi enim carmina mea canam quietè.* Cæterùm

Lunam vel Hecaten præesse rebus magicis bene notum est. 221.
* Cf. Tibull. I. 2. 42. Heyne ad Virgil. Ecl. VIII. 68.

12. —σκύλακες τρομέουσι,—] Egregia quidem pictura Hecates illius infernalis; quam canes etiam pavent, cujusque aspectum fugiunt, quoties incedit, horribili ritu, per mortuorum sepulchra, nigrumque sanguinem, sive tabum. Ità mirè veneficiis suis horrorem poëta noster conciliat. WARTON. Ejusmodi horrorem feliciter assequutus est quoque nostras Allanus Ramsay in Dramate suo pulcherrimo, cui titulus *The Gentle Shepherd*, Scoticâ dialecto conscripto; *Here Mausy lives, a witch that for sma' price*, &c. Act II. Sc. ii. Conf. quoque veneficas Shakesperianas, in dramate *Macbeth*, passim. [Vide D'Orvillium ad Chariton. p. 376.] 378. et II. ϰ', 293. 496.] τρομέουσι, Dor. pro τρομέουσι, ἰφία, *sepulchra*.

14. Χαιρ' Ἑκάτα δασπλῆτι,] δασπλὰς, -ῆτος, ὁ· et δασπλήτις, -ιος, ἡ, *graviter et vehementer appropinquans et percutiens*. Est à πλάσσω, præpositâ particulâ intensivâ δα, inserto σ ob euphoniam. DAMM. *Salve Hecate, terrorem incutiens*.

16. * μήτι ξανθὰς Περιμήδας.] Hæc Perimede præter hunc locum a solo Propertio commemoratur II. 1. 73. (II. 4. 17. 19. Ed. Lachm.

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytæis,
Non Perimedeæ gramina cocta manus.—*Kiessl.*

17. ἴυγξ.] Proprie est avicula quæ *torquilla* vocatur, Angl. *wry-neck*. Hoc nomine quoque dicitur omne id in quo est aliquid ἑλκυστικὸν, [uti observavit Salmasius ad Solinum p. 662. ubi vide plura] vel quod animum ad desiderium et amorem pelliciat, quoniam veneficæ eâ aviculâ usæ sunt ad irretiendos animos. Denique, uti notavit Harlesius, ponitur, ut hoc loco pro *rhombo* seu *trocho*, quem veneficæ versare solent ad amasios ad amorem inflammandos, quia aut avicula illa, aut ejus viscera, rotulæ adligata, carmine quodam magico adhibito, circumagebantur. [Vide Ernest. ad Xenoph. Memor. III. 11, § 17.] Virgilius, in suâ hujus loci imitatione, adhibuit *mea carmina* in genere: *Ducite ab urbe domum mea carmina, ducite Daphnin*. Ecl. VIII. 68.

18. Ἀλφιτά τοι πρῶτον τυρὶ τάκεται.] τὸ τάκεται, ἐπὶ καροῦ καὶ 222.
χιόνος, καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων· ἐντεῦθεν δὲ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται, καὶ φθίνεται. *Schol.* Ab hoc versu, qui exordium est et inchoatio rei magicæ (reliqua enim fuerunt τῆς προλογιζομένης Σιμαίθας) usque ad illum, ver. 38. quatuor proponuntur simulationes. Prima constat ex sale, quod spargitur; secunda ex lauro, quæ uritur; tertia è

cerâ quæ liquefit; quarta ex trocho, qui torquetur.—Res similes sunt ἄλις, δάφνη, κηρὸς, ῥόμβος· qui assimilatur Delphis. D. Heinsius. Sparsum salem, sive molam, cujus etiam mentio fit infrà, v. 21. non omisit Virgilius: *Sparge molam*, Ecl. VIII. 83. Quin et laurum, ceramque adhibuit, ut postea videbimus. Warton. Denique ἀλλ' pro ἀλλὰ, *quin age.* benè tuetur Casaub. habit enim vim hortandi, ut suprà v. 10. Vide Lamb. Bos. Observ. Miscell. c. 19. qui reddit *quare.* Harles.

222. 19. —πῇ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;] Subaud. κατὰ, *Quo avolâsti* quod ad *mentem?* i. e. *Quo mens tibi avolavit?* ἐκπεπότασαι est perf. pass. ab ἐκποτάομαι, ῶμαι.

20. Η ῥά γε τοι—] *Ah verò, scelerata, tibi quoque ludibrio sum?* τὶν pro σοὶ Dor. τέτυγμαι, [perf. pass. à τυγχάνω, τύξομαι,] sæpe redditur simpliciter *sum:* est scil. præs. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

21. Πάσσ' ἅμα καὶ—] Elegans est conjectura D. Heinsii, qui legit: Πάσσ', ἄλα, κᾆ λ. vulgatam præfero. Valckenær.

23. Δίλφις ἰμ' ἀνίασιν—] Virg.—*Fragilis incende bitumine lauros*, &c. Ecl. VIII. 82.

24. χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα.] *et sicut illa ardens valdè crepat,* [χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ, Dor. pro καὶ ὡς αὐτὴ λακεῖ· καππυρίσασα, pro καταπυρίσασα, ex κατὰ et πυρίζω, *ardeo.* * Græfius legendum putat —χ' ὡς αὐτὰ ἔλακιν μέγα κ. propter tempora verborum ἅφθη et εἶδομεν. Vide Aristoph. Plut. 2. 39. et Annot. in Collect. Græc. Maj. Vol. III.

25. Κἐξαπίνης ἅφθη,] i. e. Καὶ ἐξαπίνης ἥφθη, *Et subitò conflagravit,* κἐδὲ σποδὸν εἶδομεν αὐτᾶς. i. e. κᾆ ἐδὲ σ. εἴδομεν αὐτῆς.

26. —ἀμαθύνοι.] ἄμαθον ποιῆσαι, ἀφανίσαι· ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις. *Schol.*

28. σὺν δαίμονι,] *bono cum deo, auxiliante deo;* quæ obvia significatio, nec cum Heinsio sollicitanda. Virg. *Limus ut hic durescit*, &c. ibid. 80.

30. —ῥόμβος] Vide suprà ad v. 18.

31. —ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.] Dor. pro πρὸς ἡμετέραις θύραις. * ἐξ Αφροδίτας, *vi amoris.*

33. —τὺ δ' Ἄρτεμι—] Sensus videtur esse: *Tu autem, ô Diana,* vel *Luna,* [Nam, ut rectè Schol. Ἀρτεμις ἡ αὐτὴ τῇ σιλήνῃ·] κᾆ ῥα κινήσαις τὸν ἀδάμαντα ἐν ἄδῃ, *et eum apud inferos, qui insuperabilis est* [Plutonem scil.] *flectes;* κᾆ εἴ τι πιρ ἄλλο ἐστὶν ἀσφαλὲς, *et siquid aliud ibi durum est.* Vel, *et siquis præterea alius ibi sit durus et severus.* Nam, uti notavit Harlesius, ἀσφαλὴς est σκληρὸς, *durus,* tum ἄλλο, h. l. neutrum adjectivi designat homines. Cæterùm, ἀδάμας, Hesychio non solum est ὁ λίθος, Latinè quoque *adamas;* sed ἀγνώμων, *improbus, malignus, illachrymabilis;* ἀπιθὴς, *contumax;* ἀθαμβὴς,

impavidus; ἰσχύρος, *validus*: ex α priv. et δάμαω, *domo*. Rectius, inquit Valckenarius, illud ρ' omitteretur: *Plutonem* designavit per τὸν ἐν ᾅδᾳ ἀδάμαντα. * Rectius ρ' in κ' pro κε mutares, ut sit κε κινήσαις. Scribi vult Hermannus Κινήσαις Ῥαδάμανθυν, ἢ εἴ τί κ. τ. λ. Νῦν θύσω τὰ πίτυρα. In sacris Bacchi τὰ πίτυρα commemorat Demosth. περὶ στεφ. ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις. Vide Collect. Græc. Maj. Vol. III. p. 151. 222.

36. Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι.] *Diana Trivia* adest. Ita scilicet dicta est Diana, quod triviis præesset, propter quod tres facies habere fingebatur, quæ etiam ad triplicem illius personam pertinent, quod Luna s. Phœbe in cœlo, Diana venatrix, et apud inferos Hecate est, s. Proserpina. Gesner. ἠχεῖν h. l. significat ictu, perculsu, conquassatione ad tinniendum impellere. Sub deæ verò adventum, universim præsentibus diis, aut summis poëtis carmina decantantibus, ex sententiâ veterum, mare et ventus silere, loco à Valckenario adscripta abundè testantur. Harles. Cæterùm canes Hecatam ululantes comitari dicebantur. Notum illud Virgilii:—*visæque canes ululare per umbram, Adventante deâ.* Æneid. VI. 257. ad quem locum vide præstantissimum Heynium: item ad Tibull. I. 2. 52.

38. —σίγᾳ μὲν πόντος, σιγῶντι—] Conf. suavissimam atque notissimam descriptionem: *Nox erat*, &c. Æneid. IV. 522. et quæ ibi annotavit Heynius. [Vide suprà ad Apoll. Rhod. v. 744. ad p. 100.] σιγῶντι Dor. pro σιγῶσι.

41. —ἦμεν,] pro εἶναι. Dorum est ἔμεναι, vel ἔμμεναι· undè ἔμεν, ἔμμεν, et ἦμεν.

48. Ἱππομανὲς] Vox Ἱππομανὲς plantam denotans non invenitur apud ullum veterem scriptorem Botanicum vel Medicum; nisi in uno loco Theophrasti [Lib. IX. c. 15.] ubi, si sana lectio est, quod tamen dubitant optimi interpretes, denotare oportet partem aliquam vel præparationem plantæ *Tithymalli*, Angl. *Spurge*. Si Theocritus reverâ de plantâ loquitur, quod admodum dubium est, species ejus nunc non potest indicari. Nonnulli recentiorum in fraudem, ut videtur, inducti à Scholiaste, per ἱππομανὲς hic intellexerunt *Daturam stramonium* Linn. Angl. *the Thorn apple*; quod tamen à veteribus semper alio nomine insignitur; neque ei unquam tribuitur portentosa illa vis quæ ἱππομάνει hic inesse dicitur; alioquin non prætereunda fuisset Plinio, qui rebus hujusmodi narrandis gaudet. Rutherford. Ἱππομανὲς vulgò est caruncula, fronti (et linguæ) pulli recens editi innasci, et ab equâ innixâ statim devorari credita. Vide Heynium ad Virg. Geor. III. 280. et auctores ab eo ibi indicatos.—τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι—μαίνονται, *gustandæ illius insano ardore perciti feruntur.*

ἐς τοδε δῶμα περῆσαι, *in has ædes venire.* HARLES. Pro περῆσαι scribendum censet Valck. περᾶσαι.

223. 54. Ὡ 'γὼ νῦν τίλλοισα—] i. e. ὁ ἐγὼ νῦν τίλλουσα καταβάλλω ἐν ἀγρίῳ πυρί.

56. * ἐμφὺς] *Inhærens.* Homer. Il. ά. 513. ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα.

58. Σαῦραν] *Lacertam.* Angl. *the Lizard.*

59. —λαβοῖσα τὺ τὰ θρὸνα ταῦθ',—] *tu capiens hæc venena* vel *medicamenta,* [θρόνον, ου, τὸ, *flos, pigmentum.* Theocriti Schol. annotat θρόνα Thessalos vocare τὰ πεποικιλμένα ζῶα, *animalia variegata :* Cyprios, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, *floridas vestes :* Ætolas, φάρμακα, *medicamenta, venena,* &c. H. STEPHANUS, [*Thes.*] ὑπόμαξον καθυπέρτερον τᾶς φλιᾶς ἐκείνου, *illine supra limen ejus :* ἇς [Dor. pro ἧς.] i. e. ἀφ' ἧς ἔτι καὶ νῦν δέδεμαι ἐκ θυμῶ, *ex quo* limine *nunc adhuc toto animo affixa pendeo.*

62. Καὶ λεγ' ἐπιφθύσδοισα·] *Et dic inspuens.* ἐπιφθύσδοισα, Dor. pro ἐπιφθύζουσα, *inspuens ;* vel, ut quidam reddunt, *insusurrans :* vel, ut Schol. ἡσύχως ἐπᾴδουσα.

64. —μούνη ἐοῖσα] pro μόνη οὖσα. Dimissa verò est Thestylis, et Simætha secum de origine amoris sui instituit sermonem. HARLES.

66. Ηνθ' ἃ τῶ Ὑβούλοιο] h. e. Αναξὼ κανηφόρος ἡ [θυγάτηρ] τοῦ Εὐβούλου ἦλθε ἥμιν, ἐπ' ἄλσος Αρτέμιδος. Vel, ut Schol. ἦλθεν ἡ τοῦ Ευβούλου θύγατηρ Αναξὼ κανηφοροῦσα τῇ Αρτέμιδι, ϗ πομπὴν ἀγομένη τῇ θεῷ. Ubi vide plura. * Cf. Æschin. c. Ctesiphontem. Collect. Græc. Maj. Vol. III. Annot. p. 37. n. 4. Vide Xenoph. Ephes. p. 2. Spanhem ad Callim. H. in Cerer. 1. Noster Idyll. XXVI. 7. indicante Kiessl.

67. —τᾷ δή ποκα—] *Cui,* [Dianæ scil. nam τᾷ est Dor. pro τῇ, quod pro ᾗ] *aliquando quidem* [ποκα Dor. pro ποτε] πολλὰ ἄλλα θηρία πομπεύεσκε [pro ἐπόμπευε] *multæ aliæ feræ cum pompâ incedebant,* περισταδὸν, *in orbem,* ἐν δὲ [αὔτοις] λέαινα, *et in illis leæna.*

69. Φράζεο—] vel φράσδεο, quod magis Dorum est : φράζεσο, eliso σ, φράζεο et contractè φράζου. *Dic amorem meum undè venerit,* &c. " Interpres," inquit Palmerius, [Exercitatt. p. 794.] " sic vertit, sed meliùs meo judicio fecisset, si in-" terpretatus fuisset, *Adverte undè amor meus venerit.* Sic " enim ubique φράζεο accipitur apud Chresmologos pro *ad-" verte, curam adhibe* atque aliquandò *cave.* Tum Poëtæ " sæpè hortantur Musas dicere, quæ dicturi sunt, nunquam " verò Lunam, quæ non præest poësi. Rogat igitur Simæ-" tha lunam, quæ præest magicæ arti, ut advertat dum ei " narrat quomodo amor suus cœperit, ut ei medeatur." [Vide suprà, p. 97. ad 1026.] Mavult tamen Wartonus communem hujus loci interpretationem : " Longè frigidior

" est," inquit, " ne dicam quod minùs magicus, Palmerii 223.
" sensus." • φράζω est *dico*, φράζομαι, *delibero, animadverto.*

70. —ἀ Θευχαρίλα Θρέσσα τροφὸς ἀ μακαρῖτις] *Theucharila nutrix Thressa, beatæ memoriæ.* Ita scil. loqui solebant de defunctis. Conf. D'Orvillii Criticam Vannum, p. 147.

72. —θάσσεσθαι.] à θάομαι, quod apud Theocritum idem est ac θιάσομαι, *spectо.* Vide suprà, Idyll. I. v. 149.

74. Κἀμφιστειλαμίνα τὰν ξυστίδα, &c.] *Et indutâ xystide,* &c. ξυστὶς γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. *Schol.* Juvenalis, *Ut spectet ludos conducit Ogulnia vestem.* Sat. VI. 364.

76. —τὰ Λύκωνος,] τὰ scil. δώματα. Nugantur qui plur. numerum hic indicare domum amplam putant. In ejusmodi locutionibus poëtæ numero plurali et singulari sine discrimine utuntur; ut benè notum. • Virg. Ecl. IX. 59. *hinc adeo media est nobis via.*

78. —ἰλικχρύσοις] Vide suprà ad Idyll. I. v. 29.

80. —λιπεῦσι] Dat. plur. part. aor. 2. et concordat cum τοῖς δ' suprà. In quibusdam libris legitur λιπόντων. Cæterum, ut benè observavit doctissimus D'Orvillius, [ad Charit. p. 17.] à veteribus primi amantium congressûs sæpè fingebantur in solemnioribus deorum festis.

82. χ' ὡς ἴδον,—] i. e. καὶ ὡς ἴδον, *atque ut vidi*, ὡς ἰδάνη, *ita* statim *insanii.* ὡς θυμὸς μοῦ δυλαίας πεφύφθα, *ita animus mihi miseræ affectus est.* Virg. *Ut vidi, ut perii,* &c. Ecl. VIII. 41. ad quem locum ita Heynius: cum vidi, tum statim amore exarsi. ὡς—ὡς pro ὡς—ὕτως seu ὡς· *ut—ita.*

84. —ἐφρασάμαν] *animum adverti*—Vide suprà ad v. 69.

85. • καπυρὰ νόσος] Est amor vehemens, qui febris instar corpus absumit. καπυρὸς fortasse pro καπανυρὸς.

88. —Σάψω] Θάψος, χλωρὸς, ξάνθος· θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι ὁ καλοῦσι σκυθάριον, ἄγαν σκυθικὸν ξύλον, ὅς φησι καὶ Σαπφώ· τούτῳ δὲ τὰ ἴριχ βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μάλιστα, ᾧ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λιγόμενον χρυσόξυλον. *Schol.* Θάψος, lignum vel radix pallido flavi coloris, olim usurpata ad dandum hunc quoque colorem lunæ vel capillis. Sunt qui putant hanc vocem denotâsse radicem *Glycirrhizæ glabræ* vel *echinatæ* Linn. Angl. *the root of the common or prickly-headed Liquorice.* Sed multæ aliæ stirpes æquè convenient cum omnibus quæ de eâ tradiderunt veteres. RUTHERFORD. Cf. Wolf. ad Sapphûs fragm. p. 249.

89, 90. —αὐτὰ δὲ λοιπὰ, &c.] Ordo est: αὐτὰ δὲ λοιπα ἔτι ἦν, ὀστία καὶ δέρμα, Angl. *and all that was left of me was skin and bone;* or, *and nothing was left of me but skin and bone.*

90. Αλλ' ἦς οὐδὲν ἰλαφρὸν, &c.] ἦς Dor. pro ἦν, ut suprà. Angl. *but there was no remedy.* ὁ δὲ χρὼς ἦντο φύγων τεν-

224. *pus autem citò fugit*, aut *fugaciter præteriit*. Genus locutionis haud infrequens apud Græcos scriptores.

94. Χ' ὕτω τᾷ δάλᾳ—] i. e. Καὶ ὕτω τῇ δάλῃ, &c.

100. Κήπτὶ κά νιν, &c.] Sic construe: Καὶ ἐπεί κε μάθοις νιν ὄντα μόνον, νεῦσον ἠσυχα, ᾗ εἶπι, &c.

106. —ἐκ δὲ μετώπω, &c.] *Ex fronte verò meâ sudor stillabat, similis australi rori.* κοχυίσκω verbum poëticum: νοτίαισιν ἔρσαις, pro νοτίαις ἔρσαις. * Conferri jubet Kiessl. Apollon. Rhod. I. 1261. III. 954. 965. ubi Medeæ cum Jasone congressum depinxit.

108. * Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν] Cf. Sappho. Od. II. v. 7. et seqq.

109. Κνυζῶνται—] κνυζάομαι, -ῶμαι, *gannio*. Propriè verò *gannire* de vulpium voce dicitur; et impropriè de infantum vagitu κνυζῶνται φωνεῦντα, &c. *ganniunt*. [Angl. *whimper*] *clamantes dilectum ad matrem filii.* Æmyl. Portus. φωνεῦντα, Dor. pro φωνοῦντα. * Dedi ex Kiessl. κνυζεῦνται.

110. —δαγῦδι—] Δαγὺς est vocabulum rarissimum. Sic verò dicebantur puellarum ludicra, imagunculæ ex cerâ, gypso, vel ære factæ. Atticis κόραι *vocantur*. Harles. Angl. *dolls*. ἀλλ' ἐπάγην (κατὰ) καλὸν χρόα πάντοθεν ἶση δαγῦδι, *but my whole body was all over stiff like a doll, like a figure of wax.*

114. Ἦ ῥά μι, &c.] Ordo est: Σιμαίθα, ἦ ῥά καλίσασα μι εἰς τόδε τὸ σὸν στέγος [πρὶν] ἦ μι παρεῖναι, ἔφθασας [ἰμὲ] τόσσον ὅσσον ἐγὼ ἦν ποτε πρώην ἔφθασα τὸν χαρίεντα Φιλῖνον τρέχων, *Simætha, enimvero, quum me ante vocásti in has ædes tuas quàm ego adessem* meâ sponte, *tantùm me prævertisti quantum ego nuper aliquandò præverti venustum Philinum cursu.* * Vanus homo, quo tempore mulierculæ adulatur et blanditur, eodem ipse se ei jâctat atque commendat. Kiessl. Ceterum malim hæc interrogativè legi, uti infra ad v. 158. Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται;

118. Ἦθον γὰρ κἠγών—] i. e. ἐγὼ γὰρ κε [quod est ἂν] ἦνθον, &c. *Venissem enim et ego*, &c.

225. 119. Ἢ τρίτος ἢὲ τέταρτος ἐὼν φίλος—] i. e. ἂν φίλος ἢ τρίτος ἢὲ τέταρτος, ad verbum, *existens amicus vel tertius vel quart* i. e. *cum duobus vel tribus amicis*, αὐτίκα νυκτὸς, i. e. νυκτὸς αὐτίκα ὕσης, *simul ac advesperâsset.* Per μᾶλα Διωνύσοιο, Wartonus intelligit non aliquod Mali peculiare; sed mala in genere, quæ, cum cæteris arboreis fructibus, invenisse Bacchus traditur. Μᾶλα Διωνύσοιο sunt, judice amicissimo meo Doct. Rutherford, fructus *mali cydoniæ*, Angl. *the Quince*; quæ à Baccho inventa est.

121. —λύκαν—] *populum albam, Herculis ramum sacrum*, πάντοσι, &c. *undique purpureis vittis obvolutam.*

122. * περιζώστρησιν] περιζώστρα, a περὶ et ζώννυμι, est in genere, *quicquid cingit, cingulum, fascia.* 225.

124. —τάδ' ἧς φίλα.] *hoc gratum fuisset*, ἧς pro ἦν, et subauditur κε vel ἂν, ut in ejusmodi locutionibus, ubi præcedit hæc vocula cum verbo priore. Subauditur etiam ad prius verbum, quandò exprimitur unà cum posteriore; uti in versu sequente: Εὗδον δὲ εἰ μόνον κε ἐφίλασα, &c. Porrò subauditur eadem particula semel atque iterùm, imò ter, in duobus versibus sequentibus: nec opus est mutando κὴ πελέκεις in κεν πελ. uti proposuit Harlesius. Cæterùm mos iste quo amatores amicarum postes frangere, vel fenestras quatere solebat, invaluisse videtur etiam apud Romanos: Sic Hor. —*quatiunt fenestras Ictibus crebris juvenes protervi.* Lib. I. Od. 25. Conf. Tibull. Lib. I. El. I. 73, &c. Vide plura apud Wartonum.

126. —τεῦς—] idem quod τεῦ, est ex edit. Flor.

130. * ὀφείλεν] ὀφείλεν Dorice pro ὀφείλειν.

133. Αὔτως ἡμιφλεκτον·] *hoc modo semiustum.*—Λιπαραίου—Ἀφαίστοιο— *Liparæo Vulcano.* Vulcanus sæpè sumitur pro ipso igne; atque idem *Liparæus* vocatur à *Liparâ*, insulà inter Siciliam et Italiam, principe septem illarum, quæ vulgò dicuntur *Æoliæ*, quæ ab ignibus eructatis etiam vocantur *Vulcaniæ*, uti notavit Harlesius. * Vide Heyne ad Virg. Æn. VIII. 416.

144. —μέσφα—] Poëticum adverbium, pro communi μέχρι vel μέχρις, *usque ad.* μέσφα τοι ἐχθὲς, *usque ad heri*, i. e. *usque ad hesternum diem.* Æ. Portus. Scribunt Grammatici μέσφά τοι· libri impressi ferè semper habent μέσφα τοι, nempè ubi syllaba prior positione longa est. T. Y. ἐχθὲς h. l. *nuper.* Harles.

145. —ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας, &c.] *Sed venit ad me mater Philistæ meæ tibicinæ*, ἅ τε [μάτηρ] Μελιξοῦς, *eademque mater Melixûs.* Doctissimus Valckenarius legendum conjicit, —ἅγε Μελιξοῦς—ut putans φιλίστας non esse nomen proprium sed adjectivum, sic vertit: *venit ad me mater carissimæ meæ tibicinæ, meæ*, inquam, *Melixûs.*

147. —ἵπποι] Ἡλίου scil.

156. —ὄλπαν.] *ampullam oleariam*, quâ utebantur in palæstra.

158. Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει,] *nonne manifestum est eum alias delicias habere?* * Potius, *An fieri potest ut alias delicias habeat?*

164. —ὥσπερ ὕπεσαν.] est, *ut promisi*: sin admiseris vulgarem versionem, *sicut suscepi*, legendum esse videtur Valcken. ὥσπερ ὑπέσαν, *cui me subjeci.* ἄντυξ, h. l. *currus.* Harles. 226.

226. ΑΙΠΟΛΟΣ, &c.] *Caprarius*, sive *Amaryllis*, seu *Commissator. Idyllium III.*

Ver. 1. Κωμάσδω—] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νυκτὸ εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων.—Απέρχομαι πρὸς τὴν Αμαρυλλίδα ἀποπειρασομένος αὐτῆς δι' ᾠδῶν καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων. *Schol.* Κωμάσδω hoc loco significat, *Eo Bucolicè tripudians et cantans.* Isthoc Idyllium ΚΩΜΟΣ inscribitur in codicibus apud me pluribus. Quod ad Κῶμος attinet, significat sensu magis generali, *convivium, cantum, tripudium, deum festivitatis;* sæpissimè *Festivitatem* sonat. WARTON. —ταὶ δὲ μοι αἶγες— Sic Virg. *Tityre, dum redeo, brevis est via, pasce capellas,* &c. Ecl. IX. 23. Conf. *Shenstone's Pastoral Ballad,* init. *Ye Shepherds, so cheerful and gay,* &c.

3. —τὸ καλὸν—] Idem quod καλῶς. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 1.] τὸ καλὸν πεφιλημένε, Angl. *much loved.*

4. καὶ τὸν ἐνόρχαν, &c.] et caveto *à Cnacone Libyco isto integro* vel *testiculato hirco,* μὴ κορύξῃ τι, *ne cornu te petat.* * κνάκων refert Kiessling ad colorem *canum, cinereum.*

227. 6. Ὦ χαρίεσσ' Αμαρυλλί,] *Comi* principium, qui aliquoties postea interrumpitur à Caprario, hìc est. HEINSIUS.

7. * Παρκύπτουσα] Usurpatur, inquit Kiessl. de puella, quæ in antro versans corpore in transversum inclinato inde prospicit. παρκύπτουσα intelligo dictum de puella sese inclinante juxta amasium in antro jacentem.

8. —ἦμεν, et ἦμες,] Dor. pro εἶναι.

9. προγένειος—ἀπάγξασθαι, &c.] *cui mentum prominet.* ἀπάγξ — Virg. *mori me denique coges.* Ecl. II. 7.

10. Ηνίδε] Dor. adverb. pro comm. ἰδοὺ, *ecce.* Æ. PORTUS. * Virg. Ecl. III. 70. *Aurea mala decem misi; cras altera mittam.* τηνῶ δὲ scripsit Kiessl. post Brunck. qui habet. " τηνῶ per se motum e loco significat. infra 25. Particula " autem δὲ pæne hic necessaria, orationem eleganter con- " nectit." τηνῶδε retinui. δὲ minime necessarium videtur.

12. —αἴθε γενοίμαν Ἃ βομβεῦσα μέλισσα] Angl. *O if I were the humming bee!* &c. —καὶ τὴν πτέριν— [Πτέρις, propriè *Polypodium filix mas* Linn. Angl. *male fern.* RUTHERFORD.] *and the fern,* ᾗ συ πυκάζῃ, *with which thou art thickly covered.*

15. Νῦν ἔγναν τὸν Ερωτα·] Virg. *Nunc scio, quid sit Amor;* &c. Ecl. VIII. 43. ad quæ ita Heynius:—*scio,* serò scil.

Ex Theocr. hæc Idyll. II. 15, sq. sed multò is modestiùs et ex imperiti pastoris personâ decentius. Conf. Tibull. III. 4, 72. Bion. Idyll. VIII. et Moschi I. Virg. Æneid. IV. 305, &c. 275.

18. *Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος,] τὸ καλὸν, pro καλῶς. τὸ πᾶν λίθος, Sic Sophocl. Phil. 917. Ὦ πῦρ σύ, καὶ πᾶν δεῖμα.

21. Τὸν στέφανον, &c.] Ordo est: ποιησεῖς με αὐτίκα κατατῖλαι τὸν στέφανον εἰς λεπτά.

23. —καλύκεσι—] Κισσοῖο καλύκες, *flores hederæ nondum aperti.* Σέλινον *planta* dubia, videtur esse *apium graveolens* Linn. *Celeri* Ital. et nostrum, quod hoc ipso nomine Græci hodierni colunt. Bellon. SCHREBER. Σέλινον, vulgò *apium petroselinum*, Angl. *common Parsley;* mihi potiùs videtur *apium graveolens* Linn. Angl. *Smallage.* RUTHERFORD.

24. —τί πάθω;] *quid agam?* est formula eorum, quos invitos natura vel fatum, vel quæcunque alia cogit necessitas. Vide Valckenær. ad Eur. Phœniss. 902. * Virg. Ecl. II. 18. *heu! heu! quid volui misero mihi?*

25. —βαίταν] *pellum*, h. e. amictum pastorum. HARLES.

26. Ὦ περ τὼς θύννως σκοπιάζεται—] Thynnorum piscatores olim in altas rupes, mari imminentes, soliti speculas collocare ut indè Thynnos observarent: sicut auctor est Strabo, qui Θυννοσκοπεῖα vocat. CASAUBON. Hanc etiam fuisse rationem Thynnos explorandi tradit Oppianus Halieut. III. 637. —Ab eodem quoque discimus, crebram copiosamque fuisse apud Siculos thynnorum capturam. Ibid. 627. WARTON. Virg. *Præceps aërii speculâ de montis in undas Deferar.*— Ecl. VIII. 59.

27. Κῆκα μὴ 'ποθάνω,] i. e. Καὶ εἰ κε μὴ ἀποθάνω; Angl. *and though I should not succeed in dying,* τὸ σὸν ἡδύ γε μὴν τέτυκται, *yet thy delight would no doubt be obtained,—yet thou wouldst no doubt be delighted.* Notandum, in hujusmodi locutionibus non opus esse ut particula κε vel ἂν, quæ verbum prius comitatur, cum posteriore repetatur. τέτυγμαι præs. perf. Angl. *I am,* τέτυκται, *he, she,* or *it—is.* [Vid. Vol. I. ad p. 143. n. 7.] ἅδυ, -εος. Dor. pro ἡδὺ, quod hìc pro ἡδονὴ.

29. —ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,] In Scholiis, in Codicibus aliquot, etiam in Parasino, repertum, pro vulgatis ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, cum Reiske et Brunck. recepi. VALCKENÆR. Sententia est: *crepuit folium illud ad digitos allisum.* Sæpè media et passiva inter se significationes alternant: προσμαξαμένον idem est atque προσμεμαγμένον aut προσμαχθέν. REISKE. Forma quidem media et passiva eadem sunt in præs. et imperf. et nemo est Græcè vel mediocriter doctus, qui non no-

227. vit aoristos passivos, et interdùm perf. passivum, sumi sensu medio, [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] Sed utinam vir eruditus exempla quædam protulisset, in quibus aor. 1. med. sumatur in sensu passivo. Nam si hoc unquam fit, rarissimè equidem crediderim. Quare vel legendum ποτιματτομένον vel vulgaris reponenda: scil. —ποτιμάξατο τὸ πλατάγημα. Quæ Scholiastes sic exponit; πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγώνιον. ποτιμάξατο δὲ, ἤγγιν, προσήκατο ἐξ αὐτοῦ τυπτόμενον ψόφον. Cæterùm μάσσω, [unde ποτιμάττω, vel προσμάσσω] propriè significat, *tangendo adlino* vel *adfrico*, indè *tergo*. " Amantes verò " ex folio papaveris et anemones, pollici et digito indici ma- " nus sinistræ imposito et adversâ manu percusso, conjicie- " bant an ab amasiis amarentur. Si enim clarum sonum " edidit, amari se putabant; sin secus, contra judicârunt: " uti Suidas sub voce πλαταγὰν memorat. In humero etiam " cubitove et ex colore conjecturam fecerunt. Vide Jul. " Polluc. IX. sect. 122. et 127. et Potteri Archæol. lib. II. " cap. 18. p. 352." HARLES. *Telephilon* hic absque dubio petalon floris papaveris, quo ad prognosticanda erotica utebantur veteres.—Secundùm Scholiasten planta quædam magica, ut videtur leguminosa, hoc nomine etiam appellata fuit. SCHREBER.

31. —κοσκινόμαντις.] ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη. *Schol.* Vide Potteri Archæol. B. II. cap. 18. Vol. I. 352.

32. Ἃ πρὰν ποιολογεῦσα—] ποιολόγειν est simpliciter *spicus excipere, legere et componere:* ἡ παραιδάτις quod est vox Dorica, est *quæ messores sequitur*, uti Scholiast. Valcken. et Toup. bene explicant. HARLES. ἁ πρὰν ποιολογεῦσα, Dor. pro ἡ πρώην ποιολογοῦσα.—οὔνεκ' ἐγὰ μὶν Τιν ὅλος ἔγκειμαι, *quonam tibi totus incumbo.* τὶν Dor. pro σοι.

35. —ἁ Μίρμωνος Ερίθακις—] Subauditur θυγάτηρ. *Erithacis* est nom. propr. pro ἡ μελανόχρως, Angl. *the brown, the swarthy.* Magnus Hemsterhusius legendum conjicit, μελανόφρυς, *cui nigra sunt supercilia.* Vide v. 18. Conf. Virg. Ecl. II. 43.

37. Ἄλλεται—] *The palpitation of the right eye was a lucky omen.* Potteri Archæol. Vol. I. p. 338. * Cf. Eustath. ad Il. ή, p. 547. 26. Virg. Ecl. VIII. 16. *Incumbens tereti Damon sic cœpit olivæ.*

40. Ἱππομένης—] Hippomenes ope malorum à Venere acceptorum Atalantam vicit cursu, et duxit. Vid. Schol. et Hygin. Fab. 185. ibique Muncker. HARLES. * Cf. Ovid. Met. X. 560, sqq.

42. Ὡς ἴδεν,—] Vide ad Idyll. II. 82.

43. Τὰν ἀγίλαν—] Scil. Iphicli. Totam fabulam copiosè enarrat Schol. *Othrys* est mons Thessaliæ. Mater Alphe-

sibœæ fuit *Pero*, tantâ venustate, ut pater Neleus eam illi 227.
soli promitteret, qui boves ingentes ex Iphicli (al. Herculis) custodiâ eriperet. Melampus, ut Bias, frater, illam acciperet, periculo se exposuit: et à pastoribus Iphicli captus, in vincula conjectus est: è quibus arte suâ vaticinandi liberatus, bovibus acceptis et Neleo traditis. Perum Bianti paravit. Conf. Propert. II. 2, 15. sqq. HARLES.

49. Ζαλωτὸς] Endymioni, famoso illi Lunæ amatori, æternum somnum immisit Jupiter, quòd illius amore capta fuit Juno.—ἄτροπος ὕπνος est durus, h. e. *gravis* somnus.—Ad Jasionem dormientem venit Ceres, et ex eo peperit Plutonem. Cereris autem mysteria profanis, h. e. haud initiatis, fuerunt incognita. *Idem.*

53. Κυσεῦμαι—] et κυσοῦμαι, Dor. pro κείσομαι. Κυσεῦμαι δὲ πεσὼν, *protentus jacebo.* —ἔδονται, *comedent*, fut. est. ἴδομαι, ἴδῃ, ἴδεται, &c. pro ἐδοῦμαι, ἐδῇ, ἐδεῖται, &c. ut πίομαι, et φάγομαι· ἔδοντι, pro ἔδουσι, quod in vulgaribus est editionibus, rarò, si unquam, alibi occurrit.

54. * Ὡς μέλι τοι γλυκὺ—] Sensus est: *hoc tibi tam jucundum erit, quam est dulce mel per guttur descendens.* KIESSL.

---

* ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.] *Bucolici carminis Cantores. Idyllium VIII.* Dominatur in hoc Idyllio suavitas illa, quæ bucolicis carminibus unicè convenit. Tum crebræ submiscentur notæ; quibus in hoc Siculo nostro versando tantoperè delectari solemus. WARTON.

Ver. 2. ὡς φαντὶ.] Pro ὡς φαντὶ, quod est, ὡς φασὶ, legen- 229.
dum conjicit Piersonus Διοφαντε quasi poëta Idyllium inscripsisset Diophanto cuidam amico. Sed nihil opus.

4. Αμφω—] Ita Virg. *Ambo florentes ætatibus, Arcades ambo, Et cantare pares et respondere parati.* Ecl. VII. 4. —ἤτην πυῤῥοτρίχω, *erant rufo capillo*, ἄμφω ἀνάβω, *ambo impuberes*; ἄμφω δεδ. συρίσδειν [Dor. pro συρίζειν,] ἄμφω ἀείδειν. [Dor. pro ἀείδειν] *ambo fistulam inflandi, ambo cantandi periti.*

5. Πρᾶτος δ' ὦν—] Dor. pro πρᾶτος δ' οὖν. Harum autem particularum vis dilucidiùs apparebit si, cum doct. Hoogeveen, eas exhibemus hoc modo: Πρῶτος δὲ Μενάλκας ἠγορεύεν· ἠγόρευεν οὖν οὕτως. *Prior vero Daphnin intuens cecinit. Cecinit ergo hoc modo.* Doctr. Part. Lib. VIII. p. 273.

11. Χρῄσδεις ὦν ἐσιδεῖν;] *Vis ergo videre?* Virg. *Vis ergo,*

230. *inter nos*, &c. Ecl. III. 18. *χρήσδως καταθεῖναι ἄθλον*; Angl. *will you stake a prize?*

13. —*θησεύμιθ'*,] *θησόμιθα*, Dor. pro *θησόμεθα*, vide suprà ad p. 81. v. 1.

15. *Οὐ θησῶ*—] Virg. *De grege non ausim*, &c. Ecl. III. 32.

18. *Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννιάφωνον*,—] *Fistulam quam feci pulchram ego novem vocibus*,—Hujusmodi *συρίγγα*, sive fistulam pastoriam, quâ utebantur olim pastores Siculi aliique, instrumentum adhuc usitatissimum esse rusticis circa Hellespontum testatur amicus summus meus et quondam condiscipulus Robertus Liston, nuper legatus Regius ad *Portam Osmaneam*; qui nunquam nostræ amicitiæ non memor, earum unam è Troade secum attulit, mihique dono dedit, unà cum aliis rebus à se ibidem collectis, cùm nuper inclytam istam regionem, meo rogatu, post ingeniosum Chevalierium, lubens visebat. [Vide suprà ad Idyll. I. v. 129.] "Neque apud "nos hodiè ignoratur syrinx illa, quæ nomine vix recepto "*Pan's pipes* dicitur: quinetiam in plateis Londinensibus "quotidiè auditur." T. Y. * Vulgo legitur *Σύριγγ' ἂν ἐπόησα*. Sed in hoc metro diphthongus media in voce ante vocalem corripi nequit. Dorica dialectus postulat *ἐπόησα*. Vide Idyll. III. v. 9. 21. Gregor. Corinth. de dialectis p. 75. Malim autem *Σύριγγ' ἂν ποίησα κ. τ. λ.*

21. *Η μαν τοι κἠγὼ*, &c.] *Imo verò et ego*, &c.

26. *Τῆνον πως ἐνταῦθα*—] Mallem cum Reiskio *πῶς* cum accentu circumflexo, ut sententia sit interrogativa: *πῶς ἂν καλέσωμεν ἔκεινον τὸν αἰπόλον ᾧ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ πρὸς ταῖς ἐρίφοις*; Angl. *What if we should call that goatherd, whose white dog is barking beside the kids?* "* *πως*, inquit Harles. "est particula commoda circumspecte loquentibus, suæque "opinioni diffidentibus, nonnunquam dubitantibus." Hoc bene cum *πῶς* convenit. Sententia, meo judicio, est interrogativa.

30. *—ἰῦκτὰ*—] pro *ἰύκτης* h. e. *ὁ συρικτης, ὁ λιγύφθογγος*. HARLES. Sic *συρικτὰ* pro *συρικτης*, quod genus vocum sæpè occurrit apud Homerum, ut *μητίετα, νεφεληγέρετα*, &c.

35. *—ἐκ ψυχᾶς*—] Vernaculè *—to their hearts' content—μηδὲν ἔλασσον ἔχοι, let him fare as well.*

231. 49. *—ὦ βάθος ὕλας Μυρίον*,] Supple *ἐστί*. *Ubi altitudo sylvæ est immensa.* *ὦ* Dor. pro *ᾧ*, *ubi*. Constructio est: *Ὦ τράγε, ἄνερ τῶν λευκῶν αἰγῶν, ᾧ σιμαὶ ἔριφοι, δεῦτ' ἰφ' ὕδως, ᾧ βάθος ὕλης ἐστὶ μυρίον.*

51. *Εν τήνῳ γὰρ τῆνος*,] i. e. *ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ*. *Ἰθ' ὦ 'κόλε. Abi, cornibus mutilate*,—alloquitur scil. unum è hircis. [Sed pro *ὦ 'κόλε*, legendum conjecit Hugo Grotius *ὦ 'πόλε*. pro *ὦ αἰπόλε*. Reiskius autem habet *Κόλε* pro nomine

servi.] καὶ λέγε Μίλων' pro Μίλωνι. Cæterùm quum hæc quæ 231.
de Milone dicta sunt minùs conveniant personæ Menalcæ, viri doctissimi Reiskius et Brunckius verss. 49—52. Daphnidi, verss. verò 53—56, Menalcæ tribuendos esse censent: atque ita eos in suâ editione constituit Brunckius.

53. Μή μοι γᾶν Πέλοπος—] *Non mihi terram Pelopis* [i. e. Peloponnesum] *non mihi aurea talenta contingat habere*, &c. Pro χρύσεια τάλαντα, vir doctissimus Piersonus legendum conjicit Κρείσσιο τάλαντα, Reiskius autem χρυσεῖ Ἀταλάντας, scil. μῆλα, *aurea poma Atalantæ*, [Vide Idyll. III. 41.] Sed inutilis videtur utraque correctio. Vide Porsonum ad Eur. Med. 542. * Cf. Tyrtæi Eleg. I. 1. et seqq.

55. ἀγκὰς ἔχων τε,] *ulnis complectens te.* Σύνομα μᾶλα, *greges ovium simul pascentium.*

57. Δένδρεσι μὲν χειμὼν—] Virg. *Triste lupus*, &c. Eclog. III. 8.

60. —ἠράσθην] *amavi.* * ἐράω in voce passiva non est *amor*, sed *amore capior.*

66. Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι—] Homer. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βου- 232.
λεφόρον ἄνδρα. Iliad. β', 24.

68. οὔτι καμεῖσθ', &c.] *non defessi eritis, nondum abstinueritis, cum ea* [herba scil.] *iterum erit renata.* T. Young. ὅκα et ὄκκα, Dor. pro ὅτι. et ἄδι pro ἠδὲ.

69. Σίττα] est vocabulum quo pastores greges ad festinandum incitant. Harles.

70. —ὤρνες ἔχωντι.] i. e. οἱ ἄρνες ἔχωσι.

71. —ἀνεβάλλετ' ἀείδειν] ἀναβάλλεσθαι de præludiis in cantando eleganter adhibetur.

72. —σύνοφρυς κόρα] *junctis superciliis puella.* Juncta supercilia inter præcipuas vultûs formosi veneres ponebant Antiqui. Warton. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 86. n. 14.] Constructio autem hujus loci hæc est; Καὶ κόρα σύνοφρυς, ἐχθὲς ἐκ τοῦ ἄντρου ἰδοῦσά με παρελάοντα [vel παρελαύνοντα] τὰς δαμάλας, ἔφασκε [με] εἶναι καλὸν, καλὸν. Οὐ μὴ ἀπεκρίθην οὐδὲ τὸν πικρὸν λόγον αὐτῇ. Et sensus est, interprete Wartono; *Puellæ me, dum præterirem, protervè compellanti*, vel *mihi illudenti, nihil retorsi; ne quidem acerbum aliquid respondi.* Quod, eodem judice, miram simplicitatem rusticitatemque redolet. Præsertim si spectes quæ sequuntur. Cæterùm, quod ad quantitatem in penultimâ vocis καλὸν attinet, vide acutissimum Sam. Clarke, ad Hom. Iliad. β', 43.

76. Ἄδει' ἀ φωνὰ—] Vide Miltoni *Paradis. Amiss.* indicante Wartono: *Sweet is the breath of morn*, &c. Lib. IV. 641.

79. Τᾷ δρυὶ—] Cf. Virg. *Vitis ut arboribus*, &c. Ecl. V. 32.

84. Λάσδεο—] i. e. λάζου τὰς σύριγγας, et non, ut Valcke-

232. narius aliique volunt, τᾶς σύριγγος, nam earum duæ erant, Menalcæ scil. et ipsius, ei victori accipiendæ.

88. Ὡς—ἔτω,—] inter se permutavit interpres. Sed obtinent etiam hoc loco ista verba consuetam suam vim, *ὡς quemadmodum, ἔτως sic.* Pari modo ver. 90. ὥς, cum accentu, est *sic :* et ver. 91. ὡς sine accentu, *quemadmodum.* WARTON.

91. —γαμιθίσ'] Versus legendum postulat γαμιθὶς' quomodo et nonnulli dederunt. * Sic restitui. νύμφα γαμιθίσα est *puella in matrimonium a patre desponsata.*

93. —ἄκρηβος—] Vel Dor. ἄκραβος, *qui est in primâ pubertate*, vel *qui primam pubem habet.* v. Warton. Secundum Sositheum apud Scholiasten fuit Nympha Thalia, quam valdè adolescens et jam quasi puer uxorem duxit. HARLES. Non autem hîc intelligendus est idem Daphnis, de quo in Idyll. I. Daphnis enim sæpè est nomen merè pastorale.

---

233. * ΚΥΚΛΩΨ—] CYCLOPS, *Idyllium XI.* Cum Idiotismi elegantia, et simplicitas, quâ usus est noster, mirifica sit in omnibus poëmatiis, in quibus hactenus versati sumus; tum verò in nullo magis quam in CYCLOPE. Quod mirum non est. Loquitur enim ut ΑΥΤΟΧΘΩΝ, et ex ipsâ insulâ oriundus. HEINSIUS. Egregium judicium. Et profectò miror idem non sensisse Vavassorem de Ludicr. Dict.] WARTON. Vide Cyclopa Homericum, quem hic, quasi prologi vice protulit Wartonus, suprà p. 34. Od. *i*, 182. In cod. Vatic. 3. hæc est inscriptio Κυκλωψ και Γαλατεια. Ἔρος Νικιου ἰατρου ὁ Θεοκριτος διαλεγεται. Milesius erat ille Medicus.

Ver. 1, 2. Οὐδὲν ποττὸν—] Per ἔγχρισον, intelligendum est *unguentum ;* et per ἐπίπασον, *pulvis* vel *pulvillus inspersilis*, ut vocant: quasi dicas Angl. *moist or dry dressings.* RUTHERFORD. Ordo autem est: Νικία, οὐδὲν ἄλλο φάρμακον πιφύκει πρὸς τὸν ἔρωτα (δοκεῖ μοι) οὔτ' ἔγχρισον, οὔτ' ἐπίπασον, ἢ αἱ Πιερίδες. * Conferendus est Æschyl. Prometh. 488. Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον, Οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν.

10. Ἤρατο δ' οὔ τι ῥόδοις,] Sensus est: *Cyclops ille non exprimebat amorem suum, quemadmodum vulgò solent amatorculi missitando ad suam puellam rosas, mala, cincinnos, atque alia hujuscemodi, lepida quidem munuscula. Non hæc erant ejus elegantiæ. Talia mittere dona, vel ita amare, non conveniebat homini vasto atque inculto. Omnia furiis agebat noster amator. Etiam in amore ejus quædam fuit immanitas.* WARTON.

11. * ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.] *ducebatque omnia postha-*

benda. πάρεργον est *aliquid præter susceptum opus.* Sic Demosth. περὶ στεφ. τριηρ. καὶ παντελῶς τἄλλα πάρεργα πρὸς τὸ λαβεῖν νομίζουσιν. *Et omnino alia posthabent cupiditati suæ.* Eurip. Orest. 603. Καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων. Bene explicat Schol. πάρεργον τῶν πόνων, —ἤγουν ἔργον ἔξω τοῦ σκοποῦ τῶν πόνων, οὕνεκ' ἦλθον, λέγω κοσμήσων τὸν τάφον τῆς θυγατρός. 233.

12. —αὐταὶ ἀπῆνθον] *ipsæ*, i. e. *suâ sponte, redibant.*— Sic. Virg. *Huc ipsi potum venient per prata Juvenci.* Eclog. VII. 11. et *Ipsæ lacte domum referent distenta capellæ Ubera.* Ecl. IV. 21.

14. Αὐτῷ ἐπ' ἀΐονος—] est *in solo littore.* Virg. *Te* SOLO IN LITTORE *secum, Te veniente die, te decedente* CANEBAT. Geor. IV. 465. Ad Theocritum manifestò respexit Maro. Toup. Sed vulgatum αὐτῷ Doricum utique est, pro αὐτοῦ, *ibi.* Koen, ad Gregor. de dial. p. 161. Et præterea in sensu, quo locum intellexit Toupius, ἠΐονος fem. gen. postulâsset αὐτᾶς, ut rectè observavit Brunckius.

15. —ὑποκάρδιον ἕλκος] Sic Virg. —*et tacitum vivit sub pectore vulnus.* Æneid. IV. 67.

18. * ἄειδε τοιαῦτα.] Si hæc scriptura recta sit τοιαῦτα primam corripit. Correptionem diphthongorum media in voce Atticis Poëtis concedi nemo ignorat; minime autem Ionicis et Doricis, qui quodammodo Homeri vestigia sequi solent. τοιαῦτα ἄειδεν Ursinus Virgil. cum Gr. script. coll. p. 17. quam veram lectionem esse judico.

19. Ὦ λευκὰ Γαλάτεια,] Conf. Virg. Ecl. II. 6. item Ovid. Metam. XIII. 789. sq.

21. —φιαρωτέρα ὀμφακὸς ὠμᾶς.] *Splendidior uvâ immaturâ.* Hesych. φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρόν. Verùm uva nondum matura splendere non ineptè dici potest. 234.

22. —αὖθ' οὕτως—] est pro αὐτὸ οὕτως, quod alii enuntiare solent αὐτὸ τοῦτο, *illud ipsum, quod aio : prorsùs ita ut affirmo.* Reiske. Vir autem acutus Gilb. Wakefield [Sylv. Crit. P. 1. Sect. XXVII.] affirmat αὖθ' [quod hic pro αὖθι ante vocal. aspirat.] idem significare quod εὐθὺς, ut Eur. Orest. v. 1400. et οὕτως reddit *idcirco—ob hanc causam*—nempè *quod sis acerbior* uvâ immaturâ potiùs, ut opinor, *quod sis vitulo lascivior.* Idem, in versu sequente, pro —ἰοῖσα, ὄκα, legit ἰοῖσ' ὄκκα, ut duo versus sibi mutuò respondeant. Φοιτάω, est *ito, ventito*, et de iis sæpè dicitur qui Scholas frequentabant, uti observavit Wartonus. * Pro οὕτως, quod, in hoc loco quid sit, haud bene intelligo, malim αὐτὴ, *sponte.*

23. Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα.] *Statim verò celeriter abis.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 58. n. 15.

25. Ἡράσθην—] Ἡράσθην est *amore captus sum*, haud *amatus sum.* Vide Matthiæ Gramm. Græc. §. 493. Obs. e. Vul-

234. garis lectio est Ηράσθην μὶν ἴγωγι, κόρα, τιῦ.—τιῦ scil. pro σεῦ τιοῦς, est in codd. Florent. et Vatican. Sed rarius certè vocabulum. Virg. *Sepibus in nostris*, &c. Ecl. VIII. 37.

26. —ἰμᾷ σὺν ματρὶ,] Conjicit Auratus ἰᾷ σὺν μ. quod probârunt Brunck. et Valckenær.

28. Παύσασθαι—] Ordo est: ἐσιδών σε [οὐκ ἐδυνάμην] καὶ ὕστερον ἐξ ἐκείνου [χρόνου] οὐδέτι πω νῦν δύναμαι παύσασθαι, *Et cum vide te, etiam posthoc ex illo* [tempore non poteram,] *neque adhuc nunc possum—quiescere.* Scholiastes hoc modo: Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδον σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.

31. Οὕνεκα μοι λάσια, &c.] Conf. Virg. Ecl. VIII. 33.

32. —θᾶττερον—] θᾶττερον Brunck. cum MSS. Vulgo θᾶττερον.

34. Αλλ' αὐτὸς, τοιοῦτος ἐὼν—] *Sed ipse talis quamvis sim,—* αὐτός Dor. pro ὁ αὐτὸς. Conf. Virg. Ecl. II. 19. sq. et clarissimum Heynium ad locum.

39. —ἅμα—] Scribe rectiùs ἀμᾶ. T. Young.

40. —ἴνδεκα νέορς Πάσας ἀμνοφορᾶς,] *undecim cervas, omnes gravidas factas.* Sed νέορς est *hinnulus*: et ἀμνόφορος, ου, ὁ, est proprie *ovis agnum in utero ferentis* epitheton: quare legunt nonnulli μαννοφόρως, *maculis quibusdam, tanquam torquibus ornatos.* Sic Virg. *Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo.* Eclog. II. 41. Scholiastes autem, μάννος, inquit, ἐστὶν ὁ περιτροχάλιος κόσμος, τὸ λιγομένον μαννάκιον. Angl. *a collar.* Reiskius legendum conjicit μανοφόρως, *quæ maculas, lunam imitantes, in pelle habens.* Nam μάνη, Dor. μάνα, est *lunula.* Conf. Hom. Iliad. Ψ, 455. * Vera lectio esse videtur μαννοφόρως, quod non interpretandum est *maculis quibusdam, tanquam torquibus, ornatos,* sed, *torquibus ornatos,* uti docuit Casaubonus.

42. Αλλ' ἀφίκευ, &c.] i. e. Αλλ' ἀφίκευ σὺ πρὸς ἡμᾶς, *Sed veni tu ad nos.* Conf. Virg. Ecl. IX. 38. sqq.

43. —ὀρεχθῆν.] Pro ὀρεχθεῖν scriptum fuit ex Codd. Valck.

49. —τῶνδε] Subauditur ἀντὶ.

50. Αἰ δέ τοι—] Sensus est: " Etsi tibi videar hirsutus et " squallidus, attamen abundo multis vitæ commoditatibus: " Sunt mihi querna ligna, et in antro perpetuus est ignis." Eodem modo, paulò suprà, v. 33. seq. corporis sui deformitate copias suas et divitias opponit. Warton. Cf. Hom. Od. ι, 219. 223. 233. 287. ὑ, 123. et Virg. Æn. V. 680.

52. Καιόμενος—] Possit hic alludere Cyclops, ad oculi sui combustionem, ab Ulysse faciendam: quam prædixerat ei Telephus; quamque memorat ipse, Idyll. VI. 22. Ut sensus sit: " A te Galatea, pati possem illud quod mihi in fatis est; " ut etiam mihi comburatur oculus, quem tanti facio, imo

"animam etiam à te comburi paterer." A mentione ignis 234.
sui, videtur hanc transitionem facere. WARTON. Sensus est: *Paterer, ut et anima mea, et ille unicus oculus mihi gratissimus à te combureretur.* Conf. Odyss. *i*, 501. sqq. HARLES. Cæterùm ordo est: ἀνεχοίμην δὲ καιόμενος ὑπὸ σοῦ καὶ [κατὰ] τὴν ψυχὴν, καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, οὗ οὐδὲν [ἐστὶ] γλυκερώτερόν μοι. Angl. *And* I love thee so much that *I could suffer to have not only my soul burnt by thee, but even this single eye of mine, which to me is the dearest of all things.* —ὑπὸ τεῦς— Ex edit. Flor. pro τεῦ, τεῦς hìc, et v. 55. fuit receptum à Valckenario. * Hanc interpretationem jure improbat Kiessl. cujus verba hæc sunt. "Sententia—, quam præbet lectio vulgata (*paterer*, &c.) vix integra censenda est. Quasi vero post animulam exustam hoc etiam gravius accidere possit, ut oculus exuratur. Hinc locum sic scribendum esse suspicor: καιόμενος ὑπὸ τεῦς, καὶ τὰν ψυχὰν (*per vitam*) ἀνεχοίμαν καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν."

54. Ὦμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκε, &c.] *Hei mihi, quod mater non pepe-* 235.
rit me habentem branchia, ὡς κατέδυν πρός σε, ut decenderem ad te,— Ante κατέδυν, subintelligitur particula ἂν· item ante ἔφερον, in versu sequente. Vide Hoogeveen de Particulis, p. 93. Conf. Virg. Ecl. II. 45. * Pro ἔτεκεν dedi ἔτεκε, ν paragogico excluso.

59. Ὥστ' οὐκ, &c.] Sensus est: "Vellem afferre tibi lilia "et papavera, simul, uno eodemque tempore: Hoc autem "minùs possem, quoniam illa in æstate, illa hyeme nascun-"tur et crescunt." In quibus mira est et jucunda simplicitas. WARTON.

61. Αἴκα τις, &c.] Sensus est: "Natare discam, siquis "hospes huc fortè adveniens, *me natare doceat.*" *Idem.* Vide Odyss. *i*, 125. sqq.

66. —τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.] Angl. *putting in the sharp runnet.*

68. Οὐδὲν πᾷ—] Ordo est: εἶπεν οὐδὲν πῇ ποθ' ὅλως φέλον σοὶ ὑπέρ μου. *Neque ullâ viâ, ullo modo prorsùs unquam aliquid dixit*, &c. πᾷ Dor. pro πῇ. retinet h. l. accentum, quanquam non est interrogativum, sed encliticum, v. Hoogev. de Particulis Græcis, p. 1056. sqq. HARLES.

72. Ὦ Κύκλωψ.] Vide suprà ad Idyll. II. 19. Virg. *Ah Corydon!* &c. Ecl. II, 69. et 71, sqq.

73. —θαλλὸν ἁμάσας] Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθηλός. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. *Schol.* ad Idyll. IV. 45. Quicquid *herbarum*, vel *fruticum viret*, Θαλλὸν vocant Græci. TOUP. ἁμάσας non tam *metens* verterem, quàm potiùs *colligens* (quæ est prima illius verbi significatio,) aut *secans, decerpens*, v. Dorville ad Chariton. p. 366. sq. HARLES.

235. 75. —παρισῖσαν] Subintellige *vaccam* aut *ovem*: est proverbium pastorale: Ama, quæ tibi à fortunâ offertur. *Idem.*

76. Εὑρήσις—] Virg. *Invenies alium, si te hic fastidit, Alexim.* Ecl. II. 73.

78. Κιχλίσδοντι—] Dor. pro κιχλίζουσι, *suaviter rident.* Vide Casaub. Lect. Theocr. cap. XIII.

79. —ἐν τᾷ γᾷ, &c.] Δηλονότι καὶ ἔγω φαίνομαι εἶναί τις ἐν τῇ γῇ. "Aliquis sum in Siciliâ. Puellæ me non prorsùs ne-"gligunt: sed multæ adsunt de nocte, cachinnantes, et me-"cum colludere cupientes, &c." WARTON.

80. —ἐτόλμαισιν τὸν ἔρωτα, Μουσίζων·] *cantillando fallebat amorem suum.* Post ἢ supple τις, et ante ἴδωκεν subaudi τις. HARLES. Redde potiùs: *quam si* remedia *auro coëmisset.* T. YOUNG.

---

236. * ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.] i. e. SYRACUSIÆ, *sive* ADONIDIS FESTUM *celebrantes. Idyllium XV.* Est hoc Idyllium mihi quidem, pro sensu meo, ita suave et festivum, ut in Theocriteis pauca videantur esse cum eo ad suavitatem et festivitatem comparanda. Lectorem poëta manu quasi præsentem in rem ducit; et digito, quæ geruntur, singula quæque demonstrat; et garrulitatem, levitatem, ineptias, superbiam, malignitatem, importunitatem muliercularum, vivis coloribus depingit. REISKE. Carmen longè suavissimum, et quo nihil festivius, aut quod vernilitatem sapiat magis. Est autem scriptum in honorem Ptolemæi Philadelphi, et sororis suæ Arsinoæ, *Quæ nunc sorore dulcior.* Nam Ptolemæus, quod Alexandrinis jucundum scilicet et solenne, in matrimonio habuit, ut Jupiter Junonem, sororem suam αὐταδέλφην. TOUP. Scena vero Alexandriæ figenda est: Syracosiæ hìc colloquuntur mulieres de plebe, non primi ordinis matronæ,—quæ in Ægyptum Alexandriam, commigrârant, et hìc habitantes maritos quæque suos, liberos et servos, ancillas certè habuerant. In Alexandrinis autem Adoniis, à Cyrillo, archiepiscopo Alexandrino [in Comment. in Ies. cap. 18. opp. tom. II. p. 275.] latiùs descriptis, [v. Valck. p. 192, sq.] mos fuit, exornare semidei signum, atque illud sequentis forsan diei summo mane comitantibus primariis matronis, iisque piis, præ ceteris, cultricibus, ad mare deducere abluendum. Conf. Bion. Idyll. I. HARLES.

Ver. 1. Ενδοῖ Πραξινόα;] Supple ἐστί; —Γοργοῖ, ex codd. dedit Valck. pro vulgari Γοργὼ· qui et hìc induxit ipsam

Praxinoam statim loquentem, pro Eunoâ ancillâ, quam [vide 236.
v. 27, 54. 67.] ut κωφὸν esset πρόσωπον fecit, instar Thestylidis in Pharmaceutriâ, Eutychidos et Phrygiæ in hoc carmine. [v. 42. 67.] Idem putat et ista v. 3. Ἔχει κάλλιστα in edd. Eunoæ absurdè dari. —ὡς χρόνῳ— alii dant χρόνῳ, ut sit Dor. gen. h. e. ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου ἦλθες, *quàm diu expectata post longum tandem tempus venisti!* ἰνδοῖ· *quinimo domi sum.* Fatetur tamen Valck. ὡς χρόνῳ; ἰνδοῖ, fores aperienti ancillæ non disconvenire; sed ancillam à januâ expectantem alloquutæ mox ex domunculâ (Ἰλεὸν ὐκ οἴκησιν, vocat v. 9.) respondisse ei videtur Praxinoë — Proxima autem, ἦνθες in ἦνθον mutato, Wartonus vult tribui Gorgoni, Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦνθεν· tum sequentia iterum Praxinoæ; ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ· quod non improbat Valckenarius.

2. ὄρη δίφρον—αὐτᾷ·] See *for a chair, Eunoa.* Quod amicitiæ et observantiæ signum. Εμβαλε καὶ ποτίκρανον, *And get a* cushion *too.* Quod mollitiei et elegantiæ muliebris est. Toup.

4. —ἀδαμάτω—] Hoc pro vulgare ἀδεμάτω, vel Dor. ἀδεμάτω, dedit Valck. et Brunck. è codd. Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς. Angl. *what a stout heart have I!*

5. —πολλῶ μὲν ὄχλω,] Gen. Dor. supple ὄντος. * Exclamationes vel mœroris vel admirationis in genitivo plerumque ponuntur. Sic Aristoph. Nub. 363. Ὦ γῆ, τοῦ φθέγματος! Eurip. Alcest. 848. Ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ φράσαι! Nihil opus est genit. ὄντος. Vide infra ad v. 75. χρηστῶ κ' οἰκτέρμονος ἀνδρός.

6. * Παντᾶ κρηπῖδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·] κρηπῖδες explicat Schol. πανταχοῦ κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες· λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει στρατιώτας. "Etiam χλαμυδηφόροι sunt milites, quorum chlamys est propria." Harles.

7. —ἄτρυτος·] *via est molesta, quæ euntem defatigat, atque* 237.
longa. Hoc verò voc. male tentatum, h. l. servandum esse, ait Valck.—Quia voc. ἐκαστοτέρῳ incognitum est et barbarum, Valcken. emendat ἐκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς, ut Brunck. probat scribitque. Harles.

8. Ταῦθ'—] Supple διὰ— i. e. διὰ ταῦτα—ὅπως, *ideò—quod*—πάραρος—Scribe ὁ πάραρος. *homo fatuus et immorigerus.* Idem Πάραρος et Πάρηρος, Παράορος et Παρήορος. Ἀπὸ τοῦ Αἰωρεῖν scilicet; de quo Schol. ad Il. ἡ, 156. ψ, 603. Toup. apud quem [in Epist. ad Wart.] vide plura; item apud Valck. [in annot. ad Adoniazus. p. 239. sqq.] Cæterùm, ut notavit Dammius, παρήορος, Ion. pro παράορος, *juxta adjunctus;* propriè dicitur de equo, ὁ παρεζευγμένος, i. e. ὁ ἐγγὺς ὢν τῶν ζυγιτῶν ἢ τῶν ζυγίων· nam οἱ ζυγῖται ἢ ζύγιοι sunt duo illi equi, qui temonem currus inter se habent: si his adjungitur tertius ad latus alterius, is tertius est παρήορος ἵππος—

237. et ejusmodi equus capite suo quidem adjunctus erat jugali equo, sed posterior ejus pars erat libera, nec ad currum trahendum adjuncta: hinc sæpè posteriori suâ parte evagari in transversum et lascivire poterat. Addebant autem sæpè talem equum, ut haberent, si jugalium unus periret, quem in locum ejus subderent. Deindè per metaphoram hoc nomen notat *ineptus, præter rem vagus, exsolutus,* ἔκλυτος, quasi à παρὰ et ἀείρω, *apto, Lex.* Homer. p. 2157. Appositè Eustathius: Ὁ δέ γε παρὰ Θεοκρίτῳ πάραρος δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα παρήορος, γίνεται δὲ ἀ παρὰ τὸ ἀείρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, οἷον εἰ ὁ παρηρμοσμένος· ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων· ὁ μὴ πυκινὸς· ὁ μὴ φρενήρης. ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν, ad Iliad. ψ', 1319. 11.] "Quod sequitur," inquit Toupius. "ἔσχετα γῆς, est *extrema pars urbis, et ab* "*aulâ remota; a remote and unfrequented part of the town.*" Atque ita H. Steph.—"respondet hyperbolæ nostræ pro-"verbiali in eâdem re: *Il est venu demeurer au bout du* "*monde,* de eo qui ædes habet in ultimâ parte urbis." Aliter doctissimus Valck. qui locum ita reddit: "Huc mecum "*in extremum orbis terrarum cum venisset, hanc iste fatuus* "*emit* (vel *conduxit*) *ædiculam.* à tuis adeò ædibus remo-"tam, *ut ne nos essemus vicinæ,* ὅπως μὴ γείτονες ὦμες." Ιλεὸν, οὐκ οἴκησιν· Angl. *a den not a dwelling.*

10. —ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακὸν, αἰὲν ὅμοιος.] Dicitur πρὸς ἔριν, ut πρὸς χάριν, πρὸς ὕβριν, πρὸς ὀργήν· et siquæ alia. Sensus est; *Id verò agebat scilicet homo invidus, ne mihi morem gereret, et ut in omnibus molestias crearet.* Toup. qui pro ὅμοιος legit ut in vulgatis, ἐμεῖο. Valck. admisit ὅμοιος ex edit. Florent. et codd. Sensus est Angl. *out of mere spite, an envious pest, never otherwise.*

11. Μὴ λέγε τεὸν ἄνδρα,—] Angl. *My dear don't talk thus of your husband Dion, while the child is here:—See, woman, how he stares at you.* τεὸν Dor. pro σὸν· τῶ μικκῶ, pro τοῦ μίκρου. Ὁρη, pro ὅρα, quod contractè pro ὅραε· ποθορῇ, pro προσόραει, contr. προσορᾷ. Cæterùm pro Δείνωνα τοιαῦτα, vulgò legitur τοιαῦτα Διώνα· reclamantibus Toup. Brunck. et Valck. et reponentibus uti nos dedimus. * Jam supra observavi ad p. 233. v. 18. Diphthongum media in voce ante vocalem in metro hexametro vel hexametro proximo, quali utitur Theocritus, nunquam corripi debere. Hanc legem nescientes Valckenærius, Brunckius aliique, pro optima lectione vulgata τοιαῦτα Δίωνα, falsam ediderunt Δείνωνα τοιαῦτα. Præterea, quoniàm apparet has mulierculas e Sicilia in Egyptum demigrâsse, quis non expectet nomen mariti alterius potius esse Δίων, nomen proprium satis vulgatum in illa insula, quam Δείνων? His de causis vulgatam lectionem, quam quatuor etiam codd. præbent, retraxi.

13. —οὐ λέγω ἀπφῦν.] Angl. *I don't mean Papa.* Ἀπφῦν· ὅτω τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ' οὗ τις πέφυκεν· λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς· *Schol.* 237.

14. ναὶ τὰν πότνιαν.] *Per Proserpinam:* nam πότνια hìc vult *Proserpinam;* per quam, et Cererem, jurare solebant mulieres. Pro vulgari πότναν, πότνιαν recepit Valck. cum Brunck. ex tribus saltem codd. Sed nihil opus ut prima censeatur brevis, ut Valck. putat; nam νιαν efferri debet ut una syllaba. —καλὸς ἀπφῦς, *pretty Papa!* * Recte Valckenær. censet primam πότνιαν corripi.

15. Ἀπφυς μὰν τῆνος,] *Pater quidem ille nuper* [loquitur nempè de marito suo quasi non esset pater puelli adstantis] —(*quæ autem dicimus omnia quidem nuper evenerunt,*) *nitrum et fucum ex tabernâ emens venit ferens salem nobis, homo tredecim cubitorum.* Observent discipuli voces Doricas, quæ non quidem difficiles sunt: ut πράαν pro πρώην, λέγομες pro λέγομεν, &c. "Praxinoë nitrum et fucum sibi "emi volebat, quo formam interpolaret, in publicum prodi-"tura. Ad *malam rem muliebrem* (ut Terentius vocat "Heaut. II. 3. 48. ubi videndus Bentleius) non minùs *ni-"trum* pertinet, quàm fucus.—At maritus, homo antiquus "et frugi, pro nitro et fuco, salem attulit, tacitè monens "uxorem, necessaria ad victum emenda esse, non nugas "muliebres." Rhunkenius, apud Valckenær. Sensus sic Angl. potest exprimi: *That very father of whom I was speaking, when lately (for I mention only what happened lately,) he went to a shop to buy soda and paint,* instead of these *brought me salt—the huge booby!* Reiskius constituit hunc locum paulò aliter; de quo Valckenærius, "Hinc ver-"sum orsus, Reiskius verbum ἔβα, aptissimum adjiciebat: "hoc admisso; et ἀγοράσδων, vel ἀγοράζων, in ἀγοραζῶν mu-"tato, aptè ad hæc respondebit in v. sqq. Κἦνθι φέρων, ἅλας "ἄμμιν· *vadebat nitrum et fucum ex institoris pergulâ emtu-"rus; et domum venit adportans nobis salem.*—Hæc nuper "ut Theocriteo vulgare ausus est Brunckius."

18. Χὠμὸς—] i. e. Καὶ ὁ ἐμὸς—ταὐτά γ' ἔχει—Sic scribendum cum Reiskio et Toupio. Valcken. *Ita quoque se habet Dioclides. My husband is as great a fool as yours.* Toup. —φθόρος ἀργυρίω, [Dor. gen.] *pecuniæ pernicies.* —φθόρος graviter pro φθορεύς, *qui rem perdet,* pecuniâ nescit rectè uti, ex sententiâ stolidæ mulieris, quæ ornatum muliebrem in diei pompam maluerit. Harles. * Laudat Kiessl. Cicer. Verr. Act. I. 1. *Pernicies provinciæ.* Terent. Ad. 2. 1. 34 *pernicies adolescentium.*

19. Ἑπτὰ δραχμῶν,] Si voces separatim essent scribendæ δραχμᾶν requireretur. Id. codd. et edd. primis legere licet,

257. ἑπτὰ δραχμῶν, vel ἑπταδράχμων; postremum à Bentleio probatum [vide *Diss. upon Phalaris*, p. 444. edit. Imæ] et Wesselingio, recepit in suam edit. Reiskius: ἑπτὰ δράχμῶν legebat Toupius; ego scribendum arbitror ἑπταδράχμου, quod sit ab ἑπταδράχμον. VALCKENÆR. Sic construe et interpretare Angl. ἐχθὲς ἴλαοι πίντι πόκως [ἀνθ'] ἑπτὰ δραχμῶν; κυνάδας — It was but *yesterday he purchased five fleeces for seven drachms, dogs hair,* [*vellera non ovina*, sed si diis placet—*canina*, ut rectè Toupius.] —ἀποτίλματα γραιᾶν πηρᾶν, *the pluckings of old maimed ewes.* [Edit. primæ," inquit Valck. " codd. collatorum plerique præbent—γραιᾶν ἀπο-" τίλματα πηρᾶν· πηρᾶν admisi, repertum in duobus saltem " Theocriti codd. servatum etiam in Scholiis MSS. in Her-" mogenem, ubi hæc laudantur Theocritea—Vocem γραῖαν " rectè Schol. interpretatur προβάτων γιγηρακότων. Vellera ita-" que significantur *ovibus vetulis mutilisque vi avulsa*, atque " adeò *lacerata*." [p. 316. ubi vide multa plura,] ἅπαν ῥύπον, *mere trash*, ἔργον ἐπ' ἔργῳ, *toil and trouble.* Cæterùm putat Valck. κύναδας, in sensu Laconico, posse reddi *quisquilias*, quale canibus projiciebant, sive, vellera tantum digna, quibus, mox abjiciendis, manus abstergerent, quæque usum adeo τῶν κυνάδων præstarent. Sed de his, aliisque huc pertinentibus, vide notas Wartoni, Toupii, Valckenarii, &c.

21. —τἀμπίχονον,] ἀμπίχονον, *peplus*, aut *palla*, mantile; περονατρὶς, vestis interior, aut Dorium muliebre vestimentum, ad pectus fibulis astrictum. HARLES. λαζεῦ· Scripserat ut opinor, λάσδευ. VALCK.

22. Βᾶμις—] *Eamus ad* aulam *divitis regis*, &c. [Θασόμιναι, &c.—Observent discipuli voces Doricas. Nempè manè istius diei ædibus quæque suis exierant, atque ante medium diem elapsum redeunt domum; vide v. 7—10, 43, 147. et Valc. p. 190. HARLES. * Dubito an βᾶμις pro βῶμιν accipi possit. Melius fortasse accipiendum pro βῆμιν indicat. et reddendum est *Imus*.

24. —Ες ὀλβίω—] Rectius est quam ὀλβίῳ, vel ἐνολβίῳ Toupii. VALC. Subauditur οἶκον.

25. Ὦν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.] Αντὶ τοῦ ἐξ ὧν εἶπες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ. *Schol.* Hic locus mirè vexat interpretes. Forsan tamen nil mutandum, atque, quandò Gorgonem jam olim vidisse pompam fingamus, interpretandum erit, at *narra*. διηγάσαιο, cum Scholiaste supplendum; Gorgone quæ festinat, narrationem interrumpente: " tu verò, quum jam vidisses pompam, ea, quæ " vidisti, et quæ te vidisse dixisti, mihi" (τῷ universaliter, ex communi loquendi ratione,) " ea nondum videnti narra." HARLES. Nimis longum foret hic recensere omnes interpre-

tum hariolationes, præsertim quum non multum prosint ad 237.
sensum proferendum. Wessenburgius sic corrigendum censet; Ὢν ἴδες, ὡς εἴπαις ἂν ἰδοῖσά τι τᾷ μὴ ἰδοίσᾳ. * Sententia generalis videtur, atque ita a Kiessl. explicatur; *quæ quis vidit, de his is qui vidit alteri qui non vidit aliquid narrare potest,* " Secunda persona pro tertia incerta et non definita " ponitur: quo de usu conf. Brunck. ad Sophocl. Trach. 2. " Porson. ad Eurip. Orest. v. 308." *Id.*

26. Ἔρπειν—] apud antiquissimos scriptores, dein apud Dores, significat *ire, abire.* Sic quoque v. 136. intelligendus est. HARLES. Quod sequitur adagium, si seorsùm spectetur, ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτὰ in istum certè sensum adhiberi potuit, quo cepit Erasmus in Adag. *Ignavis semper feriæ sunt;* quo hic sensu ponatur à Gorgone Theocriteâ non satis liquet—Reiskius sententiam illinc effecit satis probabilem: " Nos—nunc non sumus otiosæ, sed vel maximè nego- " tiosæ; quare istas sermonum epulas alii tempori magis va- " civo reservemus." VALCK.

27. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα,—] Angl. *Eunoe, lift the water,* αἰνόθρυπτε— [Koehler vertit; *perditè delicata:* in cod. Par. explicatur κενόδοξε ἐπὶ κακοῖς. Valckenærius conjicit (quod οἰνόδρυπτε unus codex Vatican. habet.) οἰνόθρυπτε, *nimio vini usu debilitata* vel *fracta.* αἰνόθρυπτε edit. Florent. duoque codd. HARLES.] *delicate,—saucy jade! and set it down in the middle again,*— [Hera scil. imperat miseræ ancillæ, ut festinet aquam manibus lavandis tollere ex angulo et in medium ponere. Mulierculæ ipsius properantia, omnesque adeo ejus gestus ita ad vivum depinguntur, ut nihil possit suprà.] αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδειν, proverbium est, quo utitur Praxinoë de ancilla Eunoë, Gorgonem alloquens. Doctissimus Toupius sic optimè reddit: *The cat likes fish, but is afraid to wet her feet.* " Quod salsum," inquit, " et ad " Eunoam referendum, hominem mollem, delicatulum, otio " atque inertiæ deditum. Nam *feles* molles et ignavæ." [Epist. ad Wartonum, p. 33. ubi vide plura.] γαλέαι sunt et *mustelæ.* " Rapaces mustelæ, ut et feles, celeriter correptis " muribus, vel quacunque tandem prædâ raptâ, exsaturatæ, " diu segnes et otiosæ, quàm molliter ament cubare, domes- " tica quemvis docet his in oris, ubi mustelæ sunt raræ, nec " sanè aluntur, in felibus experientia: segnem, et tamen, " etiam rapacem, ancillam suam amicæ voluit expictam: ut " amant inter se simul garrientes mulierculæ, amabant ætate " certè Theocriti, sibimet ipsæ stulto quidem, humano ta- " men, ignoscentes amore, ancillæ quæque suæ vitia retege- " re. Hic proverbii Syracusani, hoc uno in loco lecti sen- " sus mihi esse videtur." VALCK.

197. 29. Κιτῦ δὴ—] Hæc ad personam loquentis mirè accommodata. Angl. *Prithee bestir thyself, bring the water quickly: I want water first. How awkwardly she brings the water! &c.* * Vix opus est ut moneam Ahlwardum et Kiessling. νᾶμα, Dor. pro νῆμα *mantile* intelligere. νᾶμα h. l. esse *aquam*, ostendunt sequentia, δὸς ὕδωρ· μη πολὺ, ἄπληστι, Ἔγχει ὕδωρ.

32. —ὁπόϊα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα γένοιμαι.] Ad verbum: *lota sum tantùm quantum videbatur diis.* Angl. *I am washed as well as it pleased the gods I should be.* Proverbium esse videtur, cujus vis genuina nunc deperdita est. * Praxinoa innuere videtur se satis lotam esse, et sic purgatam ut diis, pura amantibus, probaretur.

35. —πόσω κατίβα τοι ἀφ' ἱστῶ;] *quanti descendit tibi à jugo telæ?* Angl. *how much did it cost you from the loom?*

36. πλείω ἀργυρίω καθαρῷ μνᾶν ἢ δύο.] *It cost me more than two minæ of pure silver.* [Now a Mina was a Pound weight of Silver, and consequently equivalent to Three Pounds Sterling. BENTLEY'S *Dissert. upon Phal.* p. 443.

198. τοῖς δ' ἔργοις τὰν ψυχὰν ποτίθηκα· τὴν ψυχὴν τοῖς ἔργοις προστῖναι, est, *Animam suam in opere ponere*; sive, *ita se cruciare et fatigare, ut vitam suam periclitetur.* Quare dixit Praxinoë: *Ita me totam dedi telæ detexendæ, ut pœnè animam meam in opere posuerim. It cost me more than two minæ, and my life almost into the bargain.* TOUP. apud quem vide plura. ποτίθηκα, Dor. pro προσέθηκα.

38. Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπίβα τοι.] *Sed laborem nunc compensat voluptas animi, qua frueris tam eleganter ornata.* VALCK. Πᾷ ποκ' ἔλυπις—sunt ex emendatione Eldikii, approbante Valcken. pro vulgatis—Ναι· καλὸν ἴππας. * Vulgatam lectionem revocavit Kiessl. et acute tuetur. Sic scribit, Ναὶ καλὸν ἴππας. Τὠμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. Nescio annon rectius.

39. —θολίαν—] τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον, *Schol. mon parasol.* LONGEPIERRE. *une caleche.* BRUNCK.

40. —μορμὼ, δάκνει ἵππος.] Angl. *bugbear?—horse bites!* Quàm convenienter ad personam! Quod genus locutionis olim, ut videtur, invaluit, ut hodiè invalescit. Quæ sequuntur sunt facilia, nec longo neque operoso commentario egent.

41. Δάκρυ ὅσσ' ἐθέλεις.] Lege cum Porsono, ad Med. 1218. (1230.) Δάκρυ' ὅσσα θέλεις· nam δακρύω secundum producit, non item δάκρυα, *lacrymæ.*

44. Ὦ θεοί,—] Nova incipit quasi scena, et poëta ad ipsum transit spectaculum ante regis aulam: exeunt mulieres, conspectâque infinitâ multitudine hominum, quos concursare dicunt instar formicarum numero modòque carentium excla-

mant: *Quanta turba est! quomodo, quandò hoc malum superare poterimus, quomodo transibimus?*—Χρὴ h. l. significat *licet*. HARLES. 238.

49. —ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,] *homines* fraudulenti, *ex dolis conflati*, atque ad nequitias pravaque facinora exercitati: metaphora sumta à ferro aliisque metallis, quæ crebris ictibus contunduntur et conflantur: quod etiam κροτεῖν et συγκροτεῖν, dicebatur.—Eleganter hic, εὐφήμως, παίσδειν ponitur pro *furari*: Græci sic inter se furunculi pro κλέπτειν dicebant παίζειν, ut in vitâ quotidianâ sic in scenâ. VALCK. Toupius autem conjungit ἐξ ἀπάτας ἔπαισδον, et reddit: *dolo malo ludebant*.

50. —κακὰ παίγνια,] *mali scurræ*. πάντες ἐρεμοί. Pro voce vitiosâ Scaligero venerunt in mentem ἐρεμβοί. Casaubono, ἀρείοι· Toupio ἀεργοί. Wartono, ἀραίοι· mihi olim ἔλειοι. Musgravio, ἀργεῖοι· Versum sic corrigendum suspicatur Eldikius: Ἀλλάλοις ὁμαλοί, κακὰ παίγνια παῖσδεν ἀρίστοι. VALCKENÆR. cui tamen, præ cæteris, arridet illud Toupii; πάντες ἀεργοί. *a parcel of idle rascals*.

53. —ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς—] Vulgò junguntur ἄγριος, κυνοθαρσὴς, Εὐνόα, &c. et defendit hanc interpretationem Warton. vertens: *vide modò, quam ferox et intractabilis sit*, n. rufus ille equus. Meliùs verò Reiske, Valcken. et Brunck. post ἄγριος ponunt punctum, et κυνοθαρσὴς [*impudens, canem impudentiâ et temeritate imitans*,] construunt cum Εὐνόα, ita ut domina Eunoën, quæ paullò inconsideratiùs equo ferocienti nimis propinqua adstabat, impudentis nomine insigniret, et suis ad Gorgonem media quædam interjiceret. HARLES. 239.

55. Ὠνάθην] Verum puto quod Hemsterhusius adscripsit, Ὠνάμην· sive potiùs, Ὠνήμην. Pro ἔνδον, scripsi ἐνδοῖ. VALCK.

57. τοὶ δ' ἔβαν ἐς χωράν.] Non *processerunt in campum*; sed *in suum quisque locum recesserunt*. *Idem*.

62. Καλλίστα—] est dualis: *ô vos puellarum pulcherrimæ*. HARLES.

64. Πάντα—] Hunc versum cum Brunckio tribui Praxinoæ. VALCK.

67. * πότεχ' αὐτᾷ,] Scil. πρόσεχε [τὸν νοῦν] αὐτῇ. *Attende ad eam*.

68. —ἀπρὶξ ἔχευ,] *firmiter adhæreto nobis*.

69. —τὸ θερίστριον—] Vestis æstatis tempore sumta.—ποττῶ Διὸς, i. e. πρὸς τοῦ Διὸς.

70. —εἴτι γένοιο,—] Angl. *God bless you, man! take care of my cloak*. Οὐκ ἐπ' ἐμὶν—*it does not depend upon me*. Vide Vol. I. ad p. 85. n. 9.

73. Ὠθεῦσθ' ὥσπερ ὕες.] i. e. Ὠθοῦνται, &c. Angl. *They shove one another like so many hogs*.

240. 74. Κἰς ὥρας, &c.] *Et hunc annum et plures fortunatus sis, qui nostram curam geris!* Hanc formulam benè precandi, eique contrariam uberiùs illustrârunt Casaubonus et Valck. HARLES.

75. —χρησῶ—ἀνδρὸς·] Subaudi ἔργον· quod idem est, ac si dixisset ἐν ᾧ ποιεῖς ἔργον ἀνδρὸς χρησῶ· *qua in re partes agis, viri probi atque misericordis.* REISKE. * Male. Vide supra ad v. 5.

76. Φλίσιται] Pro Θλίσιται restituit ex Cod. Vatic. et Eustathio. VALCK.

77. —ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας] Ὡς παροιμίας ὕστις, ἀποκλείσας τὴν νύμφην τις, καλῶς τά γε ἔνδον ἡμῖν ἔχει, φησὶ, διὸ κ᾽ ἡ Γοργὼ ὕτως ἐρρόησεν. *Schol.*

78—79. —πόταγ' ὧδε·] Vide suprà ad Idyll. I. v. 62. ποικίλα, *picta et arte textoriâ distincta.* HARLES. —Θεῶν περονάματα φασεῖς. Reiskius corrigebat ingeniosè; Θεῶν πὲρ νάματα (περνύματα est in Cod. MS.) φησεῖς. Legendum puto —Θεάων νήματα φασεῖς. Ruhnkenio in mentem venêre Θεᾶν γε πονάματα. Wassenburgio, Θεῶν γε π. *ipsius deæ Palladis.* VALCK.

80.—81. —Αθηναίᾳ·] Minervam, quæ horum operum studium istis indiderat textricibus, invocat Praxinoë. —ἔρεθος, *lanifica.*—Ποῖοι ζωογράφοι, &c. *quales pictores adcuratas istas pinxêre picturas,* sive *opera picta.* Conf. Anacr. Od. XXVIII. HARLES.

82. Ὡς ἔτυμ' ἑσάκαντι,] *Quàm vera sunt!* ἑσάκαντι Dor. pro ἑστάκασι, quod idem est hîc ac εἰσί.] καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι, *et quàm verè movent se!* ἐνδινεῦντι pro ἐνδινοῦσι, et subauditur ἑαυτὰ.

83. —Σοφόν τι χρῆμ'—] Vide Vol. I. ad p. 7. n. 9. * et Greek Exerc. Ed. 3. p. 65. note 2.

87. —ἀνάντυτα κωτίλλοισαι.—] Angl. *prating incessantly like turtles.* ἐκκναισεῦντι πλατιάσδοισαι. [pro ἐκκναισοῦσι quod ab ἐκκναισίω vulgò formant, *odiosè strido.* Mutandum vult Valcken. ἐκκνυσδεῦντι, pro ἐκκνυζέσι, ab ἐκκνύζω, *rado,* inde *fœdo, corrumpo.* [" Sensus est: *ore suo patulo garrientes omnia defor-*" *mant et corrumpunt,* quoniam ore Dorico Sicularum mu-" lierum deformata delicatas hominis Alexandrini aures *ra-*" *debant.*" HARLES. Valck. addit in 2dâ edit. fortè quis præferat ἐκκναίοντι. Angl. *They grate the ears, speaking every thing so broad!*

89. Μᾶ,] Vocabulum increpantis, indignantisque est. HARL. Μᾶ, tentari non debuerat.—Septem versus seqq. Praxinoæ tribuuntur in edit. Brunckii. VALCK.

90. Πασάμενος] Angl. *When thou hast got us into thy possession*— or, *when thou art our master.* à πάομαι, *possideo.*

91. Κορίνθιαι—] Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακόσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. *Schol.* λαλεῦμες, Dor. pro comm. λαλοῦμεν. 240.

93. Δορίσδιν—] τὴν—Πελοποννησον ᾤκησαν οἱ Δοριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις, *Schol.*

94. —Μελιτῶδες,] quasi *mellita*. Sic dicta erat Proserpina; testibus Schol. et Porphyrio. Μὴ φυὴ—ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἴη πλὰν ἑνός. *Non oriatur qui nobis imperet, uno excepto.* per *hunc unum*, maritum intelliget.] Angl. *I should never wish to see more than one Lord and master.* Quæ sequuntur mirè exercuerunt interpretes. Doctissimus Toupius punctum ponit post εἴη· et sequentem versum sic legit: Πλὰν ἑνὸς οὐκ ἀλέγω, μή μοι ΚΟΝΙΑΝ ἀπομάξῃς. "De veste sua," inquit, "ne "quid detrimenti capiat scilicet, sollicita est, ut suprà, "Proxinoa. Quare ad hominem se convertit et dicit: *Unum* "*tantùm metuo ne* pulverem *in me abstergas.* Quod verum "videtur. Idem κόνιν, κόνιαν, et κονιορτόν. Huc egregiè facit "Lucas X. II. Καὶ ΤΟΝ ΚΟΝΙΟΡΤΟΝ τὸν κολληθὲν ἡμῖν ἐκ "τῆς πόλεως ὑμῶν ΑΠΟΜΑΣΣΟΜΕΘΑ ΥΜΙΝ. Quod planè "geminum germanum est." Undè Harlesius—"Forsan "μοι," inquit "quod sæpiùs fit, παρέλκει, et locus, voc. "κονίαν recepto, *ne pulverem ejicias, excutias*, ita intelligen- "dus est: *non curo*, scil. te; *noli pulverem ejicere*, i. e. "operam frustaneam impendere, et imperare, quæ non in "tuâ, sed in mei mariti sim manu ac potestate." Vulgata interpretatio est; μή μοι κενεὰν, &c. *ne mihi allapam impingas.* —Sed nolo ulteriùs prosequi quæ commentati sunt ad hunc locum diversi interpretes: ne mihi reverâ usu veniat, quod sibi venire posse suspicatur, post doctam suam enarrationem, Valckenærius, ut Lector scilicet incertior hinc abeat, quam venerit. • Interpretes omnes procul a vero sensu, quantum judicare possum, aberrarunt. Locutio, ni fallor, ab infimo hominum genere frequentata, cum intelligi volunt reprehendentes sibi summo contemptui esse, atque a muliercularum, non nimis verecundarum, objurgationem hospitis aspernantium, ingenio haud multum abhorrens. Censeo igitur πυγὴν subaudiendum esse, quicum κενεὰν expressum congruat. In tali autem locutione vocabulum inverecundum supprimi solet, quod satis quidem popularibus per alia verba intelligitur. Posthabeo dicere quid sit πυγὴν τινι κενεὰν ἀπομάττειν.

98. Ἅτις ἢ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·] *Quæ in canendo Sperchide, quod carmen lugubre est, primas tulit.*—Sperchis est nomen *ialemi*, sive carminis lugubris, quod in honorem *Sperchidis*, qui se Persæ pro patriâ interficiendum obtulerat, cantabatur. Toup. Vide plura apud Valckenærium. 241.

99. —διαθρύπτεται—] Hoc facere dicitur cantrix Argiva,

241. dum vel motu quodam petulanti, vel præludiis vocis ad canendum se componit, et cantilenam Adonideam incipere parans quasi lascivit. HARLES.

100. —Γολγώς—] reposuit Valck. Dor. accusat. plur. à nominat. Γολγοί. Vulgat. est Γολγών. Golgi autem et Idalium urbes fuerunt Cypri. Idalium tamen, ut observavit Harlesius, mons quoque fuit et nemus, vel lucus, urbi vicinus, Veneri sacer. Eryx mons Siciliæ; undè Venus vocabatur à Horatio, *Erycina ridens.* χρυσῷ παίσδοισ', *auro ludens, aurea, splendida.* παίσδοισα Dor. pro παίζουσα.

103. μαλακαίποδες Ὧραι,] μαλακὸς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς ὥρας ἐπὶ τὸ ἦρ μαλακόν. *Schol.* Potiùs quia earum progressus levis est et quasi mollis.

107. —Βερενίκαν,] τὴν τῆ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τῆ Φιλαδέλφε τῆ Ἀρσινόης. *Schol.*

109. Τὸν] comm. Dor. pro σοί.

110. Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ,] Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 267.

111. * ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.] *Ornat Adonidem.* ἀτιτάλλειν est, *delicate et diligenter curare.* Sic Hom. Il. ξ', 202. Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐΰ τρέφον ἠδ' ἀτίτηλον.

113. —ἄπαλοὶ κᾶποι,] Adonidis κῆποι, sive horti, apud veteres celeberrimi erant. De iis vide Toupium ad hunc locum, in Epist. ad Wartonum; Meursium in Græciâ Fer. in v. Ἀδώνια, Wyttenbach. in Plutarch. de ser. Num. vind. p. 79. et Potter Archæol. B. II. c. 20. Sic autem Schol. Εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, πυρὸς καὶ κριθὰς σπείρειν ἐν τισὶν ἀγγείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδώνιδος προσαγορεύειν.

117. —τά τ' ἐν ὑγρῷ ἔλαίῳ,] Præter fructus nimirum aderant cujuscunque generis placentæ, Adonidis imagini adpositæ, à pistricibus dulcinariis sic artificiosè effictæ, ut animalium quorumvis figuras exprimerent.—ἕρπετα Dor. dicuntur quævis animantia, quæ pedibus incedunt.—τᾷδε, *hic*, ad Adonidis imaginem. HARLES.

121. * Οἷοι ἀηδονιδῆες] Sic Valcken. pro vulgata ἀηδονιῆες. Est nomin. pl. ἀηδονιδεὺς, *luscinicæ pullus.*

124. Αἰτὰ—] Ὡς ποικιλμένων αὐτῶν ἐλεφαντίνων, τὴ Βαστάζόντων τὸν Γανυμήδη. *Schol.*

125. Πορφύρεοι, &c.] Toupius construit ἄνω, cum μαλακώτεροι. "Tapetes," inquit, "ex aliâ parte ψιλοὶ, ex aliâ *villosi*, "hinc ἄνω μαλακὸς *supernè molles* vocat Poëta." Ad modum autem placet doctissimi Valckenarii hujus loci interpunctio et constructio:

Πορφυρέοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακωτέρος ὕπνω
Ἁ Μίλητος ἰρεῖ χώ τὰν Σαμίαν καταδόσκων)

Εστρωται κλίνα· τῷ Αδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα. 141.
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει· τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Αδωνις.

Supra purpureis tapetibus (quos molliores somno Milesius dixerit et Samius,) stratus est lectus; alius Adonidi formoso: Illum quidem Venus tenet; hunc verò lectum roseus occupat Adonis. Observandum tamen supervacaneam esse reduplicationem τοῦ ῥ ante ῥοδοπάχυς. Nam "Sermonis Attici pro-"prium est omnibus omninò verbis à ῥ prout hodiè scribun-"tur incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam con-"ferre:" uti observavit Dawesius Misc. Crit. p. 160. edit. Burgess. ubi vide plura. Vide etiam suprà ad Œd. Tyr. v. 847. [* Non nisi vocalis brevis pedem claudat.] Cæterùm Dor. dici potest in accus. plur. μαλακοτέρως vel μαλακοτέρος, pro μαλακοτέρους. * Στρώματα Μιλήσια memorantur Aristoph. Ran. 549. ibique duo versus Theocriti affert Scholiast. add. ibi Spanhem.—Etiam apud Samios ovis in magno erat honore, nec tamen ob quæstum e lana, sed ob aliam rationem, quam narrat Ælian. de N. A. XII. c. XL.—v. 128. Kiessl.

130. —ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά,] i. e. τὰ [μέρη] περὶ χείλεα 142.
ἔτι [ἐστὶ] πυῤῥά· loca *circa labra* ejus *adhuc sunt flava*, vel *flava lanugo adhuc cingit labra.* Valckenærius legendum proponit; ἔπι οἱ περὶ χείλη ἴουλος· quod eodem ferè recidit.

133. —κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα·] *fluctus qui se in littus evomunt.* T. Young.

141. —Δευκαλίωνες,] Aut Deucalionis filios, Hellena et Amphictyonem, aut Deucalionem ipsum solum hâc voce posse significari, doctissimè ostendit Valckenærius.

142. * καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.] Ἄργεος ἄκρα v. q. αὐτόχθονες. Kiessl. Aliter intelligere videtur Valckenær. qui laudat Eurip. Phœniss. 433. Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι Πάρεισι. 1251. τὸν δὲ Δαναϊδῶν ἄκροι. Suppl. v. 118. ἄνδρες Αργείων ἄκροι. Eodem locutionis genere utitur Eurip. Med. 912. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι. Atque Aristoph. Ran. 419. κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθήριας. Cf. etiam Sophocl. Phil. 436. Eurip. Orest. 1246. Μυκηνίδες, ὦ φίλαι, Τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἴδος Αργείων. Sic etiam Latini. Ovid. Am. I. 1. 9. *Summa ducum Atrides.*

143. Ἴλαθι νῦν,—] *Sis mihi nunc, ô Adoni, atque in posterum propitius.* Valck.

145. —τὸ χρημᾶ σοφώτερον.—] *Res hæc est elegantior*, quam ut scil. verbis à me possit exprimi. ἃ θήλεια — γλυκυφωνεῖ. Tantundem ista, ni fallor, significant, ac si mulier dixisset Attica: τὴν θηλείαν ἔγωγε τῆς ἐπιστήμης μακαρίζω, καὶ πάνυγε δὴ ζηλῶ τῆς γλυκυφωνείας. *Argiam equidem istam fortunatam ju-*

242. *dico quæ tam sit perita, et vehementer cantum ejus mirata dulcissimum collaudo. Idem.*

147. Ὥρα ὅμως εἰς οἶκον.] *Tempus tamen est domum redeundi, ἀνάριστος Διοκλείδας· nihil gustavit, vel adhuc jejunus est Dioclidas.* Toupius reddit: *My husband has had no meat for the day.* Vide Toupium ad locum; et cf. suprà ad Idyll. I. v. 51. ad 217.

148. χώνᾳ ὄξος ἅπαν·] Pro vulgari ἄγαν, reponit Valck. ἅπαν ex duobus codd. *et vir meus totus quantus merum est acetum.* Sic Lucret. *tota merum sal.* [uti notatum invenio manu amici mei doctissimi T. Burgess, in margine sui exemplaris Valck. Theocr. X. Eidyll, quod mihi utendum misit vir humanissimus.] πινῶντι δὲ μηδὲ ποτίνθῃς, Dor. pro πινῶντι δὲ προσίλθῃς. *Sed esuriens, vel imprimis evitandus.*

☞ Quicunque plenissimam, operosissimam et eruditione refertissimam hujus Idyllii enarrationem videre cupit, is adeat doctissimi Valckenarii Adnotationes in Adoniazusas Theocriti: quæ comitantur *Theocriti decem Idyllia*, &c. Ludg. Bat. 1773. 8vo. Conferat Epistolam Joannis Toupii de Syracusiis, quæ extat in edit. splendidissimâ Theocriti, quam procuravit Th. Warton. Oxon. 1770. 2 Voll. in 4to.

---

* ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.] *Idyllium XVII.* Inscribitur hoc Idyllion *Epithalamion Helenæ*, id est carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartanâ, quæ in die nuptiarum vespere ante thalamum Menelai et Helenæ sponsæ hoc carmen canere finguntur. Primùm autem jocis nuptialibus ludunt: deindè sponso gratulantur, quod solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsæ potitus et jam Jovis gener factus sit. Postea Helenam laudant, atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, sicut fieri solet, bene precantur sponso et sponsæ. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere solebant vespere; cum sponsa thalamum duceretur: quod κατακοιμητικὸν vocabant: alterum mane sub aurorâ canebatur; idque διεγερτικὸν, i. e. *excitatorium*, vocabatur. *Anon.*

Ver. 1. Εν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ,] *Spartæ quidem olim,—*ἄρα, h. l. haud superfluum esse videtur, sed habere officium superioribus connectendi inferiora, ita ut vices gerat τῦ, μὲν ὕν, vel μὲν δή, respondeat δὲ v. 7. Conf. Hoogeveen de Part. Græcis, p. 26. HARLES. ποκ' est Dor. pro ποτ'.

2. —θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον—] Intelligo coronas ex hya-

cintho. Virgines enim hyacintho florente redimitæ choreas 242.
instituerunt. v. Paschal. Coronis lib. III. cap. 10. HARLES. * Sic Miltonus in Parad. Amiss. IV. 301. *and hyacinthine locks, round from his parted forelock manly hung.* Sic etiam Homer. Odyss. ζ, 231. Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

3. —νεογράπτω—] *picti nuper thalami. Idem.*

4. —μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,] Locutio quæ idem sonat ac *egregiæ Lacænæ.* Vide Hoogeveen ad Vigerum, c. III. § XIII. n. 2. Λακαινᾶν Dor. pro Λακαινῶν. * Vide Greek Exerc. Ed. 3. p. 65. Note 2.

5. Ἀνίκα, &c.] Dor. pro ἡνίκα [θυγάτερα] Τυνδάρου κατεκλείσατο τὴν ἀγαπητὴν—

7. —ἐγκροτέουσαι] Pro ἐγκροτέουσαι, *pulsantes* terram, ποσὶ περιπλίκτοις, *pedibus numerosis.* πλίσσω, [undè περιπλίκτοις] est 243.
attollo pedes cum decore et pulso terram numerosè, vel *tolutim incedo*, ut interpretatur Dammius; dicitur enim de equis et mulis gradientibus. Vide Hom Od. ζ, 318. Vulgata lectio hic est, περιπλέκτοις, de quo Reiskius, "Pedes," inquit, "tum "sunt inter se περίπλεκτοι, *circumplicati*, vel *perplexi*, cum "magna hominum multitudo saltans in numeros pedes eos-"dem pariter tollitque ponitque, et eodem momento supplo-"dit. Pedes enim tunc inter se ita implicantur, ut fila inter "texendum, modo horsùm, modo prorsùm agitantur." * περιπλέκτοις dedit Kiessl. et ingeniose defendit. Citat Horat. Od. I. 4. 6.

Jam Cytherea choreas ducit Venus imminente Luna:
Junctæque Nymphis Gratiæ decentes
Alterno terram quatiunt pede.

Ovid. Fast. VI. 329.

——————— pars brachia nectit,
Et viridem celeri ter pede pulsat humum.

9. Οὕτω δὴ πρωΐζα κατέδραθες.] *An igitur tam maturè cubitum ivisti?* Gall. *es tu donc allé coucher si tôt?* Æ. PORTUS. πρωΐζα est, *prematurè, ante tempus*, &c.

12. Εὕδειν μὲν χρήζοντα—] Formas Doricas, Εὕδειν μὲν χρήσδοντα, restituendas rectè monuit Toupius. VALCK. Ordo autem est: ἐχρῆν σὲ χρήζοντα εὕδειν καθ' ὥραν [εὕδειν] αὐτὸν, Angl. *If thou hadst a desire to sleep betimes, thou shouldst have slept [by thyself] alone.* Brunckius rescripsit: Εὕδειν μὲν χρήσδοντα, καθ' ὥραν εὕδειν ἐχρῆν τὺ,—audacter nimis.

14. —βαθὺν ὄρθρον·] βαθὺς ὄρθρος est *profundum diluculum*, quum videlicet nondum illuxit. Gall. *la plus petite pointe du*

243. *jour.* Conf. Plat. Crit. sub init. Vol. I. p. 235. De voce autem ἔνας ita Reiskius —" ἔνας," inquit, " Ald. et Flor. " quod revocavi : cæteræ ἔναν. v. Hesych. v. ἔνης et ἔνας, *die* " *tertio post :* subauditur ἐπὶ. Sententia est : Si quidem et " die tertio post, usque ad extremam auroram, et totis po- " stea annis continuis tua erat futura." τεὰ νυὸς, *tua sponsa,* τεὸς, ὰ, ὸν, Dor. pro σὸς, σὴ, σὸν. " Simplicior," inquit T. Young, " videtur interpretatio, *et vesperi, et manè,* scil. ἔναν " *die senescente ;* nam ἔνη apud Aristophanem manifestè est " *vetus.*"

16. —ἀγαθός τις—] Angl. *Some worthy person sneezed good luck to thee when setting out for Sparta, that thou mightest make out this match for thyself, where there were other rival princes.*

22. ᾗς δρόμος ὡὐτὸς,] i. e. αἷς δρόμος ὁ αὔτος—*quibus idem cursus est, postquam nosmet unxerimus ad fluenta Eurotæ, more virorum.* " Hic memoratus puellarum Lacænarum " δρόμος propriâ quadam appellatione designabatur à Lace- " dæmoniis. Hesych. Ενδριώνας, δρόμος πάρθενων ἐν Λακεδαίμονι. " Sed quid ista sibi vox velit latet." VALCKENÆR. Vide Spanhemium ad Call. Lav. Pall. v. 13. * De Spartanis virginibus cursu certantibus Valckenær. ad Adoniaz. p. 275. B. excitat locum Aristoph. Lys. 1314. ubi de iis sic Spartani senes :

Ταὶ δὲ κόμαι σείοντ', ἅπερ Βακχᾶν
Θυρσαδδωᾶν, καὶ παδδωᾶν.

Adde Heyn. ad Virgil. Æn. I. 315. *Kiessl.* Cf. Cicer. Tuscul. Q. V. 34. II. 15.

26, 27. Αὼς ἀντέλλοισα—] Brunckius Heinsium et Toupium sequutus, versum 27. versui 26. præfixit. At in constituendis corrigendisque duobus his versibus recentiores interpretes valdè dissentiunt. Reiske pro καλὸν, quod est in omnibus libris, τεὸν reposuit.—Mihi quidem placet Koehleri emendatio : Πότνια νὺξ, ἅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος Αὼς ἀντέλλοισα καλόν τοι ἔφαινε πρόσωπον, Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα, &c. *Quemadmodum veneranda Nox, vere ineunte, oriens aurora pulchrum tibi ostendit vultum : sic et aurea Helena elucebat inter nos.* HARL. * Observationes virorum doctorum in constituendis et corrigendis his duobus versibus recensere operam perdere esset : Hermanni et Kiessl. emendationes mihi probabiliores videntur eæque tantum hîc memoratu dignæ sunt. Hermannus (de metris Pind. p. 303.) proponit :

Αὼς ἀντέλλοισα ἅτε καλὸν ἔφαινε πρόσωπον
Πότ' τὰν νύχθ', ἅτε λευκὸν ἔαρ etc.

" In hoc tamen," inquit Kiessling. " a viri Summi senten- 143.
" tia discedo, ut scribendum potius esse censeam,

Λὼς ἀντέλλοισ' ἅτε καλὸν ἔφηνε πρόσωπον
Πὸτ τὰν νύκτ', ἢ λευκὸν————

" Ἀνέντος positum est intransitive: *quando solvitur hiems*
" *grata vice veris.* Comparat Hienrick. χείματος οἰχομένοιο
" Meleag. c. II. 1. Idem recte explicat λευκὸν ἔαρ *ver niti-*
" *dum*, quandoquidem omnia vere nitent, ut *candida nox* pro
" serena apud Propert. II. 15. 1." Vocabulum comparationi inserviens, quod ad Ὦδε infra v. 28. prospiciat, desidero. Vide an legendum sit,

Ὡς ἀνατέλλοισα καλὸν διέφηνε πρόσωπον
Πὸτ νύκτ' ἀὼς, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος.

29. Πείρᾳ, μεγάλα—] Ordo est: ἅτε μεγάλα κυπάρισσος ἀνέδραμε κόσμος πιείρῳ ἀρούρᾳ ἢ κάπῳ· ἢ Θεσσαλὸς ἵππος [ἐστι κόσμος] ἅρματι· Ὦδε, &c. * Versus Ὦδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος. judice Ruhnken. Epist. Erit. I. p. 66. nec priori periodi membro, neque Theocriti menti respondet.

32. Οὔτέ τις ἐν ταλάρῳ, &c.] *Neque ulla in quasillo conglomerat talia opera,* [πηνίσδεται, Dor. pro πηνίζεται.] Οὔτε συμπλέξασα κέρκιδι πυκινώτερον ἄτριον ἐνὶ δαιδαλέῳ ἱστῷ ἔταμε ἐκ μακρῶν κελεόντων, *neque, quum texuit radio elegantius textum in exquisito jugo, scindit de longis pedibus textoriis.* Κελεόντων est ex codd. pro. vulgari καλεόντων, * πηνίζεσθαι est *fila e colo deducere.*

37. * τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.] τᾶς genitivus articuli pro relativo ἇς. Ordo est τᾶς ἐπ' ὄμμασι πάντες ἵμεροι ἔντι. *Cujus in oculis omnes amores insunt.*

39, 40. Αμμες δ' ἐς δρόμον—] Variæ prostant conjecturæ legentium ἐς δρυμόν· ἐς δρόσον· ἐς ῥόδον· mihi placet ἐς δρόσον. VALCKEN. Forsan tamen vulgata lectio ἐς δρόμον servari et locus ita exponi potest: *Citò abibimus ad flores colligendos.* ἕρπειν est *ire*—ἦρι denotat *manè tempore matutino.* HARL. Ἐρψῶμες, Dor. pro ἕρψομεν· δρεψεύμεναι, pro δρεψομέναι.

41. Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα,] Sic erat ex codd. restituendum, pro vulgatis, Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα. VALCK. Vide suprà ad 144.
Idyll. XI. 25. p. 234.

47. —γεγράψεται] Vulgò vocatur hoc tempus *paulo post fut.* Sed forsan nihil aliud est quam reduplicatio fut. I. med. pro γράψεται· et occurrit hoc temp. sæpissimè in sensu pass. ut benè notum. [Vide suprà ad Eur. Med. ver. 630.

244. p. 185.] " Ανυίμην, custoditum in Ed. Flor. à Toupio affir- " matum, omninò restituendum erat pro Ανγοίην." VALCK. Verbum, Ανγοίη, quod nemo vidit, est purum putum glossema, quod ex margine libri, ut fieri solet, in textum irrepserat,—Hesych. Ανέμων, ἀναγινώσκων. Suidas, Ανανίμων, ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν, &c. TOUP.

56. Νεύμιθα—] Dor. pro νέομεθα. Cæteræ voces Doricæ, quæ hîc occurrunt, faciles sunt.

57. —ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς, &c.] *Ubi primus gallus è cubili suo* [Angl. *his roost*] *insonuerit*, &c.

58. Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναι,] tentari non debent.—*Hymen, ô Hymenæe* in Catulli carmine LX. sæpè recurrunt. VALCK.

---

* ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.] *Favorum fur. Idyllium XIX.* Notissimum est, inter Anacreontica reperiri carmen ejusdem argumenti. Carm. 40. An illud scripserit Anacreon, an hoc Theocritus, æquè dubitari potest: Recensetur à Stobæo tanquam Theocriti, cap. 63. WARTON. Ut Theocriteos, hos octo versus Stobæus exhibet, qui tamen Bionis esse videntur. VALCKENÆR. Vide Coll. Gr. Min. p. 88.

* *Ver.* 8. Χὠ τυτθὸς μὲν ἔης,] Schæferus conjicit ὡς τυτθὸς μὲν ἔης. Idem monuit ἔης h. l. habere vim præsentis.

---

* ΒΟΥΚΟΛΙΚΟΣ.] *Bubulcus. Idyll. XX.* Pastor quidam, qui inter ruricolas suos eximiè pulcher sibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conspicatus fuisset puellam urbanam, inusitatâ formâ perculsus ad eam accessit, et rusticè cum eâ ludere, eamque osculari voluit. Illa verò hominis habitum ac mores rusticos detestata, à se illum rejecit. Conqueritur ergo miser in hoc Idyllio, de insigni contumeliâ quâ affectus sit, deque fastu ac superbiâ urbanæ puellæ. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ pastorum amore arserint.—*Anon.*

* *Ver.* 1.] Εὐνίκα] Vulgo Εὐνίκα. Εὐνίκα ex multis codd. dedit KIESSL.

5. Μὴ τύ γά μευ κύσσης—] Pro Μὴ τύ γι μευ κύσῃς, emendavit Toupius: quia verbum κύσαι primam semper corripit. Vide Hom. Od. β', 15. * Nequaquam primam semper cor-

ripit. Hom. Odyss. ε', 39. Κύστ δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα 245.
καλά. Vide etiam φ', 225.

7. Ὡς τευθηρὸν λαλίης,] Elegans mihi conjectura videtur Eldikii, legentis: Ὡς τευθηρὸν γιλάους.—hoc illi non venisset in mentem nisi legisset v. 6. ἑπτοῖα λαλιῆς, cui supposuit in suâ ed. Brunck. ἑπτοῖα φιλιῆς. VALCK. Ironicè, sicut illa Milonis Idyll. X. 38. WARTON.

9. Χιλιά τοι τοσσοῦτοι,] *Labra tibi sunt* velut *ægroto.* "Potius τοσσοῦτοι pro τοσοῦτοι sumendum." T. YOUNG.—ἐστὶ non solum pro ἐσὶ, sed etiam pro εἰσὶ.

12, 13. —συνιχὶς εἶδεν Χιλιοι μυχθίσδοισα,] Hæc, distinctione sublatâ, sic jungenda videbantur ad mentem Hemsterhusii. In edd. legebatur μυθίζοισα· in illâ Wintertoni, μυθίσδοισα· μυχθίζοισα emendârunt T. Heinst. Toupius et Reiskius: ejus loco scripsi μυχθίσδοισα, VALCKENÆR. *adducto naso*, vel etiam, *excusso per nares spiritu irridens, mussitans surdo murmure.* HARLES. —τρὶς εἰς ἓν ἔπτυσα κόλπον, ut facere solebant superstitiosi μαινόμενόν τι ἰδόντες ἢ ἐπίλημπτον, teste Theophr. Char. 16.

14. —καί τι σισαρὸς Καὶ σοὔμπρόν μ' ἐγέλαξιν.] *et quodammodo fastidiose, ac superbè me irrisit.* σισαρὸς, Dor. pro σισηρὸς est perf. part. med. à σαίρω, *verro, orno.*—à quibusdam redditur *aperto ore hiare.*

19. *Ἵστασί μοι τὸ κρέγνον.] Vide Homer. Il. ά, 106.

23. —σίλλυβα] Vide suprà ad Idyll. III. 23. p. 227.

27. *Ἔχει μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελίκρου] Hæc ab Homero Il. ά, 249. adumbrata sunt.

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.

28. —σύριγγι] Vide suprà ad Idyll. VIII. 18. αὐλὸς, *tibia*: 246.
δόναξ, *arundo*: πλαγίαυλος, "*fistula obliqua*, tibiæ genus, "quæ fiebat ex loto, et Apollinis inventum, teste Bione, III. "7." HARLES. Fabricabantur tibiæ, secundum Pollucem, ex arundine, ære, loto, buxo, cornu, osse cervi lauro. Verisimile est diversæ magnitudinis ac formæ fuisse eas quæ è ligno, quæque ex arundine fiebant: hinc opponuntur αὐλὸς et δόναξ· πλαγίαυλος collum ad latus flexum habebat, cujusmodi subindè in monumentis cernere licet: foramina erant in initio quatuor, postea plura; horum situs diversus diversitatem instrumenti atque nominis efficere poterat. Erant autem γλῶτται, seu *linguæ*, arundinaceæ, longitudinis manûs latæ, fissurâ sæpius instructæ, secundum Theophrasti descriptionem, quam Plinius pessimè corrupit: usu facilè exolebant; quamobrem accuratè in γλωττοκομεῖον servabantur. Hinc, et aliunde, satis patet tibias, saltem vulgares, neutri hodierno *flauto*

246. similes fuisse: propius autem ad ea instrumenta accessisse, quæ *hoboë* et *clarinetto* appellantur; quod celeberrimum Burneium latuisse videtur. Longitudo earum et infra pedalem et supra bipedalem fuisse videtur, itaque intervallorum seriem satis amplam præbere poterat. T. YOUNG. * Valde suspicor λαλίῳ post αὐλῷ, scil. Κὴν αὐλῷ λαλίῳ. Nemo enim dici potest αὐλῷ λαλεῖν. Nullus dubito quin Theocritus scripserit Αὐλίῳ κὴν αὐλῷ, ut sit λίῳ una syllaba. Sic Idyll. VI. 43. Χὠ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν. Αὔλει Δαμοίτας, σύριδι δὲ Δάφνις ὁ βώτας. Librarii, repetitione vocabulorum prope similium permoti, αὐλῷ in λαλίῳ mutasse videntur. Tales autem repetitiones ubique inveniuntur. Sic Milton. Par. Am. l. II. 189.

——— whose eye
Views all things at one view.

31. —ἀ δ' ἀστυκὰ ἐκ ἰφίλασιν,] Dubitant critici sitne singularis an pluralis ἀ δ' ἀστυκὰ, et subaudiatur, κόρασια, &c. Steph. vult. χίλια. WARTON.

39. Λάτμιον ἀννάπος] Conjunxit Hemsterhusius malè distracta in edd. ἂν νάπος. [ἀννάπος, i. e. ἀνὰ νάπος.] —εἰς ἕνα— Placet mihi quidem Heinsii correctio legentis, εἰς ἅμα παιδὶ κάθευδε. VALCK. * Per εἰς ἕνα alii intelligunt κοῖτον, alii χῶρον aut τόπον. nihil aliud videtur esse quam *simul*.

40. —τὸν βωκόλον·] Bubulcus hic memoratus fuit *Atys*, de quo superstitio diversas sparsit fabulas. HARLES.

41. —ἐπλάγχθης;] Vide suprà ad Od. ά, 2. ὄρνις, pro vulgari αὐτὸς, est lect. Vaticani codicis.—tanquam *ales*.

44. Μηκέτι μηδὲ σὺ, &c.] In his versibus allusio est ad Veneris et Adonidis amores, et μήτε κατ' ἄστυ intelligendum de Adonidis festo. *Non itaque Venus, dulcem tuum Amasium osculêre ampliùs, nec in urbe, nec in montibus, solaque dormias, siquidem indecorus est bubulci amor.* Hâc ironiâ fastidiosam urbanam puellam dimittit. BRUNCK.

---

* 'ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.] HERCULISCUS. *Idyll. XXIV.* Hoc Idyllium totum est διηγηματικόν. Primum enim commemorat, quomodo Hercules puer, decem tantum natus menses, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore, ut ipsum interficerent, immissos à Junone, manibus eliserit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tiresiæ refertur. Sequitur postea pulchra distributio, quibus præceptoribus Hercules, quaque

in arte usus fuerit. Ait, Linum illi præceptorem in literarum 246.
ac doctrinæ studiis fuisse: ab Eumolpo verò musicam ipsum didicisse: ab aliis porro belli artes, et rei militaris scientiam. Pars ultima, quâ vitæ ac victûs ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque seu mutilum hoc Idyllion, sine præciso, habemus: sicut et sequenti Idyllio caput seu initium deest. Est verò imprimis illustris ac venusta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros Herculem atque Iphiclum, in scuto æreo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutumque ceu cunas movet: et precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, et jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. *Anon.*

Ver. 1. —Μιδεᾶτις] Midea seu Persepolis, urbs erat e cujus ruinis postea crevit Argos. Vide Stephanum Byzantinum et Pausaniam. T. Young.

7. Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα—] Horum matris suavissimum numerosis valdè mellitisque versiculis exprimitur. Eadem ferè næniolæ formulâ Danaë utitur in eximio fragmento Simonidis apud Dionys. Hal. edit. Upton. p. 261. Warton. Vide infrà p. 259.

11. —ἄρκτος] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 80. n. 2. * Anacr. 247.
III. 1. Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις, Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου. Ἅμος—τᾶμος, i. e. ἦμος—τῆμος, *quando—tunc.*

16. * Ἀπειλήσασα] Ἀπειλήσασα ad Junonem referendum est. Recte explicat Jacobsius: κελεύσασα σὺν ἀπειλαῖς.

17. —ἐξειλυσθέντες] Ex edit. Flor. Reiske et Brunck è Roman. prætulerunt ἐξειλυσθέντε.

19. * Ἐρχομένοις] Angl. *as they advanced.*

23—25. * Ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἀΰσεν—Ἰφικλέης.] Theocritus Homerum imitatus est, qui pronomen sæpe primum adhibet, deinde nomen proprium ad quod prospicit. Il. ι, 655.—ὁδ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος Τληπόλεμος.

32. Ἀψ δὲ πάλιν διέλυον,] *Mox verò rursùs* spiras *solverunt,* ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας, *cum defatigati essent spinas* dorsi.

35. Ἀνσταθ'—Ἄνστα] Dor. pro comm. ἀνάστηθι, *surge.*

38. Οὐ νοέεις—] Conf. Odyss. τ', 37. νυκτὸς ἀωρὶ, *nocte intempestâ*—Vide suprà ad Idyll. XI. 40.

88. * φίλ' ἀνδρῶν.] Pro φίλιστε ἀνδρῶν. Vide Bos. Ellips. p. 189. Ed. Shæfer. Greek Exerc. Ed. 3. p. 90. § 3.

42. Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος.] Angl. *He immediately sprung for his handsome sword,*— [Vide suprà ad Apoll. Rhod. v. 4. p. 81.] ὄῤῥ' οἱ, i. e. ὅ ῥα αὐτῷ. Pro ὄῤῥ' οἱ scribi mavult Br. ὁ ῥ' οἱ. Valck. Vide suprà ad p. 241. v. 125.

248. 44. Ητοι ὅγ' ὀριγνᾶτο—] *Profectò hic exporrectâ manu petebat recens contextum lorum.* ὀριγνάω, ab ὀρέγω, *porrigo.*

45. —μέγα λώτινον ἔργον.] *magnum è loto opus.* Λωτὸς, undè λώτινος, est *Celtis* Plin. *Celtis australis* Linn. Angl. *European Lote or Nettle tree.* Lignum ejus firmum est, compactum, et durabile. Tibias ex eo conficere solebant; atque ex ejus radice gladiorum et cultrorum capulos, &c. RUTHERFORD. * Kiessl. jungit μέγα cum κολέον.

49. —ἀνακόψατ' ὀχῆας·] Vide Anacreont. Carm. III. v. 7.

56. Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν,] *Serpentes ostendebat*, vel *porrigebat.* [δεικανάεσκε, more Ion. pro ἐδεικάνας, 3. sing. imperf. ind. verbi δεικανάω, idem quod δείκνυμι, *ostendo.*] "Præclara imago," inquit Wartonus, "Herculis infantuli, belluas illas mortuas patri blandè porrigentis, et cum risu puerili projicientis ad ejus pedes. Quæ quidem et terrorem, et leniores illos affectus, unà excitat." * Kiessling cum Brunckio dedit δεικανάασκεν pro δεικανάεσκεν. Dubito autem an conversio ε in α verborum in σκω desinentium recta sit, necne. Hæc terminatio, ni fallor, nihil aliud est quam obsoletum verbum σχῶ, in Ionica et Dorica Dialecto σκῶ, cujus imperfectum ἔσκον verbis hujusmodi subponitur. Homerus sæpe hanc formam adhibet. Il. γ'. 180. Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, έ. 536. ἐπεὶ θοὸς ἔσκε. Vide etiam θ'. 223. λ'. 6. ν'. 695. &c. Sic Herodot. l. I. Atys et Adrast. τὰ τῶν Μυσῶν ἔργα διαφθείρεσκε. Paulo infra, ποιέεσκον μὲν οὐδὲν κακὸν. Homerus quidem habet στρέψασκον Il. σ'. 546. εἴξασκε Odyss. έ. 332. Quis autem non vidit στρέψασκον esse pro στρεψάεσκον, et εἴξασκε pro εἰξάεσκε, terminationibus εσκον et εσκε Aoristo verborum subjectis. Idem habet εἴπεσκεν Il. β'. 271. δερκέσκετο Odyss. έ. 84. φιλέεσκε Il. γ'. 388. Si quidem contractio verbi fuisset δεικανάεσκον, legendum esset δεικανᾶσκον. Sed mihi videtur terminatio εσκον subjici 3 sing. imperfecti v. δεικανάω, scil. δεικάνας, ε eliso, δεικάνα—εσκον.

65. —χρέος κατέλεξε—] Τέρας, quod est in cod. Vat. recepit Brunckius: mihi χρέος genuinum videtur, et adscriptum instar Scholii τέρας. VALCK.

68. —ϗ ὡς ὐκ ἔστιν—] Ordo est: καὶ Μάντι Εὐηρείδα, διδάσκω σε μάλα φρονέοντα ὡς ἔστιν οὐκ ἀνθρώποις ἀλύξαι ὅ, τι μοῖρα κατεπείγει [διὰ] κλωστῆρος, *atque, Vates Eueride, ego doceo te admodum sapientem,* [i. e. tametsi admodùm sis sapiens] *non licere hominibus evitare id quod Parca urget per filum* suum. "Apud Theocritum" [verba sunt Dammii, Lex. voce Τειρεσιας] "Id. 24. 70. dicitur Tiresias, μάντις Εὐηρείδης, quasi pater ejus fuerit ὁ Εὐηρεὺς, ἢ Εὐήρης, εος."

73. Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος,] *Per meum dulce lumen,* &c. Tiresias, vates Thebanus, quod Pallada in lavacro se

lavantem adspexit, oculis privatus est. v. Callim. H. in Lav. Pal. 91. sqq.—Aliam tamen cæcitatis rationem attulit Ovid. III. Met. 323. adde Hygin. fab. 75.—De jurejurando per oculos conf. Idyll. XI. 53. HARLES.

74. Παλλαὶ Ἀχαΐδες—] *Multæ Achaides molle stamen circa genua manu versabunt*,— Sermo hic videtur esse de nendo colu et fuso. Appositè Ovid. *Terctem versabat pollice fusum*. Met. VI. 22. Cf. Tibull. I. 3. 88. Pro καταστρέψουσι, quod est καταστρέψουσι, vulgares editt. καταστρέψουτι.

77. Τοῖος ἀνὴρ, &c.] Conf. Xen. Mem. II. 1. de Hercule. 249.

80. Δωδεκα—] Constructio est: πεπρωμένον ἐστὶ αἱ τελέσαιτι δώδεκα μόχθους οἶκόν τε [δόματι] Διός.

81. —πυρὰ Τραχινίοις—] est *rogus Thessalicus*.—In summo autem vertice Œtæ, montis Thessaliæ Hercules crematus: et *Trachinius* idem est ac *Thessalus*, à *Trachine*, civitate Thessaliæ;—indè Sophoclis Tragœdia, *Trachiniæ*, nomen duxit. [vide hanc Tragœdiam nobilissimam de Herculis morte.] —Sensus est: *quidquid mortale est Herculi, id in rogo Thessalo*, h. e. *in monte Œtâ, consumetur et comburetur*. HARLES.

82. —κεκλήσεται—] Vide suprà ad p. 244. 47.

84. ἐπανίξα νόῳ ἐν ὑγρῷ, &c.] Ista stylo prophetico, velo abducto allegorico, quasi μυστικῶς enuntiatur. Anne hæc è Sacris? Vide Is. II. 6. 25. 65. WARTON. πρίχαρδοι, *dentes asperos et serræ similes habens*; apud Hom. est πριχαρδόους, -ουτες. Il. ν'. 360. et ν'. 198. HARLES. Cf. Virgil. Ecl. IV.

87, 88. Καγχανα δ' ἀσπαλάθου ξυλ'—] *Et ligna arida aspalathi*. Ἀσπάλαθοι frutices spinosi quinam sint definiri vix potest. Videntur inter Rhamnos, Genistas, Tragacanthas et affines plantas, quarum plures Tournefortius in itinere orientali reperit, magis minúsve spinosas quærendæ. Παλιούρος est *Rhamnus Paliurus* Linn. Βάτος est *Rubus*, et quidem præcipuè *frutciosus* Linn. Ἀχλεδὸν explicatur per ἀγριαπίδιον, *parvum pirum sylvestrem*,—Legitur etiam apud Homerum Od. ξ', 10. SCHREDER. Ἀσπαλάθου, frutex admodùm spinosus; cujus autem species ignota est. Παλιούρος, *Rhamnus Paliurus* Linn. Angl. *common Christ's thorn*. Ἀχλεδὸς, species quoque fruticis spinosi, sed nunc ignota. Falso putatur idem esse ac id quod est Angl. *the wild Pear*; Gr. ἀχράς, -άδος. RUTHERFORD.

90. —καιῶν—] Dor. pro καιῶν à καίω, *interficio*.

91. Πρῳ—] *manè, tempore matutino*. Vide suprà Idyll. XVIII. 39.

93. —ὑπὶς ὄρσιον.] ὄρσιος, ν. ὁ. Poët. *ventus secundus*—Idem autem est ac ὄρος, ν, ὁ. undè deductum, et substantivè sumitur. Alias adjectivè, subaudito nomine ἄνεμος, ὑπὶς ὄρσιον, *in*

249. *secundum ventum.* Æ. PORTUS. ὑπιρούριον in unum vocabulum contraxerunt Brodæus, Reiske et Brunck. probante Valck. ὑπὶρ ὄριον, vel cum spiritu leni ὅριον, edd. vett. apud Reiske, qui contractum vocabulum pro ὑπιρόριον, sumit, et explicat, *ultra terminos ditionis tuæ ejice.* Vide Lomeier de lustrationibus Veterum, cap. 6. In ejusmodi autem lustrationibus vetitum fuit *respicere.* Virg. *Fer cineres,* &c. Ecl. VIII. 100. HARLES; apud quem vide plura. —ἂψ δὶ νίσθαι ἄσχιπτος, Angl. *And let her return without looking back.* Inf. pro Imperat, ut loquuntur Grammatici.

99. * ἐρωήσας ἐλιφάντινον ὄχιτο δίφρον] Interpretatur Græfius, *removit sellam et abiit.* verbum ἐρωέω apud Homerum sæpius intransitive sumitur, scil. *retro fluo, retro cedo.* Transitive Il. ν'. 57. Τῷ κι καὶ ἰσύμινόν πιρ ἐρωήσιιε' ἀπὸ νηῶν Ὠκυπόρων.

101. * νίον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,] Comparatio ex Homero petita. Il. Σ. 56.

——— ὀδ' ἀνίδραμιν ἔρνιῖ ἶσος,
Τὸν μὶν ἐγὼ θρίψασα, φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς.

105. —ἐπίσκοπον ἶναι ὀϊστῶν,] Angl. *to be dextrous in shooting the arrows.* * De Euryto cf. Homer. Odyss. θ'. 224. et Eustath. ad Il. β'. 730. p. 299.

250. 109—113. Ὅσα δ' ἀπὸ σκιλίων, &c.] ἑδροστρόφος est *qui versat nates inter luctandum.* Angl. *he who twists, writhes* or *contorts his haunches* or *hips in wrestling.* Ordo est: ἵμαθι πάντα ὅσα ἄνδρις Ἀργόθιν ἑδροστρόφοι ἀπὸ σκιλίων σφάλλισιν ἀλλήλως παλαίσμασι, ὅσα τι πύκται διινοὶ ἐν ἱμάσι. [ἐξύροντο] τι παλαίσματα σύμφορα τίχνη ἀ πυγμάχοι ἐξύροντο προπισόντις ἰὶς γαῖαν, διδασκόμινος παρὰ, &c. * Gaisford et Kiessling Salmasii emendationem, scil. παμμάχοι receperunt. Malim retinere vulg. πυγμάχοι utpote, descriptioni opportunius. Infra 114. dedit Kiessl. suadente Heynio ad Apollod. II. 4. 9. Φανοτῆι.

118. —τροχῶ σύριγγα φυλάξαι] *modiolum rotæ salvum conservare.* REISKE.

125. —λόχον τ' ἀναμιτρήσασθαι] *agmen* sive *aciem hostilem metiri* .Vide Toupii Addenda. HARLES. * Rectè interpret. Kiessl. in impetu faciendo rationem habens insidiarum, quas struere possunt hostes.

127. Κάςωρ ἱππαλίδας—] Castor vulgò ἱππόδαμος, hic ἱππαλίδας dicitur; quæ vox singularis lexicis deest. T. YOUNG. ἴδαιν hic sonat *docuit* in sensu transitivo. Vulgaris significatio verbi δαίω est *disco.* At verba hujusmodi nonnunquam induunt sensum transitivum. Sic, *to learn,* est etiam Vernacu-

lè *to teach*. Vide Burgess, adnot. ad Dawes. Misc. Crit. p. 495. 250.

128. Ὁππόκα—] i. e. ὁπότε, &c. *quo tempore*.

134. * Δέρμα λεόντειον] Α δέρματα, in quibus antiqui dormire solebant, duxit Vossius, Etymol. Latinum verbum *dormio*.

135. —μέγας ἄρτος Δωρικὸς·] Panis ille Doricus fuit vilioris generis, et pro pane crasso nec delicato ponitur. v. Schol. ad Apollon. Rhod. I. 1077. et Warton. qui præterea usum frequentem voc. ἐν κανέῳ, *in canistro*, fuissè illustrat, et de Hercule edace ac bibace doctè disserit. Quendam Phryga edacissimum *quatuor fossorum* cibos comedisse, ait Alciphr. III. Epist. 39. p. 357. HARLES.

137. —τυννὸν—] idem ac τυννοῦτον, i. e. μικρὸν, *parvum*, —τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δορπόν· *parvam sine igni sumebat cœnam*: pro *tenuem sine lucernâ sumebat cœnam*. Æ. PORTUS. Δόρπον sæpiùs idem valet ac δεῖπνον; hic autem aliud, ut apud Æschylum; Ἀριστά, δεῖπνα, δόρπα, θ' ἀρεῖσθαι τρίτα. T. YOUNG. ἐπ' ἄματι est, Angl. *at the close of day*.

138. Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ—] ἄσκητος propriè de vestibus *splendidis, elegantibus*. v. Homer. Iliad. ξ', 179. et Warton. HARLES.

II. NOTÆ IN BIONEM.

*ΒΙΩΝΟΣ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.] Hoc est—BIONIS IDYLLIA. Oriundus erat BION è Smyrnâ Asiæ minoris urbe celeberrimâ, unde Smyrnæus sæpè vocatur. Vixisse dicitur circiter A. M. 3807. ante Christum natum 177. Discipulum habuit Moschum Syracusanum; cujus quæ supersunt Carmina, plerumque Bucolica, una cum Bionis ab editoribus vulgò exhibentur. Scripsit uterque Doricâ Dialecto. Quamquam, in Idylliis suis, naturæ simplicitatem et varietatem, quæ Theocritum distinguant, minus consequuti sint, laudem tamen elegantiæ et nitoris insigniter meruerunt. Editiones præcipuæ sunt: 1. Henrici Stephani inter Græcos Poëtas Principes, Parisiis, 1566, in fol. 2. Fulvii Ursini ad calcem carminum novem, illustrium Fœminarum. Antwerp. 1568, in 8vo. 3. Radulphi Wintertoni inter Poëtas minores. Cantabr. 1652, in 8vo. 4. Bionis et Moschi Idyllia, ex recensione Nic. Schwebelii, cum ejusdem animadversionibus, et notis variorum, &c. Venet. 1746, in 8vo. 5. Bionis Smyrnæi, et Moschi Syracusam, quæ supersunt, Notis Johannis 251.

251. Heskin, ex Æde Christi. Oxon. 1748. 6. Editio cum notis variorum, quam curavit M. Jo. Adam Schier. Lipsiæ, 1752, in 8vo. 7. Bionis, et Moschi carmina edidit etiam Rich. Fr. Phil. Brunck, in Analectis veterum poëtarum Græcorum, Argent. 1773, 3 tom. in 8vo. Denique; Theocriti, Bionis, et Moschi Carmina Bucolica, Gr. et Lat. &c. edidit L. C. Valckenær. Lugd. Bat. 1781, in 8vo. Vid. Fab. Biblioth. Gr. Lib. III. cap. 17.

† Εἰδύλλιον γ'.] *Idyll. III.* In hoc Idyllio vis Amoris lepidissimâ fabulâ pulchrè describitur.

3. Ες χθόνα νυστάζοντα·] *In terram caput demittentem*, quod de iis dicitur qui pudore vel mœstitiâ afficiuntur. νυστάζω, est *nuto*, item *caput demitto*. Vide Iliad. σ'. 153.

7. —πλαγίαυλον] *tibiam obliquam.* αὐλὸν *tibiam rectam* —χέλυν, *testudinem*, —κίθαριν, *citharam.* Vide suprà ad p. 246. v. 28.

13. —ἐδιδάχθην] *doctus sum, didici.* Cæterùm voces Doricæ quæ hic occurrunt nequeunt difficiles esse discipulis, qui non sunt omninò tirones.

252. * Εἰδύλλιον δ'. *Idyll. IV.* Musæ favent amatoribus.

7. —ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής] *quod hoc verbum verum sit omnibus*, i. e. *hoc verbum verum esse omnibus.* De ἔπλετο, vide suprà ad Odyss. ά. 225. p. 10.

9. Βαμβαίνει μεν γλῶσσα,] Angl. *my tongue falters.* "βαμ-"βαίνω, est," inquit Dammius, "verbum fictum ex sono "eorum qui loqui conantur cum valdè algent et cum tre-"more maxillarum loquuntur. *Conor loqui sed impedior* "*tremore.*" [Vide Il. κ', 375.] Vulgaris lectio est Καμβαίνει, quam vitiosam censet celeberrimus Valckenærius. Pro ᾠδὰ, in versu ultimo, idem vir præstantissimus prætulisset αὐδὰ, quod dat edit. Ursini, si Codices exhibuissent. * αὐδὰ præstat, ex Homero Il. ά. 249. petitum, γλυκίων ῥέεν αὐδή.

† ις'.] Hos versus, inter Moschi carminum reliquias absque ullâ auctoritate vulgatos, ut Bionis exhibet Stobæus *Gesn.* p. 338. *Gratii*, p. 246. Valck. Continent hymnum ad Hesperum.

1. Ἓσπερε.] Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος, Latinè Lucifer dicitur, quum antegreditur solem: quum subsequitur autem, Hesperus. Cicero, de Nat. Deor. lib. II. c. 20. Cf. Il. χ', 317. Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι, &c. et Æn. VIII. 590. χρύσιον φάος τᾶς ἰματᾶς Αφροδιτίας, *aureum lumen blandæ Veneris.*—Αφροδι-

νεια, eadem quæ Αφροδίτη, utraque scil. ab ἀφρὸς, *spuma;* 252.
sed hæc de Veneris genere absurda fabula temporibus Homeri ignota. ἱερὸν ἄγαλμα κυαν. ν. *sacrum decus cæruleæ noctis.*—ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι, Vide suprà ad Theocr. Idyll. XIII. 26. p. 243.

6. —οὐκ ἐπὶ φώραν Ἔρχομαι] *non ad furandum eo.* Imitatus est anonymus Anglus, quem et Græcè et Latinè expressit vir summi ingenii Gulielmus Jones; [Append. ad Poës. Asiat. Comm. pp. 509. 530.] qui quæ Græcè composuit ea nec elegantiâ carent nec ubique erroribus libera sunt. Cf. Philodemi, epigr. VII. in Br. Annal. tom. II. p. 84. T. Young.

8. —καλὸν δέ τ' ἐρασαμένῳ συνερᾶσθαι.] *pulchrum autem est amatori mutuum amorem sentire,—vicissim experiri amorem.*

‡ ιζ'.] Ad Venerem querimonia.

1. Ἄμερε Κυπρογένεια] Insula Cyprus, ut benè notum, Veneri sacra erat. Undè hæcce dea vocabatur ἡ Κυπρις, Κυπρία, et hic Κυπρογένεια. Venus autem repræsentatur nunc ut filia Jovis et Diones; nunc quasi ex æquoreâ spumâ generata; hic autem à Bione tanquam filia Jovis et Maris. Vide Cic. de Nat. Deor. III. 23. ἄμερε, Dor. pro ἥμερε.

3. Τυτθὸν ἔφαν,] *summissâ voce dixi,*— domitus scil. ab amore. τυτθὸς, propriè est *infans lactens,* à τιτθὸς, *mamma;* inde *parvus,* &c. Conf. Iliad. ω, 170; ubi τυτθὸν φθεγξαμένη, est *summissâ voce loquens.*—ἢ τί νυ αὐτὰ, &c. *et quid tandem ipsa adeò* infensa es *ut Amorem tantum malum omnibus pepereris?*—Pro vulgato τιναῦτα Scaliger posuit τι νυ αὐτὰ.

III. NOTÆ IN MOSCHUM.

* Ε Moscho.] ΜΟΣΧΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ. Hoc est—Moschi 253.
Idyllia. Vide suprà ad p. 251.

* Εἰδύλλιον ι.] *Idyll. V.* Terra mari præfertur.

1. —ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ.] —*ventus leniter ferit,* ἐρεθίζομαι κατά, &c. —ποτάγει [i. e. προσάγει] πολὺ πλέον ἄμμε [Æol. pro ἡμᾶς, quod hic pro ἐμὲ] γαλήνη. *attrahit me multò magis tranquillitas.* H. Steph. in suis Stobæi exemplaribus invenit, ποθέει καὶ πολὺ πλέονα μεγάλαν ἅλα. Undè Valckenærius: "Προσάγειν, quo sensu hic esset capiendum, Græcè non ad-"hibetur: mihi ποθέει genuinum, et sic ista scripsisse videtur "Poëta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, (οὐδ' ἔτι μοι γᾶ Εντὶ

253. " φίλα,) ποθίει δὲ πολὺ πλέον ἄδι γαλάναν· *desiderat verò illa* " (nempè ἀ φρὴν ἀ δειλὰ) *multò magis mitem undarum tran-* " *quillitatem.*" προσάγω tamen est *adduco ;* et προσάγει hìc non malè reddi possit, *adducit, attrahit.*—Hæc autem ita pulchrè interpretatus est numeris Latinis celeberrimus Hugo Grotius :

Cum placido pelagus mulcet levis aura susurro,
Pectus avet tentare vagum mare : nec mihi dulcis
Terra, sed in mites votis feror omnibus undas.

5. Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ] *agitatum spumat,—*κυρτὸς, *curvus, gibbus, convexus :* Homerus habet κύματα κυρτὰ—Iliad. ν', 799. conf. δ', 442, sqq. item Virg. Geor. III. 237, *maínomai, furo ;* undè perf. med. μεμάνα. in subj. μεμάνω, &c.

7. —τάχα δάσκιος ἴυαδιν ὕλα,] *statim placet opaca sylva,—* de ἴυα δειν vide suprà ad Apoll. Rhod. III. 1083. p. 100. * Malim ἴαδειν.

8. —ἀ πίτυς ἄδει.] Vide Theocr. Idyll. I. init. p. 215.

254. * Εἰδύλλιον ς'.] *Idyll. VI.* Procax amor.

1. Ηρα Πὰν Αχῶς τᾶς γείτονος,] *Pan amabat Echo vicinam.* —ἐράω, cum genitivo. Αχῶς Dor. pro Ηχοῦς, &c. —Σκιρτητᾶ Σατύρω, Dor. pro Σκιρτητῇ Σατύρῳ. Angl. *a frisking satyr.*

4. —ἔρως δ' ἐσμύχιτ' ἀμοιβᾷ.] *amor autem flagrabat vicissim,* i. e. ordine, non reciprocatione.

6. —πάσχε δ' ἄποινα,] In Cod. Leid. legitur πάσχε δ' ἃ πόλιν— Dat quidem illud sensum commodum, sed eundem præbet elegantior lectio vulgata : πάσχε δ' ἄποινα *justam pœnam patiebatur.* ἄποινον æque ac ἀμοιβὴ vox est μίση. VALCK. * Nusquam ἄποινον, sed semper in plurali ἄποινα.

‡ Εἰδύλλιον ζ'.] *Idyll. VII.* Cupidinis potentia.

1. Αλφειος.] Nota est fabula de Arethusâ fonte Siciliæ, ejusque cum Alpheo flumine Elidis, intercursu. Vide Æn. III. 694. *Alpheum fama est,* &c. et Ecl. X. 1. annotante summo Heynio. conf. Ovid. Met. V. 8, 10. μετὰ Πίσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ, *relictâ Pisâ, quum per mare profectus esset,* —ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ, *ducens oleastrum ferentem aquam,—* κόνιν ἱερὰν, *pulverem sacrum,* ad *pulverem* nempè *Olympium* alludit.

5. —ἐκ μίγνυται, &c.] Conf. Il. β'. 753.

7. Κῶρος δυσθέατος,] *Puer* ille *maleficus,* &c.

8. κολυμβῆν·] Mavult Heskinus κολομβᾶν, utpote Δωρικότερον· malo quidem augurio : nam κολυμβᾶν non omninò Doricum.

*** Perductis jam ad finem hisce notulis in Poëtas Bucolicos rem non ingratam ingenuæ Juventuti facturos existimavimus, si Meleagri Gadareni venustissimum *Idyllium in Ver*, hìc apponeremus, desumtum è Brunckii Analectis Vet. Poët. Græc. tom. I. p. 31. 254.

Εἰς τὸ Εαρ. Εἰδύλλιον.

Χείματος ἠνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος οἰχομένοιο,
Πορφυρέῃ μείδησι φερανθέος ἔαρος ὥρη,
Γαῖα δὲ κυανέη χλοερὴν ἐστέψατο ποίην,
Καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέοις ἐκόμησε πετήλοις.
Οἱ δ' ἁπαλὴν πίνοντες ἀεξιφύτου δρόσον Ἠοῦς
Λειμῶνες γελόωσιν, ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο.
Χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσι λιγαίνων,
Καὶ πολλοῖς ἐρίφοις ἐπιτέρπεται αἰπόλος αἴγων.
Ἤδη δὲ πλώουσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται
Πνοιῇ ἀπημάντῳ Ζεφύρου λίνα κολπώσαντες.
Ἤδη δ' εὐάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ
Ἀνθεῖ βοτρυόεντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσοῦ.
Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσι μελίσσαις
Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλῳ ἐφήμεναι ἐργάζονται
Λευκὰ πολυτρήτοιο νεόρυτα κάλλεα κηροῦ.
Πάντη δ' ὀρνίθων γενεὴ λιγύφωνον ἀείδει·
Ἀλκυόνες περὶ κῦμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα.
Κύκνος ἐπ' ὄχθαισιν ποταμοῦ, καὶ ὑπ' ἄλσος ἀηδών.
Εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθηλε,
Συρίζει δὲ νομεύς, καὶ τέρπεται εὔκομα μῆλα,
Καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,
Καὶ μέλπει πετεηνά, καὶ ὠδίνουσι μέλισσαι,
Πῶς οὐ χρὴ καὶ ἀοιδὸν ἐν ἔαρι καλὸν ἀεῖσαι;

NOTÆ IN MELEAGRI IDYLLIUM.

Ver. 2. Πορφυρέῃ—] *Cum se purpureo vere remittit humus.* Tibull. III. 5. 4. Conf. Oppian. Hal. L. I. 458. Jacobs.

4. —ἐκόμησε—] a κομάω, est lectio Huetii, quam confirmavit Cod. Planud. regius, ubi ἐκόμασε exhibetur. Vulgò ἐκόμισσε. Vide Hor. Carm. I. 7. 1.

10. Πνοιῇ ἀπημάντῳ] *aurâ leni*— Nam ἀπημάντος, quod vulgo redditur *illæsus, incolumis;* significat etiam, ut hic, *innoxius*, indè *mitis, lenis.* Angl. *gentle.*

254. 11. Ἤδη δ' ἰυάζυσι—] Ordo est: ἤδη δ' ἐριψάμενοι [βακχεύοντες scil.] τρίχα ἄνθεϊ βοτρυόεντος κισσοῦ, ἰυάζυσι φερεσαφύλῳ Διονύσῳ· *et jam* Bacchantes *tecti crines flore bacciferæ hederæ, clamant uvifero Baccho.* ἔργα δὲ καλὰ τιχήνται μέλι βοηγενέσσι μελίσσαις. [De voce βυγενὴς, vel βοηγενὴς, ita Hesychius: ἡ μέλισσα βυγενὴς, ὅτι βοείων ὀστέων γεννᾶται.]—καὶ σίμβλῳ ἐφέμεναι, *et alveari insidentes,* ἐργάζονται λευκὰ νέρυτα κάλλεα πολυτρήτοιο κηρῷ· *elaborant puras recenter fluentes pulchritudinis multas cellas-habentis ceræ,* i. e. *ceram fabricant puram, pulchram, recenter fluentem, et multas cellas habentem.* Conf. Georg. Lib. IV. 149, sqq.

19. Εἰ δὲ φυτῶν—] *Quod si ramorum comæ gaudent,* i. e. *si frondent lætæ sylvæ,* καὶ γαῖα τέθηλε, *et floret terra,* &c. —καὶ μέλισσαι ἀδίνουσι, *et exercentur apes,* &c. Apposite Virg. Ecl. III. 56. —*nunc omnis ager,* &c.

*** Egregiè laudatur et citatur hoc Idyllium à celeberrimo Gul. Jones, Poës. Asiat. Comm. p. 411. Tanquam " venerandæ antiquitatis pretiosissimum monumentum, à se " recens detectum, eruditorum admiratione venditavit Jo. " Baptista Zenobetti, sub titulo: *Ver, Idyllium Meleagri è* " *Cod. Vat. Msc. editum et illustratum.* Romæ 1759. 4. " Errorem editoris detexit Vir. D. in *Journal de Trevoux* " 1760. *Mars.* p. 768. Idem carmen separatim exhibuit, " prolixo commentario instructum, *Meinicke* Gœttingæ " 1788. 8. Habet hoc Idyllium, quo se commendet; vix ta- " men dignum iis laudibus, quibus nonnulli id cumulaverunt." " Jacobs.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA LYRICA.

I. NOTÆ IN ODAS.

* Odæ.] Carmen omne cantioni destinatum, sive assâ voce sive fidibus conjunctis canendum, Græci ᾠδὴ appellant. —Est Ode poëmatis species omnium maximè suavis, venusta, elegans, varia, sublimis; quorum singula ferè in ordine, sensibus, imaginibus, dictione, numeris, cernuntur. In rerum ordine ac dispositione posita est prima ac maxima quidem Odæ venustas; quæ cum facillimè sentitur, difficillimè tamen explicatur: hoc enim habet vel præcipuum, quod viâ et præceptis certâque partium descriptione minimè continetur. Est enim læta, soluta, libera: in elatiore argumento exultans, audax, et nonnunquam penè effrænis: sed et hìc etiam, semperque alias, nisi per totum regnet quædam facilitas, quæ negligentiæ cujusdam minimè affectatæ speciem habet, naturam non artem præ se ferens; quæque cernitur maximè in exordio obvio, nec nimis exquisito, et in ipsam plerumque rem protinus incurrente; in serie rerum per jucundam varietatem subtiliter et artificiosè, sed quasi sponte, deducta; in clausulâ sine ullo acumine leni quodam lapsu in loco forsan minimè expectato, et nonnunquam veluti fortuitò cadente; nisi fit totius habitus quidam suus et forma peculiaris, in rebus ipsis, in ordine et dictione, non in metri genere posita, quæ hanc præcipuè atque unicè deceat; fiet quidem poëma cætera forsan probabile, minimè autem erit elegans Ode. Lowth. de Sacrâ Poës. Heb. Præl. XXV. 257.

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ—] *E carminibus Sapphûs quædam reliquiæ.* ["Vellem profectò non intercidissent tot et

257. " tam divina Sapphûs carmina. Quæ supersunt (ut ipsius " poëtriæ utar verbis) sunt *auro ipso magis aurea.* Χρυσοῦ " χρυσότερα, Sapph. apud Demetr. Phal.] Et notabile est " Demetrium, Hermogenem, Dionysium Halicarnasseum, et " reliquos artis oratoriæ magistros, illam perpetuò citare, " cùm de *venusto* genere dicendi loquantur." Gul. Jones, Poës. Asiat. Comm. p. 258.] Sappho, celeberrima poëtria Lyrica, nata erat Mitylenis, quæ urbs fuit in Lesbo insulâ clarissimâ, ab Æolibus habitatâ, non longè ab Hellesponto. Quo anno in lucem edita fuerit incertum est. Alcæi fuit æqualis; et verisimillimum est natalem ejus incidisse circiter Olymp. XXXVI. vel XXXVII. A. M. 3368, vel 3372. ante Chr. N. 636, vel 632. [Wolfii Sapphûs Vitam, p. iv.] Nomen patris Scamandronymum, matris Clidem seu Cloidem fuisse dicitur. Inventrix erat ejus generis carminis quod Sapphicum vocatur; et tanti æstimata erat poësis ejus à Veteribus, ut *Musa decima* diceretur. Sed nimis erat amatrix, et voluptatibus dedita. Quæ tamen de nefandis ejus amoribus memoriæ prodita sunt, ista quidem nullis argumentis validis niti videntur. Sed utrum vera sint vel omninò ficta et falsa, non est hujus loci disquirere. Satis sit de eo, quod vix negari potest, insano scilicet, quo capta erat, Phaonis amore, mentionem facere. Fuit is Lesbius quidam juvenis admodum formosus. Eum Sappho deperibat. Sed adeò ei, quæ neque inter pulchras neque inter deformes sui sexus numerari posset, non amore mutuo ille respondebat, ut, ejus vitandæ causa, in Siciliam se contulerit. Illùc eum sequuta est infelix Sappho; cujus rei memoriam asservavit marmor illud vetus Parium, quod hodiè extat Oxonii, inter marmora Arundeliana. [Vide Prideaux Marmora Oxoniens. p. 166. et *Hewlett's Vindication of the Parian Chronicle*, &c.] Ibi omnia, sed frustra tentabat ut Phaonem suum ad se pelliceret. Est prope sinum Ambracium in Epiro mons, seu promontorium, Leucates nomine, ubi Apollo Leucadius religiosissimè colebatur. Inde desperabundi amatores desilire solebant, se hoc modo remedium amoris inventuros credentes. Hunc *Saltum amantium* experiri volens misera Sappho, è Leucate in mare se præcipitem dedit; atque unâ eademque operâ finem vitæ et amoris invenit. In illâ Ovidii epistolâ celeberrimâ, quæ inscribitur *Sappho Phaoni*, nonnulli docti homines putârunt poëtam Romanum imitatum esse quoddam lepidissimum Sapphûs ipsius carmen, nunc deperditum, quo Phaonem fugientem prosequuta est. Credit doctissima Dacieria *Oden ad Venerem* scriptam esse postquam Phaon in Siciliam profectus esset. Ex Sapphûs carminibus nihil nunc restat nisi hæc Ode, quam nobis servavit Dionysius Halicarnassensis;

et carmen illud alterum, quod videre est, sed imperfectum, 257.
in Longini de Sublimitate commentario, § x. cum quibusdam aliis fragmentis, hinc indè à doctis viris collectis, atque sæpissimè editis. Ampliorem de Sappho notitiam cupientibus dabit vel indicabit Fabr. Bib. Gr. Vol. II. p. 137. edit. Harles. 1791. Iidem videant Hor. L. II. Od. 13, 24. sqq. L. IV. Od. 9, 10, sqq. et quæ ibi annotavit doctissimus Jani.

EDITIONES SAPPHUS.

Extat Ασμα εἰς Αφροδίτην in omnibus edit. Dion. Halicarn. in istâ Reiskii, Vol. V. p. 173, sqq. et Πρὸς γυναῖκα ἐρωμένην, Long. de Subl. § x. Utrumque, ex emend. Is. Vossii, extat in suâ Catulli edit. p. 173, sqq. Cum cæteris quoque fragmentis inter *Carmina novem illustrium Feminarum*, edit. Fulvii Ursini, *Antv.* 1568, 8vo. Adjecta sunt in multis Anacreon. editt. Extant etiam in Maittaire Dialectis Ling. Gr. et in Brunckii Analect. Vett. Poët. Gr. T. I. p. 54, sqq. Plenissima autem est edit. Wolfiana, sub hoc titulo :—

Sapphûs, Poëtriæ Lesbiæ, Fragmenta et Elogia, cum virorum doctorum notis integris, curâ et studio Jo. Christiani Wolfii, in Gymnasio Hamburgensi Professoris Publici. Qui Vitam Sapphûs et Indices adjecit. *Hamburgi*, 1733. *in 4to.*

*** Nos sequuti sumus edit. secundam Brunckii, quæ prodiit minori formâ, cum Anacr. Carm. *Argent.* 1786.

* Carmen Sapphicum ex quinque pedibus constat, quorum primus semper Trochæus, secundus vel Trochæus vel Spondæus; sequitur Dactylus cum Trochaica Syzygia, cujus ultima syllaba communis est. Post ternos quosque versus subjicitur Adonius ex Dactylo et Spondæo constans. Sic,

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Αφροδίτα.
– ∪|– ∪ |– ∪ ∪ | – ∪|– ∪
πότνια θυμόν.
– ∪∪| – –

Ver. 1. Ποικιλόθρον'.] i. e. ἰχύουσα ποικίλους θρόνους, *habens varios thronos*; epitheton scil. Veneris, ob imperium quod ubique gentium exercet. Sunt tamen qui interpretantur ποικιλόθρονον, *floridam et variâ veste utentem*; nam θρόνα, secundum Hesychium est ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα· et Venus, inquit Harlesius, ipsa est Natura, præsertim veris, quo flores vestiunt agros et omnia revirescunt. * ποικιλόφρον conjecit Vossius, item Bentleius.

2. * τι] Vulgo σι· sed τι est Æolicum, a quo Latinum *te*.

5. τυίδε] *huc*. Æolica sunt τυί et τυίδε Hesych. τυί, ἀλλ.

257. Κρῆτες. Idem: κατιρῶτα, ἢ ἀλλοτι, Æolicum est pro ἢ ἐτίρωθε. Vide Hesych. edit. Alberti, vocibus τυὶ et κατιρῶτα. * Ἴνθ', dedi pro ἴλθ', ut et Æolicum et Doricum. Item infra v. 8. ἦνθες.

6. Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς, &c.] Hæc Æolica sunt. Ordo est:— ἀΐεσσα τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἴκλυες πόλυ, λιποῦσα δὶ χρύσιον δόμον πατρὸς ὑποζεύξασα ἄρμα ἦλθες, κάλοι δὲ ὠκέες σρῦθοι δινεῦντες [pro δινοῦντες] πύκνα πτέρα ἦγον σι ἀπ' ἐρανῦ πιρὶ μιλαίνης γᾶς, ἀλλ' ἐξίκοντο αἶψα διὰ μέσω αἰθέρος· "Passim," inquit Is. Vossius, "γαῖα μέλαινα, "estque perpetuum epitheton."

7. * πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,] Pro λιποῖσα, quod Doricum serioris ævi censeo, scribendum, ni fallor, est λιπῶα. Aristoph. Lysistr. v. 1300, chorum Lacedæmoniorum, qui antiqua Æolica et Dorica Dialecto utebantur, introducit, hoc modo canentium,

Ταὔγιτον αὖτ' ἰρανὸν ἰκλιπῶα, Μῶα.

ἰκλιπῶα et Μῶα pro vulg. ἰκλίπουσα, Μοῦσα.

9. * Ἄρμ' ὑποσδεύξασα.] ὑποσδεύξασα pro vulg. ὑποζεύξασα. In hac forma scribendi consentiunt et Æolenses et Dorienses. Vide Koen. ad Gregor. p. 598. Ed. Schæf. Nisi potius sit ὑποδδεύξασα, ut apud Aristoph. Lysistr. 82. γυμνάδδομαί γα pro γυμνάζομαί γε.

11. —ὠρανῶ, αἰθέρος·] Sic scribi debuit; ω αι in unam syllabam coalescunt, ut infrà η ου, quod solenne est. Brunck. * Dubito de crasi ω αι. Dionysii Coll. Reg. I. præbet ἀπ' ὠρανῶ θέρος. Fortasse scribendum est ἀπ' ὠρανῶ θέ -ρος.

14. —ἀθάνατω προσώπω,] Æol. Gen. et subauditur διὰ. Sin
258. ι subscribitur, ut in multis exemplaribus est, σῦν subintelligi potest. * Dativus præstat.

15. Ηρι',] pro ἤρεο, et hoc Ion. pro ἤρευ, *interrogabas*. Harles. Ordo est: Ηρεο ὄ,ττι γ' ἦν τὸ [i. e. ὁ] πέποιθα, καὶ [δι'] ὄ,ττι δὴ κάλημι σε, ἢ ὄ,ττι μάλισα ἐθέλω γενέσθαι [περὶ] ἐμῶ μαινόλα θύμω, *Interrogabas quidnam tandem esset quod passa fuerim, et quare invocarem te, et quidnam præcipuè vellem fieri de furenti meo animo,*] Eustath. ad Hom. Il. ά, 125. Τοῦ δὲ καλήμιναι ποιητικοῦ ῥήματος τὸ θέμα ἢ καλαίνω ἐστὶν, ἢ κάλημι. Observandæ autem voces Æolicæ, ὄ ττι pro ὅ τι, quod pro ὅτι, et ἐμῶ μαινόλα θύμω, pro ἐμοῦ μαινόλου θύμου. τίνα δ' αὖτι σαγήνισσαν φιλότατα πείθημι· *quem autem irretientem amorem allicere coner.* Sensus hic admodùm est obscurus, et vera lectio omninò incerta. πείθημι, videtur esse Æol. pro πείθω, uti suprà κάλημι pro καλέω· σαγήνισσαν pro σαγηνεύουσαν, à σαγηνεύω, *irretio:* est enim à σαγήνη, *saggena, verriculum.* Amor autem dicitur metaphoricè *irretire homines.* φιλότατα,

Æol. pro φιλότητα. Varii interpretes hunc locum tentârunt, 258.
sed omnes, ut mihi videtur, infeliciter. Vide Wolfii edit. * Ἤρευ, quod Æolicum est pro Ion. ἤρεο dedi: et pro κ' ὄττι, κὤττι per crasin scil. αι et ο; Ut etiam in v. 17. crasis evitetur, pro Κὤττι ἐμῶ, dedi Κὤττι μεῦ. Dionysius habet τίνα δ' εὖτε πυθωμαι σαγηνεῦσαι φιλότητος σ', ὦ Σαπφὼ, δίκην. Unde conjicere licet lectionem fuisse τίνος αὖ πύθωμαι τὰν σαγηνεῦσαι φιλότατα; Quæ certe, si non vera, ceteris emendationibus, quas vidi, probabilior esse videtur. Mox pro τίς Σαπ-φοῖ, ἀδικεῖ σε; dedi τίς Σαπ- φοῖ, ἀδικῇ σε;—

20. ἀδικεῖ;] Vulgata lectio est, ἀδικῇ; quæ ideo respuenda meritò videtur Brunckio quod penultima, quæ brevis est, hic necessariò producenda sit. Verùm ὑβρίζει, quam ille putat certissimam emendationem, nimis audax videtur. "Hic," inquit Portus, "τὸ ἀδικεῖ syllabam δι, propter an-"cipitem τοῦ ι naturam, habet productam." Vocalis ancipitis naturam non intellexit Portus: facilior autem esset mutatio ἀλεύει; *quis te vitat?* vel τίς σοι ἀεικὴς; *quis tibi durus?* ἀεικὴς, ὁ, μὴ εἴκων, Etymol. vel denique τίς σοι ἀΐτας; *quemnam deperis?* quæ vox Thessalica Alcmani Theocritóque usitata est. T. Young.

24. Ἢ οὔ κεν ἐθέλλοις.] Jo. Upton in Dion. Halicarn. lib. de Struct. Orat. legit ἢ οὐκὶ ἐθέλλοις, nec aliter Isaacus Vossius in commentar. ad Catullum, quæ scriptura mendosa mihi videtur. Particula potentialis salvo sensu abesse vix potest. Lego ἢ οὔ κεν ἐθέλλοις, *aut nolueris.* Brunck. Potius: etiam *si tu nolueris.* Nam ἢ Æol. pro εἰ *si*, Angl. *even if thou shouldst not choose it.* In sequentibus, observent discipuli voces Æolicas: χαλεπᾶν pro χαλεπῶν, &c. * Dedi cum Editore Sapphonis Fragm. in Museo Critico, N. I. p. 7. κοὐκ ἐθέλοισαν. Conjeceram Αἰ κ' ἐθελάσεις.

☞ Cui debemus hujus carminis conservationem idem magnus criticus Dionysius Halicarn. id pulchrè enarravit. [Vide Vol. V. p. 179, sqq. edit. Reisk.] Id numeris Latinis Sapphicis reddidit Elias Andreas: nec non Sam. Birkovius: quorum interpretationes videre est in Editione Wolfianâ. Imitatus est Latinè celeberrimus Gul. Jones, Append. Poës. Asiat. Comm. p. 527. Lectoribus Anglicis bene nota est ejus versio poetica, quæ auctorem habet Ambrosium Philips; quamque vir elegantissimi ingenii Jos. Addisonius magnopere laudavit. *Spectator*, Vol. II. No. 223. Ubi vide quoque quædam de Sappho. Conf. *Akenside's Ode on Lyric poetry.*

Ver. 1. Φαίνεται μοι κῆνος, &c.] Notandæ voces Æolicæ: κῆνος, pro ἐκεινὸς· ἔμμεν, ὤνηρ, Ἰσδάνει, πλασίον, ἀδὺ φωνᾶσαι, pro

258. εἶναι, ὠνὴρ, quod est ὁ ἀνὴρ, Ἰζάνει, πλησίον, ἡδὺ φωνῆσαι. * In Mus. Crit. N. 1. legitur ἔμμεν ἀνὴρ, contra metrum; nam prima ἀνὴρ corripiatur necesse est. Ibi scriptum reperimus "κεῖνος ἀνὴρ Græce dicitur, non κεῖνος ὁ ἀνήρ." Sed si minimam interpunctionem post ἔμμεν ponamus, bene Græcè dicere possumus φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν ἔμμεν, ὠνὴρ, ὄττις, Angl. *He appears to me equal to the gods*, nempe, *the man, who* &c. excluso Articulo omnis sententiæ vis perit. Pro φωνα-σαί σ' ὑπ- dedi φωνούσας, et pro ὑπακούει ex Hemsterhusii Observ. ἐπακούει.

5. Καὶ γελάϊς ἱμερόεν·] γελάϊς infinit. est formæ Æolicæ. Vide Gregorium p. 294. § liii. Duo infinitivi φωνᾶσαι, pro φωνῆσαι, et γελάϊς pro γελᾷν, ab uno verbo pendent ὑπακούει. Catullus: *Qui sedens adversus identidem te spectat, et audit dulce ridentem.* BRUNCK. τό μοι 'μαν Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.] quod cum non caperent imperiti, reponebant τό μοι τὰν. Atque illud μοι eleganter παρέλκει.—Verbum autem ἐπτόασεν usitatissimum in rebus hujusmodi.—Rectè etiam scripsimus με φωνᾶς ὐδὲν ἔτ' ἴκει. MSS. ferè omnes εἴκει, quod Æolicè dicitur pro ἥκει. Sed ἥκει nullum locum hic habet. Quare nullus dubito quin scripserit Sappho ἴκει· quod secundum morem atque consuetudinem Æolum est, qui leni spiritu gaudent. TOUP. βροχέως. Æolicè pro βραχέως, ἐν βραχεῖ, citò. BRUNCK. Meliùs φωνάσας ὑπακούει καὶ γελάσας ἱμερόεν, nam γελάϊς, in hoc loco nullâ nititur auctoritate; et multò pulchrior illa constructio. T. YOUNG.

9. καμμὲν γλῶσσα ἔαγε,] Tmesis est: κατέαγε μὲν γλῶσσα. Malè et prorsùs ἀμέτρως, legitur in quibusdam editionibus γλῶσσ' ἐάγη. In hoc aoristo media corripitur, quæ in præterito ἔαγε longa est. BRUNCK. —*lingua* mea *debilitata est*, αὐτίκα δὲ λέπτον πῦρ ὑποδεδρόμακεν χρῶ, *et statim subtilis ignis subiit cutem.* —δεδρόμακε Æol. pro δεδρόμηκε, quod formari videtur ab obsoleto verbo δρομέω, et hoc à δέδρομα, perf. med. à δρέμω, pro quo in usu τρέχω.

11. Οππάτεσσιν Æol. pro ὀμμάτεσσιν, quod poëticè pro ὄμμασι. ὄρημι, pro ὁράω, ut in Odario præcedenti κάλημι. —βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι·] Sic legendum, metro et sententiâ flagitante. Catullus: *sonitu suapte tinniunt aures.* BRUNCK.

259. 13. Καδδ', &c.] i. e. κατὰ δὲ· κατὰ disjungitur à χέεται, per tmesin.

15. —τεθνάκην,] Æol. pro τεθνήκεναι, vel τεθνάναι, et ὀλίγω 'πιδεῦσα pro ὀλίγου ἐπιδεύουσα, *et quum parùm absum quin moriar*, φαίνομαι ἄπνυς, *videor exanimis.*

17. Αλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα—] *Sed omne audendum quoniam pauperem*—desinit cætera.

*** Hoc exquisitissimum odarion Wolfius in suâ editione

oneravit annotationum farragine tam immensâ, ut lectori 259.
fastidium pariat. " In his reliquiis," inquit Toupius, vir
acutissimus, " quos magis magisque corruperunt viri docti
" et indocti, nihil certi definiri potest." Pulchra est hujus
fragmenti imitatio Catulliana, ad Lesbiam: *Ille mî par esse*
deo videtur, &c. e Gallica celeberrimi Bollavii: *Heureux!*
qui près de toi, &c. nec non Anglicana Ambrosii Philips:
Blest as the immortal gods is he, &c. quas omnes, et plura
quoque de Sappho, videre est in libro notissimo, *The Spec-*
tator, No. 229. Vide etiam Longinum, de Sublimitate, ubi
servatum est hoc fragmentum, [Sect. x.] Οὐ θαυμάζεις,
κ. τ. λ. et quæ viri docti, præsertim Pearcius Toupiusque, ibi
annotârunt. Cf. celeberr. Gul. Jones, Poës. Asiat. Comm.
p. 258. sqq. • Imitationem Catullianam in gratiam Juve-
num Studiosorum, quibus Catulli opera non præsto sint,
transcripsi.

Ille mî par esse Deo videtur,
Ille, si fas est, superare Divos,
Qui sedens adversus identidem te
Spectat et audit.

Dulce ridentem, misero quod omneis
Eripit sensus mihi: nam simul te,
Lesbia, adspexi, nihil est super mî
Voce loquendum.

Lingua sed torpet, tenuis sub artus
Flamma dimanat, sonitu suapte
Tinniunt aures, gemina teguntur
Lumina nocte.

• ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΡΙΟΥ—] *Simonidis Cei Fragmentum.*
Simonides Ceius, sive ex insulâ Ceâ, Philosophus et Poëta,
natus Ol. LV. 2. ante Chr. N. 577. [Vide *Bentley on Phal.*
p. 45, sqq. et 242.] Vocales longas, η, ω, et duplices con-
sonantes ψ, ζ, Græcorum Literis addidisse; artemque me-
moriæ primus protulisse fertur. [De quo vide Ciceron. de
Orat. c. 86. cf. Quinctil. x. c. 1.] Athenis Hipparcho ju-
cundus erat; dein Spartæ cum Pausaniâ versatus est: dein-
que in Siciliam vocatus à Hierone, Syracusis mortuus est et
sepultus. Vide Xen. Hiero. conf. *Spectator*, No. 209. 531.
Hoc autem fragmentum servavit Dionys. Halic. de Structurâ

259. Orat. p. 258. edit. Jac. Upton; cujus paucula habet Athenæus, p. 396. E. Vide Brunck. Lectt. ad Analect. p. 17. Danaë Acrisii regis Argivorum filia, à Jove, ut narrant poëtæ, in auri imbrem converso compressa, [Vide Ovid. Met. IV. 610. et Hor. L. III. Od. 16.] ex illo concubitu Perseum peperit. Hanc cum ejus infante Acrisius in arcam [λάρναξα] inculsam truci pelago commiserat. In hoc fragmento venustissimo, Danaë, dum per mare vehuntur, infortunium suum ad infantem dormientem deplorat.

Ver. 3. Δείματι ἤριπεν,] Ad Danaën refertur, cujus facta mentio in proximè præcedentibus versibus, qui desiderantur; non ad λίμνα. BRUNCK. λίμνα τὲ κινηθεῖσα ἤριπεν [in vulgatis est ἔρειπεν.] δείματι, *et mare commotum* eam [Danaën scil.] *timore perturbaverat.* * Quoniam ἤριπεν semper instransitive accipitur, sic Homer. Il. ν'. 389. Ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν. λ'. 355. ἤριπε δὲ πρηνὴς, constructionem esse judico, [Δαναὴ] κινηθεῖσά τε λίμνᾳ ἤριπεν δείματι, Angl. *And* Danae, *tossed on the billows, sunk with fear, οὐδ' ἀδιάντοισι παρειαῖς, and not with unmoistened cheeks. ἀμφί τε Περσεῖ βάλε φίλαν χέρα, both threw her dear arms around Perseus.* Sic omnia multo melius procedunt.

6. —σὺ δ' ἀωτεῖς,] *tu autem suaviter dormis,* ἀωτέω, propriè est, *florem carpo: undè optimo somno fruor.* Vide suprà ad Theocr. Idyll. II. prope init. Cæterùm δ' ἀωτεῖς est ex felicissimâ conjecturâ Casauboni pro δ' αὖτε εἰς.

8. —νυκτιλαμπεῖ,] Νυκτιλαμπὴς est cognomen Dianæ vel Lunæ. [Horat. L. IV. iv. Od. 6. *Noctiluca.*] "Vel potest "νυκτιλαμπὴς idem valere ac ἀλαμπὴς." T. YOUNG. Subintelligit hic Uptonus ἐν. et potest reddi—Quanquam *sub Lunâ*, vel *imminente Lunâ in atrâ* tamen *caligine*, quippe in arcâ inclusus. * Ceterum Χαλκεογόμφῳ cum δόματι superiore versu congruit, scil. *æreis clavis firmata.*

9. —τὺ δ' αὐαλέαν, &c.] *Tu porrò siccam suprà tuam longam cæsariem assilientem undam nil curas.—*

13. πρόσωπον καλὸν.] *infans pulchro vultu:—ô pulchrum caput! beautiful babe!*

14. Εἰ δέ τοι—] Angl. *But if this calamity were a calamity to thee, thou also wouldst have applied thy little ear to my words;* but as it is, *sleep on, my child, I exhort thee; let the sea too sleep.*

18. Ματαιόφρων δία, &c.] *Irritum autem factum sit hoc consilium, Jupiter pater, à te: quod forte audaciùs sit dictum, filii operâ precor mihi vindicatum iri.* * Dubito de constructione hujus loci. Malim plenam interpunctionem post φανὶς poni, et duos postremos versus ita legi:

Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέθεν, ὅτι δὴ θαρσαλέον 259.
Ἔπος, εὔχομαι τυχεῖν δίκας μέτα.

ὅτι δὴ θαρσαλέον ἔπος, intra parenthesin includi debet. Sic Anglice interpretare, *Father Jove, I pray from you, what in truth is a bold request, justice to me by means of my son.*

⁂ Hoc fragmentum pulchrè reddidit Latine vir eruditissimus Joan. Jortin; pulchriúsque imitatus est vir summè Rev. Gul. Markham, nunc Archiepiscopus Eboracensis; uti disertè ostendit amicus meus spectatus Alex. Fraser Tytler, de Woodhouslee, in hac Acad. Hist. Civ. olim Prof. dignissimus; nunc in supremâ apud Scotos curiâ civili Senator; in eleganti opusculo, à se nuper iterùm edito, cui titulus, *Essay on the Principles of Translation*, p. 152, sqq. Cæterùm hoc carmen aliter constituit Hermannus, de Metris, p. 452. * Operæ pretium erit hic rescribere pulcherrimam hujus Odarii imitationem a Dalzelio indicatam:

His conatibus occupata, ocellos
Guttis lucidulis adhuc madentes
Convertit, puerum sopore vinctum
Quæ nutrix placido sinu fovebat:
Dormis, inquit, O miselle, nec te
Vultus exanimis, silentiumque
Per longa atria commovent, nec ullo
Fratrum tangeris aut meo dolore:
Nec sentis patre destitutus illo
Qui gestans genibusve brachiove,
Aut formans lepidam tuam loquelam
Tecum mille modis ineptiebat.
Tu dormis, volitantque qui solebant
Risus in roseis tuis labellis.
Dormi, parvule! nec mali dolores
Qui matrem cruciant, tuæ quietis
Rumpant somnia. Quando, quando tales
Redibunt oculis meis sopores!———

---

* ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ—] *Bacchylidis Fragmentum.* Bacchylides è Iulide civitate Ceus,—Pindari æmulus, à quo hinc inde perstringitur in suis ad Hieronem Odis, siquidem apud illum in gratiâ fuisse Bacchylidis Musa dicitur.—Usus est dialecto Doricâ, ut Pindarus et Simonides, licet non essent 260.

260. Δωριῆς φύσιν.—Fab. Bib. Gr. T. II. p. 114. edit. Harles. ubi vide plura. Conf. *Bentley's Diss. on Phal.* p. 40.

Ver. 2.—μιλιγλώσσαν ἀοιδᾶν ἄνθια,] Angl. *the flowers of the sweet-voiced bards.* μιλιγλώσσαν— Dor. pro μιλιγλώσσων.

6. Εν δὶ σιδαροδέτοισι—] Angl. *In the buckles which bind the iron shields the webs of the black spiders exist.*

8. χαλκέων] Tibullus, I. i. 4. *Martia cui somnos classica pulsa fugent.* ubi Heynius Bacchylidis versus sic constituit:

> Χαλκέων δ' οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος· οὔτι
> συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλιφά-
> ρων, ἀμὸν ὃς θάλπει κέαρ.

Conf. Hor. Epod. II. 5. JACOBS. ἀμὸν, i. e. ἡμέτερον.

12. Παιδικεί δ' ὕμνοι φλέγονται.] Angl. *And the hymns of the youth resound.* Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 187. Cæterùm juvat hîc apponere horum versuum pulcherrimam interpretationem Latinam, à celeberrimo H. Grotio; quæ sic se habet:

> *PAX alma res fert maximas mortalibus,*
> *Illa ministrat opes,*
> *Blandosque lusus carminum.*
>
> *Tunc lætus ignis in Deorum altaribus*
> *Lanigeras pecudes,* 5
> *Cæsasque consumit boves.*
>
> *Gratus palæstræ tunc juventutem labor,*
> *Sertaque juncta meró*
> *Et tibiæ exercet sonus:*
>
> *Tunc inter ipsa fibularum vincula,* 10
> *In clypeique sinu*
> *Araneæ texunt opus:*
>
> *Hic hasta, et illic ensium mucro jacet:*
> *Cordis amica quies*
> *Nulla fugatur classico:* 15
>
> *Sed altus hæret et sui juris sopor:*
> *Carminibus resonat*
> *Vicinia, et festâ dape.*

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.] *Pindari Olympia.*] Pindarus, 260.
Lyricorum Poëtarum princeps, natus est Thebis Bœotiæ, Olymp. LXV. 1. ante Chr. N. 520. Patrem habuit Daiphantum, vel ut alii volunt, Scopelinum, Matrem Myrto vel Myrtidem nomine. Pater quocunque nomine dictus, artem tibicinis exercuisse dicitur; quam et filium, adjuvante matre, docuit. Inde Lyrâ quoque à Laso Hermionensi instituebatur; quâ quidem brevi adeo inclaruit, ut hoc nomine ab Alexandro Amyntæ filio, rege Macedoniæ, inter eos quos propter Musicæ peritiam princeps iste carissimos habuit, magno cum honore exceptus fuerit. Præceptorem quoque habuit Simonidem Ceum, qui eo tempore primas inter Lyricos obtinuerat. Et ipse quidem maturè excelluit inter hujus generis poëtas. A Corinnâ tamen poëtriâ quinquies victus fuisse dicitur. Has autem victorias magnâ ex parte Corinna eximiæ suæ pulchritudini debuisse creditur. Porro, hoc accidisse videtur, quum Pindarus esset admodum juvenis. Postea enim, Xerxe ab Atheniensibus pugnâ Salaminiâ profligato, quadraginta annos natus, teste Diodoro Siculo, —τῶν μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, [Lib. IX. p. 425. Tom. I. edit. Wesseling.] Quamdiu vixerit minùs constat inter auctores. Secundum Suidam obiit quinquaginta tantum et quinque annos natus. Sunt tamen qui eum ad annum sexagesimum sextum, vel octogesimum, vel etiam nonagesimum pervenisse credunt. Eum, et in vivis et post mortem, magno honore prosequebantur non solùm cives sui, verùm etiam exteri. Monumentum ejus Thebis in Hippodromo, ante portam Prætidem, stadii ab urbe intervallo positum fuit, ut narrat Pausanias. Alexander ille Magnus, quum Thebas funditus everteret, solam Pindari domum stare, ejusque familiæ et penatibus parci, jussit. Apud veteres carmina ejus summam admirationem excitâsse videntur. Nobile de eo Horatii judicium junioribus etiam discipulis satis notum, ex illâ Ode pulcherrimâ quæ incipit: *Pindarum quisquis studet æmulari*, &c. [Lib. IV. 2.] "*Novem*," inquit Quinctilianus, "Græcorum Lyricorum Pindarus princeps, spiritu, magni-"ficentiâ, sententiis, figuris: beatissimus rerum verborum-"que copiâ et velut quodam eloquentiæ flumine, propter "quæ Horatius nemini credit eum imitabilem." [Inst. Orat. Lib. X. 1. 61.] Scripsit varia, eaque omnia dialecto præcipuè Dorica: Sed hujus poetæ μεγαλοφυέστατον, ut eum vocat Athenæus, [XIII. p. 364.] præter fragmenta quædam, extant tantùm carmina integra 45 epinicia Lyrica, quæ

260. Strophis, Antistrophis et Epodis constant, scripta in Ολυμπιονίκας 14; Πυθιονίκας 12; Νεμεονίκας 11; et Ισθμιονίκας 8; quæ certè multa indicia exhibent sublimis ingenii atque mentis divinioris; nec non oris magna sonantis. Dubitârunt tamen nonnulli an quæ Pindari habemus satis mereantur tantas laudationes, quantis eum prosequuti sunt Horatius, Quinctilianus, aliique. Sed scripserat quoque Dithyrambos, Pæanas, Encomia, &c. veteribus benè nota, atque ad laudes auctoris sui multum sine dubio conferentia; nunc autem deperdita et neotericis nunquam visa. In argumentis Odarum Pindari quæ supersunt magna est, nec vitanda, similitudo; quæ res poëtam varietatem quærere coëgit ex digressionibus, quibus carmina quibusdam nimis abundare videntur. Sed de digressionibus Pindaricis consulendus est doct. Rob. Lowth, de Sacrâ Poësi Hebræorum. [Prælect. XXVI.] Et qui plura velit de Pindaro aliisque Græcorum Lyricis vatibus, adeat Fabr. Bib. Gr. Lib. II. c. 15. p. 57. sqq. Vol. II. Edit. Harlesii.

PINDARI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

[Quicunque videre cupit plenam hujus Poëtæ editionum enumerationem, adeat finem alterius partis editionis primæ Heynianæ mox nominandæ, p. 105, sqq. et Præf. secundæ, p. 36, sqq. Idem consulat Fabr. Bib. Gr. ubi suprà.]

1. Πινδάρου Ολύμπια. Πύθια. Νέμεα. Ισθμια.—*subjecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandria.* (omnia Græce) *Venetiis in Ædib. Aldi et Andreæ Asulani soceri*, mense *Januario* 1513. 8. *fol.* 733. [Quæ est editio princeps.]

2. Πινδάρου Ολύμπια—μετὰ ἐξηγήσεως παλαιᾶς πάνυ ὠφελίμου καὶ σχολίων ὁμοίων.—Operâ et industriâ Zachariæ Calliergi Cretensis.—*Romæ.* 1514. 4. [Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. Heyne.

3. *Pindari Olympia—cæterorum octo lyricorum carmina Alcæi, Sapphûs, Stesichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, nonnulla etiam aliorum. Omnia Græcè et Latinè. Pindari interpretatio nova est eaque ad verbum.* Excudebat Henric. Stephanus (Parisiis) anno 1560. octonis minoris formæ, seu 16. [Ex officinâ Stephanorum prodierunt sex ad minimum Pindari editiones.]

4. ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΣ, *hoc est,* Pindari Lyricorum principis plus quam sexcentis in locis emaculati, &c.—*Opera Erasmi Schmidii Delitiani Græc. et Math. P. P.*

(Vitebergæ) 1616. 4. [Schmidium vocat Heynius editorum 260.
Pindari facilè principem.]

5. ——— *Jo. Benedictus, M. D. in Salmuriensi Acad. R. Linguæ Gr. prof. Salmurii*, 1620. 4to.

6. *Pindari Olympia, Nemea, Pythia, Isthmia.* Una cum Latinâ omnium Versione Carmine Lyrico per *Nicolaum Sudorium.* (le Sueur) *Oxonii*, 1697. fol. [Hæc est splendidissima editio Oxoniensis quam curárunt *Rich. West* et *Rob. Welsted.* " Modestiam," inquit Heynius, " et æqui-" tatem virorum doctorum facile probes; etiamsi doctrinæ " subtilitatem, criticum acumen, et subactum in admittendis " vel rejiciendis interpretationibus et lectionibus æstimandis " desideres ingenium—Repetitus est contextus poëtæ de " hâc editione, primum edit Glasg. 1744. cum interpretat. " Lat. et Græcè 1745. 24. tribus voll. nitidissimis." Tum Gr. et Lat. Lond. apud Boyer, 1755. 8vo.

7. PINDARI CARMINA *cum Lectionis varietate; curavit* CHRISTIAN GOTTLOB. HEYNE. *Gottingæ*, 1773. 8vo. et 4to. [Adjecta est interpret. Latina Koppii, curante Heynio. Editio quidem præstantissima; ad quam ADDITAMENTA sua edidit idem vir celeberrimus, eadem formâ, *Ibidem* 1791. pp. 160. quorum exemplar ad me nuper muneri misit auctor amicissimus, quod maximi facio.]

8. PINDARI CARMINA SELECTA.—Cum Scholiis selectis suisque notis in usum Academiarum et Scholarum edidit *Fredericus Gedike.—Berolini*, 1786. 12mo. [Utilissima quidem editio, cum notis doctis simul et elegantibus.]

9. PINDARI CARMINA, *cum Lectionis varietate et Adnotationibus; iterum curavit* CHR. GOTTL. HEYNE. III. *Voll. Gottingæ.* 1798. 8vo. Adjecta est huic edit. Godofredi Hermanni Commentatio de Metris Pindari. Ad quam, et ad Oxoniensium Pindari Editorum desideratæ ἀκριβείας specimen, in R. Dawes. Misc. Crit. p. 33—68. [edit. Burgess. p. 37.] illum qui de hac re penitiùs disquirere velit relegamus.

*** Quatuor præcipui et Maximè solennis Græciæ ludi fuerunt, Olympii, Pythii, Nemei et Isthmii. Olympii in honorem Jovis: Pythii verò Apollinis: Nemei, initio Archemori, postea Jovis: Isthmii Palæmonis initio, postea Neptuni, fuerunt celebrati. Priores duo tetraëterici, seu quarto quoque anno elapso: posteriores duo trieterici, seu tertio quoque anno præterito, fuerunt celebrati. Olympici victores oleâ, vel, ut alii volunt, oleastro: Pythici lauro: Nemei apio: Isthmici pinu coronabantur.—Sed de Olympiis cæterisque ludis, nimis longum foret hic disserere. Vide Schmidii Prolegomena, ad suam Pindari editionem: *West's Dissertation*

260. *on the Olympic Games*, interpretationi suæ Anglicæ quarundam ex Odis Pindari præfixam: item Fabr. Bib. Gr. loco suprà citato; ubi plures de hâc re scriptores indicatos invenies.

‡ Εἶδος ἀ.] *Olymp. I.*—Nominat Pindarus hujus operis poëmata omnia, Εἴδη, i. e. *Species* seu *formas* poëmatum: cujus Diminutivo usus Theocritus, sua ἀσμάτια εἰδύλλια inscripsit. Solebant autem hujusmodi Lyricorum εἴδη præcipuè in ternas partes seu terna μέλη dispesci, videlicet in Στροφάς, Αντιστροφάς, et Επῳδούς. Et Στροφὴν quidem appellant primum μέλος, seu primam partem, quam in choris cantantes, à dextris ad sinistra se circa aras vertebant. Αντιστροφὴν verò, secundum μέλος, seu secundum partem, quam canentes, à sinistris ad dextra se circa aras movebant. Ipsa verò cantio ᾠδὴ et ἀντῳδὴ dicebantur. Τὴν Επῳδὸν denique appellabant tertium μέλος, seu tertiam partem, quam canentes ad aram in medio consistebant. Schmidius; p. 46. ubi vide plura. Idem sit hodiè apud Gallos quoties occurrit *le grand rond*. T. Young.

‖ Ἱέρωνι Συρακουσίῳ κέλητι,] i. e. Hieroni Syracusano *equo celeti victori*. κέλης, ητος, ὁ, *equus ad currendum cum sessore suo adhiberi solitus*. Angl. *a race horse*: Subauditur hìc νικήσαντι. Erat autem Hiero rex seu tyrannus Syracusanorum in Siciliâ, filius Dinomenis, et non confundendus cum altero Hierone, Hieroclis filio, qui regnavit etiam Syracusis, sed ducentis ferè annis recentior. Equo celete victor Olymp. LXXIII. à vetere grammatico traditur; perperam, uti censet celeberrimus Heynius; nam Syracusanus certè adscribi non potuit ante Olymp. LXXIV, 1. qua Gelon frater Syracusas occupavit, Gelæ dominatione Hieroni relictâ. Videtur adeo Olymp. LXXV. victoria hæc Olympiaca reportata esse. Eam porrò non curulem fuisse, ut volunt nonnulli, ex ipso carmine satis manifestum est. Nam non nisi unius equi unquam mentio fit. Præter Gelonem natu maximum, cui in imperio Syracusarum successit, alios habuit fratres Polybulum, vel Polyzelum, et Thrasybulum. Refert Ælianus [Var. Hist. IV. 15, ix. 1.] eum initio fuisse ἀμουσότατον, postea liberalem, fortem, et eruditorum amantem. Quod autem memoriæ prodidit Diodorus Siculus, (qui tamen de naturæ ipsius ac ingenii in melius mutatione reticuit,) de eo vide infrà ad Pyth. I. v. 167.

ARGUMENTUM.

Hæc ode in laudem Hieronis est conscripta. Poëta cele- 260.
brat illius justitiam, sapientiam; præterea equum, quo vicerat, et locum, ubi Olympiaca certamina instituebantur. Ab eo loco, nempè *Peloponneso*, occasionem arripit digrediendi ad vulgatam de Tantalo et *Pelope* fabulam, undè ad Hieronem regressus, felicitatem, quæ sequitur Olympionicas, describit. Postremò concludit carmen voto, ut deus gloriam Hieronis conservet. GEDIKE.

Ver. 1—4. Ἀριστον μὲν ὕδωρ.] Ὁ νῦς τῦ προοιμίυ ὅλως τοιῦτος· ὥσπις τὸ μὲν ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων, ὁ δὲ χρυσὸς τῦς λαιπῆς ὕλης προτιμώτερος, οὕτω καὶ ὁ Ολυμπιακὸς ἀγὼν προτιμώτερος τῶν ἄλλων. *Schol.* Exordii thesis est: *Ludi Olympici reliquis omnibus præstant.* Hanc triplici comparatione illustrat: Ut aqua elementis reliquis, ut aurum metallis reliquis, ut sol stellis reliquis præstant. Sed comparationem ut poëta lyricus expressit, omissis conjunctionibus et comparationis particulis. Aquam ἄριστον vocat, nempè inter elementa.—Hausit hoc poëta ex antiquissimis cosmogoniis, imprimis autem ex philosophiâ Thaletis. GEDIKE. Construe: ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει μεγάνορος ἔξοχα πλούτου, ἅτε πῦρ αἰθόμενον [διαπρέπει ἐν] νυκτί. *et aurum fulget eximiè inter magnificas divitias, velut ardens ignis in nocte.* ἔξοχα construitur cum genit. et ἔξοχα hic sumitur adverbialiter.

5—17. Εἰ δ' ἄεθλα γαρύειν ἔλδεαι,—] Γαρύειν—φωνῦν, κατα- 261.
λέγειν, ὑμνῦν, δοχικῶς δὲ τὸ γαρύειν, τοῦ ι ἐκλιπόντος. *Schol.* ἐλδόμαι, *cupio*, ἔλδεαι, eliso σ ἔλδεαι, et post contractè ἴλδῃ. φίλον ἦτορ, *o meum cor, mi anime*; nam φίλος, ut benè notum, sæpissimè redditur ut pronomen possessivum. ἐρεμνὰς δ' αἰθέρος, *serenum per ætherem.* vacuum scil. omnibus stellis, nubibus aut nebulis. —ἀγῶνα φέρτερον Ολυμπίας, i. e. ἀγῶνα φερτέρου τοῦ ἀγῶνος Ολυμπίας· quæ species est locutionis solennis apud Græcos scriptores orationis tam solutæ quam adstrictæ. [Vide Vol. I. ad p. 113. n. 2.] Quæ sequuntur ita possunt construi et reddi: Ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται μητίσασι σοφῶν, [αὐτοὺς vel ὅστις αὐτοὺς] κελαδεῖν παῖδα Κρόνου, ἱκόμενος ἐς ἁφνεὸν μάκαιραν ἑστίαν Ἱέρωνος. *Undè* [i. e. ex quo certamine Olympico] *celeberrimus hymnus adornatur—contexitur ab ingeniis poëtarum*, [ἀμφιβάλλεται explicatur à Schol. νοσμῶται καὶ περιλαμβάνεται, πλέκεται· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν στεφάνων—ἀμφιβάλλεται μητίσασι, ut πεποίηται μοι, *factum est à me*, et similia: σοφοὶ sunt hic *poëtæ*, ut alibi apud Pindarum.] *ut canant filium Saturni, accedentes ad opulentam beatam domum Hie-*

261. *ronis:* pro *ικόμενους*, quod concordat cum *αὐτοὺς* subaudito ante *κιλαδεῖν*, quidam legunt *ικόμενοι*, ut referatur ad *αὐδάσομεν* et reliqua in medio posita sint: sed hoc, ut mihi videtur, minùs concinnè. * *ικομένους*, quod Heynius male in *ικόμενοι* mutavit, ad Σοφῶν, per notam constructionem, referendum est. Sic Xenoph. Anab. l. I. *εὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου, ἴσχοντας μὴ ἀποδιδόναι.* Suspicor verbum *ἀμφιβάλλεται* minus recte ab omnibus intelligi. Mihi videtur neque *adornatur*, neque *contexitur* significare, sed potius *suggeritur*; vel Anglicè, *Inspires the minds of Poets, κιλαδεῖν παῖδα Κρόνου to celebrate the Son of Saturn, ικομένους ἐς ἀφνειὰν μάκαιραν ἑστίαν Ἱέρωνος, when they visit the rich, happy abode of Hiero.*

18—21. Θεμιστῆσι] *τὸ δίκαιον· ἀμφίπτυ δὲ τὸ περίπτυ· οἱονεὶ περαπτύει.—Δρεπὼν*] *ἀπαριθμούμενον πασῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον οἱονεί, ἀφ' ἑκάστης τὸ ἀφέλιμον καρπούμενος. Schol.* * i. e. summis virtutibus ornatus. Locutio desumitur ab iis, qui florum summitates decerpunt ut iisdem sese ornent.

22. —*Δγλαΐζεται δὲ ἡ Μουσικὰς ἴν ἀώτῳ,*] Intelligunt nonnulli, ipsum Hieronem Musices peritum laudari. Rectiùs ita; *ornatur musices flore*, i. e. celebrari solet cantibus. GEDIKE. De *ἀώτῳ*, vide suprà ad Theocr. Idyll. II. 2.

24—26. Οἷα *παίζομεν*, &c.] Solebant in conviviis lyram circumferre et hospitibus offerre, et qui ruditatis notam vitare volebat, ei tum fidibus canendum erat.—Cogitandus h. l. est poëtarum in conviviis consessus. Plures enim præter Pindarum in aulâ habere solebat Hiero, e. g. Simonidem, Bacchylidem, Æschylum. GEDIKE. Vide suprà ad p. 260.

26—31. —*Δωρίαν*] *ὅτι Δωρικῇ ἁρμονίᾳ ἥρμοσται τῷ Πινδάρῳ ἡ λύρα· ἁρμονίαι δὲ πλείονες· Δώριος, Φρύγιος, Λύδιος. Δώριον δὲ μέλος σεμνότατον ἔστι. πασσάλου δὲ, ὅτι ἐπὶ πασσάλων ἐκεῖντο αἱ κιθάραι.*—* [Sic Olymp. III. 9. *Δωρίᾳ φωνᾷ προσαρμόξαι πεδίλῳ.*] Πίσας] *τόπος ἐν Ηλιδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος, ἵνιοι δὲ ὑποσυγχέουσι τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ηλιν, οὐκ ὀρθῶς δὲ· διέστηκε γὰρ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χώρια σταδίοις πεντήκοντα. —Φερενίκου*] *ὄνομα τοῦ νικήσαντος ἵππου· Ἀπαλάμβαιν, ὦ Πίνδαρε, τὴν φόρμιγγα, καὶ ὕμνει τὸν Φερένικον, ἵππον τοῦ Ἱέρωνος, καὶ τὴν Πίσαν, εἰ ἄρα σοὶ ἡ τούτων χάρις τὸν νοῦν ἤνθρανεν. Schol.* χάρις apud nostrum sæpissimè est *gloria*. Pisa h. l. pro Olympiâ: Stephanus Byz. *Ολυμπία ἡ πρότερον Πίσα λεγομένη.* GEDIKE.

32—34. *πὰρ Αλφιῷ*] *ἐν Ηλιδι· ὁ γὰρ Αλφιὸς ἐν Αρκαδίᾳ τὰς πηγὰς ἔχει, ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀρχόμενος περιῤῥεῖ ἡ τὴν Ηλιν.—σύτο*] *ὥρμα πρὸς τὸν δρόμον. —Ακίντητον*] *τὸ ταχὺ καὶ πρόθυμον τοῦ ἵππου δηλοῖ· ὥτως ὥρμησεν ὡς μὴ δεῖσθαι κεντρᾷ ἡ μάστιγος.—Κράτει*] *ἤγαγε τῇ νίκῃ. Schol. σύτο* sine augmento pro *σισύτο.*

262. 36. —*λάμπει δέ οἱ*] *αὐτῷ ἤτοι τῷ ἵππῳ ἢ τῷ Ἱέρωνι, ὁ καὶ βιλ-*

τίοι. *Schol.* Immò *Hieroni* sine omni dubitatione.] ἀπιστίᾳ 262.
τῷ Πίλοπος· τυτύστιν ἐν τῇ Πιλοπιστίᾳ. *Schol.*

38. —τοῦ μεγασθενὴς] Factâ mentione Pelopis, digreditur nunc in ejus historiam: ubi primùm breviter fabulosa de eo narrat. Deinde in vanitatem fabularum invehitur. Denique veriora de eo se dicturum promittit, sicut et statim laudes Pelopis subjicit. τοῦ Ionicè et Poëticè pro οὗ. Articulus præpositivus pro subjunctivo. SCHMIDT. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 4. * ἐράσσατο vulgo legitur. Recte Aldus ἔρασατο.

40—42. Ἐπεί νιν καταρεῦ] Fabula sic habet: Tantalus diis adeò charus initio fuit, ut ad mensam eorum adhiberetur. Quum autem vellet illis retribuere, vocatis ad suam domum Pelopem filium mactatum et coctum apposuit. Quum verò reliqui omnes dii funestas epulas aversarentur, sola Ceres ab inquisitione filiæ reversæ, avida et ignara humerum comedit. Dii verò frusta omnia in lebetem conjecerunt, et Pelopem vivum reddiderunt, et pro comesto humero eburneum substituerunt. SCHMIDT. κικαδμένοι, Æol. pro κικασμένοι, à κάζω, *orno.* φαιδίμοι ὦμοι, supple κατὰ.

43—47. Ἡ θαύματα πολλά.] Poëta, in memoriam revocans antiquitatis miracula exclamat: *Multa sanè miracula* (olim facta sunt:) καὶ μῦθοι διδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις, ἐξαπατῶντι (pro ἐξαπατῶσι) βροτῶν φρένας πού τι καὶ ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον. *Sed fabulæ—decipiunt hominum mentes*, easque commovent *magis interdum quàm ipsa veritas.*—Hoc deinde Pelopis historia comprobat. GEDIKE.

48—52. Χάρις, δ',—] ἃ δὲ χάρις τῆς ποικιλῆς γραφῆς καὶ τῆς κατὰ τὸν μῦθον ψυχαγωγίας, ἥτις τῷ τοῖς ἀνθρώποις ἅπασιν ἥδιστα τὰ πράγματα παρασκευάζει, τὴν παρ' ἑαυτῆς τιμὴν τῷ χάριν ἐκφέρειν, πολλάκις τῷ τὸ ἄπιστον πιστὸν ἐμποιῆσαι παρισχύσασιν. *Schol.* ἐμήσατο καὶ ἄπιστον πιστὸν, *efficit etiam quod incredibile* est *credibile.* De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. μηδέομαι, undè ἐμήσατο, *excogito, efficio, prudenter propono.* Pro ἔμμεναι τὸ Gedikius proposuit ἐμμέναι τι— quod probavit Heynius.

57. —μείων γὰρ αἰτία.] *minor enim sic est culpa* (fingere,) KOPPIUS. Sensus est: Si quis bona et honesta de diis locutus est; *minor* erroris *culpa* est, si fortè in iis, quæ dixit, erraverit. GEDIKE. μείων αἰτία usu loquendi Pindarico. ἐλέγχῳ et hoc pro ἐλέγχεια, *ita in nullam reprehensionem occurrit.* Ita P. I, 159. et P. XI, 45. HEYNE. ἴσε δὲ τίκτε ἀνδρῶν, εὖφρων πιφὶ θεῶν λέγων, ἢ μὴ βλασφημοῦντας λέγων αὐτὸς ἀνδρασφόνος ἢ γαστριμάργης. *Schol.*

58—68. Τᾷ Ταντάλου —] Sequentia sic jungenda: φθέγξομαι τὸν ἀγλαοτρίαινον ἀρτάσαι τε, ἀν' ἵππους τε μεταβᾶναι. HEYNE. *Filii Tantali, dicam, contra priores poetas, tridente inclytum* deum, *domitum mentem amore, quando pater tuus, vicissim*

præbens cœnam diis, eos vocaverat justissimas ad epulas suamque ad Sipylum, tunc rapuisse te, aureoque curru transtulisse supremam ad domum multùm venerandi Jovis. —ἐνιερώτατον] δικαιότατον, ἐπεὶ ἀντίδοσις ἦν ὧν ὑπὸ θεῶν ἀγαθῶν ἔπαθεν. —ἔραννον] ἄγων τὴν ἀμοιβαίαν δεξίωσιν. —Σίπυλον] οἱ μὲν πόλιως ὄνομα· οἱ δὲ ὄρος περὶ τὴν Λυδίαν, ὅθεν ὁ Πέλοψ. Αγλαοτρίαιναν] τὸν Ποσειδῶνα, τὸν τῇ λαμπρᾷ τριαίνῃ χρώμενον. *Schol.*

263. 71. τῶνδ' ἐπὶ χρέος.] *idem ad ministerium*— pocillatoris scil.

77—81. Ὕδατος ὅτι τε, &c.] τε Dor. pro σέ. Ordo est: ὅτι ἴταμον σὲ μαχαίρα κατὰ μίλη ἀμφ' ἀκμὴν ὕδατος ζιούσαν πυρί, [i. e. ὡς ὕδωρ ἀκμαίως ζέον. *Schol.*] *quod dissecuerint te cultro membratim circa vehementiam aquæ ferventem igne*, i. e. *quod dissecuerunt te*, &c. *postquam elixus fueris aquâ vehementer fervente ad ignem.* διεδάσαντό τε δύτατα κρεῶν σὺν ἀμφὶ τράπεζαις, καὶ ἔφαγον. *atque distribuerunt frusta carnium tuarum circa mensas et comederunt*, " Vulgò ἀμφιδύτατα sine sensu. Illud " jam Athenæus [l. 14.] habet de *secundis mensis* intelligens " præterea codd. nonnulli et ed. Ald. Unus ex Schol. δύ- " τατα—τὰ βιβρεγμένα τῷ αἵματι habet, ut legisse videatur " δυτὰ τὰ κρεῶν, à δύειν. Pauw emendat ἀμφίδυτα τὰ κρεῶν, " quod explicat *lebeti immersa*. Equidem, cum Heynio " τράπεζαις ἀμφὶ jungo, et δύτατα κρεῶν de *extremis partibus*, " quum humerus tantùm consumtus fuerit." GEDIKE.

82—85. ἄπορα] ἀντὶ τοῦ ἄπορον, ἄγων μαινόμενον. —γαστρίμαργον] ἀκρατῆ τῆς γαστρός. —ΑΦίσαμαι] μακρὰν ἡ πόρρω γίνομαι τοῦ τοιαῦτα περὶ θεῶν λέγειν. —Ακέρδεια] οἱ κακήγοροι τῶν ἀνθρώπων πυκνῶς ἐν ἀκέρδειᾳ εἰσίν· ἀκέρδεια δὲ ἐστὶν ἡ βλάβη· —κακαγόρως] Δωρικὴ ἀνάγνωσις· ἀεὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῖς, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ Υ λαμβάνεται διὰ μόνε τοῦ Ω. *Schol.* * ἀκέρδεια, βλάβη, ut Nem. V. 30. λέλογχε τοὺς κακηγόρους, pro solenni ἔλαχε (h. e. κατέλαβε v. ἔλαβε) quod inf. Pyth. II. 50. 51. Verum et Theocr. IV. 40. σκληρὸς δαίμων —ὅς μ' ἐλελόγχει, et VII. 103. HEYN.

86, 87. Ολύμπου σκοποὶ] Οἱ ἔφοροι τοῦ οὐρανοῦ, τετίσιν οἱ θεοὶ —καταπίψαι] ἀντὶ τοῦ, διοικῆσαι ἐπ' ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ.

87, 88. * ἀλλὰ γὰρ καταπίψαι κ. λ. λ.] *Sed æquo animo magnam felicitatem perferre non potuit.* καταπίπτειν est *decoquere*, hinc *reprimere*. Sic Homer. Il. ά, 81. Εἶπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπίψῃ.

89—94. —κόρῳ] τῇ ὕβρει καὶ ἀλαζονείᾳ· διὰ τοῦ κόρου, φησὶ, προσιλήφει τὴν ἄτην ἀδυνατήσας κατασχεῖν τὴν εὐδαιμονίαν. —ὑπέρoπλον] ὑβριστικὴν καὶ ἀμήχανον. —Τὰν οἱ π.] τὴν ἀτὴν φησὶν ὑπερκρέμασεν αὐτῷ· ἅταν δὲ εἶπε τὸν λίθον. —Πατὴρ] ὁ Ζεύς. —Τὸν —μενοινῶν] ὄντινα λίθον ἐπιθυμῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀπώσασθαι κ) μὴ δυνάμενος, εὐφροσύνης ἀλᾶται· ἀντὶ τοῦ, ἐν πόνοις ἐστὶ, προσδοκᾶν ἀεὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῷ βληθήσεσθαι. Περὶ δὲ τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως

ἄτιμοι ἐτίμως λέγουσιν· οἱ μὲν γὰρ αὐτόν φασιν ὑποκύσθαι Σιπύλῳ, τῷ Λυδίας ὄρει. Ὅμηρος δὲ αὐτὸν ἐτίμως ὑποτίθησι τιμωρεῖσθαι. Ἔσσατο· ἰν λίμνῃ, ἡ δὲ προσίκλαζει γιγνῳ, Στυγὸς δὲ δεῖμα, πίνει δ' οὐκ ὄμβρον ἱλίσσεται—καὶ τὰ ἑξῆς. Odyss. λ', 582, sqq. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 60. n. 3.] πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀριστοφάνην γράφει τὰ ἴσα ταῦτα. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπικρεμᾶσθαι τῷ Ταντάλῳ. *Schol.* Locum hunc corruptum censet præstantissimus Heynius. Vide additamenta ejus ad Pindarum; et vide ad init. Eur. Orest. annotante Porsono. * Pro τάν scribere jubet Hermannus, Comment. de Metr. Pind. ἄν, et pro οἱ, οἵ, scil. πατὴρ οἱ, *pater ejus*, quod rectum duco. — V. 94. Εὐφροσύνας ἀλᾶται, *privatur animi tranquillitate.*

95—97. —ἀπάλαμον] δυνὰν, περὶ οὗ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. —ἰμπιδάμοχθον] διηπεῖλε μοχθηρὸν —Μετὰ τριῶν τ.] ἢ ὅτι ἐν ᾅδου μετὰ τριῶν, τίταρτος κολάζεται, Σισύφου, Τιτυοῦ, καὶ Ἰξίονος, ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τῶν Ἱππῆν, δηχθὴν ἐσῆναι, τίταρτον πόνον τοῦτον ἴσχυ, τὸ τῷ λίθῳ κολάζεσθαι. *Schol.* 264.
Ill. Heyne explicat: *continuum laborem, quartum post tertium sine ullâ intermissione.* Nec tamen prorsùs absurda videtur antiqua explicatio, quæ poëtam ad tres punitiones socias respexisse ponit. Gedike.

99—103. Ἀλίκεσσι] pro ἥλιξι, ab ἥλιξ, *æqualis, sodalis*, &c. Θίσσαν, pro ἔθισαν· λάθωμεν, pro λάθω. Sed hæc nota ferè tironibus. * εἵνεκ, δι' ὧν, per quæ dii Tantalum immortalem reddiderant. Heyn.

109—114. —ἰώνθιμον] τὸ τῆς ἄκμης ἀνθηρὸν λέγει· ὁ δὲ λόγος, ὅτας· πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἐλθόντι αὐτῷ ἡλικίαν, ὅτι καὶ αἱ τρίχες αὐτοῦ τὸ γένειον ἐστέφον μιλαίνουσαι τὸ γένειον, ἀντὶ τοῦ ὅτι ἀνδρώδης καὶ τέλειος γέγονε. *Schol.* Πρὸς ἰώνθιμον φῦλον, *ad plenè floridam et virentem ætatem*, ὅτι λάχναι ἔστεφον τὸν [κατὰ] μίλαν γένειον, *quum lanugo coronabat nigrum ejus mentum*, ἀνεφρόντισεν γάμου ἑτοίμου σχεθεῖν [pro σχεῖν] εὔδοξον Ἱπποδάμειαν παρὰ Πισάτα πατρός, *animo volutavit parvas nuptias, ut* scil. *obtineret illustrem Hippodamiam à Pisata Patre.* Ἑτοῖμον, quia propositæ erant hæ nuptiæ vincenti, ut mox videbimus; vel ut Schol. ὑπὸ τῶν μοιρῶν αὐτῷ ἑτοιμασθέν.—Πισάτα, Dor. pro Πισάτᾳ, à Πισάτης, i. e. Œnomai regis Pisæ.

116. Ἀτυχὲς] ἐφοτᾶ, προσκαλοῦτο· βαρύπτωτον δὲ εἶπε τὸν Ποσειδῶνα ἀπὸ τῆς κτήσεως τῆς θαλάσσης. *Schol.*

119—123. —φίλια, &c.] εἰ τὰ φίλια δῶρα Κύπριδος τέλλεταί σοι [κατά] τι ἢ χάριν. h. e. εἰ χαρίεντα ἐστι. εἰ—*fuit aut tibi quicquam dulce meum.* Æn. IV. 317. τέλλεται nostro est pro γίνεται, ut infrà XI. 5. δῶρα Κυπρίας manifestè sunt *gaudia rapta, fructus venereus*, ut infrà Nem. VIII. 12. Heyn. —τίδαται, &c.] Ἱστορία. Οἰνόμαος, ὁ πατὴρ Ἱπποδαμείας, οὐ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἰς γυναῖκα τινί, προυκαλεῖτο πάντας εἰς ἅρματος 265.

265. δρόμου, τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυήσασθαι, θαῤῥῶν τῷ αὐτοῦ ἅρματι ταχυτάτῳ ὄντι, καὶ μηδένα οἰόμενος ὑπερβαλέσθαι ἂν αὐτὸν δυνηθῆναι· οὕτω δὲ ἐποίει τὴν ἅμιλλαν· τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδίδου τὴν Ἱπποδάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἅρματι φέρειν, καὶ προηγεῖσθαι τοῦ δρόμου· αὐτὸς δὲ ὄπισθεν ἰὼν, καὶ τῇ χειρὶ φέρων ἔγχος, ὁπότε ἔμελλε τὸν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἔβαλλέ τε τῷ ἔγχει, καὶ ἀνῄρει· τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα ὀλωλεκὼς, ἡττήθη ὑπὸ Πέλοπος· ὁ γὰρ ἡνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου Μυρτίλος ἐφθάρη χρήμασιν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ τὰς χοινικίδας τοῦ ἅρματος πανουργεύσῃ τί καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐντεῦθεν ἡττηθῆναι παρασκευάσῃ, οὗ γεγενομένου Πέλοψ Ἱπποδάμειαν ἔσχε. *Schol.* * πέδασον ἔγχος est, *cohibe hastam*, quam scil. Œnomaus in procos insequutus immittebat.

132—34. * Τί κέ τις ἀνωνύμον γῆρας κ. τ. λ.] Ordo est. Διά τί τις καθήμενος ἐν σκότῳ ματὰν ἕψοι ἀνώνυμον γῆρας, ἄμορος ἁπάντων καλῶν; *Quid quæso, aliquis ignobile senium, in tenebris sedens, consumat frustra omnium laudum expers?*

136. Πρᾶξιν φίλαν] ἀντὶ τοῦ ἀπόβασιν πράξεως προσφιλῆ. *Schol.* Δίδοι, Dor. pro δίδου. * φίλαν πρᾶξιν est Angl. *a favourable issue.*

137—138. —οὐδ' ἀκράντοις, &c.] οὐδ' ὦν [pro οὖν] ἐφαψατ' [αὐτοῦ] ἀκράντοις ἔπεσι. *neque tetigit* eum Neptunum scil. *irritis verbis.* * Constructio Heynium fefellisse videtur, qui dicit, " Si [ἐφάψατο] esset ab ἅπτομαι, *tango*, deberet esse " ἐπέων."

140. —ἐν πτεροῖσιν ἵππους] ὑποπτέρους, ἀντὶ τοῦ, ταχυτάτους· οὐ γὰρ πτερωτοὶ ἦσαν. Ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ἅρμα Πέλοψ πρῶτος ἔδειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαβών. *Schol.* Sunt tamen qui hoc non metaphoricè intelligunt, sed propriè. Vide Pausan. V. 17. Cæterùm ἐν interdùm redditur *cum.*

142—143. Ἑλεν—] οὐ πρὸς τὸ πάρθενον κατὰ κοινοῦ εἴποις· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν, ἐροῖς· πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτησε καὶ ἐνίκησε. *Schol.* Οἰνομάου βίαν, i. e. *ipsum Œnomaum.* Sic apud Hom. βίη Ἡρακλῆος est *ipse Hercules:* Πριάμου βίην, *ipsum Priamum*, ut benè notum.

144—145. —λαγέτας ἐξ] ἡγεμόνας, τῶν λαῶν ἡγουμένους. *Schol.* Αρεταῖσι μεμηλότας, *virtutum alumnos.* μέμηλε [Dor. μέμαλε] per sync. pro μεμέληκε.

146. —αἱμακουρίαις] Βοιωτικὴ ἡ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἱμακουρίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν· ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλοψ ἐναγισμοῖς καὶ θυσίαις τελευτήσας τιμᾶται, παρὰ τοῖς τοῦ Αλφειοῦ ῥεύμασι, περίσημον ἔχων μνῆμα παρὰ τῷ πολυξένῳ βώμῳ. *Schol.* Pausanias scribit [V. 13.]: Olympiæ intra Antin. i. e. lucum Jovis Olympii aream fuisse, Pelopi multâ religione consecratam, quam Πελόπιον appellârunt, et Eleos omninò præ cæteris heroibus Pelopem tàm coluisse quàm præ reliquis diis Jovem. Vox αἱμακουρία, quam Schol. Bœoticam esse dicit,

incertæ originis est. Alii derivant ab αἷμα et κόρος, *satietas*, alii à κοῦρος, *adolescens*, quia quotannis adolescentes ad sepulchrum Pelopis usque ad sanguinem flagris cædebantur. Sed præstat [cum Guieto ad Hesych.] derivari à κουρὰ, quod captivorum *sanguinem* et detonsos *capillos* suos in rogum injicerent. Notandus locus Plutarchi in Aristide p. 332. παρακαλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντας, ἐπὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν ΑΙΜΑΚΟΥΡΙΑΝ. Hesych. αἱμακουρίαι, τὰ ἐναγίσματα τῶν κατοιχομένων. GEDIKE.

151. —τὸ δὲ κλέος] Sic interpungo: τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ολυμπιάδων ἐν δρόμοις, Πέλοπος, ἵνα—θρασύπονοι, ὁ νικῶν δὲ—ἕνεκεν. Antea ille dictus erat inferiis impertitus esse, ἐμμέμικται, h. ἐντυγχάνει, αἱμακουρίας κλιθεὶς [παρὰ] πόρῳ Αλφειοῦ, Nunc τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet è longinquo, longè coruscat*, ἐν δρόμοις, τᾶν Ο. *inter certamina Olympiaca*: quippe quæ in vicinis locis habentur: ut Ol. X. 29. ἀγῶνα ἐξαίρετον ὃν ἀρχαίῳ σάματι πὰρ Πέλοπος βίᾳ Ἡρακλέος ἐκτίσσατο. conf. Pausan. V. 13, &c. HEYNE. Egregia ac certissima interpretatio! ubi vide plura. 266.

154—156. ἵνα] *ubi*, &c. —ἀκμαί τ' ἰσχύες θρασύπονοι, *et vigores roboris*.

159—165. —τὸ δ' ἀεὶ παράμερον ἐσλὸν,] *Atque hæc constanter permanens felicitas*, [ἐσλὸν, Dor. pro ἐσθλὸν, *bonum*] ἔρχεται ὕπατον π. β. *venit summa*, i. e. *summa est quæ contingat ulli mortali*. Εμὲ, &c. *Me autem oportet illum* Hieronem scil.] *coronare equestri lege* [i. e. quo modo decet illum qui victoriam equestrem reportaverit coronari] *Æolico carmine*. Sic Horat. —*Æolium carmen ad Italos deduxisse modos*. Lib. III. Od. 30. v. 13. Ad quem locum ita doctissimus Jani: *Æolium carmen*, h. poësin lyricam; quia primi apud Græcos magni poëtæ lyrici, quos imprimis imitabatur noster, Lesbii, Æolicâque dialecto usi. Conf. Lib. II Od. 13. v. 24. IV. 3. 12. et IV. 9. 12. item II. 13. 24. Sic etiam T. Gray poëta verè sublimis; in ipso init. primæ Odes suæ Pindaricæ: *Awake, Æolian lyre, awake*, &c. ubi vide notam ipsius auctoris; et quæ ad locum annotavit Gul. Mason, et ipse eximius poëta.

165—170. —πέποιθα δὲ] Ordo est: πέποιθα δὲ μὴ δαιδαλωσέμεν κλυταῖσι πτυχαῖς ὕμνων τινὰ ἄλλον ξένον τῶν γε νῦν [κατ'] ἀμφότερα, ἵδριν τε καλῶν, ἢ κυριώτερον [κατὰ] δύναμιν. *Mihi autem persuadeo me celebraturum inclytis hymnorum strophis nullum alium hospitem eorum qui nunc sunt*, quod ad horum *utrumque* attinet nimirùm *aut peritiorem rerum honestarum aut præstantiorem potentiâ*. Non hic sibi respondere putat Heynius τε et ἢ. Interdùm tamen invenimus pro ἢ—ἢ, καὶ —καὶ—*aut*—*aut*: Undè colligimus eodem modo usurpare

266. licere τε—ἢ. Idem vir celeberrimus ante ἴδριν subintelligit μᾶλλον. * ὕμνων πτυχαῖς ad ambitus Stropharum videtur spectare. Nam πτυχαὶ sunt περιβολαί. HEYNE.

171—174. Θεὸς ἐπίτροπος, &c.] Constructionem insolitam esse putat Heynius —μηδεται ταῖς μερίμναις· nam μηδεσθαί τι vulgò dicitur, ut sæpè apud Homerum. Proponit igitur: θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖς μερίμναις, μήδεται [αὐτῶν.] * Hermannus in Comment. de Metr. Pind. inquit, " In his verbis θεὸς, κ. " τ. λ. duplex vitium est. Nam nec μήδεται dativo jungi po- " test, et illa ἔχων τοῦτο κῆδος, quocunque modo interpreteris, " vehementer frigent. Quare vereor ne unius literæ mu- " tatione scribendum sit. θεὸς, ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖσι, μήδεται " ἑκὼν τοῦτο κῆδος, Ἱέρων, μερίμναισιν. Deus, inquit, auctor re- " bus tuis gerendis, lubens hanc curam meditatur."

174—179. —εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι] scil. τὲ ὁ θεὸς, i. e. si tibi favere pergit deus, &c. GEDIKE, probante Heynio. κεν ἔλπομαι κλεΐξειν [τὲ] σῦν θοῷ ἅρματι, δι' οὗ σὺ δηλόνοτι νικήσεις. *Schol.*] εὑρὼν ἔτι γλυκυτέραν ὁδὸν λόγων, ἐπίκυρον, *sperem me celebraturum* te *cum quadrigâ celeri* [multò enim nobilior et illustrior erat victoria curulis quam equestris. GEDIKE.] *nactum viam adhuc jucundiorem verborum adjuvantem me.* Alii interpretantur aliter. Vide Heynii Additamenta. τὸ δὲ Κρόνιον, ἀκροτήριον τῆς Πίσης· περὶ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ Ολύμπια. *Schol.* * Pro κλεΐξειν, fut. v. κλεΐζω, *celebro*, dedi κλεΐξαι infinit. aor. 1. cum quo κεν supra struendum est, minime cum ἔλπομαι: solæcum enim est qualibet dialecto particulam κὲν vel ἂν cum indicativo præsentis vel quovis futuri modo struere.

267. 179, 180. —ἐμοὶ μὲν ὧν—] *Mihi quidem igitur Musa validissimum robore telum servat.* Loquitur de *vi poëticâ*, quam cum telis comparare solet. GEDIKE.

181, 182. —τὸ δ' ἔσχατον—] *supremum autem fastigiatur regibus.*

182—188. μηκέτι, &c.] μηκέτι περίβλεπε καὶ ζήτει τῆς οὔσης εὐδαιμονίας ἐν σοὶ μείζονα· ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον, βασιλεὺς γενόμενος, —Εἴη σε] ὁ νοῦς· εἴη δὲ σὲ μὲν τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζώμεν, ἐν ὕψει καὶ εὐδαιμονίᾳ διαζῇν, ἐμὲ δὲ τοσαῦτα τοῖς νικηφόραις διαλέγεσθαι, τοῖς ἐγκωμίοις προφανῆ καὶ ἐπίσημον ὄντα διὰ τὴν σοφίαν ἐν τοῖς Ἕλλησιν. *Schol.* Novissimis verbis non satis confido. 184, sqq. Vellem τοῦτον commodè pro τοιοῦτον dici posse, nec ambiguitatem propter χρόνον oriri, τοῦτον χρόνον, substituunt scholia ὃν ζῶμεν. At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potiùs *ad tempus illud, quo victoriam curulem consequuturus es.* Hoc tamen parùm placere potest. Expectes πάντα χρόνον· τοσσάδε grammaticè non potest esse nisi vel τοιούτως, vel pro τοσοῦτο, *cousque ad illud usque tempus.* HEYNE. *Noli spectare*

alterius. Utinam et tu talis in sublimi diu incedas; et ego 267.
inter tantos victores verser, conspicuus canendi arte inter Græcos ubique. Koppe. Conf. Horat. Lib. I. Od. I. in fine.

---

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι Ἅρματι,] *Olymp. II.* Theroni Agrigentino *curru victori.* Γέγραπται Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ, ἅρματι νενικηκότι τὴν ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα· ἦν δὲ ὁ Θήρων ἀνέκαθεν ἀπὸ Οἰδιπόδος· ἐκήδευσε δὲ Γέλωνι τῷ τυράννῳ, ἐπιδοὺς αὐτῷ τὴν θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον προσωνομάσθη νομίσμα· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Θήρων τοῦ Πολυζήλου τοῦ ἀδελφοῦ Ἱέρωνος ἔγημε θυγατέρα, καθ' ἃ φησὶ Τίμαιος· ἦν δὲ Θήρων υἱὸς Αἰνησιδάμου. *Schol.*

Argumentum.

Laudatur Theron Agrigentinus tyrannus, à victoriâ quam quadrijugo curru in Olympiis est adeptus; item à justitiâ, liberalitate, fortitudine, et majorum claritudine; quorum fortunam occasione sumptâ attingit. Tum digressiones ad Semelen, Junonem, Peleum, Achillem, aliosque intertexit: atque obiter loca Beatorum, et Damnatorum apud inferos designat. Tandem concludit Odam sui carminis et Theronis liberalitatis laude. *Edit. Oxon.* 1697. *fol.*

Ver. 1. Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι,] οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάσσοντες. πρῶτον γὰρ τὰ ἄσματα συντίθενται· εἶθ' οὕτω πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ λύρα ἁρμόζεται. *Schol.* Est autem ἀποστροφὴ ad ipsos hymnos, vel potiùs ad Musam, hoc est, δύναμιν ποιητικὴν, cujus beneficio componebat hymnos quos excitare studet. Sicut etiam Horat. Lib. I. Od. 12. hæc imitatus, ad Clio accommodavit; *Quem virum, aut heroa, lyrâ vel acri Tibiâ sumes celebrare Clio, Quem Deum?* &c. ubi inverso ordine, ponit *virum, Heroa, deum;* contra quam Pindarus, θεὸν, ἥρωα, ἄνδρα, Schmidt. Vide doctissimum Jani, ad locum Horat. citatum.

7. Ἀκρόθινα πολέμου·] πρὸς Αὐγέαν πολεμήσας, τῆς Ἠλίδος τύ- 268.
ραννον, καὶ νικήσας, ἐκ τῆς λαφυραγωγίας τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύρων προσαγαγὼν ἔκτισε τὸν ἀγῶνα. *Schol.*

15. Κάμοντες —] οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος πρῶτον μὲν ἦλθον εἰς Γέλλαν· κἀκεῖθεν εἰς Ἀκράγαντα. *Idem.*

16. * Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα Ποταμοῦ] Οἴκημα δὲ ποταμοῦ τὴν πόλιν εἶπε, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν. *Idem.*

18, 19. * αἰών τ' ἔφεπε μόρσιμος,] *Tum vita eos excepit felix.*

268. μόρσιμος, quod sæpe est *fatalis*, hic potius sonat *a fato destinatus*. Vide infra ad v. 70.

23—25. Ἔδος Ολύμπε ἡμῶν,] διοικῶν τὸ ἔδαφος τοῦ οὐρανοῦ, ἤγουν τὸν οὐρανόν· καὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἄθλων· τουτέστι καὶ τὰ ἐξαίρετα ἆθλα τὰ ἐν Ολυμπίᾳ διδόμενα, καὶ τὸ βεῦμα τοῦ Αλφειοῦ, ἤγουν τὸν Αλφειόν. *Schol.* Alpheus enim præ ceteris fluminibus Jovi curæ cordique esse credebatur. Vide Paus. V. 13. GEDIKE.

* κόμιτον] *Cura, tuere.*

29—33. Τῶν δὲ πεπραγμένων, &c.] Hæsi in prioribus, quod justè et *injustè* facta de Theronis majoribus (nam de his agit. cf. c. 15.) prædicat. Verùm video interpungendum esse aliter et ἐν δίκᾳ καὶ παρὰ δίκαν referendum ad sqq. *Ex præteritis mutari potest nihil ullo modo, nec per fas nec per nefas: ὁ χρόνος οὐ δύναιτο ἐν δίκᾳ καὶ παρὰ δίκαν θέμει ἀποίητόν τι τῶν πεπρεγμένων.* HEYNE.

269. 39. Ἕπεται δὲ λόγος—] οὗτος ὁ λόγος ἀκολουθεῖ, ἤτοι ἁρμόζει καὶ ταῖς τοῦ Κάδμε κόραις· μεγάλων γὰρ κακῶν τυχοῦσαι (Ινὼ, Σεμέλη, Αὐτονόη, Αγαυὴ,) πάλιν ἐκ μεταβολῆς μεγάλων ἀγαθῶν ἐκοινώνησαν. εἰ δὲ τῶν Κάδμε θυγατέρων τὸ παράδειγμα φέρει, ἐπεὶ ὁ Θήρων, ἄνωθεν Θηβαῖος, εἰ Λαΐου ἀνάγει τὸ γένος. *Schol.* εὐθρόνοις, i. e. quæ meliori antea fortunâ usæ, quasi *in solio felicitatis* collocatæ erant.—Sed possit etiam epitheton hoc referri ad præsentem filiarum Cadmi conditionem, vel ad earum divinitatem. GEDIKE.

44—50. Ζώει μὲν, &c.] Primum exemplum Semeles, filiæ Cadmi, quæ fulmine interempta, in Divarum numerum fuit relata. Vide Ovid. Met. lib. 3. SCHMIDT. παῖς ὁ πισσοφόρος] ὁ Διόνυσος. *Schol.*

51. Λέγοντι—] i. e. Λέγουσι— Secundum exemplum Inûs, alterius filiæ Cadmi, quæ furore correpta in mare se præcipitavit; sed in Nereidum numerum recepta est, et nunc Leucothoæ nomen habet. Vide Homer. Odyss. ε, et Ovid. Met. lib. 4. SCHMIDT. * Vide etiam Eurip. Med. v. 1280. et sqq.

55—61. Ητοι, &c.] Sic construe: Ητοι πείρας θανάτου βροτῶν ἕ τι κέκριται. *Certè terminus mortis* [i. e. mors.] *mortalium non omninò cognitus est*, οὐδὲ [κέκριται] ὁπότι τελευτήσομεν ἡσύχιμον ἡμέραν, παῖδ' ἠλίου, σὺν ἀτιμείᾳ ἀγαθᾷ, *neque cognitum est quandò finiemus diem tranquillum, filium Solis, integro cum bono.* παῖδα δὲ ἡλίε—inquit Scholiastes, τὴν ἡμέραν καλεῖ, ἐπεὶ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν γεννᾷ ἀπατέλλων.

270. 63, 64. Εὐθυμιᾶν] Dor. gen. pl. pro εὐθυμιῶν, θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐκ οἶον τέ ἐστιν ἀνθρώπους ὄντας ἀεὶ ἐν εὐθυμίᾳ διάγειν, ἀλλὰ πάντας καὶ ἀτόποις ἐντυγχάνειν, ἀνάγκη. *Schol.* * Sensus est. *Vicissitudines variæ rerum secundarum et adversarum* μετίδωσαν

ἐς ἄνδρας, *hominibus contingere solent.* μετέρχονται, ἐπέρχονται. 270.
Sic Heynius.

65. Οὕτω δὲ, &c.] *Atque sic Parca, quæ tuetur paternam eorum lætam fortunam, cum divinâ opulentiâ conjunctam, eos ducit ad aliquam contrariam cladem alio tempore.* Pro ἄγει Heynius legendum conjicit ἄγεν, ut sit temporis præt. imperf. —μόριμος υἱὸς, *fatalis filius*—Œdipus scil. Vide Soph. Œd. Tyran. * πῆμα παλιντράπελον est *infortunium a felicitate conversum.*

74. ἀλλαλοφονίᾳ] Ἐτεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀνεῖλον. *Schol.*

78. Νέοις ἐν ἀέθλοις] Non accipiam nisi de *certaminibus juvenum*, nam oppon. μάχαι πολέμου. Locus omninò Epigonos respicit: in quorum laudibus etiam ἀγῶνες, ut in laudibus etiam τῶν ἑπτὰ fuere—Vide Eurip. Med. 48. Heyne.

82—86. Ὅθεν σπέρματος ε. ρ.] ἀφ' οὗ γένους τῷ Θερσάνδρῳ ἔχουσι τὴν ῥίζαν οἱ περὶ Θήρωνα· τὸ δὲ γένος Λαΐου καὶ Οἰδίποδος ὁ Θήρων οὕτω κατάγει. Λαΐου Οἰδίπους· τούτου, Πολυνείκης· οὗ Θέρσανδρος· οὗ Τισσαμενός· οὗ, Αντεσίων· οὗ, Θήρας· οὗ Σάμος· οὗτος ἔσχον υἱοὺς δύο. Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον· ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινεν ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ· ὁ δὲ Τηλέμαχος κατῴκει ἐν χώρᾳ, ὅθεν συλλέξας δύναμιν ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ οὗ Χαλκιοπεύς· οὗ Αἰνησίδαμος· οὗ Θήρων. *Schol.* * Ordo est. πρέπει τὸν (υἱὸν) Αἰνησιδάμου ἔχοντα ῥίζαν σπέρματος ὅθεν, τυγχανέμεν ἐγκωμίων τε μελέων τε λυρᾶν.

87—93. Ολυμπίᾳ—] ἀντὶ τοῦ, ἐν Ολυμπίᾳ ἐνίκησεν· ἔσχε δὲ καὶ κοινὰς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ξενοκράτην νίκας, ἐν Ἰσθμῷ καὶ Πυθοῖ, —Ὁμόκλαρον] ἤτοι διὰ τὴν συγγένειαν φησίν, ἢ ὡς ὁμοῦ ἱπποτροφουντῶν αὐτῶν καὶ ἀγωνιζομένων καὶ ὁμοῦ νικησάντων τεθρίππῳ.— Ἄνθεα] τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων. —Δυωδεκαδρόμων] δωδεκάκις γὰρ περιήρχετο τὸν δρόμον τὰ τέλεια ἅρματα. *Schol.* Ordo est: [ἐν] Πυθῶνι δὲ τ' Ἰσθμοῖ καὶ αἱ χάριτες ἄγαγον [i. e. ἦγον] ἐς ἀδελφὸν ὁμόκλαρον ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκαδρόμων. Cæterùm ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν, *consortem in fratrem* dicitur quia, ut rectè observat Schmidius, victorias has, Pythicam et Isthmiacam Thero cum fratre Xenocrate habuit communem, eo quod communibus equis vicerunt.

93—100. —τὸ δὲ τυχεῖν—δυσφρόνων.] Sententiam habent, 271.
quam aliquoties repetit: *summâ voluptate frui victorem in certaminibus*, ut jam Olymp. I. 157. 8. 9. et universè Olymp. V. 34, sq. παραλύεσθαι τῶν δυσφρόνων, *à sollicitudine et ærumnâ liberari*, pro *frui gaudio*: ut solet poëta à contrariis rem designare; tum τὰ δύσφρονα, τὸ δύσφρον, pro δυσφροσύνη. Heyn. Ὁ πλοῦτος μὰν δεδαιδαλμένος ἀρεταῖς, *opulentia virtutibus ornata*, φέρει καιρὸν τῶν τε καὶ τῶν, *suppeditat occasionem nunc his nunc illis*, ὑπέχων βαθεῖαν μερίμναν ἀγροτέραν, vulgò interpretantur: *sustinentes profundam curam indagatricem* et venatricem, ar-

271. tium bonarum scil. nam hanc curam probè suffulcit et ornat ὁ πλοῦτος—Atque ita Schol. συνίτην ἴσχων τὴν φρονοῦσα πρὸς τὸ ἀγορεύειν [leg. ἀγρεύειν] τὰ καλὰ. Et addit: τῶν τι καὶ τῶν] ἀορίστως ἀντὶ τῶν πάντων.—ἀγροτέραν] τυτέσι ἀγριωτέκην τῶν καλῶν. Hujus loci agnoscit difficultatem Heynius. "Potest," inquit ille, "pro suo quisque sensu varia afferre: quod verò "rem in liquido constituat, nondum vidi." * Sensus hujus difficillimi loci hic esse videtur, Anglice, *riches indeed ornamented by great virtues, supports the lot of both prosperous and adverse fortune, bearing up under deep harassing cares.* v. 101. ἀστὴρ ἀρίζηλος ad πλοῦτος supra 96. referenda sunt.

102—106. εἰ δέ μιν ἴσχει τις, οἶδεν τὸ μέλλον, &c.] Hæc referenda sunt ad notionem non minùs obviam in poëtâ: *magnas opes, imprimis in civitate liberâ,* plerumque *comitatur* ὕβρις, quam h. l. designat voce ἀπάλαμνοι φρένες· *quicunque.* (εἴτις pro ὅστις) *dives est virtute instructus, qua ad res præclaras gerendas ùti possit, intelligit sibi abstinendum esse ab injuriâ, quia post mortem κατὰ γᾶς, ἐν Ἅιδου, pœnæ injustos manent;* [ἔτισαν pro τίνουσι. (Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.) τὰ δὲ pro τὰ γὰρ.] Heyn. q. d. Si quis πλοῦτον habent, eumque virtutibus exornat, ille plus aliis pietati studet: quandoquidem ex scriptis eruditorum quasi in futurum prospicit, et novit impiorum scelera, dum adhuc vivunt, condemnari, ubi verò mortui sunt, apud inferos graviter puniri. Quod nos in sacrâ scripturâ veriùs et rectiùs scimus. Schmidt. τῷ "ἀπάλαμνοι "φρένες" συναπτέον τὸ ἐνθάδε, ὅτι τῶν ἐνταῦθα ἀδίκων ἀπάλαμνοι φρένες αὐτίκα καὶ εὐθέως τιμωρίας καὶ ποινὰς ἐκτὶ διδώκασιν. —ἀπάλαμνοι ἀδιόρθωτοι, αἱ ἀπαιδαγώγητοι. *Schol.* * ἀπάλαμνοι φρένες, *indomitæ mentes.*

106. —τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ] *Namque delicta in hoc Jovis imperio*— i. e. *in hac vitâ;* nam ut Neptuno maris, Plutoni inferorum, ita Jovi cœli et terræ imperium Poëtæ attribuunt. Schmidt. * ἐχθρᾷ λόγον φράσας ἀνάγκᾳ, *sententiam dicens inexorabili fato.*

109. *Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεί,] Sequitur pulcherrima Beatorum insularum descriptio.

272. 117—119. —παρὰ μὲν τιμίοις θεῶν] Non cum Schol. intelligo de *Plutone* et *Proserpinâ*, ut sit pro τιμίοις θεοῖς, sed potiùs de *amicis deorum, Æaco, Minoë, Rhadamantho.* Gedike. εὐορκίαις] τυτέστι τρόποις εὐσεβέσι καὶ δικαίοις. *Schol.*

121. τοὶ δ'—] ἦγεν οἱ τῆς ἑτέρας μέριδος, οἱ κακοὶ δηλονότι, καὶ ἀπαιδαγωγήτως ἔχοντες γνάμας, πόνον ἀκχέοντι, τυτέσιν ὑφιστανται. *Schol.* ἀκχέοντι, Dor. pro ἀκχέωσι, inserto κ ob metrum.

123—127. Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν, &c.] Insulæ Beatorum sitæ sunt *in oceano* [hinc v. 129. ἀκτιαῖδες αὖραι,] et illis tantummodo patent, qui, iteratâ Palingenesi tribusque in terrâ vitis

peractis, omnem vitiorum labem exuerunt, eoque quasi in *heroum* numerum sunt recepti.—Scio equidem, à plurimis veterum scriptorum *Insulas Beatorum* non distingui solere ab *Elysio*. Sed Pindarus omninò h. l. distinguit, illasque altiorem felicitatis post mortem gradum, pluribus demùm in Orco purgationibus commerendum, continere innuit.—Legatur imprimis vir summus Heyne in doctissimis Excursionibus ad Virg. Æn. VI.—ἔτειλαν, *perfecerunt*. Hesych. τέλλεται, ἀνύεται· et τέλλον, ἐποίουν. GEDIKE. ὅσοι δὲ ἐκαρτέρησαν μέχρι τριῶν ἐμψυχωσέων εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη, εἴς τε τὸν ἐν ᾅδου μετὰ θάνατον, εἴς τε τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, δίκαιοι γένεσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ὁσίαν φυλᾶξαι, οὗτοι ἐστάλησαν εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεύς· ὁ ἐστὶν, εἰς τὰς μακάρων νήσους ἔνθα Κρόνος ἔχει τὴν ἐνεῖ κατοίκησιν· ἐν αἷς νήσοις πλησίον οὔσαις τοῦ ὠκεανοῦ, αἱ πλεῖσται καὶ ἡδεῖαι αὖραι τέρπουσαι πνέουσι· καὶ τὰ ἐν αὐταῖς ἄνθη, ὡς χρυσὸς στίλβει· τὰ μὲν, ὄντα ἐκ τῆς γῆς· τὰ δὲ ἐκ τῶν δένδρων τῶν ἐν τῇ χέρσῳ· τὰ δὲ, ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀποῤῥοίας τρεφόμενα, οἱονεὶ ῥόδα, ὑάκινθοι, ἴα· ταῦτα γὰρ ὕδατι τρέφεται· ἐξ ὧν ἀνθέων οἱ δίκαιοι ταῖς ἑαυτῶν χερσὶν, ὅρμους πλέκουσι καὶ στεφάνους· ἐνδείκνυται δὲ τὶ ὑπερβάλλον τῆς τέρψεως· τὴν δὲ τῆς μετεμψυχώσεως γνώμην Πυθαγόρας πρῶτος εἰσηγήσατο· ᾧ νῦν ὁ Πίνδαρος ἀκολουθεῖ. *Schol.* Κρόνου τύρσιν, *ad Saturni arcem*, seu *regiam*. Saturnus igitur h. l. contra vulgarem Mythographorum opinionem fingitur supremus insularum beatorum [non Elysii] Præses. GEDIKE. 272.

130. —ἄνθεμα δὲ] Sane ἄνθεμα possint ad duo tantum genera revocari, arborum et aquaticarum plantarum; melius tamen θ' apponas post δενδρέων, ut sit: τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων θ' ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει· mutatâ orationis formâ pro τὰ μὲν ἐκ χερσοῦ seu γῆς, τὰ δὲ ἀπὸ δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὕδατος. HEYNE.

149—154. —Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος, &c.] Longâ digressione usus tandem ad Theronis laudes regreditur, quas ut pluris Thero faciat, prius sua carmina commendat, ut intelligat ille, se non à vulgari poëtâ laudari. Comparat carmina sua cum sagittis quæ allegoria satis frequens apud Nostrum.—ὑπ' ἀγκῶνος. Eodem sensu apud Theocr. XVII, 30. ὑπωλένος φαρέτρα. GEDIKE. —φωνᾶντα [contractè pro φωνάεντα, quod Dor. pro φωνήεντα—] συνετοῖσι· ἐς δὲ τὸ πᾶν, ἑρμηνέων χατίζει, *sonantes intelligentibus; ad vulgus autem interpretibus indigent*. Quibus verbis designandas voluit duas suas odas nobilissimas Pindaricas, poëta præstantissimus Thomas Gray. 273.

154—159. —σοφὸς—φυᾷ] ἀντὶ τοῦ φύσει, τουτέστιν ἀπὸ φύσεως· οἱ μάθοντες δὲ, ἀντὶ τοῦ οἱ ἀπὸ μαθήσεως δὲ εἰδότες καὶ οὐκ ἀπὸ φύσεως, πρὸς τὸν ἔχοντα δηλονότι τὴν ἰσχὺν ἀπὸ φύσεως, ὥσπερ κόρακες, λάβρως γαρύουσιν.— *Schol.* —Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον. *Pindar compares himself to the eagle, and his enemies to the ravens that croak and clamour in vain below, while it pursues its flight,*

273. *regardless of their noise.* Gray; ad oden suam, [v. 115.] quæ inscribitur: *The Progress of Poesy.* Observandum γαρύετον esse dualis numeri et κόρακες pluralis; quod rectè quod ad sensum habet, si cum Scholiaste intelligere licet *Bacchylidem* et *Simonidem.* "Malo," inquit Heynius, "cum "Dawesio stare Misc. crit. p. 52. [Edit. Burgess.] In resti- "tuendo γαρύεμεν, et loca in quibus dualis de pluribus dictus "occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: "Etsi contra sentiunt viri docti ut Ern. ad Il. ά, 569. "Lennep. ad Greg. Cor. p. 97." [Vauvill. ad Soph. Antigon. p. 55. et Burgess ad hunc Dawes. locum. Vide suprà p. 24. ad Od. ϑ', 35.] "Erit sic: μαθόντες δὲ, *(qui "non ingenio evecti, sed mero studio et usu progressi ad ar- "tem lyricam)* εἰσὶ λάβροι γαρύεμεν [σὺν] παγγλωσσίᾳ ὡς κόρα- "κες [scil. λάβροι εἰσι γαρύειν] ἄκραντα πρὸς ὄρνιχα θεῖον Διός."

161. Τίνα βάλλομεν] τουτέστι ἐγκωμιάζομεν. —μαλθακᾶς] τοῦτο εἶπε θεραπεύων τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου· τὸ γὰρ ἀπὸ τόξου βαλεῖν, ὡς φησὶ, δυσφρονός ἐστι κατὰ τοῦ βαλλομένου. *Schol.*

164. —ἐπί τοι, &c.] Ordo est: τοι τανύσαις [Dor. pro τανύσας] ἐπ' Ακράγαντι αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ, *Sanè, in Agrigentum intendens, proferam jusjurandum veraci mente,* &c.—ἄνδρα πραπίσι μᾶλλον εὐεργέτην φίλοις ἀφθονέστερον τε [κατὰ] χέρα Θήρωνος. Possint et φίλοις πραπίσι conjungi. * i. e. virum animo in amicos magis beneficum. πραπὶς in plurali sæpe apud Homerum occurrit sensu, *præcordia, solertia.* Vide Il. ά. v. 608.

274. 173. —Αλλ' αἶνον ἔβα κόρος, &c.] Κάπυς καὶ Ἱπποκράτης Θήρωνος ησαν ἀνέψιοι· οὗτοι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες, ὡς ἑώρων ἠυξημένην αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, φθονοῦντες πόλεμον ᾔραντο πρὸς αὐτὸν· ὁ δὲ, συμβαλὼν αὐτοῖς περὶ τὴν Ἱμέραν, ἐνίκησεν. —αἶνον] τὸν ἔπαινον, τὴν δόξαν τοῦ Θήρωνος. Κόρος δὲ ὕβρις· αἰνίττεται δὲ καὶ τὴν γενομένην πρὸς Ἱέρωνα ἔχθραν. λαλαγῆσαι] θορυβῆσαι] λόγῳ. —κρύφον] κρύψιν. *Schol.* ἔβα pro ἐπέβα. *Gloriam ejus invasit furiosorum hominum insolentia, injustè se opponens, eumque impugnans, cupiens obstrepere et egregia Theronis facinora pravis factis* [e. g. calumniis] *obscurare* atque obterere. In τὸ λαλαγῆσαι vitium latere videtur. Gedike. * Confert Hermannus in Comment. de Metris Pind. Eurip. Hippol. 234. ὄρος βᾶσα et 1381. καὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει. Ibidem v. 841. pariter, ut hic, ἔβα cum ἐπέβα permutatum fuit.

178. —ἐπεὶ ψάμμος, &c.] ὥσπερ ἡ ψάμμος, οὐκ ἂν ἀριθμῷ περιληφθείη, οὕτως ἀμέτρητος Θήρων ταῖς εὐποιΐαις. *Schol.*

---

* ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.] *Pindari Pythia.* Πύθια μὲν οὖν ἐκλήθη ὁ ἀγὼν ἀπὸ τοῦ τόπου· τῷ δὲ τόπῳ ἦν τὸ ὄνομα Πυθὼ, ἤτοι παρὰ

πυνθάνεσθαι τοὺς ἀφικνουμένους, ἢ παρὰ τὸ σήπεσθαι τὸν Πυθῶνα ἐν αὐτῇ· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον, Νάπη· εἶτα Πετρήισσα· εἶτα Κρίσσα· εἶτα Πυθώ. *Schol.* 274.

† ἸΕΡΩΝΙ—] *Pyth. I.* HIERONI ÆTNÆO SYRACUSANO *curru victori.* Γέγραπται μὲν ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι· ὁ δὲ Ἱέρων τὴν Κατάνην ἀνακτίσας, ὠμωνύμως τῷ παρακειμένῳ ὄρει Αἴτναν προσηγόρευσε, καὶ Αἰτναῖον ἑαυτὸν, κατὰ τοὺς ἀγῶνας νικῶν, ἀνεκήρυξεν. Ἁρματι] ἐνίκησε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν μὲν εἰκοστὴν ἕκτην Πυθιάδα καὶ τὴν ἑξῆς κελήτι· τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐννάτην, ἅρματι, εἰς ἣν ὁ ὑποκείμενος ἐπινικίος τέτακται. *Idem.*

ARGUMENTUM.

Proxima hujus carminis occasio et causa fuit Hieronis victoria curulis, Pythicis ludis (Pythiade XXIX. i. e. Olymp. LXXVI. 3.) reportata. Regreditur tamen poëta ad anteriora Hieronis facta et fata. Evenerant enim non multò antè, quæ in carmine ad Hieronis laudem composito omitti nec poterant nec debebant. Etenim Hiero paucis ante annis Ol. LXXVI. 1. ut ex Diodoro Sic. apparet l. XI. c. 49.) priscos urbis Catanæ incolas expulerat, novamque, quam in eorum locum deduxerat coloniam, è Peloponneso præcipuè conscriptam, Ætnam vocaverat, monti, cui subjacebat, cognominem. Hinc urbs ista Hieroni adeo cordi fuit, ut in illius gloriam in victoriâ hac Pythicâ Ætnæum se proclamari juberet. Quare non alienum erat, historiam recentis coloniæ adeò à conditore dilectæ carmini huic inserere. Porrò, vix dum deductâ coloniâ,* Ætnæorum ignium eruptio evenit, quæ quamquam urbi tunc non ut postea (Ol. LXXXVIII. 3. vid. Thucydid. lib. III. ad fin. et 631. A. U. C. vid. Oros. lib. V. 13.) perniciosa fuit, poëtam tamen non poterat non permovere, ut terribilem istam naturæ vim et impetum vivis pingeret coloribus, Deosque rogaret, ut Catanam monti ignifero adeo vicinam, in posterum quoque tueri vellent. Tandem Hiero tertio anno Ol. LXXVI. (Diod. XI. 51.) hinc quinto anno ante Pythicam victoriam hoc carmine celebratam, prælio navali viceret Hetruscos, Cumæis, quos illi oppresserant, opitulatus. Id quoque poëta non poterat præ-

* Eo ipso nimirum anno, quo colonia erat deducta, vel uno tantum anno post. Id apparet ex Thucydide, qui (lib. III. c. ult.) eruptionem Ætnæ commemorat ad finem tertii anni Olympiadis LXXXVIII. factam, simulque mentionem facit prioris eruptionis anno ante illam quinquagesimo factæ, i. e. Olympiadis LXXVI. vel primo anno, quo ipse Ætnam coloniam Hiero constituerat, vel saltem altero, si de anno quinquagesimo vertente necdum comlpeto locum interpretari malis.

274. termittere, non magis quam cruentam victoriam, quam paulò ante (Olymp. LXXV. 1. conf. Diod XI. 20. sqq.) Gelo, qui tum præerat Syracusis, cum fratre et successore Hierone, de Carthaginiensibus reportârat.

Hæc si teneantur, non obscurus erit carminis nexus. Incipit à laude lyræ Apollinis (præsidis ludorum Pythicorum,) ejusque vim exemplo comprobat Musarum, Jovis, aquilæ ejus, Martis, denique Typhoëi, quem non, ut illos, voluptate sed terrore compleat deorum in Olympo concentus. Sic transit ad consummatissimam Ætnæ ardentis terrorum imaginem (cum quâ conferenda imprimis Virgilii descriptio Æn. III. 571, sqq. quam ex Pindaro Romanum poëtam hausisse censent Macrobius Sat. v. 17. et Gellius XVII. 10. Idem porrò argumentum præter multos alios tractavit Æschylus, qui, quum in Prometheo ver. 361, sqq. Ætnæ vim describit, ad eandem eruptionem, præsertim ver. 367, respexisse videtur, quam hoc carmine Pindarus spectavit.) Jam facilis transitus erat ad urbem Ætnam, et ab hâc ad conditorem coloniæ, Hieronem, ejusque in Pythicis ludis reportatam victoriam, cum quâ satis aptè cohærent laudes, quæ ceteris illius rebus gestis, ad quas deinde digreditur, tribuit. Tum hortatur, ut pergat gloriosâ, quam ingressus sit, viâ; vota denique ac preces addit, quibus à diis petit, ut et in posterum Ætnam, Hieronis coloniam, ipsumque Hieronem curâ suâ amplecti ejusque gloriam augere velint. GEDIKE.

Ver. 1—3. Χρύσια, &c.] Longum foret doctorum virorum in hâc sententiâ ordinandâ enumerare discrepantias; verus ordo videtur esse: Χρυσία φόρμιγξ, Απόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων Μουσῶν σύνδικον! *O aurea cithara, Apollinis et Musarum violaceos crines habentium adjutrix possessio!* quod ornatè dictum putat Heynius pro simplici: φόρμιγξ σύνδικος Απόλλωνος καὶ Μουσῶν. Angl. *O Lyre, associate of Apollo and the Muses!* * ξύνδικον κτέανον mihi significare videtur Anglice, *equally* (i. e. with equal right) *the possession of Apollo and the purple-haired Muses.*

4—7. Τᾶς ἀκούει μὶν βάσις, &c.] ἕπεται ὁ τῶν χορευτῶν ῥυθμός. *Schol.* τᾶς, Dor. pro τῆς. quod pro ἧς. —ἀγλαΐας ἀρχὰ] ἀμφίβολον, πότερον ἡ βάσις ἀγλαΐας ἀρχὴ οὖσα, ἢ σὺ, ὦ κιθάρα, ἀγλαΐας τυγχάνεις ἀρχή. *Schol.* Prior interpretatio sic se habet Angl. —*whom the step, ushering in the festive joy, obeys.* posterior, quæ forsan vera sic: *whom the step obeys. O thou Sovereign of the festive joy: the Singers too obey thy notes, whenever, gently-touched, thou performest the preludes of the choir-leading hymns.* προοίμιον, quod pro προοίμιον, uti rectè observavit Gedikius, pro toto hymno sumitur, ἀμβολὰς,

pro ἀναβολάς. Hæc autem optimè illustrant sequentia præstantissimi poëtæ Lyrici Anglicani: *Thee the voice, the dance obey. Temper'd to thy warbled lay.* Gray's Progress of Poesy, I. 3. ὁ δὲ νοῦς· ἧς (σοῦ, ὦ κιθάρα) κατακούει μὲν ἡ τῶν ποδῶν κρεῦσις τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς διαχύσεως ἀρχὴ οὖσα· πείθονται δὲ καὶ οἱ ἀοιδοὶ τοῖς σοῖς συνθήμασιν, ὅταν τῶν προοιμίων, τῶν ἡγουμένων τῶν χορῶν, τὰς προσαναφωνήσεις καὶ κρούσεις, διακινουμένη κατασκευάζῃς. *Schol.* 274.

8. Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις ἀενάου πυρός·] Poëticè pro ἀέναον πῦρ τοῦ αἰχμητοῦ κεραυνοῦ. Sensus est; Jupiter ipse cantu Musarum delinitus in dulcem quasi soporem solvitur, ita ut fulmen excidat manibus et extinguatur. αἰχματὰς κεραυνὸς est *fulmen cuspidatum.* Gedike.

9—14. Ἀενάου πυρός.] τὸ ἀέναον κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τίθεται. καταχρηστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ τάττει, ἀντὶ τοῦ ἄσβεστον· σκάπτῳ Δωρικῶς, τῷ σκήπτρῳ. —Διὸς αἰετὸς] πάνυ γὰρ διετύπωσεν, ὅτι δὴ ὁ ἀετὸς ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ, καὶ κατακηλούμενος ταῖς Μουσικαῖς ᾠδαῖς εἰς ὕπνον κατάγεται, ἀμφοτέρας χαλάσας τὰς πτέρυγας, καὶ ταλαντευόμενος καὶ ζυγοστατούμενος. —v. 14. κατέχευας, φησίν, ὦ κιθάρα, ἁπαλὸν καὶ ἡδὺ κλεῖθρον κατὰ τῶν βλεφάρων, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὕπνον καταφερόμενος ὑπὸ σοῦ, ὦ κιθάρα, ὁ ἀετὸς αἰωρεῖται τὸν νῶτον ἐπὶ θάτερα ῥέπων. *Schol.*

10. —ἀνὰ σκάπτῳ—] Nihil hoc loco expressius cogitari potest ad vim Musices declarandam. Aquila, Jovis sceptro insidens, obdormiscit alis utrinque pendentibus, et nutat in sceptro.—Aquila Jovis, plerumque Jovis pedibus astans aut propter eum volans fingitur. Aquilam sceptro insidentem sumsit forsan poëta ex aliquo simulacro Jovis. Sed magis verisimile est, Phidiam in simulacro Jovis Olympii fingendo præter notum illum Homeri locum (Il. ά, 528, sqq.) respexisse quoque hunc nostrum locum. Finxit enim aquilam sceptro Jovis insidentem. [Vide Pausan. L. V. c. 11.] ὁ δὲ ὄρνις ὁ ἐπὶ τῷ σκήπτρῳ καθήμενος, ἐστὶν ὁ ἀετός. Gedike. χαλάξαις, pro χαλάξας, quod Dor. pro χαλάσας, à χαλάω, *laxo, remitto.*

13—16. —κελαινῶπιν—νεφέλαν—] De *somno* loquitur, quem cum *atrâ nebulâ* comparat. Κελαινῶπις fem. à masc. κελαινῶπης, quod non solùm est *nigris oculis præditus*, sed etiam *niger aspectu*, ut h. l. Gedike. [κατέχευας, *affundis.* De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6] ἀγκύλῳ κρατὶ intelligunt vulgò de *rostro adunco*, sed meliùs de aquilæ dormientis *inflexo et nutante capite.* ἅδυ κλαΐστρον βλεφάρων. Vulgare est: oculi *clauduntur* somno, pro quo lyricâ audaciâ ipse somnus dicitur *dulce palpebrarum claustrum.* Est autem κλαΐστρον Doricè dictum pro κληΐστρον, et hoc pro κλείσθρον aut κλείθρον, à κλείω, pro quo Doricè κλῴω. Gedike. 275.

275. 16—18. —*ὁ δὲ κνώσσων*, &c.] *κνώσσων—ὑπνοῦν, καθεύδων, κοιμᾶσθαι.* Hesychius. *ὑγρὸν νῶτον.* [Vide suprà ad Theocr. Idyll. I. v. 55.] Per se et origine suâ *τὸ ὑγρὸν* nihil aliud aut fuit aut esse potest quam *humidum, liquidum.* Accessêre indè notiones, ut fit, ab adjunctis: ut sit *molle*, hinc ut sit *flexile, mobile*, ferè quod Latinorum *lubricum.* Etiam h. l. *νῶτον ὑγρὸν*, per se, et vi vocis, nihil aliud esse potest, quam *flexile, inflexum.* Nam quod *intumuit* addunt viri docti tacitè ex alterâ voce *αἰωρεῖ.* Heyne. * [*ὑγρὸν νῶτον* nihil aliud hic significare potest quam *humidum tergum*, quæ significatio a vera rei specie ducitur: nam cum avis cujuscunque generis tergum attollit, plumæ quodammodo humidæ apparent, sive revera ita sint, seu spectantibus ita videantur. Periti rerum naturalium dicant annon avibus potestatem plumas e tergo unguendi natura dederit.] *ῥιπαῖσι*] *ταῖς βολιαῖς· λέγει δὲ τοῖς μέλεσιν· γραφικώτατα δὲ συνδιατιθέμενον τῇ ἡδονῇ καὶ θελγόμενον τὸν ἀετὸν ὑπετύπωσε. Schol.* Ὁ δὲ κνώσσων, &c. Angl. *But he slumbering heaves his flexile, his fluctuating back, subdued by thy strokes*, i. e. interprete Gedikio: *tuis* (lyræ Apollinis) *ictibus*, i. e. sonis et modis *delinitus.* Hæc numeris nobilissimis adumbravit Graius:—*Perching on the sceptred hand of Jove, thy magic lulls the feather'd king, With ruffled plumes, and flagging wing: Quench'd in dark clouds of slumber lie The terror of his beak and lightnings of his eye.* Progress of Poesy, I. 2. Cf. *Akenside's Hymn to the Naiads*, v. 265, sqq.

18—21. *βιατὰς Ἄρης*] Angl. *The impetuous Mars.* —*λιπὼν*, &c. *ὁ γὰρ ἰσχυρότατος Ἄρης τὴν τραχυτάτην τῶν δοράτων ἀκμὴν καταλιπὼν, τετίστι τὸν πόλεμον, εὐφραίνει τὴν καρδίαν. Schol. κῶμα, κοίμισμα, ὕπνος ληθώδης, καταφορὰ ὕπνου βαθέος.* Hesych. Non tamen de ipso *somno* intelligo, sed de quâdam mentis ecstasi et languore cum summæ voluptatis sensu conjuncto. Fingitur igitur h. l. Mars mollissimo et dulcissimo Musarum cantu quasi consopitus, ita ut hasta manu excidat. Gedike. *On Thracia's hills the Lord of War Has curb'd the fury of his car, And dropp'd his thirsty lance at thy command.* Gray's Progress of Poesy, ubi suprà.

21—24. *κῆλα*, &c.] *κῆλα δὲ τὰ ὑπὸ τῆς μουσικῆς θέλγματα. Schol.* Equidem ita jungo: *κῆλα δὲ* (sc. *τιὰ*) *θέλγει κῆ δαιμόνων φρένας ἀμφὶ σοφίᾳ Λατοΐδα τὲ Μοισᾶν τι. Tela* (tuæ sc. lyræ) *deliniunt Deorum quoque mentem* (ut h. l. Jovis et Martis) *per artem Apollinis et Musarum. ἀμφὶ* enim Nostro interdùm dicitur pro *διὰ.* Sic Pyth. 8, 47. Gedike. *βαθυκόλπος*, à quibusdam redditur *sinuosâ pallâ induta.* Sed præstat, judice Gedikio, de *mammosis* intelligere, ut dicatur pro *pulcra, et in flore ac vigore ætatis constituta.* Forsan Angl. *ample-*

bosomed. Vide Anacr. V. 14. * Prior significatio sine dubio præstat, scil. *sinuosa palla induta.* 275.

25—28. Ὅσσα δὲ, &c.] Respicit locum hunc Plutarch. [Opp. Tom. II. p. 1095. E.] Sensus: πάντα τὰ θεομισῆ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ πόντον καὶ κατὰ Τάρταρον, ἀτύζεται ἀΐοντα βοὰν Πιερίδων. [Respondet v. 56. *Absit à me,* ut θεομισὴς *sim:* εἴη Ζεῦ, εἴη τίν ἀνδάνειν) Itaque v. 29. καὶ ἀτύζεται ὁ Τύφως. HEYN.

29—33. Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ, &c.] Contradicere sibi videtur poeta, quum statim eundem Typhoëum sub Ætnâ jacere fingat. Sed utrumque idem est. Nam ἐν Ταρτάρῳ nihil aliud est quam penitùs sub terrâ. Scholiastes Æschyli ad Prometh. 351. de Typhoëo scribit, αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἴτνην τῷ Ταρτάρῳ ἐκρύβη. GEDIKE. Ὅς τε κεῖται ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ, &c. Et præsertim ille *qui jacet in horrendo Tartaro, Deorum hostis Typhos centiceps:* Nomen scribitur vel Τυφὼς, ώ. vel Τυφῶν, ῶνος vel Τυφάων, ονος. vel Τυφωεὺς, έως, ὁ. —ἑκατοντακάρανος] οὐκ ἀριθμητικῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πολυκέφαλος· ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀτύζεται· ἀποστρέφεται φησὶ καὶ ὁ Τυφὼν τὴν μουσικὴν, ὁ ἐν τῷ Ταρτάρῳ κείμενος· —στασιάζεται δὲ ἡ περὶ τοῦ Τυφῶνος ἱστορία· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ὄρει τῆς Βοιωτίας ὑποκεῖσθαι ἔφασαν, καὶ ὡς εἰσὶν αὐτόθι πυρὸς ἀναδόσεις· οἱ δὲ, ἐν Φρυγίᾳ· ἕτεροι δὲ ἐν Λυδίᾳ. Ἀρτέμων δέ τις ἱστορικὸς πιθανώτερον λογοποιεῖ· καθάπαξ γάρ φησι, πᾶν ὄρος, ἔχον πυρὸς ἀναδόσεις, ἐπὶ Τυφῶνι καίεται· ἐστὶ δὲ τὸ πιθανὸν ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ ὀνόματος ἱστορίας· τύφειν γὰρ τὸ καίειν· ὁ δὲ Πίνδαρος φησὶ τὸν Τυφῶνα ἐκ Κιλικίᾳ τεθάφθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος.—πολυώνυμον δὲ, ἀντὶ τοῦ πολλυθρύλλητον, διὰ τὸ ἀνατραφῆναι ἐν αὐτῷ τὸν Τυφῶνα. *Schol.* Κιλίκιον] Hinc Pyth. 8. 20. Typhoëus dicitur Κίλιξ ἑκατογκράνος, et Æschylus [Prom. 359.] eundem vocat Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρον· et Schol. Æschyli ad h. l. ἱστέον δὲ ὅτι ἐν Κιλικίᾳ μὲν ἐγγεννήθη ὁ Τυφὼς, ἐκολάσθη δὲ ἐν Σικελίᾳ. Ipsa autem celebrata Arima Homeri [Il. β', 783. εἰν Ἀρίμοις ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνὰς] Ciliciæ jam olim assignata sunt. vid. Strabo lib. XII. Steph. Byz. in v. Ἀρίμα. Mihi quidem εὐναὶ Typhoëi apud Homerum nihil aliud significare videntur quam h. l. ἄντρα, ita ut Homeri quoque locus non de sede Typhoëi devicti et puniti, sed de pristinâ illius habitatione, priusquam à Jove debellatus esset, intelligatur. GEDIKE. Cf. Apollodor. 1. 6. et ibi Heynium: itemque hujus viri doctissimi Excurs. II. ad Virg. Æneid. Lib. IX. nec non Jani, ad Hor. Lib. III. Od. 4. ver. 53.

34—39. Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας—] Nullum dubium est, poëtam dicere voluisse, Typhoëum, immanis staturæ gigantem, non solùm sub Ætnâ jacere, sed pertingere usque *ad campos Phlægræos* et ad *Vesuvium,* qui propè Cumas, eique qui [ut Noster h. l.] ex Italiâ ad Siciliam versùs tendit, *supra Cumas,* positi sunt. Sed respicitur omninò h. l. ad omnem illum Italiæ tractum circa Cumas, ignibus subterraneis æstuantem.

275. Gedike: apud quem vide plura. Sapienter poëta in obscuro positum reliquit phantasma, ne in cogitationem admittas, quomodo eidem monstro Italia supra Cumas (h. e. Campi Phlægræi) cum Siciliâ imposita esse possit: etsi caput campis illis, pectus Ætnæ subjectum fingere liceat. Heyn. Cæterùm Κύμας h. l. est genitiv. sing. non accus. plur. Est enim vel Κύμη, vel Κύμαι· ἁλιέρκεες] ἤτοι αἱ τὴν ἅλα ἕρκος ἔχουσαι, ἢ τῆς ἁλὸς αὐτῆς ἕρκος οὖσαι, διὰ τὸ μὴ συγχωρεῖν ἐπιπρόσθεν φέρεσθαι τὰ κύματα. *Schol.*

36—38. —κίων δ' οὐρανία] ἡ Αἴτνη, τὸ ὄρος· ἣν οὕτως ὠνόμασε, διὰ τὸ ὕψος ὑποστηρίζουσαν τὸν οὐρανόν· ὁ δὲ νοῦς· ἡ δὲ οὐρανία κίων συνέχει τὸν Τυφῶνα, ἡ κατὰ πᾶσαν ὥραν ἔτους χιονιζομένη καὶ τῆς ὀξείας χιόνης τροφὸς οὖσα· ἤγουν ἡ Αἴτνη· ὀξεῖαν δὲ τὴν χιόνα φησὶν παρὰ τὴν ψυχρότητα· ὅτι οἱ ἐφαπτόμενοι ὁμοιόν τι πάσχουσι τοῖς κεντουμένοις. *Schol.* Vice *Brydone's Tour in Sicily,* Vol. I. p. 249, sqq. et alibi passim; * et Edinburgh Encyclopædia Vol. I. sub Ætna.

40—42. Τᾶς ἐρεύγονται, &c.] Ordo est: τᾶς [i. e. ἧς—Ætna scil.] ἐκ μυχῶν παγαὶ ἁγνόταται ἀπλάτου πυρὸς ἐρεύγονται, *cujus ex cavernis* vel *crateribus fontes purissimi ingentis ignis eructantur,* ἄπλατος, Dor. pro ἄπλητος, *cui appropinquare impunè nemo potest:* ex α priv. et πελάω, vel πλάω, *appropinquo.* * παγαὶ πυρὸς dicuntur ἁγνόταται quia ignis in lustrationibus in usu sæpissime venit.

276. 42—46. —ποταμοὶ, &c.] *fluviique interdiu profundunt fluxum fumi candentem; sed in tenebris rubicunda flamma volvens saxa in profundum defert maris æquor cum fragore,* Sic Strabo: νύκτωρ μὲν οὖν καὶ φέγγη φαίνεται λαμπρὰ ἐκ τῆς κορυφῆς· μεθ' ἡμέραν δὲ καπνῷ καὶ ἀχλύϊ κατέχεται. Lib. VI. p. 420. B. (274.) De Ætnâ interdiu fumum et caliginem, noctu etiam flammas, per tenebras scilicet sub conspectum venientes, eructante, res nota est. Heyn. Conf. Virg. Æn. III, 571, sqq. et quæ protulit idem vir optimus in Exc. XV. Cæterùm hunc locum Pindari planè respexit Longinus, περὶ Ὑψ. § xxxv. sub fin. quod mirum est Pearcium ignorâsse.

47, 48. Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο—] Gedikius jungit Ἀφαίστοιο κρουνούς. [Angl. *torrents of fire.*] approbante Heynio. κεῖνο ἑρπετὸν Angl. *that reptile*—Typhoëum intelligit.

49—55. τέρας, &c.] θαυμαστὸν μὲν ἰδεῖν, θαυμαστὸν δὲ καὶ τῶν παριόντων καὶ ἑωρακότων ἀκοῦσαι. *Schol.* παριόντων regitur ab ἐκ subintellectâ. Sensus est, interprete Gedikio, non solum qui ipsi adfuerunt hasque regiones lustrârunt, stupent, sed illi etiam, qui ex peregrinantium narrationibus Ætnæ terrores noverunt. Quod et antea viderat et comprobaverat celeber. Heynius, idemque comprobavit etiam in Addit.—ἐν μελαμφύλλοις] τοῖς πολυδένδροις. Ζητητέον δὲ πῶς φησὶ τὸν Τυφῶν ἐνδε-

δέσθαι ταῖς τῆς Αἴτνης κορυφαῖς, ὃν φησὶν ὑπ' αὐτῇ κεῖσθαι; Ῥητέον 276.
δὲ ὅτι ὑπόκειται μὲν αὐτῷ τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὸν νῶτον. Ἐπίκειται δὲ τῷ στήθει ἡ Αἴτνη ὥσπερ δεσμὸς καὶ σχοινίον ἐν μέσῳ αὐτὸν συνέχουσα. (Verba poëtæ possunt optimè atque simplicissimè hoc modo reddi: Οἷον [ἐρπετὸν scil. vel τέρας] ἐνδέδεται μελαμφύλλοις [vel δέδεται ἐν μελαμφύλλοις— nam notum est ἐν sæpissimè construi cum dat. modi vel instrumenti] κορυφαῖς καὶ πέδῳ Αἴτνης· Angl. *what a tremendous monster is bound down by the woody tops and by the foot of Mount Ætna:* i. e. *by the whole of Mount Ætna from top to bottom: by the whole weight of Mount Ætna.* Χαράσσουσα] ἐπιξύουσα, ἐπινύττουσα· τὸ μὲν κεκλιμένοι νῶτον κεντεῖ ἐπιξύουσα, ἡ ὑποκειμένη τοῦ ἐδάφους κεντρώδης στρωμνή. Schol.

57—60. Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἀνδάνειν,] Vide suprà ad v. 25—28. Ἐπειδὴ τὸν περὶ τοῦ Τυφῶνος λόγων ἐκίνησε, καὶ τὰς τιμωρίας αὐτοῦ διεξῆλθεν, ὥσπερ φόβῳ διατεθεὶς πρὸς τὰ διηγημάτα, κατεύχεται τὸν Διὰ ἔχειν εὐμενῆ. Ὁ δὲ νοῦς, εἴη σοι, φησὶν, ὦ Ζεῦ, ἀρέσκειν, ὅστις τοῦτο τὸ ὄρος περιέπεις, τὴν Αἴτνην, ἥ ἐστι τῆς εὐκάρπου Σικελίας πρόσωπον· ἤτοι διὰ τὸ ἐπιφανὲς, ἢ διὰ τὸ ὕψος· τιμᾶται δὲ κατὰ τὸ ὄρος τῆς Αἴτνης ὁ Ζεύς. —Τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν] τούτου οὖν τοῦ ὄρους τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴτνην ὁ ἔνδοξος οἰκιστὴρ Ἱέρων ἐδόξασεν, ἀνακηρύξας κατὰ τὰ Πύθια. *Schol.* Ὄρος, εὐκάρποιο γαῖας μέτωπον. Fertilitas Siciliæ ubivis decantata: [vid. ad Ol. I. 19.] Mons Ætna dicitur *frons* Siciliæ, quatenus longè eminet et procul conspicitur. [Vide *Brydone's Tour*, Vol. I. p. 247.] Οἰκιστὴρ, *coloniæ deductor.* Non enim Catanam primus condidit Hiero; erat enim ea Naxiorum, deducta jam circa Ol. XIII. vide Thucyd. VI. 3. Hiero tantùm expulsis pristinis incolis novam illuc coloniam duxerat. Gedike.

61—64. —ἀνέειπε νιν, &c.] Angl. *proclaimed it while he announced Hiero illustrious victor in the chariot race.*

64—67. —Ναυσιφορήτοις, &c.] Sensus est: ut gaudent navigantes, si statim ab initio cursûs secundo vento feruntur eoque ad spem felicis reditûs excitantur, ita quoque Ætna [urbs] recens condita hac primâ certaminum solemnium gloriâ, qua cum ornavit Hiero, ad spem plurium victoriarum erigitur. Gedike. Si ἀρχόμενοις legitur, constructio est: πρῶτα χάρις ἐς πλόον, πομπαῖον οὖρον ἐλθεῖν ἀρχομένοις [πλόου.] Sin ἐρχομένοις, constructio postulat ἐρχομένοις ἐς πλόον, uti observavit Heynius. Cæterùm ἐοικοτὰ, supple ἐστί, plur. idem est ac ἐοικός ἐστι. —Ἐοικὸς γὰρ καὶ πρέπον φησὶ, τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀγαθῆς ἀρξάμενον, τοῦτον καὶ τέλους ἐνδόξου τεύξεσθαι· οὕτως οὖν καὶ τὴν Αἴτνην ἐκ πρώτης ἀρξαμένην ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐπιδόξον εἶναι ὑπολαμβάνω, καὶ διηνεκῶς εὐπραγήσειν. *Schol.*

69—73. —Ὁ δὲ λόγος—φέρει δόξαν—] *Ratio autem fert opinionem*—i. e. *et meritò quis opinari potest, hanc* urbem, *prop-*

ter hos eventus, in posterum fore inclytam coronis et equis [i. e. *coronatis equis*] *et dulcisonis* victorum *conviviis celebrem.*

277. 74. Λύκιε, &c.] Apollini Ætnam commendat, quippe qui hanc *Pythicam* victoriam ei largitus erat. Ταῦτα, i. e. vota, paulò antè proposita. Hæc, ipsamque urbem ut Apollo menti quasi infigat, precatur. Referenda enim ἴυγξον non minùs quam ταῦτα ad νόῳ τιθέμεν. GEDIKE.

79—82. Ἐκ Διὸς γὰρ, &c.] ἐκ Διὸς γάρ φησι ταῖς ἀνδρωπίναις ἀρεταῖς πᾶσαι μηχαναὶ δωρεῦνται· κατὰ δαίμονα γάρ τινα σοφοὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀνδρεῖοι καὶ ἄγαν ἐύγλωσσοι, καὶ δυνατοὶ κατὰ τὸ λέγειν ἐγένοντο. *Schol.* ἐκ Διὸς—ἔφυν, [pro ἔφυσαν] *à diis proveniunt.* De ἔφυν in præs. sensu vid. suprà ad Œd. Tyr. 9. * μαχαναὶ πᾶσαι βροτείαις ἀρεταῖς, Angl. *all the purposes of human virtues.*

82—86. —Ἀνδρα δ' ἐγώ, &c.] Hinc novum sententiarum ordinem orditur Pindarus. HEYNE. Ordo est: ἐγὼ δὲ, μινοινᾶν αἰνῆσαι ἐκεῖνον ἄνδρα, ἔλπομαι, δονίων παλάμᾳ, ἄκοντα χαλκοπάρηον μὴ βαλεῖν ὡσεί τι ἔξω ἀγῶνος, *Ego autem, cupiens laudare illum virum, spero me, vibrantem manu jaculum ferrea cuspide, non id præter scopum jacturum.* ἐκρίψαις [Dor. pro ἐκρίψας] δὲ μάκρα, ἀμεύσισθαι ἀντίους· *sed jaculatum longè, superaturum adversarios.* " Usitata nostro *carminum* cum *telis* " comparatio. ἔξω ἀγῶνος, i. e. *præter scopum ;* nam ἀγὼν h. " l. est *locus certaminis.* Suidas: ἀγῶνα Ὁμηρος τὸν τόπον, ἐν " ᾧ ἀγωνίζονται, φησί. [e. g. Odyss. Σ', 260. Iliad. Ψ', 451.] " Sic et Pyth. 9. 202. —ἀντίους, intellige alios poëtas in aulâ " Hieronis commorantes. ἀμεύσασθαι, vel, ut in alio cod. est, " ἀμεύσισθαι, *transiturum*, i. e. *superaturum* me credo. De " voce hac v. Hesych. Ἀμεύσασθαι, ἀμείβεισθαι, διελθεῖν, περαιώ" σασθαι." GEDIKE.

87, 88. Εἰ γὰρ, &c.] *Utinam tempus ei semper ita* [sicuti nunc, ad gloriam et victorias] *divitias opúmque munera dirigat et deducat. Idem.* Vide Collect. Min. ad. p. 41. n. 6.

89. —Καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι] καμάτων φησὶ τῶν συνεχόντων τὸν Ἱέρωνα ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς λιθυρίας· φησὶ γὰρ τὸ καὶ Ἀριστοτέλης, ἐν τῇ τῶν Γιλώων πολιτείᾳ, Γέλωνα τὸν τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφὸν ὑδέρῳ νοσήματι τὸν βίον τελευτῆσαι, αὐτὸν δὲ τὸν Ἱέρωνα ἐν τῇ τῶν Συρακουσίων πολιτείᾳ δυσουρίᾳ δυστυχῆσαι. *Schol.*

91—96. Ἤ κεν ἀμμιάσειεν, &c.] Quæ sequuntur usque ad v. 108. subnata à memoratione ærumnarum, καμάτων, in parenthesi posita sunt ; redit v. 109. ad eadem vota in quibus v. 87—90. substiterat. Lux hinc toti loco affunditur. HEYN. Ἢ κεν ἀμμιάσειεν, per sync pro ἀναμιάσειεν [ἑαυτὸν sc. Hiero.] *Velim profectò ut* [morbi doloribus jam oppressus] *recordetur fortitudinis et constantiæ*, quam olim *in bello* præstitit ; eademque etiam nunc morbi impetum debellabit.—Omninò au-

tem respicit poëta ad pugnas mox commemorandas, contra 277.
Hetruscos et contra Pœnos. —*πάλαμαι* ex egregiâ Heynii emendatione,—ut sit: *πάλαμαι* (Ἱέρωνος) *ἐφέπεσθαι θεῶν τιμαὶ* [Ut Pyth. IV. 91.] Vulgò omnes *παλάμαις*, et subaudiunt aut *Hiero cum fratribus*, aut, ut Heyne in edit. *Siculi* in genere. At hæc admodum dura, et quum de Hieronis solius rebus gestis sermo sit, ad sensum non satis commoda sunt. *πλοῦτου στεφάνωμα*, i. e. Hieronis gloria bellica divitiis ejus coronam quasi imponit, nobilioremque illis splendorem conciliat. GEDIKE.

96, 97. Νῦν γε μάν, &c.] *ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος, τὸν Φιλοκτήτου τρόπου ὁ Ἱέρων μετιὼν ἐχθρούς, ἐστρατεύθη καὶ τὴν μάχην ἐνίκησε. φορμὸν δὲ φερομένου ὁ Ἱέρων διὰ τὴν λιθουρίαν κατεγωνίζετο τοὺς ἐναντίους· παραβάλλων δὲ αὐτὸν τῷ Ηοίαντος Φιλοκτήτῃ παρώκησε. Schol.* Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis Grammatici ex Philoctetis memoratione. Verba suppeditant tantùm hæc: *Hieronem ab iis, qui alienis fuerant animis ut iis auxilium ferret, arcessitum esse. Ad Philoctetis ille exemplum arma sumsit; quem inimicus* (Ulysses) *necessitate urgente, superbi alioquin animi, blandis verbis demulsit. Narrant scilicet*, &c. Νῦν γε· ergo hoc diversum à superioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poëtæ in digressione per fabulas ad comparationem memoratas. HEYN. Λίκη impr. apud Homerum sæpè est *mos, ritus*, Est noster Pyth. 2. 155. *λίκεσσι δίκαι, lupi more.* Ergo h. l. *Philoctetæ morem secutus* i. e. Phil. similis. GEDIKE.

98—100. Σὺν δ' ἀνάγκᾳ] Mirum nullum interpretum vidisse, non ad Hieronem sed ad Philoctetem hæc spectare, quorsùm enim alias *φαντὶ δὲ* h. e. *φασὶ γάρ*. HEYN. —*τὸς ἰὼν μεγαλάνωρ* est *Ulysses*, quippe *fati necessitate* (*σὺν ἀνάγκᾳ*) coactus, quo sine Herculis telis Trojam capi non posse constitutum erat. Simul tamen respicitur h. l. ad ipsum Hieronem ejusque inimicos. Innuit enim poëta, Hieronem, quamvis morbo oppressum, ceteris Siciliæ tyrannis atque civitatibus tamen formidabilem manere. Et revera sicut Philoctetæ olim auxilio egebant Græci, sic ad Hieronem multæ civitates confugiebant, e. g. Cumæi, quibus contra Hetruscos auxilium tulit, Sybaritæ, Himerenses, Agrigentini, vid. Diod. Sic. XI. 48. et 53. Forsan crudelis Agrigenti tyrannus, Thrasydæus, patris Theronis successor, amicitiam Hieronis captaverat. Is enim biennio ante victoriam hoc carmine celebratam imperio potitus erat, (Ol. 77. 1. vid. Diod. XI. 53.) Hinc *μεγαλάνωρ* proxime quidem ad Ulyssem, sed simul etiam ad quempiam inter Hieronis æquales principem spectat, sive Thrasydæum, sive ipsum Theronem cui Olymp. 76. 1. ob Himerensium rebellionem opus fuerat amicitiâ

278. Hieronis (Diod. XI. 48.) vel denique Anaxilaum, Rheginorum tyrannum, qui quum Locros Epizephyrios bello petere vellet. Hieronis metu deterritus amicitiam illius petere coactus est. GEDIKE.

100—104. φαντὶ δὲ, &c.] Ordo est: φασὶ δ' Ἥρωας ἀντιθέους ἰλθεῖν μεταλλασσόντας [lege μεταλάσσοντας, à μεταλάζω, ex λάζω, λάζομαι, quia versus respuit duplex λ.] Λημνόθεν Ποιαντος υἱὸν τοξότην, ἕλκει τειρόμενον. *Dicunt enim heroas divinos* [Ulyssem scil. et Neoptolemum] *venisse ut secum abducerent è Lemno Pœantis filium sagittarium, ulcere tabescentem*, Philocteten scil. * Lenissima mutatione scribendum putat Hermannus,

φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλκει
τειρόμενον μετὰ λύσοντας ἰλθεῖν.

Ut miseria liberarent Philoctetem, venisse Græcos dicit. Pyth. IV. 518. λῦσαι δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας.

105. Ὃς Πριάμοιο—] ὅστις Φιλοκτήτης τὴν Ιλιον ἐπόρθησε, καὶ ἐπὶ τέλος ἤγαγε τοῖς Ἕλλησι τοὺς πόνους· ἀντῆλε γὰρ τὸν Πάριν, ἀσθενεῖ μὲν κῇ ἀδυνάτῳ σώματι βαδίζων, ἀλλὰ μεμοιραμένον ἦν τὸ τὴν Ιλιον ἁλῶναι τοῖς Ἡρακλείοις τόξοις. *Schol.*

109—111. Οὕτω δ' Ἰήσονι, &c.] οὕτω δὲ, φησὶ, τῷ Ἰήσονι ὁ θεὸς ὀρθωτὴρ κῇ ἴατηρ γένοιτο, ὡς κῇ τῷ Φιλοκτήτῃ· φησὶ γὰρ Διονύσιος, χρησμοῖς Ἀπόλλωνος ἀπολουσάμενον τὸν Φιλοκτήτην ἀφυπνῶσαι, τὸν δὲ Μαχάονα ἀφελόντα τοῦ ἕλκους τὰς διασαπείσας σάρκας, καὶ ἐπιαλύσαντα οἴνῳ τὸ τραῦμα, ἐπιπάσαι βοτάνην, ἣν Ασκληπιὸς εἱλήφει παρὰ Χείρωνος, καὶ οὕτως ὑγιασθῆναι τὸν ἥρωα· οὕτως οὖν καὶ τῷ Ἰήσονι ὁ θεὸς ὑγιείας αἴτιος γένοιτο, εἰς τὸν ἐσόμενον χρόνον, ὧν ἐπιθυμεῖ, εὐχέρειαν παρεχόμενος. *Schol.* Sed vide suprà ad v. 91. * καιρὸν διδούς.] *Eventum*, qui ab *temporum opportunitate pendet*. Cf. Nem. VIII. 6.

112—121. Μοῖσα, κῇ πὰρ Δεινομένει] *Musa, obtempera mihi ut canas etiam apud Dinomenem* ποινὰν τιθρίππων, *præmium victoriæ quadrijugo curru* ab Hierone partæ. νικηφόρια δὲ πατέρος ἐστὶ χάρμα οὐκ ἀλλότριον, *victoria enim patris* est *gaudium non alienum* à filio. [Refert Scholiastes, ex Philisto et Timæo Dinomenem filium fuisse Hieronis è Nicoclis Syracusani filiâ susceptum; (è priore enim uxore Anaxilai filiâ, et Theronis consobrinâ, nulli erant ei liberi) undè etiam nomen filii idem erat ac avi: Dinomenes enim erat pater Hieronis.] *Age*, nunc cane laudes Hieronis; *deinceps gratum excogitemus hymnum* ipsi Dinomeni *Ætnæ regi, cui urbem illam, divinâ libertate donatam, Hyllicæ normæ legibus Hiero condidit*, [ἀνακτίσας τὴν Κατάνην ὁ Ἰήσων καὶ Αἴτνην μετονομάσας, διοικεῖν Δεινομένει τῷ υἱῷ δέδωκεν, ἐν νόμοις τῆς Δωρίδος

στάλμας. Τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι στρατηγὸν αὐτῆς κατέστησεν αὐτὸν, ἐλεύθερους ἀφεὶς τοὺς Δίτναίους, καὶ τοῖς Λακωνικοῖς τρίποσι καὶ νίκαις χρωμένους. *Schol.*] Concesserat sine dubio Hiero novis colonis, ut antiquis legibus uterentur, ἐν νόμοις Ὑλλίδος στάλμας i. e. *ad normam* legum Hyllicarum. Leges Hyllicæ sunt in genere Peloponnesiacæ, et in specie Spartanæ, siquidem Hyllus, Herculis filius, primus olim dux fuerat Heraclidarum, qui cum Doribus Peloponnesum quartâ demum ætate expugnabant. Gedike. 278.

121—125. Θίλοντι δὲ, &c.] Ordo est: ἔκγονοι δὲ Παμφύλου καὶ μὲν Ἡρακλειδᾶν, ναίοντες [ἐν] ὄχθαις ὑπὸ Ταΰγετον θέλουσιν αἰεὶ μένειν Δωριᾶς ἐν τιθημοῖσιν Αἰγιμιοῦ. *Posteri autem Pamphyli, atque etiam Heraclidarum, qui* olim *habitabant in oris sub Taygeto, cupiunt semper manere Dorienses in legibus Ægimii.* Nam, ut rectè observavit Gedikius, Παμφύλου καὶ Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι sunt h. l. recentes Ætnæ incolæ, ex Peloponneso deducti. Doriensium nepotes, (verba sunt ejusdem viri doctissimi) quamdiu in ipsâ Peloponneso à majoribus expugnatâ habitabant, Dorienses manere, mirum non erat. Sed transgressos in Siciliam quoque, Dorienses tamen manere et antiquis legibus uti voluisse, id quidem omninò memorabile erat. *Taygetum* et *Amyclus* commemorando videtur poëta regionem, undè Ætnæ coloni venerint, accuratiùs denotare. Δωριᾶς pro Δωριῆς. Notandum, non solum eos Ætnæ incolas, qui ex Peloponneso migraverant, Dores fuisse, sed Syracusanos quoque, ex quibus dimidia colonorum pars conscripta erat; siquidem et Syracusæ olim à Peloponnesiacis, hinc à Doribus erant extructæ. *Ægimius*, Doriensium rex et legislator, Herculis æqualis, qui ei contra Lapithas auxilium tulit. v. Apollod. bibl. 2, 7. Hujus postea filii Pamphilus et Dymas Heraclidas Peloponnesum expugnaturos comitabantur. Apollod. 2, 8. Cæterùm, uti Heynius notavit, ναίοντες non est *habitantes*, sed *qui olim habitârunt*, οἱ ναιάμενοι· per enallagen temporis, ut ille: sed potiùs imperf. participii, cujus forma eadem est ac præsentis: saltem ita Grammatici.

125. —ἔσχον—] *Tenuerant*— vi plusquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. Heyn. Ἔσχον δ' Ἀμύκλας—] κατέσχον τὴν Σπάρτην ἀπὸ μιᾶς γὰρ πόλεως τὴν πᾶσαν ἰμφαίνει Λακωνικήν. *Schol. Tenuerant vero Amyclas beati, è Pindo profecti, albis-equis vectorum Tyndaridarum celeberrimi accolæ, quorum hastæ gloria floruit.* Πινδεῖτι] λέγει ὅτι οἱ Δωριῆς διὰ Πίνδου τὴν κάθοδον ποιησάμενοι τυγχάνουσι τῆς Πελοποννήσου ἐγκρατεῖς. Πίνδος δὲ Θεσσαλίας ὄρος. —Τυνδαριδᾶν γωτεῖς] ἴδιόν τινα ὑπῆν· ἀλλὰ φατέον, ὅτι ἱστοροῦσί τινες τοὺς Διοσκούρους μετοικῆσαι εἰς Ἄργος. γωτεῖς δὲ τὸ Ἄργος τῇ Λακεδαίμονι. *Schol.* 279.

279. 130—136. Ζεῦ, τέλει, &c.] Locus impeditus, in quo expediendo nec olim feliciter versatus sum, nec nunc mihi satisfacio.—Conjicere licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari. Heyn.: Additament. Verba sic forsan construi possent: Ζεῦ δὲ τέλει, ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων αἰεὶ διακρίνειν τοιαύτην αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν παρ' ὕδωρ Αμένα [Dor. pro Αμένου à nominat. Αμένας.] *At, O Jupiter, perfice ut* recta et *vera ratio hominum semper dijudicet* et intelligat, i. e. [uti Dammius interpretatur] ut quivis sanæ mentis agnoscat *in civibus et regibus eandem beatam sortem apud Amenam* Ætnæ fluvium. [Quæ Heynius ita olim reddidit:—*hanc conditionem (fortunam) semper præsta civibus et principibus, seu regibus, ut justitiam colant.* Et addit: ἔτυμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota sunt. Priori tamen interpretationi favet Scholiastes; ὦ Ζεῦ, τέλει διὰ παντὸς τοῖς Αἰτναίοις τοῖς περιοικοῦσι τὸν Αμένη ποταμὸν, τοιαύτην μερίδα βασιλεῦσί τε καὶ δημόταις παράσχου, ὥστε τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον διακρῖναι τοῦτο καὶ ἀληθὲς ἀποφαίνειν, ὅτι ἐν ἐλευθερίᾳ εἰσίν.] *[Interpretatur Hermannus, τοιαύταν αἶσαν ad præcedentia referens, et accusativum ante διακρίνειν habens, "*Fac, ut eadem semper "*fortuna civibus et regibus arbitra ac testis sit eorum, quæ "*jure de iis homines prædicant.*"] Σύν τιν [τὶν Dor. pro σοί, *tibi*: τοι particula] ἡγητὴρ ἀνὴρ γέρων ἐπιτελλόμενος υἱῷ, τράποι τι [αὐτὸν] τε δᾶμον ἐπὶ σύμφωνον ἡσυχίαι. *Te quidem favente, senex rex Hiero filio* suo Dinomeni *præcipiens.*] ὁ τῆς Σικελίας ἡγητὴρ ἡγοῦν βασιλεὺς Ἱέρων, τῷ ἑαυτοῦ υἱῷ Δεινομένει ἐντελλόμενος. *Schol.*] *ipsumque populumque convertat ad concordem tranquillitatem.* Hærent præcipuè viri docti ad υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε. Sed si subauditur αὐτὸν, quod videor mihi colligere è priore voculâ τι et ex δᾶμον in accusativo, tunc non malè procedere videtur sententia. Vel cum Pawio lege νίὸν, et constructio sit: ἀνὴρ ἡγητὴρ ἐπιτελλόμενος τράποι νίὸν τι δᾶμόν τε ἐφ' ἡσυχίαν συμφώνον. "Videtur enim," inquit Heynius, "Hiero filium Dinomenem novæ coloniæ præfecisse, ut ipse "olim à fratre Gelone Gelæ, Thrasydæus à patre Therone, "tyranno Agrigentino, Himeræ præfecti fuerant; filium "adeo in potestate retinere sibique certâ ratione obnoxium "habere et potuit et debuit. Obvia est causa cur νίὸν, "abierit in υἱῷ, propter ἐπιτελλόμενος." * Legit Hermannus —δᾶμον γεραί —ζον τράποι κ. τ. λ. et interp. *te duce, Jupiter, et ipse rex, et jussu ejus etiam filius, populum clementia ad concordiam adducat.*

137—141. Λίσσομαι, &c.] Ordo est: Κρονίων, νῦσον, λίσσομαι, ὄφρα ὁ Φοίνιξ, ὅ τε ἀλάλητις Τυρσανῶν ἴαχη [ἑαυτὸν] ἧκιστον κατ' οἶκον, ἰδὼν τὴν ὕδρην ταυσίστονον πρὸ Κύμας. *Saturnie, adnue, precor, ut Phœnicius Tyrrhenorumque strepitus contineat se*

tranquillum in domo, intuitus cladem navalem ad Cumas. 279.
Gedikius, cum Schol. refert ἰδὼν ad Κρονίων. *Videbas olim Jupiter, Tyrrhenorum ad Cumas cladem.* Aliter Heynius, "Cur ἰδὼν," inquit, "ad Jovem nollem referre, erat, quod "mihi videbatur hoc otiosum esse; at hostes à novâ expedi- "tione deterreri poterant recordatione cladis prioris accep- "tæ. ὁ Φοῖνιξ, ὁ Τυρσηνὸν τ' ἀλαλατὸς, mihi dictus videbatur "pro *copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et* "*Etruscorum; eæ viderant* cladem ad Cumas acceptam." Precatur poëta ut in posterum Hieronis imperium tutum sit à *Tyrrhenis* (devictis ab Hierone) et *Carthaginiensibus* (devictis à Gelone.) Locus ab interpretibus antiquis et recentioribus ante Heynium turbatissimus. Malè enim confuderunt Hieronis res gestas, et Gelonis præclara facinora, quibus poëta comparat Hieronis res gestas. Gedike.

142—147. Οἷα Συρακοσίων, &c.] Suspicabatur Heynius copulam excidisse —Οἷα Συρακοσίων τ' ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον. ἀκυπόρων ἀπὸ ναῶν· ὃς σφιν, &c. ut sequentia penderent à superioribus: ἔβρα ὁ ἀλαλατὸς ἰδὼν ὕδωρ, οἷά τι πάθον· ἀλαλατὸς v. 139. pro exercitu poni nihil habere posse, existimat idem vir summus, quod mirationem faciat: est enim perpetuum hoc poëtarum, ut θεσπέσιον, κυδοιμὸν, et similia,—pro pugnâ et pro acie pugnantium memorent. Construe igitur hoc modo: —*οἷά τι ἰσάθεν δαμασθέντες ἀρχῷ Συρακοσίων, et qualia passi sunt victi à* Gelone *duce Syracusanorum, ὃς ἴδαλτο ἡλικίαν σφιν ἀπ' ἀκυπόρων ναῶν, ἐξέλκων Ἑλλάδα βαρείας δουλίας· qui dejecit juventutem ipsorum in mare à velocibus navibus, Græciam extrahens è gravi servitute.*

147—154. —Αἰρέομαι, &c.] Hæc sic explicavit in alterâ suâ edit. Heynius: *Atheniensium laudem* (si Atheniensium laus mihi celebranda est) *præfero* (αἰρέομαι, præ omnibus aliis laudo) *decus* (χάρν) *ex pugnâ ad Salaminem; Spartanorum* verò. (ἐν Σπάρτᾳ, pro τῶν Σπαρτιατῶν) *celebrabo pugnam ad Platæas: at Dinomenis liberis à pugnâ ad Himeram laudes sunt petendæ.—μισθὸν* dixit pro præmio, laude ex victoriâ, ut Nem. VII. 39, &c. τιλόσαις aut universè dixit secundâ personâ, pro τιλόσαι ἀν τις, ut statim v. 157. εἰ φθέγξατο, vel ut seipsum alloquatur, ut sæpè facit. Hactenus ille. [Vel est τιλόσαις pro τιλόσαις, (vide συντασόσαις infrà v. 158.) ut rectè exponit Scholiastes; neque nimis refragatur temporis aoristi usus. T. Young.] τὰν περὶ Κιθαιρῶνος μάχαν intellige *pugnam Platæensem.* Platææ enim prope montem Cithæronem sitæ erant. Μῆδοι sunt *Persæ*, ut antea Φοῖνιξ, *Carthaginienses*, τοῖσι scil. μάχαις. Nam χάρις suprà pro μάχᾳ. Gedike. Referendum autem ad sensum, de duplici victoriâ, non grammaticè exigendum, τοῖσι. Heyn.

280. 157—161. Καιρὸν εἰ, &c.] Sententiarum ordo sic decurrere videtur: *Laudes adhuc Hieronis percurri: molestas quidem auditu invidis; enimvero summâ brevitate usus sum.* Hac se, insigni cum arte, uti, poëta aliquoties declarat: v. Pyth. IV. 489. sqq. IX. 133. sqq. qui locus prorsùs cum hoc convenit. Heyn. Poëta sentiens, se in nimis latum campum laudum Hieronis deferri, revocat sese, sibique sufficere ait, quod præcipua quasi capita ex illius historiâ delibaverit. Addit rationem. Κόρος γὰρ ἀπαμβλύνει, &c. *Ingrata enim satietas* (i. e. laus nimis diffusa et singula quævis copiosè enarrans) *obtundit celeres* (i. e. ad finem quasi properantes) *animos* (auditorum et lectorum.) Gedike. Καιρὸν εἰ φθέγξαιο] οἱ μὲν φασὶ τὴν Κατὰ πρόθεσιν λείπειν· ἐν ᾗ, κατὰ καιρὸν εἰ φθέγξαιο. —ὁ δὲ νοῦς· εἰ τὰ καίρια λέγεις τῶν πολλῶν εἰς ἓν συντεμὼν κῷ συμπλέξας, οὐκ ἀκολυθήσει, μέμψις οὔδε φθόνος· γὰρ αἰανὴς κόρος, ἤγουν, αἰώνιος καὶ διηνεκὴς, καὶ ἡ μακρολογία ἀμβλύνει τὰς τῶν ἀκουόντων ταχείας ἀπάδις, ἀντὶ τοῦ διανοίας. *Schol.* Εἰ φθέγξαιο [κατὰ] καιρὸν, συντανύσαις [Dor. pro συντανύσας] πειρατα πολλῶν ἐν βραχεῖ, *Si locutus fueris opportunè, multarum rerum summas complexus brevi in sermone,* μείων μῶμος ἀνθρώπων ἵπεται, *minor reprehensio hominum sequitur,* κόρος γὰρ, &c. uti suprà. ἀπάδις, contractè pro ἀπάδιας, ab ἄπαδις, ιος, ἡ, *mens cognitio.* * Aldina exhibet ἐλπίδας, quod et Mingarello et Hermanno placet.

162, 163. Αστῶν δ' ἀκοὰ, &c.] *Civium autem gloria clam premit* et pungit (invidorum) *mentem, sed magis etiam* id fieri solet *in meritis* et laudibus *peregrinorum,* sicut Hieronis. Hiero autem Syracusis natus non erat, sed peregrinus, quippe Gelæ natus. Gedike.

165—168. νόμα δικαίῳ, &c.] —τὸν νῦν τεταγμένον σοι δῆμον δικαίῳ καὶ ἀγαθῷ κυβέρνα πηδαλίῳ· τὸ νόμα γὰρ ἀντὶ τοῦ κυβέρνα. —Αψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι] ἄκμονα τὸ στόμα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλκευόντων ἴφη· πρὸς ἄκμονα δὲ ἀψευδῆ χάλκευε τὴν γλῶσσαν. ὁ ἐστι. Φιλαλήθης ἴσο· ἤτοι, ἀλήθευε. Ἴσως δέ τι ἐπηγγείλατο τῷ Πινδάρῳ ὁ Ἱέρων. *Schol.* χάλκευε γλῶσσαν πρὸς ἀψευδεῖ ἄκμονι est, ad verbum, *forma linguam in incude veraci;* quod poëticè dictum pro *veritati stude; veritatis amantissimus esto.* Angl. *form thy tongue on the anvil of truth.*

169—171. Εἴ τι καὶ, &c.] —Παραιβύσσει, quod et Gedike V. C. sensit, videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, à scintillis petitum quæ cudendo ferro emicant. Post autem esse vel ἅ τι φλυαρὸν παραιβύσσει πὰρ σίθεν, vel εἰ ἡ γλώσσα παραιβύσσει τι, transitivè. —μέγα φέρεται, πὰρ σίθεν, *quia à te profectum illud est.* Desciverat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis: Diod. XI. 67. Heyn. φησὶ δὲ,

μεγάλα εἶναι τὰ τῶν ἀρχόντων ἁμαρτήματα, κἂν εὐτελῆ τυγχάνῃ· εἰ καί τι οὖν εὐτελὲς ἁμάρτης, καὶ τοῦτο μέγιστον ἔσται. *Schol.*

171. —πολλῶν ταμίας ἐσσί·] Sic Eurip. Med. sub finem: Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ολύμπῳ.

172. —πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί·] *multi testes sunt utrisque rebus* [benè maléque gestis] *fide digni*. Koppius.

173—175. Εὐναθεῖ, &c.] εὐγενεῖ δὲ, φησὶ, τρόπῳ περιμένων, εἰ δή τι φιλεῖς τὴν ἡδεῖαν τῶν ἐγκωμίων ἀκοὴν, μὴ ἀπόκαμνε πρὸς τὰς δαπάνας. *Schol.* ὀργῇ, παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ διανοίᾳ, τρόπῳ, σκόπῳ. Suidas. Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 337.

176—183. Ἐξίει, &c.] ὥσπερ δὲ κυβερνήτης ἄριστος, ἔα πρὸς πνεῦμα τὸ ἱστίον. *Schol.* Μὴ δολωθῇς εὐτραπέλοις κέρδεσσι. Sensus est: *Cave decipiaris aulicorum urbanâ et blandâ astutiâ.* Κέρδεα enim h. l. non sunt lucra, sed *astutia*, &c.—quo sensu ea vox sæpissimè apud Homerum occurrit. Gedike. Concinit Diod. XI. 67. *Qui successerat* Geloni, *Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est*, ἦν γὰρ φιλάργυρος βίαιος, καὶ καθόλου τῆς ἁπλότητος καὶ καλοκαγαθίας, τἀδελφοῦ ἀλλοτριώτατος. Heyn. Οπιθόμβροτον αὔχημα, &c. *Famæ gloria homines sequens post mortem*, in scriptis *tum historicorum tum poëtarum solo defunctorum virorum veram vitæ rationem indicat.* λόγιος est *historicus*. Vide Hesychium in voce. 281.

187—190. Ἐχθρὰ—φατίς·] Angl. *An odious character attaches itself universally to the cruel Phalaris.* (De Phalaridis tauro æneo satis notum.) Οὐδέ μιν φόρμιγγες] οὐδὲ αὐτὸν φησὶ τὸν Φάλαριν αἱ ἐποικίδιαι κιθάραι παρὰ συμποσίοις καὶ δείπνοις εἰς κοινωνίαν ἡδείαν δέχονται.—Τοῖς τῶν παίδων ὕμνοις· τουτέστιν, οὐδέποτε τὸν Φάλαριν ἐν συμποσίοις παῖδες ὑμνοῦσιν. *Schol.*

191. * τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἄθλων·] τὸ δὲ εὖ παθεῖν interpretatur Heynius, *bonum successum habere*. Sed hoc est εὖ πράσσειν. εὖ παθεῖν, est *beneficiis affici*. Angl. *to be kindly treated*.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΝΕΜΕΑ.] *Pindari Nemea.* Τὸν ἀγῶνα τῶν Νεμέων τινὲς μὲν ὑφ' Ἡρακλέους τεθεῖσθαί φασιν, ἐπὶ τῇ τοῦ λέοντος ἀναιρέσει. οἱ δὲ οὐχ οὕτως· ἀλλὰ ἱστορίαν τινὰ λέγουσιν ἐπ' αὐτῷ, ὡς ἀπὸ τοῦ Ὀφέλτου μὲν πρότερον, νυνὶ δὲ Ἀρχεμόρου ἀπὸ τοῦ μαντεύσασθαι τοῖς ἐπὶ Θήβας στρατευομένοις διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου. ὁ δὲ ἀγὼν ἐπιτάφιος. *Schol.*

281. NEMEA III.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗ, ΑΙΓΙΝΗΤΗ, ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Ut victorem meritis laudibus celebret, Musam invocat 19. Orditur laudes ab insula Ægina: unde oriundus victor summam gloriam est assecutus, ac si columnas Herculis attigisset, in cujus laudes egressus,—45. mox revocat se,—53. et laudibus suis effert indigenas Æginetarum heroes, Peleum, —61. Telamonem,—63. Achillem,—111. Redit ad Nemea et victorem—122. trinarum vitæ ætatum virtutes eum attigisse cunctas—132. at victorem ita eminere inter alios, ut merito id ei debitum sit.

282. *Vers.* 6. *ὕδατι γὰρ μενοντ'*] Victor est in reditu a Nemea versus Æginam. Qui eum deducunt, ubi propius ad patriam arcesserunt, hymnum, *κῶμον*, canunt: expectantur Musæ utpote carmen *ἐξάρχουσαι*. Perventum erat ad Asopum fl. haud longe a Nemea, apud Sicyonem: inf. IX. 21. v. Strab. VIII. p. 587. A. *τέκτονες κώμων* pro *κώμου*, sunt *οἱ χορευταί*. HEYN.

10. *Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου·*] Sensus est. *Aliud factum aliud præmium desiderat* [*διψάω sitio*, ut verbum sensus genitivum adsciscit.—] *ἀεθλονικία δὲ, μάλιστ' ἀοιδᾶν φιλεῖ, certaminum vero victoria maxime cantum amat. ἀθλονικία* scribi jubet Hermannus, quod etiam Scholiastes habet.

16. *Ἄρχει δ' οὐρανῶ κ. τ. λ.*] Ordo est, *Θύγατερ, ἄρχει δὲ δόκιμον ὕμνον κρέοντι πολυνιφέλα οὐρανῶ*. "Principio a Jove facto "carmen ordiri Musam jubet, ipse ea, quæ Musa canit, "carmine lyrico enuntiare vult." HEYN. Ceterum, *πολυνιφέλα οὐρανῶ*, Doricè pro *πολυνιφέλου οὐρανοῦ*, *cœli multas nubes habentis*. Scripsit Boeckhius *οὐρανοῦ*.

20—21. *Χαρίεντα δ' ἔξει πόνον Χώρας ἄγαλμα,*] Constructio videtur, *Ζεὺς δ' ἔξει* [*ὕμνον*] *ἄγαλμα χώρας, χαρίεντα πόνον*. Et Jupiter *accipiet hymnum, regionis (Æginæ) decus, dulcem et acceptum laborem.* Alii aliter construunt, ut *ἄγαλμα, χώρας* sit verbi *ἔξει* subjectum.

23—25. *ἂν παλαίφατον ἀγορὰν κ. τ. λ.*] *παλαίφατον ἀγορὰν* esse videtur *populum*, qui antiquitus celebrabatur. *ἰὰν κατ' αἶσαν* interpr. Heynius, *quantum quidem ad eum spectaret, pro sua parte.* Ad Musam referri vult Hermannus, quod etiam, inquit, Scholiastæ in mentem venit. Sensus videtur: *Quorum antiquitus—celebrem populum non dedecoravit pro sua parte Aristocleides.* [*Ἐν πιρισθενεῖ μαλαχθεὶς Παγκρατίου στόλῳ.*] *Victus in prævalido numero pancratii*, i. e. *certantium.*

Pancratium erat certamen ex luctu et pugilatu compositum.

29, 30. ἔν γε βαθυπέδῳ Νεμέᾳ] Sic Boeckhius dedit e lectione libri Bodleiani, monente Herman. qui hæc præterea habet. "Nam ad composita πέδον, non πέδιον adhibetur. Ti, quod "hic aptissime positum est, metri causa omissum fuit, alibi "propter eandem rationem temere intrudi solitum." Recte, nam composita omnia e πέδον fluunt; sic, ὑψίπεδος, χαλκόπεδος. ἑκατόμπεδος, &c.

32—35. Εἰ δ' ἐὼν καλὸς—Παῖς Ἀριστοφάνευς] Ordo est, Εἰ δὲ 283.
παῖς Ἀριστοφάνευς, ἐὼν καλὸς τε ἔρδων ἐοικότα μορφᾷ, ἐπέβα ὑπερτάταις ἀνορέαις. "Annon Ἀνορέας ὑπερτάτας ἐπέβα? nam cum "altero casu jungit: ut paullo ante Nem. I. 27. πολλῶν ἐπέ-"βαν. et Isthm. I. 55. πότμος ἐπέβασέ μιν εὐαμερίας." Heyn. Εἰ δὲ hic est *cum autem jam, quandoquidem.*—πρόσω, scribi jubet Herman. προτέρω.

38. Ἥρως θεὸς ἃς ἔθηκε] ἃς ad κιόνων referendum est; columnas *quas Heros deus posuit.*

42—45. ἰδία τ' ἐρεύνασε—καὶ γᾶν φράδασσε.] ἰδία τ' ἐρεύνασε exponit Schol. ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως &c. et excitat Callimachi Fragment. CXX. p. 488. Locum ita explicat Hermannus, *Ipse, inquit, pervestigavit mare, ubi ad eam, quæ quidem posset accedi, itineris metam pervenisset, et terras terminavit.* Ceterum, τεναγέων ῥοὰς proprie est *stagnorum fluenta;* i. e. *maris ipsius.* ὅπᾳ πόμπιμον, scil. ἦν.

49, 50. ἕπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν.] Ordo est, ἄωτος δὲ δίκας ἕπεται λόγῳ, αἰνεῖν ἐσλός.—ἄωτος δίκας est, *flos æquitatis,* i. e. summa æquitas, ἕπεται λόγῳ *adest dicto,* nempe, αἰνεῖν ἐσλός; *bonos laudare.* ἐσλὸς Doricè pro ἐσθλοῦς.

51, 52. Οὐδ' ἀλλοτρίων—κρέσσονες.] Verba sic ordinanda, ἔρωτες ἀλλοτρίων οὐ κρέσσονες ἀνδρὶ φέρειν. Quæ Heynius ita interpretatur, *Poëtæ non decorum est,* non consentaneum est, poëtæ *præferre laudes exterorum heroum domesticis.* præstat tenere ea quæ sunt patria.

57. Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών.] Interpret. Heynius, pro ἔχων αἰχμὴν ἐξαίρετον. Sed fortasse respicit Noster ad Homer Il. τ', 390. Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων.

61. Ἐγκονήσει.] *Cum pulvere,* i. e. *cum magno labore:* Effu- 284.
git enim Thetis Pelei nuptias, inque varias formas sese mutavit.

69, 70. Συγγενεῖ δέ τις Εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει.] Sensum ita Heynius reddit. *adeo innata virtus in Telamone eminuit.* τις talis, qualis Telamon, innata virtute multum prævalet.

71. ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνήρ, κ. τ. λ.] Opponitur ψεφηνὸς ἀνήρ, *obscurus homo,* illi qui *innata virtute* excellit. Is enim, διδάκτα ἔχει, *alienis consiliis dirigitur,* nihil ex se moli-

284. tur.—ἄλλοτ' ἄλλα πνέων *nunc hæc nunc illa spirans*, i. e. *appetens.*—οὔποτ' ἀτρεκεῖ κατίσα ποδί, *nunquam firmo incedit pede*; scil. *semper sibi diffidit.* μυρίων δ' ἀρετᾶν ἀτιλεῖ νόῳ γίνεται, *sexcenta præclara facinora imbecilli mente affectat.*

77. Παῖς ἐὼν ἄθυρε μεγάλα ἔργα] *Puer adhuc ludendo magnas res tractabat.* ἀθύρω est *pueriliter lusito.*

80. ἴσος ἀνέμοις] *Ventis par.* Hinc ab Homero Achilles sæpe dicitur, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Boeckhius, et post eum Hermannus, ediderunt ἴσα τ' ἀνέμοις.

82—84. σώματα δὲ παρὰ Κρονίδαν Κίνταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιξεν,] Quid sint ferarum σώματα ἀσθμαίνοντα non intelligo. Neque enim Achilles persequendo, ut nunc regia principum crudelitas, feras enecabat, sed jaculo. Itaque recte Schmidius, σώματι ἀσθμαίνοντι, quod etiam Scholiastes habuit. Hermann. Præstat autem σώματα ἀσθμαίνοντα, nempe corpora ferarum adhuc palpitantia, quas Achilles jaculis conficiebat.

285. 92, 93. βαθυμῆτα Χείρων τράφε λιθίνῳ τ' Ἰάσονι ἔνδον τέγει,] Attigit hæc Pyth. IV. 180. de Æsculapio Pyth. III. 10. 79. Heyn. ὅτι δὲ ἐτράφη παρὰ τῷ Χείρωνι ὁ Ἰάσων, Ἡσίοδός φησιν (Fragm. p. 444. Lips.)

> Αἴσων, ὅς τέκεθ' υἱὸν Ἰάσονα, ποιμένα λαῶν,
> Ὃν Χείρων θρέψιν—ἐνὶ Πηλίῳ ὑλήεντι.

ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς παρὰ Χείρωνί, φησιν, ἐτράφη, ὡς καὶ Σακράτης ὁ Ἀργεῖος (ad Pyth. III. 14.) φησι.

95, 96. Τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα νόμον.] Ordo est: Τὸν δίδαξε μαλακόχειρα νόμον φαρμάκων, *Quem docuit rationem medicamentorum molli manu applicandorum.* Angl. *Whom he taught the gentle mode of applying remedies.*

99, 100. ἐν ἁρμένοισι πάντα θυμὸν αὔξων.] *In convenientibus animus augens.* i. e. idoneis præceptis totum ejus animum imbuens.

108—111. χεῖρας ἐν φρεσὶ πάξαιθ', ὅπως — Μέμνων μόλοι.] Recte interpungit Hermannus ἐπιμίξαις Αἰθιοπίσσι χεῖρας, ἐν φρεσὶ κ. τ. λ. *manibus congressus Æthiopibus*: ὄφρα e superiore construitur cum πάξαιθ', scil. ὄφρα ἐν φρεσὶ πάξαιτο, *ut in animo sententiam infigeret*, ὅπως Μέμνων μὴ μόλοι, *ne Memnon rediret.* Memnon dicitur ἀνεψιὸς Ἑλένοιο, *Heleni patruelis*, quia ejus pater Tithonus, uti Heynius memorat, Priami erat frater.

113. αὐτόθεν,] *Ex gestis ad Trojam* antea memoratis. Ab his profecta est summa Æacidarum gloria. Jacobs animadverss.

286. 115. Σίο δ' ἀγὼν,] ὁ δὲ νοῦς· ἀπὸ σοῦ τηλαυγὴς ἔχουσι τὸ γένος

οἱ Αἰακίδαι. σὺ γὰρ ἀρχηγέτης τοῦ γένους αὐτῶν, σός τι ὁ ἀγὼν τῶν 286.
Νιμέων. Schol.

117, 118. *βοᾷ δὲ νικαφόρῳ Σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει*] Ordo est. *βοᾷ δὲ συμπρέπει Ἀριστοκλείδᾳ νικαφόρῳ. Cantus vero victori Aristoclidi debetur.* Mingarellus laudat Æschyl. Suppl. 467. *τύχᾳ γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλοι. —ὃς τάν δὲ νᾶσον ἰσάλῳ πρεσβεῖσαι λόγῳ, qui hanc insulam celebrem reddidit. καὶ πρεσβεῖσαι στοιὸν Θεάριον Πυθίων ἀγλαΐαισι μείμασιν, et inseruit poëtarum carminibus dignitatem Theori.* " Fuisse videtur sacerdotium Apollinis, forte cum magistratu, in Ægina. *Θεάριον*, pro *Θεώριον*, locus sacer Apollinis Pythii, qui et ipse *Θεώριος* dictus : ut ex Hesych. h. v. discimus. In eo sacra faciebant *οἱ Θεωροί.*" Heyn.

122—124. *Ἐν δὲ πείρᾳ—γίνεται*] Sensus videtur Anglicè, *By trial the issue appears in what one is more distinguished* than another.

126. *τρίτον ἐν παλαιτέροισι κ. τ. λ.*] Sic totum locum distinguit et interpretatur Hermannus,

ἐν παλαιτέροισι μέρος; ἕκαστον τρίτον οἷον ἔχομαι βρίτειν ὕβριν· ἑλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς
Ὁ δικαίως αἰὼν, φρονεῖν
Δ' ὑπάτῳ τὸ πραπίδεσσιν.

Suum, inquit, cuique ætati munus est : horum singula seorsim, aliud alio tempore, possident homines : verum quartam etiam virtutem vita mortalium affert, ut quis sapiat in loco. —Vulgo legitur *ὁ μακρὸς αἰὼν.—ὑπάτῳ δὲ φρονεῖν τὸ πραπίδεσσιν* est, *prudenter tractare jubet quod in manibus est.*

135—137. (*κιρναμένα δ' ὕδατι ἀμφίτειν*) *πόμ' ἀοίδιμον Αἰολίσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν*] Sic distinguit Hermannus, et jungit *πόμ' ἀοίδιμον* cum *μιμνήσκει* supra 134. *κιρναμένα ὕδατι* de admixta spuma intelligit, quæ potionem ambit. Heynius aliique *κιρναμένα δ' ὕδατι ἀμφίτειν πόμ' ἀοίδιμον* inter parenthesin includunt. Ceterum, *Αἰολίσιν ἐν πνοαῖς αὐλῶν* est, *modis tibiæ Æolicis.* Angl. *with the Æolian strains of the lutes.* " Carmen cum " potione melle et lacte mixta comparat. Solenni more " confunditur comparans cum comparato." Heyn.

143, 144. *Κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.*] Comparare 287.
videtur Poëta vim et ardorem animi sui cum Aquilæ impetu prædam sublime rapientis. Contra Alii, forte inimici sui, graculis humilia depascentibus similes sunt. Hoc modo et se et victorem Aristocleidem laudibus effert. Eandem fere comparationem et fortasse ad eosdem pertinentem est videre supra ad Olymp. II. 156. *Μαθέντες δὲ, λάθρᾳ Παγλωσσία, κέρδεσιν ὀξύ, Λαμπτὰ γαρύουσι.*

287. * ΗΡΙΝΝΗΣ Ω,ΔΗ εἰς τὴν ῥώμην.] Pulcherrimi carminis fragmentum hoc servavit Stobæus tit. *De Fortitudine*, ῥώμην pro ἀνδρία, accipiens, quomodo accipi debet omninò, si Erinna Lesbia Oden hanc fecit. Finis desideratur. Scriptura codicis in penult. versu est ὅπως ἀνῦσα, quod mutatum fuit forte, ne sensus imperfectus videretur. Si carmen integrum extaret, dijudicari posset, utrum *fortitudo*, an urbs *Roma* laudetur, ad quam omnia satis benè referri possunt. BRUNCK. ERINNA Lesbia, æqualis, ut aiunt, Sapphûs, innupta decessit admodum juvenis, vix nata annos undeviginti. Fabr. Bib. Gr. Lib. II. c. 15. ubi vide plura.

Ver. 2. —δαΐφρων ἄνασσα,] *regina belli perita; quæ valuis* Ολυμπον σεμνὸν ἐπὶ γᾶς αἰὲν ἄθραυστον, *quæ incolis Olympum magnificum in terrâ semper stabilem.*

6. Κῦδος βασιλῆον ἀρχᾶς ἀῤῥήκτω] est *imperium summum et perpetuum.* BORN. βασιλῆον, Æol. pro βασίλειον. et ἀῤῥήκτω pro ἀῤῥήκτῳ.

7. Οφρα, &c.] Ordo est: ὄφρα ἴχυσα κοιράνιον κράτος ἁγιμονίης, *ut excellenti robore prædita gubernes.*

9. —σδεύγλᾳ] Æol. et Dor. pro ζεύγλῃ· λεπάδνα sunt *lora lata*, quibus equi collum religatur ad jugum. Σᾷ δ' ὑπὸ, &c. Sensus est: *virtute animóque omnia terrâ marique dominantur et coërcentur.* BORN.

15. Σοὶ μόνα—] *Tibi soli ventum prosperum imperii non mutat.* Πάντα δὲ, &c. Celeberrimus Henr. Stephanus, qui totam hanc Oden numeris Sapphicis Latinè adumbravit, sic optimè dedit sequentia:

Ipsa, quæ gaudet dare cuncta pessùm
Resque transformans hominum Vetustas,
Implet æternùm tua sola ventis,
Regna secundis.
Namque præ cunctis sobolem valentem
Procreas, bellis habilem: feraxque
Non Ceres spicis magis, ipsa quam sis
Prole virorum.

288. * ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.] *In mortuum Adonidem.* Hoc grammatici Theocriteis Idylliis adscripserunt in 2do cod. Vat.

Sed non esse Theocriti, cum metri ratio, tum magis ipsa carminis indoles, haud obscurè demonstrant. WARTON. De Veneris amasio Adonide, deque more quo periit, dentibus aprugnis morsus scil. junioribus etiam discipulis satis notum. Neque est quod huic poëmatio immoremur. Est merus, ut Galli vocant, *jeu d'esprit*.

Ver. 7. —πετανοὶ] Dor. pro πτανοὶ, ut *volucres*.

32. Καί μιν κατιόηζε.] *Et mihi admodum nocebat.* Valck. 289. in priore suâ edit. dedit—φιλᾶναι. Καί μιν ἔσπε χραντὶς· *et meus dens* eum *lædit*. Sed hanc vulgatam lect. postea prætulit.

46. Ἔκλαι τὸς ἴρωτας.] Stephanus observat primùm, à quodam duo postremos versus, in quodam vetere cod. non repertos fuisse: deindè legere mavult ἴκλαιε· *Suorum amorum miserias deplorabat:* aut si ἴκλαι vera esset lectio, ἴρωτας interpretatur τὰς ἐρωτικὰς ἰδόντας. Dorville [ad Charit. p. 431.] ἰρῶντας, [*amatorios dentes*] probat. Hæc lectio mihi quidem unicè placet; at tunc πῦρ de arâ Veneri in luco fortè quodam aut alibi dicatâ, ubi ignis lucebat, intelligo: quasi aper dentes tanquam sacrificium et piaculum in aram, ubi ignis ardebat, projecisset, quo suum expiaret delictum. HARL.

---

* ά. ΒΑΣΙΛΙΟΥ.] Quis fuerit Basilius iste, cui tribuit hoc 290. odarium codex Vaticanus, et quandò vixerit omninò latet. BORN.

3. Ὄναρ—] i. e. κατ' ὄναρ, *in somnio*, λέγων τρωτῶτι, *dicens alloquutus est* me.

5. Περιπλάκεις—] Sine augm. aor. 2. pass. in med. sensu, ut sæpè fit; à verbo περιπλέκω· *osculatus amplexus sum eum*; i. e. *eum amplexus osculatus sum*.

11. Ὁ δ'—] Ἕως scil. ἐξιλάσ' αἶψα χαρέντα [Λιτομένοντες] δῶσει μοι.

14. Ἐγὼ δ' ὁ μαργὸς] Angl. *And I, the fool that I was,—*

† β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ—] *Ejusdem. Ad Pictorem.*

1. Ἄγε, ζῶ—] Bacchius malè pro anapæsto. T. YOUNG.

2. Λυρικᾶς—] Ordo est: ἄκουε ἐναλλὰξ ἰαύλους λυρικὰς Μούσας τε φιλοπαίγμονας Βάκχου. *audi alternatim flantes tibias Lyricæ Musæ* et *Bacchi jocos amantis.*

5. —πόλεις—ἱλαρὰς, &c.] *urbes*— i. e. *incolas urbium hilares et ridentes.*

7. Ὁ δὲ καρὸς—] Nam veteres tabulæ fiebant ex cerâ, quæ cum coloribus inurebantur; quæ pingendi ratio dicebatur

encaustica. [cf. Plin. H. N. XXXV. 11.] νόμοι hoc loco sunt *modi musici*, carminis modulationes, vel *cantilenæ*. Νόμοι φιλέντων sunt ergo *cantilenæ amantium, carmina amatoria et nuptialia*. BORN. Est hoc odarium, ut videtur, dithyrambici generis.

291. * γ'. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ—] Lepidissimum hoc odarium, in quo ostenditur Amorem Bacchi comitem assiduum esse, vulgò adscribitur Juliano præfecto Ægypti sub Imp. Justino; cujus carmina videre est in Brunckii Analect. II. p. 493.

3. Καὶ τῶν πτερῶν κατασχών] Angl. *And having caught him by the wings*, &c.

6. Καὶ νῦν ἔσω—] *Et nunc intra pectus meum alis suis me titillat.*

III. NOTÆ IN SCOLIA.

292. * ΔΙΑΦΟΡΩΝ—] *Diversorum Poëtarum Cantica sive Scolia.* De hujusmodi Scoliis, [Angl. CATCHES. *Bent. Diss. on Phal.* p. 374.] quæ in conviviis cantare solebant Græci veteres, vide Athenæum, Lib. XV. p. 695. Frid. Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiæ Græcæ, Vol. I. Par. I. p. 291. et Klotz. ad Tyrt. Dissert. II. p. 237, sqq. Cf. *Hurd's Notes on the Art of Poetry of Horace*, ad v. 219.

† PITTACI MITYLLENÆI. I. 3. Πιστὸν γὰρ οὐδὲν—] Paulo impeditior sententia corruptelæ suspicionem movet. Gilb. Wakefield in Syl. crit. Tom. V. p. 25. corrigit: πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλώσσῃ διὰ στόματος λαλεῖ Δικόμυθον ἔχουσα καρδίη νόημα. *Animus duplex nihil, cui confidas, linguâ effatur.* JACOBS. Vide Diogenem Laërt. I. p. 49.

---

293. * SOLONIS ATHENIENSIS.] Ecce vobis SOLON, vir sanctissimus, legum lator sapientissimus, poëta optimus: qui si quid in reip. administratione ardui objiceretur, ad poëticam facultatem semper confugiebat, LOWTH; ubi suprà. Vide Fabr. Bib. Gr. Vol. I. p. 735, sqq. edit. Harles.

Ver. 1. Πιφυλαγμένος—] Hoc Scolion servavit Diogenes Laërtius in Solonis vita. BRUNCK.

3. —Φαιδρῷ—] Ad sensum facit Lucian. T. III. p. 153, 20. 293.
προσιεται μὲν καὶ—προσμειδιᾷ τοῖς χείλεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει. et mox: ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐν φρεσί, ἄλλα δὲ λέγοντα καὶ ὑποκρινόμενον ἱλαρῷ καὶ κομικῷ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ καὶ πένθους γέμουσαν τραγῳδίαν. Pro ἔγχος in v. 2. ἶχος Casaubono placebat. JACOBS. * Cui in memoriam non obveniunt hæc Homeri Il. ί, 313.

Ἐχθὸς γάρ μοι κεῖνος, ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν
Ὃς ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ βάζει.

5. —μελαίνας—] *mentem nigram et improbam.* Illustrat Gataker. ad M. Antonin. IV. p. 115, sq. *Idem.*

---

‡ CALLISTRATI, I. Εν μύρτου κλαδὶ—] Erat hoc Σκολιὸν Athenis ita celebre, ut in omnibus conviviis cantari solitum esset:—Liquet autem ex ipso Σκολιῷ conjuratos, cum Hipparchum adorirentur, pugiones suas abdidisse in illis myrti ramis, quos, opinor, solenne erat gestari ab omnibus, qui Sacrificio Panathenaico interessent: quod etiam disertè testatur Aristophanis Scholiastes. LOWTH, Præl. I. ubi vide plura.

Ver. 1. ἐν μύρτου.] Hinc apparet conjuratos tela abdidisse in myrti ramis, quos qui Panathenaicis interessent, gestasse probabile est. Robertus Louthius — comparat. Aristoph. Lysistrat. v. 633. καὶ φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδὶ, Αγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Αριστογείτονι.—JACOBS.

HYBRIÆ CRETENSIS, I. Εστι μοι πλοῦτος—] Vide Athen. 294.
p. 695. F. Eustath. ad Odyss. p. 276. 47. Klotz. ad Tyrt. Dissert. II. p. 238.—Vir fortis et generosus, qui hìc loquitur, omnes suas divitias in armis positas esse ait, quibus sibi omnia, quæ ad vitam sustentandam opus sint, comparet.—λαισηΐα secundum Eustath. ad Il. μ', p. 874. 47. ex pellibus non mollitis, ἐξ ἀκατεργάστων βυρσῶν, fiunt. Herodot. VII. 91. p. 547. 71. λαισηΐα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων, ὠμοβοΐης πεποιημένα· —Τούτῳ—ἀρῶ. Horum armorum præsidio tutus, quæ alii labore parant, ipse possideo. His igitur aro, messem facio, vinum torqueo. JACOBS.

5—7. μνοίας—] οἰκεταίας. Hesych.—Imperfecta est oratio in verbis πάντες γονυ πεπτηότες, ubi sine dubio legendum est

294. —ἐς γάνυ, κ. τ. λ. *Idem.* Versus aliter disposuit Hermannus de Metris, p. 358. Hoc σκολιὸν citavit celeberr. Gul. Jones, Asiat. Poës. Comm. quia veterum Arabum poësi sit persimile. Versus tamen et ille aliter disposuit.

---

* ALPHEI MITYLLENÆI, I. Οὐ στέργω—] *Auream quisquis mediocritatem Diligit*, &c. Hor. Lib. II. Od. 7.

2. —οἷα Γύγης.] De Gygis historiâ adi Herodot. Lib. I. Latinis versibus ita olim adumbravit hoc poëmation Georg. Buchanan. Scotus:

Non agros cupio mihi feraces,
Non aurum veluti Gyges: sed illum
Qui mi sufficiat, Macrine, victum.
Illud Nil nimiùm nimis juvat me.

Ita verò, H. Grotius, Batavus:

Non quæro segetis feracis arva,
Nec Gygis rutilum potentis aurum;
Æquo quod satis est, amo, Macrine,
Nam mi nil nimis, ab nimis probatur.

Atque ita nupèr Sam. Johnson, Anglus:

Nunquam jugera messibus onusta, aut
Quos Gyges cumulos habebat auri;
Quod vitæ satis est, peto, Macrine,
Mi, nequid nimis, est nimis probatum.

---

† ΑΔΕΣΠΟΤΑ.] Non multum est in hisce Scoliis anonymis, quod moræ aliquid discipulis superioris classis inferre possit.

I. 1. Εἶθ' ἐξῆν—] Ordo est: Εἶθ' ἐξῆν, διελόντα τὸ τῆθος, γνῶναι ὁποῖός τις ἕκαστος ἦν, ἔπειτα ἰσιδόντα τὸν νοῦν, πάλιν τι κλίσαντα, νομίζειν φίλον ἄνδρα ἀδόλῳ φρενί. Sed γνῶναι à Brodæo additum est. Quare ita Hermannus: "In hoc scolio non erat "necesse ut γνῶναι adderetur. Rectè enim sic legitur apud "Athenæum:"

Εἶθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος

Τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
Εἰσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδολῷ φρενί.

" Illa, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος, ad ἐσιδόντα pertinent, sed ita, ut, " quasi eorum oblitus, rem repetat his verbis, τὸν νοῦν. Ne- " que à vetere Latino sermone alienum est ista sic verti: " *utinam*, qualis *quisque esset, postquam pectus aperuisses, tum* " *demùm mentem liceret cognoscere.*" De Metris, p. 415.

II. 1. Παλλὰς Τριτογένει'—] Hermannus legit, Ἀθανᾶ, atque 295.
ex tribus postremis versibus duos fecit:

Ἄτερ ἄλγεων καὶ στάσεων
Καὶ θανάτων ἀώρων, σύ τε καὶ πατήρ.

de Metris, p. 414. ubi vide quæ vir doctissimus tradidit de metri genere in his et quibusdam aliis scholiis.

III. 1. Ὅστις ἄνδρα—] Rectè in duos Choriambicos digerit Valckenærius, Hippol. p. 160. C. *Anon. Cantab.*

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδιδωσιν, μεγάλην ἔχει
Τιμὰν, ἔν τε βροτοῖς, ἔν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

IV. Σύν μοι πῖνε.—] Athen. p. 695. C. Hinc Eustath. Od. 7. p. 277. 10—Valckenærius ad Phœniss. p. 146. veterem scripturam fuisse putat hanc: Σύμμοι μαινομένῳ μαίνεο συσσώφρονι σωφρόνει. Quod ex parte probat Hermannus, qui hic metrum choriambicum agnoscens, p. 319. corrigit:

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνήρα, συστεφανηφόρει.
Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

Theognis v. 306. ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις ἀνθρώπων πάντων εἰμὶ δικαιότατος. JACOBS.

III. NOTÆ IN PÆANAS.

• PÆANES.] Παιὰν erat hymnus in laudem Apollinis (nec 296.
non Dianæ secundum alios) qui canebatur ad amoliendum et propulsandum aliquod malum, sive morbi, præsertim pestis) sive belli. Sed et partâ victoriâ, aut in prælii congres-

296. su canebatur: à verbo παύω, quasi παίαν. Generaliùs autem παιὰν de hymno qui canebatur et alii cuilibet deo. Quinetiam plurali numero παιᾶνες generaliter cantilenæ et hymni deorum, nec non ὐφημίαι et κῶμαι, ut Hesych. exponit. H. Stephanus. Apollinis cognomen primùm fuisse videtur; et nonnulli deducunt ἀπὸ τοῦ παίειν, sive à percutiendo Pythone, sive à sanando morbos. [Vide suprà ad Ed. Tyr. v. 152—166.] Est et παιὰν, ᾠδῆς εἶδος. Vide *Schol.* ad Hom. Il. ά, 473. Eustath. ibid. p. 137.

---

† Ariphronis Sicyonii, 1. Ὑγίεια,] Hymnus venustissimus ad Hygieiam, Æsculapii filiam, deam sanitatis. Extat apud Athenæum, Lib. XV. p. 702. item apud Laërtium in vitâ Aristot. Latinis Iambicis vertit Cælius Calcaginus, in Delit. Poëtar. Italor. p. 546. Vide plura apud Fabr. Bib. Gr. Vol. II. p. 111. edit. Harles. Conf. *Armstrong's Art of preserving Health.*

4. Σὺ δ' ἐμοὶ—] *Tu mihi propitia habites.* Jacobs.

6. Τᾶς ἰσοδαίμονές τ'] Citat. Porsonus (Præf. ad Eur. Med. supplem. p. xxx.) Τᾶς τ' εὐδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς. *Anon. Cantab.*

7. —ἢ πόθων—] *furtiva voluptas, quam adeo furtivis Veneris retibus venamur. Idem.*

10. —πόνων ἀμπνοὰ] *à laboribus respiratio.* ἀμπνοὰ, pro ἀναπνοή.

---

297. * Aristotelis Pæan.] Hoc celebre est illud Scolium, sive, ut alii volunt, Pæan, seu potiùs hymnus, de Virtute, quod Aristoteles in Hermeam Atarnensium tyrannum conscripsit. Extat apud Athenæum, Lib. XV. cap. 16. Laertium in vitâ Aristot. et Stobæum, p. 6. edit. Grotii. Occurrit etiam in Lib. I. c. 44. Poëtices Jul. Cæs. Scaligeri, cui ita arridebat, ut is lectorem cupiat perpendere "quantus "vir Aristoteles fuerit in poësi, neque ipso Pindaro minor." Maittaire in Carm Misc. p. 34. *Hurd. on Hor. Art of Poetry*, &c. Singulari dissert. illustravit Koepen, *Hildesiæ*, 1784. et post illum Claudius in Bibl. L. et Art. Fasc. III. p. 33. sqq. Criticis notis instruxit Buhle in Aristotelis Opp. Tom. I. pag. 32. sqq. uti notavit Jacobs. De isto autem Hermeâ, ita Strabo: Ἦν ῥ' Ἑρμείας ἰνιοῦχος τραπέζιτα τινὸς

οἰκέτης. γενόμενος δ' Ἀθήνησιν ἠκροάσατο καὶ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους. 297.
ἐπανελθὼν δὲ τῷ δεσπότῃ συνετυράννησε, πρῶτιν ἐπιθεμένῳ τοῖς περὶ Ἀταρνέα καὶ Ἄσσον χωρίοις· ἐπεῖτα διεδέξατο ἐκεῖνον, καὶ μετεπέμψατο τόν τε Ἀριστοτέλην καὶ Ξενοκράτην, καὶ ἐπιμελήθη αὐτῶν· τῷ δ' Ἀριστοτέλει καὶ θυγατέρα ἀδελφιδοῦ [i. e. υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ] συνῴκισε. Μέμνων δὲ ὁ Ῥόδιος ὑπηρετῶν τότε τοῖς Πέρσαις καὶ στρατηγῶν, προσποιησάμενος φιλίαν καλεῖ πρὸς ἑαυτὸν ξενίας τε ὀνόματι καὶ πραγμάτων προσποιητῶν χάριν· συλλαβὼν δ' ἀνέπεμψεν ὡς τὸν βασιλέα, κἀκεῖ κρεμασθεὶς ἀπώλετο· οἱ φιλόσοφοι δ' ἐσώθησαν φεύγοντες τὰ χωρία ἃ οἱ Πέρσαι κατέσχον. [Lib. XIII. p. 610.] Ejus quoque mentionem faciunt Diod. Sic. Lib. XVI. et Laërtius, ubi supr. Cæterùm, quoniam in plerisque hujus odarii exemplaribus, quæ in libris editis occurrunt, nonnulla est diversitas; hìc sequi visum fuit lectionem, quam vir admodùm Reverendus Richardus Hurd. à quodam docto amico acceptam, in notis suis ad Hor. Art. Poët. edidit, quamque probavit Brunckius in Lectt. ad sua Analecta.

Ver. 2. Θήραμα κάλλιστον βίῳ,] Angl. *the noblest pursuit in life*, or *among men*. Vide Davisium ad Max. Tyr. p. 539. et Reizium ad Lucian. T. II. p. 710. Credidit T. Young, se alicubi melius legisse: Ἀρέτα πολύμοχθε, γένει βροτείῳ— θήραμα κάλλιστον βίου, *the most valuable prize of life*. Postea invenit in Anthologiâ secundâ Wesmonast. Θήραμα κάλλιστον βίῳ. atque hanc esse correctionem Sylburgii testatur Jacobs.

4. —θανεῖν—] πότμος θανεῖν, *sors moriendi*. ζαλωτὸς [ἐστὶν] ἐν Ἑλλάδι, Angl. *to die is in Greece an enviable lot*.

8. Χρύσου τε κρίσσω καὶ γονέων,] γονέων de majoribus generisque nobilitate accipiendum est. Jacobs. κρίσσω pro κρείσσω, quod contractè pro κρείσσονα, ut norunt tirones.

9. Μαλακαυχητοῖο—] μαλακαυχητὸς est *dolores leniens*: à μαλακὸς et ἄχος.

10. Σεῦ δ' ἔνεχ'—] Ita Hor. *Hâc arte Pollux et vagus Hercules Innixus, arces attigit igneas*. Lib. III. Od. 3.

13. Σοῖς τε πόθοις—] Angl. *from an ardent love for thee*.

15. —φίλιου μορφᾶς—] *ea forma quâ amicitiam refers*, nempè *propter amicitiam*. T. Young. Forsan perstringit hic Aristoteles simulatam illam amicitiam quâ Hermean amplectebatur Memnon ille Rhodius, (de quo Strabo, ut supr.) et quæ causa erat ipsius mortis. Ἀταρνέως ἔντροφος, *Atarneós alumnus, Hermeas* scil. Erat autem Atarneus locus Mysiæ è regione Lesbi situs. Vide Herodot. Lib. I. 160.

17. Ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.] Hic χήρωσεν absolutè ponitur, quod singulare videtur. Vide infrà p. 329. III. Ὁ πρὶν ἐγώ, κ. τ. λ. ubi χήρωσε με ἠελίου est *privavit me sole*. Nonne igitur

297. hic legendum? *χηρώσατ' αὐγᾶς, deprived himself of the light of the sun.* et, ni fallor, *αὐγὴ* potius quam *αὐγαὶ* usurpatur. Hom. Il. ε', 371. *αὐγὴ ἠελίου.* T. Young. Usurpatur utroque modo apud Homer. Sic, β', 456. δ', 480. σ', 609, &c. quæ satis confirmant ingeniosam viri amicissimi conjecturam. Maittaire quoque conjecit *αὐγὰς*, sed retinuit *χήρωσιν*, et stare potest subaud. pron. recipr. * Nullus dubito quin *αὐγᾶς* vera lectio sit: *χηρόω* enim regit et accusativum et genitivum. Constructio videtur *χήρωσιν* [*ἑαυτὸν*] *αὐγᾶς ἀελίου.*

19. —*αὐξήσουσι*—] *αὐξάνειν* pro *celebrare* apud Pindarum frequenter obvium. Jacobs.

21. *Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι*] *Jovis hospitalis venerationem augentes,* cujus cultum nimirùm violaverat iste Memnon.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. NOTÆ IN HYMNOS.

• Hymni.] Erat apud Græcos hoc poëmatis genus à primâ usque eorum poëseos origine usu receptum, et in religionibus celebrandis adhibitum. Exponebantur plerumque Deorum origines, natalia, res gestæ, aliaque ad eorum historiam pertinentia: ita factum videmus in iis quæ etiamnum supersunt in hoc genere Græcorum monumentis, in elegantissimis Hymnis Callimachi, iisque qui Homero tribuuntur.—Veram hanc Hymni formam et germanum charactera apud Virgilium, accuratissimum vetustatis imitatorem, egregiè expressit geminus ille chorus Saliorum, [Æn. VIII. 285.] 303.

——qui carmine laudes
Herculeas et facta ferant.——
Lowth, de Sacrâ Poës. Heb. Præl. XXIX.

---

† Κλεανθους—] *Cleanthis Hymnus in Jovem.* Græcorum Hymnos maximam partem conficiebant Fabulæ, eæque de rebus nec valdè admirandis, neque etiam laudandis: nec mihi occurrit quidquam, quod quidem extat, ex illo genere graviore, præter Cleanthis Stoici Hymnum Jovi inscriptum, hoc est, Deo Creatori, sive, ut ipse loqui amat, Æternæ Rationi rerum Naturæ Effectrici atque Moderatrici; pulcherrimum sanè antiquæ sapientiæ monumentum, sensibus magnificis, solidis, verisque refertum: quæ enim habet Philosophus de summâ Dei potentiâ, de supremæ Legis et totius Naturæ harmoniâ, de hominum impiorum cæcisque ani-

303. mæ perturbationibus, obnoxiorum stultitiâ atque insaniâ; ante omnia Divini auxilii imploratio, quo Numen ipsum perpetuis laudibus dignè possimus celebrare; hæc omnia tam sano miniméque fucato pietatis affectu animantur, ut ad Sacrorum etiam Vatum spiritum aliquatenùs videantur accedere. Lowth, de Sacr. Poës. Heb. Præl. XXIX. Erat autem Cleanthes ex Asso urbe Lyciæ; Zenonis Stoici, quem per novemdecim annos audiverat, in porticu Atheniensi successor, et Chrysippi magister. Vitam finivit inediâ, annos octoginta natus. Vita ejus scripta fuit à Diogene Laërtio. Multa scripsit, quæ, excepto hoc hymno sublimi, et paucis fragmentis, omnia deperdita sunt. Illum primus, è MSto Farnesiano Eclogarum Stobæi, edidit Græcè Fulvius Ursinus, adjectum *Carminibus* ix *illustrium Feminarum*, &c. *Antwerp.* 1568, 8*vo.* Extat quoque in Henr. Stephani *Poësi philosophicâ, anno* 1573, 8*vo.* in *Cudworth's Intellectual System, in fol.* ejusque doctissimi Operis Versione Lat. Moshemii: in Brunckii Analect. L. p. 225. in ejusdem Poëtis Gr. Gnom. p. 141. adjunctis Versionibus, Lat. Jac. Duporti, (quam antea ediderat Cudworthus) Gall. Bouganvillii; et Ital. Pompeii. Hunc quoque Hymnum interpretatus est elegantissimis numeris Angl. Gilb. West; ediditque unà cum *Odes of Pindar*, &c. *in* 4*to. et* 8*vo.* Vide plura in Fab. Bib. Gr. Vol. III. p. 550. sqq. edit. Harles. item in *The Monthly Review, Jan,* 1798. Vol. XX. ubi Censor doctissimus varias editiones, et varias lectiones distinctè enumeravit.

Ver. 1. —πολυώνυμε—] Jovem Stoici adorabant sub variis nominibus, uti nos docet Diog. Laërt. Lib. IV. § 147. Vide Menagium ad locum.

2. —φύσεως ἀρχηγὲ,] Nihil est præstantius Deo. Ab eo igitur necesse est mundum regi. Nulli igitur est Naturæ obediens, aut subjectus Deus. Omnem ergo regit ipse Naturam. Cicero, de Nat. D. lib. III. c. 30. νόμου μετὰ— Ille ipse omnium conditor ac rector scripsit quidem Fata, sed sequitur. *Semper* paret, *semel* jussit. Seneca, Quæst. Nat. præs. cf. eundem de Provid. c. 5. et de Benef. lib. IV. c. 23. Vide etiam Lipsii Physiol. Stoicor. lib. I. diss. 12.

4. Ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμὲν.] Conf. Act. Apost. XVII. 28. ἧς μίμημα, &c. Angl. *We, who alone of all mortal Beings which live or move upon the earth, have obtained the faculty of vocal expression.* Pro ἧς, quod dedit Br. in aliis est ἔχω, quod in versu hic stare nequit. Steph. ἔχου.

9—13. Τοῖον ἔχεις, &c.] Angl. *Such a minister in thy steady hands does the doubly-pointed, flaming, ever-living thunderbolt prove: For by its shock all nature stands aghast; thus*

thou guidest the common principle of reason which pervades all, mingling with the luminaries great and small.

14. —διὰ παντὸς—] Desunt quædam hic; et sensus est imperfectus.

19. Ὧδε γὰρ εἰς ἓν, &c.] Angl. *For thou hast so connected every thing good and evil into one complete system, that one eternal common principle of Reason exists in all: from which* however *all wicked men are endeavouring to escape,—* 304.

28. —σώματος ἡδέα ἔργα.] Angl. *sensual pleasures.* Inter hunc et versum sequentem interposita invenio in Fulvii Ursini edit. hæc verba—ἐπ' ἄλλοτε δ' ἄλλα φέροντες,—Dolendum est sensum hîc quoque mutilum videri.

30. Αλλὰ Ζεῦ πάνδωρε,—] *But O Jupiter, dispenser of every gift,* &c. Quæ sequuntur omninò sunt admiranda.

32. * Ἦν σὺ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἀπὸ, δὸς δὲ κυρῆσαι Γνώμης] Fortasse respexit ad Homer. Il. ρ'. 645.

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Αχαιῶν.
Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.

37. —ἢ κοινὸν, &c.] Angl. *than properly to celebrate the universal Law for ever.*

---

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ—] *Callimachus Cyrenæi Hymnus* In Jovem. Callimachus, Grammaticus et Poëta egregius, fuit ex urbe Libyæ notissimâ Cyrene. Battiades interdum vocabatur, non à nomine patris, ut quidam putant, sed à Batto Cyrenes vel Cyrenarum conditore. Claruit circiter Olymp. CXXXIII. ante Chr. N. 247. Hermocratis grammatici Jasii discipulus fuit: et literas publicè docuit in Eleusine Alexandriæ vico. Postea accitus est in Museum Alexandrinum, ubi plures eruditi homines regiis sumtibus alebantur; ibique diu vixit Ptolemæo Philadelpho ejusque successori Euergetæ carus. Inter discipulos suos habuit Apollonium Rhodium [de quo suprà ad p. 91.] è discipulo tandem inimicum factum, quemque famoso carmine, cui titulus *Ibis* diris devovit. Multa scripsit Callimachus sermone tum soluto tum astricto: sed pleraque breviora opuscula; quia dicere solebat, [ut narrat Athenæus, init. lib. III.] μέγα βιβλίον ἴσον εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ad nos tantùm pervenerunt 6 Hymni, 72 Epigrammata, et multa Fragmenta. Quod de eo judicium tulit Ovidius à quibusdam habetur nimis severum: [Amor. Lib. I. 15. v. 13, 14.]

304. *Battiades semper toto cantabitur orbe :*
Quamvis ingenio non valet ; arte valet.

Nam et fautores suos habet Callimachus; quos inter numeranda est doctissima femina Dacieria, ejusque pater Tanaquillus Faber; à quo methodus ipsius scribendi suavis et polita judicatur, sæpiùsque Catullo et Propertio adumbrata. Hymnorum Callimachi extat quoque felicissima imitatio, numeris Anglicis suavissimis expressa, à poëtâ doctissimo, atque enthusiasmo verè Græcanico afflato. Vide *Akenside's Hymn to the Naiads.* Plura de Callimacho desideranti indicabit Fab. Bib. Gr. Edit. Harlesii, Vol. III. p. 814. sqq.

CALLIMACHI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. *Florentina*, Editio princeps sex hymnorum prodiit, studio Lascaris, literis majusculis, Græcè, sine indicio loci et anni. Constat tamen *Florentiæ* excusam, ante ann. 1500. *in* 4*to.*

2. *Stephaniana* prior; inter H. Stephani poëtas principes heroici carminis. *Paris*, 1566. *in fol.*

3. *Stephaniana* posterior; cum Schol. Gr. &c. *Genevæ.*

4. *Parisina ;* cum notis Annæ Tanaquilli Fabri filiæ, &c. 1675. *in* 4*to.*

5. *Ultrajectina ;* ex recensione Theodori Grævii, cum notis Rich. Bentleii, et commentario Ezech. Spanhemii, &c. 1697. 2 *Voll. in* 8*vo.*

6. *Glasguensis ;* apud Rob. et And. Foulis, 1755. *in* 4*to.*

7. *Lugdunensis ;* cum variorum notis, et commentario Ezech. Spanhemii. Curavit Jo. Aug. Ernesti. *Lugd. Bat.* 1761, 2 *Voll. in* 8*vo.*

8. *Florentina ;* curavit Ang. Mar. Bandinius, J. U. D. *in* 8*vo.*

9. *Lipsiensis ;* repetitio textûs Ernestiani, sine notis, cum indice, curâ Christ. Frid. Loesneri ; 1774. *in* 8*vo.*

10. In Brunckii Analectis Veterum Poëtarum Græcorum, *Argentor.* 1772. *in* 8*vo.* p. 423—475.

11. *Bodoniana ;* cum vers. Pagnini, literis majusculis, in aliis exemplaribus literis minusculis. *Parmæ*, 1792. *in fol. et in* 4*to.* [Vide plura in Fab. Bib. Gr. ubi supr.]

12. * Callimachi quæ supersunt recensuit et cum notarum delectu edidit Carolus Jacobus Bloomfield, A. M. *Londini*, 1815. *in* 8*vo.*

Ver. 1. ΖΗΝΟΣ ἴοι, &c.] Ordo est; τί ἄλλο χεὶ ἴοι [Poët.

pro ἅς] λαῶν ἀιδὺν παρὰ στονδῆσιν Ζήνος, ἣ θὼν αὐτὸν, &c. 305.
Πελαγόνας [à nominat. πελαγών, όνος,] restituit Callimacho ex Etymol. magno, pro vulgato Πελογόνων, vir summus R. Bentleius. Cæterùm Πελαγόνες, παρὰ τὸ ἐκ Πελᾶ γενέσθαι, sunt *gigantes*. [Conf. Hor. lib. III. Od. 7.] —δικασπόλον ἁρπάζῃσι; *jura dantem cœlicolis* ?

4. ΔΙΚΤΑΙΟΝ—] Κρῆτα· Δίκτη γὰρ ὄρος Κρητικὸς, ΛΥΚΙΟΝ —Ἀρκάδα· Λυκαίος Ἀρκαδίας ὄρος. *Schol.*

5. —ἐστὶ γένος ἀμφίρριστον,] *quoniam de loco generis controversum est.* Nam γένος est hìc *locus natalium* vel *patria*.

6. Ἰδαίοισιν—] Ἰδὴ ὄρος Κρήτης καὶ Τρωάδος· τὸν δὲ τὸ Κρήτης φασί. *Schol.*

8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται.] Conf. Pauli Epist. ad Tit. I. 12. Citat hæc Paulus è Poëtâ Cretensi Epimenide.

10. —Παῤῥασίῃ] Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παῤῥάσιον τοῦ Λυκαίου. *Schol.* Ἐν δὲ σι— verte: *In Parrhasio verò te Rhea peperit, qua parte mons* iste *maximè densus* [densissimus] *est virgultis.* Cæterùm Arcadia ipsa interdum dicitur Parrhasia.

12—14. οὐδέ τι μὴν, &c.] Ordo est: οὐδὲ μὴν τι ἐρπετὸν κιχχημένον Εἰλειθυίης, ὐδὲ γυνὴ ἐκτιμέσγεται· *neque profectò aliqua fera indigens Lucinâ*, [i. e. ullum pregnans animal,] *neque mulier adit.* Pro ἐκτιμέσγεται vulgaris lectio est ἐκτίνεσται, quod vocabulum magnus Bentleius nunquam alibi legisse meminerat; ideoque alterum illud prætulit ex editt. Aldi et Frobeni. Occurrit tamen apud Hom. non solùm ἵσσομαι, sed et μετανίσσομαι. [Vide Iliad. μ', 119. π', 779. et alibi: item ποτινίσσομαι, quod est προρνίσσομαι. [Il. ί, 381.] Vide νίσσετο infrà v. 25. De κιχχήμενον vide suprà ad Odyss. ά, 13. De ἐρπετὰ appositè Didymus: ἐρπετὰ κυρίως μὲν αἱ ὄφεις· καταχρηστικῶς δὲ τὸν πάντα θηρία. Atque Th. Grævius, ex patris observatione, "Callimachi est," inquit, "sententia, nullum "aliud in illo loco, ubi natus est, Jupiter, animal, nullam "mulierem perperisse. Ἔρπειν apud Dores, ut sæpissimè apud "Theocritum, est *ire*, *incedere*, ut non mirum ἐρπετὰ dici "animalia non modò quæ serpunt, sed incedunt." ἀλλὰ Ἀπιδανῆς καλέουσι τὴ ἀγύγιον λιχῶσαν Ῥέαν. *Sed Apidanes* [i. e. veteres *Arcades*, sic dicti à quodam Apide qui in Peloponneso olim regnaverat] *vocant eum antiqui Rheæ parientis lectum.* Ωγύγιος hìc significat *antiquus*, ab Ogyge scil. rege antiquissimo. λιχὼ, *puerpera*; undè λιχώσιος, *ad puerperium pertinens*.

15. —μεγάλου ἀπεδέκατο κολπῶν,] i. e. ἐδέκατο ἀπὸ μεγάλου κόλπου. *deposuit ex magno utero*; περιφραστικῶς pro ἔτεκε.

17. Λύματα—] Καθάρματα· τὸ δὲ χυτλώσαιτο, ἀντὶ τοῦ ἀπολούσαιτο. *Schol.* Conf. Il. ά, 312. Ordo est: ὑοὶ δ' κε χυτλώσαιτο

305. λύματα τόκοις, λόισαι δὲ τὸν χρῶτα· λοίω, [idem quod λούω] f. λοίσω, in 3. sing. aor. 1. opt. λόισαι.

21—24. —τημόσδε] Conjunctio poëtica, *tunc*; ὅτι Ῥέη ἐλύσατο μίτρην, *quandò Rhea solvit zonam*, quod apud veteres bis fieri solebat; "semel," ut observavit Meursius, "virgini "in primo cum marito concubitu; iterùm mulieri sub primi "partûs tempus." [Vide Apoll. Rhod. Lib. I. 288.] ἦ ὑγρὸς Ἰάων ἤειρεν πολλὰς σαρωνίδας ἐφύπερθε, sanè aquosus Iaon efferebat multas quercus desuper, i. e. locus, ubi postea fluebat Iaon, multas produxit quercus, —πολλὰ δὲ κινάπιτα ἴδαλοντο ἰλυοὺς ἄνω Καρνίονος περ ἐόντος διερῆ, *et multæ feræ construxerunt lustra supra Carnionem quamvis* nunc *flumen*: νίσσετο δ' ἀνὴρ—*ibatque vir aliquis*, &c.

26. —πολύστιόν τε Μετάπην] *Scruposamque Metopen*—Vitiosam, putat πολύστεον vulgarem scripturam Brunckius, quæ ex eo originem habet, quod librarii sæpissimè ι longam per ει scribebant.

33. —Νέδη] Ὄνομα νύμφης Ωκεανίνης, θρεψαμένης τὸν Δία.

34. Κευθμῶν' ἐς Κρηταῖον,] Non dubitat Ernestius hanc veram esse lectionem, pro vulgari Κευθμὸν ἔσω Κρ.

35. Πρεσβυτάτη Νυμφέων, &c.] Nedæ *maximè venerandæ Nympharum*.— Hesych. Πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη] *quæ ipsi* [Rheæ scil.] *obstetricatæ sunt*. Quidam tamen contendunt μιν ad Jovem referri, et μαιώσαντο hîc reddi debere *nutriebant*.

38. —τὸ μέν ποθι] Vocem ποθι non pro ποτὲ accipio, id est. *olim*, sed pro που, quam παραπληρωματικὴν esse notum est. Stephanus. ποθὶ, si genuinum esset, nemo dubitat quin pro πῃ positum est. Plus quam παραπληρωματικὸν est. Suspicor legendum τὸ μὲν μάλα πουλὺ— adjectivum πολὺς ubicunque intenditur significatio, comitem ferè habet μάλα. Brunck.

306. 40. —Νηρῆϊ] Νηρεὺς, -έος, Ion. -ῆος, Deus maris, hìc pro ipso mari. Uxor ejus erat Doris, filiæ autem Nereides. Quæ sequuntur sic construe cum H. Steph. Γίονοὶ δὲ Λυκαονίης ἄρκτοιο πίνυσι μιν—παλαιότατον ὕδωρ. *Nepotes autem Lycaoniæ ursæ potant illum fluvium—aquâm antiquissimam*. Cæterùm de Lycaoniâ ursâ ita Schol. Τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστοῦς, Λυκάονος δὲ θύγατρος· ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἀρτέμιν, γεννᾶται ὁ Ἀρκὰς, ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες.

44. Τουτάκι] Τὸ τηνικαῦτα. *Schol.* ὀμφαλὸς ἀπέπεσί τοι, *omphalus* i. e. *umbilicus* seu *funis umbilicalis tibi decidit*.

46—48. —Κορυβάντων ἕταραι] Socias Corybantum appellat Melias, quia Meliæ dicuntur arborum nymphæ, quæ utique in sylvestribus degunt locis, non secùs ac ipsi Corybantes. Robortellus. Προσιπηχύναντο, εἰς τοὺς πήχεις ἔλαβον.—Ἀδρήστια, ἀδελφὴ Κυρήτων—Λίκνῳ ἐνὶ, ἐν γὰρ λίκνοις τοπαλαιὸν κατικοίμιζον τὰ

βρίθει, πλεῖτον τὸ καρπούς εἰσαιζόμενα· λέγει οὖν, τὸ πάσχειν, ἢ τὸ 306.
κτείνειν, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθήνει. Schol. σὺ δ' ἰθήσεο πίειρα μαζοῦ, &c. *tu autem suxisti pingue uber*—Θάω, f. Θήσω, *præbeo et porrigo aliquid fruendum*; undè in voce med. *sugo*.

49. —Ἀμαλθείης] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἰξ τὸν Δία θρέψασα· λέγεται δὲ ἀπὸ μέν τοῦ ἰσχνὸς κέρατος ἀμόρσιον μῆν· ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου πίειρα. *Schol.* Conf. Ovid. Fast. lib. V. 115.] ἐπόρσας δι, &c.

50. —ἐξαπινάϊα] Τοιοῦτον, ἐξαίφνης ἐγένετο ἡ ἰδὰ πλὰ μίλητος *Schol.* Cæterùm his verbis τά τε κλείνει Πανακρέα, ostendit, undè apem vocaverit Panacridem.—Existimo autem Πανακρέα ἄρα dicta, à summa altitudine, ut πᾶν hoc in nomine sit augentis, sicut in aliis quibus est præfixum. STEPHANUS.

52. Οὖλα] Adverbialiter hic sumitur. Videtur autem esse ab ὀλοὸς, *perniciosus*: unde reddi potest *vehementer, strenuè*. —Κύρητες ἀρχήσαντο πρύλιν περί σε. *Curetes saltârunt pyrrhicham circa te.* " Πρύλις," inquit Meursius, " Cypriorum " lingua saltatio armata dicebatur, quæ alias πυρρίχη.—Sanè " πρύλιν Hesychius quoque πυρρίχην interpretatur. Pyrricha " verò saltatio apud veteres nobilissima erat, memineruntque ejus auctores plurimi."

55. αἶξιν,] Idem quod αἶξον, imperf. ab αἴξομαι, *cresco*. in act. voce ἀίξω, idem quod αὐξάνω, *augeo*. —ἴτραφις autem hic sumi videtur in sensu intransitivo, Angl. *didst thrive*. Putant tamen viri eruditissimi vocem esse activam pro passivâ positam, ἴτραφις scil. pro ἐτράφης, *nutritus es*; et citant ex Hom. Il. ι, 55. ἐτραφίτην ὑπὸ μητρὶ, et Odyss. γ', 28. τραφίμεν, idem scil ac τράφεν. Est verò ἐτραφίτην ὑπὸ μητρὶ, Angl. *thrive under their mother*; ubi sermo est de pare leonum; et aor. in sensu maximè indeterminato reddi postulat per tempus præs. ut notum: et præterea, si ἐτραφίτην esset pro ἐτραφήτην, præp. ὑπὸ, ni multùm fallor, genitivum adsciscceret. In loco etiam citato Odysseæ—γένοιτο τε τραφίμεν τε possunt reddi *natumque esse atque crevisse*. Opinatur doctissimus meus amicus Th. Burgess, probabile esse istum activæ formæ usum vetustissimis temporibus creberrimum fuisse. [Append. ad Dawesii Miscell. Crit. p. 388. ubi vide plura.] Quæ idem vir egregius tradidit infrà [p. 493, sqq.] de verborum sensu neutro, deque pronomine reciproco subaudito, lectu sunt dignissima; quibus, si vis, quæ et nos breviter notavimus potes adjungere, Vol. I. ad p. 3. n. 7. • Homerus habet τράφω in passivo sensu, Il. φ'. 279. ὡς ἰτάδι γ' ἴτραφ' ἄριστος. Legitur etiam ὡς ἰτάδι τίτραφ' ἄριστος.

56. —ἀνδρώσας.] Αἴξεσθαι ad *infantem* refero, τρέφειν ad *pueum*, ἀνδρώειν ad eum *qui ad pubertatem contendit*; et sequentia *puberis facti* sunt signa. Optimè ἀν-δρώσας, *pubertatem assecutus es, puber es factus*; nec abundare videtur

306. ἀνὰ, sed eam vim habere, quæ significatur nostro, *grown* UP. BURGESS.

57. —ἐφράσαο πάντα τίλεια] *excogitâsti omnia perfecta*, i. e. ut Steph. interpretatur, *cogitâsti omnia tanquam adultus.* vel ut Ernestius, *virilem animum habuisti.* φράζομαι in voc. med. est *excogito, delibero,* aor. 1. med. ἐφρασάμην, ἐφράσαο, eliso σ, ἐφράσο, post contractè ἐφράσω.

59. —ἐπιδαίσιον] Vis verbi ἐπιδαίσιος omnes fefellit. Est autem εἶκος ἐπιδαίσιος, *domus ad epulandum accomodata, sive ad vitam beatè et hilariter transigendam.* Quod dii scil. faciunt. TOUP. Emendatt. in Suid. p. iv. ubi vide plura. * Malim Ernestii interpretationem accipere, scil. *in hæreditatis partitione attributum :* Nam a δαίω, *divido, portionem tribuo,* venit.

60. Δηναιοὶ,] *Prisci*, &c. Vide Il. ί, 407.

61. Φάντο πάλον, &c.] Ordo est: ἴφαντο πάλον διαπῖμαι δώματα Κρονίδησι τρίχα, *dixerunt sortem divisisse sedes Saturnidis trifariam.* * Πάλος *sors*, a πάλλω, *vibro, quatio.* Quia sortes, nominibus inscriptæ, in urnam vel galeam conjiciebantur, atque in ea prius quatiebantur quam ductæ sunt. Sic Homer. Il. ψ'. 861. Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἕλοντες. Ad hunc morem alludit Horatius, Carm. l. II. Od. 3. 25.

> ———omnium
> Versatur urna serius ocius
> Sors exitura.———

64, 65. —τὰ δὲ, &c.] Sic construe: τὰ δὲ διέχυσι τόσον ὅσον [ἐστι] πλεῖστον, *illa autem differunt tantum quantum est plurimum*, i. e. *maximè*. Vide suprà ad p. 217. v. 45. Ψευδοίμην, &c. cum Ernestio sic interpetare: Si mentiri vellem, tamen *mentirer quæ probabilia essent auribus :* hæc autem nullam verisimilitudinis speciem habent. * Ita verba interpretanda sunt, *mentirer quæ audientis auribus persuaderent.* Sine ullo sensu. Suspicor autem hoc modo legendum esse, Ψευδοίμην ἀΐων τὰ ἄ κεν πιπίθοιεν ἀκούην. *Mentirer si animadverterem ad ea quæ auribus persuaderent.*

66. —ἰσσῆνε] Εστὶν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν· νῦν δὲ ὁ τῶν ἀνδρῶν. *Schol.*

67. *Ητι βίη, τό τε Κάρτος] Sic legendum suadet Bentleius pro vulgari Σή τε βίη, quia βίη et Κάρτος sunt nomina duorum Jovis satellitum. Vide Æschyli Prometh. ad init.

70. Εἶλιο δ' αἰζηῶν ὅ τι φίρτατον·] *Delegis autem quodcunque præstantissimum est juvenum*, i. e. *præstantissimos juvenum.* Sic Iliad. β', 660. —ἄστεα πολλὰ διοτρεφίων αἰζηῶν. Ad quæ Eustath. Τὸ δὲ διοτρεφίων αἰζηῶν, ταυτόν ἐστι τῷ βασιλικῶν ἀνδρῶν, εἰς δηλαδὴ πόλεις ἀνάκεινται. Et observavit doctissima Dacieria,

Hesiodum hominem quadragenarium αἰζηὸν vocare, L. II. 59.

72. Αλλὰ τα μὲν, &c.] *Sed hæc quidem diis minoribus permisisti alia aliis curanda,*— ὀλίζων, Æol. compar. ab ὀλίγος, ἀντιπαρῆκας, sic pro vulgata αὖθι παρῆκας dedit Valck. ad Eur. Hipp. p. 178.

75. —τί δ' ὐ κρατέοντες ὑπ' ἰσχύν ;] Sic solent aulici adulari reges. 307.

76, 77. Αὐτίκα] *Exempli gratiâ.* Vide Ernestium ad Xenoph. Mem. IV. 7. 1.] —ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης Αρτέμιδος, *venatores autem Chitones Dianæ.* Diana dicta Χιτώνη, ἀπὸ τοῦ δήμου Αττικῆς, ejus nominis, ubi statua lignea ei posita erat.

80—84. —τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίναο λῆξιν.] *Quare et illos delegisti tuam sortem : ipse autem sedes in summis urbibus inspector* —τε [τῶν] οἳ ἰθύνουσι λαὸν ὑπὸ σκολιαῖς δικαῖς, τε [τῶν οἳ ἰθύνουσι λαὸν] ἔμπαλιν, *et eorum qui regunt populum iniquis judiciis et qui contra :* ἐπόψιος hìc activè sumitur, *inspector ;* apud Hom. verò passivè *qui conspicitur.*] ἔβαλες δὲ ῥυηφενίην ἐν σφίσιν, &c.] *et illis largiris divitias et opes affatim ;* ubi notandus aor. in sensu maximè indeterminato. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. * Conferendus est Homer. ad Il. π', 387. Οἳ βίη εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας. Ceterum, pro vulgata ἐν δ' ἅλις ὄλβον scribendum sine dubio—ὄλβου.

85, 86. —ἔοικε δὲ, &c.] Licet autem *hoc conjicere in nostro rege ;*—[Ptolemæo scil. illo Philadelpho] *is enim longè alios prætergressus est.*

87. —τά κεν ἦρι νοήσῃ.] *quæcunque manè excogitaverit :* [Ita legendus hic locus, pro τά κεν ἠοῖ, &c. quæ versum pessundant ; ut dudùm viderunt eruditi, approbante Brunckio, confirmante Toupio, in Addendis ad Theocr. pag. 401.] Quæ autem sequuntur sic construe : ἑσπέριος [τέλει] τὰ μέγιστα [τά κεν νοήσῃ ἦρι] [τελεῖ] δὲ τὰ μείονα εὖτε νοήσῃ. *Vesperi perficit maxima, quæ cogitaverit* manè, *perficit autem minora, statim ac ea excogitaverit.* Οἱ δὲ [τελέουσι] τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί. *Ii autem* perficiunt *alia quidem anno, alia autem non uno anno :* ἀπὸ τῶν δ' αὐτὸς πάμπαν ἐκόλουσας ἄνην, *ab aliis ipse omninò adimis affectionem,* ἐνέκλασσας δὲ μενοινὴν, *et eorum frangis animi impetum,* ἐνέκλασσας scribi debuit cum duplici σ, ut Brunckius rectè monuit. Vide Od. ζ', 128.

93. Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται.] Pravâ interpunctione laborat hìc versus. Scr. Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει· τίς positum est pro ὅς, de quo videndus Bentley ad Callimachi ipsius Epigr. xxx. editionis Ernesti Brunck. Vide quoque doctissimum Burgess. ad Dawes Misc. Crit. p. 393. sqq. * τίς κεν ἀείσει solœcum facit : Legendum est vel Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς γὰρ Διὸς ἔργματ' ἀείσει ; dimidio versus ad interrogativa verba τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδει, pro responsu

habito: vel hoc modo, Οὐ γίνετ', οὐκ ἴσται, (τις) ὅστις Διὸς ἔργματ' ἀείσει. Hæc lectio præstare videtur, ideoque recepi.

95. Οὔτ' ἀρετῆς ἄτης, &c.] Similis sententia sæpè occurrit apud veteres.

---

308. * ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ, &c.] In Lavacrum Palladis. Ἐν τινι ἡμέρᾳ ὡρισμένῃ ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθήνας, καὶ τὸ Διομήδους, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἰναχον, κἀκεῖ ἀπολούειν. *Schol.* Hoc poëmatium Doricè scriptum est, quia tunc Argis erat Callimachus: ideóque cuncta illi gratificari volens ejus dialecto utitur: neque perpetuò Ægyptum aut Cyrenem incoluit, nam et in Siciliâ vixit. Dacieria.

Ver. 2, 3. —τᾶν ἵππων, &c.] *equos sacros jam hinnientes audivi, τᾶν φρυασσομέναν,* &c. Dor. pro τῶν φρυασσομένων, &c. καὶ ἁ Διὸς εὔτυκος ἔρπει, *et dea benè ornata incedit.* De ἔρπω, vide suprà ad Theocr. Idyll. XVIII. 40. * De εὔτυκος vide Ejusdem Idyll. XXIV. 16. Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μίν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω.

4. Σᾶσθέ νυν,] Ὁρματε *Schol.* σᾶσθε pro σάισθε, à σάω, *servo, in fugam verto.* νυν, sine accentu circumflexo, idem quod δή.

5. —μεγάλως ἀπενέψατο πάχεις.] *amplos lavit lacertos.* μεγάλως Dor. pro μεγάλως. Observent discentes aor. med. in sensu maximè indeterminato. Πάχεις, inquit Schol. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.

6. —ἱππείαν] Dor. pro ἱππείων.

7, 8. Οὐδ' ὅκα δή, &c.] *Ne tum quidem* [lavit lacertos scil.] *cum cruore fœdata omnia ferens arma, ab impiis rediit gigantibus.* [λύθρῳ πεπαλαγμένα Homerica sunt, Il. ζ, 268.] Vide Hor. L. III. 4. 53, sqq. et ibi doctissimum Janum.

10—12. —παγαῖς ἴκλυσιν, &c.] *undis abluit Oceani sudorem et guttas,* i. e. sudorem stillantem: [ἴκλυσιν à κλύζω, *abluo.* Ωκεανῶ genit. Dor. ἰδρῶ per apocop. pro ἰδρῶτα.] ἰφοίδασιν δὲ πάντα παγίντα ἀφρὸν ἀπὸ χαλινοφάγων στομάτων. Angl. *and washes away all the clotted foam from their bit-champing mouths.* ἰφοίδασιν, Dor. pro ἰφοίδησιν, à φοιδάω.

17. —κάτοπτριν·] Nescio undè petita sit hæc lectio, quam meritè damnat Spanheim. Ad manum nunc habeo editiones Ang. Politiani, Aldi Manutii et Benenati in quibus omnibus κάτοπτρον, quod procul dubio reponendum. Brunck. —ὄμμα τὸ τήνας, i. e. τὸ ὄμμα ἐκείνης.

18—20. Οὐδ' ὅκα, &c.] *Nec quandò in Idâ Phryx judicavit litem,*— [Ἰδᾳ pro Ἰδαι, est ex conjecturâ R. Bentleii. Ju-

dicium Paridis etiam pueris notum.] *μεγάλα θεὸς ἔπλεψε οὖθ'* 308.
ἰς ὀρείχαλκον, οὐθ' ἰς διαφαινομένην δίνην Σιμοῦντος, *magna dea inspexit vel orichalcum, vel pellucidum vorticem Simoëntis.* Orichalcum æris genus pallidius fuit, ut è Virgilio colligendum est. Æn. XII. 87. [ubi vide Heynium; item ad Ecl. II. 25.] Apud Græcos et Romanos antiquissimos laudatissima erat speculorum materies.

23—26. *Ἃ δὲ*,—] *Ipsa autem, διαθρίξασα δὶς ἑξήκοντα διαύλους, οἷα τοὶ Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες παρ' Εὐρώτᾳ· λαοῖσι λιτὰ χρίσματα, ἔκγονα τᾶς ἰδίας φυταλιᾶς ἐτρίψατο ἠμιτρέμους, emensa bis sexaginta diaulos,* [*δίαυλος duplex stadium*, eundo scil. et redeundo, DACIERIA.] *sicut ad Eurotam Lacedæmonia sidera.* [*οἱ Διόσκουροι* scil. quos vocat. Hor. *lucida sidera*] *assumtis puris unguentis natis in proprio horto,* [i. e. assumto puro oleo, &c. Olea nempè Palladi sacra. *infricat scilè.* Conf. Iliad. ξ', 170, sqq.

27, 28. *—τὸ δ' ἔρινεος ἀνθέρεται,*] *robor autem ei recurrit,* [*ἑκάστῃ ἐχούσῃ τοίαν*] *χροΐαν οἵαν ἢ ῥόδον πρωΐον, ἢ κόκκος σίδας ἔχει, habenti talem colorem qualem aut rosa matutina, aut granum mali punici habet.*

29. *—ἄρσεν—ἔλαιον,*] *masculum oleum*, ita hic appellatum, 309.
quo fricantur et simul validiores redduntur athletæ. SPANH.

32. *Ἀπὸ λιπαρὸν σμαραγδίνα πλύνεσκον*] *σμάω* vel *σμήω* est *abstergo, purgo.* Herodot. IX. 110. *τότε καὶ τὸν κιθῶνα σμᾶται μοῦνον βασιλεύς.* Unde fluxit *σμήχω.* Sed composita magis in usu venerunt.

34. *—Ἀσιτορίδᾶν.*] *Ἀσιτορίδαι, φυλὴ ἰσότιμος ἐν Ἄργει. Schol.*

35—39. *Ὦ θέα,*] i. e. *Ὦ Ἀθήνα.—φέρεται δὲ καὶ ἡ Διομήδεος ἀσπὶς*, &c. Ex hoc loco apparet, apud Argivos, una cum Palladis simulacro mos fuisse ut *Diomedis Clypeus* ad Lavacrum seu Inachum fluvium ibi quoque abluendus, stato ac solenni die deferretur: ubi notavit doctissimus Spanhemius. *—τιν* Ion. et Poët. pro *σοι*. *—τὸν ἱρὸν ἄγαλμα—* Vide Heynii Excurs. IX. ad Æn. lib. II.

41, 42. *—ἀπεμάξιον — ἐν πίτρᾳσι*] *Ἐν πίτρᾳσι ἐρεμνίναις. Schol.* *Παλλαντίδι—* à recondito nempè ibi Minervæ simulacro, seu *Palladio* id nomen in posterum hic Argolidos scopulus nactus. SPANHEIM.

45. *—μὴ βάπτειν*] Intellige *κάλπιδας ἐς Ἴναχον.* ERNESTI.

47, 48. *—Φυταδιαν—Ἀμυμώνιν*] *δυο κρῆναι*, quarum posteriorem poëta vocat, *τὴν Δαναὸ, filiam Danai.*

50. *—ἐρεπτὰν—ἐξ ἐρίων,*] *è montibus pabulo lætis, pascuis abundantibus.* DACIERIA.

52. *—Φράσδιν,*] *Cave,—* Vide suprà ad Theocr. Idyll. II. 69. p. 223.

54. *Τὤργος ἰσοψῆται*] i. e. *Τὸ Ἀργὸς ἰσοψῆται.*

310. 69. Καίπερ—ἦσαν, &c.] *quamvis esset dilecta sodalis Minervæ.* ἦσαν pro οὖσαν.

70. —λυσαμίνα—λῶντο·] λυσαμίνα dualis est numeri, quia construitur cum λῶντο.—Legendum est λῶτο, nam in superiori versu est λυσαμίνα πειρόνας, nisi λυσαμίνα sit in duali; nam tunc λῶντο retinendum, quod pro ἐλέοντο, λέοντο, λῶντο. DACIERIA. Ἵππῳ ἐπὶ κράνᾳ, i. e. ἐφ' Ἱπποκράνᾳ, in *Hippocrene*— Post hunc versum, inquit Brunckius, insertum legitur vulgò distichum manifestò spurium.

62. —μισαμερίνα—] Vulgò μισαμερινὰ· sed corripitur ι in μισαμερινὰ. Vide Theocr. I. 15. Contra apud eundem VII. 21. legitur Σιμιχίδα· πᾷ δὴ τὺ μισαμέριον πόδας ἕλκεις; Distichon autem, quod omisit Brunckius, ineptum quidem est; tamen in hoc poëmate repetitio ejusmodi sæpè occurrit. T. YOUNG.

76. —τὰ μὴ θέμις ἦς] ἦς pro ἦν Dor. Vulgò τὰ μὴ θέμιδες.

89. δόρκας ὀλίσας, &c.] *pro damis amissis et paucis capreis lumina pueri habes.*

91—94. Πάχισιν—] Sic construe: μάτηρ μὲν περιλαβοῖσα φίλον παῖδα ἀμφοτέροισι πάχισιν ἴσχε οἶτον γοερᾶν ἀηδονίδων, *mater quidem amplexa suum filium utrisque brachiis, habuit infelix fatum flebilium lusciniarum;* "hoc est," ut observavit Th. Grævius, "lugubri conquestione filium deplorans ad instar "lusciniæ. Cantus enim lusciniæ apud veteres proverbio "locum dedit, quo utuntur de maximè tristibus." Pro Πάχισιν ἀμφοτέροισι, lectio vulgata est Ἀ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι, quam doctissimus Valckenær corrigendam proposuit; et ἴσχε pro ἄγε est Brunckii ex loco Homerico, Iliad. *i*, 559.

98—100. —Κρόνιοι δ' ὧδι λέγοντι νόμοι·] *Sed Saturniæ leges ita declarant:* λέγοντι Dor. pro λέγουσι.] —μισθῷ τῶτον ἰδεῖν μεγάλῳ, Angl. *that the sight costs him dear.*

102. * ἐπεὶ Μοιρᾶν ὧδ' ἐπέπυστο λίνα,] Legi vult Bentleius, ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπέπηστο λίνα. Vulgatam retinet Ernesti et hoc modo explicat: *Parcarum huc vergebant fila.*

106. Πόσα δ' Ἀρισαῖος,] Ἀκταίων, υἱὸς Αὐτονόης τῆ Ἀρισαίῳ ἔτος ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν ἐσπαράχθη, διὰ τὸ τὴν Ἀρτεμιν ἰδεῖν λουομένην. *Schol.* Autonoë autem filia erat Cadmi, ideoque Cadmeis dicta.

112. —ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα, &c.] *Sed ipsi dominum antè suum canes tum comedent:*—De canibus loquentes Græci vulgò utuntur fem. gen. ut notum. δειπνασεῦνται Dor. pro δειπνήσουσι, ut ῥυσεῦνται paulò suprà pro ῥύσονται, et infrà λιξεῦται pro λίξεται, *colliget;* vulgò δεξεῖται, *accipiet.*

118. —μενεῦνται] Dor. pro μενοῦσι.

121. —ὃς αἴσιος,] *quicunque faustus est,* [ales scil.] οἵ τι πίτονται ὄλιθα, *et quicunque volant temerè.* ὄλιθα Schol. μάτην.

124. —Λακεδαιμόνιος.] Vide suprà ad Soph. Œdip. Tyr.

127. * πεπνυμένος ἐν νεκύεσι] Respicere videtur Noster ad Hom. Odyss. κ', 494. Τῷ [scil. Τειρεσίᾳ] καὶ τεθνεῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πέπνυσθαι.

129. —Αγεσίλᾳ.] Eadem significatione quâ Αγεσίλαος, dicitur etiam Αγεσίλας: quæ terminatio magis convenit linguæ Doricæ. STEPHANUS. μεγάλῳ Αγεσίλᾳ, *magno populorum ductori*, Diti scil. 308.

131. —πατρωΐα πάντα φέρεσθαι.] *ut communia omnia cum patre haberet*. Vide Iliad. ά, 526.

133. —μάτηρ δ' ὅτις ἔτικτε θεάν.] undè et ἀμήτωρ dicta est. Vide Coll. Gr. Min. p. 69.

135. Ψεύδεα·—θυγάτηρ.] Lacuna est in hoc disticho. MSS. Codd. addiderunt ψεύδεα, cætera è conjecturâ supplevit Brunckius.

138. σύν τ' ὀλολυγαῖς,] *cumque vociferationibus*. κάδεν, Dor. pro κήδω, à κήδομαι, *curo*.

141. —καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.] *et Danaorum fortunam omnem conserva*. σάω per apocop. pro σάωζε.

*** Hunc elegantem Callimachi hymnum versibus Glyconiis Latinè adumbravit celeberrimus Gul. Jones, anno ætatis decimo septimo, priusquam Politiani Miscellanea legerat, qui versibus elegiacis eundem quoque Latinè reddiderat. Vide Poës. Asiat. Comm. App. p. 532.

II. NOTÆ IN SENTENTIAS.

* SENTENTIÆ.] Hæ γνῶμαι, sive *Sententiæ*, desumtæ sunt ex Poëtis Græcis, qui vulgò vocantur *Gnomici*, ; et à quibus vitæ præcepta utilissima traduntur, formâ orationis brevi ac simplici, nec tamen invenustâ. Harum reliquiarum, tametsi sæpiùs typis descriptæ sint, quum Brunckius vir doctissimus editionem accuratam et venustam nullam viderat, veteris sapientiæ, Græcæque elegantiæ studiosis gratum se facturum quid putavit, si eis enchiridion nitidiùs ornatum traderet. In his igitur Excerptis editionem Brunckii [*Argentorati*, 1784, *in* 12*mo*.] sequendam præ cæteris duximus. 309.

---

† ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ—] Mimnermus è Colophone, Ioniæ oppido, Solonis æqualis, clarus erat poëta elegiacus, et inven-

309. or habitus carminis pentametri. De eo et parùm constat; et nihil ejus, nisi pauca fragmenta, restat.

I. 1. Τίς δὲ βίος, &c.] Horum versuum interpretatio celeberrimi Hugonis Grotii sic incipit: *Vita quid est, quid dulce, nisi juvet aurea Cypris? Tum peream, Veneris quum mihi cura perit.* Ad hunc locum respexit Hor. *Si, Mimnermus uti censet*, &c. Lib. I. Epist. VII, 65. Venustam hujus fragmenti versionem Gallicam vide in Brunckii Notis; et in Actis Par. Acad. Tom. X. p. 294.

II. 1. Ἡμεῖς,] Sic construe: Ἡμεῖς ἴκελοι τοῖς [φύλλοις] οἷά τε φύλλα πολυάνθεμος ὥρα ἠρος φύει, ὁτ' ἀΐψ— In vulgatis et in Br. Analect. est αἶψ, i. e. αἶψα, *statim, subitò*. ἆψ, quod Br. dedit in Poët. Gnom. est *rursùs*. * Respicere videtur ad Homer. Il. ζ', 146.

Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.

310. 11. οἶκος Τρυχᾶται,] *domus*, i. e. *res domestica exhauritur*. τρυχόω est *attero, absumo, exhaurio*.

13, 14. * ὧν τε μάλιστα Ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην] Vide Eurip. Med. v. 1107.

III. 1. Αὐτίκ' ἐμοί.—] Hujus fragmenti tres primi versus desunt in Stobæo. Eos è Theognide supplevi. Brunck.

IV. 1. Αἲ γὰρ—] Distichon hoc legitur apud Diog. Laërt. in Solonis vitâ. *Idem.* Αἲ γὰρ, *Utinam.* Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.

V. 1. Δυσοὶ—] Idem occurrit in Brunckii Poëtis Gnomicis p. 70. quod sic interpretatur celeberrimus Hugo Grotius:

Omnes viris excellentibus
Livere vivis, mortuis laudem dare.

---

311. * ΣΟΛΩΝΟΣ—I. 1. Ἴσον τοι πλουτοῦσιν,] Hos versus, qui in Theognideis vulgò leguntur, ad ver. 719. Solonis esse constat, Plutarchi testimonio, qui partem eorum laudat initio illius vitæ. Brunck. *Ex æquo sanè divites sunt, ὅτῳ πολὺς ἀργυρός ἐσι*, &c. is scil. *cuicunque*, &c. ᾧ ᾧ μόνα ταῦτα, &c. *et* is *cui hæc sola adsunt*— παθεῖν ἀδρὰ γαστρί τι καὶ πλευραῖς

καὶ ποσὶν, παῖδές τ' ἠδὲ γυναῖκες, lautus scil. *victus et vestitus; liberi quoque et uxor: idque quum horum tempus venerit, et simul pubertas fuerit congrua.* 311.

5. —ὅταν δέ γε—] Hæc ita vertit Hugo Grotius: *Nam quum maturuit ætas, et vita in medio florida curriculo est, has solas homo sentit opes.*

II. Hos Solonis versus servavit Philo Judæus, T. I. p. 25. Extant etiam apud Clementem Alex. p. 814. Brunck.

1. —ἕρκος ὀδόντων φύσας, &c.] ἕρκος ὀδόντων, non hìc videtur esse *labia*, ut vulgò redditur apud Homerum, sed *ipsi dentes.* Angl. *After once exhibiting teeth, continues to produce them during his first seven years.*

5. Τῇ τριτάτῃ—] Supple ἑβδομάδι, Angl. *the third seven years.* [ἑβδομὰς est *numerus septenarius.*] γένειον λαχνοῦται ἐπὶ γυίων ἀεξομένων, χροιῆς ἀμειβομένης ἄνθος. Angl. *his beard thickens, while his limbs are growing strong, his skin changing its florid down* (for a manlier clothing).

9. Πέμπτῃ—] Scil. ἑβδομάδι, ὥριον [ἐστὶν] ἄνδρα, &c.

11. Τῇ δ' ἕκτῃ—] Angl. *And in the sixth period of seven years* [i. e. from 35 to 42] *the mind of man is adapted to every thing,* οὐδὲ θέλει ἔτι ὁμῶς, &c. *but does not incline, in the same manner* as formerly, *to do trifling things.*

13. Ἑπτὰ δὲ—] Ordo est: ἐν ἑπτά τε ὄκτω ἑβδομάσι [ἐστὶ] μέγ' ἄριστος [κατὰ] νοῦν καὶ γλῶσσαν, &c.

15. —μαλακώτερα δ' αὐτοῦ—] Supple τὰ ἔργα— Angl. *but* his feats *with respect to great activity,* are *feebler* both *in body and in understanding:*—secundum lectionem Brunckianam, quæ est σώματι καὶ σοφίη· sed hujus vulgata scriptura—σῶμά τε καὶ σοφίη—ita reddi debet: *but both his body and understanding are feebler with respect to any great exertion.*

18. Οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν—] *Quum non sit immaturus, sortem mortis obeat.* Vel potius: *Non esset ei immaturam mortis sortem obire.* * Cum hoc Solonis omnino conferenda est Shakespeariana descriptio diversarum hominis ætatum. *As you like it,* Act II. 7. 312.

All the world's a stage, &c.
At first the infant, &c.

III. Hoc fragmentum apud Diog. Laërt. p. 30, et in Plutarchi Solone extat: sed apud neutrum integrum. Brunck.; cujus in Analect. sic inscribitur: Ἐξ ἐλέγειας τινὸς περὶ τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος.

IV. Πρὸς,—] Vide suprà p. 310. IV. Quatuor primos versus exhibet Diog. Laërt. Ultimum distichon laudat Plu-

tarchus in compar. Solonis et Publicolæ. BRUNCK. Et sic redditur à celeberrime H. Grotio:

Ne mihi sit lethum planctu sine: sed mea tristes
Funera amicorum condecorent lachrymæ.

V. 1. Πολλοὶ γὰρ—] In Poëtis Gnomicis, ubi hoc epigr. inseritur, p. 77. Brunckius pro γὰρ edidit μὲν. Sed γὰρ forsan rectiùs, et merum esse fragmentum indicat. Pro ἐστι, in fin. v. 3. idem Br. scribendum proposuit αἰεί.

313. 2. διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον.] Sic Hor. *Cur valle permutem Sabinâ Divitias operosiores?* Lib. III. Od. I. 47.

---

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ—] Vulgo inscribitur: Εἰς τῶν θνητῶν βίον.

1. Οὐδὲν—] Primus hujus carminis versus omissus in Stobæo. Integrum carmen legitur in appendice Anthologiæ. BRUNCK. Elegiæ videtur particula. Vituperat mortales, qui rerum humanarum mutabilitatem non reputent. JACOBS.

2. Χίος—ἀνήρ.] Homerus scil. Vide Theocr. Idyll. VII. 47. et suprà ad p. 3. Versus hîc laudatus occurrit apud Iliad. ζ, 146. Vide etiam suprà, Mimnerm. II. p. 309. Cf. Hor. Art. Poët. 60. sqq.

7. —ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ—] Dum juventutis flore fruimur, mentis levitas multa designat non habitura exitum. JACOBS.

14. —τῶν ἀγαθῶν—] Supple τινα, et redde: *Perfer ea, genio quæ juvant indulgens.* T. YOUNG. Hæc apud animum tuum reputans, usque ad vitæ terminum indulge genio animumque bonorum fructu impertire ne dubites. JACOBS.

II. Vulgò inscribitur: Εἰς βίον ἀνθρώπινον.

3. * Νοῦς δ' οὐκ ἔπ' ἀνθρώποισιν.] Mallem ἐν ἀνθρώποισιν.

5. —ἐκτελευτήσει—] Sic codex benè. Solœcum est ἐκτιτελευτήσῃ. BRUNCK.

6. —κἀπιπιθιὴν—] ἐπιπιθιλὴ, *fiducia*, vox est, quâ lexica augeri possunt. *Idem.*

7. Ἀπρηκτον ὀρμαίνοντας.] *temerè cogitantes.*

11. Φθάνει—] Ordo est: ἄζηλον δὲ γῆρας φθάνει λαοῦν τὸν μὲν πρὶν, &c.

314. 17. Θνήσκουσιν,—] Hunc versum rectè legi vix credibile est. T. YOUNG. * Pro vulg. ζώειν, dedit Gaisford. ζόειν, secutus Porsonum ad Eurip. Hec. 1098. Frigidissima autem sententia est, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζόειν. Mallem φυγεῖν.

18. Οἱ δ' ἀγχόνην ἥψαντο—] Ad verbum: *aptant suspen-*

dium sibi, i. e. *mortem sibi conciscunt laqueo*,— καὐτάγρετοι, 316.
et sponte suâ—

20. Οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν.] ἄπ' pro ἀπιστί.

23. —ἐρῶμεν,] Optativ. est. Perperam ἐρῶμεν, sine ι subscripto, et αἰκιζόμεθα vel αἰκιζώμεθα. Benè in cod. scriptum αἰκιζοίμεθα. ἴχοντες neutraliter hic adhibitum pro ὄντες. BRUNCK.

III. 1. Γυναικὸς οὐδὲν—] Dixerat, si memini, Hesiodus:

> Οὐδὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λῃΐζετ' ἄμεινον
> Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο.

Ita rectè memoriter citavit T. YOUNG. Vide Oper. et Dies, v. 702.

---

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.] *Pythagoræ Aurea Dicta.* Pythagoras, ex insulâ Samo oriundus, philosophus erat antiquissimus et celeberrimus. Sed de tempore quo potissimùm vixerit non convenit inter eruditos; quorum tamen de hac re diversas sententias non est hujus loci perpendere. [Vide celeberrimum illud ingentique eruditione refertum opus magni Bentleii, *A Dissertation upon the Epistles of Phalaris*, p. 49. sqq. item *Jackson's Chronological Antiquities*, Vol. II. p. 374. *Dodwell* de Cyclis, p. 137. sqq. &c. Vulgaris opinio est eum vixisse inter Olymp. LIII. 1. LXXI, 2. i. e. inter annum ante Chr. N. 568, et 495.] Neque instituti nostri natura nos patitur de doctrinâ Pythagoreâ hic disquirere. [Studiosa Juventus adeat librum utilissimum, *A Summary of Geography and History, both Ancient and Modern: by Alexander Adam, LL.D.* p. 12. sqq.] Quod autem ad hæcce *Aurea Carmina* attinet, quæ sub nomine Pythagoræ circumferuntur, quoniam ipse nihil à se scriptum reliquerit, ea vel uni alicui ex ejus discipulis qui doctrinam à Pythagorâ acceptam in hisce versiculis exprimere potuisset; vel cuivis alii vetusti ævi attribuenda sunt. Utcunque sit, propter excellentiam, appellationem *aureorum* haud immeritò consecuta videntur. Cæterùm eorum tantus est ubique proventus editionum, ut nec vacet nec operæ pretium foret eas hic recensere. Plenissima sunt—Jo. Adam Schier. *Lipsiæ*, 1750. *in* 8vo. et Eberhard Gottlob Glandorf, cum præf. Ch. G. Heyne, *Lipsiæ*, 1777. *in* 8vo.

Ver. 1. —νόμῳ ὡς διακείται,] *ut lege constitutum est.*

7. Μηδ'—] *Et non*—ὄφρα δύνῃ, *quoad poteris*, ἔχθαιρε, *ode-*

ris,—&c. Ignoscendum amicis, quantum potes. Nam facultas vicina est necessitati, h. e. neque enim semper potes: nam sæpè facultas impeditur necessitate. MARCILIUS.

317. 16. Χρήματα δ'—] *Pecunia verò aliquando acquiri solet, interdùm amitti.* Vel ut T. Young, *Pecuniam verò aliquando acquirere, aliquando perdere posse disce.*

18. Ἣν ἂν μοῖραν ἕλῃς,] *Quam sortem obtinueris, eam fer æquo animo.*

28. Δόλυ.—] Πρὸς διλοῦ ἀνδρὸς, Est *stolidi hominis*,—convenit *stolido homini*,—

44. —ἐπιπλήσσειν·] *te reprehende.*

318. 47. Ναὶ μὰ—] *Juro per eum qui animæ nostræ tradidit*, h. e. docuit, nempè Pythagoras, per quem jurârunt ejus discipuli, *quaternarium*, h. e. deum. Alii aliter. Vide Moshem. ad Cudworthi Systema intellectuale, p. 451. Quaternarium quidam putent, esse ignem; terram, aërem, aquam, prima elementa è quibus omnia profluunt: denarium esse naturæ totius Universitatem, &c. HARL. Vide Porson. ad Eur. Med. v. 629. p. 50.

50. —ᾗτι ἕκαστα διέρχεται,] Marcilius interpretatur: *quatenùs quidque progreditur* ab imperfectis naturis ad stirpes: à stirpibus ad pecudes et deinceps ad homines heroës, et superos: *quatenùs quidque* coërcitur, h. e. retrò contráque superatur à cœlestibus heroum genus, et sic deorsùm usque ad stirpes imperfectáque delabuntur. Conf. Ovid. Metam. XV. Fab. 3. *Idem.*

52. —ᾗ θέμις ἐστὶ.] *quatenùs fas est. Idem.*

57. —ὡς δὲ κύλινδροι—] *instar cylindrorum in aliud atque aliud corpus feruntur.* De hac animorum migratione multi multa scripsêre. Vide Schier. ad h. l. *Idem.* Hic autem de migratione non agitur; tantùm de instabilitate animi. T. YOUNG.

59. —ἔρις—] Sermo est de contentione rationis et appetîtûs. λάθρᾳ βλάπτουσα, *clam, latenter nocet. Idem.* Vide Vol. I. ad p. 108. n. 1.

61. —ἢ πολλῶν κε—] Salmasius ita reddit: *revera multis malis hominum mentis liberares, si omnibus monstrares, quali quisque genio*, i. e. *animo utitur.* * Vereor ut δαίμων sit vel *genio* vel *animo*: δαίμων sæpius est *fortuna* interdum *bona* interdum *mala*: interpretari malim, *quali quisque fortuna utatur.*

64. —ἱερὰ—φύσις—] h. e. τὸ θεῖον sive deus, ἕκαστα, h. e. τὰ δέοντα, *omnia quæ necessaria sunt* ad animi sui notitiam.

66. Ἐξακέσας,] *Remedio adhibito.*—

67. Ἀλλ' ἴσχυε βρωτῶν.] *Sed abstine cibis, quos diximus, cum*

in purgationibus tum in animi solutione dijudicans. Totum hoc alludit ad placita Pythagoræa. Vide Bruckeri Hist. Philosophiæ.

69. —γνώμην—ἀρίστην.] *rationem optimam*—

---

* ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ—] Theognidis poësis quæ superest, non est continuum opus sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis. BRUNCK. Erat autem Theognis Megarâ, in Achaiâ, ortus: et floruit circiter Olymp. LVIII. ante Chr. N. 544. Ex ejus Sententiis, quæ adhuc restant, Brunckius dedit 1182. Eorum, quæ sunt apud Stobæum, Latinis versibus reddita sunt ab Hugone Grotio. 319.

Ver. 1. —εὐσεβέων—] Participium. Sic Ald. et codd. Perperam in sequioribus editt. εὐσεβέως. BRUNCK. Η πλουτεῖν, i. e. μᾶλλον ἢ—

5. Κτήσασθαι.] Hanc lectionem Xenophontis apud Stobæum, edit. Gesneri, p. 499. vulgari βήσεσθαι meritò prætulit Brunckius.

13. Αὐτὸς, &c.] Ordo est: Αὐτός τοι ἔνδοξος ἄγεται εἰς οἴκους ταύτην κακόδοξον, εἰδὼς ἰοῦσαν κακόπατριν, πειθόμενος χρήμασι, ἐπεὶ κρατερὴ ἀνάγκη, ἥ τε θῆκε νόον ἀνδρὸς τλήμονα, ἐντύει μιν.

21. Οἱ κακοὶ, &c.] *Mali non omninò mali ex utero nati sunt*, &c. egregiam sententiam exhibent hi quatuor versiculi.

35. Ασπάλαθοι—] Vide suprà ad Theocr. Idyll. XXIV. 87. 320.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ. Amphis Amphicratis filius, Atheniensis, poeta veteris Comœdiæ. Fabr. Bib. Gr. Vol. II. p. 410. edit. Harles.

---

† —ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.] Antiphanes, vulgò Rhodius, mediæ Comœdiæ poëta, Alexandri temporibus clarus. *Ibid.* p. 414.

---

‡ —ΕΥΒΟΥΛΟΥ.] Eubulus, mediæ Comœdiæ poëta dicitur Ammonio. Dramata 34. ei tribuit Suidas, 50 Athenæ-

us. Vide Fabr. Bib. Gr. ubi suprà, p. 442. item *Bent. on Phal.* p. 110.

321. 8. Ἕκτος δὲ κώμων—] *Sextus nequitiæ: sugillarum septimus: Octavus revocatoris: nonus bilis est: Decimus furoris, tela ut mittantur quoque. Nam Liber multus parvo infusus vasculo Sæpe potatores facilè evertit è gradu.* GROTIUS. Grotius dedit ἀνακλήτορες. Sed quum ebrii sæpè non uni tantùm injuriam faciant, et a pluribus invocentur, ἀνακλητόρων malui. BRUNCK.

---

* —ΦΙΛΕΜΟΝΟΣ] Philemon, Solis in Ciliciæ oppido natus, teste Strabone; sed Suidas eum Syracusanum facit. Novæ erat Comœdiæ poëta, Menandro paulò antiquior. Vide Fabricium, ubi suprà, p. 476. sqq.

---

322. * —ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.] Menander Atheniensis, novæ Comœdiæ poëta longè omnium celeberrimus; cujus quædam tantùm fragmenta ad nos pervenere. De eo vide Fabric. Bib. Gr. Vol. II. p. 454. sqq. edit. Harles.

---

323. * —ΚΛΕΑΡΧΟΥ.] De Clearcho hoc poëta Comico parùm constat. Erat alter ejusdem nominis, Aristotelis discipulus. Vide Fabricium ubi suprà. p. 428. et lib. IV. cap. XI. Hoc fragmentum è fabulâ, cujus titulus Κορίνθιοι, servatum est ab Athenæo, p. 613.

2. —πιῶν.] Alii punctum ponunt post πιῶν, et forsan rectiùs. T. YOUNG.

---

† ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.] Pauculæ hæ *Sententiæ singulis versibus contentæ*, desumtæ sunt ex iis quas dedit Brunckius, et quas primus vulgaverat Aldus Manutius. In iis nihil videtur inesse difficultatis, quod discipulus, qui non est prorsùs tiro, proprio Marte non poterit expedire.

III. NOTÆ IN EPIGRAMMATA.

• EPIGRAMMATA.] Varia Epigrammata Græca, quorum in unum fasciculum collectio ANTHOLOGIÆ nomine vulgò denotatur, primùm collegit Meleager, dein Philippus, Agathias, Constantinus Cephalas, denique Maximus Planudes. 325.

Vixit Meleager ante Chr. N. circiter annos 150; natione Syrus, oppido Gadarenus; et in insula Co mortem obiisse fertur. Ex diversis totius Antiquitatis sex et quadraginta scriptoribus Epigrammatum decerpsit flores et inde volumen confecit quod nomine Στεφάνου seu *Coronæ*, insignivit. Huic Coronæ addidit quædam ipsius cultissima carmina, quorum ferè centum et triginta ad nos pervenerunt.

Philippus, qui hunc secutus est, Thessalonicensis fuit; eumque Augusti temporibus vixisse verisimile est. Is, quum novam contexuisset Anthologiam ex poëtis, qui post Meleagrum floruerunt, librum quoque suum, adjectis etiam propriis non paucis carminibus, et ipse poëta, *Coronam* appellarit.

Quingentis et amplius post Philippum annis, sub finem scilicet seculi VI. regnante Justiniano, vixit Agathias; qui recentiorum poëtarum carmina et sua in unum corpus collegit; parvi quidem facienda, si cum illis prioribus conferantur sed ad seculi istius ingenium magis accommodata. His igitur in locum illorum suffectis, neglectæ jacuisse videntur veteres illæ Coronæ; nec earum exempla amplius describebantur; adeo ut periculum fuerit ne penitùs perirent, nisi circiter medium seculum X. ortus fuisset vir quidam doctus Constantinus Cephalas, qui multis ex illis Coronis, pluribus ex Agathiæ collectione, et nonnullis aliundè desumtis, novam tandem Anthologiam condidit, quâ solum literati homines, quinque ferè seculis, usi sunt.

Denique, ineunte seculo XIV. visum est Maximo Planudi monacho Constantinopolitano, Cephalæ collectionem instaurare, eamque, Agathiæ exemplo, in septem libros denuò distribuere, multis carminibus omissis, obscœnioribus ejectis vel interpolatis: neque, tamen eo consilio ut nihil nisi pura in collectionem suam admitteret, sed, quatenùs conjicere liceat, ut in epitomen majora illa collectanea redigeret. Nam quædam dedicatoria summæ elegantiæ et minimè impudica rejecit; atque dum multa Meleagri et Philippi obscœna repudiare, non pauca ejusdem vel pejoris farinæ è scriptoribus

325. recentioris ævi recepit. Hæc omnia in capita per communes locos digessit; neque ullam aliam quam hanc Planudis Anthologiam, ante annum 1772, typis vulgatam vidit Respublica Literaria.

Veteres illæ Meleagri, Philippi et Agathiæ jam penitùs interciderant memoriâ: eadémque Cephalæ collectioni futura fuisset fortuna, nisi unum ejus exemplum asservâsset Bibliotheca Palatina, quæ erat Hiedelbergæ. In hunc Thesaurum, qui aliis doctis hominibus vix, ac ne vix quidem, notus erat, forte fortunâ, dum alios ejus Bibliothecæ codices perlustraret, incidit celeberrimus Claudius Salmasius. Quid verbis? eum descripsit juvenis eruditissimus; consilium ejus edendi cepit; postea abjecit; quò verò pervenerit istud exemplar Salmasianum non ampliùs constat. Cum amicis tamen quædam ex eo excerpta communicaverat Salmasius; immò totum quibusdam eorum mutuum dederat. Undè varia facta sunt apographa, minùs tamen accurata, et minimè conferenda cum ipso Palatino codice, qui Romam posteà ablatus, nunc in Bibliothecâ Vaticanâ asservatur. Atque hæc est illa adhuc non vulgata seu inedita Anthologia, cujus quædam epigrammata hinc indè inter animadversiones doctorum hominum lucem aspexerunt. Quod autem consilium Salmasius abjecerat, id posteà inter alios resumsit vir eruditissimus Jac. Phil. D'Orville; sed mors interveniens labores ejus nondum confectos abrupit.

Tandem in publicum prodierunt *Analecta Veterum Poëtarum Græcorum*, editore Rich. Fr. Phil. Brunck; quibus vir ille Græcè doctissimus omnia hæc Epigrammata tam edita quam non edita, quotquot reperire poterat, complexus est; et omnia novâ serie, observato tempore quo, se judice, quisque Scriptor vixerit, ordinavit: opus sanè egregium, per quod vir sagacissimus viam munivit ad famam, quam postea, aliis hujuscemodi operibus, sed imprimis suo Sophocle, meritò adeptus est. Dolent tamen eruditi quædam adhuc impedire quo minùs hoc opus ad laudem Anthologiæ omnibus numeris absolutæ aspirare possit. Nam codicem Palatinum nec ipse Brunckius inspexerat, nec ope alienâ accuratè conferendum curârat; desunt idonei indices, qui sunt pars istiusmodi operis omninò necessaria*; atque editor eruditissimus

* Cum hæc scriberem nondum mihi in manus venerat *Anthologia Græca*—ex recensione Brunckii: cum Indicibus à Friederico Jacobs. *Lipsiæ*, 1794-5, *in* 8vo. Quinque priora volumina, quæ continent textum et indices, jam edita sunt. Voluminis quoque primi partem priorem Animadversionum in Epigrammata, secundum ordinem Analectorum Brunckii, [Lips. 1798.] jam possideo. Nescio an auctor doctissimus plura adhuc ediderit. [Idibus Jun. 1802.] * Anthologiæ Græcæ jam edidit tre-

suarum annotationum nimis fuit parcus. Laudandus quidem 325.
est, quòd perpetuam interpretationem Latinam ad verbum factam respuerit; nec ei vitio vertendum quòd nunquam tam felici esse contigerit ut manuscriptam Hugonis Grotii interpretationem, nisi paucorum epigrammatum, viderit. Hic enim vir eximius, cujus varia opera in soluto scribendi genere nomen ejus per totum orbem literatum tam clarum reddiderunt, Musas quoque, non invitâ Minervâ, subindè colere solebat; uti interpretationes ejus pulcherrimæ Excerptorum ex Tragœdiis et Comœdiis Græcis, atque dictorum poëtarum ex Stobæo testantur. Inter Anthologiæ quoque studiosos idem vir magnus meritò censendus est; quippe qui non solùm selecta quædam epigrammata, sed etiam totam collectionem Planudeam versibus Latinis adumbraverit. Hæc Grotii interpretatio, quanquam ab ipso viro celeberrimo ad prelum subeundum parata esset, nondum lucem aspexerat nec Brunckio unquam visa fuit. Ipsam autem possederat D'Orvillius; cujus post mortem ad Hæredes ejus in Angliam transiit; à quibus doctissimus P. Burmannus Secundus veniam impetravit ut totam suâ manu describeret. Hoc autem exemplar Burmannianum ad virum doctum Hieronymum de Bosch. pervenit, qui nuper ex Ultrajecto consilium suum de edendâ *Anthologiâ Græcâ, ab Hugone Grotio Latinis versibus redditâ*, per totam Europam vulgavit. Et prodiere jam [Id. Jun. 1802.] hujus operis pretiosi tria Voll. *Ultraj.* 1795-7-8. *in 4to.* Hæc breviter de Anthologiarum historiâ. Qui plura vult, adeat Fab. Bib. Gr. lib. III. c. 28. *Boivin le Cadet Remarques sur Anthologie*, &c. *Memoires de l' Academie des Inscripp.* &c. Tom. II. p. 347. Brunckii Præf. ad sua Analecta. Biblioth. Crit. Vol. I. part. 2. et Hieron. de Bosch. Descript. edendæ Anthol. Græcæ. Adeat autem præcipuè Præfationem et Prolegomena ad Friederici Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiæ Græcæ, &c. *Lipsiæ*, 1798, *in* 8vo.

EDITIONES ANTHOLOGIÆ.

1. Prima Jani Lascaris, literis Græcis capitalibus. *Florentiæ*, 1449, *in* 4to.

2. Ex recensione Scipionis Carteromachi. *Venetiis, apud Aldum.* 1503, *in* 8vo. [Scil. Aldina prima.]

decim volumina Friedr. Jacobs, quorum quinque priora, textum, collationes et quosdam indices continent, altera, animadversiones cum indice Græcitatis, &c.

325. 3. Florentina, *apud hæredes Phil. Juntæ*, 1509, *in* 8*vo.*

4. Aldina secunda, *Venetiis* 1521. *in* 12*mo.*

5. Parisiensis, *apud Jodocum Badium*, 1531, *in* 8*vo.*

6. Cum notis Joannis Brodæi Turonensis. *Basil.* 1594. *in fol.*

7. Cum nonnullis epigrammatis recens inventis. *Venetiis, apud Aldi liberos*, 1550. *in* 8*vo.*

8. Editio Henr. Stephani, magno epigrammatum numero aucta, &c. —— 1556. *in fol.* [Editio pulcherrima.]

9. Editio Wecheliana, cum annotationibus Joannis Brodæi, et Vincentii Obsopæi in lib. I, II, III, et IV. *Francofurti, apud Andreæ Wecheli hæredes*, &c. 1600. *in fol.* [Editio præstantissima, cujus mihi facta est copia ex instructissima Bibliotheca Facult. Jurid. Edinb.]

10. Cum versione prosaria Eilhardi Lubini. Extat in corpore Poëtarum Græcorum, &c. part. ii. p. 494. *Coloniæ Allobrogum*, 1614. *in fol.*

11. Analecta Veterum Poëtarum Græcorum. Editore Rich. Fr. Phil. Brunck. 3. Voll. *Argentor.* 1772—1776. *in* 8*vo.* [In quibusdam exemplaribus titulus præ se fert— *Editio quarto Volumine aucta.* 1785. Nondùm autem videtur hoc quartum Vol. lucem aspexisse.]

12. Anthologia Græca, sive Poëtarum Græcorum Lusus. Ex recensione Brunckii. Indices et commentarium adjecit Friedericus Jacobs. 13 Voll. *Lipsiæ.* 1794—1803—1814. 8*vo.*

13. Anthologia Græca, cum Versione Latinâ Hugonis Grotii. Edita ab Hieronymo de Bosch. 3 Voll. *Ultrajecti*, 1795-7-8, *in* 4*to.*

*** Sæpè edita sunt Selecta Epigrammata Græca. Sed nimis foret longum ejusmodi Editiones recensere. [Vide Fabric. Bib. Gr. ubi suprà.] Quæ autem hîc exhibentur decerpta sunt ex Brunckii Analectis à *Thomâ Young*, viro plane egregio, et qui juvenis adhuc dignus habitus fuit, qui in Societatem Regiam Londiniensem cooptaretur*. Quum is nuper in hac Academiâ studiis operam daret †, omnibus, qui consuetudine ejus utebantur, propter ingenii acumen et variam doctrinam, mihi imprimis ob vitæ integritatem et insignem Literarum Græcarum peritiam maximi habitus; ego, variis laboribus Academicis implicitus otióque minus abun-

* Circiter annum 1794.

† Anno 1794-5.—Post autem peregrè profectus, M. D. creatus est ab inclytâ Acad. Georgiâ Augustâ, quæ Gottingæ est, anno 1796. Domum regressus, Cantabrigiæ per aliquod tempus studiis vacabat. Nunc [Id. Jun. 1802.] honorifico nomine Physices, sive Philosophiæ Naturalis, Professoris in Regio Instituto Britannico Londini fungitur.

dans, cum rogavi ut ex immensâ Brunckii collectione ea se- 325.
ligeret Epigrammata, quæ ad propositum hujus poëtici nostri Delectûs maximè conferrent. Neque meo desiderio (quæ fuit ejus erga me voluntas) defuit juvenis eruditus et in poëtis Græcis apprimè versatus. Quæ hic recepimus, eorum pleraque ille humanissimè indicavit; quin et propriâ manu nitidissimè descripsit, mihique tradidit *Corollam* variis flosculis pulcherrimis à se contextam; quam si vidisset illustrissimus Comes de Chesterfield, non ita pridem defunctus, Græca Epigrammata universa sine discrimine notho suo filio contemnendo non propinâsset. [Vide *Chesterfield's Letters to his Son*. Vol. I. Let. 73. Conf. *Mason's Life of Gray*, p. 336.] Sunt et nonnulla hinc indè adspersa, quæ placuêre duobus optimis mihique familiarissimis viris, ingenii et doctrinæ laude florentibus, Jacobo Gregory et Dugaldo Stewart, huic Ethices, illi Medicinæ Practicæ, in hac Academia Professoribus.

ERINNES—I. Νύμφας Βαυκίδος—] Idem non est Βαυκὶς, Βαυκίδος, et Βαυκὰ, Βαυκοῦς. REISKE. ὑμὶ scil. τύμβος. T. YOUNG. In hoc sepulchrali epigrammate monumentum ipsum loquitur: hoc autem symbolis erat ornatum, quibus sepultæ mulieris mors ipsas consecuta nuptias significabatur. Hinc intelligendus v. 3. τὰ δὶ τοι καλά μιν προσοῤῥῶντι—*pulchra hæc mea ornamenta inspicienti tibi crudelissimum Bauconis, seu Baucidis, nuntiant casum.* BRUNCK. προσοῤῥῶντι Dor. pro προσορῶντι.

3. τὰ—καλὰ—ἀγγελίουτι] Notandum hic neutrum plurale cum verbo ejusdem numeri, T. YOUNG. [Vide. Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. III. v. 5. et ADDENDA ad Eur. Med. v. 1149. edit. 2dæ Porson.] Ceterùm ἀγγελίουτι est Dor. pro ἀγγέλλυσι.

5. Ἅις τὰν παῖδ'—] Ordo est; ὡς καδιστὰς ἴφλογι ἰπὶ πυρκαϊᾶς τὰν παῖδα τᾷδι [πίνᾳ] ὑφ' ἓς πίνας ὁ Ὑμέναιος ἄγετο [αὐτὰν] δόμον. "καδιστὰς, (sic perspicuè codex) hic est *mari-* "*tus.* Etymol. M. καδισταὶ λέγονται ὁ τὶ πατὴρ τῆς γυναικὸς, "καὶ αὐτὸς ὁ γαμῶν." BRUNCK. * *Erinnam* ita scripsisse putat Jacobs.

αἷς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ἐφίστιος ἄγετο πίνας,
ταῖσδ' ἰπὶ καδιστὰς ἴφλογι πυρκαϊᾶς.

7. μολπαῖαν ἀοιδὰν] Codex, teste Brunckio, habet μολπαῖαν. Noninvenio hanc vocem in Lexicis: potes tamen reddere μολπαίαν ἀοιδὰν, *jucundum carmen.* Pro μολπαίαν Reiskius, ex conjecturâ, reposuit χαρίσσαν. "Reddi potest "Angl. *Thou, O Hymen, hast changed the melodious nuptial*

" *hymn into the mournful notes of the funeral dirge.*" T. YOUNG.

8. —μιθημώσαο.] *mutasti.* Aor. 1. M. μιθημωσάμην, μιθημώσατο, eliso σ, μιθημώσαο, ut hìc: et postea, μιθημώσω, ut in Grammaticis. Vide in Iliad. ά, 401. ὑπιλύσαο· et in locis aliis innumeris. Ceterùm conjicit Reiskius aliquid in fine epigrammatis deesse, quia particulæ μὲν in versu penultimo non respondet δὲ sequens: nisi malit quis μιν pro μὲν legere.

326. SIMONIDES—I.] Extat hæc epigraphe apud Thucydidem, [Hist. lib. VI. cap. 59.] qui nobis narrat Hippiam, maximum scil. natu Pisistratidarum, Æantidæ, Hippocli Lampsacenorum tyranni filio, Archedicen suam filiam, quod Lampsacenos apud regem Darium auctoritate multùm pollere sciret, nuptum dedisse: ac Archedices monumentum Lampsaci exstitisse, cum hâc inscriptione. Ordo est: ἥδε κόνις κέκευθε Ἀρχιδίκην [τὴν θυγατέρα] Ἱππίου ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος τῶν ἐφ' ἑαυτῷ ἐν Ἑλλάδι, —[τῶν ἐφ' ἑαυτῷ, Angl. *his contemporaries.*] ἥ τε οὖσα—*et quamquam illa esset patris, &c.*

3. —τυράννων,] *qui reges erant*—Sigei scilicet: non enim potiti sunt rerum Athenis Hippiæ liberi. Sed Hegesistratus, Hippiæ filius, fuit tyrannus Sigei, ut docet Herodotus lib. V. Palmerii Exercitation, p. 58. HUDSON.

4. —ἤρθη νοῦν] i. e. κατὰ νοῦν. Cæterùm hoc epigramma Simonidi adscribit Aristot. Rhet. lib. I. c. 19.

II. 1. Πραξιτίλης—] Extat hoc epigr. apud Athenæum p. 591. ubi v. 3. φίλτρα δὲ βάλλω, quod alteri lectioni præferendum mihi non videtur. Hos versus ait à Praxitele basi Cupidinis insculptos fuisse, quod ita à nemine acceptum iri puto, ut Praxiteles elegorum auctor sit censendus. Illius tamen potiùs fuerint quam Simonidis, cujus ætas cum Phrynes ætate non congruit. BRUNCK. De hoc Praxitelis Amore, quem inter præstantissima sua opera ipse censebat artifex, vide Pausan. I, 20. p. 46.—*Ver.* 1. Argumentum hoc: Praxiteles Amorem, cujus telis flagrabat, repræsentavit ita, ut ejus speciem ad exemplum, suo animo impressum, adumbraret. Hanc sententiam expressit Julian. Ep. XII. Αὐτὸν γὰρ τὸν Ἔρωτα τὸν ἔνδοθι κινθομενόν με Χαλκώσας, Φρύνη δῶκε γέρας φιλίης. Phryne ipsi vicissim pro Amore amorem rependit.—Ipse deus loquitur.—Amor desiderio et cupidine implet pectora intuentium. ἀτενιζόμενος. Qui rectis oculis aliquid intuentur, ἀτενίζειν dicuntur. JACOBS. Hoc epigramma sic vertit Hugo Grotius:

Quàm benè Praxiteles finxit, quem sensit, Amorem?
De corde exemplar sumserat ipse suo.

Meque mei pretium Phrynæ dedit : indè sagittis 326.
Nil opus est : videor si modo, sat ferio.

Simmiæ—1. Ηρίω'—] *Sensim, ἑρπίζοις, repas, &c.* Alloquitur scil. poëta hederam. Elegantissimum epigramma, " et " potiùs (ut observavit Vincentius Obsopœus) ad lyram ca- " nendum, quàm vertendum; propterea quod ei verso idem " accidit quod aulæis et tapetibus, qui si vertuntur, fiunt de- " formiores: est enim summus et inimitabilis lepor in eo."

3. —ἤ τι φιλοῤῥωξ ἄμπιλος,] ῥώξ, ωγὸς, ἡ, est *fissura.* Sed, secundum H. Stephanum, idem quoque significat quod ῥάξ, *acinus!* hinc φιλοῤῥωξ, *amans acinorum;* itidem (inquit " idem Steph.) vitis epithetum in epigr. de Soph." Sed veram significationem istius epitheti non explicavit. Forsan nihil aliud est quam *acinis* vel *uvis abundans.* [atque vocem ita quoque intellexisse Jacobsium invenio. " Vitis," inquit, " φιλοῤῥωξ, *acinis plena.* ῥώξ de acino uvæ usurpare non dubi- " tarunt veteres, quanquam invitis Grammaticis."] ὑγρὰ τίθεις κλήματα χιονώδη, κ. τ. λ. *humidos circa palmites fundens, gratiâ doctrinæ prudentis quam ille mellitus coluit, unà cum Musis et Gratiis.* ὕμνων ἰδμασιν πινυτόφρονος, [Angl. *on account of the exquisite skill,*] dicta videntur propter doctam et eximiam illam artem quâ Sophocles in compositione fabularum suarum cæteros poëtas Tragicos superaverit.

*** Vide *Elegant Extracts in Verse,* Lond. apud Rivingtons, &c. Vol. II. p. 304. ubi hoc epigram. aliquis ita benè reddidit Anglicè, uti notavit T. Young.

Wind, gentle evergreen, to form a shade
Around the tomb where Sophocles is laid:
Sweet ivy, wind thy boughs, and intertwine
With blushing roses and the clust'ring vine:
Thus will thy lasting leaves, with beauties hung,
Prove grateful emblems of the lays he sung:
Whose soul, exalted like a god of wit,
Among the Muses and the Graces writ.

Platonis—1, 1. Ἡ σοφὰ σοφῶν—] Constructio est: [Ἐγὼ] ἡ λαὶς γλάσσασα σοφὰ σοφῶν καθ' Ἑλλάδος, ἡ ἔχουσα ἑρμῆν νέον ἑρμᾶν ἐπὶ πρεσβύταις, [ἀνέθηκα] τὸ κάτοπτρον τῇ Παφίᾳ· ἴσθι τοῦτο [ὡς οὐκ ὀφ-

οὐκ ἰδίλω ὀρᾶσθαι· [τοίη] δὲ οἵη ἦν πάρος οὐ δύναμαι [ὀράσθαι.] De Laïde vide propriorum Nominum Lexica. "Imitatus est hoc "Matt. Prior: *Venus, take my votive glass;" &c.* T. YOUNG.

227. II. 1. * Αἱ Χάριτες τίμενος] Gratias templum sibi in Aristophanis pectore invenisse ait. τίμενος, ut *conseptum* pro *sacello* ponitur. Hesych. τίμενος· πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος τίνι εἰς τιμὴν ἢ ἱερὸν καὶ βωμός. BRUNCK.

III. 1. Ναυηγοῦ τάφος εἰμί.] Hoc ita reddidit celeberrimus Sam Johnson:

Naufragus hîc jaceo; contra, jacet ecce colonus!
Idem orcus terræ, sic, pelagoque subest.

Elegans distichon cui comparandus præclarus apud Petronium locus p. 404. edit. Hadrian. *Sed non sola mortalibus, &c.* JACOBS.

MNASALCÆ—1. Ἀδ' ἐγὼ ἀ—] Parodia alius epigrammatis in Ajacis sepulchrum. T. YOUNG. En epigramma, ad quod alludit vir doctissimus. Occurrit inter additamenta epigrammatum in edit. Wechelianâ, p. 6. et in Brunckii Analect. Tom. I. p. 178. ubi recte adscribitur Aristoteli; auctoritate Porphyrii in Homerum Comment. Vide Eustath. in Hom. p. 285. edit. Rom.

Ἀδ' ἐγὼ ἀ τλάμων Αρειτὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα· ὡς παρ' Αχαίοις
Ἀ δολοφρὼν Απάτα κρίσσον ἐμεῦ κέκριται.

Argumentum scilicet sumitur à certamine inter Ajacem et Ulyssem de armis Achillis, in quo πολύτροπος Οδυσσεὺς reportaverat præmium. Cæterùm ἡ Απάτα κέκριται κρίσσον, et ἡ Τέρψις κέκριται κρείσσον, dicuntur eodem modo quo apud Virgilium: *Triste lupus stabulis*, Ecl. III. 80. et *Varium et mutabile semper Femina*, Æn, IV. 569.

ANYTES—1. Μάνης οὗτος—] In servi tumulum. Nomen Μάνης servis proprium. JACOBS. Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. Johnson:

Qui jacit hîc, servus vixit, nunc lumine cassus, 327.
Dario magno non minus ille potest.

Leonidæ Tarent.—I, 1. Μὴ σύ γ'—] Loquitur Pan vel Mercurius, ἐπ' οἰονόμοιο—*in illo loco ubi pascunt oves,*—ἰλύος χαραδραίης, *luti ex torrente,*—θερμὸν, subaudi ὕδωρ. Brodæus. Mihi arridebat hoc epigr. ob benevolentiam et imagines pulchras. T. Young.

II, 1. Ἴξαλος—] Ordo est: Ἴξαλος εὐπώγων πόσις αἰγὸς *Salax barbatus maritus capræ*— Secundum Brunckium ad Simmiæ Rhodii I. Ἴξαλος αἴξ est *Ibex*, seu *caper montanus*, Gallis *Bouquetin*. Angl. *a wild goat*, masc. generis. Cui interpretationi hic locus favere non videtur. Malo vulgarem: Angl. *The wanton well-bearded husband of the she-goat.*

3. —κεῖρε,] Sic Ovidus: [Fast. Lib. I. 358.] 328.

Rode, caper, vitem; tamen hinc cum stabis ad aram,
In tua quod fundi cornua possit, erit.

III, 1. Ὀλκάδα—] Sic construe: πῦρ ἀνέφλεξέ με ὀλκάδα μετρήσασαν τόσην ἅλα [ἀνέφλ. με] ἐν χθονὶ τῇ κειραμένῃ πεύκας εἰς ἐμὲ ἦν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ᾐόνος. ἀλλὰ εὗρον τὴν χθονὰ scil. γειναμένην ἐμὲ ἀπιστοτέρην θαλάσσης. Quæ sic vertit H. Grotius:

Mensa diu pelagus pereo face navis, in illâ,
Quæ mihi materiam tonsa creavit, humo,
Atqui reddiderant me terris æquora: vincis
Sic mea tu genetrix æquora perfidiâ.

IV. 1. * κύκλα σελήνης,] Similis imago obversabatur *Horatio* II. Ep. I. 13. *Urit enim fulgore suo qui prægravat artes infra se positas.* Jacobs.

Theocriti—1. Ἀ δείλαιε τὺ—] *Ah miser tu Thyrsi! quid prodest si contabefacias lacrymis geminos oculos lugendo?* [διγλήνους ὦπας, *geminas pupillas habentes oculos.* Æmyl. Porti Lex. Dor. ubi vide plura.] Plorat nimirum Thyrsis capellam suam à lupo abreptam.

3. Οἴχεται—] Οἴχομαι frequens verbum est de mortuis. Harles.

328. 4. Τραχὺς—] Angl. *for the fierce wolf hath grasped it in his claws.* αἱ δὲ κύνες κλαγγιῶντι· *the dogs are barking.*

6. Οσίων οὐδὲ τίφρα—] *ne cinis quidem ossium.* Reiskii conjecturam Brunck. in textum recepit. HARLES. Vulgaris lectio est —ὀσίων οὐδὲ— Observet discipulus sequentes voces Doricas: τὺ pro σὺ· καταταξῇς pro καταταξῇς· ἃ pro ἡ. κλαγγιῶντι, pro κλάζουσι· ἀνίκα pro ἡνίκα· τήνας pro ἐκεῖνης· οἰχομένας pro οἰχομένης.

CALLIMACHI—II, 1. α Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος,] Scriptum videtur hoc epigramma de quodam obscuro homine brevis staturæ; cujus epitaphium laudem quoque brevitatis affectat. Tumulus igitur ita loqui fingitur: "*Theris Aristei filius* "*Cres sub me* jacet." Respondet viator:—"Etiam hoc "*longum*—in hominem scil. de quo scire nil mea refert." Cui autem displicet hæc explanatio, is meliorem inveniat, si poterit, inter nugas interpretum, quas videre liceat ad Callimachum ex recensione Ernesti, Vol. I. p. 286. Pro δολιχὸν restituit Brunckius ex MS. δολιχὸς, quod rectum putat, et ad στίχος referri. [* σύντομος dici videtur homo paucorum verborum. σύντομα λέγειν, Sophocl. Antig. 446. rem breviter eloqui συντέμνειν λόγον est.—aliter statuit Ruhnkenius, "A. "Heinsius hoc Epigram. comparavit cum Ovidianis hinc "ductus II. Amor. 6. 59. *Ossa tegit tumulus: tumulus pro* "*corpore parvus:* Quo lapis exiguus par sibi carmen ha- "bet." JACOBS.] Quod autem ad literulas α ζ attinet, "harum usum," inquit H. Stephanus, [post titulum suæ edit. Anthologiæ, Anno 1566.] "non excogitavi, sed po- "tiùs amissum revocavi. Has enim literulas in plurimis "antiquissimis codicibus Græcis, adhibitas iis locis qui dia- "logi formam haberent, inveni; α interrogationem, β res- "ponsionem indicante."

329. III, 1. Εἶπας Ἥλιε—] Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est: quem ait, cum ei nihil accidisset adversi, è muro se in mare abjecisse, lecto Platonis libro. CICERO; Tuscul. lib. I. c. 34. [Vide Vol. 1. ad p. 252. n. 1.] Qui plura velit adeat Callimach. edit. Ernest. Vol. I. p. 293. et Davisium ad loc. cit. Ciceron.

DROSCORIDÆ—1. Τὰν Πιτάναν—] Subauditur γᾶς. Pitana urbs erat Laconica, ad ripas Eurotæ. Hoc epigramma ex-

hibet egregium exemplum Spartanæ fortitudinis. De hoc 329.
Thrasybulo, ejusque patre Tynnicho, nihil amplius apparet nisi eos fuisse Lacedæmonios. Cætera sunt facilia. Extat hoc epigr. apud Plutarchum, Vol. VI. p. 874. edit. Reiske.

TYMNÆ—I, 1. Τὸν παραβάντα—] In Plutarchi Lacænarum apophthegmasin hoc unum epigr. tanquam duo exhibetur, quorum alterum constat ex primo disticho, alterum ex duobus postremis. Putat Brunckius manifestum esse Plutarchum memoriâ lapsum, et tria illa disticha ad idem epigramma pertinere, idque uno disticho augeri debere; undè in Lectionibus et Emendationibus suis totum constituit, uti nos dedimus; nescio tamen quâ auctoritate. Spirant quidem omnia ferocem illam fortitudinem, quæ in Lacænis magis admiratione quam imitatione digna erat. Τὸν παραβάντα νόμους, *cum leges violâsset*,—audivisset enim, ut narrat Plutarchus, mater Damatria, filium suum Damatrium, ad se reversum, timidum fuisse.

3. Θηκτὸν—] Angl. *and having presented her sharp sword —having held her sword in a posture of offence.*

5. Ἐῤῥε κακὸν—] *I pessùm, male proles, per tenebras.* οὗ *ubi*, διὰ μῖσος, &c. *cujus odio affectus iratusque Eurotas ne cervis timidis quidem fluere dignetur.* Sic apud Homerum, Achilles, Agamemnonem ignaviæ arguere volens, eum alloquitur tanquam habentem κραδίην ἐλάφοιο. Iliad. ά, 225.

7. Ἀχρεῖον σκυλάκευμα,] *improbe catule!* Observandum autem ἀχρεῖος apud *Græcos* (quum de *homine malo* dicitur,) non utique eum exhibere qui simpliciter sit *non utilis*, sed qui sit *maximè nequam*. Sic apud Eur. Med. v. 296. (301.) ἀχρεία, non significat, *ignaviam*, (ut vulgò vertunt,) sed quicquid *maximè* est *detrimentosum*. CLARKE, ad Il. β', 269. ubi vide plura. [* Interpretandum est Anglicè, *Worthless whelp.*] κακὰ μερὶς, Angl. *abandoned member of society.*

II, 1. Μή σοι τοῦτο—] In mulierem Ægyptiam, quam fatum 330.
in Cretâ oppressit, ubi sepulta fuit. Ἐλευθέρνη, urbs Cretæ. Ineptè antea legebatur v. 3. ἀλλά σ' ἐλευθερίης ὀδ' ἔχει τάφος. v. 1. codices omnes quos vidi, Florentina et Aldina prima ἐπικαίριον ἔστω, undè feci ἐπικήριον. Vide Hesych. in κηραίνει. BRUNCK. τοῦτο μὴ ἔστω λίην ἐπικήριόν σοι. Angl. *let not this too much afflict thee.*

330. ANTIPATRI—I, 1. Ἑπτὰ πόλις—] Vide Ciceronem, pro Archiâ poëtâ, cap. 8. et Leonem Allatium de patr. Homeri; item suprà in notit. Homer. ad p. 3.

II. 1. * Οὐκ ἐτί θιγγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας,] Conferendus est Horatius Car. I. Od. 12. 7. Unde vocalem temere insecutæ Orphea silvae. et Od. 24. 13.

> Quod si Threïcio blandius Orpheo
> Auditam moderare arboribus fidem;
> Non vanæ redeat sanguis imagini.—

3. * οὐκ ἔτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον κ. τ. λ.] Tempestates igitur, grandinem, nives avertere docuit Orpheus, fortasse in physicis, qui ipsi tribuebantur, libris. JACOBS.

III, 1. Ὃ πρὶν ἐγὼ—] De Alcimine aucupe, qui dum fundâ petit aves, in altum speculatus, ictus à dipsade periit. *Qui prius*, inquit, *ego Alcimenes et sturnum* (ψῆρ, ψῆρος) *et rapacem arcebam*, abigebam *à semine, altivolantem Bistoniam*, id est Thraciam, *gruem* (Est enim Bistonia urbs Thraciæ) *corii* seu *lori, χειμαιτῆρος, sustinentis saxum, tortilia membra* [κῶλα, *brachia habenas*. BRODÆUS.] *tendens, volucrum arcebam procul nubem*, id est multitudinem. καὶ τις οὐτήτειρα δισὰς ἔχιδνα παρὰ σφυρὰ ἐνεῖσα ἐν γενύων τὸν πικρὸν χόλον σαρκὶ χήρωσέ με ἠελίου, *cum quæpiam lethifera dipsas vipera juxta talos immittens ex mandibulis amaram bilem meæ carni, privavit me sole.* OPSOPŒUS.

---

332. THEODORIDÆ—1. Ναυηγοῦ τάφος εἰμί.] Hoc ita Latinum fecit celeber. Sam. Johnson:

> *Naufragus hîc jaceo; fidens tamen utere velis,*
> *Tutum aliis æquor, me pereunte, fuit.*

POSIDIPPI—1. Ποίην τις βιότοιο τάμῃ τρίζων;] Poëta varias vitæ conditiones recensens, omnibus multum malorum admixtum videt: ut igitur optimum sit, aut omnino non nasci aut quam primum mori. Parodiam hujus carminis dedit *Metrodorus* Ep. I. T. II. p. 476.—Imitatus est *Ausonius* Eid. XV. *Quod vitæ sectata iter*, &c. JACOBS.

5. ἔχις γάμον, οὐκ ἀμίγειμενος] Sic Terent. Adelph. V. 4. 13

Duxi uxorem; quam ubi miseriam vidi! Nati filii; alia cura!

9. ἢ τὸ γενέσθαι] εὐνοίας quam Posidippus his verbis expressit, auctorem *Silenum* facit Cicero in Tuscul. Quest. I. 48. *Non nasci homini longe optimum esse: proximum autem, quam primum mori.*

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.] *Meleagri*, poëmata, quæ Brunckius operis initio tradidit, hùc in ordinem temporis reduximus: in cæteris ejus ordinem secuti sumus, qui non multum à temporum ratione abest. T. Young. 332.

I. Κύπρις ἐμοὶ ναύκληρος] Poëta animam suam navi, quam Venus et amor regant, comparat.—Amorem gubernatoris fungentem vicibus habemus apud *Ovid.* in Heroid. XV. 215. *Ipse gubernabit, residens in puppe, Cupido; Ipse dabit tenera vela legetque manu.* οἴαξ est pars πηδαλίου. Jacobs.

4. παμφύλῳ —πελάγει.] Ad mare Pamphylium respici, ita tamen, ut πάμφυλος appellative sit positum—notavit *Brunckius.*

II. 1. Εὔφορτοι νᾶες—] In hoc epigrammate auctor, qui natione Syrus erat, sed tunc temporis peregrè profectus ad Hellespontum, naves alloquitur, quæ velis ferebantur ex Euxino per Hellespontum, secundùm oram Asiæ inferioris, usque ad Syriam. Ejus amica Phanium, quæ ad oram Cariæ degebat, ex adverso Coûs insulæ, ibi Meleagrum suum Hellesponto redeuntem anxiè expectabat. Nam, ut rectè observavit T. Young, "potuit Meleager prope Hellespontum "esse, undè navibus præter Coa ituris secundus esset Bo-"reas: quod autem pedes iturus esset intelligi potest vel fi-"gurâ poëticâ ab amoris violentiam, vel ut non ab Helles-"ponto navigaret, sed majorem viæ partem pedes iret."—Immò totam viam, si Phanii domicilium non in insulâ Co esset, sed in continente ex adverso. His ita intellectis totum epigr. rectè procedit; nec opus est ut, cum doctissimo Brunckio, indignabundi respuamus πιζοπόρον, quo pro παίζοπορον reposito, nihil, illo judice, juvatur sensus. "Qui enim," interrogat ille, "è Tyro, aut altero quovis continentis loco, "in insulam pedestri itinere pervenire poterat?" Quæ jam diximus continent responsionem. Quin et ipse Brunckius addit: "Profectò non è Tyro mandata hæc dedit; nam e "Syria vela in Hellespontum facientibus secundus ventus "non est Boreas, quo flante illis in portu subsistendum est." Quidni igitur mandata hæc dare potuisset ad Hellespontum? Εὔφορτοι νᾶες πελαγίτιδες, *Veloces naves per mare transeuntes,*

332. [ἰῦφορτες et πιλαγίτις rarò occurrunt, eorum autem origo satis obvia est.] πόρος Ἑλλης est *Hellespontus.*—ἦν που ἴδηται ἐπ' ἠόνων κατὰ Κῴαν νῆσον Φανίου διεκομέυην ἐς χαροπὸν πέλαγος, *sicubi videretis in littoribus è regione Coæ insulæ Phanion aspicientem cœrulcum mare.* Eandem hujus loci expositionem in mentem venisse Mansoni, apud Jacobs [Animadvers. p. 95.] observo. " Manso," inquit hic, " ut difficultatem, " à Brunckio motam, expediret, interpretatur de Phanio *in* " *littoribus insulæ Coo oppositis,* h. e. in Littoribus Cariæ, " fortassè Halicarnassi sedente;"—quamquam aliter ipse arbitratur; et in sequentibus nihil vidit nisi hyperbolicam desiderii significationem. Sed ad priorem meam interpretationem adhæreo, suffragante nunc Mansone; cujus nuperam Carminum Meleagri editionem [*Jenæ*, 1789. *in* 8vo.] nondum vidi.

7. Εἰ γὰρ τοῦτ' εἰπειτ'] *si disceretis*—vult autem *si dicatis.* nonne ἂν εἴπητ'; Vide Dawes Misc. Critica. T. Young.

*** Placet autem hic adjicere elegantem hujus epigrammatis interpretationem viri eruditissimi Bernardi Monetæ, quam non antea vulgatam protulit Brunckius in Emendationibus ad sua Analecta, Vol. III. p. 313. et in quâ poëtæ sententia optimè redditur, nisi in v. 3. ubi Phanion, quæ in continente esse debetur, ponitur in insulâ.

Velivolæ pinus, quæcunque Aquilonis egentes
Hellesponteacum finditis ære solum,
Si mea se vobis in Coo Phanion offert
Littore, venturas prospicit unde rates.
Hæc illi pro me vos pauca: Quid anxia nautam
Expectas? peditem dux tibi sistet Amor.
Nulla mora, his dictis, Boreas à puppe secundus
Flabit, et ad portum lintea vestra feret.

III. 1. Δάκρυά σοι—] Est hoc epigr. carmen elegiacum in Heliodoram mortuam, quam Meleager perditè amâsse videtur: (uxorem ejus putat Obsopœus; filiam Valckenær. ad Phœn. p. 33. amasiam Jacobs, p. 118.) et in hoc genere pulcherrimum quidem est. Ἡλιόδωρα δωρεῦμαι δάκρυά σοι νίφθι διὰ χθονὸς, κ. τ. λ. *Heliodora, dono lachrymas tibi infrà per terram,* &c.—τᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας, *fluentem amoris, monumentum amicitiæ* [vulgò dicitur μνᾶμα in utroque loco.] —οἰκτρὰ sumitur adverbialiter.—ἐν φθιμένοις, *in mortuis* —πῦ [ἐστι] τὸ ποθεινὸν θάλος ἐμοί; *ubi est amabile meum germen?* —κόνις ἴφυσε ἀκμαῖον ἄνθος, *pulvis inquinavit hunc vigentem florem.* ἀλλά σε γουνοῦμαι, κ. τ. λ. *At, O mater Terra! quæ cuncta alis, te supplex oro leniter amplectare tuo gremio hanc omninò flebilem.*

IV. 1. Οὐ γάμεν,—] In Clearisten, quæ primâ nuptiarum 333.
nocte obiit, et accepit eosdem tibicines ac tædas et faces ad lectum conjugalem et sepulchrum. *Non nuptias sed orcum sponsalem Clearistæ accepit, virginitatis vincula cum solveret. Nuper enim vespertinæ tibiæ* [de voce λωτὸς vide suprà ad Theocr. Idyll. XXIV. 45. p. 248.] *præ foribus nymphæ sonabant, et thalamorum* (pro thalami) *plaudebant postes. Matutinus autem ululatus vociferabat,* ἐν δ', *quin etiam* (hâc particulâ utimur rem aliquam exaggerantes) *Hymenæus sedatus silentio in lugubrem cantilenam mutatus est. Eædem autem piceæ*, i. e. *tædæ* vel *faces lucem prætendebant,* (δαδοῦχειν est *prælucere,* vel *facem* sive *funale præferre*) *juxta thalamum, et mortuæ ad inferos ostendebant viam.* Obsopœus; mutatis mutandis. Cæterùm ejusdem ferè generis est istud Shakespearii:—*the funeral baked meats Did coldly furnish forth the marriage tables.* Hamlet, Act I.

Archiæ—1. Θρῄκας—] Narrat Herodotus morem esse apud Trausos, Thraciæ populum, ut simulac natus esset infans, propinqui eum circumsedentes ploratione prosequerentur, propter mala quæ vitam ingressus passurus esset, humanas omnes calamitates recensentes: hominem autem defunctum lusu atque lætitiâ iidem inhumarent, quod malis liberatus in omni futurus esset felicitate. Lib. V. 4.

4. Ἀπροΐδης—Μόρος] *improvisa mors,* λάτρις Κηρῶν ἔμαρψε. *ministra Fatorum abstulit.* Hoc autem epigr. sic reddidit Hugo Grotius;

Thracum facta probo, qui tunc sua pignora lugent,
Cum primùm cernunt de genetrice diem.
Contrà felices celebrant, è limine vitæ
Quos improviso turbine Parca rapit.
Innumeris nam vita malis fons est et origo:
At mors innumeris est medicina malis.

Antipatri Thessalon.—1. Ἰσχέτε χεῖρα—] Pulcherrimum est epigr. Antipatri, quod ad ista mundi tempora alludit, quandò homines convivium apparare solebant, haud multo laboris impenso. Taylor's *Elements of the Civil Law*, pag. 452. De inventione molarum undis motarum agit Salmasius, [ad Script. Hist. Aug. T. I. p. 857.] statuitque eam Antipatro, carminis auctori, Thessalonicensi puto, hoc est

Ciceroni æqualem. Reiske. *Cohibete manum molæ, ô pistrinariæ,—Δηὼ γὰρ— Ceres enim commisit labores manuum Nymphis,—&c. ὁ δ', is autem* [axis scil.] *radiis suis tortilibus contorquet cava pondera quatuor lapidum molarium.*

---

334. Alphei—1. Χειμερίοις—] Omnibus animantibus amorem et curam quandam eorum quæ procreârunt esse innatam, quam philosophi τοργὴν φυσικὴν appellant, Alpheus docet exemplo gallinæ, quæ hyberno tempore nive prorsùs obruta, tamdiu pullos suos alis texit et fovit, donec frigore est exanimata. —παλυνομένα, *dealbata.* τιθὰς ὄρνις, *mansueta avis*, i. e. *gallina.* ὑναίας, *soporiferos.* μέσφα— *donec ipsam cœleste frigus peremit. Siquidem permansit aëris reluctatrix cœlestium nubium*, id est, *è cœlestibus nubibus provenientis.* Obsopœus. Nam pro Αἰθέρος ἠδ' αἰνῶν, vulgò legitur Αἰθέρος ἠερίων.

3. Πρόκνη—] Ἡ μὲν τὸν Ιτυν σφάξασα τὸν παῖδα, ὀργιζομένη τῷ πατρί· ἡ δὲ Μήδεια τοὺς παῖδας, διὰ Ιάσονος γάμον. *Schol.* Increpat Procnen et Medeam, quæ omni naturali affectu et benevolentiâ exutæ, suos filios crudeliter occiderunt. Obsop.

Apollonidæ— 1. Ιχθυοθηρητῆρα] Menestratus piscator captam Phycidem cum dentis occidere vellet, uti piscatorum mos est, exiliens piscis, gutturique illapsus hominem suffocavit. Huetius. Hoc epigramma ideò potissimum elegi, quòd duo ultimi versiculi narratiunculam miram continent de quodam piscatore, qui à pisciculo, quem morsu interficere conabatur, suffocatus est: quódque alias ejusmodi historias recentiores, firmâ satis auctoritate comprobatas, inveneram. Casûs hujusce, hodiernis temporibus non ignoti, extat. præter alia, exemplum in celeberrimi Monroi Musæo Anatomico in Academiâ Edinburgensi, ubi Solea asservatur, quæ hujusmodi mortem intulit. T. Young. Ordo est: ἄγρα ἑλκομένη ἐκ ἱππείης τριχὸς δένακος ἄλιστι ἰχθυοθηρητῆρα Μενίστρατον, *Præda*, [i. e. *piscis quam capiebat*] *dum trahebatur setâ equinâ calami, perdidit piscatorem Menestratum*, ὅτ' ἐρυθρὴ φυκὶς πλάνος ἀμφιχανοῦσα φόνιον εἶδαρ ὀξείην πάγην ἔφριξε. *cum rubra phycis erratica hiatu complectens lethalem escam, acutum laqueum, cohorruit.* ἀγρευμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, *et, dum dentibus ejus captabatur, ipsum interfecit*, [ἀγρυμένη, quod poni videtur pro ἀγρευομένη, Brunckius solus edidit· cæteri quos viderim libri ἀγνυμένη vel ἀχνυμένη exhibent, sed nullo idoneo sensu.] δυσαμένη λαβρῳ ἅλματι, *quum saltu violenti subiisset.* [Angl. *having*

entered, with a sudden spring or *jerk,*] ἐντὸς ἐλισθηρῶν φαρύγων 334.
intra lubricum guttur. Cæterùm de hoc pisce ita Plinius: "Mutat colorem *Phycis* reliquo tempore candida, vere va-"ria. Eadem piscium Sola nidificat ex algâ, atque in nido "parit." Ad quem locum ita observavit annotator Parisiensis: "Piscis est *percis* simillimus: undè et à venditoribus "perperàm *Perche* nominatur." Tom. II. p. 316. Edit. Paris. 1685.

°$_{\text{o}}$° Extat aliud Epigramma similis argumenti, auctore Leonidâ Tarentino, [Br. Analect. Vol. I. p. 224.] quod, quia rem tam mirificam magis confirmat, hic apponendum curavimus: unâ cum explicatione Vincentii Obsopœi, qui et addidit exemplum casûs haud dissimilis, qui suis temporibus in Germaniâ accidit.

Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἁπαπταῖος καλαμευτὴς
Ἀκρος, ἠϊκλας ἠὲ σκάρου ἰχθυόωλιν,
Καὶ λαῖφος πίρκης διλισθάκτυγος, ὅστα τε καίλας
Σπαργάνας, πίτρας τ' ἰωδύνιος νίμεται.
Ἀγρης ἐκ πρώτης ποτ' ἰὼλι δὲ πιτρήσασαν
Δακτάζων, ὀλοὴν ἐξ ἁλὸς ἀράμενος,
Ἔφθιτ'· ὀλισθηρὴ γὰρ ὑπ' ἰκ χειρὸς ἀΐξασα
Ὤχιτ' ἐπὶ στυτὸν παλλομένη φάρυγα.
Χὠ μὲν μαψιδίως ἠὲ δυσαπὸς ἀγκίστρου τι
Ἐγγὺς ἀπὸ πτυσὶν ἦκε κυλισδόμενος,
Νήματ' ἀναπλώσας ἐπιμοίρια· τῷ δὲ θανόντος
Γείτονος γρηπὺς τῦτον ἔχωσε τάφον.

In Parmidem piscatorem, qui iulide pisce arundine extracto, et mordicùs apprehenso, ac lubricitate in guttur illapso præfocatus est. *Parmis* (inquit) *Callignoti* filius, *littoralis, summus piscator,* ἠϊκλας, i. e. *turdi piscis.* καὶ σκάρου, *et scari,* [quem ex omnibus piscibus Oppianus libro primo, et ruminare, et vocalem esse testatur. Plura super hoc pisce vide in annotationibus Franscisci Massarii Veneti.]—ἠὲ λαῖφος πίρκης, *et impetuosæ percæ,* διλισθάκτυγος, *escam rapientis. et quæcunque cava antra petrasque submersas depascunt, capturâ ex primâ, quando iuliden saxatilem mordicùs apprehendens, exitiosam è mari sustulisset, periit. Lubrica enim quum è manu erupisset, intravit in angustum guttur, vibrando,* scil. se. *Et ille quidem prope funiculos, et arundinem, et hamos expuravit* (ἀπὸ ἦκε πτυσὶν) *dum volveretur,* vel *volutatus, fila quum complexisset fatalia: illo autem mortuo piscatore, piscator hoc aggessit sepulchrum.* Non dissimili fato consumtus ante annos aliquot in Germaniâ quidam sacrificus piscandi et natandi peritissimus, qui quum in manu in quodam profundo gurgite

334. percam cepisset, orique inseruiset, ut ad sodales enataret, perca in gulam illapsa, miserum sacrificulum in manibus sodalium nihil non tentantium exanimavit. Obsop. Κίχλη est *labrus turdus* Linnæi; σκάρος *labrus scarus*; πέρκη *perca marina*; ἴουλις, *labrus iulis*. T. Young.

Crinagori—I, 1. Εἴαρος—] Crinagoras hîc rosas inducit blandè alloquentes formosam quandam anonymam, die ejus natali, appropinquantibus nuptiis, tempore hyberno; et gaudentes tunc potiùs calyces suos rumpere, foliisque suis pulcherrimæ mulieris tempora ornare, quàm vernum expectare solem.

3. Σοὶ ἐπιμειδήσαντα,] Constructio est: ἄσμενα σοὶ ἐπιμειδήσαντα τῇδε γενεθλίῃ ἠοῖ ἀσσότατη νυμφιδίων λεχέων. *libenter tibi arridentes tuâ hâc aurorâ natali, lecto geniali proximâ.*

II, 1. Οθρυάδην,] Præponitur hoc epigrammate fortitudo cujusdam Itali Othryadæ Spartano et Cynegiro, et omnibus bellicosis; quod in Germaniâ ereptam signifero aquilam, iterùm hostibus extorserit, adversario interfecto. Obsopœus. κάλει Οθρυάδην, κ. τ. λ. *Vocato*, si vis, *Othryaden Spartæ magnum decus, aut Cynegirum navalem pugnatorem, aut omnium res gestas bellicas.* Omnia nimirum exsuperat fortitudo Arrii.

335. 5. Αἰετὸν—] ὡς ἴδε αἰετὸν φίλα τρατοῦ— *ut vidit aquilam sui exercitûs, &c.* —αὖτις ἄνθορεν— *rursùs exiliit è mortuis in bello interemptis; et quum interfecisset illum qui eam ferebat, suis recuperavit ducibus, solus invictam consequutus mortem.* Cæterùm de Othryadâ vide Herodot. Lib. I. et Suidam in voce. De Cynegiro, Justin. Lib. II. et Herodot. Lib. VI. uti indicavit Obsopœus.

III, 1. Αἶγά με—] Verba sunt capræ, quæ Cæsari lac præbuit, in hoc imitata capram Amalthæam Jovis alumnam. Obsopœus. Sic autem construe: Καῖσαρ γευσάμενος με τὴν εὔθηλον αἶγα πολυγαλακτοτάτην πασῶν ὅσων οὔθατα ἀμολγὶς ἐκένωσεν, κ. τ. λ. *Quum Cæsar me gustâsset capram mammosam, omnium lacte abundantissimam quarumcunque ubera mulctrale evacuavit; postquam dulcem sicut mel pinguedinem* lactis *intellexit, me etiam comitem in navi adhibuit. Forsan et ego ad astra statim veniam; cui enim uber meum præbui, ille minor ne tantillum quidem est Ægiocho Jove.*

*** Imitatus est clarissimus Sam. Johnson, de caprâ Josephum Banks (qui in historiam naturalem ejusque studiosos insignia beneficia et contulit et confert) in longis navigatio-

nibus comitatâ. T. Young. En versiculos, ad quos alludit 335.
amicus noster ingeniosus, ex operum Johnsoni editione quam procuravit Arthurus Murphy, [Vol. I. p. 185.] desumptos:

Versus, collari capri Domini Banks inscribendi.

Perpetui ambitâ bis terrâ præmia lactis
Hæc habet altrici capra secunda Jovis.

Lollii Bassi—1. Μήτι μι—] Laudes mediocritatis, ubi sententiæ occurrunt ferè eædem atque in Ode illâ notissimâ Horatii, quæ inscribitur, Ad Licinium. *Rectius vives, &c.*

4. Καὶ μάλα—] *et maximè mensuram quæ sufficit ego amplector.* De Aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

6. Εἰσί τινὶς—] Totum epigramma est exquisitum; sed huic ultimo versiculo inest aliquid, quod animum mirè permulcet.

Gætulici—1. Παῖδα πατὴς—] πατὴς Αλκων ἀθρήσας παῖδα σφιγχθέντα, κ. τ. λ. *Pater Alcon filium conspicatus constrictum, &c.*

5. —παρὰ δρυΐ] ἔθηκε φαρέτρην κ. τ. λ. *posuit pharetram prope hanc quercum, monumentum et bonæ fortunæ, et in jaculando peritiæ.*

Antiphili—I, 1. Η πήρη] Vulgò inscribitur hoc epigr. 336.
Εἰς Διογένη, celeberrimum scil. philosophum, cujus historia satis nota.

2. Μᾶζα] πιλαθεῖσα ὕδατι, *maza subacta aquâ.* Erat autem μᾶζα, farina ex hordeo imprimis tosto, subacta humore aliquo, aquâ scil. vel oleo, vel lacte, &c.—hic aquâ, ad denotandam paupertatem Diogenis. Mavult Brunckius φυραθεῖσα quàm πιλαθεῖσα.

3. —σοφῷ κυνὶ—] *sapienti cani*, i. e. Diogeni philosopho cynico, μέτρα ἄρκια βίοιο, *quod satis est vitæ.* καὶ [i. e. καὶ ἐν] τούτοις— *sed etiam in his, &c.* Τί καὶ σὺ μάτην, ὄστρακον, ἰχθοφόρων; *Quid, testa, mihi opus erat te onus supervacaneum portare?*

II, 1. Α καλὸν,] ἆ adverbium admirantis. Apes poëta

336. alloquitur admirans earum in conficiendo melle industriam et dexteritatem. Obsopoeus.

2. Ἄπλαστοι] Codices omnes et editiones antiquæ *αἱ πλαστὰι χειρῶν*. Primus Stephanus *κηρῶν*. Aliam emendationem tentavi. *ἄπλαστοι χειρῶν, manibus hominum non fictæ, sed quas sibi ipsæ construunt apes, cellæ.* Brunck.

5. —πόθι—] *ubi apis suavem fontem distillat—*δαψιλὶς ἐξ ὀλιγοῦ σκήνευς, *abundè è parvo umbraculo.* [σκήνευς, Dor. pro σκήνεος, à σκῆνος.] *χαίρουτ'— gaudete sanctæ, et in floribus pascimini volucres nectaris ætherei confectrices.*

Leonidæ Alexandrini—1. Μάντις] Vituperat Leonides astrologos tanquam vanos et falso prædicentes, quorum obstetrix fuerit insipientia, mater vero audacia, quippe qui propriam ignobilitatem perspectam non habeant. *εἰκαίης, vanæ. μαιώσατο, obstetricata est.* Obsopœus. *ἀκλεΐην· dedecus et infamiam vestram.* Brodæus.

---

337. Aristonis—1. Ἀμπιλὶς.—] In hoc epigrammate describitur quædam vetula vinosa baculo innixa, quæ quum clam appropinquâsset ad lacum musti, poculum ingens secum afferens, quo vinum ex illo hauriret, ad poculum implendum se inclinans, præceps in lacum volvitur et extincta est. Ἀμπιλὶς, nomen proprium, *ἡ φιλάκρητος, meri amans, ἤδη ἰρυδομένη τὸ σφαλερὸν γήρας ἐπὶ, κ. τ. λ. jam labascentem suam senectam sustentans baculo viæ duce, ἦλθε λαβριδίη ἐπὶ νεοθλιβεῖς πᾶμα ληνοῦ Βάκχοιο, inivit clam ad recens expressum laticem lacûs Bacchi,* [Angl. *went secretly to the newly pressed liquor in a wine vat,* πλησομένη κυκλωπίην κύλικα· *impletum immensam calicem.* Brunckius edidit—*ἀπὸ ληνοῦ—*Πᾶμα πιεῖν κύκλῳ πλησαμένα κύλικα· et sic ad locum annotavit; " Depravatum est secundum " distichon, quod, etiamsi scripseris *ἐπὶ ληνὸν*, et *πλησομένη* non " undequaque emendatum erit. Scriptum in cod. *πᾶμα κύ-* " *κλῳ πιεῖν*. In his ulcus est:"—quod T. Young felicissimè sanavit, reponendo *κυκλωπίην*, Angl. *huge, fit for a Cyclops,*] quod in lectionem codicis, *κύκλῳ πιεῖν*, casus nullus est sensus, facilè mutari posse putavit. *κυ* autem hìc brevis est. Vide Theocr. XI. 7. et Aristoph. Nub. 333. edit. Br. Cæterùm *πᾶμα*, quod vulgo *operculum* sonat, idem est interdum ac *πόμα, potus, liquor, latex:* uti ostendit H. Steph. sub voce *πόμα·* quod et ex analogiâ verum: nam *πίνω, bibo*, in perf. pass. est *πέπομαι* vel *πέπωμαι*. * Unde *ἔκπωμα*, Sophocl. Philoct. 35.

5. Πρὶν δ' ἀρύσαι—] *Sed antequam hauriret, vacillans manus defecit, atque illa, tanquam vetus navis demersa, merum subiit profundum. Euterpe autem ponendum curavit corpus defunctæ mulieris sub sepulchrum lapideum vicinum locis apricis vinum redolentibus*, i. e. *vicinum vineæ.*

ARGENTARII—II, 1. Ηράσθης πλουτῶν—] *Amore captus fuisti dives, Sosicrates.* Ubi notandum ἐράομαι in v. pass. ab ἐράω, *amo*, significare (non *amor* sed) *amore teneor.* [Vide Coll. Gr. Min. ad 58. 14.] Sic autem hæc Latinè fecit celeberrimus Georgius Buchananus. 338.

Dives eras, et amator eras : nunc pauper, amore
Es liber, præsens ô Medicina fames.
Quæ te delicias dulcemque vocabat Adonin,
Menophile, nomen nunc rogat illa tuum.
Qui genus? undè domo? jam te docet usus, opinor,
Quod cui res deerit, nullus amicus erit.

ÆMILIANI.—1. Ἕλκε τάλαν, &c.] De matre, quæ ferro jugulata, infantem filium ad sugendum invitat. *Trahe, ô miselle, à matre, quam non amplius mammam emulgebis : trahito postremum scaturiginem mortuæ. Jam enim gladiis deficit spiritus, sed matris charitas et in inferno sobolem nutrire* vel *curare didicit.* OBSOPŒUS. Sequens Webbii versio Anglica laudatur in libello eleganti suprà citato : *Essay on the Principles of Translation*, p. 156. edit. 2dæ.

Suck, little wretch, while yet thy mother lives,
Suck the last drop her fainting bosom gives!
She dies :—her tenderness survives her breath,
And her fond love is provident in death.

APOLLINARII—1. Αν μὲν ἀπόντα—] Hic significat adulatorem in os aliquem laudantem, plus detrimenti afferre, quam detractorem. Notabis autem loquutionem Græcam, ἴσθι κακῶς με λέγων. OBSOPŒUS. —οὐδὲν ἀδικεῖς με· Durissima cæsura,—quid substituam nescio. T. YOUNG. H. Grotius sic vertit

Si de me absenti loqueris malè, nil nocet : at si
Præsentem laudas, tè malè scito loqui.

338. ONESTÆ—I. Ἀμβαίνων Ἑλικῶνα—] Commendationem laboris et sedulitatis hoc epigr. complectitur: quod arduus labor sapientiæ, dulcissimum fructum hominibus non instrenuis retribuat. Versiculi juvenibus diligenter discendi, quos sic transtulimus:

Fessus es ascendens Helicona, sed indè repletus
Dulcia Pegasei pocula fontis habes.
Est sophiæ via dura: sed alta cacumina nactus,
Tandem Pieridum munere grata feres. OES.

Sic Hesiodus: Oper. et D. 287. sqq.

Τὴν μέντοι κακότητα κὴ ἱλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
Καὶ τραχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄγχι ἵκηαι,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει χαλεπή περ ἐοῦσα.

339. LUCIANI—II, 1. Παῖδά με—] Puer loquitur, vetans ne quis ipsius mortem defleat, propterea quod tametsi parùm temporis vixerit, parùm etiam malorum hujus ærumnosæ vitæ gustaverit. Est epigramma multæ elegantiæ. OBSOPŒUS.

LUCILII—I, 1. Πανὶ φιλοσπήλυγγι,] In Marcum venatorem, qui, nullâ prædâ captâ, ipsos canes Pani et Nymphis suspensos dedicavit. φιλοσπήλυγγι, *amatori cavernarum.* οὐρεσφοιτάσι, *frequentantibus montes.* συοφόντισι, *quibus apri interfecti sunt. Idem.*

340. II, 1. Ῥύγχος ἔχων—] *Tale quum rostrum habes, &c.* Angl. *With such a snout as that, do not thou go, &c.*

3. —ὡς Νάρκισσος,] De Narcisso vide Coll. Gr. Min. ad p. 58. n. 16. Lepidissimum quidem epigr. Narcissus se in fonte conspicatus mortuus est: tu quoque, si idem facis, morieris, sed ob causam toto cœlo differentem.

IV. 1. —ὁ κλινικὸς—] *Medicus Marcus heri tetigit lapide-*

um Jovem, et quamvis lapis et Jupiter est, hodiè effertur. 340.
Contumelia acerba in malos Medicos.

Cerealii—1. Οὐ τὸ λέγειν—] Auctor hoc epigrammate carpit et deridet quendam rhetoricum, verba inusitata, obscura et obsoleta affectantem, dicens hanc non veram esse rationem declamandi; sed oportere mentem verbis subjicere, et phrasin communiorem facere, ut quæ dicat ab audientibus intelligantur. Nam παράσημα, non *insignia* hoc loco *verba* intelligenda sunt, sed *monstrosa* potiùs, et *ignota*, et à quotidiano sermone abhorrentia. Obsopœus.

2. —μελετᾷν] Hujusmodi infinitivos sine ι subscripto scribi volunt Grammatici quidam, inter quos doctus Gallicus Nov. Methodi auctor. [p. 227. edit. Paris, 1754.] quia χρυσοῦν, non χρυσοῖν. Sed libri omnes impressi contra hoc faciunt. T. Young. εὐζήλως μελετᾷν, est *felici aliorum imitatione declamare.* κάρκαιρε, κοναβεῖ, σίζει, κελάρυζε, verba sunt Homerica: et ponuntur hic, ut loquuntur Grammatici, materialiter. Obsopœus. Hoc epigr. sic imitatus est H. Grotius:

Itala protuleris si quinque recondita verba,
Non ideo prudens atque disertus eris:
Nec Maro continuò siet qui dicat aquaï,
Et cujum, quianam, forsit, *et* indigetes.
Mentem præcipuè poscit sibi pagina; verba
Talia, quæ possint absque labore capi.

Nicarchi—1. Εἰς Ῥόδον—] De quodam quærente ex vate 341.
Olympico, num feliciter sit in Rhodum navigaturus. Responsio satis evidens est; et continet salsam vituperationem astrologorum.

Palladæ—II. 1. Ὁ Ζεὺς—] Hoc ita reddidit H. Grotius: 342.
Ab Jove pro flammâ data nobis altera flamma est
Femina, at ô si non illa, nec illa foret.
Sedari tamen illa potest citò: femina nunquam,
Undique inardescens, undique semet alens.

III. 1. Πᾶσαν Ὅμηρος—] Ita hoc vertit H. Grotius:

Femineum genus omne nocens. Ita censet Homerus:
Grande malum mœcha est, grande pudica malum,
Multas esse neces Helene dat adultera: verùm
Casta dat et multas Penelopea neces.
Ilias immensum carmen versatur in unâ,
Unaque Odysseæ femina materia est.

343. VI. 1. Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος,] Ita hoc expressit Sam. Johnson:

Vita omnis scena est ludusque; aut ludere disce
Seria seponens, aut mala dura pati.

VII. 1. Ελπίδος] Expressum videtur ex anonymo. Br. 673. T. Young. Distichon anonymi sic se habet:

Ελπὶς χὴ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετ' τὸν λιμέν' εὗρον.
Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν, παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

Quod quidam sic Latinè reddidit:

Inveni portum; Spes et Fortuna, valete!
Nil mihi vobiscum; ludite nunc alios.

* Habet Noster:

Ελπὶς, καὶ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετ' τὴν ὁδὸν εὗρον.
Οὐκ ἔτι γὰρ σφετέροις ἐπιτέρπομαι, ἔρρετε ἄμφω
Οὕνεκεν ἐν μεροπεσσι πολυπλανέες μάλα ἐστέ.
Ὅσα γὰρ ἀτρεκέως κ. τ. λ.

Agathiæ—I. 1. Σπεύδων εἰ φιλέει—] Simulato quodam discessu, dicit cognôsse se amari ab amicâ suâ, his verbis. *Properans num amaret me perdiscere pulchra oculis Ereutho, tentabam cor illius figmento astuto,* Obsopœus. *Ibo in peregrinam quandam, dixi, regionem. Manè autem, pulchra puella,* [ἄρτιπος Salmasius reposuit, è Vat. procul dubio, membranâ. Vulgò legitur λέξω· et in versu præcedenti τινά που χθόνα, pro τιν', ἴφην, χθόνα. Brunck. ἄρτιπος, per Systolen pro ἄρτιπους, est epitheton pulchritudinis, quasi dicas, *integer pedibus.* Sic Odyss. Σ', 310. καλός τι καὶ ἄρτιπος, *pulcher et sanus pedibus.* Sermo est de Marte, in opposito ad claudum Vulcanum, et minùs formosum.] *nostri recordationem habens amoris.* Vel, ut T. Young, *Mane integra, nostrique amoris memor.*

6. —ἡ εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης.] ἔρηξε, licentiâ pro ἔῤῥηξε, 344.
T. Young. *et benè compositæ cincinnum discerpsit comæ.*

7. —ἐγὼ δὲ—] *ego autem.* τις ὡς βραδυπειθῆς, *ut qui ægrè persuasus fuerim.* [Sic Theocr. I. 85. —δύσερώς τις—ἡ ἀμήχανος ἐσί.] ὄμματι θρυπτομένῳ— *oculo delicato annui me mansurum.* * [ὄμματι θρυπτομένῳ interpretatur Jacobs. *oculis facilem et pronum animum dissimulantibus.* Angl. fortasse, *with a careless eye.*] *Felix quod ad amorem sum:* δέδωκα γὰρ εἰς μεγάλην χάριν τοῦτο τὸ πάντων ἐμενέαινον ἀνύσαι. (Brunckius ante πάντων, subaudit μᾶλλον.) Angl. *For I granted, as a great favour, what of all I was eager to accomplish.*

II. 1. Σοὶ μάκαρ—] *Tibi, beate capripes, in locum editum prope lituus, hircum hunc* aliquis dedicavit, *O duplicis dux venationis,* marinæ scil. et terrestris. ἀγέτα, Dor. pro ἡγέτα, ab ἡγέτης, *dux.*

2. Τὸν τραγὸν,] Hoc ex certissimâ emendatione viri longè omnium doctissimi R. Porson reposui. MS. τὸν τράγον ὦ δὶς σᾶς ἀγετ' ἀθηροσύνας. Br. τὸν τράγον ἐκ δισσᾶς ἄνθετο θηροσύνας. Subauditur autem ἀνέθηκέ τις— nempè *in littore suspendit.* T. Young.

3. —καστορίδων—] καστορίδες sunt *canes Spartani, canes Amyclæi;* nam Amyclæ urbs Laconica in quâ educati Castor et Pollux. εὔαδε est vox Homerica; 3. sing. aor. 2. inserto υ, pro ἴαδε, Æol. et mutato spiritu pro ἧδε, à verbo ἁδέω, undè ἀνδάνω, *placeo.* [Vide Iliad. ξ', 340. ρ', 640. et Odyss. π', 80.] * [Scribendum est ἴαδε.] ἐν ῥοθίοις, *in undis.* καλαμευτὴς κάμνων, *piscator laborans,* πεῖσμα μογερῶν σαγηνοβόλων, *funis eorum qui cum ærumnâ jaciunt sagenam.* * Verba quæ ab ὦ δισσᾶς incipiunt usque ad finem 6 versus pro parenthesi habenda sunt.

7. Ἄνθετο δὲ Κλεόνικος,] *Cleonicus autem ille* erat qui *dedicandum curavit*— hircum scil. supradictum; (ἄνθετο sine augm. pro ἄνεθετο· et in voce med. ἀνατίθεμαι reddi potest *dedicandum curo,*] ἔπει καὶ ἤνυε πόντιον ἄγραν, *quoniam ille perfecit venationem marinam, lepores sæpè sectabatur.*

Pauli Silentiari—I. 1. Οὔτε ῥόδον—] Pulcherrimè Propertius. [Lib. I. Eleg. II.] *Quid juvat ornato procedere vittâ capillo? Et tenues Coâ veste movere sinus? Aut quid Oronteâ crines perfundere myrrhâ?* &c. T. Young. Et pulcherrimè Thomsonus: (Autumn, v. 204. (—*Lovelines, Needs not the foreign aid of ornament, But is, when un-*

344. *adorn'd adorn'd the most.* Quod putat T. Young è Plauto expressum: *Pulchra mulier nuda, erit quàm purpurata pulchrior.* Most. Act. I. Sc. iii. 131.

2. —λιθοξλήτων,] λιθοξλήτοι κικρυφάλαι sunt *vittæ* vel *redimicula lapidibus pertiosis, seu gemmis, ornata.* Vide Vol. I. ad p. 120. n. 7.

3. —οὐδὲ—] Ordo est: οὐδὲ χρυσὸς κομίζει ἀγλαΐην σῆς ἀπειρήτε τριχός.

5. —ὑάκινθος] *hyacinthus*, nomen floris et herbæ, est etiam, ut hìc, nomen gemmæ coloris hyacinthini. Ἰνδὴ ὑάκινθος, *Indica gemma:* de quâ vide Plin. XXXV. cap. 6.

6. —τιῶν] Pro σὼν λογάδις, *oculi.* Vide Suidam et Hesychium hâc voce. BRUNCK.

8. κεστὸς ἔφυ Παφίης.] *Cestus est Veneris.* Vel *sunt Cestus Veneris*, i. e. hæc quæ proximè memorantur eandem habent potestatem quam Cestus Veneris; vel revera sunt quæ Homerus hoc nomine appellat. [Vide Iliad. ξ', 214.] De ἔφυ, vide suprà ad Œd. Tyr. v. 9.

9. Τούτοις πᾶσιν—] *Omnibus hic ego opprimor: oculis tuis solis demulceor, in quibus blanda quædam spes degit.* Hæc autem ita optimè reddidit H. Grotius:

Nec sertis rosa dulcis eget; nec veste decorâ,
Gemmiferis opus est nec tibi reticulis.
Candidior rubri baccâ tu littoris: aurum
Provocat impexæ gratia flava comæ.
Ardentes spargit radios hyacynthus, ab Indis
Qui venit: est oculis sed minor ille tuis.
Corporis ætheriam compagem et roscida labra,
Hæc Veneris cestum, si voco, jure voco.
Omnibus his pereo. Sed enim solantur ocelli:
Constituit sedem spes ubi blanda suam.

345. II. 1. Παίγνια—] Hic vita hominum eleganter comparatur ludo talario, vel ejusmodi cuivis. *Omnia hæc quidem lusus sunt, At Fortunæ diversus impetus temerariis his jaculis ruit, &c.*

5. Αἰνέομεν δὴ—] Angl. *truly that man is entitled to our praise, who, both in Life and at play, sets proper bounds to his joy and his grief.* Hæc ita interpretatus est H. Grotius:

Lusus, ais, sunt hæc: sed in his fortuna triumphat,
Nec quàm tesserulæ plus rationis habet;
Aspice humanæ casus in imagine vitæ:
Tam subitò victor, tam citò victus eris.

Magnus is, in vitâ pariter lusuque, dolori 345.
Ponere qui novit lætitiæque modum.

III. 1. Καλὰ τὰ παρθενίης—] Ita hoc reddidit H Grotius:

Virginitas pretiosus honos; sed vita periret,
Si foret in cunctis virginitatis amor.
Legibus uxorem socia tibi: sic dabis orbi
Pro te hominem, purus turpis adulterii.

Atque ita Sam. Johnson:

Pulchra est virginitas intacta: at vita periret,
Omnes si vellent virginitate frui.
Nequitiam fugiens, servatâ contrahe lege
Conjugium, ut pro te des hominem patriæ.

IV. 1. Οὐκοιμά μοι,] τί δὲ τοῦτο; an ut intelligatur—δεῖ λέγειν; T. Young. Certè, vel tale aliquid. Silentiarius hic bene deridet vanas et magnificas inscriptiones, quæ sæpè adhærent "saxis cinerum custodibus" obscurorum hominum.

V. 1. Ενθάδε Πιερίδων—] In hoc epigrammate poëta alludit ad Sarcophagum, qui cineres Homeri continere dicebatur; et qui tunc temporis, imperante scil. Justiniano, in insula Io adhuc existere credebatur. Cujusdam Sarcophagi reliquiæ in urbe Petropoli hodie asservantur, nuper illùc à Classe Russicâ ab insulâ maris Ægæi advectæ, quæ hujus ipsius Sarcophagi putantur. Vide suprà Notarum, p. 10, 11.

3. Εἰ δ' ὀλίγη] *Et si insula, quum sit parva, tantum cepit virum,* [χάδε, sine augm. pro ἐχάδε, aor. 2. à χανδάνω, *capio.*] *ne hoc mireris, &c. etenim errans soror quondam Delos* (Vide Coll. Gr. Min. p. 67.) *excepit Apollinem Latonæ filium, à doloribus Matris.* Cæterùm lubet hic adjicere ὀλιγαίου, istud, quod in Homeri honorem, diu post mortem ipsius, Iûs incolæ scripserunt. [Vide Vitæ Homeri Herodoto vulgò adscriptæ cap. 12.]

Ενθάδε τὸν ἱερὸν κεφαλὸν κατὰ γαῖα καλύπτει,
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα δῖον Ὁμηρον.

NOTÆ IN EPIGRAMMATA ANONYMA.

I, 1. Καλλιόπη—] In cæteris quos vidi libris editis, post
346. versum septimum, inseritur alius, scil. Ἁρμονίην πάσαισι Πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς· quod supervacaneum est: nam videtur fuisse consilium auctoris, quicunque fuerit, singularum Musarum inventa singulis versibus absolvere.

III, 1. Μὴ μύρα—] χαρίζομαι hic regit accusat. cum dat. et simpliciter significat δωρεῦμαι. Vide H. Steph. ad vocem.

3. Ζῶντί μοι, εἴ τι γ' ἔχεις,] In lapide legitur: εἴ τι σχεῖς. Sed σχέω vix in usu est nisi in aor. Satius mihi visum reponere εἴ τι γ' ἔχεις. Brunck. Sed γε otiosum videtur; quare malo lapidis lectionem. T. Young. τέφραν—] *cinerem autem inebrians*, nihil aliud nisi *lutum facies*. Sic, in Evang. Joan. IX. 6. ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος. Vide Coll. Gr. Min. p. 82. Anacr. IV.

IV, 1. Ἡ ῥὶς—] De quodam, qui habuit valdè grandem nasum, quem ad multos usus idoneum instrumentum esse dicit. Extat dialogus in puerilibus colloquiis ab Erasmo ex hoc epigrammate lepidè et jocosè formatus, ex quo facile hæc verba intelligis. Obsopœus. Hoc epigr. satis quidem ridiculum, ita vertit H. Grotius:

Castoris est nasus lituus cum stertit, et idem
Cum metitur falx est, cum foditurque ligo.
Anchora navigiis, vertendo vomer in arvo,
Hamus apud pisces, fuscina cœnipetis.
Indè dolabra rates pangentibus, ascia fabris.
Marra est agricolis, marculus ante fores.
Castore viventum nemo est instructior, unus
Cui suus officium nasus ad omne valet.

V. 1. Ἱρὰ θεῶν—] *Templa deorum aperta sunt bonis homi-*
347. *nibus*, [ἀναπίπταται, pro ἀναπεπέτασται. Vide Vol. I. ad p. 230. n. 12. χρειὼ, όος, contr. οῦς. Vox Ion. idem notans, quod ἡ χρεία.]

2. τῆς ἀρετῆς—] οὐδὲν ἅγος ἥψατο τῆς ἀρετῆς, *nullum scelus tangit virtutem*. De ἅπτομαι, *tango*, vide Vol. I. ad p. 34. n. 8. et de aor. in hoc sensu, ad p. 19. n. 6.

3. Ὅστις δ' ἀλοὸν ἦτορ,] ἔχει scil. T. Young modestè proponit: ἔστινι δ' ἀλοὸν—quod minimè aspernandum.

4. —σῶμα διαινόμενος,] Angl. *by sprinkling thy body*.

IX. 1. Λάδας τὸ στάδιον—] In Ladam cursorem, cujus tanta vel tam divina erat celeritas, ut dicere impossibile esset utrum saltavit an volavit per stadium. 347.

3. Ὁ ψόφος—] Distichum hoc posterius restitui ex duobus parodiis, Nicarchi xxvi. Br. T. II. p. 335, et Incert. Br. cvi. ἕδραμον, è conjecturâ. T. Young. Ingeniosè admodùm. Hoc Incerti scriptum est in quendam Periclem cursorem, cujus tanta erat segnities, ut incertum esset utrum moveret an sederet. *Strepitus ad carceres audiebatur, alius victor coronabatur, et Pericles ne digitum quidem progressus erat.* Quod hyperbolicè dictum. Græca sic se habent:

Τὸ στάδιον Περικλῆς εἴτ' ἔδραμεν, εἴτ' ἐκάθητο,
Οὐδεὶς οἶδεν ὅλως· δαιμόνιος βραδυτής.
Ὁ ψόφος ἦν ὕσπληγγος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο
Ἄλλος, καὶ Περικλῆς δάκτυλον οὐ προέβη.

Visum est adjungere istud quoque Nicarchi: lepidissimum quidem id, et ridiculum satis: mediocriter autem Græcè docto non egens interpretis,

Ἰητὸς τὴν γραῦν εἴτ' ἔκλυσεν, εἴτ' ἀπέπνιξε,
Οὐδεὶς γινώσκει· δαιμόνιον τὸ τάχος.
Ὁ ψόφος ἦν κλυστῆρος ἐν οὔασι, καὶ στεφανοῦτο
Ἡ σορός, οἱ δ' ἄλλοι τὸν φακὸν ηὐτρέπισαν.

XV. 1. Ἦν νέος ἀλλὰ πένης] Hoc ita vertit S. Johnsonus:

Me miserum sors omnis habet: florentibus annis 348.
Pauper eram, nummis defluit arca senis;
Queis uti poteram quondam Fortuna negavit,
Queis uti nequeo, nunc mihi præbet opes.

XVI. 1. Οἶνος καὶ—] Hujus epigrammatis duplicem paraphrasin lubet apponere; indicante T. Young. *Balnea, vina, Venus corrumpunt corpora nostra. Sed faciunt vitam balnea, vina, Venus.* Martialis. *Wine, women, warmth, against our lives combine. But what is life without warmth, women, wine.* Darwin. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer;* Vol. I. p. 10. et Vol. II. p. 51.

XVII. 1. Πᾶν τὸ περιττὸν—] Ita Sam. Johnsonus:

Quod nimium est fit ineptum, hinc, ut dixêre priores, 349.
Et melli nimio fellis amarior inest.

349. XX. 1. Ζεῦ βασιλεῦ,] Vide Vol. I. ad p. 224. n. 4. —κὴ εὐχομένοις κὴ ἀεύκτοις, Angl. *whether we pray for them or not.*

XX. 3. Οὐκ ὄνομ'—] Extat, inter multa splendidissima antiquæ artis monumenta, apud Carolum Townley, Homeri caput Baiis effossum eximiæ pulchritudinis. Basi recentiori inscripta est pars hujus epigrammatis. T. Young. Μή ποτε σῶν— *Nunquid tuorum carminum gloriam Homerus habet?*

XXIII. 1. Τεῦτό τοι—] Putat vir egregius T. Burgess, doctissimum Joannem Jortin [cujus vide Lusus Poëticos] respexisse hoc venustum epigramma in parte posteriore sequentis inscriptionis pulcherrimæ:

Quæ te sub tenerâ rapuerunt, Pæta, juventâ
O, utinam me crudelia fata vocent:
Ut linquam terras invisaque lumina solis:
Utque tuus rursùm corpore sim posito.

Te sequar; obscurum per iter dux ibit eunti
Fidus Amor, tenebras lampade discutiens.
Tu cave Lethæo contingas ora liquore;
Et cito venturi sis memor, oro, viri.

Penultimam autem distichon posui ultimum, ad mentem ejusdem laudati amici; quod, sine dubio, effectum auget elegantissimi poëmatis. Vide *An Essay on the Study of Antiquities. 2d Edit.* p. 59.

350. XXIV. 1. Οὐκ ἴθαις, Πρώτη,] Apud Gruterum, p. 703. Gorium Tom. II. p. 119. Epitaph. est puellæ octennis. Brunck.

5. Οὐ χμῶν—] Ita apud Shakespearium: *Fear no more the heat of the sun, Nor the furious winter's rage.* T. Young.

FINIS.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

IN NOTIS.

Pag. 11. v. 239. *pro* τῶ *lege* τῷ.
12. — 282. *dele comma post* ἥ.
17. — 63. *pro* τηλεθεύσα *lege* τηλεθεούσα.
20. — 165. — ἔρυρον — ἔρυθρον.
26. — 493. — κιὸ — διὸ.
28. — 34. — προτεῖς — βροτεῖς.
46. — — 'ΟΜΕΡΟΤ — 'ΟΜΗΡΟΤ.
54. — 584. — Eadem — eadem.
66. — 110. — καταίβασαι — καταίβαται.
67. — 5. *adde*, Pro vulgari lectione Ῥεῖα μὲν γὰρ βρίαει, κ. τ. λ. Gaisford. dedit Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Ubi observandum est ῥέα ut una syllaba pronuntiandum esse. H. Steph. citat Homer Il. ρ'. 461. Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. Præstare videtur Gaisfordii lectio.
Pag. 68. v. 30. *pro* οὗ *lege* οὗ.
— — 40. — hic — hoc.
72. — 167. — sedens — sedes.
118. — 152. l. 16. — culta fuit — colebatur.
123. — 345. — præditum — affectum.
— — — — μνήμις — μνήμης.
156. — 1348. post legitur, *plenam interpunctionem appone.*
165. — 11-12. *dele* æque *post* haud.
173. — 248. *pro* φδονεῖν *lege* φρονεῖν.
176. — 333. dele punctum post 3tiæ.
184. — 594. *pro* ededit *lege* edidit, et v. 621. *pro* Quid statuendum vult, *lege* Quid statuendum velit.
186. — 637. *pro* expendans *lege* expendens.
190. — 775. — profitetur — profiteatur.
191. — 801. — Παφιλαγόνα — Παφλαγόνα.
194. — 902. — utitur — utatur.
199. — 1055. — negativum — negativam.
259. — 3. — instransitive — intransitive.

In Præfatione prioris Voluminis, p. vii. l. 3, *corrige* aliquod *pro* aliquot.

541
Author Dalzel, Andrew (ed.)
Title Collectanea Graeca majora.. Vol.2.
LGr.C
D
DATE.
NAME OF BORROWER.
University of Toronto Library
DO NOT REMOVE THE CARD FROM THIS POCKET
Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED